

Xuân Phong Lưu Hoa

GIÀ TRẠI LẠI BỊ NAM THÂN CƠI TRỌNG

truyenfull.vn

Editor: Hibachu

Mục lục

<u>Chương 01: Chăm sóc trẻ em thiếu năng trí tuệ</u>	1
<u>Chương 02: Sự phản công của kẻ lụy tình</u>	2
<u>Chương 03: Kiêu ngạo</u>	3
<u>Chương 04: Trêu chọc</u>	4
<u>Chương 05: Xé gió</u>	5
<u>Chương 06: Thăm bệnh</u>	6
<u>Chương 07: Cậu là ai</u>	7
<u>Chương 08: Đừng-chọc-tôi</u>	8
<u>Chương 09: Ôn Hàn x Giang Trác</u>	9
<u>Chương 10: Có giỏi thì bảo vệ nó cả đời đi</u>	10
<u>Chương 11: Không được nhìn trộm</u>	11
<u>Chương 12: Ngủ chung</u>	12
<u>Chương 13: Rất cảm động</u>	13
<u>Chương 14: Đội cổ vũ</u>	14
<u>Chương 15: Ngẫu chết tôi rồi</u>	15
<u>Chương 16: Quầy hàng nướng</u>	16
<u>Chương 17: I miss you</u>	17
<u>Chương 18: Nhớ cậu</u>	18
<u>Chương 19: Yêu nhau yêu cả đường đi</u>	19
<u>Chương 20: Xoa đầu</u>	20
<u>Chương 21: Thật hung dữ</u>	21
<u>Chương 22: Sex y quá vậy</u>	22
<u>Chương 23: Các em đang làm gì đấy!</u>	23
<u>Chương 24: Tình địch gặp nhau</u>	24
<u>Chương 25: Cặp Giang Hàn hồi sinh</u>	25
<u>Chương 26: Đồ chuyên dùng cho kỳ kinh nguyệt</u>	26
<u>Chương 27: Lại mặc đồ nữ</u>	27
<u>Chương 28: Chân tướng</u>	28
<u>Chương 29: Bị bẻ cong</u>	29
<u>Chương 30: Sư môn</u>	30
<u>Chương 31: Gặp lại</u>	31
<u>Chương 32: Cậu đẹp trai như vậy</u>	32
<u>Chương 33: Gọi lại</u>	33
<u>Chương 34: Trên mặt đất</u>	34
<u>Chương 35: Kỳ sinh lý</u>	35
<u>Chương 36: Động lòng</u>	36
<u>Chương 37: Nguyên Tiêu</u>	37
<u>Chương 38: Tín vật</u>	38
<u>Chương 39: Tình anh em xã hội chủ nghĩa</u>	39
<u>Chương 40: Náo nhiệt</u>	40
<u>Chương 41: Kẻ si tình</u>	41
<u>Chương 42: Bội tín</u>	42
<u>Chương 43: Xoa đầu</u>	43

Chương 44: Sách giáo dục sức khỏe vị thành niên

Chương 45: Nóng nảy

Chương 46: Trời mưa

Chương 47: Tò tính

Chương 48: Không cố kỵ

Chương 49: Yêu đương thường ngày

Chương 50: Cúp điện

Chương 51: Ngoan chút

Chương 52: Băng tan

Chương 53: Thích

Chương 54: Vòng đu quay

Chương 55: Hôn trộm

Chương 56: Tình cờ gặp gỡ

Chương 57: Không sợ

Chương 58: Tốt nghiệp

Chương 59: Đừng khóc nữa

Chương 60: Quá phạm quy rồi

Chương 61: Em cũng sẽ trưởng thành mà

Chương 62: Massage

Chương 63: Giao thừa

Chương 64: Chương cuối

Chương 65: Ngoại truyện 1

Chương 66: Ngoại truyện 2

Chương 67: Ngoại truyện Ôn Noãn-Giang Trác

Chương 01: Chăm sóc trẻ em thiếu năng trí tuệ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn giã dựa tỉnh dậy từ cảnh rơi tự do trong cơn mơ màng.

Trong phòng ánh sáng đầy đủ, có thể mơ hồ nhìn thấy những hạt bụi li ti lượn lờ bên ngoài cửa sổ.

Cô xỏ dép, chậm chạp đi đến trước gương nhìn dáng vẻ mệt mỏi của mình ở bên trong.

Mái tóc ngắn đen nhánh làm tôn lên nước da trắng như tuyết, vài sợi tóc mái buông thõng xuống trước mắt, đuôi mắt thanh mảnh hướng lên một cách tự nhiên, nhìn vừa phong lưu vừa đa tình.

Thiếu nữ trong gương nhìn không khác gì anh trai sinh đôi Ôn Hàn.

Hôm nay là ngày thứ ba đóng giả thành anh trai, cô đã quen với kiểu ăn mặc thiên về nam tính lại vừa hơi hướm nữ tính này.

...

Nửa tháng trước, vì một sự cố ngoài ý muốn trong trường mà anh trai Ôn Hàn trở thành người thực vật.

Vì chuyện này mà ông cụ bên nhà họ Ôn lo lắng tới mức bị xuất huyết não, phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU, tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Nếu ông nội xảy ra chuyện thì mẹ sẽ mất đi chỗ dựa duy nhất ở nhà họ Ôn, e là sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Vì vậy, người em gái sinh đôi từ nhỏ học võ ở Nam Sơn – Ôn Noãn, bị mẹ gấp gáp gọi về, sửa lại vẻ ngoài cho giống anh trai nhằm trấn an ông nội.

Mặc dù khí chất hai anh em hoàn toàn khác nhau, nhưng về ngoài lại vô cùng giống.

Ôn Noãn giả trai, ông ngoại đang lâm bệnh không hề phát hiện ra sự khác thường, nhìn chung bệnh tình đã trở nên ổn định.

Cho nên, trước lúc Ôn Hàn tỉnh lại, Ôn Noãn chỉ có thể thay anh trai đến trường, nhân tiện... tìm ra hung thủ đã tấn công anh.

*

Ôn Noãn cẩn thận dán một nốt ruồi nhạt màu dưới khoé mắt trái trước gương.

Đây là điểm khác biệt duy nhất giữa cô và anh trai.

Anh trai Ôn Hàn nhìn giống con gái, đuôi mắt dài hẹp, khoé mắt điểm một nốt ruồi lệ tuyệt điểm, hơi hơi chếch lên, nghiêng nước nghiêng thành.

Ôn Noãn đóng giả thành anh trai, luận về tướng mạo chẳng thể nhìn ra được sơ hở. Có điều, Ôn Noãn học võ từ nhỏ, giữa lông mày toả ra khí khái mạnh mẽ, đây là điều mà Ôn Hàn không có.

Ôn Noãn giả trang xong xuôi, điện thoại kế bên bàn trang điểm kêu “đỉnh” một tiếng. Là bạn tốt nhất của anh trai – Phương Triết Hàn.

Phương Triết Hàn: “Anh Hàn, sức khoẻ hồi phục thế nào rồi?”

Ôn Noãn đang bôi kem chống nắng, tiện tay nhấn lại: “Ổn rồi, hôm nay đến trường.”

Phương Triết Hàn: “Nhanh thế? Có cần nằm viện thêm mấy ngày để dưỡng bệnh không?”

Ôn Noãn: “Không cần.”

Phương Triết Hàn: “Chẹp...”

Ôn Noãn thấy cậu ta muốn nói lại thôi, nhíu mày: “Có gì cứ nói thẳng.”

Phương Triết Hàn: “Thì là... thế đó, bạn gái cậu đi theo mấy đứa anh em của cậu rồi, lần này đầu cậu mọc nguyên cái sừng, nếu không sợ mất mặt thì cứ việc đến.”

Ôn Noãn: “...”

Moá, sao anh cô thảm vậy?

Cô chợt nhớ tới nửa tháng trước, nửa đêm nửa hôm anh trai chạy ra ngọn núi sau trường uống cho say khướt rồi bị tấn công.

Sau đó anh ấy được người khác phát hiện lúc đang hấp hối, điện thoại còn phát đi phát lại bài nhạc “Thiếu tự trọng” của Từ Lương.

Hoá ra là vì bị cấm sừng sao?!

Cuộc sống cấp 3 của anh trai cô... sao nghe cứ như mấy chuyện máu chó ba xu vậy.

*

Buổi trưa, mẹ đích thân lái xe đưa Ôn Noãn đến trường, trên đường đi, bà dặn dò cô rất nhiều điều.

“Bình thường điểm của anh con thấp lắm, con nhất định không được thi tốt quá, dễ bị lộ.”

“Con biết rồi.”

Cô từng học võ ở Nam Sơn, các anh em đồng môn đều là con nhà danh gia vọng tộc, ngoài việc học võ, mỗi ngày bọn họ còn được dạy bởi các giáo viên tư nhân tốt nhất.

Với trình độ hiện tại của cô, nói không chừng tham gia thi đại học còn có thể trực tiếp đậu vào Thanh Hoa.

“Còn nữa, anh trai con suốt ngày lêu lổng không lo học hành, đi theo một đám lưu manh phá phách, nhưng Ôn Ôn, dù gì con cũng là con gái, nhất định không được học theo chúng nó...”

Ôn Ôn khẽ “ạ” một tiếng, giọng nói mang theo từ tính cùng chút mệt mỏi.

Mẹ nhìn Ôn Ôn qua gương chiếu hậu--

Con gái có mái tóc đen nhánh, đôi môi đỏ mọng, ngũ quan hài hoà, đôi con ngươi nhạt màu nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt cao quý viết bốn chữ “người lạ chớ gần”.

Mặc dù bề ngoài hai anh em giống nhau, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt.

Có lẽ là vì từ nhỏ lớn lên ở nơi thanh tịnh, luyện võ tu thân, trên người Ôn Ôn toả ra khí chất như gió như mây đầy xa cách, tuyệt nhiên không giống với kiểu lưu manh hoa hòe hoa sói của Ôn Hàn.

Bà biết, con trai Ôn Hàn luôn bị tẩy chay và coi thường ở trường, nhưng với tính cách của Ôn Ôn thì đổ ai có thể bắt nạt được nó.

....

Chiếc Mercedes Benz dừng dưới toà dạy học, chiếc ủng Martin màu đen vừa ló ra khỏi cửa xe, lập tức đã thu hút sự chú ý của các cô gái xung quanh--

Chiếc quần màu đen làm tôn lên đôi chân dài xinh đẹp của “thiếu niên”, vòng eo cân xứng, áo hoodie loè loẹt theo mốt phối với một chiếc kính râm sáng màu.

Anh trai thường xuyên ăn mặc như vậy, trong vẻ tuấn tú lại lờ mờ mang theo một chút nữ tính.

Bởi vì tập võ quanh năm nên cơ thể Ôn Noãn có sự rắn rỏi tự nhiên, khí chất tuyệt đỉnh, ánh mắt trong veo như nước, ngẫu nhiên không chịu được.

“Là Ôn Hàn hả?”

“Má ơi, sao cậu ta giống như biến thành một người khác vậy?”

“Tự nhiên nhìn đẹp trai ra!”

Con gái là loài sinh vật vô cùng nhạy cảm, vừa nhìn đã cảm thấy... Ôn Hàn này, hình như có gì đó rất khác so với hồi trước.

...

Dựa theo thông tin mà mẹ đưa, Ôn Noãn tìm thấy phòng học lớp 11 của anh trai (lớp 7).

Trên hành lang, cô có thể cảm nhận một cách rõ ràng ánh mắt các bạn học nhìn cô... hơi bất thường.

Bọn họ tụm năm tụm ba xì xà xì xồ, bàn tán về những tin đồn bên lề của anh trai.

Trước cửa lớp, một nam sinh thân hình cao to vạm vỡ đứng dựa vào tường, ngạo mạn nhìn cô.

Cánh tay vạm vỡ của cậu ta khoác lấy một cô gái có dáng vẻ ngoan ngoãn.

Ôn Noãn từng nhìn thấy người này trong một bức ảnh chụp chung của đội bóng rổ trong phòng Ôn Hàn – Từ Gia Nguyên, người “anh em tốt” đã nắm tay trên bàn gái của anh trai.

Người trong lòng cậu ta... chính là cô bạn gái cũ đã cảm cho Ôn Hàn một cái sừng, Kiều Vận Thi.

Cô nàng nhìn rất xinh, trên người toát ra khí chất mềm yếu, cũng là mẫu người mà trai thẳng như anh cô sẽ thích.

Cảm nhận được ánh mắt coi thường của Ôn Noãn, hai má Kiều Vận Thi chột đỏ lên.

Hình như... Ôn Hàn hơi khác so với lúc trước.

Mặc dù vẻ ngoài vẫn như cũ, nhưng độ cong nơi khoe miệng, ánh mắt lạnh lùng hờ hững của “anh”, dường như hoàn toàn trở thành một người khác.

Hồi trước Kiều Vận Thi rất coi thường anh ấy, cảm thấy anh ấy là kiểu cậu ấm nhà giàu ăn chơi trác táng, không có tiền đồ.

Mà người anh em Từ Gia Nguyên của anh ấy, mặc dù gia đình bình thường, nhưng rất có chí cầu tiến, thành tích cũng tốt, có thể cho cô ta cảm giác an toàn.

Sau đó Kiều Vận Thi đá Ôn Hàn để đến với Từ Gia Nguyên, không những thế còn nhận được sự khen ngợi từ bạn bè vì cảm thấy cô ta không phải kiểu con gái hám vật chất.

Nhưng mà hiện tại, Kiều Vận Thi nhìn thiếu niên nhan sắc khuynh thành trước mặt, lại nhìn sang bạn trai hiện tại Từ Gia Nguyên đang ôm lấy mình, đột nhiên cảm thấy tiêng tiếc.

Không so sánh thì sẽ không đau thương.

Ôn Hàn trước mặt biết cách ăn mặc, có style, ngũ quan thanh tú, đẹp trai vô cùng.

Đứng trước anh ấy, Từ Gia Nguyên nhìn tầm thường hẳn.

Cơ bắp Từ Gia Nguyên vạm vỡ là thế, giờ nhìn chả khác gì một khối thịt thô kệch.

Trong lòng Kiều Vận Thi hơi hối hận.

Từ Gia Nguyên không phát giác ra suy nghĩ của cô gái bên cạnh, cậu ta cố ý ôm lấy Kiều Vận Thi đứng trước cửa, làm ra vẻ thân mật, chọc tức Ôn Hàn.

Thực ra, Từ Gia Nguyên vốn luôn rất tự ti khi đứng trước người giàu có như Ôn Hàn, cậu ta luôn mong vượt mặt anh ấy ở một vài khía cạnh nhất định.

Nhưng... cho dù cậu ta có nỗ lực thế nào cũng không thể vượt qua khoảng cách giai cấp, có lẽ trong tương lai chỉ có thể đi làm công cho loại người như Ôn Hàn. Vì vậy ngoài mặt cậu ta tỏ ra thân thiết với Ôn Hàn, nhưng thực ra trong lòng vẫn luôn so đo.

Lần này hoành đao đoạt ái [1], coi như cậu ta thắng một ván.

[1]: ý là cướp đoạt tình yêu

Từ Gia Nguyên ôm chặt Kiều Vận Thi, cố tình cắn vào tai cô thầm thì to nhỏ, làm ra cử chỉ thân mật.

Ôn Noãn chỉ cảm thấy buồn cười, không thèm nhìn bọn họ, đút tay vào túi quần rồi bỏ đi.

Từ Gia Nguyên thấy “Ôn Hàn” không thèm đoái hoài, có hơi ngạc nhiên.

Lúc đầu bị chơi một vỏ đau, Ôn Hàn đã vì chuyện này mà vô cùng tổn thương, tên này ngày ngày uống cho say khướt, đêm hôm còn gọi điện cầu xin Kiều Vận Thi quay lại.

Sao hôm nay cứ như... biến thành một người khác.

Từ Gia Nguyên nghĩ tên này hẳn đang giả vờ, cố tình gọi cô lại, nói: “Ôn Hàn, Vận Nhi đã là người của tôi rồi, hi vọng sau này cậu đừng làm phiền cô ấy nữa, có thể làm được không?”

Ôn Noãn dừng bước, khoé miệng nở nụ cười biếng nhác: “Cậu đang nói chuyện với tôi à?”

Ánh mắt đó... trù miến như đang nhìn trẻ em thiếu năng trí tuệ.

Mặt Từ Gia Nguyên sa sầm, lớn tiếng nói: “Tôi biết cậu vẫn chưa buông bỏ được, nhưng người Vận Nhi thích là tôi, nếu cậu cứ cố níu kéo thì người mất mặt chỉ có cậu thôi!”

Cuối cùng, Ôn Noãn nghiêng người, ánh mắt lạnh nhạt, lẩm bẩm nói: “Đừng trách bố đây không cho mày cơ hội, là tự mày ngửa đòn.”

Từ Gia Nguyên còn lâu mới sợ tên này, cậu ta ôm chặt Kiều Vận Thi, cười ngạo mạn: “Muốn đánh nhau à, tới đi.”

Luận về đánh nhau, con gà luộc như Ôn Hàn đời nào là đối thủ của cậu ta.

Khoé miệng Ôn Noãn cong lên.

Đánh nhau? Không không, cô là học trò mẫu mực mà sư phụ cưng nhất, xưa nay chưa từng dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Có rất nhiều cách khiến đối phương phải khóc lóc kêu cha gọi mẹ.

Ôn Noãn ung dung lấy điện thoại từ trong ba lô ra, bật chức năng chụp ảnh, sau đó điên cuồng chụp Từ Gia Nguyên và Kiều Vận Thi.

Từ Gia Nguyên bối rối: “Ôn Hàn, cậu làm gì đó!”

Ôn Noãn cầm điện thoại, 360 độ, chụp rõ nét động tác thân mật của hai người.

“Cho cậu biết, bố đây sẽ mãi là bố của cậu.”

On Noãn mím cười cất điện thoại, đi bộ về lớp.

Mấy đứa con gái nhìn thiếu niên vừa biếng nhác vừa tuần tú này, cảm thấy sắp không thở nổi nữa, đẹp trai quáaa!

Từ Gia Nguyên vẫn chưa hiểu Ôn Hàn đang giở trò gì. Chính vào lúc này, điện thoại của các bạn học đồng thời vang lên tiếng “ding ding”.

Bọn họ mở điện thoại ra, nhìn thấy “Ôn Hàn” vừa gửi một đoạn video vào trong nhóm, trực tiếp tag giáo viên chủ nhiệm và chủ nhiệm phòng giáo vụ.

“Yêu sớm một cách trắng trợn giữa thanh thiên bạch nhật ngay tại tòa dạy học, thầy cô có xử lý không, không xử lý ngày mai em cũng mở một dàn harem luôn.”

Trong video, Từ Gia Nguyên ôm lấy Kiều Vận Thi chim chuột, động tác vô cùng thân mật.

Mọi người:

Ra chiêu độc thôi rồi, móa nó thế này chỉ có nước đi ăn cứt thôi.

Video được gửi chưa đầy hai phút, Từ Gia Nguyên và Kiều Vận Thi đã được mời lên văn phòng “uống trà”.

Trường Trung học Thập Tam là trường trung học trọng điểm của cả nước, các giáo viên quyết sống mái với vấn nạn yêu sớm, nghiêm túc tuân thủ theo tôn chỉ “thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót”.

Các học sinh thường ngày lén lút yêu đương đều phải giấu như mèo giấu phân, Từ Gia Nguyên lại cả gan chim chuột ngoài lớp học, quan trọng là còn bị “Ôn Hàn” quay lại!

Lần này hai người kia không chết thì cũng bị lột da.

*

^

“On Hàn” lành bệnh, vừa đến trường đã bóc phốt đôi tra nam tiện nữ, nổi tiếng khắp trường, qua một đêm đã có cả đồng người hâm mộ, thư tình của các bạn nữ thi nhau chất đầy ngăn kéo của cô.

Thậm chí còn có nữ sinh chặn cửa toilet, tỏ tình với Ôn Noãn.

Một chân của Ôn Noãn vốn đã bước vào nhà vệ sinh nữ, nhìn thấy nụ cười dần héo đi của cô gái trước mặt, chỉ đành ngượng ngùng rút chân về, khó khăn đi vào nhà vệ sinh nam.

“Ôn Hàn, em thật sự thích anh.”

Khóe miệng cô giật giật: “Thích, thích cỡ nào thì cũng phải đợi anh giải quyết nhu cầu đã.”

“Ừ ừ! Em đợi anh Hàn nha!”

Ôn Noãn đóng cửa nhà vệ sinh nam lại, đồng thời nói với nữ sinh kia: “Giúp anh canh cửa, đừng để mấy thằng con trai khác đi vào!”

Nữ sinh vui vẻ nói: “Tuân lệnh anh Hàn! Em nhất định sẽ canh giữ dung nhan của anh!”

Ôn Noãn đóng sập cửa lại, liếc nhìn nhà vệ sinh nam trống trải, sau đó đi thẳng vào phòng trong.

Không ngờ vừa quẹo vào góc đã nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp ngồi bên bệ cửa sổ.

Thiếu niên chốc chốc lại nhìn trời, nhìn mây, đầu ngón tay thon dài rũ xuống một cách tự nhiên, giữ lấy đầu lọc đang lượn lờ khói thuốc.

Cậu nhuộm tóc trắng, hơn nữa còn rất rối.

Kiểu tóc phá cách như vậy rất khó chinh phục, nhưng thiếu niên này đã hoàn toàn làm chủ được nó.

Cậu mặc một bộ đồng phục rộng rãi sạch sẽ, làn da trắng như giấy, ngũ quan toát lên vẻ lạnh lùng xa cách, dường như không để thế giới này vào mắt.

Ở sư môn, Ôn Noãn cũng coi như đã nhìn thấy không ít trai đẹp, nhưng người này, thực sự nhìn rất điển trai.

Ôn Noãn đứng nghệt ra tại chỗ, trong lúc cô quan sát, cậu cũng quay lại liếc Ôn Noãn một cái.

Đường cong nơi đôi môi cậu thật mỏng, là kiểu nhếch miệng cười thì sẽ vô cùng quyến rũ.

Ôn Noãn nghĩ... có cần mời ông nội này ra ngoài trước không nhỉ.

Ai ngờ, trong khoảnh khắc ánh mắt lướt qua, thiếu niên đột nhiên hất đầu thuốc về phía cô.

Ôn Noãn không kịp đề phòng, ngã người về phía sau, tránh được đầu thuốc.

Xém nữa bóng cả mặt.

Nứ** hả!

Thiếu niên thấy “cậu” né được, đáy mắt tẻ nhạt chợt lóe lên một tia kinh ngạc, khẽ “chậc” một tiếng.

Né được à, thôi bỏ đi.

Cậu ta nhảy xuống bệ cửa sổ, uể oải đi tới, bước ngang qua người cô.

Trong lòng Ôn Noãn thầm chửi cả trăm lần cái đầu cha mày, nhưng vẫn nhặt đầu thuốc lên, sau khi dập thì vứt vào thùng rác.

Cô luyện võ từ nhỏ, tu thân dưỡng tính, tính cách cũng tương đối ôn hoà. Chỉ cần đừng quá đáng quá, cô sẽ không tự tiện làm tổn hại bất kì ai.

Sau khi giải quyết xong “nhu cầu lớn lao của đời người”, Ôn Noãn ra ngoài, hỏi nữ sinh giúp mình canh cửa: “Người vừa nãy là ai thế, tóc tai trắng hếu, lại còn ngạo mạn.”

Cô gái kinh ngạc nói: “Anh mất trí nhớ à? Giang Trác mà cũng không nhớ!”

Ôn Noãn dĩ nhiên hoàn toàn xa lạ với cái tên này, cô hỏi: “Cậu ta có thù gì với tôi à? Tự nhiên đi hất đầu thuốc vào mặt tôi, xem nữa thì bị bỏng.”

“Thế là khách sáo lắm rồi đấy!”

Em gái này vừa nhìn là biết kiểu chuyên đi chim lợn trong trường, cô nàng bày ra dáng vẻ hít drama, hào hứng nói: “Tháng trước anh viết một bức thư níu kéo đầy mùi mẫn cho bạn gái, chả biết thế nào lại nhét thư tình vào hộp bàn của Giang Trác, chọc mù mắt cậu ta, vừa nãy không tấn cho anh một trận là hoà nhã lắm rồi.”

Ôn Noãn:

Má nó, “tôi” viết thư níu kéo người khác? Lại còn gửi nhầm người?

“Tôi” có phải đầu heo không vậy?

Chương 02: Sự phản công của kẻ lụy tình

Tải ebook: dtv-ebook.com

(Tiêu đề chương là “Liếm cầu phản công”, liếm cầu là thuật ngữ mạng, chỉ loại người trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn mất hết tôn nghiêm và liêm sỉ để đi lấy lòng. Ở đây mình dịch là sự phản công của kẻ lụy tình)

Buổi tối, Ôn Noãn tự mình đi đến bệnh viện tư nhân thăm anh trai Ôn Hàn đang lâm bệnh nặng.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU, Ôn Hàn yên tĩnh nằm trên giường, hết như đang ngủ.

Anh ấy không nói chuyện, cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng.

Đầu ngón tay mảnh dẻ trắng muốt của Ôn Noãn nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve ấn đường tuần tú của anh trai.

Hầu hết thời gian cô đều ở sư môn luyện võ, dịp lễ tết về nhà luôn được anh trai cưng như trứng húng như hoa, chỉ ước có thể thu nhỏ cô lại, nhét vào túi đem ra ngoài khoe với bạn bè--

“Đây là em gái tao! Em ruột! Sinh đôi đấy! Há há há nhìn giống ông đây phải biết!”

“Nhìn là được rồi, đừng có sờ, em gái tao tập võ đấy! Đập chết mịa mày giờ!”

“Ghen tị chưa! Nhà mày làm gì có em gái đáng yêu như vậy! Nhưng mà tao thì có!”

...

^

Ôn Hàn là một tên cuồng em gái chính hiệu, thường thích khoe khoang với người khác em gái mình vừa ngoan vừa dễ thương, đôi lại thường bị cô nhìn với ánh mắt đầy khinh thường.

Ôn Hàn là một tên thần kinh thô, không tâm cơ, thường xuyên làm rách lòng người khác mà không biết.

Hồi trước Ôn Noãn ghét anh ấy lắm, không cho nắm tay, không cho ôm ấp, gọi anh ấy là đồ ngốc, ý mình có võ mà cướp đồ chơi của anh ấy, cướp gà rán của anh ấy, nói chung chỉ cần cô thích thứ gì thì Ôn Hàn đừng hòng có được.

Tính cách hai anh em như hoán đổi cho nhau, Ôn Hàn thì thiên hướng nữ tính, mà Ôn Noãn lại vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên, Ôn Hàn miệng thì chửi như hát, nhưng hầu như lúc nào cũng nhường nhịn cô.

Trước đây, Ôn Noãn luôn cảm thấy ông anh nhà mình quá yếu đuối, không có tiền đồ, nhìn vô cùng chướng mắt.

Thế mà hiện tại... nhìn Ôn Hàn yên tĩnh nằm trên giường, Ôn Noãn lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hốc mắt cô cay cay, cổ họng cũng khẽ run rẩy: “Anh ơi, tỉnh lại đi, sau này em không bắt nạt anh nữa đâu.”

...

Theo như mẹ nói, Ôn Hàn được người ta tìm thấy ở khu rừng phía sau trường học, lúc được phát hiện, tình trạng đã vô cùng nghiêm trọng.

Trên người anh không có vết thương nào, nhưng bị gãy ba cái xương sườn, nội tạng đều bị tổn thương nghiêm trọng.

Cảnh sát đưa ra kết luận rằng anh ấy bị đánh bằng vật nặng dẫn đến nội thương nghiêm trọng, có lẽ là do bọn côn đồ trong trường làm.

Nhưng Ôn Noãn không nghĩ như vậy, cô đã đọc kỹ báo cáo kiểm tra sức khỏe của Ôn Hàn.

Chỉ có người tập võ mới có thể đánh anh ấy bị thương nghiêm trọng mà không để lại vết thương rõ ràng trên cơ thể, thậm chí còn khiến anh ấy trở thành người thực vật.

Ôn Noãn sờ tay Ôn Hàn, dùng sức nắm, trầm giọng nói: “Anh, em sẽ tìm ra người đã hại anh, khiến nó phải trả giá.”

*

Đối với Ôn Noãn mà nói, việc phải đóng giả thành nam, lấy thân phận Ôn Hàn đi học tại trường trung học Thập Tam ở Bắc Thành không phải là chuyện khó.

Hồi trước ở sư môn, cô là đồ đệ nữ duy nhất, thường theo một đám sư huynh sư đệ đồng môn đi lang bạt kỳ hồ. Đối với những thói quen và động tác của con trai, cô nắm rõ như lòng bàn tay.

Vì là con gái nên chiều cao của cô không được 1m76 như Ôn Hàn, có điều mẹ đã đặt riêng cho cô một đôi giày độn, sau khi mang vào cao hẳn thêm 10 phân, bên ngoài nhìn không thấy có gì bất thường.

Về phần giọng nói, vì tập võ từ nhỏ nên Ôn Noãn có nội công, làm cho giọng nói trở nên trầm hơn cũng không có gì khó. Yết hầu cũng chỉ là chuyện nhỏ, kỹ thuật trang điểm có thể cân hết.

Bất tiện lớn nhất có lẽ chính là đi vệ sinh.

Ôn Noãn luôn đi vệ sinh trong giờ học, hành vi này làm cho giáo viên cảm thấy rất ngứa mắt.

Có điều Ôn Noãn ngả ngớn quen rồi, cô nhóp nhép nhai kẹo cao su ra khỏi lớp, không thèm đếm xỉa đến giáo viên đang tức run cả râu.

Dù sao người chịu tội cũng là “Ôn Hàn”.

Chỉ cần xung quanh không có ai, cô sẽ tha hồ đi nhà vệ sinh nữ.

Nếu như đang lúc đông người mà có nhu cầu, cô cũng chỉ đành miễn cưỡng vào nhà vệ sinh nam, cúi thấp đầu, không nhìn mấy tên đang đi tiểu tiện bên cạnh, tiến thẳng vào phòng riêng, khoá cửa lại hành sự.

Gần một tuần trôi qua, Ôn Noãn cũng đã quen với cuộc sống này, không ai nhận ra sự bất thường của cô.

Giờ giải lao, cô cầm ly lên, ra ngoài rửa trái, đứng bên vòi nước lấy nước ấm.

Bạn thân nhất của Ôn Hàn – Phương Triết Hàn đi tới, hào hứng khoác lấy vai cô: “Người anh em, lát nữa tan học cùng đi chơi bóng rổ nhé.”

Một mùi nước hoa xộc vào mũi.

Ôn Noãn cũng biết sơ về vòng tròn bạn bè của anh trai, một đám nhóc con mới lớn choai choai, bôi bôi trét trét xịt nước hoa nồng nặc, Phương Triết Hàn là một trong số đó.

Khoảnh khắc tay Phương Triết Hàn chạm vào vai cô, Ôn Noãn ngoặt tay lại, bẻ cánh tay Phương Triết Hàn ra sau vai: “Ồi mẹ của con ời! Đau đau đau!”

“Bây giờ ra luật, sau này chúng ta nói chuyện cậu không được sờ mó lung tung biết chưa.”

“Rồi rồi, là tôi sai! Ông nội Hàn xin hãy giơ cao đánh khẽ!”

Đúng lúc này, Kiều Vận Thi đi tới một cách đầy thực nữ.

“Xem ai tới kìa.” Phương Triết Hàn bấu môi với Ôn Noãn, hai người ngừng nói chuyện.

Khoé mắt Kiều Vận Thi động chút nước mắt, xem ra hai ngày nay không được suôn sẻ lắm.

Ôn Noãn đút tay vào túi quần, miệng nhai kẹo cao su, biếng nhác hỏi:

“Chuyện gì?”

Kiều Vận Thi kéo kéo tay áo cô, nói một cách vô cùng tội nghiệp: “Hàn, hai ngày nay tớ đã nghĩ rất kĩ rồi, cậu mới là người tớ luôn thích.”

Ôn Noãn quay đầu nhìn Phương Triết Hàn, Phương Triết Hàn làm khẩu hình miệng với cô: “Dĩ nhiên phải chọn tha thứ cho nàng rồi.”

Con mẹ này là tâm can bảo bối của Ôn Hàn mà.

Lúc đó khi bị Kiều Vận Thi cắn sừng rồi đá cho một phát, Ôn Hàn đã bị sốc nặng, suốt ngày gào mồm khóc lóc, ôm chân người ta không chịu buông.

Bây giờ Kiều Vận Thi chủ động làm lành, Ôn Hàn thế nào chả cun cút quay lại.

Không riêng gì Phương Triết Hàn, những bạn học xung quanh cũng có suy nghĩ tương tự, một đám hóng drama bu lại xem kịch vui.

Kiều Vận Thi chắc chắn Ôn Hàn sẽ không nỡ chia tay, cũng rất tự tin sẽ câu được anh về, ánh mắt cô nàng lóng la lóng lánh nhìn Ôn Noãn.

Trai thẳng nhìn thấy dáng vẻ này của con gái, đảm bảo đều phải ngã quy!

Chỉ tiếc là người đang đứng trước mặt cô là một gái thẳng không thể thẳng hơn.

Ôn Noãn vươn đầu ngón tay ra, nâng cằm cô ta lên, dùng lời thoại của “Hà Thư Hoàn” trong Tân dòng sông ly biệt nói: “Một khuôn mặt thật đẹp nhưng trái tim lại thật xấu xí...”

Cằm của quần chúng rớt xuống đất, cái vẹo gì vậy?

Tác giả Quỳnh Dao đang vác đao trên đường đến đây.

Kiều Vận Thi siết chặt góc áo, ánh mắt Ôn Hàn nhìn cô ta chứa đựng sự coi thường và chế nhạo, chẳng còn thâm tình cùng thăm hỏi cầu xin như dĩ vãng.

Hình như cậu ấy đã thật sự không thích cô ta nữa rồi.

“Hàn, lúc trước cậu đâu có như thế.” Nước mắt ban nãy có thể là giả, nhưng bây giờ viền mắt của cô ta đã thật sự đỏ lên rồi.

Lúc có thì không biết trân trọng, đến khi mất đi thì có hối cũng không kịp!

Ôn Noãn nhướn mày nói với Kiều Vận Thi: “Làm gì có ai đứng mãi một chỗ đợi cậu, bây giờ ông đây chẳng có tí hứng thú nào với cậu nữa.”

Cô nhếch nhếch đôi môi hồng nhuận, phun ra hai chữ: “Cút đi.”

Đám đông hóng drama đều ngơ ra.

Không ngờ “Ôn Hàn”... lại bảo Kiều Vận Thi cút đi, cô nàng là nữ thần của tên này mà!

Nữ thần cũng không ngờ mình sẽ có ngày này, cả kinh nhìn Ôn Hàn không dám tin.

Lúc trước người con trai này vô cùng nhu nhược, cầm không được mà buông cũng không xong, sao đột nhiên lại trở nên cứng rắn như vậy?

“Ôn Hàn, hôm nay cậu... cậu sao thế?”

Khoé miệng Ôn Noãn khẽ nhếch lên, cô quá hiểu kiểu con gái như Kiều Vận Thi. Ngày thường Ôn Hàn càng nâng niu cưng chiều thì cô nàng càng không coi anh ra gì, coi tấm lòng của anh như phân chó.

Đây là kết cục của việc luôn luôn chạy theo lấy lòng người khác, đến cuối cùng không những trắng tay mà trên đầu còn được cắm cho một cái sừng.

Ôn Noãn tuyệt đối sẽ không để cho ông anh nhà mình bị ức hiếp thế này.

“Sao, còn cần tôi lặp lại lần hai hả?”

Ánh mắt của Ôn Noãn càng lúc càng lạnh đi, làm cho sống lưng Kiều Vận Thi phát rét.

“Cậu... cậu đừng có mà hối hận.” Kiều Vận Thi buông lời hằn học, lau nước mắt rồi xoay người chạy đi.

Thật là mất mặt.

Ánh mắt bạn học xung quanh nhìn Ôn Noãn mang theo mấy phần tôn trọng và kính nể.

Những người bị mắc kẹt trong vũng lầy của tình cảm, cầm không được mà buông không nổi, rất dễ trở thành con rối để người khác chi phối, đây không phải là si tình mà là ngu ngốc.

Phượng Triết Hàn không dám tin nhìn Ôn Noãn: “Hàn ca, tôi cảm thấy cậu thay đổi nhiều lắm.”

Ôn Noãn ngẩng đầu uống ngụm nước, khoé mắt dài hẹp liếc cậu một cái, hỏi ngược: “Tôi thay đổi chỗ nào?”

“Thì...” Phương Triết Hàn sờ sờ mái tóc xoăn tự nhiên của mình, hai má hơi ửng hồng: “Hồi trước cậu đâu có ngầu như vậy.”

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của đối phương, khoé miệng nhếch lên: “Xin hãy tự kiểm chế, chúng ta không có kết quả đâu.”

*

Lúc tan học, Ôn Noãn kéo Phương Triết Hàn tới cạnh sân bóng rổ, nói với cậu: “Hồi trước tôi bị thương dẫn đến đầu óc cũng bị tổn thương theo, mất trí nhớ rồi, có vài chuyện vẫn cần cậu giúp tôi nhớ lại.”

Phương Triết Hàn vỗ ngực: “Không thành vấn đề, cứ việc hỏi, anh đây biết gì sẽ trả lời cái đó.”

“Trường Trung học Thập Tam của chúng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao tôi lại bị thương ở trường?”

Phương Triết Hàn nhìn cô đầy thông cảm, líu ríu nói: “Cậu bị đánh, nhưng vẫn chưa biết là ai làm, lần này chắc cậu bị thương nặng lắm nhỉ.”

“Bớt phí lời, cậu có đề cử nghi phạm nào không, một nhóm người hoặc một cá nhân nào đó, ai là người có khả năng nhất, mau nói những chuyện cậu biết cho tôi.”

Phương Triết Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Đa phần con trai trong trường đều không ưa gì cậu, chủ yếu là vì ngày thường cậu ăn mặc nhìn quá bóng, trông cứ dẻo dặt chảy nước, chỉ cần là trai thẳng nhìn thấy cậu đều phải dùng toàn bộ công lực để kiểm chế bản thân không đập cho cậu một trận.”

^

Ôn Noãn: "..."

Chẹp, điều này thì cô đồng ý.

Không riêng gì bọn con trai, có đôi lúc cô đột nhiên lại muốn tấn cho anh trai một trận không vì lý do gì cả.

Ôn Noãn lẩm bẩm nói: "Không lẽ thực sự là do nhan sắc mỹ miều đã khiến tôi gặp họa sát thân?"

Phương Triết Hàn quay đầu oẹ một cái, sau đó tiếp tục nói: "Cũng chưa chắc, tôi nghe có người nói, tối hôm cậu bị thương, có anh em ở trong trường nhìn thấy Giang Trác, sau đó lúc cảnh sát điều tra chuyện của cậu, cậu ta còn bị đưa tới cục cảnh sát thẩm vấn."

Là tên đầu trắng vênh váo hôm qua đã hất đầu thuốc về phía mình trong nhà vệ sinh! Ôn Noãn lập tức lấy lại tinh thần: "Tôi có hiềm khích gì với Giang Trác không?"

"Chẹp, trừ vụ gửi nhầm thư tình thì hai người thực sự cũng chẳng liên quan gì đến nhau, có điều..."

Ôn Noãn thấy Phương Triết Hàn muốn nói lại thôi, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy--

"Có gì nói cho hết trong một lần, ok?"

"Tên đó nghe nói không được bình thường lắm."

Ôn Noãn trở nên hứng thú: "Không bình thường thế nào?"

"Sức khoẻ cậu ta cực kỳ kém, cậu cũng thấy rồi đấy, da còn trắng hơn cả con gái, toàn thân âm khí dày đặc, hơn nữa tính cách cũng âm hiểm, lúc cười làm sống lưng người khác tê rần, so với những thiếu niên sáng sủa ấm áp như chúng ta không cùng một loại người."

"Nói đi nói lại, làm sao để làm quen cậu ta đây?"

“Không được đâu, chả ai dám dây vào cậu ta cả.”

“Sức khỏe không tốt, vậy có thể loại trừ khỏi danh sách tình nghi.”

“Cũng chưa chắc, người này... quái lắm, có nghe nói cậu ta thiện xạ thế nào chưa.” Phương Triết Hàn chỉ về phía rổ bóng: “Cậu có tin cậu ta đứng đây ném bóng mà không trật lấy một lần không?”

Ôn Noãn híp mắt nhìn rổ bóng, khoảng cách cũng không phải quá xa, nhưng có thể ném trúng với tỷ lệ 100% thì khá lợi hại.

“Cũng khá đấy.”

“Cũng khá sao?” Phương Triết Hàn vỗ vỗ vai Ôn Noãn: “Người anh em, đổi lại là cậu đứng ở vạch ba điểm thì có thể bách phát bách trúng không?”

Ôn Noãn nhún vai: “Nếu chỉ đơn giản là ném chuẩn thì chẳng qua chỉ là...”

Chẳng qua chỉ là thị lực tốt, cộng thêm có chút bản lĩnh mà thôi.

“Nghe nói cậu ta biết dùng ám khí đấy.” Phương Triết Hàn bắt chước động tác của thích khách trên phim, còn kèm theo mấy tiếng “pắc, pắc” đầy sinh động...

“Ở sau lưng chúng tôi đều lén gọi hần là ADC [1] mạnh nhất lịch sử, chỉ cần là trong phạm vi tầm mắt của cậu ta, cho dù có xa cỡ mấy, cậu ta nhất định có thể ngắm trúng, đánh cho cậu rách đầu chảy máu. Cậu nói xem, ai con bà nó dám dây vào tên này.”

[1]: ADC là các tướng chức năng gây sát thương vật lý trong game LOL

Ôn Noãn nhớ lại, ngày đó trong nhà vệ sinh, lúc hất đầu thuốc về phía cô, độ mạnh và chính xác của Giang Trác rất chuẩn, trực tiếp nhắm vào mặt cô.

Nếu không phải do Ôn Noãn luyện võ từ nhỏ thì đã bị đầu thuốc đốt cho phỏng mặt rồi.

Nhớ tới anh trai đang nằm hôn mê trong bệnh viện, có lẽ cũng là bị người biết võ đả thương...

Ôn Noãn quyết định bắt đầu điều tra từ Giang Trác.

Giữa Giang Trác và Ôn Hàn có hiềm khích “thư tình”, cậu ta có động cơ, tạm thời thân phận đối tượng tình nghi đã được xác định.

Phương Triết Hàn tiếp tục lải nhải: “Nói tóm lại, cậu có thấy cậu ta thì té lệ đi, nhìn cái đầu trắng là biết không phải dạng vừa rồi.”

“Biết biết.” Ôn Noãn liên tục gật đầu: “Phải rồi, cậu có Wechat của cậu ta không, tôi muốn add.”

Phương Triết Hàn: “...”

Tôi nói này giờ bộ cậu coi như gió thổi bên tai hả!!

Phương Triết Hàn không có thông tin liên lạc của Giang Trác, Ôn Noãn đành phải đi hỏi mấy nữ sinh chủ động add cô, sau một hồi cuối cùng cũng có được Wechat của cậu ta.

Tên Wechat để trống, ảnh đại diện màu đen, nhìn vừa đơn giản lại trống hoác, đem lại cảm giác rất ghê gớm.

“Xin cậu đó, đừng làm thế, sẽ chết đấy!”

Phương Triết Hàn cố gắng cướp lấy điện thoại của cô nhưng bị Ôn Noãn né được: “Tôi có làm gì đâu, chỉ kết bạn thôi mà.”

“Ở trường cậu thích kết bạn với ai chả được, thậm chí cậu muốn bắt tay làm bạn tốt với Lão Trương giáo viên chủ nhiệm lớp mình tôi cũng không nói gì, nhưng mà Giang Trác... ôi thôi quên đi, vừa nhìn quả đầu trắng của cậu ta là tôi thấy rén rồi...”

“Trông mặt mà bắt hình dong cũng được à?”

“Ừa.”

Ôn Noãn không thềm để ý đến Phương Triết Hàn, Giang Trác là đối tượng tình nghi số một trong tai nạn của anh trai cô, cô bắt buộc phải làm rõ mọi chuyện.

Cô dùng điện thoại Ôn Hàn add Giang Trác, trong lời nhắn kết bạn viết--

“Tôi là Ôn Hàn lớp 7, làm quen.”

Chẹp, đây hẳn là giọng điệu ngẫu như bồng cầu của con trai khi kết bạn nhĩ.

15 phút sau, Giang Trác trả lời bằng một tin nhắn từ chối—

“Cút.”

Ôn Noãn: ...

Tính tình khó chịu, quả nhiên danh bất hư truyền.

Phương Triết Hàn ngồi trên trường kỷ ôm khuỷu tay, bày ra bộ dáng “tôi đã nói rồi mà”.

Ôn Noãn không hề thối chí, nếu cậu ta đã không chịu kết bạn theo cách bình thường thì cô sẽ dùng những cách bất bình thường để làm quen.

Cô hỏi Phương Triết Hàn: “Cậu ta lớp mấy?”

“Lớp 5.”

“Có phải lớp chúng ta với lớp 5 học chung tiết thể dục không?”

“Đúng... không đúng, cậu lại tính làm gì đấy?”

^

On Noãn nhướng mắt cười cười, làm da đầu Phương Triết Hàn tê rần.

Tổ tông của tôi ời, chúng ta vừa ra khỏi phòng ICU, làm ơn tém tém lại chút được không?

Chương 03: Kiêu ngạo

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong tiết thể dục, Ôn Noãn mặc một chiếc áo thể thao tay dài có mũ, chiếm nửa sân bóng.

Ánh nắng chiếu vào làn da trắng muốt của cô, trông rất hồng hào.

Nếu nói là con trai thì cô lại xinh đẹp, thanh tú hơn con trai, còn nếu nói là con gái thì cô lại nhìn khôi ngô, tuấn tú hơn con gái.

Khó phân nam nữ.

Cô chơi bóng rổ không giỏi lắm, nhưng hồi trước có học được mấy chiêu từ các sư huynh, làm cho đám con gái phải không ngừng hú hét.

“Ôn Hàn đẹp trai quáaa!”

“Sao lúc trước không nhận ra dáng vẻ cậu í khi chơi bóng rổ ngẫu thế nhỉ.”

“Đúng đúng, cứ như lột xác biến thành một người khác í.”

...

Phượng Triết Hàn ngồi dưới rổ bóng, thấy chị em tỏ ra vô cùng sẵn đón thì không tài nào hiểu được.

Chỉ trong một đêm mà số lượng fangirl đã tăng lên một cách điên cuồng.

Nhìn dáng người thẳng tắp và dung nhan tuấn mỹ của “Ôn Hàn” rồi dòm lại chính mình, Phượng Triết Hàn tự cảm thấy xấu hổ...

Mình không xứng làm bạn với cậu ta nữa rồi.

Cô chơi một mình rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại có bạn nữ đỏ mặt tía tai chạy tới đưa đồ uống cho cô.

“Ôn Hàn, mời... mời cậu uống.”

Ôn Noãn vui vẻ nhận lấy, mỉm cười với bạn nữ: “Cảm ơn nhé.”

Trái tim nữ sinh nhộn nhạo, ngượng ngùng nói: “Cảm ơn gì chứ, cậu chơi bóng rổ hay lắm.”

“Có dịp sẽ dạy cho cậu.” Ôn Noãn vui vẻ mở nắp chai nước ngọt uống một ngụm.

Nữ sinh ngượng chín mặt, không dám nhìn thẳng vào cô, xoay người chạy đi, một đám con gái vây lại.

“Hai người nói gì thế?”

“Cậu ý nói sẽ dạy tôi chơi bóng rổ.”

“Á á á! Ghen tị quá đi mất.”

“Hừ, lần sau đến lượt tôi đấy!”

...

Ôn Noãn cầm chai nước ngọt đi tới trước mặt Phương Triết Hàn: “Bọn họ nói tôi chơi bóng rổ giỏi.”

Phương Triết Hàn trề môi: “Trong mắt đám con gái này, ai đẹp trai thì người đó tự động chơi bóng hay, cậu xem mấy thằng đầu trâu mặt ngựa lớp mình, có chơi giỏi thế chứ giỏi nữa cũng chẳng ma nào thèm nhìn.”

Ôn Noãn cười cười, nói thế có khác gì đang khen cô.

“Sao Giang Trác vẫn chưa tới?”

Phương Triết Hàn nhìn về phía đám con trai lớp 5: “Môn này trùu trường thích thì lên không thích thì nghỉ, trong trường chả ai quản cậu ta cả.”

“Thầy giáo cũng không quản sao?” Ôn Noãn kinh ngạc: “Không phải chứ, trường trung học Thập Tam nghiêm khắc lắm mà.”

“Những luật lệ của trường chỉ áp dụng cho học sinh bình thường chứ không áp dụng cho học sinh bất bình thường như Giang Trác.”

Ôn Noãn hiếu kỳ: “Bất bình thường như thế nào?”

Phương Triết Hàn chọc chọc vào ngực mình, nhỏ giọng nói: “Chỗ này của cậu ta có vấn đề.”

“Bệnh tim?”

“Không phải!” Phương Triết Hàn dáo dác ngó xung quanh, nhỏ giọng nói: “Cậu ta có vấn đề về tâm lý, nghe nói chuyện này có liên quan tới mẹ cậu ta, năm đó mẹ cậu ta 19 tuổi bị một tên lưu manh làm chuyện đó mới sinh ra cậu ta.”

Ôn Noãn kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

“Sau đó phía cảnh sát bắt được bố cậu ta, kết án thật nặng. Mẹ cậu ta là tiểu thư nhà họ Giang nổi tiếng khắp Bắc Thành, sau khi sinh ra cậu ta liền gửi cậu ta tới trại trẻ mồ côi.”

“Có điều tính cách của cậu ta thực sự... rất quái đản nên chẳng gia đình nào dám nhận nuôi, sau đó còn làm mù mắt một kẻ chuyên đi bắt nạt, trại trẻ mồ côi cũng không giữ nổi cậu ta nữa, lại trả về cho nhà họ Giang, chịu đựng mấy năm bị ghẻ lạnh, bây giờ mẹ cậu ta đã có gia đình mới, nghe nói ngày hôm mẹ cậu ta kết hôn, cậu ta đã nhuộm trắng nguyên đầu, không biết nghĩ cái gì.”

Phương Triết Hàn lại thêm mắm dặm muối: “Trong trường chúng ta có một tên đại ca, nhưng có gân thể nào đi nữa thì thấy Giang Trác cũng phải né thật xa.”

Ôn Noãn nhớ lại ngày hôm đó thiếu niên tựa vào bệ cửa sổ ngắm mây, làn da trắng như tuyết, đôi con ngươi màu đen sâu thẳm khiến người khác khó quên.

Sao mà... long đong lận đận quá.

Nhưng cho dù con đường của cậu ta có chông gai đến mấy, chỉ cần xác định được cậu ta là người đã ra tay với Ôn Hàn, Ôn Noãn nhất định sẽ không buông tha cho cậu ta.

Ngay lúc Phương Triết Hàn và Ôn Noãn đang nói chuyện, một quả bóng rổ đột nhiên bay tới.

“Ồi ối ối! Cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt, Ôn Noãn đột nhiên nghiêng người, né được quả bóng.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy mấy nam sinh vóc người cao to đang nhìn mình đầy ác ý: “Ngại quá, quả bóng này thật không có mắt, phiền bạn học Ôn Hàn nhặt nó giúp chúng tôi.”

Người mở miệng nói là một nam sinh tóc húi cua mặc một chiếc áo thể thao màu đỏ.

Phương Triết Hàn vội nói: “Tôi giúp cậu đi nhặt!”

Ôn Noãn kéo cậu lại: “Nhặt cái gì mà nhặt, bộ không thấy cậu ta đang gây sự hả?”

Phương Triết Hàn nhỏ giọng nói: “Cậu ta là Hạ Huy, đội trưởng đội bóng rổ, không dễ chọc đâu.”

Ôn Noãn thấy bộ dạng nơm nớp của Phương Triết Hàn liền biết cậu tuyệt đối là kiểu học sinh bình thường chuyên bị bắt nạt ở trường, có thể nhịn thì nhịn, có thể nhường thì nhường.”

Xem ra... Ôn Hàn cũng bị bắt nạt không ít.

Đúng là chẳng ra làm sao.

Ôn Noãn nhìn Hạ Huy, lăm bằm nói: “Một đội trưởng bóng rổ quên thì có gì mà ghê gớm?”

“Trời ơi... anh Hàn, đừng tìm chết mà.”

Phương Triết Hàn chưa kịp ngăn Ôn Noãn thì chân cô đã móc trái bóng lên, một cú đá mạnh, quả bóng rổ trực tiếp rơi vào thùng rác cách đó không xa.

“Ôn Hàn, cậu điên rồi!”

Ôn Noãn thoải mái cười: “Ngại quá, tôi chơi bóng đá tốt hơn bóng rổ, nhìn thấy rác thì ngứa chân.”

Mấy nam sinh tức tới nỗi không nói nên lời, càng ngạc nhiên hơn bởi việc “Ôn Hàn” kia ngày thường nhát như thỏ đế, sao đột nhiên bây giờ lại trở nên kiêu ngạo như vậy?

Hạ Huy tức run cả tay, giật lấy một trái bóng khác trong tay đồng đội, ném về phía cô: “Con gà, cho mày làm màu này!”

Lần này, Ôn Noãn không né đi, cô vươn tay ra bắt lấy bóng.

Quả bóng rổ ngoan ngoãn xoay vài vòng trên ngón tay cô, sau đó rời khỏi tay bay về phía Hạ Huy với một lực cực mạnh.

Có thể thấy trái bóng mà cô ném lại, cho dù xét về lực đạo hay tốc độ đều lớn hơn Hạ Huy rất nhiều.

Hạ Huy không ngờ thân thủ của Ôn Noãn lại tốt đến vậy, cậu ta tránh không kịp, bị bóng rổ đập vào trán, đầu óc xây xẩm, ngã đánh nhào.

Sắc mặt Ôn Noãn lạnh xuống, sự dịu dàng hòa nhã trong ánh mắt đột nhiên biến mất.

Lúc này, cô liếc nhìn cậu ta, ánh mắt lạnh lẽo.

Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cô không phải kiểu cứ thích là bắt nạt đâu nhé.

Mấy bạn gái trong lớp cũng nhìn thấy cảnh này, nhao nhao nói—

“Mắc gì đi bắt nạt người khác vậy.”

“Đúng thế, Ôn Hàn của người ta hoà nhã như vậy, có làm gì các cậu đâu.”

“Đáng đời nghiệp quật!”

...

Mấy nam sinh xấu hổ đỡ Hạ Huy dậy, không nói gì.

Ôn Noãn chỉnh tề phui phui tay, vừa quay người thì nhìn thấy Giang Trác cùng hai cậu trai khác đi tới sân bóng rổ.

Dưới ánh nắng trong veo, cậu ta mặc một chiếc áo len dệt kim rộng rãi, chân xỏ dép lê, vài sợi tóc trắng buông thõng xuống trán, che khuất đôi mắt và sự mệt mỏi nơi con ngươi, cậu ta bước đi như chẳng hề quen ai.

Má cậu ta phồng lên, miệng ngậm một cây kẹo mút.

Phượng Triết Hàn kéo tay áo cô, nói: “Anh Hàn, Tào Tháo tới! Tào Tháo tới!”

“Thấy rồi.”

Kiểu người như vậy rất khó để người khác không chú ý đến, sự hiện diện của cậu ta quá mạnh mẽ.

Dĩ nhiên, giáo viên thể dục cũng đã nhìn thấy cậu ta, hùng hổ quát tên cậu ta lên.

Phương Triết Hàn nuốt nước bọt: “Lần này Giang Trác lành ít dữ nhiều rồi.”

“Sao thế?”

“Ông thầy thể dục lớp 5 khét tiếng dữ dằn, hồi trước đầu gấu gân guốc nhất trường mình cũng bị ông chinh cho phát khóc! Ông có thể dùng một tay bắt cậu nhét vào trong rổ bóng đấy.”

Ôn Noãn nhìn về phía giáo viên thể dục lớp 5, vóc người ông vạm vỡ, bắp thịt cuồn cuộn, trông chẳng khác gì người mẫu trên áp phích phòng gym.

“Thú vị đây.”

Ôn Noãn híp mắt cười ngời xồm bên bồn hoa, tiện tay ngắt một bông cỏ ngậm vào miệng, xem kịch vui.

Phương Triết Hàn nhìn dáng vẻ ngậm cỏ lưu manh của cô, thế mà cũng có thể nâng độ đẹp trai lên một tầm cao mới.

Cậu ta cũng học theo Ôn Noãn bứt một bông cỏ, nhưng cho dù có giả bộ thế nào cũng không bắt chước được sự ngẫu lòi của cô.

Trong nháy mắt, giáo viên thể dục đi đến trước mặt Giang Trác, trừng mắt: “Giang Trác, em còn biết đến lớp cơ đấy!”

Giang Trác nhìn ông một cái, cảm thấy có hơi quen quen: “Ông là?”

“Em lại còn không nhớ tôi là ai cơ à!”

Cậu vò vò mái tóc rối của mình, không cảm xúc nói: “Nhìn có hơi quen ạ.”

Giáo viên thể dục tức điên lên, nhưng bộ dạng vô tội của Giang Trác lại không giống như giả vờ, cậu thực sự không nhớ.

“Giang Trác, em đừng quá tự phụ, em tưởng nhà trường hết cách với em thật à?”

Cây kẹo từ má trái Giang Trác lại chuyển sang má phải, cậu bỗng nhiên tỉnh ra: “Em chào thầy ạ.”

“Em xem học thể dục mà em mặc cái gì đây!”

Giang Trác cúi đầu nhìn, nói: “Dép ạ.”

“Ai cho em mang dép lê học thể dục! Tiết đầu tiên tôi đã nói thế nào, quy định nhà trường ghi rõ không được mang dép lê đến trường! Em đây là cố tình phạm quy!”

“Em quên mất.”

Giang Trác nghĩ nghĩ, trực tiếp cởi dép ra, đi chân trần trên sân bóng bằng nhựa, mỉm cười với thầy giáo: “Không đi nữa là được chứ gì.”

Giáo viên thể dục tức nổ phổi, ông vươn tay nắm lấy cổ tay cậu, định dạy cho cậu biết thế nào là lễ độ.

Mặc dù tốc độ của ông rất nhanh, nhưng không ngờ Giang Trác còn nhanh hơn, cậu ngả người ra sau, né được giáo viên thể dục.

Ôn Noãn khẽ híp mắt.

Có thể thấy trên người tên này có khinh công, thân thủ vụng về của thầy giáo đừng mong đựng được một cọng lông của cậu.

“Được lắm, cời rồi thì em đừng đi nữa!”

Giáo viên thể dục không tóm được người, chỉ có thể xả tức lên đôi dép của cậu, vứt vào thùng rác.

Sắc mặt Giang Trác dừng dừng, dẫm chân trần trên sân bóng bằng nhựa, như thể chuyện ban nãy chẳng hề ảnh hưởng đến cậu.

Ôn Noãn coi như đã hiểu, đầu óc tên này thật sự rất khác so với người bình thường.

Đám con trai trên sân cũng ngừng chơi bóng rổ, đứng hành lễ với Giang Trác.

Giang Trác nhận lấy bóng rổ của một nam sinh trong số đó, đứng tại chỗ nhảy lên.

Quả bóng rổ vẽ một đường parabol hoàn hảo trên không trung, sau đó rơi chính xác vào trong rổ.

Đám con trai xung quanh nhìn nhau, không dám đi nhặt trái bóng cậu vừa ném.

Giang Trác nhàn nhạt hỏi: “Chơi bóng không?”

Lúc này đám con trai mới máy móc nhặt bóng lên, nhưng không ai dám đứng quá gần cậu.

Động vật giống đực tụ lại một chỗ, theo bản năng sẽ nảy sinh tâm lý sợ cái mạnh.

Khí thế của Giang Trác quá lớn, dễ dàng lấn át đa phần con trai.

Nhìn cậu là phát rén.

Bên ngoài vạch ba điểm, Giang Trác nhảy lên, giơ tay ném rổ.

Ôn Noãn nhìn chân cậu từ phía xa, trắng phải biết.

Phương Triết Hàn vươn tay vẫy vẫy trước mặt Ôn Noãn: “Nhìn ngu rồi hả?”

Ôn Noãn nhàn nhạt nói: “Haizz, cậu xem trong vòng có vài phút ngắn ngủi, cậu ta đã ném vào rổ nhiều như vậy, kỹ thuật tốt quá chừng, giỏi hơn tôi nhiều.”

Phương Triết Hàn nhìn là biết Ôn Noãn là dân ngoài nghề, nói: “Không phải cứ ném trúng nhiều là kỹ thuật tốt, cậu xem mấy đứa con trai xung quanh có ai đi phòng thủ cậu ta đâu, nói là cùng nhau chơi bóng rổ, nhưng thực ra chỉ làm cho có, chẳng ai muốn chơi cùng cậu ta cả.”

Ôn Noãn quan sát một lúc, đúng thế thật, không đứa con trai nào dám đến gần cậu, cậu ném rổ thì cứ mặc cậu ném, cũng không thèm đi chặn.

Giang Trác chơi rất nghiêm túc, mặc dù vào rổ rất nhiều, nhưng hình như nhìn có hơi... cô đơn.

Sự cô đơn không được người khác chấp nhận, trở thành con cừu đen, bị đẩy ra bên ngoài.

Ôn Noãn nhặt quả bóng bên cạnh mình lên, đứng dậy đi tới vạch trắng của sân bóng, nhắm thẳng vào rổ.

“Bình” một tiếng, bóng của cô đụng văng bóng của Giang Trác, rơi vào rổ.

Đám con trai đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Ôn Noãn đang đứng đối diện sân bóng rổ, mỉm cười rạng rỡ.

Cô vẫy vẫy tay với Giang Trác: “Hế lô, cùng chơi bóng nhá.”

Nhất thời, đám con trai trong sân đều ngơ ra.

Tên này đứng ở khoảng cách xa như vậy mà lại có thể ném trúng bóng vào rổ!

Ánh mắt biếng nhác của Giang Trác quét về phía cô, cảm thấy nhìn hơi quen, nhưng không nhớ nổi là ai, chỉ lầm bầm nói: “Tới.”

Ôn Noãn vui vẻ đi tới, gia nhập vào trận bóng của bọn họ.

Nhưng cô có chơi bóng rổ đâu, trong suốt quá trình toàn nhìn chăm chặp Giang Trác, nào thì khiêu khích cậu, nào là chọc giận cậu, thậm chí còn cố tình phạm lỗi ôm lấy cánh tay cậu cướp bóng.

Có mấy lần cô còn cố tình đạp lên chân Giang Trác, hơn nữa còn đạp rất mạnh.

Có mù cũng nhìn ra được cô đang cố tình gây sự.

Phương Triết Hàn xui ngang xui dọc.

Cái gọi là “làm quen một cách bất bình thường” hay là đi khiêu khích người ta thế này hả!!

Nằm ICU đến nghiện rồi à!!

Giang Trác nhìn thiếu niên thanh tú trước mặt có vẻ như đang nhắm vào cậu, cậu nhìn dấu giày đen thui trên chân mình, ngừng chơi bóng.

“Chơi tôi à?” Khoé mắt cậu nhếch lên, nói toạc móng heo.

Ôn Noãn cười hì hì với cậu ta: “Ừm ừmmm.”

Phương Triết Hàn: ???

Con trai xung quanh: ???

Con mẹ nó, “ừm ừmmm” là cái kiểu giọng điệu mà con trai có thể phát ra à?

Giọng của “On Hàn” vốn đã thanh, cái tiếng “ứm ừmmm” này còn kéo dài âm cuối... hết như đang làm nũng.

Có mấy nam sinh nghe xong phải thở hồng hộc, mặt đỏ tía tai, thực sự rất muốn đập thẳng khùng “On Hàn” này một trận!

Vốn dĩ Ôn Noãn đang cố ý khiêu khích Giang Trác, làm cậu buồn nôn... chỉ cần cậu ra tay, cô sẽ có thể biết được thân thủ của cậu.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp chiêu rồi.

Có điều không tài nào ngờ được, Giang Trác lại vò vò mái tóc trắng trên đầu mình, toét ra một nụ cười—

“Đáng yêu quá.”

Ôn Noãn: ???

Chương 04: Trêu chọc

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn cảm thấy ánh mặt trời hôm nay có chút chói chang, cô sắp mở không nổi mắt ra rồi.

Cho dù thế nào cũng phải thăm dò xem trình độ cậu nông sâu ra sao.

Ôn Noãn đi thẳng về phía Giang Trác.

Giang Trác rất tự nhiên lùi về sau hai bước, hỏi: “Cậu muốn đánh tôi?”

Khoé miệng Ôn Noãn nhếch lên: “Cậu hỏi thẳng thật đấy, nhưng mà... ừ.”

Giang Trác nhìn đôi chân trắng trẻo của mình: “Dẫm lên chân tôi, lại còn muốn đánh tôi, má nó, cậu cũng quá đáng thật.”

Gương mặt vô tội của cậu làm Ôn Noãn có hơi áy náy.

“Tôi... tôi quá đáng chỗ nào, lúc cậu hất đầu thuốc vào mặt tôi, lẽ nào tôi không thấy oan chắc?”

Giang Trác nhìn cô thật kỹ: “Ồ, ra là cậu.”

Ôn Noãn: “...”

Giờ mới nhận ra.

Giang Trác lấy một điều thuốc từ trong túi ra, vô cùng thoải mái đưa cho Ôn Noãn: “Việc nào ra việc đó, cho cậu hất lại tôi đấy.”

Ôn Noãn nhìn điệu thuốc cậu đưa, tình tường cảm nhận được ánh mắt sắc bén của giáo viên thể dục bắn tới.

Mẹ nó, khủng hả.

Chắc chắn là Giang Trác đang gài cô.

Ôn Noãn vội vàng lùi về sau một bước, vạch rõ giới hạn với cậu: “Chuyện này thì không cần!”

Khóe miệng Giang Trác cong lên, trên má hiện lên một lúm đồng tiền.

Khi cậu cười nhìn rất đẹp trai.

“Tự cậu nói không cần đấy.” Nói xong, cậu xoay người rời đi.

Ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu làm cổ họng Ôn Noãn sắp bốc khói tới nơi.

Lúc trước giải quyết vấn nạn yêu ún và bắt nạt của ông anh đều rất trôi chảy suôn sẻ, thế mà gặp tên này thì cô chỉ biết bó tay.

Ôn Noãn quyết định dùng nắm đấm làm đạo lý, cô hung hăng đuổi theo, đặt tay lên vai Giang Trác: “Đợi một chút.”

Nhưng đúng vào lúc này, nam sinh bên cạnh đột nhiên bắt lấy tay cô, hất ra.

“Đừng chạm vào cậu ấy.”

Nam sinh có một mái tóc đen ngắn, nước da màu lúa mì, ngũ quan nghiêm nghị, nhìn mặt là biết kiểu kiêu lời.

Cậu ta lạnh lùng nhìn Ôn Noãn, tựa như... không cho cô đến gần Giang Trác.

Dựa vào việc lúc này khi người này chụp lấy tay cô, Ôn Noãn có thể cảm nhận được cậu ta có võ công, đây là điều con trai bình thường sẽ không làm được.

“Cậu là ai?”

“Tôi là bố cậu ấy.” Chàng trai nói một cách tự nhiên.

Khoé miệng Ôn Noãn giật giật: “Vậy cậu gọi cậu ta một tiếng con trai xem cậu ta có đáp lại không?”

Chàng trai nhìn Giang Trác, cậu chỉ nhất thời nói cho sướng mồm thôi chứ nào có gan gọi thật.

Giang Trác nhét đầu thuốc vào trong miệng, không châm lửa mà để thế nhai nhai, cậu quay người, cool ngầu như tổng giám đốc bá đạo—

“Thanh Nhi, giải quyết cậu ta đi.”

Nam sinh tên “Thanh Nhi” kêu to một tiếng, vung nắm đấm về phía Ôn Noãn.

Thế nhưng, Giang Trác lại không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như dự liệu, cậu dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Ôn Noãn bắt được nắm đấm của Diệp Thanh, sau đó hất ngược lại làm cậu ngã về phía sau, loạng choạng mấy lần mới miễn cưỡng đứng vững được—

“Con trai, bố xin lỗi! Đánh không thắng.”

“Cậu phản đi.”

Giang Trác hậm hực nói xong, mặt đối diện với Ôn Noãn, dường như từ bỏ, mặc cô làm sao thì làm.

Ôn Noãn dĩ nhiên sẽ không động thủ với cậu trước, làm thế thì có khác gì bắt nạt người khác, cô chỉ muốn khiêu khích cậu để thăm dò thân thủ mà thôi.

Cô đi đến bên thiếu niên, hai tay ôm lấy gáy cậu: “Giang Trác, hôm qua tôi thêm Wechat của cậu, sao cậu lại bảo tôi rút đi.”

Giang Trác nhìn người con trai thanh tú trước mặt, đôi mắt hẹp dài, con ngươi lóng lánh như nước, khoé mắt có một nốt ruồi nhạt màu, như ẩn như hiện, quyến rũ như yêu tinh.

Cuối cùng cậu mất tự nhiên dời ánh mắt đi: “Ảnh đại diện Wechat của cậu gồm chó đến nỗi làm hôm qua tôi không nuốt nổi cơm, không phải đi chứ làm sao?”

Ôn Noãn nhớ lại, ảnh đại diện Wechat của ông anh mình là nguyên cái mặt to tổ chảng của ông đang chu môi ra tự sướng, haizz, đúng là gồm chó thật.

Cô cười nói: “Vậy tôi đổi ảnh đại diện thì cậu add tôi để kết bạn nhé.”

Giang Trác nghĩ nghĩ: “Còn phải xem cậu đổi ảnh đại diện gì.”

“Chắc chắn sẽ không làm cậu nuốt không nổi cơm.”

Cô ôm lấy cổ của cậu, hết như đang làm nũng với bạn trai, Giang Trác thậm chí có thể ngửi được mùi kẹo ngọt thoang thoảng trên người cô.

Có chút bực bội—

“Có thể cách ông đây xa chút không.”

Tim của đám con trai xung quanh nảy lên, bọn họ có thể nhìn ra một cách rõ ràng sự tức giận hiện lên trong mắt Giang Trác.

Ôn Noãn không sợ Giang Trác giận, chỉ sợ cậu không giận.

Cô bèn ghé sát vào người cậu hơn, thầm thì bên tai cậu nói: “Tôi sẽ không...”

Giang Trác không nghe thấy cô nói gì, chỉ cảm thấy hơi nóng đang phả ra trên đôi tai mẫn cảm của mình, cả người bỗng căng ra, nơi nào đó sắp bùng nổ rồi!

Đúng lúc này, góc áo của Ôn Noãn bỗng bị người khác kéo mạnh ra sau.

Khó khăn lắm cô mới chọc giận được ông nội này, thế mà lại bị người khác cắt ngang giữa chừng, thất bại trong gang tấc.

Cô bức bối quay người, đang định nổi khùng, ai ngờ bắt gặp một khuôn mặt còn dữ dằn hơn: “Nhìn gì mà nhìn! Đừng dẫn coi!”

Ôn Noãn bị cô nàng rống cho ngốc luôn.

Chị gái nóng bỏng tóc xoăn ngắn này như đang xách một chú cừu non, kéo cô ra phía sau lưng.

Ôn Noãn đánh giá, cô nàng có dáng người thon thả, mặc một chiếc quần jeans rách phối cùng áo crop top, vành tai đeo cả đồng hột xoàn, mặt trang điểm đậm, là một chị đại rất xinh đẹp.

Chị đại che chở Ôn Noãn ra phía sau, nói với Giang Trác: “Giang Trác, nếu muốn động vào cậu ấy thì phải bước qua xác tôi trước.”

Giang Trác: “Cậu là ai?”

Chị đại trợn mắt: “Tôi là bạn học hai năm ngồi phía sau cậu, là lớp phó văn nghệ lớp của cậu.”

Giang Trác: “Ồ.”

Hổng nhớ.

“Không nhớ thì thôi! Nếu cậu không muốn bữa tiệc cuối năm lần này phải lên sân khấu rap “Một mình uống rượu say” thì hôm nay hãy nể mặt tôi đừng so đo với cậu ấy.”

Giang Trác nghe đến khúc mình phải lên rap, đầu ngón chân căng ra, vội vàng nhường đường—

“Đi vui về!”

Chị đại kéo tay Ôn Noãn rời khỏi sân bóng rổ.

Ôn Noãn ngu mặt, ngoái đầu lại nhìn Phương Triết Hàn, Phương Triết Hàn làm khẩu hình miệng với cô: “Hoa khôi lớp 5, Triệu Ninh Manh, người theo đuổi cuồng nhiệt của cậu!”

Ôn Noãn: ???

Moá nó, “tôi” thộn như vậy mà cũng có người theo đuổi cuồng nhiệt hả!

Triệu Ninh Manh [1], nghe tên thì tưởng là một chị gái cute phô mai que, ai ngờ bà chị này toàn thân mang hơi thở hổ báo.

[1]: Manh trong tiếng Trung là dễ thương

Chị gái hổ báo kéo Ôn Noãn tới vườn hoa, mở miệng liền mắng xa xà: “Cậu điên rồi hả, dám khiêu khích Giang Trác cơ đấy! Tên đó ghê gớm không nói, còn cả hai người bên cạnh hẳn... Lục Vũ có quyền có thể, là con trai của boss ban giám đốc trường mình, chỉ cần một câu là có thể cho cậu thôi học! Nắm đấm của Diệp Thanh cũng có thể đập gãy xương cậu bất cứ lúc nào, cậu dám khiêu khích bọn họ hả?”

Ôn Noãn không nói gì, chỉ cười cười nhìn chị gái.

Nóng vội thế này, xem ra thực sự rất thích Ôn Hàn đây.

Có điều Ôn Noãn quá hiểu anh mình rồi, Ôn Hàn không thích kiểu như Triệu Ninh Mạnh, ổng chỉ si mê những cô gái ngoan ngoãn dịu dàng thôi.

Ôn Noãn cảm thấy, bà chị này tốt hơn loại con gái tâm cơ như Kiều Vận Thi nhiều lắm.

Có nhiều lúc, mắt bọn con trai như đui như mù, rõ ràng bên cạnh có cô gái tốt hơn nhưng lại cứ phải ti tiện hạ mình đi theo đuôi người khác.

“Tiểu Ninh, đừng lo lắng, cậu ta không làm tôi bị thương nổi đâu.”

Hai mắt Triệu Ninh Mạnh trợn tròn: “Cậu gọi tôi là gì?”

“Tiểu Ninh.” Khoé miệng Ôn Noãn cong lên, mỉm cười dịu dàng với cô: “Sau này tôi sẽ gọi cậu như vậy nhé, được không?”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, hai má Triệu Ninh Mạnh ửng hồng thấy rõ: “Hôm nay... cậu uống lộn thuốc hả?”

Hồi trước hễ nhìn thấy cô ấy là Ôn Hàn lại chau mày nhíu mi, trước giờ chưa từng mỉm cười dịu dàng hòa nhã với mình.

Ôn Noãn an ủi nói: “Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực, tôi muốn thăm dò cậu ta mà thôi.”

“Thăm dò?”

“Lần trước chuyện tôi bị thương sau núi, nghi là có liên quan tới cậu ta.”

Sắc mặt Triệu Ninh Mạnh khẽ biến: “Thật sao?”

“Không chắc chắn, cho nên mới phải thăm dò, hai người là bạn học chung lớp, cậu có biết gì về cậu ta không?”

Triệu Ninh Mạnh nhíu mày nói: “Con người Giang Trác... có hơi khác thường, lúc điên lên chẳng quan tâm đến ai, ngoại trừ Diệp Thanh và Lục Vũ, cậu ta không có bạn bè nào khác. Nhưng theo tôi cậu ta không phải kiểu sẽ đi hại người.”

“Tại sao lại nghĩ thế?”

“Cậu ta từng ra mặt giúp một nam sinh bị bắt nạt trong lớp tôi, nhưng chuyện này chẳng mấy ai biết.”

“Vậy sao.”

Tên đầu trắng này cũng chính nghĩa phết.

“Cũng có thể chỉ là cậu ta nhất thời nổi hứng, dù sao người này khó hiểu lắm.”

Ôn Noãn cũng không thể khẳng định chuyện này là do cậu ta lắm.

Nhưng đêm đó có người nhìn thấy cậu ta xuất hiện ở trường học, còn bị cảnh sát đưa đi thẩm vấn, chung quy vẫn có điểm đáng nghi.

Tiếng chuông hết tiết vang lên, Ôn Noãn nói với Triệu Ninh Mạnh: “Được rồi, về trước đi, khoảng thời gian này cậu hãy giúp tôi quan sát Giang Trác, có chuyện gì kịp thời báo tôi biết.”

“Không thành vấn đề.” Triệu Ninh Mạnh vui vẻ nhận lời.

Ôn Noãn cười cười, ánh mắt Triệu Ninh Mạnh cứ dính chặt vào cô, nhìn đến ngây dại.

“Cậu” bật cười, cả khuôn mặt sáng rực lên.

Hối ôi! Đẹp trai chết mất thôi!

...

Ban đêm, gió lạnh bên hồ thổi rét căm căm, mặt nước trong veo, phản chiếu ánh đèn mờ ảo của một nửa thành phố.

Giang Trác nheo mắt trái, siết chặt dây lò xo của súng cao su, nhắm thẳng vào vầng trăng khuyết trên mặt hồ.

“Vút” một tiếng, hòn đá bay ra, mặt trăng lười liềm biến thành vô số mảnh vỡ, rải rác trôi trên dòng sông.

Phú nhị đại Lục Vũ ngồi trên cột bê tông chất đống, nhìn Giang Trác.

Ánh mắt cậu đen láy, khuôn mặt không cảm xúc, nhưng mỗi lần ngắm bắn đều rất chuẩn.

Từ sau tiết thể dục buổi trưa, mặt tên này cứ xị ra, dường như... rất không vui.

Nghĩ lại cũng đúng, bị một đứa con trai hết sờ rồi nắn, còn bị hăm dọa phải lên sân khấu bắn rap, Giang Trác vui được chết liền.

Lục Vũ nói: “A Thanh, cậu nói xem, tên nhóc Ôn Hàn kia sao thế nhỉ, ăn phải gan hùm mật gấu hay gì mà hôm nay lại dám... lại dám trêu cả Giang Trác.”

Diệp Thanh đang cầm tập vẽ phác thảo, không cảm xúc nói: “Không phải trêu đâu.”

“Không phải trêu thì là gì?”

Giang Trác nhặt hòn đá dưới chân lên, nhàn nhạt nói: “Là đang thăm dò.”

“Thăm dò xem anh Trác của chúng ta có phải trai thẳng không hả?”

Diệp Thanh trợn mắt: “Ôn Hàn không giống với lúc trước, trên người cậu ta có võ công.”

“Không phải chứ?” Lục Vũ thẳng người: “Tên ẻo lả kia mà biết võ công? Cậu ta mà có võ thật thì lần trước ở sau núi đã không bị người khác xém nữa đập chết! Nếu không có Giang Trác ra tay cứu giúp...”

Lời còn chưa dứt, tiếng gió sắc bén vút qua, một hòn đá sượt qua bên má trắng nõn của cậu.

Hai mắt Lục Vũ tròn to, tay ôm lấy ngực, nhìn về phía Giang Trác.

Giang Trác đặt súng cao su xuống, đôi mắt đen láy nhàn nhạt nhìn cậu: “Chuyện này không được nhắc lại nữa.”

Lục Vũ nhỏ giọng lầu bầu: “... Cũng chỉ có ba anh em chúng ta mới nói, làm gì có người khác.”

Đột nhiên như sực nhớ ra gì đó, Lục Vũ vỗ mạnh vào lưng Diệp Thanh: “Ê ê, hay là Ôn Hàn sau khi bị đập, đột nhiên kinh mạch được đả thông, trở thành cao thủ võ lâm?”

Diệp Thanh mệt mỏi né cậu ta, nói: “Không có chuyện đó đâu, bớt xem phim kiếm hiệp đi.”

Trong tai nạn bí mật kia, Ôn Hàn bị người khác đánh cho trọng thương, không chết thì cũng tàn phế.

Không ngờ nửa tháng sau, cậu ta lại có thể tung tăng đầy sức sống đến trường.

Bản thân chuyện này đã vô cùng khó bề tưởng tượng rồi.

“Anh Trác.” Diệp Thanh nhìn về phía Giang Trác: “Chúng ta có cần... thử xem cậu ta rốt cuộc là người hay là quỷ không.”

Giang Trác đi tới, ngồi lên cột bê tông, nhàn nhạt nói: “Không cần lo chuyện bao đồng.”

“Đinh đinh”, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Giang Trác lấy điện thoại ra, lại là tài khoản có tên “Hàn Hàn” bị mình từ chối lần trước, bây giờ lại add lại—

“Giang Trác, đổi ảnh đại diện rồi.”

Đúng là đã đổi rồi, đổi thành hình Na Tra phiên bản chibi đang đạp một chân lên Hỗn Thiên Lăng.

Tin nhắn kết bạn của Ôn Noãn liên tục gửi tới: Người ngay không lòng vòng – Chiều thứ Hai tan học, tôi muốn mời cậu đi uống trà sữa!
:icon mặt cười:

Một cơn gió thổi qua, dường như Giang Trác ngửi thấy mùi kẹo ngọt thoang thoảng.

Cậu chấp nhận lời mời kết bạn.

Chương 05: Xé gió

Tải ebook: dtv-ebook.com

Chiều thứ hai, bầu trời dày đặc mây đen, những tầng mây xám tro đem lại cho con người một loại cảm giác áp lực.

Gió lớn thổi tung lá cây và bụi đường đầy trời.

Thời điểm tan học, trời mưa như trút nước.

Ôn Noãn cầm cây dù đứng trước cửa tiệm trà sữa Hồng Kông, nhìn các bạn học vội vàng rời đi.

Ở bên cạnh, Phương Triết Hàn nhìn thời gian trên đồng hồ, nói: “Hàn ca, trời mưa to thế này Giang Trác không tới đâu.”

“Cậu ta nói sẽ tới.”

“Thật hay xạo đó.” Về mặt Phương Triết Hàn lộ rõ sự nghi ngờ: “Cậu ta nói thế nào.”

Ôn Noãn lấy điện thoại ra, Giang Trác đã chấp nhận lời mời kết bạn của cô.

Ôn Noãn: “Bạn học Giang Trác, chiều thứ Hai lúc tan học, trước cửa tiệm trà sữa Hồng Kông, không gặp không về nhé!”

Giang Trác: “Cậu cứ đợi đó.”

Cô đưa điện thoại cho Phương Triết Hàn: “Cậu xem, cậu ta bảo tôi đợi đó.”

Phương Triết Hàn: “...”

Nằm viện lâu quá nên não hồng luôn rồi hả?

“Đây rõ ràng là không tới chứ còn gì nữa!” Cậu ta lớn tiếng nói: “Cậu xem thái độ thế này dùng đầu gối cũng biết là đang chơi cậu!”

Trong màn mưa, con người đen láy của cô càng thêm trong veo: “Đã đồng ý thì đương nhiên sẽ tới, không thì đồng ý làm gì.”

Phương Triết Hàn nhếch mép: “Rồi rồi, vậy cậu cứ đợi đi.”

Nhiều lúc cậu ta cảm thấy, đầu óc Ôn Noãn cũng không được bình thường lắm, ở một mức độ nào đó, còn giống với Giang Trác.

Rất nhanh, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở bên đường, Phương Triết Hàn nói với Ôn Noãn: “Tôi về trước đây Hàn ca, cậu có cần đi nhờ không?”

“Không cần đâu, cậu về đi, bái bai.”

“Tạm biệt.”

Phương Triết Hàn lao vào màn mưa chạy lên xe.

Trước cửa tiệm trà sữa chỉ còn lại một mình Ôn Noãn đứng cô độc trong mưa, cơn mưa to không hề có chút dấu hiệu sẽ tạnh, ngược lại càng ngày càng lớn.

Một làn nước mờ hồ bốc lên xung quanh, học sinh cũng dần dần thừa thốt, ngoại trừ tiếng mưa rơi tầm tã thì đường phố trở nên vô cùng yên lặng.

Trong quán cà phê đối diện bên kia đường, Giang Trác dựa vào cửa sổ, miệng ngậm một cây kẹo, nhìn về phía “cậu”.

Lục Vũ đi tới, nhìn sang bên kia đường: “Tên nhãi này đợi thật đấy à.”

Diệp Thanh ngồi trên sofa, tay cầm cuốn sổ, phác thảo lên giấy vẽ cảnh tượng Ôn Noãn cầm dù đứng trước cửa tiệm trà sữa đợi người.

Thiếu niên trong tranh dung nhan thanh tú, mang một khí chất mềm mại xa cách không nhiễm bụi trần.

“Thiệt hồng hiểu rốt cuộc cậu ta muốn gì nữa.” Lục Vũ ngồi xuống, nhấp một ngụm cappuccino, đầu lưỡi liếm đi chút kem dính trên môi: “Hồng lẽ, thực sự như lời đồn trong trường, cậu ta nhìn trúng Giang Trác của chúng ta rồi à?”

Chưa kịp dứt lời, một ánh mắt lạnh lẽo bắn tới làm Lục Vũ giật cả mình, vội vàng xua tay với Giang Trác: “Nói, nói đùa thôi, cậu đừng giận.”

Cậu rút tầm mắt lại, thờ ơ nói: “Bố mày đẹp chứ đâu có nghĩa bố mày hiền hả con.”

Lục Vũ sợ hãi nấp bên người Diệp Thanh.

Diệp Thanh nhìn thiếu niên thanh tú trên giấy vẽ, nói: “Nếu cậu ta là con gái thì không biết còn xinh đẹp cỡ nào nữa.”

“Sao tự nhiên mê trai quá dạ.” Lục Vũ vỗ vỗ đầu Diệp Thanh: “Chỉ có mấy đứa con gái mới thích con chim công đó thôi.”

Chính vào lúc này, Giang Trác bỗng cảm nhận được một tia sát ý đang từ từ đến gần, cậu nhú mày, nhìn về phía màn mưa mịt mù.

Một thanh niên mặc áo thể thao màu xám, tay cầm chiếc ô đen đang chậm rãi đi tới.

Tuy trời mưa to tầm tã nhưng lại chẳng có giọt mưa nào bắn được vào người gã.

Ôn Noãn hoàn toàn không hề hay biết, vô cùng buồn chán nghịch điện thoại.

Người đó... đang từ từ tiến gần cô.

Ngay cả Diệp Thanh cũng cảm nhận được có gì đó không đúng, cậu đi tới bên cửa sổ, nhìn về phía cái tên mặc áo xám kia.

Bên má trái của gã có một vết sẹo vô cùng rõ, vẻ ngoài trông rất dữ tợn.

Diệp Thanh kinh ngạc nói: “Người đó...”

“Không được ồn lắm.” Giang Trác lạnh lùng nói ra mấy chữ đằng sau.

Thanh niên mặt sẹo đi tới trước mặt “Ôn Hàn” rồi dừng bước, chiếc ô đen trong tay chợt chuyển động vô cùng nhanh, những giọt nước trên vải ô rơi xuống, tựa như những con dao sắc bén bay về phía “Ôn Hàn”!

“Nguy rồi!”

Nói xong, Diệp Thanh buông tập võ xuống định đi cứu người.

Thế nhưng Giang Trác lại kéo cổ áo cậu lại: “Đợi một chút.”

Diệp Thanh quay đầu, nhìn thấy chiếc dù trong tay Ôn Noãn chợt nghiêng chừng 35 độ, che được những hạt mưa bén như dao mà thiếu niên kia bắn tới.

“Phập” một tiếng, chiếc ô của Ôn Noãn nứt ra vài lỗ.

“Ôi chao, sao dù lại hỏng rồi!” Ôn Noãn vội vàng đi tới mái hiên của tiệm trà sữa tránh mưa to: “Chuyện gì thế này!”

Nhìn dáng vẻ của cô, tựa hồ hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề.

Không biết là thật hay đang giả vờ nữa.

“Biết vậy mình leo lên xe Phương Triết Hàn về xù luôn rồi, xui gì đâu.” Ôn Noãn lẩm bẩm nói, đầu lòng kiểm tra chiếc ô xinh đẹp bị

thùng của mình.

Thanh niên mặt sọc thấy cô tránh được bèn đi về phía cô, ánh sáng lạnh lẽo của một con dao găm lộ ra dưới chiếc ô, như ẩn như hiện.

Đúng lúc này, một viên bi thép bay tới, thanh niên vội nghiêng đầu né đi, bi thép bắn ra găm vào thân cây bên cạnh gã, làm thủng một lỗ có bán kính 5 cm.

Thanh niên mặt sọc dừng bước, quay đầu nhìn về phía quán cà phê đối diện.

Giang Trác ung dung quay người lại, một tay cầm súng cao su, lưng dựa vào tường, cúi đầu tự mình châm thuốc.

Trong lòng thanh niên mặt sọc thất kinh, bộ ngựa bắt ve sầu, ai ngờ chim sẻ lại đứng ngay sau.

Lực đạo và độ chuẩn xác của viên bi thép kia đủ để găm một lỗ máu lên ngực gã.

Hôm nay... không phải là ngày tốt.

Thanh niên mặt sọc huyết sáo, làm như vô tình đi vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh Ôn Noãn, mua một hộp Oden của Nhật, sau đó biến mất trong màn mưa.

Thấy gã rời đi, cuối cùng Ôn Noãn cũng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Người ban nãy... luận về khí tràng hay công lực đều phi phàm hơn người bình thường, hơn nữa còn không ngừng ra sát chiêu, muốn lấy cái mạng nhỏ của cô. Sống lưng Ôn Noãn rét buốt.

Học sinh trung học bình thường như anh trai cô sao lại dính vào một tên ghê gớm như vậy!!!

Trong lúc cô còn đang trần trở trăm điều, trong cơn mưa, Giang Trác bỗng nhiên đi tới.

Cậu cầm một cây dù Thiên Đường [1] có hoa văn xanh sẫm rất bình thường đi tới mái hiên, nhẹ nhàng vẩy đi những giọt mưa đọng trên dù.

[1]: một hiệu dù bên Trung

Ôn Noãn đặc biệt chú ý đến đôi dép lê cậu luôn mang, lộ ra mắt cá chân trắng nõn gầy gò.

“Giang Trác, cậu tới rồi!” Đáy mắt Ôn Noãn lộ vẻ vui mừng: “Tôi biết cậu sẽ tới mà!”

Giang Trác dứt tay vào túi quần, lười biếng đi tới, còn chưa kịp mở miệng thì Ôn Noãn đã nói tiếp: “Tôi biết, cậu lại quên tôi là ai rồi, tôi là Ôn Hàn, tuần trước chơi bóng rổ cùng cậu.”

Giang Trác kiên nhẫn nghe cô lải nhải một hồi, sau đó phun ra hai chữ: “Tôi nhớ.”

Mùi hương kẹo ngọt trên người cô, cậu nhớ.

Ôn Noãn mỉm cười đưa ly trà sữa trong tay cho cậu: “Mua cho cậu đấy.”

Giang Trác không nhận: “Tôi không uống.”

“Tại sao?”

“Không thích.”

“Đây không phải trà sữa bình thường đâu, là trà đào rượu gạo đó, ngon lắm!” Ôn Noãn nhiệt tình nói với Giang Trác: “Hai hôm trước phát hiện ra, thế giới của tôi như được khai sáng, cậu nhất định phải nếm thử!”

Khoé mắt Giang Trác nhướng lên nhìn cô, càng nhìn...

Càng méo giống đàn ông con trai.

Đối diện với ánh mắt dò xét của cậu. Ôn Noãn cảm thấy có hơi mất tự nhiên, sợ cậu nhìn ra được manh mối gì, cô bèn dĩnh đạc đi tới, kiễng chân khoác lấy bả vai Giang Trác, làm bộ huynh đệ chí cốt nói với cậu: “Cậu thích ăn đồ ngọt như vậy sao lại không thích uống trà sữa, đừng giả vờ, thử đi mà.”

Giang Trác lại ngửi thấy mùi kẹo ngọt trên người “cậu”, sắc mặt sa sầm, lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Ôn Noãn buông cậu ra, sau đó lại cắm ống hút vào trà sữa, đưa đến bên miệng cậu: “Thử đi mà, tôi đảm bảo cậu sẽ mê liền.”

Giang Trác mím chặt môi mỏng, nhìn vô cùng gợn cảm, nếu là con gái sẽ muốn thơm cho cậu một cái.

“Thử đi, tôi nói thật đó, không ngon cho cậu đập tôi.”

Giang Trác chưa từng gặp ai lảm lời như vậy, ríu ra ríu rít như một con vẹt.

Hoặc là nói, trước nay chưa một ai dám hoặc sẵn lòng nói chuyện thoải mái thế này trước mặt cậu.

Cậu có hơi không quen, vì để cô ngậm họng chỉ đành miễn cưỡng mở miệng uống một ngụm.

Trà sữa thơm nồng mang theo vị ngọt thanh, đầu lưỡi đắng ngắt trong phút chốc được bao trùm bởi sự ngọt ngào.

Ý cười nơi khoé mắt của “thiếu niên” thanh tú trước mặt ngày càng lộ rõ, nhìn cậu đầy chờ mong: “Thế nào, tôi không lừa cậu chứ.”

Cậu không muốn thừa nhận, bèn nói: “Dở ẹc.”

“Không phải chứ, độ ngọt pha không chuẩn sao?” Nói xong, Ôn Noãn ngậm ống hút nếm thử: “Ngon mà.”

Giang Trác không ngờ tên này lại dùng luôn ống hút của mình, sắc mặt hơi sa sầm: “Đệt, có thấy tởm không.”

Ôn Noãn ngậm ống hút, hờ hững nhún vai: “Đều là con trai, sợ cái gì.”

Cô lớn lên cùng các anh em, sau khi chạy một vòng quanh núi lại cùng các sư huynh sư đệ quây lại bên giếng, uống chung một gáo nước là chuyện bình thường.

Giang Trác cạ lời.

Quán cà phê phía bên kia đường, Lục Vũ bò bên cửa sổ nhìn cảnh tượng đối diện: “Ồi giờ ời, người nổi loạn như Trác ca lại ngoan ngoãn uống trà sữa cậu ta đưa, lại còn anh một ngụm em một ngụm, như đang hôn môi gián tiếp.”

Diệp Thanh ngồi trên sofa vẽ lại cảnh ban nãy, nghe thế liền đáp lời: “Nếu là người khác thì Giang Trác đã vắn treo đầu rồi.”

“Đúng đúng, con chim công này có gì ngon mà Giang Trác hết lần này đến lần khác dung túng thế.”

“Cậu không cảm thấy... Ôn Hàn này, nhìn rất giống cô bé mà Giang Trác gặp năm chín tuổi sao?”

Lục Vũ sờ sờ đầu, đột nhiên lật tập tranh của Diệp Thanh ra trang cuối cùng, hai mắt mở to.

Trong bản phác thảo, một cô bé cột tóc đuôi ngựa mặc áo choàng xám, tay trái nắm thành quyền, cổ tay phải úp lên, lòng bàn tay dựng thẳng, làm ra một quyền xé gió vô cùng đẹp mắt.

Đây là Diệp Thanh vẽ lại dựa theo trí nhớ của Giang Trác. Ngoại hình không rõ lắm, duy chỉ có đôi mắt hoa đào là luôn ghi nhớ.

Có lẽ là vì ơn cứu mạng, có lẽ chỉ đơn giản là cảm thấy ngẫu, thế nhưng nhiều năm như vậy, người hay quên như Giang Trác lại luôn nhớ đến cô bé.

Cũng chỉ có lúc nhìn ngắm bức tranh này, đáy mắt lạnh lẽo của cậu mới có một tia dịu dàng đến vậy.

...

Giang Trác ngồi lên chiếc ghế trong quán trà sữa: “Tìm tôi có việc gì.”

Ôn Noãn biết, nói chuyện với người thông minh không cần lòng vòng, cô hỏi thẳng: “Giang Trác, nghe nói cái đêm tôi bị thương, cậu cũng có mặt tại trường?”

Giang Trác nhướn mày, ánh mắt tối lại: “Cậu nghi ngờ tôi?”

Ôn Noãn không bị khí thế của cậu làm cho nhụt chí, cô ung dung cười nói: “Cũng không có gì chứng minh, lúc đó tôi uống say nên không nhìn thấy hung thủ, bị cậu đánh cho một trận, còn phải vào phòng ICU, đổi lại là cậu, liệu cậu có vui nổi không?”

Nếu chỉ là hiểu lầm thì phải sớm giải thích, có lợi cho cả đôi bên.”

Giang Trác dựa vào ghế, tay trái đặt lên bàn, đầu ngón tay nghịch nghịch sợi dây thun màu đen: “Chuyện này tôi chỉ nói một lần. Người làm cậu bị thương không phải là tôi.”

Ôn Noãn nhìn vào đôi mắt đen láy của cậu, ánh mắt trong veo bình thản, không giống như nói dối.

Cô lựa chọn tin tưởng.

Nếu như ban nãy Giang Trác không giờ trò ở sau lưng thì thanh niên mặt sẹo kia cũng sẽ không dễ dàng bỏ đi.

Giang Trác đang bảo vệ “Ôn Hàn”.

Ôn Noãn bước tới bên cạnh, vỗ vỗ bả vai cậu: “Tốt rồi, hiểu lầm được xua tan, sau này chúng ta chính là anh em, có gì giúp đỡ lẫn nhau.”

Giang Trác mất tự nhiên đẩy tay cô ra: “Đừng đụng vào tôi.”

Ôn Noãn không để bụng, cười cười: “Được, cậu nói thế nào thì là thế đó.”

“Đợi đã.”

Ôn Noãn quay người: “Còn chuyện gì sao, Giang Trác?”

Giang Trác dừng một lúc lâu, sau đó cực kỳ mất tự nhiên dặn dò: “Tan học nhanh chóng về nhà, đừng đi lung tung bên ngoài.”

Nói xong câu này, cậu đứng dậy rời đi, không nhìn cô lấy một lần nào nữa.

...

Sau khi về nhà, càng nghĩ Ôn Noãn càng thấy sai sai, lời dặn dò cuối cùng kia của Giang Trác rất khác so với kiểu dặn dò của bạn học bình thường.

Đều là con trai 16 17 tuổi với nhau chứ có phải bố mẹ đâu mà quan tâm ban đêm mày lê la ở xó nào.

Sau đó lại nghĩ tới thanh niên mặt sẹo bất thiện ban nãy.

Không lẽ... Ôn Hàn đã thật sự đụng phải người không nên đụng, nên mới năm lần bảy lượt bị người khác gây rắc rối?

On Noãn nằm trên chiếc giường lớn màu xanh sẫm, nghĩ mãi không ra.

Sự việc càng lúc càng phức tạp đây.

Chương 06: Thăm bệnh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối tuần, Diêu Mạn Chi dẫn Ôn Noãn đến viện điều dưỡng thăm ông nội.

Khoảng thời gian trước, tin tức Ôn Hàn trọng thương đã gây một cú sốc lớn khiến ông nội bị xuất huyết não phải nhập viện.

Sau khi được cấp cứu, tuy không còn quá nghiêm trọng, nhưng tình trạng vẫn luôn không ổn định, lúc thì tỉnh táo, lúc thì mơ hồ.

Diêu Mạn Chi gấp gáp gọi Ôn Noãn quay về, đóng giả thành anh trai, cho ở cùng ông nội trong viện non nửa tháng mới khiến cho bệnh tình của ông cụ ổn định lại, tình hình ngày một khả quan.

Bây giờ vào mỗi cuối tuần, Ôn Noãn sẽ tới bệnh viện trò chuyện với ông nội.

Trùng hợp thay, trong bệnh viện lại chạm mặt Trương Y Tuyết - bà vợ hiện tại của cha Ôn Noãn và con trai bà ta.

Nhìn thấy bọn họ ngoài phòng bệnh, sắc mặt của Diêu Mạn Chi liền lạnh xuống, bà nói với Ôn Noãn: “Con vào thăm ông nội đi, mẹ đợi con ngoài cửa.”

Ôn Noãn gật đầu.

Ân oán tình thù giữa cha, mẹ và cả Trương Y Tuyết, nói ra cũng đơn giản.

Chính là kiểu mâu thuẫn đánh đổi giữa hôn nhân lợi ích và tình yêu tự do mà thôi. Một bên là mệnh lệnh của cha mẹ, là người vợ kết tóc có hôn ước sẵn, một bên là cô bạn gái xinh xắn đã yêu từ thời đại

học, nghe nói hồi đại học Trương Y Tuyết còn là một sinh viên nghèo vượt khó.

Nói về thứ tự, dĩ nhiên Trương Y Tuyết là người đến trước, nếu như ban đầu mẹ biết được người tình trong mộng của chàng trai thì tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, người cha cận bã của Ôn Noãn không những che giấu mối tình của mình mà còn kết hôn cùng mẹ cô, sau đó lại tiếp tục lén lút qua lại với tình đầu Trương Y Tuyết.

Diêu Mạn Chi là danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư, cho dù sau đó gia tộc có sa sút, nhưng sự kiêu ngạo vẫn còn trong xương cốt, vì vậy mặc dù đã mang thai 5 tháng nhưng vẫn kiên quyết ly hôn với tên chồng cận bã.

Tên cận bã lại hí ha hí hửng ở cùng tình đầu.

Càng đáng giận hơn chính là, trong thời gian Diêu Mạn Chi mang bầu, con trai của Trương Y Tuyết lại cất tiếng khóc chào đời.

Có điều hiện tại ông nội vẫn đang nắm thực quyền trong tập đoàn Ôn thị, vì vậy, cho dù là Trương Y Tuyết hay là cha vẫn phải đối với ông cung cung kính kính, không dám đắc tội.

Mà ông nội dĩ nhiên cũng cảm thấy có lỗi với con dâu, để bà và hai con ở lại nhà tổ, tiện bề chăm sóc.

Cha và Trương Y Tuyết đã lập gia đình mới, mà Diêu Mạn Chi vì cảm thấy thất vọng với hôn nhân nên một lòng chuyên tâm vào công việc.

Sống trong gia đình hồngбет thế này, Ôn Hàn trở thành một tên ăn chơi trác táng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Từ nhỏ Ôn Noãn đã được đưa đi tập võ, cho nên chuyện cha mẹ ly hôn cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến cô.

...

Lần này, Trương Y Tuyết dẫn con trai đến thăm ông nội, Diêu Mạn Chi và bà ta là kẻ thù, gặp mặt đã không ưa, xưa nay chưa từng nói chuyện với nhau lấy một câu.

Ôn Noãn một mình đi vào phòng bệnh.

Ông nội vừa nhìn thấy cô bước vào, khoẻ mắt bỗng chốc liền mang theo ý cười: “A Hàn đến rồi, mau ngồi xuống.”

“Ông nội đã đỡ hơn chưa ạ?”

“Nhìn thấy con là khoẻ cả rồi.”

Bởi vì khi về già, ông cụ luôn chú trọng tập luyện và dưỡng sinh nên xương cốt vẫn khoẻ mạnh, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Bên kia giường bệnh, con trai Trương Y Tuyết – Ôn Thừa Nghiệp cười hì hì nói: “Em đổi phong cách rồi hả Ôn Hàn?”

Ôn Noãn đã thay ra bộ đồ hoa hoè hoa sỏi, hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh khôi, kết hợp với khí chất của cô, chính là bộ dáng công tử nghiêm chỉnh thanh quý.

Nhìn lại Ôn Thừa Nghiệp, mặc dù là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng tên này lại rất phô trương, từ trên xuống dưới dát toàn đồ hiệu, trông chẳng khác gì mẹ anh ta.

Thiếu cái gì thì sẽ thích phô cái đó, thân hình dát vàng lên người của Trương Y Tuyết, phì nhiêu hơn người xuất thân danh môn như Diêu Mạn Chi nhiều.

Trương Y Tuyết khẽ đẩy đẩy Ôn Thừa Nghiệp.

Ôn Thừa Nghiệp lập tức đi tới trước giường ông nội, tuôn ra một tràng ân cần hỏi han—

“Sức khoẻ ông nội đã đỡ chút nào chưa?”

“Ông nội, cháu gọt táo cho ông nhé.”

“Ông nội nhất định phải mau chóng khoẻ lại nhé, cháu đang chờ ông dạy đánh golf đấy ạ!”

Tuy rằng ông nội không yêu thích Ôn Thừa Nghiệp bằng Ôn Hàn, nhưng cũng không hề lạnh lùng.

Suy cho cùng, ân oán giữa người lớn không thể đổ lên đầu con trẻ.

Dưới sự xúi giục của mẹ mình, mấy năm nay Ôn Thừa Nghiệp vì để lấy lòng ông nội cũng coi như tốn hết tâm tư, ra sức làm màu.

Thành tích của anh ta tốt hơn Ôn Hàn, lại biết ăn nói, đầu óc nhanh nhẹn, có chút thành tích gì đó đều sẽ vui mừng báo với ông nội trước tiên.

Ngược lại, Ôn Hàn lại vô cùng bất tài, điểm số nát bét, suốt ngày ăn mặc như muốn chọc mù mắt người già, ỷ vào sự yêu thương của ông nội, coi trời bằng vung.

Nhưng Ôn Noãn biết, sự yêu thương luôn có giới hạn, nếu cứ thế này, e là Ôn Thừa Nghiệp sẽ kế thừa toàn bộ gia sản của nhà họ Ôn mất.

Ôn Noãn không thể để chuyện như vậy xảy ra, cô âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải lấy lại mặt mũi cho anh trai.

Trong phòng bệnh, Ôn Thừa Nghiệp vô cùng niềm nở, ân cần hỏi han ông nội.

Ôn Noãn không nói câu nào, lặng lẽ đi đến bên cạnh, rót một cốc nước ấm cho ông nội.

Thấy thế, Ôn Thừa Nghiệp vội vàng đón lấy ly nước trong tay cô: “Em cũng vừa mới lành bệnh, những chuyện này để anh làm cho.”

Thấy anh ta muốn tranh công, Ôn Noãn cũng dứt khoát buông lỏng tay. Nào ngờ, Ôn Thừa Nghiệp lại cố ý cầm không vững ly nước.

Trong mắt cô, thủ đoạn nhỏ này của anh ta chẳng đáng là gì.

Khoảnh khắc nước nóng sắp bị đổ ra, tay còn lại của Ôn Noãn bắt lấy ly nước với tốc độ cực nhanh, đồng thời hứng lấy nước sôi bị tràn ra ngoài.

Một giọt, cũng không rơi khỏi cốc.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp nhoáng.

Ôn Thừa Nghiệp mắt chữ a mồm chữ o, không dám tin vào mắt mình.

Vậy mà nó cũng hứng được! Biểu diễn tạp kỹ gì đây!

Ôn Noãn lạnh lùng nhìn Ôn Thừa Nghiệp, khóe miệng cong lên: “Anh, đừng vụng về như vậy nữa nhé, bỏng mình thì không sao, chứ chẳng may làm bỏng ông nội thì nghiêm trọng lắm đấy.”

Cổ họng Ôn Thừa Nghiệp như bị bóp lại, chỉ có thể buồn bực ậm ừ.

Ôn Noãn đương nhiên hiểu rõ, mưu kế ngớ ngẩn của Ôn Thừa Nghiệp dĩ nhiên là do bà mẹ Trương Y Tuyết giờ người thích chơi trò cung tâm kế của anh ta bày cho.

Bảo anh ta bỏ tay ra lúc nước đổ, sau đó vu oan cho Ôn Hàn cố ý muốn làm bỏng mình, với tính cách đồng bóng của Ôn Hàn, chắc chắn sẽ làm ầm ĩ một trận trong phòng bệnh.

Đến lúc đó, ông cụ sẽ vì cuộc cãi vã mà phiền lòng, thiện cảm dành cho anh trai dĩ nhiên sẽ giảm xuống.

Loại chiêu trò vật vãnh này, cô xem trên phim cung đấu nhiều rồi.

Thế nhưng loại thủ đoạn này lần nào dùng với Ôn Hàn cũng trúng phóc.

Ôn Noãn cảm thấy nếu không nhờ có cơ hội cosplay lần này, cô sẽ không thể nào hiểu được độ thộn của anh trai mình.

Nhưng bây giờ, cô dĩ nhiên sẽ không để tất thảy những chuyện này xảy ra.

Ôn Noãn bùng ly nước tới trước mặt ông nội, cẩn thận cho ông uống từng ngụm nước, sau đó cười nói trò chuyện với ông cụ, kể về những chuyện thú vị ở trường, hoàn toàn khác với dáng vẻ nổi loạn trước đây.

Ông nội mỉm cười nhìn cô, ánh mắt ngập tràn sự vui vẻ yên tâm.

Ôn Thừa Nghiệp hiển nhiên sẽ không cam tâm để Ôn Hàn chiếm spotlight.

“Ôn Hàn, em xem, đây là đồng hồ hiệu ba mua cho anh từ châu Âu đấy, em thấy thích không?”

Ôn Thừa Nghiệp lấy chiếc đồng hồ Cartier cao cấp dành cho nam giới từ cổ tay ra, đưa đến trước mặt Ôn Noãn.

Ôn Noãn lướt mắt nhìn một cái, trên mặt đồng hồ được khảm những viên kim cương nhỏ, vừa khiêm tốn vừa xa hoa.

Cô biết, cha lạnh nhạt với Ôn Hàn bao nhiêu thì lại yêu thương Ôn Thừa Nghiệp bấy nhiêu, suy cho cùng, một bên là đứa con khiến người ta chán ghét được sinh ra từ một cuộc ép hôn tội lỗi, đứa còn lại là kết tinh của tình yêu.

Mấy năm nay, điều Ôn Hàn để ý nhất... cũng là sự thiên vị của cha.

Mỗi lần Ôn Thừa Nghiệp khoe khoang với Ôn Hàn về sự yêu thương của cha dành cho mình, đều có thể làm anh ấy tức đến phát điên.

Nhưng Ôn Noãn chẳng hề để tâm đến những điều này, ở sư môn, cô có sự thương yêu của sư phụ, còn được các sư huynh đệ quan tâm đủ kiểu, là một sư muội bé bỏng được cưng chiều toàn diện, ai thèm đi tranh giành tình cha gì đó với Ôn Thừa Nghiệp.

Cô nhìn chiếc đồng hồ Cartier, mỉm cười nói: “Đẹp quá.”

Thấy “Ôn Hàn” không tức giận, Ôn Thừa Nghiệp nghĩ Ôn Hàn chỉ đang cố gắng gượng cười, bèn tiếp tục khích tướng: “Nếu em thấy đẹp thì anh tặng em đó, dù sao ba cũng không mua gì cho em, đồng hồ thế này bên anh có nhiều lắm.”

Nếu là trước đây, Ôn Hàn chắc chắn đã tức xì lỗ mũi, gào mồm chửi anh ta.

Ôn Noãn lại không như thế, cô híp mắt cười nói: “Anh tặng em thật sao?”

Thấy “cậu ta” không chỉ không tức giận mà còn xem là thật, Ôn Thừa Nghiệp có hơi hối hận khi nói những lời này, dù sao chiếc đồng hồ này cũng đắt lắm.

“Nếu anh nhất định muốn tặng cho em thì em đành phải nhận thôi, cảm ơn anh nha!”

Ôn Noãn cười mỉm chỉ nhận lấy đồng hồ.

Ôn Thừa Nghiệp không dám tin, hôm nay Ôn Hàn... uống lộn thuốc hả! Nếu là lúc trước, cậu ta nhất định sẽ ném đồng hồ vào mặt mình, sau đó chửi ầm lên một trận.

Lời đã nói ra, hiển nhiên không thể rút lại, sắc mặt Ôn Thừa Nghiệp tái nhợt, dẫn lại sự đau lòng khôn nguôi, đưa đồng hồ cho Ôn Noãn.

Sau khi nhận đồng hồ, Ôn Noãn cũng không nhìn lấy một cái mà tiện tay vút lên bàn, sau đó lại chỉ vào túi đeo chéo của Ôn Thừa Nghiệp: “Cái túi này của anh chắc đắt lắm nhỉ, ba mua cho anh đúng không?”

Ôn Thừa Nghiệp không cam tâm, anh ta cời túi ra, nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục khoe khoang: “Ba đi châu Âu mua cho anh đấy!”

“Ngưỡng mộ anh ghê, ba mua cho anh thật là nhiều thứ.”

Lúc nói những lời này, vẻ mặt Ôn Noãn vẫn nở nụ cười vô hại, hoàn toàn không có bất kỳ sự ghen tị nào.

Ông cụ hừ lạnh một tiếng, nói: “Con cái còn nhỏ như vậy mà đã ăn diện toàn đồ hiệu, từ nhỏ đã nuôi như vậy, ai mà biết lớn lên sẽ thành cái dạng gì.”

Sắc mặt Trương Y Tuyết tái đi, bà ta biết lời của ông cụ rất có trọng lượng, nếu ông ấy không thích Ôn Thừa Nghiệp, vậy sản nghiệp của nhà họ Ôn sẽ...

“Thừa Nghiệp, nếu em trai thích thì con hãy tặng túi cho em đi.” Bà ta vội vàng chữa lại.

Ôn Thừa Nghiệp không vui la lên: “Mẹ! Cái túi này con chưa xài được đầy một tuần đấy!”

Trương Y Tuyết đành mặt lại: “Bảo con tặng thì con tặng đi!”

Ôn Thừa Nghiệp bất lực, chỉ đành lấy đồ bên trong ra rồi đưa túi cho Ôn Noãn.

On Noãn cũng không thèm nhìn chiếc túi, tiện tay vớt lên ghế, sau đó lại nhìn nón của Ôn Thừa Nghiệp nói: “Chiếc nón này của anh cũng...”

Chưa nói xong, Ôn Thừa Nghiệp đã sợ hãi đứng lên, lùi lại hai bước, nói với Trương Y Tuyết: “Mẹ, con... con nhớ ra rồi, con còn nhiều bài tập lắm, con về nhà làm bài tập đây!”

Trương Y Tuyết sớm đã đứng ngồi không yên, vội vàng đứng dậy chào tạm biệt ông cụ, nói lần sau sẽ lại đến thăm ông.

Ông cụ xua tay, ông muốn đuổi hai mẹ con này đi từ lâu rồi, xì xà xì xồ, Ồn muốn chết.

Hôm nay đúng là xôi hỏng bỏng không, Trương Y Tuyết vội vã dẫn Ôn Thừa Nghiệp ra khỏi phòng bệnh.

Diêu Mạn Chi đứng ngoài phòng bệnh, nhìn thấy Trương Y Tuyết vẻ mặt đầy giận dữ đi ra ngoài, hơi khó hiểu.

Bình thường đụng mặt, bà ta lúc nào cũng ra vẻ tự phụ, không sợ trời không sợ đất, sao hôm nay... lại xuống sắc như vậy.

Hai người phụ nữ nhìn nhau từ xa, Trương Y Tuyết hừ một tiếng, như muốn bảo hãy đợi đấy, sau đó dẫn Ôn Thừa Nghiệp rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Ôn Noãn cười khúc khích không dứt, ông nội vỗ đầu cô đầy âu yếm —

“Nhóc con láu cá...”

Diêu Mạn Chi đi vào, khó hiểu hỏi: “Ba, mọi người làm sao vậy?”

“Con hỏi con trai con ấy, nó đã làm gì.”

Ôn Noãn nhún nhún vai: “Chẳng qua chỉ là cho anh ta biết thế nào là lễ độ thôi, ai kêu anh ta suốt ngày thích khoe của như vậy.”

Diêu Mạn Chi ngồi xuống, mỉm cười nghe hai ông cháu kể lại trò vui ban nãy.

Điều làm bà ngạc nhiên... không phải là Ôn Noãn đã xử lý Ôn Thừa Nghiệp thế nào, mà là hai ông cháu đã vô cùng hạnh phúc vui vẻ khi ngồi với nhau.

Đây là điều mà trước nay Ôn Hàn chưa từng làm được!

Chương 07: Cậu là ai

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn nhận được cuộc gọi từ Phương Triết Hàn, nói là tối nay các anh em hẹn nhau ra quán bar, ăn mừng “anh ấy” đại nạn không chết, lành bệnh về trường.

Ôn Noãn vẫn còn nhớ lời dặn dò của Giang Trác, buổi tối đừng ra ngoài lung tung.

Có điều cô lại đổi ý, lời dặn của Giang Trác chỉ dành cho người tay trái gà không chặt như Ôn Hàn mà thôi.

Được rồi, ra ngoài nào!

Cô là một người không sợ trời không sợ đất, không sợ người khác tìm đến cửa báo thù, chỉ sợ bọn họ không tới.

8 giờ tối, Ôn Noãn lấy ra một chiếc áo khoác dài màu đen trong tủ quần áo của anh trai, mặc một chiếc quần ôm chân, đi boots Martin ra ngoài.

Cô ăn mặc như vậy nhìn rất giống hắc y nhân đi trong đêm ngẫu lòi.

Trên đường đến quán bar, có không ít thiếu nữ ngoái đầu lại nhìn.

Tiểu cura cura đẹp trai thì nhiều lắm, tiểu cura cura đẹp trai lại có style cũng không ít, tiểu cura cura vừa đẹp trai, vừa có style, vừa có khí chất, tuyệt đối chính là cực phẩm nhân gian.

Đêm nay, toàn thân Ôn Noãn toả ra khí chất lạnh lùng, đi vào quán bar, tuyệt đối chính là kiểu phóng điện khắp nơi.

Hai bên đường quán bar là các thể loại pub bật EDM xập xình, mặc dù mở ra với mục đích kinh doanh nhưng khách không nhiều, tương đối yên tĩnh.

Phương Triết Hàn gửi định vị cho Ôn Noãn, quán bar bọn họ tụ tập có tên là... Bí Cảnh.

Một cái tên thật văn nghệ.

Dựa theo định vị, Ôn Noãn tìm được quán bar Bí Cảnh này, Phương Triết Hàn đang đợi cô ở cửa.

Ôn Noãn mặc một chiếc áo khoác đen nghiêm túc, hết như đặc công cao cấp trong phim hành động Mỹ vậy, ngẫu chết mất.

“Á đù Hàn ca, dạo này cậu đổi phong cách hả?”

Hồi trước, Ôn Hàn theo style bóng lộn hoa hoè hoa sỏi, cho nên được đặt biệt danh là: chim công.

Ôn Noãn kéo kéo cổ áo, nói: “Sau này xin hãy gọi là ông Hàn.”

Phương Triết Hàn nhìn bóng lưng tiêu sái của Ôn Noãn, độ ngẫu 10/10!

Quán bar rất sôi động, có mấy cậu con trai ăn mặc lòe loẹt ngồi bên ghế sofa hình tròn, người thì xỏ lỗ tai, người thì nhuộm tóc, có người còn xăm mình... So với bọn họ, mái đầu xoăn tự nhiên của Phương Triết Hàn trông rất bình thường.

Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, đây đều là những anh em tốt nhất của Ôn Hàn.

Những người này thường thích tụ tập trên đường phố chơi trượt ván, rủ rê nhau đứng trước đầu hẻm hút thuốc, còn thích quay video tiktok giả bộ ngẫu lòi đẹp trai, có không ít fans, cư dân mạng đặt biệt danh là: gia tộc ung thư.

Nhìn đám yêu ma quỷ quái có mặt tại đây, Ôn Noãn sâu sắc cảm giác được ông anh mình đang trên con đường trẩu tre một đi không trở về.

Hèn gì ông ba méo ưa ổng, bộ dạng thế này... ước chừng thêm hai năm nữa, ông nội cũng bị ổng chọc tức cho xuất huyết não thêm vài lần.

Cậu con trai bên cạnh Lâm Xán để đầu undercut, tóc mái che đúng một nửa con mắt.

Cô nhìn chăm chú cái vị đầu undercut này rất lâu, nhưng mãi mà vẫn không tìm thấy con mắt bị che khuất đi.

Không cần dùng một mắt, thực ra... có thể tặng cho người có nhu cầu mà.

Đầu undercut tự châm thuốc cho mình, sau đó lại dùng đầu thuốc định châm lửa cho Ôn Noãn, Ôn Noãn lùi lại, vội vàng xua tay: “Cảm ơn, không cần.”

Đầu undercut thật là một tên nhóc hăng hái, chưa gì đã mở tiktok lên bắt đầu tự quay video.

Mặc dù cảm thấy muốn nhỏ keo 502 vào mắt, nhưng Ôn Noãn vẫn không nhin được nhìn về phía cậu ta, cậu ta ngồi ủ hời lâu, cuối cùng, khoé mắt cũng nặn ra được một giọt nước mắt lóng la lóng lánh.

Trong làn khói thuốc lượn lờ, cậu ta mở nhạc nền bài “Nghe bản tình ca, nước mắt rơi” lên, sau đó tự quay bộ dáng nước mắt rưng rưng buồn khổ của mình, miệng lẩm bẩm—

“Đến cuối cùng, chúng ta vẫn không thể ở bên nhau”

Ôn Noãn kinh hãi nuốt nước bọt.

Quần què gì vậy!

Thiếu niên đầu undercut còn bật filter mắt to cùng các thể loại hiệu ứng đặc biệt khác vào video, sau đó đăng lên Tiktok, số người bình luận chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng đều là bình luận chửi.

Cậu này cũng rất lạ, cứ liên tục đi nghĩa bình luận, Ôn Noãn hỏi cậu: “Bọn họ đều đang chửi cậu, tại sao cậu vẫn còn xem.”

Cậu ta cười hiền với cô: “Loại người như chúng ta, lúc sống chẳng ai thèm ngó ngang, lên mạng có người để ý là tốt lắm rồi, chẳng có kỹ năng đặc biệt gì, chỉ đành thế này thôi.”

Ôn Noãn nhìn đôi con ngươi mờ mịt của thiếu niên, đột nhiên cảm thấy cậu ta chẳng còn kỳ quái như vậy nữa.

Đằng sau sự huyền ảo của đám đông, thực ra chỉ là cô độc mà thôi.

...

Trong lúc tán gẫu, Ôn Noãn cuối cùng cũng biết được chủ đề họp mặt của gia tộc lần này, chính là Từ Gia Nguyên—

“Hàn ca, thằng ranh Từ Gia Nguyên kia dám cướp bạn gái của cậu.” Anh trai xăm trổ phía đối diện nói đầy trượng nghĩa: “Chúng tôi giúp cậu xử nó!”

“Đúng thế, thò không ăn cỏ gần hang [1], dám cướp bạn gái của anh em, đúng là không ra giống người!”

[1]: ý là không làm chuyện xấu trước cửa nhà, không gây sự với hàng xóm láng giềng.

“Phải cho nó biết gia tộc chúng ta không phải cứ thích là đụng vào!”

Ôn Noãn vội vàng ngăn cản: “Đừng đừng đừng, gia tộc chúng ta khó khăn lắm mới có một chút tiếng tăm, mọi người đừng làm loạn,

ngoan ngoãn một chút.”

Phương Triết Hàn mỉm cười thần bí, bữu môi nói: “Cậu ta tới rồi.”

Ôn Noãn nhìn theo ánh mắt Phương Triết Hàn, chỉ thấy Từ Gia Nguyên đang mặc đồ của nhân viên phục vụ rót trà rót rượu cho khách.

Hèn chi lại hẹn nhau ở quán bar “Bí Cảnh” này, thì ra bọn họ sớm đã biết Từ Gia Nguyên làm thêm ở đây nên muốn tới làm cho cậu ta khó xử, xả giận giùm Ôn Hàn.

Phương Triết Hàn huýt sáo với Từ Gia Nguyên — “Hello, Tiểu Gia Gia.”

Từ Gia Nguyên đang rót rượu cho khách, nghe thấy giọng nói này, tay hơi run lên.

Chuyện cậu ta tự ti nhất chính là gia cảnh nghèo khó của mình.

Hồi trước lúc còn chơi với đám phú nhị đại Ôn Hàn, lúc nào cậu ta cũng phải trăm phương nghìn kế giấu giếm sự nghèo khó của mình, đi đâu cũng chi mạnh tay, ăn cơm thì giành trả tiền, những khoản tiền này đều là công sức cậu ta cực khổ vất vả đi làm thêm mới kiếm được.

Ôn Hàn không hề hay biết về sự khó khăn này, càng không biết được sự tự ti và kèm theo đó là... tâm lý vẩn vọ trong nội tâm cậu ta.

Hiện tại, bị đám người này nhìn thấy mình làm thêm phục vụ người khác, sắc mặt Từ Gia Nguyên bỗng trở nên trắng bệch.

“Đệch! Mà không có mắt à!”

Từ Gia Nguyên đang rót rượu cho một tên đại ca nhưng hồn để lên mây, kết quả rượu tràn ra ly vãi cả lên bàn, cũng làm ướt đồng hồ

của tên đại ca.

“Xin lỗi xin lỗi!” Từ Gia Nguyên liên tục nói.

Tên đại ca rượu vào, cơn say bốc lên đầu, gã hăn học nói: “Mày làm hỏng đồng hồ của ông rồi, xin lỗi là xong chuyện hả?”

Từ Gia Nguyên cắn răng: “VẬY NGÀI MUỐN LÀM SAO?”

“Chiếc đồng hồ này của ông có giá hơn 10 vạn, bây giờ hỏng rồi, hoặc là đền tao 10 vạn, hoặc là...” Đại ca chỉ vào chỗ rượu màu vàng trên bàn: “Hoặc là mày liếm sạch sẽ chỗ này, không được lãng phí một giọt.”

Mấy tên đàn ông xung quanh đều nở nụ cười, rõ ràng là đang mượn cớ say rượu để cố tình gây sự.

Từ Gia Nguyên sống chết nghiêng răng, không chịu làm theo.

Tên đại ca túm cổ áo cậu ta, ấn cậu ta lên mặt bàn: “CÓ LIẾM KHÔNG!”

Phương Triết Hàn nói: “Thật là khéo, khỏi cần chúng ta ra tay đã có người xử nó.”

Vừa nói xong lại thấy Ôn Noãn đi về phía bọn họ.

“Ê! Hàn ca cậu làm gì vậy! Đừng có kiếm chuyện!” Phương Triết Hàn muốn túm cô lại nhưng kết quả lại bắt hụt.

Đầu undercut vội vàng mở chế độ ghi hình của điện thoại—

Ôn Noãn thuộc kiểu người lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau, cô đi tới, trực tiếp kéo cổ tay tên đại ca ra, sau đó xách Từ Gia Nguyên như xách một con thỏ ra sau lưng mình.

“Có gì từ từ nói, đừng động tay động chân.”

Tên đại ca dường như không muốn “từ từ nói” với cô, gã dùng sức vung nắm đấm về phía Ôn Noãn.

Ôn Noãn nghiêng người né đi, thuận thế bẻ quặt cổ tay gã ấn lên tường, một bộ nắm đấm dường như dày đặc, mang theo kinh phong dữ dội vung về phía phần bụng gã.

Tên đại ca trợn tròn mắt, nhìn nắm đấm cô bổ xuống, nhưng ngay tại lúc nắm đấm chỉ cách người gã chưa đầy 2 cm thì bỗng nhiên dừng lại.

Ôn Noãn cong môi, mỉm cười nói—

“Tôi là học sinh, không giỏi đánh nhau, không thể nói chuyện một cách hoà bình sao?”

“Hoà con bà mày!”

Một tia sáng sắc bén chợt hiện, tên đại ca rút dao găm ra, đâm về phía má của Ôn Noãn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bàn tay Ôn Noãn chợt khép lại!

Một nắm đấm cực kỳ có lực bay tới.

Tên đại ca đột nhiên ngã xuống đất, kêu la oai oái, không bò dậy nổi.

Ôn Noãn rút lại nắm đấm, phúi tay gọn gàng sạch sẽ: “Thấy không, đâu có lừa anh, tôi không giỏi đánh nhau thật nên khả năng kiểm soát lực không tốt, anh có cần đi bệnh viện kiểm tra không nè.”

Tên đại ca không bị cô đánh chết, nhưng lại sắp bị lời của cô làm cho tức chết rồi.

...

Trước cửa quán bar, sắc mặt Từ Gia Nguyên rất khó coi, cậu ta tức giận nói với đám Ôn Noãn—

“Ai, ai mượn mấy người lo chuyện bao đồng!”

Ôn Noãn phớt lờ cậu ta, dẫn theo các anh em của mình rời khỏi quán bar.

Phía sau, Từ Gia Nguyên khàn giọng la lên: “Ôn Hàn, đừng tưởng cậu cứu tôi thì tôi sẽ cảm ơn cậu! Vĩnh viễn không có chuyện đó đâu!”

Các thành viên của gia tộc trầu tre cũng không thèm quay lại nhìn, bọn họ đồng loạt giơ tay lên, bật ngón giữa.

Phương Triết Hàn hỏi Ôn Noãn: “Hàn gia, cậu ta cho cậu bị cấm sùng, sao cậu còn giúp?”

Ôn Noãn ngậm một trái dâu tây có vị thật tuyệt, nói: “Từ hôm nay trở đi, mỗi lần cậu ta chim chuột với bạn gái, đều sẽ nhớ đến việc Ôn Hàn tôi đã lấy đức báo oán ra sao, cậu ta nợ tôi tình nghĩa, cả đời này sẽ không trả nổi.”

Phương Triết Hàn khế rùng mình.

Cậu ta có thể cảm nhận một cách sâu sắc, Ôn Hàn thực sự thay đổi rồi.

Sự sát phạt quyết đoán mấy hôm nay, đã không nằm trong phạm vi IQ của gia tộc trầu tre nữa rồi.

Video đầu undercut vừa quay cảnh Ôn Noãn đánh nhau ban nãy bỗng chốc trở nên viral, chưa đầy nửa tiếng, đã có hơn 10000 lượt thích và hàng ngàn lượt bình luận, trở thành video ngắn hot nhất của gia tộc—

“Cuối cùng gia tộc của mấy người cũng xuất hiện người bình thường!”

“Ôi chao, tiểu cura cura đẹp trai quáaa!”

“Điên cuồng liếm màn hình!”

“Đẹp trai quá mức cho phép!”

Các thành viên gia tộc cùng xem lượt bình luận điên cuồng tăng vọt của video, bỗng nhiên như tìm được hướng đi mới cho cuộc đời của mình.

...

Sau khi tạm biệt gia tộc trấu tre, Ôn Noãn chậm rãi tản bộ đi về nhà.

Bụng chọt kêu ọc ọc, đói rồi.

Lượng cơ trên người cô nhiều, mỗi ngày tiêu hao vô cùng nhanh, cũng rất dễ đói bụng, bởi vì mỗi ngày đều tập luyện nên thân hình cô rất cân đối, ăn nhiều hơn nữa cũng không bị mập.

Trên đường về nhà không có nhà hàng nào, mà cho dù có thì cũng đóng cửa cả rồi, khó khăn lắm mới gặp được một quán gà rán bên đường, Ôn Noãn như gặp được cứu tinh, vội vàng bước tới trước.

“Ông chủ, cho một phần gà miếng, vị cam mai[2]!”

[2] Gà miếng, bản tiếng Trung là gà mề hoa, nói màu mè vậy chứ thực ra là chicken nuggets, mình dịch là gà miếng.

Vị cam mai là vị chua chua ngọt ngọt. Bột cam mai là một loại gia vị thường thấy ở Đài Loan. – Theo Baidu

“Ai da, xin lỗi nha chàng trai, chúng tôi phải đóng cửa rồi.” Ông chủ đội mũ trắng, tay cầm râu lọc, đang chiên gà miến trong nồi dầu: “Đây là phần cuối cùng, có người đặt trước rồi.”

Ôn Noãn thất vọng hỏi: “Không còn chút gì sao.”

“Thật sự hết rồi, nếu còn tôi cho không cậu cũng được.”

Ôn Noãn liếm liếm đôi môi khô khốc, nhìn về phía chỗ gà miến đang nổi lách tách trong nồi dầu, sau đó được ông chủ vớt ra, cho vào túi giấy, rắc bột cam mai lên.

Nước miến của cô gần như sắp tràn ra ngoài.

Đúng vào lúc này, một đôi tay trắng trẻo thon gầy vươn ra trước mắt cô, đón lấy túi gà.

“Của cậu đây!”

Ôn Noãn ngơ ngác nhìn theo đối phương, kết quả nhìn thấy một mái đầu trắng.

Giang Trác mặc một chiếc áo len màu xám rộng rãi, thân hình gầy gầy thon dài, trong miệng ngậm một que kem.

Ôn Noãn bỗng quay đầu, bị nhan sắc thần tiên của cậu làm cho kinh ngạc.

Nhìn ở khoảng cách gần, làn da cậu trắng lạnh, ngũ quan thực sự đẹp đến nỗi... không còn gì để soi mói!

Giang Trác ngử ngử túi gà, đôi mắt đen láy hẹp dài kia còn cố ý nhìn cô khiêu khích, tựa như đang khoe khoang.

Ôn Noãn vội vàng đi theo cậu, vô cùng nịnh nọt nói: “Chào buổi tối anh Giang Trác, ra ngoài mua đồ ăn hả.”

Giang Trác tiếp tục hướng về phía trước, mắt điếc tai ngơ.

“Anh Giang Trác, nhiều thế này cậu ăn không hết đâu, có cần người khác thì công giúp không?”

Cuối cùng Giang Trác dừng bước, Ôn Noãn không cẩn thận đụng vào lưng cậu làm chóp mũi bị đập theo.

Cô lùi lại hai bước, xoa xoa cánh mũi, vẫn cười nói vui vẻ: “Giang Trác nè, gặp được nhau chính là duyên phận, cùng ăn nhé?”

Giang Trác nhìn cô, lẩm bẩm nói: “Cậu là ai?”

Ôn Noãn: ...

Quên đúng lúc nhí.

Cô không đuổi theo cậu nữa, xoa xoa mũi, buồn bực đá bay một hòn đá.

Thế nhưng ngay lúc cô chuẩn bị rời đi, Giang Trác đột nhiên đi lại từ góc đường, nghiêng đầu nhìn cô, khó chịu nói—

“Đi thôi.”

Ôn Noãn ngăn ra: “Hử?”

Cậu mất kiên nhẫn lắc lắc túi gà: “Không ăn cùng hả?”

*

8 giờ tối, Ôn Noãn và Giang Trác đi đến khu vực nghỉ ngơi của cửa hàng tiện lợi phục vụ 24/24 ăn gà rán.

Giang Trác chống hai khuỷu tay lên bàn, dáng vẻ ăn gà vô cùng nghiêm túc, hết như một đứa trẻ, hơn nữa mắt còn vô cùng tinh, lúc nào cũng chọn được miếng nhiều thịt nhất và ngọt nhất.

Ôn Noãn duỗi tay ra, bốc lấy một miếng gà, ánh mắt cậu bỗng nhìn vào tay cô.

^

Ôn Noãn quan sát vẻ mặt của cậu, chọn một miếng bự, lông mày của người nào đó lập tức nhăn tít lại, cô vội vàng bỏ xuống, nhặt lấy một miếng nhỏ rồi nhanh chóng tha về như móng vuốt của mèo con, dường như sợ cậu đổi ý, vội vàng nhét vào mồm.

Giang Trác thu hồi tầm mắt, tiếp tục chuyên tâm ăn gà.

Nhìn dáng vẻ của cậu khi ăn, Ôn Noãn cũng cảm thấy thật ngon miệng, thú vị hơn so với lúc cô ăn cơm một mình ở nhà nhiều.

Ôn Noãn liếm liếm đầu ngón tay, sau đó lại nhón một miếng gà, Giang Trác lập tức nắm lấy cổ tay cô: “Đậu mợ, nước miếng của cậu dính hết lên rồi.”

Ôn Noãn giã khỏi tay cậu, buồn bực nói: “Nguyên hộp gà này đều là nước miếng của hai chúng ta, tôi không chê cậu thì thôi.”

“Ông đây đẹp trai như vậy, cậu chê cái gì mà chê.”

Ôn Noãn:...

Trước giờ chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ thế này!

Cô thò tay vào túi lấy khăn giấy, còn chưa kịp đựng vào túi thì Giang Trác đã đứng lên kẹp lấy tay cô: “Cậu chùi dầu lên đồ hả! Thấy gớm quá!”

“Tôi lấy giấy mà!”

Giang Trác lắc lắc đầu, tiện tay cầm một gói khăn giấy trên cái kệ bên cạnh, mở ra, chùi tay cho Ôn Noãn.

Ôn Noãn gần như còn có thể ngửi thấy mùi trà xanh toả ra từ khăn giấy, cậu lau cho cô vô cùng cẩn thận, ngón trỏ và ngón cái đều được lau sạch, ngay cả kẽ ngón tay cũng không buông tha.

Sau khi lau xong, cậu ngẩng đầu liếc cô một cái, tiện tay lau luôn một miếng gà trên khoé miệng cô.

“Cậu... có bệnh sạch sẽ hả?” Ôn Noãn khó hiểu hỏi.

Giang Trác rút khăn giấy đi, lẩm bẩm nói: “Không muốn ăn nước miếng của cậu.”

Cô cười cười, chỉ vào hộp gà, nói: “Bên trong cái này không chỉ có nước miếng của tôi mà còn có nước miếng của hai chúng ta trộn lẫn với nhau, nói không chừng còn có gàu của anh bán gà, các thể loại vi khuẩn...”

Ôn Noãn vừa nói vừa quan sát tay của Giang Trác đang cầm chỗ gà bỗng khựng lại, sau đó từ từ rút về, thân hình khẽ giật giật.

Ôn Noãn sợ cậu mửa tại chỗ, vội vàng bảo vệ chỗ gà, cô còn muốn ăn đấy!

Mấy phút sau, Giang Trác chưa thỏa mãn lại mua một lon coca và 2 bịch khoai tây chiên, tiếp tục ăn.

Ôn Noãn nhìn bịch khoai tây chiên, khóe miệng hiện lên nụ cười ranh mãnh: “Thực ra, khoai tây chiên trong quá trình sản xuất cũng rất...”

Lời còn chưa dứt, Giang Trác đã nhét một nắm khoai tây chiên vào mồm cô, hung dữ nói: “Câm miệng.”

Ôn Noãn không ngậm hết được, suýt nữa thì phun ra, Giang Trác chỉ vào cô: “Cậu dám phun vào tôi thử xem.”

Ôn Noãn cố gắng nuốt khoai tây chiên xuống: “Cái đồ con trai thô bạo này.”

Muốn đánh thiệt đó.

Giang Trác nhìn cô rút khăn giấy ra lau miệng, ngón tay thon dài, nhưng bàn tay lại không lớn như bàn tay con trai mà lại rất mảnh

khảnh, thon thon trắng trắng, dáng vẻ chậm chạp cũng rất giống con gái.

Cậu nhìn chăm chăm tay cô hồi lâu, sau đó đẩy một lon coca chưa mở nắp qua.

“Ô, chủ động thế.”

“Phần thưởng.”

“Phần thưởng gì?”

“Không phun vào mặt tôi.”

Ôn Noãn hân hoan bật nắp: “Tôi mà phun thật, có phải cậu sẽ đánh chết tôi không.”

“Phải, tôi sẽ làm chết cậu.”

Cậu nhấn mạnh vào chữ “làm”, vốn dĩ cũng không có ý gì, nhưng Ôn Noãn thân là con gái, trong đầu chợt hiện lên những suy nghĩ lung tung.

Cô vô thức nhìn về phía cậu.

Được rồi, thực lòng mà nói thì tên đầu trắng này đẹp trai thật.

Ôn Noãn chuyển chủ đề: “Tại sao mua nhiều đồ ăn vặt thế?”

Ăn hết nổi không.

Giang Trác đáp lại một câu: “Nhiều tiền.”

“Nhiều cỡ nào dạ.”

“Nhiều đến nỗi cậu không cách nào tưởng tượng được.”

“Nói nghe thử coi, trong nhà có bao nhiêu núi vàng núi bạc.”

Giang Trác chỉ chỉ cái kệ bên cạnh: “Còn có thể mua thêm 2 lon coca và 1 bịch khoai tây chiên.”

Ôn Noãn bật cười.

Thực sự cảm thấy anh trai đầu trắng này hơi đáng yêu.

Giang Trác thấy cô cười, dáng vẻ khi cười trông vô cùng xinh đẹp, đôi mắt hoa đào cong cong, nốt ruồi ở khóe mắt càng làm tăng thêm mấy phần ý vị, khóe miệng khi nhếch lên hiện lên lúm đồng tiền, trong vẻ tuấn tú lại mang theo sự ngọt ngào.

Cậu ngoảnh mặt đi, trong lòng bỗng dưng có chút bứt rứt.

Sau đó, Giang Trác không nói chuyện nữa, Ôn Noãn có nói gì cậu cũng không đáp, không biết đang nghĩ gì.

“Tôi lại làm gì cậu hả.”

“Bớt xàm, ăn xong rồi phần đi.”

Ôn Noãn bĩu môi, vút miếng khoai tây xuống: “Không ăn nữa, ăn của cậu có vài miếng khoai tây chiên mà cứ như nợ cậu mấy trăm vạn vậy.”

Mãi cho đến lúc chia tay, cậu vẫn cứ xì mặt, không nói một câu nào.

Chương 08: ĐỪNG-CHỌC-TÔI

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Cậu nói xem, có phải cậu ta bị khủng không.” Sau khi tan học, Ôn Noãn kể cho Phương Triết Hàn nghe trải nghiệm tối hôm trước.

“Trùm trường thì nó phải khác, người bình thường chẳng ai dám đụng, riêng cậu cứ phải xắn xô lao vào người ta.”

Cô từ tốn nói: “Hơi tò mò ấy mà, muốn tìm hiểu kỹ hơn về người này.”

Phương Triết Hàn nghiêng mắt nhìn chăm chặp Ôn Noãn, nhìn đến nỗi trong lòng cô cảm thấy ngửa ngửa: “Cái gì!”

“Trong sách giáo dục giới tính thanh thiếu niên có viết, nảy sinh sự tò mò với người khác giới là biểu hiện mạnh mẽ của t!nh d*c.”

Ôn Noãn thuận miệng hỏi: “Còn nếu nảy sinh sự tò mò với người cùng giới thì sao?”

“Thì chứng tỏ bông hoa nào đó đang ngứa ngáy chứ sao.”

(lời người dịch: hoa cúc á)

Ôn Noãn: “...”

Bó tay, chả giao lưu nổi với đám con trai các cậu.

Đi ngang qua cửa hàng thực phẩm ngoài trường, Ôn Noãn nhớ tới que kem trong mồm Giang Trác hôm qua, quyết định mua một cây, bóc một nửa đưa cho Phương Triết Hàn.

Phương Triết Hàn vui vẻ nhận lấy: “Hồi trước cậu đâu có thích ăn mấy đồ ăn vặt kiểu này.”

“Tôi thay đổi rồi.”

Cô lơ đãng ngậm que kem, chậm rãi tản bộ trên đường, làm cho con gái xung không nhìn được ngoái đầu lại nhìn.

Đạo gần đây, “Ôn Hàn” thực sự càng ngày càng chất, hành động trẻ con như ăn kem mà cũng có thể toả ra khí chất mỹ thiếu niên dễ thương được.

Phượng Triết Hàn cũng học theo Ôn Noãn ngậm que kem trong miệng, nhưng đến lượt cậu ta thì nhìn chẳng khác gì cương thi thái giám đang lê đầu lười dài ngoằng trong phim cương thi của Hồng Kông thập niên 80.

“Ôn Hàn” bây giờ, đúng là một cái máy phóng điện biết đi với chị em.

Không, không chỉ có con gái mà ngay cả con trai cũng nhìn theo “cậu”, không khỏi cảm thấy rạo rức.

“Triết Hàn, giúp tôi nhớ lại một chút, trong khoảng thời gian tôi xảy ra chuyện có từng nhắc tới điều gì không?” Ôn Noãn nhai que kem, hỏi Phượng Triết Hàn.

Phượng Triết Hàn nhìn Ôn Noãn, khó hiểu hỏi: “Thực sự không nhớ được gì sao?”

“Tôi chỉ nhớ cậu nợ tôi 200 tệ thôi.”

“Con bà nó, cậu quên luôn đi!”

Phượng Triết Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Tôi nhớ mấy tháng trước, cậu từng nói cậu đang làm một việc lớn, nếu như việc này có thể thành công, bố cậu sẽ không coi thường cậu nữa, cậu sẽ trở nên có triển vọng hơn tên Ôn Thừa Nghiệp kia.”

Ôn Noãn đột nhiên dừng bước, kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc tôi có nói đó là chuyện gì không?”

Phương Triết Hàn lắc đầu: “Cậu nói sau khi thành công, tôi tự khắc sẽ biết, nhưng chưa được mấy ngày, cậu đã bị thương nằm trong viện rồi.”

Lông mày Ôn Noãn khẽ cau lại.

Nếu như dựa theo những gì Phương Triết Hàn đã nói, vạ vạ tai nạn của Ôn Hàn có lẽ không chỉ đơn giản là ân oán giữa học sinh với nhau mà còn có liên quan tới cái “việc lớn” mà anh ấy đang làm kia?

Đầu mỗi càng lúc càng trở nên phức tạp hơn.

“Còn gì nữa không, ví dụ lúc trước “tôi” đã từng nói những điều gì, đã từng tiếp xúc với người nào, hoặc là đã làm những chuyện kỳ quặc gì.”

Phương Triết Hàn nhún nhún vai: “Có nhiều chuyện cậu không nói cho tôi lắm, cậu bảo tôi không kín miệng, sẽ phá hoại kế hoạch của cậu mất.”

“Nếu cậu nhớ ra điều gì, nhất định phải nói cho tôi đầu tiên.”

Phương Triết Hàn gật đầu: “Thực ra tôi nghĩ cậu không cần thiết chuyện gì cũng phải đi so đo với tên Ôn Thừa Nghiệp kia đâu, điểm của cậu ta nằm trong top 50 trường mình đấy, đủ sức vào các trường đại học trọng điểm, điểm của cậu thì nát bét như cứt chó, hoàn toàn không cùng một trình độ, so thế nào được, chỉ thêm phiền óc mà thôi.”

Khoé miệng Ôn Noãn giật giật: “Lúc trước tôi rất thích so đo với cậu ta sao?”

“Chuẩn rồi đấy, vừa nhìn thấy cậu ta là cậu liền xù lông, suốt ngày đi gây sự với cậu ta, có điều cậu thộn quá nên toàn bị người ta bắt lại

à.”

Phương Triết Hàn bắt lực đồng cảm nhìn cô: “Con người ấy à, có nhiều lúc chỉ có thể xuôi theo số phận thôi, chúng ta chính là lũ thất bại, phải xác định được vị trí của mình, mỗi ngày sống cho vui vẻ.”

“Cậu lạc quan thật đấy.”

Mãi cho đến hôm nay, nghe xong những chuyện mà Phương Triết Hàn kể về Ôn Hàn, Ôn Noãn mới coi như thật sự nhìn nhận lại anh trai một lần nữa.

Lúc trước, anh ấy giống như không có não, toàn thích làm ra những chuyện dị hợm, ắt ơ đi theo một đám con trai tự cho mình là thất bại.

Nhưng trên thực tế, giống như những gì đầu undercut nói hôm qua, chỉ là cô đơn nên muốn thu hút sự chú ý của người khác mà thôi.

Anh ấy để tâm đến sự thiên vị của cha, muốn được ông ấy chú ý và quan tâm.

Trong lòng Ôn Noãn hơi chua xót, cô không để tâm đến việc cha có thích cô hay không, dù sao cô có sự phụ quan tâm, có các sư huynh đệ thương yêu... như vậy đã đủ lắm rồi.

Nhưng đối với Ôn Hàn mà nói, cha chính là người cha duy nhất, anh ấy muốn được ông ta công nhận.

...

Một chiếc Mercedes màu đen đậu bên vệ đường của trường học, Ôn Noãn nhận ra người đàn ông trước cửa xe, là cha cô, Ôn Hằng, còn có phu nhân hiện tại của ông ta – Trương Y Tuyết.

Đương nhiên, Ôn Thừa Nghiệp cũng có mặt, anh ta mặc một chiếc áo thể thao màu trắng, tay ôm bóng rổ, đầu khẽ nhai mồ hôi.

Trương Y Tuyết đang dịu dàng dùng khăn lụa lau đi những giọt mồ hôi trên mặt anh ta.

Anh ta cầm một chai coca, ngửa cổ tu ừng ực.

Ôn Hằng âu yếm nhìn, một tay xách balo giùm anh ta: “Uống từ từ thôi.”

Ôn Noãn định giả vờ không thấy, quay người rời đi. Đúng lúc này, Ôn Thừa Nghiệp gọi cô lại—

“Em trai Ôn Hàn.”

Ôn Noãn trợn mắt, dừng chân.

Bởi vì vừa được biết một số chuyện lúc trước của Ôn Hàn nên bây giờ cảm xúc của cô không tốt lắm, không muốn ngó ngang tới anh ta.

“Đứng lại!” Cha gọi cô: “Ôn Hàn, anh qua đây cho tôi.”

Ôn Noãn dừng bước, miễn cưỡng đi tới: “Chuyện gì?”

“Hôm nay là sinh nhật anh trai của anh, vừa hay gặp nhau, cùng đi ăn cơm đi, tiện thể chúc mừng sinh nhật Thừa Nghiệp.”

Ôn Hằng luôn trưng ra bộ mặt nghiêm túc điển hình của phụ huynh đối với con trai Ôn Hàn, giọng điệu nói chuyện cũng hết như người xa lạ.

Trương Y Tuyết cười nói: “Phải đấy phải đấy, Tiểu Hàn cùng đi luôn đi, dù sao mẹ con lúc nào cũng bận bịu ở ngoài, không có thời gian cho gia đình, cho dù bây giờ con có về cũng không có ai làm cơm cho ăn đâu.”

Mẹ Diêu Mạn Chi của Ôn Noãn quả thực rất bận, bà là một người rất mạnh mẽ, chỉ chuyên tâm cho sự nghiệp, không về nhà là chuyện như cơm bữa.

Đương nhiên, Ôn Noãn rất ủng hộ việc mẹ mình theo đuổi lý tưởng, nữ giới vốn không nên bị hạn chế bởi gia đình, con cái và phòng bếp.

Ôn Noãn cảm thấy, nếu bố mẹ đã không quản, thì tự mình cũng có thể gánh vác trách nhiệm bảo vệ và chăm sóc cho anh trai.

Đây cũng là nguyên nhân cô về nhà lần này.

“Đi thôi, cùng nhau ăn cơm, tụi dì đã đặt phòng riêng ở nhà hàng Nhật rồi.” Trương Y Tuyết đi tới định kéo cô.

Ôn Noãn vội vàng lùi lại hai bước, nhàn nhạt nói: “Không cần đâu, tôi đi về gọi đồ ăn cũng được.”

Ôn Thừa Nghiệp nói với cha: “Ba, con thực sự rất muốn mời em trai đến tham dự tiệc sinh nhật của con, đây là cơ hội tốt để chúng con bồi đắp tình cảm anh em.”

Ôn Noãn suýt nữa ra.

Dù gì anh cũng là người thừa kế triển vọng nhất của gia tộc đấy, bớt giả bộ làm bạch liên hoa đi được không, nghe mà muốn nôn hết cơm tối qua ra.

Anh trai ngốc nghếch của cô làm sao có thể là đối thủ của boy bạch liên như anh ta, bị ngược đãi cũng chỉ có thể la áu áu, không có gì để ngạc nhiên cả.

Ôn Hằng nghe con trai cưng nói vậy, hiển nhiên sẽ muốn con trai được thỏa mãn, bèn đành mặt nói: “Ôn Hàn, hôm nay anh buộc phải đi ăn sinh nhật của anh trai anh.”

Ôn Noãn cười khẩy: “Ngại quá, hôm này hơi nhiều bài tập, không rảnh.”

Sắc mặt Ôn Hằng sa sầm, trách mắng: “Bình thường lúc không có việc gì cũng chẳng thấy mày cố gắng học hành như vậy. Bây giờ sinh nhật anh trai, mày lại đòi về nhà làm bài tập, tao thấy mày đang lấy cớ thì có.”

Ôn Noãn lười nói nhảm với bọn họ, chỉ nói: “Ờ.”

“Mày thái độ kiểu gì đấy!”

“Tôi thái độ kiểu gì?” Ôn Noãn đột nhiên quay người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía cha: “Sinh nhật của anh ta tôi bắt buộc phải tham gia, vậy ba à, ông còn nhớ sinh nhật tôi và em gái là ngày nào không?”

Ôn Hằng sững ra.

Trương Y Tuyết thấy vậy bèn vội vàng đi tới giữa hai cha con, xoa xoa tay: “Ai da, đừng cãi nhau đừng cãi nhau, ở đây có nhiều học sinh nhìn như vậy, có gì lên xe hẵng nói.”

Nói xong, bà ta đi tới giả vờ kéo kéo Ôn Noãn, Ôn Noãn tiện tay đẩy một cái, Trương Y Tuyết suýt ngã lên xe.

Ôn Hằng thực sự bức hỏa, ông ta đi tới, không nghĩ ngợi đập một cái vào bên eo Ôn Noãn.

Đương nhiên, với thân thủ của Ôn Noãn, né một cú này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng cô không né.

Cô muốn cảm nhận một chút, người anh trai bình thường thoát nhìn như vô tư vô lo, lúc nào cũng cười hi hi, rốt cuộc đã làm thế nào để tự mình chịu đựng tất thảy trong sự sỉ nhục và tủi thân.

Mặc dù cú đập này của cha không hề dùng sức, nhưng lại mang tới cảm giác nhục nhã... vượt xa sự đau đớn của thể xác, học sinh xung quanh đều quay lại nhìn, xì xào bàn tán, Ôn Hàn còn là một đứa con trai coi trọng sĩ diện nữa.

Ôn Noãn siết chặt nắm đấm, lửa giận gần như sôi trào.

Cách đó không xa, mấy người Giang Trác, Lục Vũ và Diệp Thanh đứng dưới gốc cây, chứng kiến hết thấy chuyện xảy ra bên kia đường.

“Hèn gì tên Ôn Hàn này không vừa ý một cái là dùng bạo lực, thì ra là bị cha ảnh hưởng.” Lục Vũ thì thầm nói.

Diệp Thanh vẫn cầm bút vẽ trong tay, sột soạt phác hoạ gương mặt cau có của Ôn Hàn, lơ đãng nói: “Cậu ta nhìn có vẻ... rất đau lòng.”

Giang Trác dập đầu thuốc, đưa tay lấy súng cao su trong túi ra, nhắm chuẩn vào Ôn Hằng.

“Vãi lúa! Tổ tông ơi!”

“Ông đừng làm loạn...”

Lục Vũ và Diệp Thanh bị động tác của cậu làm cho hết hồn, đồng thời đứng chắn trước mặt cậu, sợ cậu phát điên.

Lúc này, chuyện khiến mọi người không ngờ tới xảy ra.

Vào lúc Ôn Thừa Nghiệp đi tới, vờ vĩnh kéo Ôn Noãn lên xe, cô liền bẻ lộn tay anh ta lại, kéo tới trước mặt mình, một chiêu đè anh ta xuống đất.

Bởi vì động tác quá nhanh, quá điêu luyện trôi chảy nên tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Cô bóp cằm Ôn Thừa Nghiệp thật mạnh, làm anh ta đau đến run
lẩy bẩy: “Ba, mẹ...”

Trương Y Tuyết thấy Ôn Hàn đột nhiên nổi dậy, ôm miệng thét
lên.

Ôn Hằng ngậy ra, hồi trước thằng con trai vừa yếu đuối vừa ngu
xuẩn này bị ức hiếp cũng chỉ có thể tự mình trốn đi trút giận, không
ngờ nó còn có một mặt mạnh mẽ như vậy...

Đôi con ngươi đưa con đen nhánh, lộ ra sự căm thù hung tợn
trước nay chưa từng thấy.

“Tôi chỉ nói một lần, ông nghe cho rõ đây, từ nay về sau, mỗi lần
ông đá tôi một cái, tôi sẽ nhổ một cái răng của con trai cưng của ông,
để xem xương tôi cứng hay răng con trai ông cứng.”

Ôn Noãn chậm rãi đứng lên, đôi boots Martin màu đen dẫm lên
ngực Ôn Thừa Nghiệp, hung tợn nhìn về phía Ôn Hằng, gần từng
chữ một: “Hiểu chưa?”

“Mày là đồ ma quỷ! Bạo lực! Rác rưởi!” Trương Y Tuyết xót ruột
lao tới muốn cứu Ôn Thừa Nghiệp.

Ôn Noãn nhấc chân ra, đá Ôn Thừa Nghiệp về phía bà ta, quay
người rời đi.

“Nghiệt tử! Mày đợi đấy!” Phía sau vọng đến tiếng chửi bới của
Ôn Hằng, Ôn Noãn đã không nghe thấy nữa.

Học sinh xung quanh đều mắt chữ a mồm chữ o nhìn bóng lưng
của “Ôn Hàn”, rồi lại nhìn Ôn Thừa Nghiệp cả người nhếch nhác.

Trời trời trời... trời đất, “Ôn Hàn” cũng giỏi quá đi!

*

^

Ôn Noãn không lập tức về nhà mà rẽ vào một con hẻm nhỏ không người, run rẩy rút điện thoại ra.

Rất nhanh, điện thoại truyền đến giọng nói uể oải của một người đàn ông:

“Ai... đấy!”

“Sur phụ, là con, Tiểu Noãn.”

“Ồ, nhóc Noãn, sao đó?”

“Sur phụ, người đang làm gì vậy?”

“Ta đang ở ruộng, đốc thúc các sư huynh sư đệ của con bón phân cho cây.”

Trong đầu Ôn Noãn lập tức hiện ra hình ảnh sư phụ nhàn nhã thoải mái nửa nằm nửa ngồi.

Cô hít vào: “Sur phụ...”

Thế nhưng không hiểu sao lại có chút ghen ngào, Ôn Noãn cảm thấy quá yếu đuối, bèn hít sâu một hơi, bình tĩnh lại trong mấy giây.

Người đàn ông nghe ra giọng điệu của Ôn Noãn không đúng lắm bèn hỏi: “Bị bắt nạt à?”

“Không phải, sư phụ...”

Ôn Noãn lập tức ổn định lại giọng nói run rẩy của mình, nói: “Ban nãy con nổi giận, nên đã... ra tay, hức.”

“Tay bị đau à?”

Cô nhóc sụt sịt: “Không đau...”

Người đàn ông khẽ mỉm cười: “Ra tay đánh người mà sao con lại tủi thân rồi?”

“Bởi vì sư phụ từng nói, học võ không phải là để hiếu chiến tranh đua mà là để tu thân dưỡng tính.”

“Nếu đã biết vậy, sao vẫn làm?”

“Anh ta bắt nạt anh trai con, rất nhiều chuyện lúc trước không biết, bây giờ biết rồi, nên... rất buồn.” Giọng Ôn Noãn đã trở nên nghẹn ngào: “Đáng lẽ ra con không nên xúc động như vậy, con xin lỗi sư phụ.”

Rất lâu sau, bên kia điện thoại truyền đến tiếng thờ dài rất khẽ--

“Tiểu Noãn, con vĩnh viễn không cần phải xin lỗi vì đã bảo vệ người mình thương yêu nhất.”

Trái tim Ôn Noãn run lên.

Trong điện thoại, tiếng của sư phụ nhẹ nhàng bay bổng, Ôn Noãn dường như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nói chuyện của ông, cả đôi mắt ông khẽ híp lại—

“Khóc cái gì, nỗ lực để bản thân trở nên mạnh mẽ, chẳng phải là vì để bảo vệ những người yêu thương nhất hay sao.”

...

Ôn Noãn vừa đi ra khỏi con hẻm đã nhìn thấy Giang Trác đang biếng nhác dựa vào tường, dưới ánh chiều tà, mái tóc trắng của cậu trở nên sáng loá.

Có điều nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy lông mi của cậu rất dài, vừa mảnh vừa rậm.

Ôn Noãn nghĩ, sao không nhuộm lông mi màu trắng cho tông xoẹt tông với cái đầu luôn đi.

Nhìn thấy cậu cô liền muốn chửi. Có điều hôm nay Ôn Noãn không có tâm trạng.

Ôn Noãn không thèm đoái hoài tới cậu ta mà đi thẳng, lúc này, Giang Trác lại ngáng đường cô.

“Bây giờ tâm trạng tôi không tốt.” Cô nhàn nhạt nói: “Nếu cậu thông minh thì đừng chọc tôi.”

Giang Trác chấp tay sau lưng, không tránh đường.

Ôn Noãn gằn giọng, lạnh lùng đe dọa: “Hôm nay gân cốt lưng lay, đánh một người là đánh, mà hai người cũng là đánh.”

Giang Trác vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhàn nhạt liếc cô.

“Một lần cuối cùng, đừng-chọc-tôi.”

Nói xong câu này, tay phải của Ôn Noãn nắm chặt, dùng lực bổ về phía má trái của Giang Trác.

Giang Trác không né, cúi đầu châm thuốc cho mình.

Lúc nắm đấm của Ôn Noãn cách má cậu nửa tấc thì dừng lại.

Giang Trác cúi đầu, phun một ngụm khói vào mặt cô.

Ôn Noãn: ...

Đúng lúc Ôn Noãn thật sự muốn động thủ, Giang Trác đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, vừa gập vừa cạy, lòng bàn tay bị ép xòe ra.

Tốc độ nhanh đến kinh người.

Cổ tay của Ôn Noãn bị cậu bóp đau đến nghiêng răng, đang định giãy ra.

Đột nhiên, Giang Trác thả hai cục kẹo vào trong tay cô.

Chương 09: Ôn Hàn x Giang Trác

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhìn hai viên kẹo sô cô la trong tay, trái tim Ôn Noãn chột hẫng...

Cô kinh ngạc nhìn về phía Giang Trác: “Vì sao?”

“Không vì gì cả.”

Chỉ là ban nãy, khoảnh khắc nhìn thấy “cậu” bùng nổ, Giang Trác như nhìn thấy hình ảnh bản thân mình năm xưa đã từng vùng vẫy đến rách đầu chảy máu trong bóng tối mà thôi.

Từ nhỏ, cậu đã có thói quen đem kẹo bên mình, gặp chuyện không vui sẽ lấy kẹo ra ăn.

Lần đầu tiên ăn là lúc nhìn thấy người phụ nữ được gọi là “mẹ” kia, bà ta thực sự rất đẹp, da trắng như tuyết, tóc dài đến eo, khí chất tuyệt đỉnh.

Lần đầu tiên nhìn thấy mẹ mình, Giang Trác rất kinh ngạc.

Dì viện trưởng đã nói với cậu rằng đó là mẹ của cậu, tới đây đưa cậu đi làm hộ khẩu. Khoảnh khắc đó, Giang Trác vui sướng đến nhường nào, cậu có mẹ, hơn nữa đó còn là một người mẹ vô cùng xinh đẹp.

Thế nhưng lúc cậu dè dặt đi tới trước mặt bà, người phụ nữ ấy lại lạnh nhạt nhìn cậu một cái, sau đó lập tức dời mắt đi, nói một câu mà đời này cậu phải khắc cốt ghi tâm —

“Đưa nó đi đi!”

Cậu vội vàng lùi lại một bước, không biết bản thân đã làm sai chuyện gì.

Sau đó, viện trưởng viện phúc lợi phải khẩn cầu hết lần này đến lần khác, mẹ mới xuôi xuôi, đồng ý dẫn cậu đi công viên chơi.

Có điều, không phải dẫn cậu mà là dẫn con trai của bà ta đi.

Giang Trác chỉ có thể đứng cách hơn 10 mét, nhìn mẹ mình đưa một đứa trẻ khác chơi cầu trượt.

Viện trưởng viện phúc lợi đứng bên cạnh cậu, bảo cậu qua đó chơi cùng, chân cậu lại như mọc rễ, không hề động đậy.

Sau đó, mẹ mua kem cho con trai mình, nhưng lại không mua cho Giang Trác. Dì viện trưởng thấy Giang Trác tội nghiệp bèn mua sô cô la cho cậu.

Giang Trác vừa khóc vừa ăn sô cô la, ăn đến nổi miệng dính đầy cacao.

Thằng nhỏ kia còn chỉ về phía cậu, cười cậu ở bẩn.

Giang Trác khóc hỏi thằng nhóc có muốn ăn không.

Mẹ vội vàng chạy tới, ôm thằng nhóc kia lên rồi quay người rời đi, chỉ ngoảnh đầu nhìn cậu một cái, trong mắt tràn ngập sự căm hận.

“Tránh người đó xa một chút.”

“Tại sao vậy mẹ?”

“Ghê tởm.”

Trái tim của Giang Trác như bị đầu thuốc lá dí vào.

Hai chữ “ghê tởm” này đã khắc sâu vào linh hồn cậu.

Giang Trác hung hăng vứt sô cô la trong tay xuống đất rồi đạp lên, hung hăng đạp...

Từ đó về sau, Giang Trác liền trở thành một đứa nhóc xấu xa khiến người người chán ghét, người người sợ hãi.

Ngay cả viện trưởng viện phúc lợi cũng khó kìm kẹp được cậu.

Ban nãy, cảnh tượng cô bị cha mình đá, và cả ánh mắt thất vọng của cô giống cậu đến nhường nào.

Tiếng Ôn Noãn sột soạt gỡ giấy gói kẹo ra đã cắt ngang dòng suy tư của Giang Trác, cô cho kẹo vào miệng, nhắm nháp: “Ngon lắm.”

Giang Trác không trả lời cô, dứt tay vào túi, quay người rời đi.

...

Buổi tối, Ôn Noãn lại đến bệnh viện thăm anh trai.

Diêu Mạn Chi đã giấu chuyện anh trai vẫn đang nằm viện, lừa tất cả mọi người, chuyển anh đến một bệnh viện tư ở ngoại ô thành phố.

Ông nội không biết, đương nhiên người cha Ôn Hằng càng không thể biết.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Ôn Noãn chính là Ôn Hàn.

Vốn dĩ lúc đầu, Ôn Noãn định đợi bệnh tình của ông nội chuyển biến tốt hơn sẽ rút lui.

Nhưng xem ra hiện giờ, vụ bạo lực ghê gớm này hoàn toàn không phải chuyện ngẫu nhiên, cũng không chỉ đơn giản là tranh chấp giữa học sinh với nhau.

Có người cố ý nhắm vào Ôn Hàn.

Nếu đã như vậy, trước khi tìm ra được hung thủ thật sự thì cô vẫn chưa thể đi, cô mà đi thì cái mạng nhỏ của Ôn Hàn sẽ không giữ được nữa.

Ôn Noãn khẽ niết khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ đang say ngủ của anh trai, giữa lông mày lại nhiều thêm mấy phần dịu dàng.

Trước đây cô không biết mục đích của việc luyện võ tu thân là gì, sư phụ bảo cô đứng thẳng thì cô đứng thẳng, bảo cô đứng tấn thì cô sẽ ngoan ngoãn đứng tấn... bản thân chưa từng nghĩ đến việc luyện những võ công này là để làm gì.

Nhưng bây giờ, nhìn người con trai đang say ngủ bên cạnh, Ôn Noãn chợt hiểu ra.

Đúng như những gì sư phụ nói: “Mười năm khổ luyện vất vả, đều là để bảo vệ những người thân yêu nhất.”

Ôn Noãn siết chặt lấy tay anh ấy.

*

Tiết thể dục ngày hôm sau, giáo viên thổi còi giải tán.

Ôn Noãn chậm rãi tản bộ, chuẩn bị đến nhà ăn ăn chút gì đó, hai tay Phương Triết Hàn vòng ra sau đầu, đi bên cạnh cô.

Một vài học sinh trong đội thể dục đồng loạt chạy tới đuổi theo Ôn Noãn: “Ôn Hàn, hôm qua cậu ngầu quá trời quá đất luôn!”

“Đúng rồi đó, đề tên Ôn Thừa Nghiệp kia chà lết dưới đất.”

“Sao cậu làm được chiêu đó vậy, siêu nhanh luôn, chưa gì cậu ta đã ngã sấp mặt.” Hạ Huy bắt chước động tác hôm qua của Ôn Noãn, khoa tay múa chân: “Chỉ cho tui tui được không.”

“Đúng rồi đó Ôn Hàn, chỉ tui tui đi mà, cậu đánh kiểu gì vậy?”

Vẻ mặt Ôn Noãn ngầu như bồn cầu: “Muốn học sao?”

Mấy đứa con trai nhìn cô đầy chờ mong, trong mắt tràn ngập sự sùng bái: “Đúng rồi đúng rồi!”

“Chỉ tui tui đi mà.”

Ôn Noãn xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng trẻo thon gầy: “Gọi anh Hàn nghe cái coi.”

“Anh Hàn!”

“Đại ca Hàn!”

“Ông nội Hàn!”

Các nam sinh bu xung quanh Ôn Noãn, lúc thì gọi “đại ca” lúc thì gọi “ông nội”, nhìn vô cùng la li ếm.

Bọn con gái đứng bên cạnh cười đến cong cả lưng.

Lúc trước con chim công Ôn Hàn này chính là thể loại điệu đàn, làm màu trong đám con trai, không ngờ lại có lúc được rào đón đến vậy.

Ôn Noãn nghe đến nghịên, duỗi tay nhắc Hạ Huy to như con bò lên, lúc giữ lấy tay cậu ta thì bẻ ra gấp lại phía sau, chân nhẹ nhàng đá một cái vào xương bánh chè cậu ta, cả người cậu ta trực tiếp ngã ra đất.

Các bạn học thốt ra tiếng thán phục.

Hạ Huy đô con gấp hai lần cô, không chỉ cao mà còn khá cường tráng.

Ấy vậy mà cô lại có thể nhẹ nhàng đánh ngã cậu ta.

Lợi hại quá đi mất!

Ôn Noãn giơ quyền bên trái lên, làm ra tư thế xuất kích.

Hạ Huy kinh hoàng nhắm tịt mắt lại, nhưng khoé miệng Ôn Noãn lại khẽ nhếch lên, kéo cậu ta dậy.

“Học được chưa?”

Mấy đứa con trai lắc đầu: “Nhanh quá!”

“Chậm một chút chậm một chút.”

“Còn chưa kịp chớp mắt đã kết thúc rồi.”

Một nam sinh khác xung phong được trải nghiệm quyền cước của Ôn Noãn, Ôn Noãn cũng không khách sáo, nhanh chóng khéo léo khống chế được cậu.

Kỹ thuật chiến đấu mượn lực để trả lại địch này chỉ là một chiêu thức rất đơn giản, nhưng lại có thể hù dọa con trai này hết hồn, bọn họ hồ hởi tiến lên trước học theo Ôn Noãn.

Bên cạnh sân bóng, Giang Trác vốn đang chơi bóng rổ, vô tình liếc qua liền nhìn thấy đám con trai đang la oai oái trên thảm cỏ.

Khóe miệng cô nở nụ cười, đôi con ngươi trong suốt, lông mi được ánh mặt trời chiếu sáng, nốt ruồi nhạt màu dưới mắt trái kia làm cho ngũ quan tuần tú của cô trở nên vô cùng quyến rũ.

Cô đang so quyền cước với đám con trai, vóc người những nam sinh này đều cao hơn cô nửa cái đầu nhưng lại bị cô áp chế, không một ai có thể làm đối thủ với cô.

Thế nhưng, ánh mắt của Giang Trác lại dán vào cánh tay đang bị nam sinh nắm chặt của cô.

Cánh tay cô trắng trẻo mảnh khảnh như vậy, lại bị bàn tay dơ bẩn của người khác nắm lấy...

Giang Trác cảm thấy hơi cáu kỉnh, dùng sức ném bóng rổ đi, hùng hổ đi về phía cô, thế nhưng, còn chưa tới gần, cậu đột nhiên dừng bước, không biết trong đầu lại nghĩ cái gì mà sa sầm mặt rời đi.

Diệp Thanh và Lục Vũ nhìn nhau, chả hiểu kiểu gì.

Nhìn thấy Giang Trác, Ôn Noãn vội vàng buông nam sinh đang nắm tay mình ra, nói: “Tôi có chút việc, vừa nãy dạy rồi đó, các cậu tự luyện trước nhé.”

Nói xong, cô sai bước đuổi theo cậu.

Giang Trác biết phía sau có người đuổi theo, thế nhưng lại bước đi nhanh hơn.

Trên hành lang, Ôn Noãn gọi cậu một tiếng: “Này, Trác ca.”

Giang Trác dừng bước, nhưng không ngoảnh đầu lại.

Ánh mặt trời chiếu xuống từ giếng trời, vừa khéo phủ lên thân hình cậu một quầng sáng.

Ôn Noãn đi hai ba bước lên cầu thang, lấy ra vài viên kẹo táo tàu đưa cho Giang Trác: “Lần trước cậu mời tôi ăn sô cô la, đây là táo tàu mà sư... em gái tôi gửi tới, đặc sản Nam Sơn đấy, mời cậu ăn, ngon lắm.”

Đưa táo tàu vào trong tay Giang Trác, cậu lại chẳng thèm nhìn, dùng sức ném vào tường.

Ôn Noãn không hiểu kiểu gì, nói: “Nè! Không ăn thì thôi, cậu làm gì...”

“Cậu là con gái sao.” Vẻ mặt Giang Trác không cảm xúc, nhưng ánh mắt lại rất lạnh.

Ôn Noãn giật nảy mình, tưởng là bị cậu nhìn ra gì rồi, đang định biện thì cậu lại nắm lấy cổ áo cô, hung hăng nói: “Đừng có làm bộ giống con gái như vậy, ông đây không ăn thì làm sao, cậu sẽ khóc à?”

Ôn Noãn mắt chữ a mồm chữ o nhìn cậu.

Khuôn mặt cậu cách cô rất gần, gần như chạm vào nhau, lông mày vừa rậm vừa xé, ánh mắt dữ tợn bất kham đem đến cảm giác áp bách.

Cô có thể cảm nhận được sự giận dữ ngập tràn trong đôi con ngươi đen láy của cậu.

“Tôi... làm sao.” Cô tỏ vẻ khó hiểu: “Đậu mợ tôi làm gì cậu hả! Mời cậu ăn kẹo cũng không được sao!”

“Nam không ra nam nữ không ra nữ, cậu làm tôi cảm thấy...”
Ngừng một chút, cậu dùng một lực rất mạnh dậm chân, thốt ra hai chữ: “Ghê tởm.”

Không nhìn được muốn nhìn cô, nhìn đôi tai trắng muốt có lông tơ của cô, đôi mắt hoa đào xinh đẹp của cô, đôi môi hồng nhuận mềm mại của cô... càng nghĩ càng cảm thấy bản thân ghê tởm.

Sự ghê tởm tột độ đó, thế nhưng lại khiến cậu phát điên, không kiểm soát được muốn đến gần cô, muốn... cô.

Ôn Hàn lúc trước, cậu còn chẳng buồn nhìn một cái.

Thế nhưng không biết vì sao, khoảng thời gian này, mỗi một biểu cảm tinh tế của “cậu ta”, mỗi một động tác vô tình, thậm chí là... mỗi một ánh mắt, đều khiến cho lòng cậu nổi sóng dữ dội.

Ghê tởm, thật sự rất ghê tởm.

Ôn Noãn bị cậu áp chế tứ phía, cảm thấy sắp không thở nổi, trầm giọng uy hiếp: “Giang Trác, buông tay!”

Giang Trác không hề buông cô ra, khuỷu tay lại còn chống trước ngực cô.

Ôn Noãn tròn tròn mắt, một cơn tê dại chảy từ sống lưng chậm chậm lan ra khắp cơ thể.

Giang Trác hoàn toàn không hề hay biết, lạnh giọng nói: “Sau này, cách tôi xa một chút.”

Đúng vào lúc Ôn Noãn định quật ngã cậu, bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói của Triệu Ninh Mạnh—

“Ôn Hàn? Hai cậu đang làm gì vậy?”

Ôn Noãn nghiêng đầu nhìn Triệu Ninh Mạnh ở cửa hành lang, rất không khách sáo nói: “Bạn gái của ông đây đến rồi, có thể chừa mặt mũi buông tay ra được không?”

Hai chữ “bạn gái” này khế đâm vào lòng Giang Trác, cậu dùng sức buông cô ra, không nói thêm chữ nào, xuống lầu rời đi.

Ôn Noãn bấu môi, xoa xoa ngực mình.

Tự dưng dùng sức mạnh thế làm gì, đau chết mất.

Triệu Ninh Mạnh nhìn bóng người rời đi đầy giận dữ của Giang Trác, lông mày chau lại, khó hiểu hỏi Ôn Noãn: “Ban nãy, các cậu là đang...”

Ôn Noãn nhặt kẹo táo tàu trên đất lên, phúi phúi bụi, đưa cho Triệu Ninh Mạnh: “Không sao hết, chỉ là cãi nhau chút thôi, mời cậu ăn.”

Triệu Ninh Mạnh nhận lấy kẹo táo tàu, bóc vỏ nhựa ra, cho vào miệng: “Chà, ngon thật.”

“Biết mà.” Lúc này tâm trạng Ôn Noãn mới tốt lên, cô nói: “Cả tôi còn không nỡ ăn.”

Thế mà cậu ta còn không biết điều ném xuống đất.

Triệu Ninh Mạnh nhìn chăm chú Ôn Noãn, lưỡng lự vài phút mới cẩn thận hỏi: “Hai cậu thật sự là đang... làm cái kia sao?”

“Cái gì?”

“Trong trường đang đồn cậu và Giang Trác nhìn rất xứng đôi.” Cô nàng quan sát vẻ mặt của cô, cẩn thận nói tiếp: “Có vài hủ nữ còn chèo thuyền và viết tiểu thuyết BL về các cậu.”

Ôn Noãn suýt bị cục kẹo làm cho nghẹn chết: “Cái gì, tôi và cậu ta, BL?!”

Triệu Ninh Mạnh nói: “Đúng rùi, mỗi lần Giang Trác nhìn thấy cậu đều xụ mặt ra, nhìn cực kỳ giống bê đê không dám come out...”

“No, đừng nói nữa!” Ôn Noãn ra sức lắc đầu: “Tuyệt đối không có khả năng, vĩnh viễn không có chuyện đó!”

Anh trai cô mà biết cô đã tạo tiếng cong cho anh, nhất định sẽ không tha cho cô.

...

Trong phòng học, sau khi Giang Trác ngủ một giấc trưa, tâm trạng mơ hồ cuối cùng cũng khá lên.

Chỉ có đi ngủ mới có thể loại bỏ những cảm xúc tồi tệ.

Diệp Thanh vừa thấy cậu tỉnh liền vội vàng cất điện thoại đi, như thể giáo viên chủ nhiệm đang rình mò ở phía sau.

Giang Trác vốn chẳng để ý, có điều nhìn thấy khuôn mặt chột dạ của cậu liền hỏi: “Đang nhìn gì đấy?”

“Không, không có gì.”

“Đưa điện thoại cho tôi.”

Diệp Thanh hơi do dự, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa điện thoại cho cậu: “Đọc, đọc tiểu thuyết thôi mà.”

Giang Trác cầm lấy điện thoại, Diệp Thanh đang xem một app đọc sách tên là Tấn Giang Văn học thành, dạo này thường đọc một tiểu thuyết tên là “Hotboy trường bá đạo khế biết yêu”, văn án là: “Tình yêu thuần khiết đột phá mọi lề luật của đời thường, ghi lại một cách chân thực chuyện tình rung trời lở đất không để ai biết ở trường trung học Thập Tam ở Bắc Thành.

Nam nữ chính: Ôn Hàn (soái khí công) x Giang Trác (biệt nữ thụ)

(biệt nữ: kiểu cau có, khó chịu)

Tiếng chuông vào lớp vang lên, trong lòng Diệp Thanh vô cùng thấp thỏm, thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu nhìn Giang Trác.

Giang Trác cúi đầu, sắc mặt tái nhợt.

Rõ ràng sắp xù lông nhím tới nơi rồi, tại sao cậu ta còn cố gắng... đọc tiểu thuyết BL mà mình là thụ, còn đọc hết cả hai tiết!

Chương 10: Có giỏi thì bảo vệ nó cả đời đi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi tan học, Ôn Noãn và Triệu Ninh Mạnh về nhà cùng nhau.

Suốt cả đoạn đường, cô đều dán mắt vào điện thoại, thích thú đọc tiểu thuyết đam mỹ--

[Ôn Hàn nắm chặt cổ tay Giang Trác, đè cậu lên tường rồi châm một điếu thuốc: “Còn chạy sao?”]

Giang Trác tức giận nhìn anh, đáy mắt hiện lên vẻ nhục nhã: “Anh coi tôi là loại người gì?”

Ôn Hàn tà mị cười: “Em là người ông đây thích.”

Nói xong câu này, anh đưa tay nâng cằm Giang Trác lên, hôn thật sâu.

Giang Trác gắng sức đẩy anh ra, nhưng mọi sự kháng cự chỉ có thể làm cho nụ hôn này trở nên sâu đến vô tận, cuối cùng, cậu chỉ có thể tan chảy trong sự mạnh mẽ và dịu dàng của anh.

Vậy mà, vào một buổi hoàng hôn hai ngày sau đó, Giang Trác lại đè Ôn Hàn lên tường, phần nộ niết cằm anh, lạnh lùng nói— “Không phải là không thể, nhưng tôi làm 1, anh không được lựa chọn.”]

Ôn Noãn bật cười há há, cười đến nỗi nước mắt sắp chảy ra tới nơi.

Phần bình luận về cơ bản đều do học sinh trường Trung học Thập Tam chiếm cứ, toàn là bình luận khen ngợi—

“Á á á, Đại Đại đừng cắt ở chỗ này mà, tiếp tục đi!”

“Ngọt quá ngọt quá! Rất muốn xem bọn họ ấy ấy!”

“Đừng nằm mơ nữa, tuổi này có thanh thủy văn đọc là may rồi, Đại Đại cố lên!”

“Hai người bọn họ là thật đấy, tui nói mấy người nghe, hôm qua tui tận mắt nhìn thấy Giang Trác đút kẹo cho Ôn Hàn ăn, sau khi Ôn Hàn rời đi, Giang Trác còn lén cười, từ khi bước vào trường trung học Thập Tam ở Bắc Thành này, ông đây chưa từng thấy Giang Trác cười dịu dàng đến vậy!”

“Giang Trác tuyệt đối chính là tsundere thụ.”

Đương nhiên, cũng có bình luận chê—

“Ôn Hàn là công? Tôi, Phương Triết Hàn bỏ lá phiếu không đồng ý đầu tiên.”

Cả đoạn đường, Ôn Noãn cười đến đau cả bụng, cô viết một bình luận: “Viết hay quá, anh đây cũng ngẫu quá đi!”

Triệu Ninh Mạnh nghiêng đầu nhìn cô.

Khỏi phải nói, bên trong cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo khoác màu xanh trắng, dáng người cao gầy, khí chất lạnh lùng, so với đám con trai thì thuộc kiểu nhỏ nhắn tinh xảo.

Hèn gì mấy mẹ hủ nữ trong trường suốt ngày suy nghĩ bậy bạ, chèo đủ mọi loại thuyền của cậu và Giang Trác.

Hình tượng này, nhan sắc này của “Ôn Hàn” quá hợp với các thiếu niên xinh đẹp trong phim thần tượng hoặc trong truyện tranh.

Vô cùng xứng đôi với Giang Trác.

Đợi đã, sao cô ấy lại bắt đầu chèo thuyền Ôn Hàn và Giang Trác rồi!

...

Màn đêm cuối thu buông xuống, thỉnh thoảng lại lất phất vài hạt mưa bụi.

Trong một con hẻm yên tĩnh, mặt đường rất ẩm ướt, khi bước đi sẽ có những tia nước nhỏ bắn ra.

Ôn Noãn chợt dừng bước, vành tai khẽ động, dường như nghe thấy tiếng gì đó—

“Con mẹ mày... dám động vào phụ nữ của ông à, chán sống rồi sao!”

“Đánh chết nó!”

“Đệt!”

Ôn Noãn giơ tay chặn Triệu Ninh Mạnh lại, nói: “Trong hẻm có côn đồ đánh nhau, chúng ta đi đường khác thôi.”

Triệu Ninh Mạnh gật gật đầu, cô biết “Ôn Hàn” là kiểu tay trói gà không chặt, gặp đánh nhau thế này tốt nhất nên tránh xa.

Thế nhưng, vào lúc bọn họ quay người rời đi, lại có người chửi—

“Giang Trác, ba mày là tội phạm h!*p dân, h!*p mẹ mày mới sinh ra mày, loại rác rưởi như mày có mặt mũi gì mà sống trên thế giới này.”

“Còn dám cướp bạn gái của ông, đồ bẩn thỉu!”

Ôn Noãn chợt dừng bước.

Tên của cậu, truyền đến tai cô vô cùng rõ ràng.

“Ôn Hàn, mau đi thôi!” Triệu Ninh Mạnh khó hiểu nhìn Ôn Hàn bên cạnh bỗng nhiên dừng bước.

“Cậu đi trước đi.” Ôn Noãn đẩy cô nàng một cái: “Mau đi, đừng ngoảnh đầu lại.”

“Nhưng mà... cậu...”

“Đi.”

Triệu Ninh Manh dẫn đo một hồi, quyết định tin tưởng cô: “Cậu cẩn thận nhé.”

Thấy Triệu Ninh Manh đã đi khỏi con hẻm nhỏ, Ôn Noãn mới xoay người, chạy sâu vào trong hẻm.

Bên góc tường ẩm thấp, cậu con trai bị một đám người vây đánh, trên người dính đầy bùn đất, lẫn vào trong vũng nước ướt nhẹp, áo khoác đồng phục trắng tinh bị nhuộm thành màu đen.

“Bạn gái mày là ai?” Cậu ta trầm giọng hỏi.

“Trương Chỉ Tuyết.”

Giang Trác phun ra một ngụm máu hoà lẫn nước bọt: “Không có ấn tượng.”

“Không có ấn tượng?” Tên côn đồ tức giận nói: “Tối qua lúc tan học, mày dám nói không cùng cô ấy tặng quà qua lại coi?”

“Ồ.” Giang Trác tựa hồ nhớ ra điều gì đó: “Cô ta tặng tao trà sữa, tao vút rồi.”

“Vút rồi?”

“Không phải vị trà đào rượu gạo.”

Tên côn đồ:....

Con mẹ mày còn kén cá chọn canh!

Tên côn đồ: “Thế còn chuyện mày đưa bài tập của mày cho cô ấy thì sao!”

“Cô ta nói muốn giúp ông đây làm bài tập.” Giang Trác vô cảm liếc cậu ta một cái: “Là mày thì mày có đưa không?”

Tên côn đồ: ...

Ôn Noãn ôm tay đứng ở góc đường, cô cảm thấy không cần mình ra tay, Giang Trác chỉ cần dùng vài câu đã có thể làm cho mấy tên côn đồ này nghẹn chết rồi!

“Đập chết mẹ nó!”

Mấy tên con trai đồng loạt hô hào xông lên, tay nắm chân đá.

Trên mặt cậu vừa có bùn vừa có máu, thế nhưng lại không hề tỏ ra đau đớn, cậu vẫn nở nụ cười: “Tiếp tục đi, xù rồi à?”

Cuối cùng Ôn Noãn nhìn không nổi nữa, cô đi tới, trong vòng hai ba chiêu đã đánh cho mấy tên này tan đàn xẻ nghé.

Tên côn đồ kiêng dè nhìn cô: “Mày... mày là ai!”

Ôn Noãn hếch cằm, môi mỏng khẽ mở, lạnh lùng nói: “Tao là ông nội của mày đây.”

Đương nhiên, tên côn đồ cũng hiểu thời thế, biết hôm nay mình đã gặp phải khắc tinh, bọn chúng không nán lại thêm nữa, tan đàn xẻ nghé bỏ chạy.

Ôn Noãn ngoảnh đầu, nhìn thấy khuôn mặt Giang Trác toàn vết bầm tím, khóe miệng còn có tụ máu, thoát nhìn rất thảm.

“Ê, sao ban nãy cậu không đánh trả, chẳng phải giang hồ gọi cậu là ADC mạnh nhất sao, súng cao su của cậu đâu?”

Cô hỏi hơi nhanh, suýt nữa thì bị nghẹn.

Giang Trác khụt khịt cái mũi đang chảy máu, nói: “Quên đem rồi.”

Ôn Noãn: ...

Được thôi.

Thế nhưng, một cơn gió lạnh buốt thổi qua, mang theo một mùi nguy hiểm.

Hoàn toàn khác với đám côn đồ ban nãy, Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn về phía cuối hẻm.

Thanh niên mặt sẹo mặc áo hoodie xám đang đứng từ xa nhìn bọn cô.

Tên này... đúng là theo như vong, nắm bắt mọi thời cơ, chắc ngày nào cũng đến trường rình cô đây.

Rốt cuộc là thù lớn cỡ nào vậy!

Giang Trác nhìn cô, mặt không cảm xúc nói: “Cậu xong đời rồi.”

Ôn Noãn thấy thanh niên mặt sẹo này không phải hạng tốt lành gì, theo bản năng bảo vệ Giang Trác: “Cậu đi trước đi, để tôi chặn cậu ta!”

Giang Trác: “Được.”

Nói xong cậu liền co giò bỏ chạy, chưa chi đã không thấy tăm hơi đâu.

Ôn Noãn: ...

Cậu thật sự rất không khách sáo!

Thanh niên mặt sẹo lao về phía cô, một kích đá mạnh về phía Ôn Noãn, chiêu này của cậu nhanh đến kinh người, nhưng Ôn Noãn cũng không phải dạng vừa, cô mạnh mẽ đá lại.

Hai người cùng lùi về phía sau.

Xem ra hôm nay phải quyết một trận tử chiến rồi.

Trong con hẻm tối, cô đánh nhau với thanh niên mặt sẹo.

Động tác của hai người vô cùng nhanh.

Có điều chơi một chọi một thì Ôn Noãn cũng không thua gã.

Nhưng mà tên này lại không hề quyết đấu một cách quân tử, nhân lúc Ôn Noãn không chú ý, một vài tia sáng sắc bén bỗng nhiên bắn ra từ dưới tay áo gã!

Ôn Noãn nghiêng người né đi, thế nhưng phần eo vẫn bị lưỡi dao sắc bén sượt qua chảy máu.

Gã này còn sử dụng cả ám khí!

Chẳng mấy chốc, phần eo bắt đầu cảm thấy một cơn tê dại, nửa bên người của Ôn Noãn trở nên cứng đờ.

Cô chạm vào máu ở eo, không muốn đấu với tên mặt sẹo này nữa, dứt khoát hô lớn một tiếng: “Xem ta ra tuyệt chiêu đây!”

Thanh niên mặt sẹo tưởng cô tính xuất chiêu gì ghê gớm lắm nên đưa tay che người. Nhưng không ngờ sau khi hô xong, Ôn Noãn lại co giò bỏ chạy.

Kỹ năng chạy trốn của cô thuộc vào hàng thượng thừa, chưa gì đã chạy mất tăm nơi cuối hẻm.

Sắc mặt thanh niên mặt sẹo trở nên u ám, gã tức giận đuổi theo.

...

Ôn Noãn chạy như bay trong con hẻm, một bên eo bị thương, nhưng toàn bộ vùng eo đều tê rần, hình như lưỡi dao có độc.

Trước khi xuống núi, sư phụ đã từng căn dặn, giang hồ hiểm ác, phải đề phòng thủ đoạn hại người của kẻ xấu.

Ôn Noãn vẫn luôn lơ là, việc tập võ của cô luôn đi theo con đường đầy ánh sáng, quang minh chính đại, nhưng không phải ai cũng như thế.

Xem ra đêm nay thực sự phải nấp mạng rồi.

Đúng lúc này, trong con hẻm đen ngòm chợt xuất hiện một bóng đen, kéo Ôn Noãn vào chỗ tối, một tay bịt mồm cô lại.

Ôn Noãn không kịp đề phòng, đang định giãy giụa, lại nghe thấy người kia dùng một giọng rất khế nói: “Đừng động đây.”

Giang Trác!

Cậu ta vẫn chưa đi!

Trái tim Ôn Noãn chợt thả lỏng, không phát ra tiếng nào.

Lưng cô vừa khéo dán vào lồng ngực của Giang Trác, cách nhau cái áo mỏng manh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của cậu.

Tiếng thở đều nén của cậu truyền lại từ phía sau tai, ẩm ướt nóng bỏng, phả vào một bên cần cổ của cô, có hơi ngứa.

Ôn Noãn không kìm được khế ngọ nguậy, Giang Trác lập tức thì thào bên tai cô: “Đừng... động đây.”

Cô lập tức đứng thẳng, không dám nhúc nhích nữa.

Giang Trác và cô dán sát vào nhau như thế, núp trong bóng tối, cả cánh tay của cậu vòng lấy dưới xương quai xanh của cô, có thể cảm nhận được “cơ ngực” của cô một cách rõ ràng.

Thực ra lần trước cậu cũng đã cảm nhận được, bình thường mặc đồng phục không nhìn ra, nhưng khi chạm vào cảm giác được còn to hơn cả cậu.

Cho dù có cơ ngực nhưng vẫn là buê đê, trên người còn có mùi hương ngọt ngào của con gái.

Giang Trác rất không tự nhiên bĩu môi.

Toàn bộ sự chú ý của Ôn Noãn đều đặt vào tên bên ngoài, hoàn toàn không nhận ra vị trí khuỷu tay của Giang Trác sai sai.

Thanh niên mặt sẹo nhìn một vòng quanh giao lộ, cuối cùng, ánh mắt chuyển đến con hẻm tối om kia.

Nắm tay Ôn Noãn siết chặt.

Bốn phía yên lặng như tờ, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình và Giang Trác.

Bước chân, ngày một gần hơn...

Giang Trác ghé vào tai cô, khẽ lẩm bẩm: “Chạy.”

Lời vừa dứt, cậu liền buông cô ra, Ôn Noãn tương đối phối hợp, liều mạng chạy về phía cuối con hẻm.

Ở phía sau, cậu nhặt hai hòn đá vụn dưới đất lên ném về phía thanh niên mặt sẹo, tiếp đó nghe thấy tiếng kêu thảm nặng nề.

Ôn Noãn ngoảnh đầu lại nhìn—

Dưới ánh đèn đường, thanh niên mặt sẹo thụp người xuống ôm lấy vai... xem ra bị đau rồi.

Gã ôm lấy vai, loạng choạng đuổi theo.

Giang Trác kéo tay Ôn Noãn điên cuồng chạy đi.

Cơn mưa lất phất dần chuyển thành mưa vừa, tạt vào mặt lạnh buốt.

Tóc của Ôn Noãn đều đã ướt sũng, nước mưa rỏ vào khiến cô sắp không mở mắt nổi nữa, bị Giang Trác tóm theo chạy.

Những giọt mưa chảy xuống xuôi theo má cậu, bộ đồng phục trên người đều đã ướt đầm.

Phía sau, thanh niên mặt sẹo vẫn điên cuồng đuổi theo.

“Cậu ta... nhắm vào tôi.” Cô hồn hển thở nói với cậu: “Cậu đừng lo chuyện bao đồng, không biết nội tình, về sau có thể sẽ rước lấy phiền phức lớn đấy...”

“Ông đây đã dây vào rồi.”

Quen biết cô là cậu đã dây vào một mối phiền phức cực lớn rồi.

Giang Trác kéo cô chạy vào một khu phố ăn chơi náo nhiệt.

Người ở đây rất đông, thanh niên mặt sẹo buộc phải thả chậm tốc độ lại, Giang Trác kéo Ôn Noãn đi vào một quán bar.

Phục vụ cửa có lẽ biết Giang Trác, hô một tiếng “anh Trác”, rồi trực tiếp để cậu đi vào.

Thanh niên mặt sẹo lại bị chặn bên ngoài: “Phí vào cửa 800, đưa được thì hẵng vào.”

“Tôi vào trong tìm người.” Gã sầm mặt nói.

“Tìm ai cũng không được.” Phục vụ gọi hai bảo vệ tới, đứng giữ hai bên cửa, nếu cậu ta còn lì lợm xông vào sẽ động thủ.

Mặc dù những bảo vệ này không phải là đối thủ của thanh niên mặt sẹo, nhưng gã cũng không dám tùy tiện làm bậy, dù sao... ở đây người đông, làm cho to chuyện thì không thu dọn nổi hiện trường.

Vẻ mặt thanh niên mặt sọc đầy cảm xúc, gã ôm lấy ngực, dường như bị ám khí của Giang Trác đá thương không nhẹ. Ban nãy vẫn chưa có cảm giác, nhưng bây giờ thì đau đến nghiêng răng.

May mà thứ bắn vào gã chỉ là hòn đá, nếu như đổi thành vũ khí sắc bén gì khác, e là cái mạng của gã đã không còn rồi.

Độ chuẩn như vậy, trước nay chưa từng thấy.

Gã phun ra một ngụm máu hoà lẫn nước bọt, lạnh lẽo nói: “Có giỏi thì bảo vệ nó cả đời đi.”

*

Quán bar vô cùng đông đúc, Giang Trác kéo Ôn Noãn đi qua một thông đạo tối om, trực tiếp đi vào gian làm việc bên trong.

Nhân viên của quán bar đều biết cậu, vì vậy không ai cản lại, có điều nhìn thấy Ôn Noãn phía sau cậu, liền hỏi—

“Anh Trác, phía sau không cho người lạ vào, vị này là...?”

Giang Trác kéo Ôn Noãn lại gần mình, khoác lấy bả vai cô: “Anh em của tôi, không làm gì đâu, đi nhờ cửa sau thôi.”

Ôn Noãn dựa vào người cậu, có hơi không quen với việc cậu đụng chạm như vậy, có điều nghĩ lại, con trai ôm vai bá cổ là chuyện rất bình thường.

Cô ôm lấy eo Giang Trác, đôi môi tái nhợt yếu ớt nói: “Chúng tôi là anh em cực tốt, làm ơn hãy giúp cho, chỉ đi nhờ cửa sau thôi, làm ơn đấy!”

Đầu mày Giang Trác nhíu lại.

Ôm eo... là động tác con trai sẽ làm ra sao?

Có điều cậu không đẩy cô ra.

Những nhân viên này thấy hai người ghé sát như vậy, hẳn là anh em rất thân thiết. Lúc trước Giang Trác không bao giờ để người khác chạm vào mình, nam nữ đều không được.

“VẬY... các cậu đi đi!”

“CẢM ƠN!”

Giang Trác lạnh mặt, kéo Ôn Noãn đi về phía cửa sau, tựa vào cửa, đề phòng nhìn ra phía đường, xác định người kia không có đi theo.

Bên ngoài trời mưa rả rích, bọn họ không hề chậm trễ trực tiếp lao vào trong màn mưa.

Bây giờ chạy trốn mới là điều quan trọng nhất.

Giang Trác dẫn theo Ôn Noãn rẽ vào một con hẻm âm u.

Ý thức của Ôn Noãn sắp mất đi sự rõ ràng, bước chân lảo đảo, mơ mơ hồ hồ.

Giang Trác thấy cô sắp không chống đỡ nổi nữa, vén góc áo cô lên, phát hiện trên trang phục có vết máu.

“ĐỆT.”

Giọng nói của cô yếu ớt, đồng tử đại ra: “Đưa tôi về nhà...”

“Nhà cậu ở đâu?”

“Nhà tôi ở...”

Giây tiếp theo, cơ thể Ôn Noãn bổ nhào về phía trước, ngã vào lòng Giang Trác.

Giang Trác chỉ đành đỡ lấy cô.

5 phút sau, cậu ôm lấy On Noãn đã bất tỉnh nhân sự, đứng trước cửa nhà mình.

Chương 11: Không được nhìn trộm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đầu óc Ôn Noãn choáng váng, nhưng ý thức vẫn còn sót lại, cô có thể cảm giác được cơ thể được ôm lên, nhẹ nhàng đung đưa.

Tiếng gió vù vù, tiếng mưa tí tách, thậm chí cô còn nghe được giọng nói chán ghét của Giang Trác: “Sao nhẹ thế, cậu có phải con trai không...”

Ôn Noãn muốn phản bác lại, nhưng cô chẳng còn chút hơi sức nào, cổ họng như bị một khối chì chẹn lại.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào cửa, dường như đã về nhà, nhưng mùi hương xung quanh không giống nhà cô.

Có tiếng phụ nữ đang cãi nhau bằng giọng Bắc Thành rất, còn có tiếng của đàn nhị réo rắt, thậm chí hình như cô còn nghe thấy giọng nói của Diệp Thanh—

“Giang Trác, sao cậu lại đưa cậu ta về đây?”

Ôn Noãn cố gắng mở mắt nhìn xung quanh.

Nơi đây có vẻ là một tiểu viện, trong tiểu viện có những gầu thuốc bắc được phơi khô, còn có cọc gỗ và bảng phi tiêu dùng cho việc luyện võ, tiểu viện rất lớn, trong lầu có rất nhiều hộ gia đình sinh sống, là một tiểu viện kiểu cũ, có điều nơi này rất sạch sẽ, cũng có rất nhiều cây xanh được trồng đặc biệt.

Diệp Thanh đứng ở lầu hai, la lớn với cậu: “Cậu ta sao vậy? Mặt cậu sao cũng...”

Giang Trác liếc cậu một cái, Diệp Thanh im hóng, ngoảnh đầu nhìn về phía cánh cửa đã đóng chặt, nhỏ giọng nói: “Chú tôi ngủ rồi.”

“Lấy cho tôi một ít bột thảo dược để cầm máu.”

Diệp Thanh nhận lệnh, sau đó xoay người đi vào phòng thuốc của chú mình.

Giang Trác ôm Ôn Noãn đi vào phòng, đặt cô nằm thẳng lên giường, vươn tay định vén góc áo của cô lên.

Ôn Noãn siết chặt lấy góc áo của mình, kinh hãi nhìn cậu:
“Đừng...”

Giang Trác trợn mắt: “Cậu có phải con trai không vậy.”

“Đừng... đừng vào tôi.”

Giang Trác càng nhìn càng thấy tên này giống hệt con gái, làm mình làm mẩy.

“Ông đây cũng không muốn chạm vào cậu.” Cậu lạnh lùng nói:
“Nhưng tôi càng không muốn đêm nay cậu chết trên giường của tôi.”

Ôn Noãn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng ý thức đang ngày một mờ hồ, nếu cứ để thế này, e là tối nay thực sự sẽ phải giải thích mất.

Cô nắm lấy góc áo, miễn cưỡng vén lên một chút, để lộ ra vết thương ở eo.

Miệng vết thương chỉ là một vết dao rạch vô cùng vô cùng nhỏ, nhưng vùng da xung quanh đều đã bầm tím, đây là dấu hiệu rất rõ ràng của việc bị trúng độc.

Vết máu xung quanh đều biến thành màu đen.

Giang Trác cúi người, dán miệng vào vết thương của cô, khẽ m ú t.

Ôn Noãn thất kinh: “Cậu làm gì vậy!”

Khóe miệng dính máu, Giang Trác mặt không cảm xúc nói: “Không rõ đây là thứ gì, có chí mạng hay không, không muốn chết thì cầm miệng.”

“Cái gì... Không phải, tôi nghĩ cậu có thể giúp bằng cách gọi 120 hay gì đấy mà.”

Giang Trác vứt điện thoại đến trước mặt cô: “Thử xem 120 đến nhanh hay cậu mất cái mạng nhỏ này nhanh hơn.”

Ôn Noãn cắn răng, nằm thẳng, để mặc Giang Trác xử lý.

Dù sao... giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Nửa bên người của cô đều đã trở nên tê dại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại của cậu dùng sức mút.

Bị cậu làm cho ngứa ngáy, Ôn Noãn không nhịn được bắt đầu rên rỉ.

Giang Trác ngẩng đầu, cục súc nói: “Con mẹ nó, cậu đừng có giống con gái như vậy, kêu cái gì mà kêu.”

Ôn Noãn lập tức bịt miệng, nhưng vẫn cảm thấy ngứa, cơ thể lại vặn vẹo.

Lúc đầu, phần máu được Giang Trác hút ra đều là màu đen, nhưng dần dà... màu sắc đã đỏ trở lại.

Vùng da quanh vết thương một bên eo của cô không bầm nữa, khôi phục lại màu sắc bình thường.

Ôn Noãn cảm nhận được mình đã tỉnh táo hơn.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, môi cậu hơi thâm lại, nhưng vẫn không dừng, khóe miệng còn tràn ra máu tươi đỏ thẫm, hết như một ma cà rồng xinh đẹp.

“Cậu dừng lại đi mà.” Ôn Noãn hữu khí vô lực nở nụ cười: “Người ta làm hô hấp nhân tạo, còn cậu thì làm hút máu nhân tạo, học ở trường nào vậy?”

Giang Trác lạnh lùng nói: “Trong phim kiếm hiệp, tôi luôn cảm thấy việc này rất thần kì, tiện thể lôi cậu ra test thử.”

Ôn Noãn: “...”

Cô bất mãn nói: “Trong phim kiếm hiệp còn rất nhiều chiêu khác, ví dụ trúng vài loại độc nào đó thì phải lăn lên giường mới chữa được, cậu có muốn thử với tôi không.”

Giang Trác nhàn nhạt cười: “Không phải bây giờ cậu đang nằm trên giường ông đây sao.”

Mất hết tính người!

Đúng vào lúc này, có người gõ cửa phòng: “Giang Trác, là tôi.”

“Vào đi.”

Giang Trác tiện tay kéo chăn lên, che đi nửa người lộ ra ngoài của Ôn Noãn.

Diệp Thanh đi vào, bưng một bát thuốc mỡ màu trắng sền sệt, nhìn thấy vết bầm và máu trên mặt Giang Trác, cậu vội vàng đặt chén thuốc xuống, móc ra một viên thuốc từ trong túi đưa cho Giang Trác: “Mau uống một viên đi, giúp lưu thông máu.”

Giang Trác nhận lấy viên thuốc, trực tiếp bón vào miệng Ôn Noãn.

Diệp Thanh sững sốt nói: “Giang Trác, thuốc này là cho cậu mà...”

“Đây là gì vậy?” Ôn Noãn nhai nhai, ghét bỏ nói: “Đắng quá.”

Diệp Thanh hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Nguyên liệu của thuốc này cực kì quý báu, một năm chú cậu chỉ làm ra ba viên, có tác dụng cứu mạng, giá trị ít nhất cũng phải 6 con số, vậy mà... bị tên nhãi này ăn mất rồi.

“Có gì ghê gớm đâu, bao nhiêu tiền tôi trả cậu, đợi tí chuyển khoản cho.”

“Được lắm! 10 vạn, cảm ơn.”

“Chẹp, không mang điện thoại, sau này nói sau.”

Diệp Thanh: “...”

Chắc tôi tin cái sau này của cậu.

Giang Trác xem ra thật sự không muốn nói chuyện, một mình buồn bực ngồi bên cạnh chau mày, tóc trắng và quần áo trên người đều trở nên bẩn thỉu.

“Trác ca, hôm nay chẳng phải là sinh nhật mẹ cậu sao, cậu đến Giang gia dự tiệc sao lại đánh nhau thế này? Cả người đều là máu.”

Ôn Noãn sững sốt nhìn Diệp Thanh: “Sinh nhật mẹ cậu ta?”

“Đúng rồi, cậu ấy còn chuẩn bị quà rồi cơ.”

Giang Trác đột nhiên lạnh lùng nói: “Câm miệng.”

Diệp Thanh câm họng lại.

Ôn Noãn nhìn về phía thiếu niên, không biết tại sao cậu phải làm cho mình trông nhếch nhác như vậy.

Đầu cậu hơi rũ xuống, trong đôi con ngươi đen láy như được bao phủ bởi một lớp sương mù, khiến người khác không thể nhìn thấu được.

Diệp Thanh đặt thuốc mỡ sền sệt màu trắng xuống cạnh bàn nói: “Khả năng chịu đau của Trác ca trời sinh đã kém hơn người bình thường, người khác bị đâm một cú vài phút sau sẽ đỡ đi nhiều, còn Giang Trác có thể bị đau đến ngất xỉu luôn. Cho nên không học võ được, sau này cậu đừng tìm cậu ấy đánh nhau nữa, càng đừng có hết lần này đến lần khác để cậu ấy lao vào nguy hiểm cứu cậu!”

Ôn Noãn há miệng, có hơi kinh ngạc.

Còn có loại bệnh này sao?

Nghĩ kĩ lại, quen biết Giang Trác trong thời gian dài như vậy, hình như đúng là chưa từng thấy cậu ta ra tay đánh người.

“Nhưng... cậu ta xài ám khí lợi hại lắm mà...”

“Giang Trác đã luyện bắn súng và nhãn lực được hơn 10 năm rồi, đâu giống cậu bị người khác đánh một trận, tỉnh lại liền như được đả thông kinh mạch, biến thành Siêu Saiyan.”

Giang Trác cầm thìa, gõ gõ chén thuốc, nói với Diệp Thanh: “Không còn sớm nữa, đi về ngủ đi.”

Cậu dúi thuốc mỡ vào tay Giang Trác, cầu nhàu nói: “Sáng sớm mai cho cậu ta đi luôn, đừng để chú phát hiện.”

“Biết.”

Diệp Thanh tức giận rời khỏi căn phòng, lúc này Giang Trác mới kéo tấm chăn đang phủ trên người cô xuống, nhúng tay vào thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của cô.

Cảm giác đau xót làm cơ thể Ôn Noãn co lại theo bản năng.

“Chịu đựng một chút.” Cậu lạnh mặt bôi thuốc cho cô, lực đạo rất mạnh, dường như muốn ấn toàn bộ thuốc mỡ vào trong vết thương của cô.

Ôn Noãn cắn môi dưới, không kêu tiếng nào.

“Đau thì kêu lên đi.”

Ôn Noãn ra sức lắc đầu.

“Con mẹ nó, cậu đừng có khóc đấy nhé.”

Giang Trác ấn mạnh lên vết thương của cô làm cho Ôn Noãn phải “á” lên một tiếng: “Làm gì vậy!”

“Khóc một cái cho ông đây xem coi?”

“Còn lâu tôi mới khóc!”

Khóe miệng Giang Trác cong lên, tâm trạng dường như không tệ, cúi người thổi nhẹ vào vết thương.

Một cảm giác man mát lan ra toàn thân, rất thoải mái.

Ôn Noãn cẩn thận vén góc áo.

May mà chỗ bị thương là ở bên eo, chứ nếu mà ở chỗ khác thì lộ tẩy rồi còn đâu.

Ôn Noãn nghĩ tới dáng vẻ ban nãy của thiếu niên khi giúp cô hút máu độc, hai má liền đỏ bừng.

Giang Trác cũng không hỏi gì nhiều, chỉ chế giễu cô: “Eo thon như con gái, không ra dáng con trai gì hết.”

Ôn Noãn cũng không giận, cô là con gái thật mà.

Sau khi bôi thuốc và quấn băng gạc, Ôn Noãn vội vàng kéo góc áo xuống.

“Cử động được không?” Cậu hỏi cô.

Ôn Noãn thử động đậy một chút, nói: “Phần eo còn hơi tê tê, không có cảm giác.”

“Lúc tắm rửa chú ý đừng để nước dính vào vết thương, dùng khăn lau người là được rồi, nếu không thể động đậy thì để tôi giúp cậu.” Nói xong, Giang Trác lấy ra một cái khăn sạch sẽ từ trong tủ.

Mặt Ôn Noãn dần thối: “Tắm... tắm rửa?”

Giang Trác đã cởi áo khoác ra, nhìn cô một cái, nói: “Cậu nghĩ tôi sẽ để cậu hôn rình ngủ trên giường tôi sao?”

“Tôi còn phải ngủ giường của cậu!” Ôn Noãn trợn mắt há mồm.

Giang Trác thấy cô phản ứng như vậy, càng không vui hơn: “Cậu tưởng tôi muốn chắc? Không thì bây giờ cậu phấn đi, tôi không cần.”

Nói xong cậu mở cửa phòng, bày ra thái độ tiễn khách.

Ôn Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang mưa nhỏ, nửa bên người cô đã mất cảm giác, bây giờ mà về không biết còn mạng để sống tới sáng mai không.

Những thứ khác làm sao quan trọng bằng mạng sống được.

Ôn Noãn đỡ chân, đi tới bên nhà vệ sinh, nói: “Không, không mượn cậu, tôi tự mình tắm.”

Giang Trác cầm quần áo của mình thả cho cô rồi cùng đi vào: “Nhà tắm lớn lắm, chúng ta có thể xài chung, người tôi ướt như chuột lột rồi, muốn thay đồ cho lẹ.”

Ôn Noãn vội vàng đẩy cậu ra, nói: “Không thể được!”

Giang Trác thấy cô phản ứng dữ dội như vậy, nhú mày nói: “Đều là con trai với nhau, cậu sợ cái gì.”

“Tôi... không quen tắm cùng người khác.”

“Được không đó, cậu mà ngã là tôi không vào đỡ đâu.”

“Không, không sao.” Ôn Noãn đỡ tường đi vào phòng tắm, cẩn thận khóa cửa lại, vẫn không yên tâm lắm, bèn nói với Giang Trác ở bên ngoài: “Cậu... đừng có tự nhiên xông vào đấy.”

“Ông đây không có hứng thú kiểu đó với cậu!”

Giang Trác cạn lời, lại nghe thấy “Ôn Hàn” ở trong phòng tắm nhỏ giọng lầm bầm: “Không hứng thú là tốt.”

Hình như còn thờ phào nhẹ nhõm nữa.

Giang Trác cầm cuốn sách lên lật lật, sau đó lại bực bội đặt xuống.

Chương 12: Ngủ chung

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhà tắm không quá to nhưng được cái ngăn nắp sáng sủa, trên kệ để sữa tắm và dầu gội của nam giới, còn có một con dao cạo râu.

Ôn Noãn nhớ lại nhà tắm của ông anh mình, chỗ tắm riêng, chỗ rửa tay riêng, trên kệ bày đủ thể loại sữa rửa mặt, riêng dầu gội đầu là đã 4-5 lọ, càng đừng nói đến kem mắt, kem dưỡng da.

Nhà tắm của Giang Trác bày biện tương đối đơn giản, cũng nhìn giống nhà tắm của con trai hơn.

...

Ôn Noãn nhào người về phía bệ nước gội đầu, sau đó dùng khăn lau người thật cẩn thận, tránh cho vết thương bị dính nước rồi nhiễm trùng.

Cô lại nghĩ tới thanh niên mặt sẹo, mặc dù tuổi tác ngang với cô nhưng võ công trên người tuyệt đối là thâm tàng bất lộ.

Nếu tối nay không có Giang Trác thì có lẽ cô sẽ thực sự lạnh ít dữ nhiều.

Rốt cuộc làm sao Ôn Hàn lại đắc tội với người này, liệu gã có liên quan tới chuyện lúc trước Ôn Hàn bị thương ở ngọn núi sau trường không?

Ôn Noãn nghĩ mãi mà không ra.

Bỗng nhiên, cửa nhà tắm bị gõ.

Ôn Noãn đề phòng ngoảnh đầu: “Cái gì!”

Ơ ngoài cửa, Giang Trác biếng nhác nói: “Quần áo để thay.”

Ôn Noãn vội vàng quần khăn tắm, sau đó mở cửa, chỉ để hở một khe nhỏ, thò tay ra lấy: “Đưa cho tôi đi.”

Giang Trác nhìn cánh tay thò ra khỏi khe cửa, càng nhìn... càng giống con gái, tay con trai ai đời lại trắng nõn thon gầy như vậy.

Cậu đưa quần áo vào tay cô, cô giống như một chú hamster bị dọa sợ, lập tức rút tay lại, sau đó đóng mạnh cửa, như thể sợ cậu sẽ làm ra chuyện gì đó.

Giang Trác cầm quần ngồi trên sofa, bắt đầu nghĩ vẩn vơ, nhưng cho dù cậu có ép mình nghĩ đến những chuyện khác như thế nào thì đầu óc lại giống như bị kiểm soát, cứ liên tục nghĩ đến cô.

Nghĩ đến cánh tay trắng nõn của cô, nghĩ đến vòng eo thon nhỏ của cô...

Điên rồi.

Ôn Hàn đã dính vào một rắc rối không hề nhỏ, Giang Trác cũng đã từng dằn dò bản thân mình vô số lần, tuyệt đối không thể tiếp tục dây dưa với cô nữa.

Thế nhưng ban nãy khi Triệu Ninh Manh gọi điện nói cô gặp nguy hiểm, đầu Giang Trác bỗng “bùm” một tiếng, thậm chí còn chưa kịp cân nhắc kỹ lưỡng mà đã bất chấp tất cả đi cứu cô, bảo vệ cô.

Mặc dù rõ ràng biết là không thể, nhưng cậu vẫn không nhịn được mà tưởng tượng vô số lần, nếu như Ôn Hàn là một cô gái...

Không được nghĩ nữa.

Giang Trác tiện tay nhặt một cuốn sách tiếng Anh lên, nhưng cho dù có đọc thế nào cũng không vô đầu nổi, toàn bộ sự chú ý đã đặt hết lên cái người đang ở trong nhà tắm kia.

Mấy phút sau, cửa nhà tắm mở ra, trong làn hơi nước mờ ảo, Ôn Noãn bước ra ngoài.

Giang Trác nhin không được nhìn cô một cái.

Mái tóc ngắn gọn gàng của cô đã được sấy khô, vài sợi tóc mái loà xoà xuống trước mắt, hai má trắng nõn khế ửng đỏ.

Cô mặc áo thể thao của Giang Trác, áo thể thao rất to, gần như dài quá bắp đùi.

Giang Trác nhíu mày, nhìn cô chăm chăm hồi lâu, sau đó lại nhìn về phía đôi boots ở cửa kia, đột nhiên cảm thấy khô lờ.

“Cậu nhìn cái gì?”

Ôn Noãn bị cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chặp thì rất không thoải mái.

“Cậu mang giày độn à? Cậu có phải là con trai không đấy?”

Ôn Noãn: ...

Bị phát hiện rồi.

Có điều may mà lúc trước Ôn Hàn và Giang Trác không thân nhau lắm nên Giang Trác không biết chiều cao thực sự của anh.

“Là con trai mới mang chứ, cậu còn kì thị cả người lùn à!” Cô hùng hồn nói: “Thực ra tôi chỉ cao có nhiêu đây thôi.”

Giang Trác đặt sách xuống, đi tới trước mặt cô, vươn tay sờ đầu cô, đột nhiên bật cười: “Con mẹ nó, thế này cũng quá lùn rồi, còn chưa tới 1m7?”

Ôn Noãn nghiêng răng, bực rồi nha!

“Cái đồ vô duyên! Tránh ra.”

Cô đẩy cậu ra, đi tới chỗ cái gương trong phòng, dùng lược chải đầu, từ trong gương có thể nhìn thấy người con trai đằng sau vẫn đang nhìn về phía cô, mãi cho đến khi hai mắt chạm nhau, cậu mới nhìn đi chỗ khác.

“Có kem dưỡng da không?” Cô ngoảnh đầu hỏi Giang Trác.

“Không có.”

“Cậu không bôi kem dưỡng à?”

“Mắc mớ gì tôi phải bôi thứ đó.”

Giang Trác biếng nhác trợn mắt, nằm lại lên sofa.

Ôn Noãn nghĩ, có lẽ thực sự chỉ có boy điệu đà như anh trai cô mới đi dưỡng da.

May mà Ôn Hàn biết chăm sóc da, thân là con trai nhưng làn da rất mịn màng, lúc Ôn Noãn đóng giả thành anh cũng không có gì lấn cấn.

Giang Trác lại nhìn cô, dường như cảm thấy nước da non mịn của cô xứng đáng được chăm sóc thật kỹ càng.

Cậu đi tới bên cửa sổ, kêu lên với lầu trên: “Thanh Nhi.”

Diệp Thanh ở lầu trên nhanh chóng đáp lại cậu: “Trác ca, có chuyện gì à? Tôi đã ngủ rồi đấy.”

“Cậu có... cái thứ đồ... kem dưỡng da gì đó không?”

Diệp Thanh: “Không có, ai lại đi dùng cái đấy.”

“Giúp tôi chạy ra ngoài mua một lọ đi.”

Diệp Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Chắc chú tôi có đấy, cậu đợi một chút để tôi đi tìm thử.”

Rất nhanh, Diệp Thanh đã đưa một lọ kem dưỡng da dành cho nam giới tới, Ôn Noãn thấy nhãn hiệu này còn là hàng nhập khẩu.

“Dùng lệ lên, tôi còn phải trả về, không thể để chú phát hiện được.” Diệp Thanh giục.

Ôn Noãn vội vàng dùng tay nặn ra một cục nhỏ, nói: “Cảm ơn nhé, Tiểu Diệp Thanh.”

Diệp Thanh vẫn giữ cái mặt đơ: “Không cần, nể mặt Trác ca thôi, dùng lệ lên rồi trả, chú tôi mà biết là sẽ tấn tôi đấy.”

Ôn Noãn đơn giản vỗ vỗ mặt, cảm thấy làn da căng cứng mềm ra, cô ngoảnh đầu nói với Giang Trác: “Cậu thấy không, vẫn có đàn ông biết dưỡng da, đâu chỉ riêng gì tôi...”

Giang Trác mặt không cảm xúc nói: “Ờ, chú cậu ta là gay.”

Ôn Noãn: ...

Bầu không khí đột nhiên trở nên hơi kỳ quái, ánh mắt Giang Trác nhìn cô cũng thêm mấy phần ẩn ý.

“Tôi là nam thẳng 100%!” Ôn Noãn chỉ tay lên trời thề: “Cậu đừng hiểu lầm!”

Giang Trác lạnh lùng nói: “Yên tâm, tôi cũng vậy.”

Sau khi Diệp Thanh rời đi, Giang Trác nằm bò lên sofa, cầm bút làm bài tập.

Ôn Noãn buồn chán nhào người về phía cửa sổ ngắm nhìn bên ngoài—

Đây là một căn tứ hợp viện ba tầng kiểu cũ, dường như có rất nhiều hộ gia đình sinh sống, Diệp Thanh sống ở tầng trên của Giang Trác, hành lang thông nhau, mặc dù căn nhà là kiểu cổ nhưng bên

ngoài lại nhìn rất khí thế, trông không giống chỗ người bình thường có thể ở.

Cô nhìn thấy thảo dược khô đang được phơi nắng trong căn nhà, ngoảnh đầu hỏi Giang Trác: “Cậu biết y thuật à?”

Giang Trác lắc đầu: “Chú Diệp Thanh là bác sĩ.”

“Thì ra là vậy.” Ôn Noãn gật gật đầu: “Cậu luôn sống cùng với bọn Diệp Thanh à.”

“Ừ.”

“Ban nãy... Diệp Thanh nói cậu đi về đưa quà sinh nhật cho mẹ.”

“Bị bà ta đuổi cổ rồi.” Cậu không quan tâm đáp.

“Ồ.” Ôn Noãn không hỏi kĩ thêm nữa, cô để ý tay cậu đang nghịch một chiếc vòng tay của nữ.

Trên vòng tay có đính một hạt pha lê màu hồng nhạt, trong hạt pha lê có những mảnh vàng vụn nhìn như hoa quế.

Cô khen ngợi: “Đẹp quá!”

Con gái thật sự không thể kháng cự lại những vật lấp lánh lung linh như vậy.

Giang Trác liếc cô một cái: “Cậu là con trai đấy.”

“Con trai thì không thể thích kim cương hột xoàn hả, ai quy định thế.”

Cậu đảo mắt, tiện tay ném vòng tay cho cô: “Tặng cậu đấy.”

Ôn Noãn vũng vàng đón lấy chiếc vòng, nhìn nó dưới ánh sáng: “Đây chẳng phải là quà sinh nhật cậu tặng mẹ hay sao? Cho tôi thật à?”

“Bà ta không cần.” Cậu nhàn nhạt nói: “Cậu thích thì cầm đi, tặng cho bạn gái hay vứt đi cũng được.”

Ôn Noãn còn lâu mới vứt, cô đeo chiếc vòng vào tay, sau đó để dưới ánh đèn ngắm nghía thật lâu, càng nhìn càng thích: “Giang Trác, sau này cậu đừng làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, trên đời này nếu chính mình còn không yêu bản thân thì ai sẽ yêu cậu chứ.”

Giang Trác đóng cuốn sách tiếng Anh lại, nhắm mắt: “Ông đây không cần.”

“Cậu chỉ cứng miệng thôi.”

Sau khi mưa tạnh mây tan, mặt trăng liền lộ ra.

Người xưa thường nói, ánh trăng sẽ làm cho con người trở nên dịu dàng hơn.

Giang Trác dường như có thêm mấy phần nhẫn nại, mở mắt ra, từ tốn nói: “Bà ta hỏi tại sao tôi không chết đi, năm 10 tuổi, tôi đã từng thử, được chú Diệp cứu sống.”

Ôn Noãn nhìn về phía cậu, chiếc vòng trong tay rơi xuống đất.

“Cái gì mà yêu với không yêu.” Khoé miệng cậu cong lên một nụ cười giễu cợt: “Nghe nực cười lắm.”

Ôn Noãn nhặt vòng tay lên, đi tới bên sofa, khẽ đưa tay nhéo da cánh tay cậu một cái—

“Đau không?”

Giang Trác liếc xéo cô: “Tự mình dùng lực thế nào còn không biết à?”

Cô muốn nhéo mạnh hơn nhưng lại không nhẫn tâm, bèn ngượng ngùng rút tay về.

Dưới ánh đèn, con người đen láy của cô trở nên trong suốt, cô ngoan ngoãn nằm bò lên tay vịn của ghế sofa: “Tôi cứ tưởng cậu là cao thủ võ lâm.”

“Thất vọng sao?”

“Không thất vọng, ngược lại còn hơi mừng.”

“Cười trên nỗi đau của người khác, sau này có thể tùy tiện đánh tôi rồi?”

Ôn Noãn lắc đầu: “Không phải, như vậy tôi có thể bảo vệ cậu rồi.”

Giang Trác cắn môi, trái tim run lên dữ dội.

“Mẹ nó, ai cần cậu bảo vệ.”

“Tôi còn có một em gái.” Ôn Noãn cười nói: “Con bé cũng luôn bảo vệ tôi, vô cùng lợi hại.”

Giang Trác liếc cô một cái, nói: “Em gái cậu chắc chắn ngoan hơn cậu.”

“Chưa chắc à!” Ôn Noãn lập tức nổi hứng, lải nhải: “Em tôi nhìn đẹp hơn tôi gấp vạn lần, ha ha ha, lương thiện, cởi mở, ưu tú tầm vũ trụ, có cần tôi giới thiệu cho cậu không...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Giang Trác xách cổ áo ném lên giường: “Phấn đi ngủ đi.”

Giường được kê dựa vào tường và cửa sổ, rất có cảm giác an toàn, vừa mở mắt sẽ nhìn thấy ánh trăng và bóng cây bên ngoài cửa sổ.

“Tôi ngủ trên giường, cậu ngủ trên sofa hả?” Ôn Noãn ngồi ở mé trong, ngây ngô hỏi cậu.

Giang Trác đã lên giường, quay lưng lại: “Cậu mơ đẹp nhỉ.”

Ôn Noãn ngồi xếp bằng trên giường, nhìn bóng lưng của cậu, hết cách nói: “Giang Trác, chuyện đó... nói sao nhỉ, con người tôi không có thói quen ngủ cùng người khác.”

Mặc dù cô đóng giả Ôn Hàn nhưng dù sao cũng là con gái, đêm nay làm sao cô có thể ngủ cùng giường với Giang Trác, lố quá rồi!

Giang Trác có hơi mất kiên nhẫn, nói: “Sao cậu lảm chuyện thế.”

“Chỉ là... thói quen cá nhân thôi, thông cảm tí đi.”

“Cậu chỉ có hai lựa chọn, hoặc là ngủ trên giường, hoặc là cút ra sofa mà ngủ.”

“Tôi chọn sofa!” Ôn Noãn vội vàng xuống giường, chạy đến chỗ chiếc sofa lớn nằm.

Mặc dù sofa cứng như đá nhưng nằm tạm một đêm cũng không sao.

Thế nhưng nửa tiếng sau, cô vẫn đang lăn qua lộn lại, trần trọc không ngủ được.

Giang Trác mở mắt ra, nhìn về phía cô.

Trong màn đêm mờ mịt, cô cuộn tròn người lại, nép vào trong sofa, không có chăn cũng không có gối đầu, đêm cuối thu rất lạnh.

Vốn dĩ chẳng muốn để ý, một đứa con trai lớn đầu chịu khổ một đêm thì có là gì, vào lúc cậu khó khăn nhất trong quá khứ còn từng ngủ trên đường vào mùa đông kia, cũng có chết cóng đâu.

Thế nhưng, so sánh mình với người này, Giang Trác rất cuộc cũng không đành lòng nhẫn tâm.

Ôn Hàn là một đại thiếu gia sống trong nhung lụa, trước giờ chưa từng chịu khổ, làm sao giống cậu được.

Mấy phút sau, cậu ngồi dậy đi tới bên sofa, trực tiếp bồng Ôn Noãn lên, đi đến vút lên giường.

Ôn Noãn hoảng hốt: “Cậu làm gì đấy!”

Giang Trác có thể cảm nhận được cơ thể lạnh lẽo của cô, cậu cầm chăn đắp lên người Ôn Noãn, lạnh lùng nói: “Ngủ cùng đi, ông đây không làm thịt cậu đâu.”

Ôn Noãn vốn còn muốn từ chối, có điều cái chăn ấm áp vừa được đắp lên người, cô liền xụi lơ ngay lập tức.

Ôi, thoải mái quá, ấm áp quá.

Hoàn toàn không cách nào chống cự được túi ngủ ấm áp như vậy.

Trong túi ngủ toàn là nhiệt độ cơ thể của Giang Trác, nhiệt độ cơ thể của con trai và con gái hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Ngay vào lúc Ôn Noãn đang ra sức hấp thụ nhiệt độ trong chăn, Giang Trác cũng chui vào.

Cô lập tức duy trì khoảng cách với cậu, trong đầu thầm tụng kinh liên tục: “Ta là con trai ta là con trai ta là con trai.”

Giang Trác không hề có ý định chạm vào cô, cậu nằm ngửa, một tay gối ra sau đầu, một tay đặt ở bụng dưới, nhắm mắt.

Ôn Noãn co người lại, lén lút nhìn cậu.

Bên ngoài cửa sổ, bóng cây đu đưa, thấp thoáng có thể nhìn thấy đường nét bên mặt của cậu rõ ràng, rất có sự cứng cáp của con trai, rất hoang dã.

So với cậu, ngũ quan của Ôn Hàn lại mềm mại hơn.

Lúc trước, Ôn Noãn cảm thấy ông anh nhà mình cũng được xếp vào hàng đẹp trai trong đám nam sinh, nhưng sau khi gặp Giang Trác, Ôn Noãn phát hiện... ông anh nhà mình còn không được tính là con trai kia.

Đúng như những gì mẹ thường hay nói với cô lúc trước, sau này tìm bạn trai tuyệt đối không thể tìm một người loè loẹt giống anh trai cô.

Thế nhưng Ôn Noãn phát hiện ở trong trường có không ít con trai có phong cách giống với anh trai cô, trang điểm tinh xảo, ăn mặc thời thượng, kiểu tóc cũng tương đối đáng quan ngại.

Ôn Noãn chắc chắn sẽ không thích kiểu con trai như vậy, lúc trước trong đám sư huynh đệ cũng có người theo đuổi cô, nhưng cô chẳng thèm để mắt đến người ta, lý do từ chối chính là muốn tìm một người có thể đánh thắng mình...

Sau đó, có không ít sư huynh đệ tới thách đấu cô, đều bị đánh cho tơi bời hoa lá, bại trận rời đi.

Thật sự cần phải tìm một người có thể đánh thắng mình sao?

Ôn Noãn nhìn sườn mặt tuần tú của Giang Trác... nếu như thật sự đánh không thắng, thì cố tình thua cũng không phải là không thể.

Chương 13: Rất cảm động

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn lúc ngủ rất không ngoan, lúc thì đặt tay lên mặt Giang Trác, lúc thì duỗi chân gác lên eo cậu, làm cậu tỉnh giấc mấy lần, đẩy hoài không ra.

Sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy, cậu phát hiện cả người “Ôn Hàn” đã bám dính vào người mình.

Theo phản ứng bản năng, Giang Trác định đá tên này ra ngoài.

Thế nhưng... lại không làm vậy.

Ánh mắt cậu dời xuống, nhìn thấy khuôn mặt mềm mại và yên ả của “cậu” khi ngủ, dáng mắt khẽ hếch lên, lông mi vừa dày vừa dài, cái mũi nhỏ xinh, đôi môi hồng nhuận.

Con trai có ngũ quan thế này thì quá mềm mại, còn với con gái thì lại hiện ra mấy phần anh khí, tựa như loại tuyệt sắc thứ ba trong ánh trăng và ánh tuyết [1].

[1]: Đây là một câu thơ. Ánh trăng và tuyết luôn được thi ca ca ngợi vì vẻ đẹp của mình. Còn vẻ đẹp của người trong lòng chính là vẻ đẹp thứ 3

Ánh mắt lại nhìn xuống nữa, dáng người mảnh khảnh nhanh nhẹn, vòng eo thon nhỏ, đôi chân dài miên man.

Giang Trác khẽ cau mày, lại một lần nữa không khống chế được suy nghĩ nguy hiểm trong đầu kia—Nếu như “cậu ta” là con gái...

Có lẽ do tác dụng của đồng hồ sinh học của học sinh, lúc này Ôn Noãn cũng chậm chậm mở mắt ra, hai người ma xui quỷ khiến nhìn nhau vài giây.

Ôn Noãn hét ầm lên, vội vàng đẩy cậu ra, cầm chăn che người lại một cách thần tốc, ánh mắt lộ ra sự đề phòng vô cùng rõ ràng.

Giang Trác cạn lời—

“Sao, sợ tôi à?”

“Đều... đều là con trai, tôi có gì mà phải sợ.” Ôn Noãn làm ra vẻ bình tĩnh trả lời: “Còn lâu mới sợ, haha.”

Nói xong câu này, cô chợt dạ nhìn đi chỗ khác.

“Mẹ nó, nhiều lúc tôi thực sự nghi ngờ cậu là con gái.”

Lúc nói câu này, Giang Trác nhìn cô chăm chăm, mang theo một loại biếng nhác nào đó vào buổi sáng, đồng thời... cũng che giấu dục vọng khó nói nên lời.

Ôn Noãn dù gì cũng là người có tâm lý cứng, khoe miệng cô nở ra một nụ cười nhạt: “Cậu uống lộn thuốc à, ông đây sao là con gái được.”

“Vậy sao?”

“Không thì cậu test thử đi?” Cô nắm tay Giang Trác, muốn kéo đến chỗ nào đó.

Ngay lúc sắp chạm vào, Giang Trác dùng sức hất cô ra, sắc mặt trầm xuống, đáy mắt mang theo sự khó chịu: “Cách tôi xa một chút.”

Đuôi mắt Ôn Noãn cong lên ý cười: “Đều là con trai với nhau mà có sờ cũng không dám à.”

“Không phải không dám, mà là ghê tởm.” Giang Trác khôi phục lại thái độ lạnh lùng bằng giá lúc trước với cô: “Tôi không có hứng thú với một đứa con trai như cậu.”

“Tốt nhất là thế.” Ôn Noãn nhún vai: “Tôi cũng không thích bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ nói là gay đâu.”

Giang Trác nghe cô nói vậy, không chỉ không nguôi ngoai, ngược lại sắc mặt còn sa sầm hơn, đáy mắt cất giấu sự tức giận lờ mờ.

Ôn Noãn quan sát cậu, ngũ quan của cậu thực sự rất đẹp, lúc nổi giận hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến nhan sắc.

Đặc biệt là đôi mắt hoa đào kia, viền mắt sâu, lông mi dài và dày, đuôi mắt hếch lên tự nhiên, cặp mắt như vậy cho cảm giác giống như nhân vật tiên hiệp xinh đẹp được vẽ trong game bước vào hiện thực vậy.

Hồn phách sắp bị đôi mắt này của cậu câu đi rồi.

Người con trai này... sao mà đẹp dữ vậy!

Ngoài cửa sổ, không biết Diệp Thanh đã tới từ lúc nào, cậu đứng ở hành lang, dựng giá vẽ, bắt đầu phác hoạ hai con người mắt to mắt bé nhìn nhau trên giường.

Giang Trác đi tới bên cửa sổ, “xoạt” một tiếng, kéo rèm che lại, sau đó bắt đầu thay quần áo.

Cậu cũng không kiêng kị gì, trực tiếp lột quần ngay trước mặt cô.

Ôn Noãn vội vàng dùng chăn che mắt: “Chưa nói chưa rằng cậu đã cởi đồ rồi, có ý tứ chút đi.”

Giang Trác bực mình lấy đồng phục ném lên đầu cô: “Cậu có bị gì không đấy.”

Con trai với nhau cần gì phải xấu hổ về những việc này.

Ngược lại trong mắt con trai, dáng vẻ Ôn Noãn sợ này sợ kia mới là kỳ lạ.

Ôn Noãn nhìn trộm cơ thể cậu một cái, hai má đỏ rần lên.

Lúc mặc đồ thì thấy cậu gầy, nhưng khi cởi/i quần áo ra... cơ bắp rắn chắc, không ngờ dáng người lại đẹp đến vậy.

“Tôi phải đi học rồi.” Cậu thay đồ, lạnh nhạt nói: “Cậu tự thu dọn đồ đạc rồi phần lẹ đi.”

Ôn Noãn cầm đồng phục lên, xuống giường, phần eo vẫn còn hơi tê, lúc đi đều phải vịn tường.

Động tác này... cực kỳ giống với tình cảnh khó nói nào đó.

Cả người Giang Trác cảm thấy bức bối—

“Cậu có thể đứng đắn một chút không!”

Ôn Noãn ngoảnh đầu, hùng hồn nói: “Tôi là người bệnh!”

Vốn eo đã méo có sức rồi, người ta đi vịn tường mà cũng không cho là sao?

Ôn Noãn đi vào nhà vệ sinh thay đồ, sau khi vệ sinh cá nhân xong, Giang Trác đã khoác túi, cùng với Diệp Thanh chuẩn bị đạp xe đến trường.

“Ê ê, Tiểu Diệp Thanh, đợi đã!” Ôn Noãn vịn tay vịn xuống lầu, la lên với Diệp Thanh đang ở trong viện: “Giang hồ khẩn cấp, đưa tôi đến trường cùng với.”

Diệp Thanh nhìn Giang Trác bên cạnh một cái: “Tự nhiên kêu tôi chi.”

“Tại xe của cậu đẹp.”

Ôn Noãn đi tới một cách khó khăn, híp mắt cười đánh giá xe của cậu, đây là một chiếc xe đạp màu vàng cam của nữ, nhỏ nhắn xinh xắn, hoàn toàn khác với chiếc xe đạp leo núi của Giang Trác.

“Đây là xe của con gái mà.”

Diệp Thanh bức bối.

Đây là con xe mà chú cậu mua giúp, bị cậu ta “thất sủng” trong một thời gian dài, học sinh nam trong lớp đều lấy chuyện này ra chọc cậu nửa năm trời, đây là chiếc xe đạp mà tất cả nam sinh đều ghẻ lạnh.

Tên “Ôn Hàn” này là đưa con trai đầu tiên đánh giá cao chiếc xe đạp này.

“Cậu buê đưê thật đấy.” Diệp Thanh không khách khí nhận xét một câu.

“Cảm ơn, mọi người đều nói thế.” Ôn Noãn cười hehe, mặt dày ngồi ở yên sau của Diệp Thanh.

Thế nhưng “cậu ta” lại... ngồi nghiêng.

Hai chân khép lại, tư thế vô cùng thực nữ.

Giang Trác trợn mắt, khô lờ.

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, đeo tên “bóng lộn” này đến trường có khi còn mất mặt hơn việc mình đạp xe đạp nữ.

“Cậu đứng dậy đi, ngồi gì kỳ vậy.”

“Bình thường mà.” Ôn Noãn cảm thấy ngồi nghiêng có vấn đề gì đâu, có điều cô vẫn đứng dậy.

Diệp Thanh thấy cô rời khỏi yên xe, lập tức điên cuồng dẫm bàn đạp tẩu thoát—

“Bái bai nhớ!”

Ôn Noãn: ...

Cô lại nhìn sang Giang Trác, đương nhiên, ông nội này càng lười để ý tới cô, đạp xe rời đi luôn.

Ôn Noãn bắt lực nhún vai, cũng không để bụng, không đèo thì thôi.

So với việc Giang Trác ra sức cứu mình đêm qua, chút việc nhỏ này cô sẽ không để trong lòng.

Trong làn sương sớm ban mai, Ôn Noãn vịn tường, chậm chậm đi trong con ngõ nhỏ.

Mặt trời từ tốn nhô lên, con ngõ nhỏ cũng theo đó thức giấc sau cơn say ngủ, dần dần xuất hiện khói lửa thức ăn, những gánh hàng rong bên đường mở lồng hấp ra, khói trắng tỏa nghi ngút, có thể ngửi thấy mùi màn thầu.

Lúc này, sau lưng vang lên tiếng chuông lanh lảnh, một người con trai đạp xe đạp tới, vững vàng dừng bên cạnh Ôn Noãn.

“A Hàn, lên xe.”

Ôn Noãn ngẩng đầu, nhìn thấy một thiếu niên mặc đồng phục, nở nụ cười chói chang với cô.

Thiếu niên để tóc húi cua, mặt mũi vô cùng cương trực, vừa nhìn là biết thuộc kiểu chính trực, môi hồng răng trắng, nhìn rất nghiêm nghị đoan chính.

Cô đương nhiên nhận ra người này, ảnh của cậu ta được treo ở bảng tuyên truyền trước tòa dạy học, vinh dự đứng đầu bảng, là học sinh ba tốt đứng top 10 toàn quốc, thứ hạng hàng năm luôn duy trì trước top 10, Lục Tự Dương.

Ôn Noãn chớp chớp mắt, nhớ ra rồi, hình như Lục Tự Dương là anh em tốt của anh trai cô, trong phòng anh còn để hình chụp chung của ông với cậu ta.

Ôn Hàn thường rủ rê Lục Tự Dương đi quán net chơi game, dẫn dắt cậu leo rank. Thịnh thoảng Lục Tự Dương cũng sẽ bồ túc bài vở cho Ôn Hàn, mặc dù điều này chẳng khác gì nước đổ lá khoai, điểm số của Ôn Hàn vẫn nát bét như ngày nào.

Hai người giao du với nhau một cách âm thầm, học sinh trong trường không hề hay biết, ngay cả người tùy tùng Phương Triết Hàn của Ôn Hàn cũng bị giấu kín.

Điều này cũng không có gì khó hiểu, trong mắt thầy cô và bạn học, Lục Tự Dương là một học sinh xuất sắc tiêu biểu, là “con nhà người ta” điển hình, là chủ tịch hội học sinh, là tấm gương và hình mẫu của tất cả học sinh.

Kiểu học sinh như cậu ta rất khó để liên tưởng với con chim công học hành be bét, thích ăn diện như Ôn Hàn.

Ở trong trường, hai người này hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau.

Thế nhưng, bọn họ lại xây dựng nên một tình bạn kỳ diệu.

Đương nhiên, mọi sự giao du đều tiến hành ở sau lưng thầy cô và bạn học.

Chủ yếu là vì suy nghĩ cho... thân phận chủ tịch hội học sinh và tổ trưởng giám sát kỷ luật của Lục Tự Dương.

Nếu để thầy cô bạn bè biết cậu ta cũng đi quán net chơi game, thậm chí thỉnh thoảng còn cùng Ôn Hàn trốn trong hẻm hút thuốc lá, đây sẽ trở thành chuyện long trời lở đất, là điều Lục Tự Dương không thể nào chấp nhận.

Vì thế, hai người tựa như một đôi chim cu lén lén lút lút yêu sớm, ở trường chẳng ai để ý tới ai, nước sông không phạm nước giếng.

Ra khỏi cổng trường, tình cảm của hai người liền tốt tới mức có thể mặc cùng một cái quần.

“Được ra đó làm gì.” Lục Tự Dương nở nụ cười với Ôn Noãn: “Lên xe, tôi đèo cậu đến trường.”

Nếu đã có lái xe miễn phí thì ngu gì không lên.

Ôn Noãn vui vẻ ngồi lên yên sau xe đạp của Lục Tự Dương.

Lục Tự Dương giẫm lên bàn đạp, nghiêng đầu hỏi cô: “Cậu bị gì à, sao nhìn cứ như bị người khác ch!ch thế.”

Ôn Noãn:...

Nói chuyện hay lắm người anh em.

Đột nhiên cô nhớ tới ánh mắt kỳ quái Giang Trác nhìn mình ban nãy, không lẽ là nghĩ vậy?

Tâm trạng cô đột nhiên trở nên hơi phức tạp.

Lục Tự Dương cười ấm áp: “Tư thế cậu vịn tường ban nãy, rất cảm dỗ.”

“Nếu như lỡ cảm dỗ cậu thì tui xin lỗi.”

Thực ra Ôn Noãn vẫn luôn nghi ngờ tình hữu nghị kỳ quặc giữa Lục Tự Dương và anh trai, hai người họ không đơn giản, hẳn phải có chuyện gì đó.

Không ngờ, Lục Tự Dương nói thẳng luôn: “Cậu muốn cảm dỗ tôi thì còn phải tu luyện thêm mấy năm nữa. Nói thật nhé, chừng nào em gái cậu về nhà vậy, không phải nói là muốn giới thiệu làm bạn gái cho tôi sao?”

Ôn Noãn suýt nữa bị sặc nước, ho khù khụ mấy tiếng: “Tôi nói lúc nào?”

“Còn giả bộ mất trí nhớ.” Lục Tự Dương khinh thường nói: “Tháng trước, cậu bảo cậu phải đi làm một chuyện lớn, có thể rất nguy hiểm, nói cậu có một cô em gái, thành tích tôi lại tốt, tương lai có tiền đồ, muốn gửi gắm em ấy cho tôi, đây đều là những gì cậu nói.”

Ôn Noãn: ...

Chưa chi đã bán người ta đi, Ôn Hàn đã hỏi ý kiến cô chưa!

“Tôi có nói với cậu tôi đi làm chuyện lớn gì không?” Ôn Noãn vội vàng hỏi.

Lục Tự Dương nghĩ nghĩ, nói: “Cậu nói đã phát hiện ra một bí mật rất lớn, nếu chuyện này thành công, ba cậu sẽ phải nhìn cậu với con mắt khác gì gì đó, tôi quên mất hỏi... rốt cuộc đó là chuyện gì? Có liên quan tới việc cậu bị tập kích lần trước không?”

Nghe Lục Tự Dương hỏi lại, Ôn Noãn cũng không rõ Ôn Hàn rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng có thể khẳng định, chuyện này nhất định rất nguy hiểm, chắc chắn có liên quan tới những sự cố xảy ra dạo gần đây.

Xem ra, chân tướng sự việc phải bắt đầu từ thanh niên mặt sẹo kia.

Lục Tự Dương vừa đèo Ôn Noãn ra khỏi con ngõ, liền nhìn thấy hai người Giang Trác và Diệp Thanh bước ra từ tiệm bánh bao, cô vẫy vẫy tay với bọn họ: “Ê, các anh em, tôi đi trước nhé, hẹn gặp lại ở trường.”

Giang Trác cầm một túi bánh bao nóng hổi trong tay, tầm mắt lạnh nhạt chậm chậm nhìn theo bóng lưng hai người, sắc mặt trở nên sa sầm.

Diệp Thanh dắt xe đạp, nhìn thấy bọn họ liền đơ ra không phản ứng kịp.

Giang Trác lễ mề ăn sáng trong tiệm bánh bao là vì muốn đợi tên nhãi kia, thế mà... người ta hoàn toàn không thiếu bạn.

“Sao Lục Tự Dương lại đèo cậu ta đi học nhỉ.” Diệp Thanh tò mò nói: “Hồi trước đâu thấy bọn họ thân nhau như vậy.”

Giang Trác lạnh mặt, quay người ném bịch bánh bao nóng hổi trong tay vào thùng rác bên đường.

Chương 14: Đội cổ vũ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên đường đi, Ôn Noãn phát hiện, Lục Tự Dương đối xử với anh trai vừa ân cần vừa quan tâm, không chỉ cho cô đi nhờ xe mà còn mời cô ăn sáng, thật là tình anh em đồng chí kiểu mẫu.

Xe đạp băng qua một con đường gồ ghề, Ôn Noãn vô thức vịn vào eo Lục Tự Dương.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cơ thể Lục Tự Dương nhạy cảm... run lên.

Sau đó, xe đạp đi đến chỗ bằng phẳng, Ôn Noãn bèn buông cậu ra.

Thế nhưng cậu ta lại cố tình lượn một hình chữ S cong vèo, buộc cô phải nắm lấy eo cậu ta một lần nữa.

Thân là con gái, Ôn Noãn nhạy cảm rụt tay về, cảm thấy quái quái.

Lục Tự Dương và anh trai cô, thực sự chỉ là tình đồng chí đơn thuần của xã hội chủ nghĩa... phải không?

Lục Tự Dương ngoảnh đầu mỉm cười với cô, mang theo ý trêu chọc, Ôn Noãn nghi ngờ có phải bản thân đã nghĩ nhiều rồi hay không.

Dạo gần đây, trong đầu cô thường hay nảy ra một vài suy nghĩ kỳ quái.

Ở bên đường, Ôn Noãn nhìn thấy tên ngố Phương Triết Hàn, lưng đeo ba lô, miệng ngậm xiu mại, đang đi về phía cổng trường.

Ôn Noãn dứt khoát nhảy xuống xe, nói với Lục Tự Dương: “Tôi không vào cổng trường cùng cậu nữa nhé.”

“Két” một tiếng, Lục Tự Dương phanh xe lại, quay đầu nhìn cô: “Vậy cậu cẩn thận, có chuyện gì cứ nhắn tin cho tôi.”

“Ok.”

Ôn Noãn tập tễnh đi tới bên Phương Triết Hàn, cánh tay trực tiếp đặt lên vai cậu: “Em trai, đỡ anh cái coi.”

Phương Triết Hàn vội vàng chà tay vào đồng phục trường, rồi đỡ lấy Ôn Noãn: “Sao cậu lại bị làm thành thế này?”

“Đừng hỏi, hỏi xong ai cũng khó xử.”

Phương Triết Hàn nhìn cái tướng đỡ eo của Ôn Noãn, lại nhìn Lục Tự Dương ở phía đối diện, trên mặt lộ ra vẻ quái gở.

“Cậu bị Lục Tự Dương làm à?”

Ôn Noãn cố tình thăm dò Phương Triết Hàn, làm bộ thần bí nói: “Nhỏ tiếng lại.”

“Vãi lúa!!!” Phương Triết Hàn nhảy vội ra xa, vẻ mặt cả kinh: “Không ngờ cậu là loại con trai như vậy!”

Khoé miệng Ôn Noãn cong lên, híp mắt cười nói: “Chẳng lẽ cậu không biết quan hệ giữa tôi và cậu ta sao?”

“Đậu má, tôi mà biết thì đã tuyệt giao với cậu lâu rồi!” Cả đầu Phương Triết Hàn toàn dấu hỏi chấm, thực sự hoài nghi nhân sinh: “Thật méo ngờ cậu có khuynh hướng này! Mẹ ời!”

Ý định của Ôn Noãn chính là thăm dò Phương Triết Hàn, nếu cậu ta đã sớm biết giữa Ôn Hàn và Lục Tự Dương có quan hệ kỳ quặc gì thì tuyệt đối sẽ không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy.

Quả nhiên là cô nghĩ nhiều rồi.

Cho đến tận lúc này, Ôn Noãn mới phát hiện mình thực sự chẳng hiểu gì về người anh trai sinh đôi này cả, sở thích của anh, xu hướng tính dục của anh, bí mật của anh thậm chí còn bao gồm cả bạn bè mà anh hay giao du, tất cả những thứ đó, cô đều không biết gì cả.

Ôn Noãn vỗ vai Phương Triết Hàn, trấn an nói: “Giống thôi, đừng nghĩ nhiều.”

Phương Triết Hàn vẫn còn nghi ngờ cô: “Thật à?”

“Chứ sao nữa.” Về mặt Ôn Noãn thản nhiên: “Ông đây chỉ thích con gái thôi.”

“Vậy cậu với Lục Tự Dương là làm sao, cậu ta là học sinh xuất sắc đứng đầu toàn khối đấy, bình thường mắt để lên giới, ai thêm làm bạn với đám chúng ta, có gì lại đeo cậu đến trường?”

Ôn Noãn mỉm cười, nói: “Đương nhiên là vì mị lực vô biên của Hàn gia ta, nam nữ đều đổ như rạ.”

Phương Triết Hàn nhìn khoeo mắt cong cong của cô, nốt ruồi lệ nhạt màu dưới khoeo mắt vô cùng chói lóa, cậu ta nuốt nước bọt, trong mắt lộ ra sự sùng bái.

Ngay cả người như Lục Tự Dương mà cũng bị cậu ấy thu phục, đỉnh quá Ôn Hàn ơi.

“Nhìn gì mà nhìn, lại đỡ tôi coi.”

Ôn Noãn mất kiên nhẫn kêu lên, Phương Triết Hàn lập tức ngốc nghếch đi tới đỡ lấy cô: “Rốt cuộc cậu bị gì vậy?”

“Tư thế rời giường không đúng, bị đau eo.”

...

Cuối năm, các trường cấp 3 lớn tổ chức giải đấu bóng rổ theo thể thức thi đấu vòng tròn.

Ôn Noãn dĩ nhiên cũng bị cán sự thể dục trong lớp lôi vào đội bóng rổ của trường, cùng luyện tập với các thành viên, chuẩn bị giành lấy vinh quang cho trường trong cuộc thi bóng rổ.

Giang Trác cũng nằm trong đội bóng rổ của trường, không còn gì để nghi ngờ, tỉ lệ ném trúng của cậu từ giữa sân là 100%, có thể coi là con át chủ bài của đội bóng rổ trường trung học Thập Tam.

Trong đội bóng rổ toàn mấy đứa cao lêu nghêu từ 1m85 trở lên, Ôn Noãn tuyệt đối chính là đối tượng để chà lết trên sàn, lúc đầu còn bị mấy tên kia cười cợt, thế nhưng lúc bọn họ nhìn thấy Ôn Noãn nhanh nhẹn dẫn đầu, nhảy lên úp rổ như lò xo thì đều ngậm miệng.

Tỉ lệ trúng rổ của người này tuyệt đối không thua kém Giang Trác!

Mặc dù kỹ thuật chơi bóng của Ôn Noãn không tệ, nhưng bởi vì không quen luật chơi thực tế nên phạm lỗi suốt.

“Ôn Hàn, cậu bị gì vậy? Bắt đầu được 20 phút thì cậu mắc lỗi hết 10 lần rồi.” Đội trưởng bóng rổ Hạ Huy phàn nàn: “Tiếp tục như thế thì khỏi ra sân luôn đi.”

Ôn Noãn bất lực, sao mà trách cô được, hồi trước cô có chơi bóng rổ chính quy đâu, không hiểu luật cũng là chuyện bình thường thôi mà.

“Cậu mà như thế thì chỉ có nước làm chân dự bị thôi!”

“Cậu là heo à Ôn Hàn! Cầm bóng đụng người khác mà cũng được à!”

“Cậu thử phạm lỗi một lần nữa xem!”

Hạ Huy sắp bị cô làm cho tức chết rồi, lúc này, Lục Tự Dương đi tới, nói: “Không hiểu luật thì từ từ dạy, chửi người ta làm gì.”

Lục Tự Dương rất có tiếng nói trong đám con trai, do đó, cậu ta vừa mở miệng nói chuyện thì Hạ Huy bèn ngậm miệng.

Lục Tự Dương cầm bóng đi tới trước mặt Ôn Hàn, nói: “Đi qua bên kia sân, tôi dạy cậu.”

“Được.” Ôn Noãn đi theo cậu qua bên kia sân.

Lục Tự Dương cầm bóng tiến công, đồng thời kiên nhẫn giảng giải cho cô luật chơi—

“Không được tấn công giữa sân quá 24 giây.”

“Không được đập bóng 2 lần.”

“Ngoài khu cấm không được cầm bóng chạm người.”

Ôn Noãn dang tay nghiêm túc phòng thủ, Lục Tự Dương làm ra một động tác giả rồi luồn qua cô, Ôn Noãn không cam tâm yếu thế, nhanh chóng đuổi theo muốn kéo cậu lại.

Song lại đối ý, hình như kéo người cũng là phạm luật, cô gắng sức kiềm chế bản thân.

Giang Trác tiếp lấy bóng rổ từ đồng đội, quay đầu nhìn về phía đối diện—

Ôn Noãn và Lục Tự Dương đang đấu 1-1 với nhau, cơ thể... cũng khó tránh khỏi động chạm.

Sắc mặt Giang Trác càng lúc càng sa sầm, cậu trợn mắt, vút bóng ra sau, rảo bước bỏ đi.

Nhưng không ngờ, quả bóng tiện tay ném đi kia lại bay ra xa đập trúng lưng

Lục Tự Dương, làm cậu ta lão đảo về phía trước.

Lục Tự Dương quay đầu nhìn về phía Giang Trác: “Giang Trác, cậu làm gì vậy.”

Tâm trạng Giang Trác không tốt lắm, nghe thấy giọng Lục Tự Dương, máu nóng liền bốc lên.

Cậu nhặt bóng rổ lên, ước chừng trong tay, biếng nhác hếch cằm lên, nói nhỏ: “Cậu.”

Làm cậu.

Cậu rõ ràng là đang khiêu khích, nhưng Lục Tự Dương cũng không phải dạng dễ chọc, ném trái bóng trong tay về phía Giang Trác.

Giang Trác nghiêng đầu, dễ dàng né được, giễu cợt nói: “Kỹ thuật như cậu mà cũng đòi dạy người khác à, ghê gớm nhỉ?”

Lửa giận bùng lên rõ ràng trong con người của Lục Tự Dương.

Cậu ta là chủ tịch hội học sinh, ngày thường là một học sinh rất có tiếng nói, còn Giang Trác luôn là đối tượng bị người khác bài xích.

Do đó, một số nam sinh xung quanh lập tức quây lại: “Giang Trác, mày đừng có mà ức hiếp người quá đáng, Lục Tự Dương có làm gì mày đâu.”

Giang Trác cười khẩy, hếch cằm lên, con người đen nhánh mang theo sự kiêu ngạo: “Từng người từng người một tới, hay là hội đồng.”

Mấy nam sinh đều đang tuổi thiếu niên nóng nảy, làm sao nhịn được cậu khích tướng như thế: “Sợ mày quá cơ.”

“Tao ngứa mắt mày lâu lắm rồi.”

Ôn Noãn chặn trước mặt Giang Trác, chỉ vào bọn họ mắng: “Làm gì đấy làm gì đấy, chủ tịch hội học sinh còn ở đây mà các cậu đòi đánh nhau à, muốn đi phòng giáo vụ uống trà hả?”

Ôn Noãn quay đầu nói với Lục Tự Dương: “Tôi thay cậu ta xin lỗi cậu, được không?”

Lục Tự Dương nhìn động tác che chở rõ ràng của Ôn Noãn, ánh mắt có chút phức tạp: “Cậu thay cậu ta, việc gì cậu phải thay cậu ta làm thế?”

“Giang Trác là anh em của tôi.”

Quá khứ người trong giang hồ thường là kiểu quan hệ sinh tử, hiện tại, cô và Giang Trác cũng là giao tình cứu mạng.

Cho dù Giang Trác có làm gì, là đúng hay sai, Ôn Noãn cũng sẽ đứng về phía cậu vô điều kiện.

Lục Tự Dương không vui vút trái bóng trong tay, lúc rời đi, sắc mặt hiện rõ sự khó chịu.

Ôn Noãn thở dài, làm lung lay chiếc thuyền hữu nghị với Lục Tự Dương, không biết sau khi anh giai tình dậy có bóp chếc cô không.

Cô đứng cạnh Giang Trác, khẽ thở dài.

Giang Trác mặt không cảm xúc nhìn cô, đôi mắt đen nhánh hệt như một hồ nước tĩnh lặng, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Ôn Noãn có hơi không thoải mái, cô xoa xoa mũi: “Cậu... nhìn tôi làm gì, đừng có nghĩ nhiều nhá, lần sau mà còn bắt nạt người khác nữa là tôi không giúp cậu đâu.”

Giang Trác dời ánh mắt đi, mím mím môi mỏng, chẳng nói câu nào mà quay người bỏ đi.

Ôn Noãn ôm bóng rổ, nhẹ nhàng đập đập, quay đầu ném một cú 3 điểm.

Đi được hai bước, Giang Trác cuối cùng vẫn quay lại, mạnh mẽ đoạt lấy bóng rổ trong tay Ôn Noãn.

Ôn Noãn đề phòng nhìn cậu: “Làm gì đó.”

Giang Trác lạnh giọng nói—

“Sau này tôi dạy cậu chơi bóng.”

*

Dưới sự huấn luyện của Giang Trác, Ôn Noãn dần dần nắm được luật chơi cơ bản trong thi đấu bóng rổ.

Thế nhưng, cô hoàn toàn không ngờ tới rằng, vào cuộc thi bóng rổ hai tuần sau đó, thứ cô nhận được không phải là đồng phục thống nhất của thành viên đội bóng rổ, mà là... váy ngắn chếch chi của đội cổ vũ.

Mắt Ôn Noãn đại ra, cô cầm váy ngắn tới tìm ban thể dục.

“Phát nhầm... đồng phục cho tôi rồi hả?”

Bạn học trong ban thể dục dò lại tên của cô, nói: “Đúng mà, đây chính là đồng phục của cậu đó.”

Ôn Noãn vội vàng nói: “Tôi là thành viên của đội bóng rổ, cậu đưa tôi váy của đội cổ vũ là có ý gì?”

Cán bộ thể dục đáp: “Ôn Hàn, cậu không có tên trong đội bóng rổ.”

“Gì?”

Cậu ta đưa danh sách tên cho Ôn Noãn, chỉ vào tên cô, đúng là như vậy, tên của cô không nằm trong đội bóng rổ, mà là bị liệt vào nhóm nữ sinh... của đội cổ vũ.

“Các cậu có phải nhầm lẫn rồi không?” Ôn Noãn mờ mịt: “Sao tôi mặc váy được, tôi là... con trai mà.”

Đúng vào lúc này, Ôn Thừa Nghiệp tiến vào phòng thể dục, híp mắt cười nói: “Không phải bình thường em thích mặc mấy đồ hoa hòe hoa sói kia lắm sao em trai Ôn Hàn, lại còn đeo khuyên tai, anh nghĩ... đối với em, giả gái hẳn không phải là chuyện khó đâu.”

Vừa nhìn thấy Ôn Thừa Nghiệp, Ôn Noãn lập tức hiểu ra, tại sao tên mình lại từ đội bóng rổ bay sang đội cổ vũ rồi.

Ôn Thừa Nghiệp là người đứng đầu ban thể dục.

“Danh sách đội cổ vũ đã được chốt rồi, bây giờ em không rút được đâu.” Ban học ban thể dục vẫn giữ nguyên bộ dáng bàn việc công, nói: “Nếu bây giờ rút ra thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, sau này cậu sẽ không được đề cử học sinh tốt đâu.”

Ôn Noãn chẳng hề quan tâm đến đề cử học sinh tốt gì đó, dù sao cái thành tích be bét của Ôn Hàn còn lâu mới được đề cử lên học sinh ba tốt.

Có điều cô rất ngứa mắt cái mặt vênh váo chơi sau lưng người khác của Ôn Thừa Nghiệp.

Anh ta muốn thấy cô mất mặt giả gái lên sân, Ôn Noãn sẽ không để anh ta được như ý nguyện.

“Vậy thì anh chống mắt lên mà nhìn đây.”

Khoé miệng Ôn Noãn cong lên, cô cầm váy ngăn quay người đi vào phòng thay đồ.

Chẳng qua chỉ là mặc váy ngắn thôi mà, cô là con gái hàng thật giá thật đó, mặc váy thì có là gì!

...

Hội trường bóng rổ chật ních, học sinh hai trường ngồi kín khán đài, reo hò cổ vũ cho đội trường mình.

Tại chỗ nghỉ ngơi của thành viên, đội trưởng đội bóng rổ Hạ Huy đi tới đi lui, nhìn xung quanh tìm Ôn Hàn: “Tên kia lại chạy đi đâu rồi! Còn mấy phút nữa là thi đấu, giờ này rồi còn làm tôi điên lên!”

Giang Trác biếng nhác ngồi trên ghế, nhìn Hạ Huy gần như bò trên đất, thò đầu xuống nhòm dưới chỗ ngồi.

Một sợi dây cao su quấn quanh đầu ngón tay, vẽ mặt cậu ung dung: “Cậu cảm thấy cậu ta có thể núp dưới chân tôi à?”

“Ai mà biết được.” Hạ Huy vỗ vỗ đầu gối, ngồi thẳng dậy: “Dạo này bên ngoài đồn tin về hai cậu, hai người suốt ngày đi cùng nhau, cậu ta sắp trở thành cái đuôi của cậu luôn rồi.”

Giang Trác trợn mắt: “Con mẹ nó, đừng có tởm như vậy.”

Đội trưởng Hạ Huy ngồi bên cạnh Giang Trác, vươn tay đặt lên vai cậu: “Nói thật mà, nhan sắc của Ôn Hàn, nếu mà là con gái thì không biết còn đẹp cỡ nào nữa.”

Đúng lúc này, tiếng nhạc cổ động sôi nổi vang lên, vài nữ sinh trong đội cổ động mặc áo hở rốn và váy xếp ly màu xanh trắng vẫy tay hoa, nhảy vào sân.

Giang Trác chẳng buồn ngẩng đầu, lấy điện thoại chuẩn bị gửi tin nhắn cho Ôn Hàn.

Đột nhiên, Hạ Huy bên cạnh thét lên một tiếng: “Tôi hoa mắt rồi chẳng, bạn gái đầu tiên ở hàng thứ hai... là Ôn Hàn?”

Giang Trác bưng tỉnh ngẩng đầu lên nhìn về phía đội cổ động.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô, đầu óc Giang Trác chỉ có đúng hai chữ--

“Đù... má.”

Chương 15: Ngầu chết tôi rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn mặc một chiếc áo thể thao cùng kiểu với đồng phục thi đấu, bên dưới là váy xếp ly, vóc người thon thả, tư thái yếu điệu, nụ cười rạng rỡ ánh dương, đứng chung với nhóm nữ sinh năng động hoạt bát, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Cô vẩy vẩy tay hoa theo tiết tấu nhạc, động tác dứt khoát cùng các cô gái, nhảy một điệu thật khỏe khoắn, vô cùng năng động phóng khoáng.

Các bạn học đều sắp xỉu tới nơi—

“Đù! Bạn nữ kia... thế mà lại là Ôn Hàn!”

“Aaaaaaaa! Tau chết mất!”

“Trap trap trap, con mẹ nó đỉnh quá xá!”

Các học sinh trường đối thủ cũng nghe nói chị gái chân dài đứng ở hàng hai chính là con trai, tam quan đều vỡ vụn tới nơi—

“Đù! Tau không tin!”

“Tại sao chị gái xinh đẹp như vậy... lại là đực rựa chó trời ời!”

“Thời đại bây giờ con trai đều xinh xắn thế thì con gái sống kiểu gì.”

Mãi cho đến tận bây giờ khi nhìn thấy dáng vẻ giả gái của Ôn Hàn, đám con trai mới hiểu được tại sao dạo gần đây mấy đứa con gái lại truyền nhau cái câu kia—

“Nhất kiến Ôn Hàn ngộ chung thân.” (Vừa gặp Ôn Hàn là si mê cả đời)

Đúng là si mê cả đời, chị gái xinh xắn như vậy, ai mà ngờ cũng là đực giống bọn họ.

Mây đen thất tình đang bao phủ trên đỉnh đầu bọn con trai.

Học sinh nam toàn trường đều có cảm giác sắp bị bẻ cong, học sinh nữ thì càng cảm thấy xí hổ, thời đại này bọn cô còn bị lép vế trước một đứa con trai, hèn gì không tìm được gấu.

Đội cổ động vừa ra sân, cả khán đài đã sôi sùng sục, 99% tiếng reo hò đều là dành cho Ôn Hàn.

Ôn Thừa Nghiệp gần như tức chết, ban đầu đưa tên Ôn Hàn vào đội cổ động là vì muốn nó mặc đồ con gái, mất hết mặt mũi trước học sinh toàn trường, về sau khỏi ngượng được đầu làm người nữa.

Nhưng lại không ngờ được rằng, tên nhóc Ôn Hàn kia mặc đồ nữ thế mà lại... không có cảm giác phản cảm chút nào!

Những từ mắng chửi như “bê dê”, “bóng lộn” lại chẳng nghe thấy đâu, thay vào đó là đám con trai con gái la ó muốn gả cho “cậu”, muốn cưới “cậu”.

Đây là chuyện gì đây, còn có thiên lý không!

Cậu tức tới nỗi không muốn xem thi đấu nữa.

Từ đầu tới cuối, Giang Trác chẳng nói một lời, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Sắc môi cô hồng nhuận, tóc mái khế rớt xuống cặp mắt đen nhánh, vô cùng điểm lệ động lòng người. Cổ áo khoét xuống, lộ ra xương quai xanh gợi cảm.

Một thứ cảm xúc nào đó luôn cố gắng tránh né kháng cự lâu nay chợt cắn nuốt trái tim cậu vào thời khắc này.

Trên khán đài, Lục Vũ dựa vào Diệp Thanh bên cạnh, ôm lấy cánh tay cậu, không nhin được la lên: “Ồi! Tôi chết mất, tôi chết mất, tôi thực sự chết mất! Trời xanh không có mắt! Chị gái xinh xắn như thế lại là Ôn Hàn! Tại sao!”

Diệp Thanh sờ cằm, lẩm bẩm nói: “Cuối cùng tôi cũng hiểu rồi.”

“Cậu hiểu cái gì?”

Diệp Thanh lật tập tranh trong túi ra đến trang cuối cùng, chính là bản phác thảo cô gái có tư thế oai hùng phóng khoáng kia.

“Vì sao Giang Trác liều mạng cứu cậu ta hết lần này đến lần khác.”

Lục Vũ nhìn tập tranh, rồi lại nhìn Ôn Noãn ở giữa đội cổ động, đột nhiên hiểu ra điều gì đó: “Cậu là nói...”

“Hôm nay coi như đã biết được một sự thật, người tình trong mộng mà Giang Trác nhung nhớ bao nhiêu năm nay là đực rựa.”

Lục Vũ trừng to mắt, hết sức cảm thông nhìn Giang Trác.

Má nó, chuyện này cũng quá máu chó rồi đi!

Sau khi cổ động viên nhảy xong bài khởi động, đám con trai mãn nhãn ra sân, người nào người nấy cũng hùng hực khí thế, quyết chí giành chiến thắng vì “Ôn Hàn”.

Có điều... lý tưởng rất tươi đẹp, hiện thực rất tàn khốc.

Trong trận đấu bóng rổ đầu tiên giữa các trường cấp 3, đối thủ của bọn họ là trường thể thao Thập Trung, về cơ bản, thành viên trong đội đều là vận động viên cấp quốc gia. Bọn họ chơi bóng rổ chuyên nghiệp.

Vì vậy vừa vào trận bên trung học Thập Tam đã thua mất mấy quả, cách biệt điểm số càng lúc càng lớn.

Càng thảm hơn là, tuyển thủ chủ lực của đội vốn dĩ là Giang Trác hôm nay lại xuống phong độ, mấy lần dẫn bóng đều bị đối thủ cắt ngang giữa đường.

Ôn Noãn đứng ở ngoài vạch, giơ tay hoa lên, đứng cùng với các nữ sinh trong đội cổ động reo hò cổ vũ cho đội bóng rổ--

“Trác ca cố lên!”

“Múc nó! Múc bọn nó!”

“Aaa! Mau vào rổ! Yêu cậu nhiều!”

Giang Trác đứng ở vạch 3 điểm ném bóng, vừa nghe thấy câu “yêu cậu nhiều” của cô, thì tay run lên, bóng lăn một vòng ở rổ, thế mà lại rớt ra ngoài.

Không vào!

Cái danh ném bóng bách phát bách trúng của Giang Trác không phải là giả, chưa từng ném trượt, nhưng không ngờ... trái này lại không vào rổ?!

Mấy nam sinh trong đội há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Ôn Noãn cũng ngẩn ra, không phải là bách phát bách trúng sao.

Hôm nay Giang Trác mất phong độ quá rồi!

Có điều cũng chả sao, cô giơ tay với cậu, cổ vũ: “Trác ca cố lên! Đừng nản lòng thối chí, tôi tin tưởng cậu!”

Đầu óc Giang Trác chỉ toàn giọng nói của Ôn Noãn, tâm loạn cào cào, bực bội quay đầu nhìn cô: “Cậu im miệng cho ông!”

Ôn Noãn vội vàng bịt miệng, chả hiểu kiểu gì.

Làm gì mà dữ dằn.

...

Giữa trận, điểm số đã cách nhau một khoảng rất lớn, các thành viên rủ đầu chán nản đi về khu nghỉ sức, mất hết ý chí.

Ôn Noãn hỏi Giang Trác: “Hôm nay cậu bị gì vậy.”

Giang Trác dùng khăn lông lau mồ hôi, nhìn cô một cái.

Thiếu niên đứng trước mặt cậu, tóc ngắn năng động, đôi môi hồng hào, ngũ quan thanh tú điểm lệ.

Cô mặc váy ngắn như vậy, khỏi phải nói vô cùng cám dỗ.

Cậu cố gắng kiểm soát nhịp tim, dời mắt đi, nhàn nhạt nói: “Không có tâm trạng.”

Ôn Noãn thất vọng thở dài: “Ngay cả cậu còn không có tâm trạng, xem ra trận này hết đường cứu rồi.”

Giang Trác nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cô, trong lòng càng thêm buồn bực: “Ông đây huấn luyện cậu quá chừng, thế mà cậu mẹ nó lại chạy đi làm cổ động viên, thua trận còn đòi trách tôi?”

“Cậu tưởng tôi muốn chắc.”

Vừa nhắc tới Ôn Noãn đã tức hết cả bụng, tên nhãi Ôn Thừa Nghiệp kia còn tiếp tục gây khó dễ cho Ôn Hàn thì sớm muộn gì cũng bị cô xử lý thôi.

Thấy cô không vui, trong lòng Giang Trác cũng hơi ghen lại, lẩm bẩm nói: “Bỏ đi, nửa trận sau vẫn còn cơ hội.”

Chỉ cần cô đừng làm ảnh hưởng đến cậu là được.

“Tôi thế này... có đẹp không?” Ôn Noãn kéo kéo váy, hỏi Giang Trác.

Từ khi xuống núi đến giờ, đây là lần đầu tiên cô mặc đồ nữ đó, mọi người không nhận ra cô là con gái, chứng tỏ ngày thường Ôn Hàn quả thực là... buê đê đến quên lối về.

Giang Trác đổi lòng nói: “Xấu muốn chết, mau đi thay đồ đi.”

“Xấu? Cậu có đui không thế!”

Ôn Noãn cúi đầu nhìn váy của mình, cậu dám nói dung nhan ban đầu của cô là xấu?!

Giang Trác nghiêng người, hoàn toàn chẳng dám nhìn cô.

Nhìn thêm tí nữa là tim lại đập bùm bùm.

Còn mấy phút nữa là tới nửa trận sau, đội trưởng Hạ Huy nói muốn thay người, đi tới chỉ thị Ôn Noãn ra sân—

“Nửa trận sau, cậu phối hợp với Giang Trác, nhất định phải giành lại điểm số!”

“Không phải tôi bị cán bộ thể dục của các cậu gạch tên rồi à?”

“Không lo nhiều được.” Hạ Huy cũng nhin hết nổi, mắng: “Con rùa rụt cổ Ôn Thừa Nghiệp kia, đi về ông đây sẽ báo cáo lên phòng giáo vụ, cho nó cuốn xéo khỏi ban thể dục.”

“Nhưng tôi vẫn chưa thay váy!”

“Không kịp nữa rồi!”

Hạ Huy vừa dứt lời, trọng tài đã thổi còi bắt đầu hiệp 2.

Ôn Noãn chỉ đành mặc váy ra sân.

Mấy nam sinh trường đối diện bất thiện nhìn lom lom Ôn Noãn, quét mắt một lượt nhìn cô từ trên xuống dưới, giễu cợt nói—

“Không phải chứ! Cho thằng bóng cái này ra sân à?”

“Tụi mày hết người rồi hả?”

“Má nó tởm quá đi, ai thèm chơi bóng với thằng bóng này.”

Ôn Noãn chưa kịp nói gì thì bóng đã rời khỏi tay Giang Trác, nặng nề đập vào chân tên kia, cậu đau đến nỗi ôm chân run rẩy.

“Ê, mày làm gì đó, muốn đánh nhau à!”

Đáy mắt đen nhánh của Giang Trác cất giấu sự tức giận cường liệt—

“Mày nói ai tởm.”

“Tao nói thằng bóng kia...”

Lời còn chưa dứt, Giang Trác đã tháo dây thun quấn quanh ngón trỏ tay trái ra, tay phải kéo căng, nhắm thẳng vào tên kia.

Diệp Thanh và Lục Vũ thấy tình hình không ổn, vội vàng đi tới giữ Giang Trác lại.

Đây không phải là dây thun bình thường, nó được chú của Diệp Thanh dùng chất liệu đặc biệt để chế tạo, kéo trăm lần không đứt, có tính sát thương, thậm chí là gây tử vong, có thể nói là một ám khí vô cùng lợi hại.

Trước nay Giang Trác chưa từng dùng thứ này để dọa thương người khác.

Không ngờ, hôm nay chỉ vì một lời khích tướng mà cậu lại thực sự lấy dây da này ra...

Ôn Noãn nhìn khuôn mặt lạnh băng của Giang Trác, trong lòng cảm động không thôi, quả nhiên là huynh đệ có ơn cứu mạng, yêu quá chừng luôn!

Tên nhãi nói năng lỗ mãng có lẽ cũng bị khí thế của Giang Trác chấn áp, bèn mĩa mai lắm bầm: “Giỡn tí làm gì căng, có thi đấu không đây, không đấu thì trực tiếp nhận thua luôn đi.”

“Nhận thua gì chứ.” Ôn Noãn hếch cằm, nói với cậu ta: “Nói tao bóng đúng không, đợi lát nữa đánh cho bọn mày phải quỳ xuống đất gọi bố.”

“Ai gọi ai là bố cũng chưa biết được đâu!”

“Đúng thế!”

Đấu khẩu một lúc, hai bên đều bị kích thích.

Hiệp hai bắt đầu, Ôn Noãn liền phối hợp cùng Giang Trác, cuối cùng Giang Trác chuyển bóng cho cô, cô thực hiện kỹ thuật hai bước lên rổ, vững vàng thẳng một trái vào rổ thật đẹp.

Toàn hội trường sục sôi, tiếng hét của đám con gái như muốn lật tung cả mái nhà—

“Áaaa! Ngầu quá đi!”

“Cực cưng Hàn Hàn nhà mình vừa công vừa thụ!”

“Tau chết mất thôi! Mặc váy mà cũng ngầu quá thế!”

“Tau vừa muốn cưới cậu ấy, vừa muốn gả cho cậu ấy, làm sao đây, huhuhu, khó xử quá.”

Đám con trai cũng có tâm trạng tương tự, một bên là bị dáng vẻ con gái của cậu ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo, một bên lại bị day dứt thống khổ, niệm chú bản thân là trai thẳng 3000 lần, tuyệt không thể... cong được.

Giang Trác cũng dần dần lấy lại phong độ.

Hai người hợp tác vô cùng ăn ý, hiệp hai vừa bắt đầu chưa được 20 phút đã vào được hơn 10 trái, hơn nữa còn có không ít trái 3 điểm, khoảng cách điểm số ngày càng được thu hẹp.

Đội đối thủ cũng dần dần phát hiện ra thực lực khủng bố của Giang Trác và Ôn Noãn.

Tên nhãi mặc váy này... không chỉ chạy nhanh, mắt tinh, mà lực bật cũng rất kinh người, mỗi lần úp rổ đều như muốn bứt nguyên cái rổ ra ngoài.

Hầu như chẳng ai ngăn được cậu cả.

Mà Giang Trác lại càng đáng sợ hơn, cậu ném rổ bách phát bách trúng, chỉ cần bóng nằm trong tay cậu thì cho dù có đứng ở bất kỳ góc độ nào trong sân, cậu cũng đều có thể ném trúng!

Hai người này hack kiểu gì mà trình đỉnh thế không biết!

Cuối cùng, tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, trường trung học Thập Tam thắng đội bóng rổ chuyên nghiệp bên trường thể thao với tỉ số 49:32.

Cả hội trường rần rần, cả nam sinh lẫn nữ sinh nhất loạt reo hò tên “Ôn Hàn”, cổ hống như muốn rách tới nơi.

Các thành viên trong đội hứng khởi ôm nhau, cuối cùng lội ngược dòng ngoạn mục, quá sức hấp dẫn!

Hạ Huy xúc động tới mức mắt đỏ bừng!

Ôn Noãn cũng cực kỳ phấn khích, cô quay đầu lao về phía Giang Trác, nhảy lên ôm lấy cậu.

Cả người Giang Trác khẽ run lên, mắt mở lớn, hoàn toàn không ngờ tới người này lại nhảy bổ vào lòng cậu.

Não Giang Trác nổ đùng một tiếng, máu từ cả người dồn hết lên não, tim đập thình thịch.

“Giang Trác cậu lợi hại quá đi mất!” Ôn Noãn lắc lắc bờ vai của cậu, hai má ửng hồng, đáy mắt lóe lên ánh sáng, đắm chìm trong cảm xúc phấn khích: “Quả úp rổ cuối cùng ngầu chết tôi rồi!”

Ngầu chết cậu ta rồi?

Thật sao?

Tâm tình Giang Trác chợt tốt lên hẳn, cậu duỗi tay ra, do dự không biết có nên ôm lấy cô hay không, nhưng cô lại buông cậu ra, quay người đập tay chúc mừng với những đồng đội khác—

“Hạ Huy, cừ quá nhe!”

“Ông Khánh Quốc, cậu phòng thủ tốt lắm đó!”

Tay Giang Trác mất tự nhiên rụt về, xoa xoa cánh mũi.

Thầm nghĩ có phải mình điên rồi hay không.

Chương 16: Quầy hàng nướng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giải bóng rổ thắng lớn, buổi tối, các thành viên trong đội hẹn nhau ra quầy hàng nướng ăn, chúc mừng chiến thắng.

Gió đêm đông rét buốt, có điều các quầy hàng ở khu trung tâm vẫn khá náo nhiệt, các quầy hàng ăn nhỏ phía trước đông nghịt người, chẳng thấy lạnh lẽo chút nào.

Bọn con trai nâng ly bia lên, hào hứng nói—

“Nào, chúc mừng hôm nay chúng ta lội ngược dòng! Cạn ly!”

“Hôm nay đều nhờ vào hot boy Hàn ca của đội ta ra tay cứu trợ! Tôi đề nghị mọi người kính Hàn ca một ly!” Hạ Huy vỗ vào lưng Ôn Noãn, làm cô giật thột về phía trước, suýt thì sặc.

“Kính hot boy xinh đẹp của đội chúng ta!”

“Kính Hàn ca trâu bò của chúng ta!”

...

Đứng với đám nam sinh trong đội bóng rổ có chiều cao trung bình từ 1m85 trở lên, vóc người nhỏ gầy của Ôn Noãn càng trở nên nổi bật, từng giây phút đều bị nhấn chìm trong nước miếng của nhóm đực rựa này.

Giang Trác đi tới phía sau Ôn Noãn, che chở cô khỏi đám đười ươi này, thuận tiện đoạt lấy ly rượu trong tay cô, nói: “Chưa đủ 18 tuổi mà đòi uống rượu à.”

“Giang Trác, cậu quản nhiều quá rồi đấy nhá!” Hạ Huy cười nói: “Không cho cậu ấy uống thì cậu uống thay cậu ấy đi.”

Giang Trác cầm ly rượu lên, một ngụm uống sạch: “Được, chỉ ly này thôi đấy.”

Bọn con trai rần rần kêu gào: “Quan hệ hai người tốt quá nhỉ.”

“Chưa từng thấy Trác ca cậu che chở người khác như vậy luôn á.”

“Lẽ nào đám hủ nữ kia nói đúng, hai người thực sự đang làm chuyện gì mờ ám hả?”

Ôn Noãn vuốt vuốt cổ họng, khí phách nói: “Nói bậy gì đó, tôi và Giang Trác là tình anh em đồng chí trong sáng của xã hội chủ nghĩa.”

“Thật hay xạo đó.” Mọi người lắc đầu không tin.

Ôn Noãn khoác vai Giang Trác: “Cậu nói đi Giang Trác.”

Ngón trỏ của Giang Trác nghịch nghịch dây thun màu đen, mi mắt khẽ nhếch, đôi mắt đen nhánh liếc cô một cái: “Không có gì để nói.”

Bọn con trai làm mặt hề, cười cười nói nói, đùa bầy bạ với nhau, lúc thì hoa cúc, lúc thì lỗ đuyt, không hề kiêng kị.

Ôn Noãn chơi với bọn họ đã lâu, nhiều lúc cảm thấy đám con trai này rất hài hước, rất thú vị, chọc cho cô vui vẻ.

Cô mỉm cười nghiêng đầu, lại phát hiện Giang Trác đang ngắm mình, không phải là nhìn, mà là... ngắm.

“Nhìn gì đó.” Ôn Noãn sờ sờ mặt mình, có hơi mất tự nhiên.

“Không có gì.” Giang Trác lại uống thêm một ly rượu.

“Đừng uống nữa, cậu xem mặt cậu đỏ hết rồi kia.” Ôn Noãn vừa nói vừa lấy khăn ướt trong ba lô ra lau khoé miệng cho Giang Trác.

Hai người đối diện nhìn nhau, mưa lất phất làm vài sợi tóc trên trái cô bị ướt, hàng mi dài cũng lấm tẩm mưa bụi, ngũ quan chưa trưởng thành hẳn đã hiện ra mấy phần khuynh thành diễm lệ.

Giang Trác chỉ nhìn cô một cái bèn dờn tầm mắt đi.

Ôn Noãn dùng khăn ướt cẩn thận lau mặt cho cậu.

Gió hoà lẫn với mưa lướt qua má, lành lạnh.

Giang Trác ma xui quỷ khiến vươn tay ra nắm lấy vài sợi tóc tơ trên đỉnh đầu cô, nhìn một hồi, cảm thấy rất thú vị.

Ôn Noãn nhìn lên trên, không khách sáo nói: “Làm gì đó!”

Khóe miệng Giang Trác cong cong, mang theo ý cười, lộ ra mấy phần trêu chọc không nói nên lời.

Ôn Noãn tưởng cậu uống say rồi, nói: “Tui biết tui đẹp rồi, nhưng mà xin cậu nhớ rõ cho, Hàn ca tui mãi mãi là Hàn ca của cậu... á.”

Đang nói dở, Giang Trác tháo dây cao su màu đen ra, đầu ngón tay nhanh nhẹn buộc một chùm tóc trước trán cô.

Chùm tóc này nằm trên đỉnh đầu, nhìn vừa dễ thương vừa hoạt bát.

Ôn Noãn vươn tay sờ sờ dây chun, bĩu môi nói: “Ý gì đó.”

“Không ý gì cả, tặng cho cậu thôi.” Nói xong, Giang Trác đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Ôn Noãn sờ sờ đầu mình, Giang Trác thực sự buộc cho cô một cọng giá nhỏ trên đầu.

Diệp Thanh cầm kem cuộn đi tới, nhìn thấy sợi dây chun trên đỉnh đầu Ôn Noãn, cục kem rớt luôn xuống đất—

“Đù!”

Lục Vũ nhìn theo ánh mắt của Diệp Thanh, nhìn thấy cọng giá nhỏ kia trên đầu của Ôn Noãn thì kinh ngạc tới không nói nên lời.

Sợi dây cao su này vũ khí có tính sát thương thuận tay nhất của Giang Trác, độ dẻo có thể chịu đựng lực đàn hồi ngàn cân, là thần khí có dùng hai chiếc xe tải kéo đồng thời cũng không đứt, vậy mà lại...

Tặng làm đồ cột tóc cho Ôn Noãn!

Tình huynh đệ xã hội chủ nghĩa kiểu gì đây?

...

Nguyên một buổi tối, hai người Diệp Thanh và Lục Vũ luôn nhìn chăm chú vào cọng giá trên đầu Ôn Noãn, nhìn đến nỗi cả người cô cảm thấy không thoải mái.

“Hai cậu muốn làm gì?”

Diệp Thanh chỉ chỉ đầu cô: “Đề nghị cậu đừng dùng thứ này làm đồ cột tóc.”

Treo vũ khí lợi hại như vậy đi tung tăng khắp nơi, muốn mất đầu hay gì!

Ôn Noãn sờ sờ cọng giá trên đầu mình, không để ý nhiều.

Lúc này, Hạ Huy say mèm đi tới, nói với mọi người: “Toai gọi thêm một phần thịt nướng nữa, quý vị có ăn thêm tăng hai không?”

“Gì vậy trời! Còn ăn nữa.” Ôn Noãn nhìn đống tàn dư đầy bàn, không thể tin nổi.

Bụng mấy đứa con trai các cậu là cái thùng không đáy hả!

Anh trai quầy hàng nướng bùng đĩa đi tới: “3 phần cà tím nướng, 10 xiên gan, 15 xiên thịt bò, còn có mấy phần nấm kim châm vẫn chưa chín, vui lòng chờ một chút.”

Lời vừa dứt, Ôn Noãn liền nhìn thấy một vết sẹo rất rõ ràng trên gương mặt của anh trai thịt nướng.

Đây là thanh niên mặt sẹo lúc nào cũng chực chờ làm thịt “Ôn Hàn” đây mà!

Tim Ôn Noãn gần như nhảy ra ngoài.

Có cần k!ch thích vậy không.

Thanh niên mặt sẹo bùng đĩa lên bàn, lúc quay người cũng nhìn thấy Ôn Noãn, còn có thiếu niên tóc trắng bên cạnh cô... Giang Trác.

Về mặt cậu ta trở nên cứng đờ.

Hồi trước đã từng tiếp xúc mấy lần, tuy không nhiều nhưng đều rất khốc liệt, thậm chí còn nhìn thấy máu...

Vậy mà không ngờ, lại có một ngày, cậu ta nướng đồ cho cô ăn.

Duyên phận quỷ quái gì không biết.

Thanh niên mặt sẹo sượng trân xoay người lại, đi về chỗ quầy hàng nướng của cậu ta, tiếp tục nướng thịt quét gia vị, tay run run.

Ôn Noãn nhìn sắc mặt là biết cậu ta đang rén thấy mẹ.

Chuyện mà người trong võ lâm kị nhất chính là thân phận thật sự trong cuộc sống hàng ngày bị phát hiện.

Cho dù có là đại hiệp danh chấn võ lâm, thì rất có thể trong cuộc sống hiện thực... cũng chỉ là một nhân viên bình thường sáng 9 giờ đi làm chiều 5 giờ tan ca mà thôi.

Hành tẩu giang hồ, ban ngày và ban đêm là hai thân phận hoàn toàn khác nhau.

Nếu như không may bất cẩn lộ tẩy thì rất có thể sẽ rước họa vào thân.

Hiện giờ thanh niên mặt sẹo không những bị phát hiện ra chỗ làm việc, mà thậm chí cậu ta còn đang mặc đồng phục trường Thất Trung ở Bắc Thành.

“Tần Dã, anh bị làm sao đấy, cà tím sắp khét rồi kia kìa! Nướng lại một phần mới cho khách!” Giọng mắng chửi ồm ồm của ông chủ quầy hàng truyền tới: “Nếu không phải do năm sau anh thi đại học, phải tiết kiệm nộp tiền học phí thì ông đây còn lâu mới thuê anh!”

Hay lắm, cả họ tên khối lớp cũng biết luôn rồi!

Thân phận bị bóc không sót miếng nào.

Ôn Noãn có thể tưởng tượng được, lúc này trong lòng cậu ta đang rối ren vô cùng.

Cô và Giang Trác nhìn nhau, hơi mắc cở.

Hạ Huy thấy hai người không hện mà cùng ngồi lại vào chỗ, tò mò hỏi: “Các cậu không đi nữa à?”

Khoé miệng Ôn Noãn khẽ nhếch, cô nhìn thanh niên mặt sẹo đầy ẩn ý: “Ôn chuyện với bạn cũ, không đi nữa.”

Đến nửa đêm, các thành viên trong đội bóng rủ nhau về nhà.

Quầy hàng ăn lúc này cũng vắng tanh, thanh niên mặt sẹo Tần Dã cời chiếc tạp dề dính đầy dầu mỡ ra, treo lên móc.

Mà mấy người Ôn Noãn, Giang Trác và Diệp Thanh ngồi trên ghế, nhìn cậu ta từ xa.

Mấy lần hành động hồi trước, Ôn Noãn lúc nào cũng nằm ở thế bị động, luôn gặp bất lợi.

Vật đổi sao dời, bây giờ đến lượt cô nắm quyền chủ động.

Tần Dã lúc này tuyệt đối sẽ không dám tùy tiện ra tay với cô.

Dù sao, đây là chỗ cậu ta làm thêm, có liên quan tới quan hệ xã hội của cậu ta, hơn nữa... cậu ta còn đang mặc đồng phục của trường Thất Trung.

Có lẽ cậu ta cũng đã biết được mùi vị của vận mệnh trên người là như thế nào rồi.

Ôn Noãn ngược khuôn mặt anh tuấn lên, huýt sáo với cậu ta, cọng giá trên đầu trông cũng ngầu hơn hẳn —

“Hế lô, cậu tên là Tần Dã đúng không.”

Tần Dã mím môi không nói chuyện.

Lục Vũ híp mắt cười kéo kéo đồng phục của Tần Dã, châm chọc nói: “Thất Trung cơ à, trường cấp 3 trọng điểm của cả nước đó nha, cậu sắp thi đại học rồi phải không, có thời gian ra ngoài làm vớ vẩn thì đọc nhiều sách không phải tốt hơn sao?”

Tần Dã lạnh lẽo lướt nhìn cậu, Giang Trác đi tới, kéo Lục Vũ ra sau mình: “Đứng sang một bên.”

Lục Vũ không có miếng võ công nào trong người, với mức độ nguy hiểm của Tần Dã, đây không phải là đối tượng mà cậu ta có thể tùy ý chế giễu.

“Tôi không biết các cậu có ý gì.” Tần Dã hỏi: “Có phải đồ nướng hôm nay không hợp khẩu vị không?”

Lục Vũ nhin không được nói: “Ê thằng kia, mày còn giả vờ giả vịt đấy à, mày làm gì thì trong lòng tự rõ!”

Tần Dã dùng giẻ lau lau giá nướng dầu mỡ: “Các cậu nhận nhầm người rồi.”

Lời vừa dứt, Giang Trác nâng tay lên, Tần Dã phản ứng mau lẹ, lùi lại hai bước, nghiêng người lộn mềo né ám khí.

Mà thực ra, Giang Trác chẳng qua chỉ vươn tay sờ tai mà thôi.

Sau khi đáp đất, vẻ mặt Tần Dã... có hơi sượng trân.

“Cậu có thể không quen tôi.” Khóe miệng Giang Trác cong lên một nụ cười nhạt:

“Nhưng vết bầm trên ngực cậu hẳn là nhận ra tôi đó.”

Tần Dã vuốt vuốt ngực, lần trước bị đá thương bởi viên đá kia của Giang Trác, bây giờ lồng ngực vẫn còn âm ỉ đau.

“Rốt cuộc các cậu muốn thế nào!” Đáy mắt cậu ẩn chứa sự phẫn nộ.

Lục Vũ chỉ vào cậu ta nói: “Ê, đừng có vừa ăn cướp vừa la làng nha, rõ ràng là cậu gây sự với Hàn ca của chúng tôi trước đó!”

Ôn Noãn chống tay lên vai Giang Trác, ung dung mỉm cười: “Tôi là người rất nhát gan, hồi nhỏ bị người khác bắt nạt, tôi chỉ biết đi mách giáo viên. Tên cậu là Tần Dã đúng không, học sinh trường Thất Trung, lớp 12? Giáo viên chủ nhiệm cậu có dữ không?”

Sắc mặt Tần Dã đột nhiên thay đổi: “Cậu không được đến trường tôi!”

Ôn Noãn biết mình đã nắm được thóp của cậu ta rồi.

Năm nay cậu ta lên lớp 12, xem ra cũng là kiểu học sinh nhà nghèo vượt khó, vừa học vừa làm, đại học là lối thoát duy nhất của cậu ta.

Nếu chuyện này bung bét, tương lai của cậu ta... nói không chừng sẽ bị huỷ hoại.

“Tần Dĩ, tôi với cậu không thù không oán, cũng không có hứng thú với cuộc sống của cậu, nhưng cậu lại năm lần bảy lượt gây phiền phức cho tôi, suýt nữa còn làm tôi mất mạng.”

Ôn Noãn cười khẩy nói: “Món nợ này phải tính thế nào đây.”

“Tôi đâu muốn lấy mạng cậu.” Tần Dĩ mím mím đôi môi nức nẻ, nói: “Tôi chỉ định dạy dỗ cậu thôi, chỉ cần cậu đừng phản kháng thì tôi sẽ không nặng tay, con mẹ nó ai mà biết cậu biết võ.”

Được rồi, vẫn là lỗi của cô hả!

“Vậy còn chuyện cậu hạ độc ông đây là thế nào! Bây giờ eo của ông vẫn đang tê đây này!”

“Đây là vật chiết xuất từ thảo dược, không chí mạng, cùng lắm là làm cậu nằm vài ngày thôi.”

“Vậy tôi còn phải cảm ơn cậu đấy à!”

“Không cần.”

Giang Trác cạn lời nhìn Ôn Noãn.

Người này chỉ toàn nói xàm, để cậu với Tần Dĩ ôn chuyện chắc phải đông dài đến tận trời sáng mất.

Giang Trác lười phí lời, đưa mắt nhìn Diệp Thanh.

Diệp Thanh hiểu ý, đi tới nắm cổ áo của Tần Dĩ, dùng sức ấn cậu ta ngồi lên ghế: “Yên tâm, chỉ là nói chuyện mà thôi.”

Tần Dĩ dĩ nhiên không dám phản kháng.

Dù sao... cậu ta cũng là người sắp thi đại học rồi.

“Nói chuyện thì được.” Tần Dĩ ôm lấy cặp sách của mình, lấy ra một cuốn đề thi từ bên trong: “Tôi chưa làm xong bài tập, có thể để tôi vừa làm vừa nói không?”

Chương 17: I miss you

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tần Dĩ lấy bút và giấy nháp ra, bắt đầu nghiêm túc làm bài tập.

Ôn Noãn quan sát dáng vẻ của cậu khi làm bài tập.

Một đề toán vô cùng phức tạp mà cậu ta chỉ cần vài phút đã tính ra đáp án.

“Xem ra thành tích của cậu không tệ nhỉ, là một tên nhóc có triển vọng ra phết, sao lại nghĩ quần học cách giết người như vậy.”

Tần Dĩ cố chấp nhấn mạnh: “Tôi nói lại một lần nữa, tôi chỉ nhận lời người ta đi dạy dỗ cậu mà thôi, ai biểu cậu chống cự nên mới bị thương.”

“Nói gì kỳ cục vậy... không lẽ tôi không được chống cự, cậu coi tôi là con gà con vịt đấy phỏng!”

“Trong mắt tôi cậu với chúng nó chẳng có gì khác nhau cả, đều là con mồi mà thôi.”

Ôn Noãn đập bàn: “Tàn nhẫn! Phát rồ phát dại! Sư phụ cậu dạy cậu học võ là để ức hiếp người khác đấy hả.”

“Tôi chỉ là vì muốn trở nên xuất sắc thôi.”

“Đánh tôi là trở nên xuất sắc được chắc?”

Giang Trác dụi dụi khóe mắt, cuối cùng đêm nay cậu cũng được diện kiến trình độ ba xăm ba lớp của Ôn Noãn, để hai người này đối đáp nhau e là phải cãi qua cãi lại cả đêm mất.

Cậu xách ghế lên, ngồi trước mặt Tần Dã: “Rốt cuộc cậu ta đã làm gì mà khách hàng của cậu phải làm to chuyện như vậy.”

Tần Dã tiếp tục giải đề: “Mắc cười, đương sự bên cạnh cậu đó, hỏi cậu ta đi, hỏi tôi làm gì.”

Lời vừa dứt, quyển đề thi trong tay bị Giang Trác giật lấy, vút qua một bên.

Cậu xách cổ áo cậu lên, vẻ mặt lạnh lẽo, gần từng chữ một: “Cậu tưởng tôi đang đùa với cậu đấy à?”

Đêm nay Giang Trác tràn đầy khí thế đại ca, khỏi phải nói, những người có sức chịu đựng tâm lý yếu... có khi không chịu nổi thật.

Tần Dã ngượng nghịu nói: “Không phải muốn lấy mạng, chỉ là dạy dỗ cậu một trận mà thôi.”

“Nói rõ ràng.”

Tần Dã nhìn Ôn Noãn đứng bên cạnh: “Khách hàng của tôi bảo tôi đập cậu một trận, tiện thể chuyển lời cho cậu. Hay là cậu qua đây để tôi đấm một cái, coi như là tôi hoàn thành nhiệm vụ, rồi chuyển lời cho cậu sau?”

Ôn Noãn đi tới, đưa mặt cho cậu ta: “Nè, người anh em nhắm thẳng vào chỗ này này, đừng khách sáo nhé.”

Tần Dã vung nắm đấm tới, đúng lúc này, một chiếc đũa nhắm thẳng vào đồng tử của cậu, chỉ cách vài milimet nữa là chạm vào.

Tần Dã vội vàng thu nắm đấm, giơ hai tay lên: “Bình-tĩnh.”

Cậu ta thậm chí còn không nhìn thấy Giang Trác cầm đũa lên để đâm về phía mắt mình từ lúc nào.

Tốc độ của cậu không còn nằm trong phạm vi nhìn thấy của mắt thường nữa.

“Thử động vào một cọng lông của cậu ta xem.”

Mặt cậu tuy không hiện bất cứ cảm xúc nào nhưng lại vô cùng có tính uy hiếp.

Ôn Noãn ung dung ngồi cạnh bàn uống trà.

Hôm nay cô có đại ca bảo kê rồi!

Giang Trác tiếp tục truy hỏi: “Khách hàng của cậu là ai?”

Tần Dĩ: “Tôi không nói cho cậu đâu, đây là đạo đức nghề nghiệp của tôi.”

“Đạo đức nghề nghiệp cơ à.” Giang Trác tiện tay lật sách bài tập của cậu ra, xé trang bìa có tên của cậu: “Bạn học Tần Dĩ lớp 1 khối 12 ở trường Thất Trung của Bắc Thành, hẹn gặp lại vào thứ 2 tuần sau.”

Tần Dĩ: “...”

Cậu ta rành mạch nói với Ôn Noãn: “Khách hàng của tôi họ Trương, cổ nói đại thiếu gia của nhà họ Ôn chỉ có thể là Ôn Thừa Nghiệp, cậu hãy mau chóng từ bỏ đi, nếu không lần sau sẽ không chỉ đơn giản là gãy một ngón tay như ngày hôm nay đâu.”

“À đúng rồi, cổ còn bảo tôi bẻ một ngón tay của cậu.”

Ôn Noãn: “...”

Tần Dĩ: “Tôi chỉ nói được bấy nhiêu thôi, còn về chuyện khách hàng của tôi là ai thì tôi tuyệt đối sẽ không nói cho cậu, đây là đạo đức nghề nghiệp của tôi!”

Ôn Noãn: “...”

Cậu đúng là có đạo đức nghề nghiệp thật đó.

Ôn Noãn: “Trương Y Tuyết đưa cậu bao nhiêu tiền đánh tôi, tôi trả gấp đôi, cậu giúp tôi đi xử bà ta.”

Tần Dĩ sắp khóc tới nơi: “Anh ơi tha cho em hộ cái, sau này em sẽ không sống kiểu này nữa đâu! Em chỉ muốn tập trung học hành thi cử thôi.”

Ôn Noãn cũng biết Tần Dĩ tuyệt đối sẽ không ra mặt xử lý nữa, nếu như giao dịch giữa cậu ta và Trương Y Tuyết bại lộ, phải vào đồn cảnh sát thì đây sẽ là vết nhơ cả đời.

“Được rồi.”

Ôn Noãn lấy điện thoại ra lắc lắc: “Những gì nên nói tôi đều đã ghi âm hết rồi, nếu sau này cậu còn tới tìm tôi gây rắc rối hoặc là đầu óc tôi bị hỏng hóc chỗ nào thì cậu sẽ phải chịu trách nhiệm, tốt nhất cậu hãy hy vọng tôi được bình an đi.”

Tần Dĩ: “...”

Ban đầu lúc cậu nhận nhiệm vụ, không phải nói đối phương là một thằng đàn sao! Vì là thằng đàn nên mình còn đặc biệt giảm giá nữa.

Đây mà gọi là thằng đàn hả?

Mrs. Trương ơi bà hiểu sai nghĩa của từ đàn rồi!

“Cậu tìm được tôi coi như là tôi xui.” Tần Dĩ thu dọn sách vở, rời đi: “Tôi sẽ không làm chuyện này nữa đâu, sau này chúng ta đường ai nấy đi, giang hồ không gặp lại.”

Ôn Noãn không làm khó Tần Dĩ.

Ngày hôm sau sau khi tan học, Ôn Noãn đi thẳng tới trụ sở tập đoàn Duyệt San.

Hồi trước, tập đoàn Duyệt San là công ty mỹ phẩm do mẹ cô kinh doanh, sau này gia tộc phá sản, công ty cũng bị cha cô chiếm lấy,

tặng cho mỗi tình đầu của mình làm quà.

Hiện giờ công ty này thuộc về Trương Y Tuyết.

Ôn Hàn lúc nào cũng canh cánh trong lòng về Trương Y Tuyết, cho rằng bà ta đã huỷ hoại gia đình mình.

Một đứa trẻ ngoan bỗng chốc biến thành một thiếu niên hư hỏng cha không thương, mẹ không quản, còn nói muốn làm chuyện lớn gì đó để cha phải nhìn mình với ánh mắt khác xưa.

Đúng là dần dần hết chỗ nói, không lẽ anh thực sự cho rằng lý do cha không thích mình chỉ là vì anh không đủ thông minh sao?

Ôn Hàn chấp niệm quá sâu, khao khát muốn được cha công nhận nên mới đổi đầu với Trương Y Tuyết.

Nhưng Trương Y Tuyết là người như thế nào chứ, là nhân vật phản diện cấp quý phi được trang điểm đậm trong phim cung đấu. Còn Ôn Hàn chỉ là vai diễn vật hi sinh nhỏ bé ngốc nghếch, đấu lại mới lạ!

Ôn Noãn nhất định phải làm chuyện này thay cho anh trai.

Cô bị chặn lại ở quầy tiếp tân của công ty Duyệt San.

Không có hẹn trước, cô không được gặp Trương Y Tuyết.

Mà Trương Y Tuyết dường như cũng có ý né tránh, năm lần bảy lượt đều cáo vắng.

Ôn Noãn không sợ bà ta né mình, cô có cách ép Trương Y Tuyết chủ động gặp mình.

Cô gọi cho các anh chị em trong gia tộc ung thư, yêu ma quỷ quái cả một đường bát nhạc xập xình phải vang đến tận nông thôn.

“Hàn ca, hiếm hoi lắm được một hôm cậu chủ động mời mọi người đi quay video nha.” Tâm trạng Phương Triết Hàn rất tốt, đặc biệt cột một chùm tóc xoắn tự nhiên để tạo kiểu: “Từ lúc gia tộc chúng ta đổi phong cách, lướt xem video liên tăng vọt lên, hot lắm luôn.”

Hồi trước, dưới sự chỉ đạo của Ôn Noãn, bọn họ học được vài thế võ cơ bản vô cùng đẹp mắt, các video của gia tộc từ đó được thay đổi diện mạo mới, từ kiểu thanh niên mới lớn buồn đời đến đại hiệp giang hồ vì tình mà đổ máu.

Vậy mà lại vô cùng hút mắt.

“Hôm nay chúng ta sẽ quay video review.”

Ôn Noãn nhảy xuống xe máy, lấy ra một bộ mỹ phẩm dưỡng da mới ra của tập đoàn Duyệt San, đưa cho đồng bọn: “Cố hết sức để cho sản phẩm này trở nên nổi tiếng nhé!”

Mọi người đều biết ân oán tình thù giữ Ôn Hàn và tập đoàn Duyệt San, tức khắc hiểu được ý của cô.

“Ok! Cứ giao cho anh em!”

...

Vài ngày sau, video của gia tộc ung thư được lên hot search---

Trong nền nhạc “I miss you”, thanh niên đầu undercut mặc áo sơ mi hoa, cởi vài nút trên ngực áo ra, ngồi ở ngã ba đường lớn giao giữa thành thị và nông thôn, có một chiếc xe tải chạy qua thổi tung bụi đường.

Cậu lặng lẽ châm cho mình một điếu thuốc.

Đúng lúc này một cô gái mặt mộc để tóc mái che mắt đi tới bên cạnh cậu: “Anh không cho được tình yêu mà em cần, từ nay về sau

em sẽ không yêu anh nữa.”

Thanh niên đầu undercut viền mắt vẽ eyeliner, trên môi đeo khuyên, vẻ mặt lạnh nhạt.

Cậu ta cầm bộ mỹ phẩm của Duyệt San, vút tới trước mặt cô gái: “Hãy đem sự sủng ái cuối cùng mà tôi dành cho em đi đi, rút ra khỏi thế giới của tôi!”

Chuyển cảnh, cô nàng mặt mộc trang điểm theo style mắt khói đậm lì, ngồi lên chiếc xe mô tô cùng một anh đầu xù mặc vest, chạy đi.

Thanh niên đầu undercut nhìn lên bầu trời theo một góc 45 độ ở bên bờ ruộng, độc thoại nội tâm — “Đến cuối cùng, tôi vẫn mất đi em ngây thơ thuần khiết.”

Bộ mỹ phẩm của Duyệt San bị vút ở bên đường, cảnh này còn được đặc tả.

...

Video này ra lò, được các thành viên trong gia tộc share ầm ầm, cư dân mạng được phen cười rung rốn—

“Trường gia tộc mấy người đổi phong cách rồi, sao còn quay loại video này dạ.”

“Lạ mấy người luôn há há há há há.”

“Mấy người mà dùng mỹ phẩm của Duyệt San thiệt thì tôi đây xin phép không dùng nữa, cảm ơn.”

“Có gì nói đó, chất lượng nhà mấy người vốn dĩ đã tệ, giờ muốn thay đổi hình tượng cho sang hơn, nhưng tiếc là không có cửa nè.”

...

^

Ôn Noãn tiếp tục tung ra vài video nữa nhân lúc còn hot, danh tiếng gia tộc ung thư lập tức được tăng lên, có điều Trương Y Tuyết thì lại mất ăn mất ngủ.

Vài ngày nay, doanh số bán hàng của Duyệt San giảm sút, lúc trước bỏ một số tiền lớn mời đình lưu về làm người đại diện, thế mà trong vài ngày ngắn ngủi lại đã flop đập mặt.

Thế nhưng pháp luật không thể can thiệp vào chuyện này, bởi lẽ trong nội dung video không có lấy một từ hạ thấp sản phẩm, hơn nữa nó còn nằm ở một đoạn không có gì đáng kể.

Tại đại sảnh của trụ sở tập đoàn Duyệt San, Ôn Noãn ngồi trên ghế sofa, từ tốn uống trà.

Anh giai đầu undercut và chị gái có tóc mái che mắt ngồi hai bên trái phải như hộ pháp, xung quanh có không ít đối tác đi qua đi lại, nhìn thấy tình huống này, sắc mặt ai cũng rất khó coi.

Trương Y Tuyết đi giày cao gót, tức giận đùng đùng ra khỏi thang máy, lạnh giọng hỏi: “Ôn Hàn, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả!”

Ôn Noãn ngồi trên ghế sofa, cánh tay đặt lên tay vịn, tay áo xắn lên, lộ ra cổ tay gầy gò.

Cô biếng nhác nói: “Tổng giám đốc Trương cuối cùng cũng có thời gian gặp tôi rồi.”

Trương Y Tuyết nhìn những người xung quanh, hạ thấp giọng: “Có chuyện gì vào văn phòng hẵng nói.”

“Vậy không được đâu à.” Khoé miệng Ôn Noãn cong cong: “Tôi sợ có mạng vào mà không có mạng ra lắm, hôm nay nói rõ ràng sự việc ở đây đi.”

Nói xong cô lấy điện thoại ra, mở đoạn ghi âm giữa mình và Tần Dĩ—

“Khách hàng của tôi họ Trương, cổ nói đại thiếu gia của nhà họ Ôn chỉ có thể là Ôn Thừa Nghiệp, cậu hãy mau chóng từ bỏ đi, nếu không lần sau sẽ không chỉ đơn giản là gãy một ngón tay như ngày hôm nay đâu.”

Vừa nghe thấy đoạn ghi âm, Trương Y Tuyết liền sợ xanh mặt, vội vàng xông tới giật lấy điện thoại hồng xóa đoạn ghi âm đi.

Ôn Noãn bật cười: “Bà tưởng tôi không lưu lại bản sao cho đoạn ghi âm này à.”

Mặt Trương Y Tuyết trắng như vậy, hận không thể băm vằm “Ôn Hàn” ra từng mảnh: “Chỉ dựa vào đoạn ghi âm giả này mà cậu cũng đòi vu cáo tôi?”

Ôn Noãn dĩ nhiên cũng sẽ không trực tiếp đi báo cảnh sát, dù sao bây giờ vẫn còn đang giấu mọi người chuyện anh trai hôn mê, một khi để bên cảnh sát nhúng tay vào thì sẽ không giấu nổi thân phận của cô nữa.

“Tôi chỉ đến nhắc nhở bà, lần sau lo mà biết điều với tôi một chút, đừng có giờ mấy trò chuột bọ này sau lưng tôi, muốn giết tôi hả, bà không có trình đâu.”

Cô chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh Trương Y Tuyết, nhanh nhẹn rút lấy điện thoại trong tay bà ta ra, cao giọng nói với những người xung quanh: “Vậy xin các vị ở đây làm chứng cho, sau này tôi – đứa con của vợ đầu, nếu xảy ra bất trắc gì thì người mẹ kế này chính là thủ phạm!”

Cô chỉ vào mặt Trương Y Tuyết.

Mọi người ồn ào bàn tán, ánh mắt nhìn Trương Y Tuyết... trở nên đầy ẩn ý.

Ôn Noãn đã đạt được mục đích, khoe miệng khế nhếch, chậm rãi bước ra khỏi tập đoàn.

Đầu undercut và chị gái tóc mái che mắt đi bên cạnh Ôn Noãn, làm ra động tác cắt cổ và giơ ngón giữa với Trương Y Tuyết để tăng khí thế.

Khoé miệng Ôn Noãn giật giật, cô nghiêm túc nói: “Cái này... cũng không cần thiết.”

Chương 18: Nhớ cậu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn vừa ra khỏi cổng lớn liền nhìn thấy Ôn Hằng xuống xe cách đó không xa.

Vừa nhìn thấy cô, lông mày Ôn Hằng đã dựng ngược lên, ông ta hùng hổ đi về phía cô.

Chỉ nghe thấy một tiếng “chát” vang lên.

Ôn Noãn né không kịp, trên mặt liền xuất hiện vết đỏ nóng ran.

“Đồ khốn nạn này! Mày lại đến gây rắc rối cho mẹ kế mày đấy!”

Má Ôn Noãn như thiêu đốt đến tê dại, cô định thần một lúc mới chậm rãi quay qua, ngẩng đầu nhìn Ôn Hằng một cái, lạnh giọng nói: “Tôi có mẹ, bà ta không phải mẹ tôi.”

Hai thanh niên bên cạnh lập tức phối hợp với cô: “Nhổ vào!”

“Suốt ngày đi giao du với cái đám người không ra người quý không ra quý này, chẳng có chút tiền đồ nào, vô dụng hết chỗ nói, sao tao lại sinh ra thứ mất dạy như mày chứ!”

Ôn Noãn cảm nhận cơn đau trên mặt, cô không cách nào tưởng tượng ra những năm mình không ở đây, anh trai tốt cuộc đã bị đánh nhiều như thế nào.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy phía đối diện Trương Y Tuyết đang khoanh tay, miệng cười khẩy.

Ôn Noãn lạnh giọng chất vấn: “Ông có phút giây nào từng coi tôi là con trai chưa?”

“Thứ mất dạy như mày không xứng làm con trai tao!”

Ôn Hằng càng nói càng giận, ông ta lại nâng tay lên, nhưng không ngờ cổ tay bị Ôn Noãn nắm lấy, dùng sức đủ để... làm ông ta trật khớp.

“Mày còn muốn đánh ông đấy à!”

Ôn Noãn hất mạnh tay ông ta ra, cổ lực thô bạo khiến ông ta loạng choạng lùi về phía sau, suýt nữa thì ngã, may mà có trợ lý đằng sau đỡ lại.

“Nếu ông cảm thấy tôi không xứng làm con ông thì về sau ông còn dám động vào một đầu ngón tay của tôi, tôi cũng sẽ không nể nang đâu.”

Lạnh giọng nói xong, Ôn Noãn xoay người rời đi.

...

Buổi tối 9 giờ, Giang Trác gọi đầu trong viện, mái tóc ngắn ướt đầm, cậu xách chậu chuẩn bị lên lầu.

Trên lầu, Diệp Thanh la lên với cậu : “Giang Trác, chú tôi ngủ rồi, cậu mau đưa đề toán cho tôi mượn chép chút!”

Lời còn chưa dứt, “cạch” một tiếng, hộp xà bông bay ra từ trong phòng, đập vào đầu Diệp Thanh: “Mi muốn chép bài tập của ai?”

Diệp Thanh phát ra một tiếng kêu thảm: “Chú, con sai rồi!”

Cạch vách là tiếng một dĩa đang xào rau, trên lầu là tiếng ông chú đang bật radio rè rè phát bài “Ngọt ngào” của Đặng Lê Quân...

Nhiều lúc sống trong tiểu viện này, Giang Trác sẽ quên mất rất nhiều chuyện.

Sự cô độc thời thơ ấu, cảm giác mất mát khi bị người khác xa lánh, còn có sự đố kị điên cuồng với đứa trẻ kia.

Nếu như không có những chuyện này, có lẽ cậu sẽ giống như Ôn Hàn, đáy mắt luôn có tia sáng, khoé miệng sẽ luôn mỉm cười.

Nếu như không có những chuyện này, có lẽ cậu sẽ trở thành một Giang Trác tốt hơn, một thân võ nghệ, nói không chừng tương lai còn làm một cảnh sát.

Giờ đây, cậu đã vĩnh viễn bị chôn vùi trong bóng đêm, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Giang Trác dùng khăn trắng lau lau mái tóc ướt đẫm, xách chậu lên chuẩn bị lên lầu.

Vài vì sao lác đác trên bầu trời.

Đột nhiên, tai cậu khẽ động, nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gió khác với bình thường.

Cậu khoác khăn lông lên vai, đi qua bảng phi tiêu tiện tay rút ra vài cây phi tiêu.

Đi tới bên cửa, cậu dừng lại, rồi bất thành linh mở cửa ra, tay phải duỗi thẳng, phi tiêu suýt nữa bắn đi.

Ở phía đối diện dưới ánh đèn, Ôn Noãn tự kỷ đứng đối mặt với bức tường, y hệt như một khúc gỗ, không biết đã đứng đó bao lâu.

“Cậu đang làm gì đó.” Cậu thu tay lại.

Ôn Noãn nghiêng đầu qua, nửa bên mặt thanh tú lộ ra dưới ánh sáng, nửa bên mặt khuất đi trong bóng tối, trong tay cầm một điếu thuốc chưa châm, làm ra vẻ như đang hút thuốc—

“Nhìn tường nhớ người.”

Giang Trác nhếch mép: “Cậu đứng trước nhà tôi nhớ ai?”

Ôn Noãn đón lấy phi tiêu trong tay cậu , ghé sát lại, thì thào nói: “Nhớ cậu, không được sao.”

Giang Trác nhướng mắt.

Gió đêm hơi lạnh, nhưng đầu óc cậu lại có hơi không được bình tĩnh.

Ôn Noãn không hề chú ý đến vẻ mặt thay đổi của Giang Trác, cô vén cổ áo lên che miệng, lạnh lùng đi vào viện—

“Tiểu Diệp Thanh, Hàn Hàn của cậu đến rồi đây, không phải muốn chép bài tập toán của tôi sao!”

Trên lầu truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Diệp Thanh: “Cậu cút dê!”

Trong viện rất náo nhiệt, có bác gái nhảy quảng trường, có đứa trẻ ngồi xổm trên bậc thềm đánh răng, còn có ông cụ nằm trên xích đu nghe radio, trong radio truyền đến tiếng hát thảm thiết triền miên của Đặng Lệ Quân—

“Em hỏi anh yêu em chừng nào, anh yêu em biết bao nhiêu, trái tim của anh là thật, tình yêu của anh cũng là thật, có ánh trăng nói hộ lòng anh.”

Cô cũng khẽ ngâm nga theo giai điệu, cô đi tới trước bảng phi tiêu, vươn tay ném lại phi tiêu vào đó.

Phi tiêu chệch đi mười vạn tám ngàn dặm, trúng vào thân cây bên cạnh.

Giang Trác khẽ hếch cằm, mắt híp lại: “Gà.”

Ôn Noãn không nản lòng, lại tiếp tục thử mấy lần, nhưng chỉ có một lần trúng vào vành ngoài bia.

Giang Trác đi tới, tiện tay lấy luôn phi tiêu trong tay cô: “Không phải giỏi ném rổ lắm à?”

Ôn Noãn chớp chớp mắt, hùng hồn nói: “Tôi mà cái gì cũng giỏi thì đâu còn chỗ để cậu thể hiện.”

Giang Trác xắn tay áo lên, không mảy may nhát “ừm” một tiếng.

Trong chớp mắt, phi tiêu trong tay cậu cắm thẳng vào hồng tâm.

Ôn Noãn không để ý phi tiêu, ngược lại lại bị ngón tay cậu hấp dẫn, làn da trắng muốt, năm ngón tay vừa thon vừa dài, đốt xương trên mu bàn tay rõ ràng, vô cùng đẹp mắt.

Thường thức về con trai của cô không giống với người khác lắm, người ta có thể để ý chiều cao nhan sắc, nhưng thứ cô để ý đầu tiên là tay.

Đôi bàn tay của Giang Trác có thể gọi là hoàn mỹ.

Ôn Noãn nắm lấy cổ tay của cậu , đưa đến trước mắt ngắm nghía.

Giang Trác mất tự nhiên rút tay, mày khể cau: “Cậu nhìn cái gì.”

“Ngắm nghía đôi tay thiện xạ của cậu xem có gì khác biệt với người thường.”

Giang Trác nhàn nhạt nói: “Không liên quan đến tay, mà là mắt.”

“Gì?”

Giang Trác ngược mắt lên, ngắm nhìn hồng tâm trên bia cách đó không xa, con người đen nhánh hiện ra sự tập trung mà trầm tĩnh.

Ôn Noãn đứng bên cạnh cậu , cũng học theo ngắm nhìn bảng phi tiêu dưới cây.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, radio của ông cụ đã phát xong bài “Ánh trăng nói hộ lòng anh” đầy triền miên, lại bắt đầu phát bài “Quả táo nhỏ” tươi vui.

Ôn Noãn ngáp một cái: “Hế lô, cậu ngủ rồi hả?”

Giang Trác thu ánh mắt lại, lông mi dài rũ xuống che phủ con ngươi đen nhánh: “Kỷ lục dài nhất của tôi, 14 tiếng đồng hồ.”

“14 tiếng đồng hồ chỉ để nhìn bảng phi tiêu hả?”

“Ừ.”

“Không ăn không uống.”

“Ừ.”

“Không đi nặng đi nhẹ?”

Giang Trác ghét bỏ nhếch mép: “Ừ.”

Ôn Noãn cảm thấy rất kinh ngạc, cứ đứng cứng ngắc như vậy suốt 14 tiếng, không ăn cơm không đi vệ sinh, cái gì cũng không làm, chỉ nhìn chăm chăm vào bảng phi tiêu...

Đây là việc mà con người làm đó hả?

Nhưng thực ra nghĩ lại cũng thấy có lý, không bỏ ra 10 năm khổ luyện thì sao có thể luyện được tuyệt chiêu thiện xạ bách phát bách trúng chứ, cái gọi là kỳ tài võ học trời sinh, cũng chỉ thấy qua ở trong phim kiếm hiệp mà thôi.

Nhưng mà cậu đúng là có tính nhẫn nại thật.

Bắt Ôn Noãn đứng im nhìn cái bảng đó trong vòng một phút là cô sẽ ngứa ngáy khó chịu không thôi.

Hồi bé cô mắc chứng tăng động, phá phách nghịch ngợm suốt ngày gây chuyện, đây cũng chính là nguyên nhân mà ông nội đưa cô đến Nam Sơn học võ, Thời gian cô đơn trong núi có thể giúp cô tu thân dưỡng tính.

Nhưng mà, chẳng có tác dụng gì sất.

Cô suốt ngày đi theo đám sư huynh đệ mất hết chạy khắp núi, gần như lặt tung nguyên cái Nam Sơn lên.

Sự trầm tĩnh của Giang Trác, chính xác là thứ cô khuyết thiếu.

Ôn Noãn đang nghĩ ngợi, đột nhiên Giang Trác nhét phi tiêu vào tay phải cô, sau đó thuận thế cầm lên, đưa đến trước mắt, nhàn nhạt nói: “Muốn học, tôi có thể dạy cậu.”

Ôn Noãn chưa load kịp: “Hả?”

“Có học không?”

“Học học.” Cô vui vẻ đồng ý, dù sao cũng chẳng hại gì.

Giang Trác dán người vào lưng cô, nâng khuỷu tay phải cô lên, ghé vào tai cô, nói nhỏ: “Hít thở chậm, kiểm soát nhịp tim.”

Ôn Noãn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người cậu truyền tới thông qua

chiếc áo mỏng manh.

Thình thịch thình thịch!

“Cánh tay nâng lên chút nữa, đừng có run, ổn định trạng thái.”

Hơi thở của cậu luẩn quẩn bên tai cô, ươn ướt nóng nóng.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Cô ngửi thấy mùi gỗ tùng đặc trưng trên người cậu .

Phi tiêu b/ấn ra, còn chệch xa hơn lúc ban đầu, trực tiếp cắ/m vào tường.

“ ... ”

Giang Trác buông cô ra, khinh bỉ nói: “Bỏ đi.”

“Bỏ gì mà bỏ.”

Giang Trác ném cho cô ánh mắt “không dạy được người có chương ngại về đầu óc”, đút tay vào túi, đi về phòng.

Ôn Noãn đi theo sau cậu : “Cậu làm mặt kiểu gì đó!”

Cửa bên cạnh mở ra, một bác gái tóc xoăn đi ra đổ nước, thấy Giang Trác đưa một cậu trai về ngoài thanh tú về, bác gái tóc xoăn cười nói: “Giang Trác, bạn trai đến rồi à?”

Giang Trác không để tâm “dạ” một cái, trả lời xong mới thấy sai sai.

Bạn trai?!

“Không phải.” Cậu lập tức sửa lại: “Bạn học mà thôi.”

Bác gái tóc xoăn cười nói: “Nhóc Thanh giới thiệu cho bác tiểu thuyết BL về hai đứa “Hotboy trường bá đạo khế biết yêu”, bác cũng đang follow đấy! Bác còn là fan cứng của bộ này đấy! Chương mới nhất ngược lắm luôn, khóc gần chết!”

“Tiểu Trác, cháu phải đối xử với Hàn Hàn cho tốt, nếu cháu dám phụ lòng cậu ấy, bác sẽ không làm mì xào cho cháu ăn nữa!”

Giang Trác: “ ... ”

Ở trong phòng, Ôn Noãn nằm trên sofa, cầm điện thoại đọc—

[Sau chuyện đó, Giang Trác ngồi bên mép giường, hai má ửng đỏ, hô hấp dồn dập, tay nắm chặt lấy ga giường, kéo ra vài vết nhăn.

Ôn Hàn châm điều thuốc, trong khói thuốc lượn lờ, cậu ta híp mắt nhìn cậu: “Sao em lại làm ra vẻ mặt đó, tôi đã bạc đãi em chẳng?”

Giang Trác cắn chặt răng, không nói lời nào.

Ôn Hàn bò qua, niết lấy cằm cậu, hôn thật mạnh lên môi: “Em là người của tôi, hiện tại, tương lai, đừng hòng trốn chạy!]

Giang Trác đi tới, nhắc chân đạp vào hông cô.

Ôn Noãn giãy đành đạch như con cá chép, vội lật mình trốn ra sau sofa: “Ê, cậu muốn giết chồng đó hả!”

“Cậu có giỏi nói lại một chữ nữa, có tin ông cho cậu ngày mai khỏi đến trường luôn không.”

Ôn Noãn lập tức ngậm miệng: “Được rồi được rồi, không nói thì thôi, cậu đừng hung dữ mà.”

Giang Trác châm thuốc, lấy điện thoại gọi cho bộ phận chăm sóc khách hàng của Tấn Giang văn học thành, yêu cầu xoá truyện, thế nhưng, bên chăm sóc khách hàng lại nói đang luyện Thái Cực Quyền, nói sẽ ghi âm lại sự việc và phản ánh lại với người có liên quan.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Ôn Noãn cười hi hí hô hố: “Cậu gọi cho bên chăm sóc khách hàng, còn không bằng trực tiếp đi báo cáo cho bên trung tâm, nói là văn này không hợp thuần phong mỹ tục.”

Giang Trác nhắc điện thoại trình bày cả nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng bị thủ tục báo cáo phức tạp làm nhức hết cả đầu.

“Cậu mà report truyện này thì nguồn vui mỗi ngày của tôi sẽ không còn nữa.” Ôn Noãn híp mắt cười nói: “Tôi còn thả like cho tác giả quá trời luôn.”

Giang Trác quay đầu lạnh lùng nói: “Cậu không cảm thấy kỳ quặc à?”

“Có gì mà kỳ quặc?”

“Thì nam với nam...”

Quan trọng nhất là... cậu và tôi.

Ôn Noãn không đồng cảm nổi, từ đầu đến cuối đều là anh cô với Giang Trác, mắc gì phải thấy kỳ quặc.

“Giống thui mùi, có phải làm thiệt đâu.”

Da đầu Giang Trác ngứa râm ran: “Không được nói từ đó!”

“Từ nào, làm à?”

Từ này châm ngòi ngọn lửa mà Giang Trác khó khăn lắm mới dập tắt được, cậu nhào tới đè lên người Ôn Noãn, vươn tay tóm lấy cổ cô.

“Cậu muốn chết phải không Ôn Hàn.”

“Á! Cậu làm gì đó, tránh ra!” Cậu đè lên người cô, tư thế cũng tương đối... ám muội.

Suy cho cùng, Ôn Noãn cũng là con gái, tư thế này làm cô cảm thấy có hơi ngượng ngùng.

“Bỏ ra, không là tôi không khách sáo đâu.”

Đúng lúc này, Giang Trác bỗng buông tay ra khỏi cổ cô, trượt xuống cầm, nhẹ nhàng bẻ sang một bên.

Bên má trái trắng nõn của Ôn Noãn hằn rõ 5 vết ngón tay.

Sắc mặt Giang Trác bỗng chốc trùng xuống, con ngươi phát ra tia sáng nặng nề, cậu lạnh lùng hỏi: “Ai làm đây?”

Ôn Noãn quên mất chuyện này, được cậu nhắc lại, cô vội vàng dùng cổ áo che má lại.

Trước mặt bạn cùng tuổi, suy cho cùng vẫn phải cần thể diện.

Thế nhưng Giang Trác không hề buông cô ra, đầu ngón tay đặt lên má cô, nhẹ nhàng vuốt v3: “Đau không?”

Hô hấp Ôn Noãn đột nhiên trở nên nặng nề, cô nhìn đi chỗ khác, lẩm bầm nói: “Sớm đã không còn đau rồi.”

Chương 19: Yêu nhau yêu cả đường đi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn tưởng Giang Trác xồng xộc ra ngoài là vì muốn đi báo thù cho mình, cô vội vàng nhảy lên, giơ tay kiểu Nhĩ Khang, la to với cậu: “Giang Trác, đừng mà!”

Có điều Giang Trác chỉ đi loanh quanh tới chuồng gà cuối hành lang của nhà Diệp Thanh, nhặt hai trái trứng gà tươi ở bên trong, quay đầu nhìn Ôn Noãn.

Ánh mắt đó, tựa như đang nhìn người thiếu năng.

Ôn Noãn ngượng ngừng thu tay về.

Cho nên, cậu sùng sục đập cửa đi ra, con mẹ nó chỉ là vì nghe thấy gà nhà Diệp Thanh đẻ trứng thôi hả?

Diệp Thanh đang làm bài tập ở ban công trên lầu hét lớn: “Giang Trác, cậu lại trộm trứng gà nhà ông!”

Giang Trác cầm trứng gà, đi thẳng vào phòng bếp.

Ôn Noãn ngồi trên sofa, lười biếng coi TV, điều khiển từ xa bật tới một chương trình tài năng nào đó, Giang Trác đã đi ra từ phòng bếp, cầm hai quả trứng gà tươi đã được luộc chín, ngồi lên bàn trà, vừa hay chần luôn tầm nhìn TV của Ôn Noãn.

Ôn Noãn nghiêng đầu, tiếp tục xem TV: “Hèn gì cao dữ vậy, thì ra là suốt ngày đi trộm trứng gà nhà Diệp Thanh để ăn.”

Giang Trác bơ cô, rũ mắt, lăn trứng gà hai vòng trong lòng bàn tay mình.

Ôn Noãn thu ánh mắt về, ngấm nhìn cậu.

Lông mi dài che đi mi mắt, viền mắt đầy đặn, hơi cong lên, lộ ra mấy phần dịu dàng.

Trong chương trình giải trí là một tiểu thịt tươi lưu lượng vừa nhảy vừa hát, nhưng sức hấp dẫn... vẫn kém xa so với thiếu niên đầy sức sống trước mặt.

Trên người cậu mang theo một cỗ mùi vị sạch sẽ.

Ôn Noãn chớp chớp mắt, nghiêm túc đề nghị: “Giang Trác, cậu có từng xem xét đến việc debut vị trí center chưa?”

“Xét cái quần.”

Xoa trứng gà xong, Giang Trác đặt trứng lên má Ôn Noãn, lăn qua lăn lại.

Ôn Noãn nhìn sang, cảm nhận động tác chu đáo dịu dàng của cậu.

Trứng gà ấm nóng lăn tới lăn lui trên má, Giang Trác ngắm nhìn khuôn mặt của cô, ánh mắt tập trung giúp cô chườm má.

Từ nhỏ Ôn Noãn đã lớn lên cùng một đám con trai, trèo núi đấm đá, trước giờ chưa từng cảm thấy con trai là sinh vật có gì đẹp.

Mà có đẹp hơn nữa thì nhìn nhiều cũng chán.

Nhưng ngũ quan của Giang Trác thật đúng là nhìn hoài không ghét được.

“Sao lại bị đánh?” Cậu nhàn nhạt hỏi.

Ôn Noãn bĩu môi, giải thích: “Ba tôi không thích mẹ tôi nên cũng không thích tôi luôn, yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông ti họ hàng...”

Cái tay giúp cô chườm mặt của Giang Trác hơi khựng lại.

Yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông ti họ hàng.

Năm đó, trước mặt tất cả bạn nhỏ trong viện phúc lợi, người phụ nữ kia chất vấn một đứa trẻ chưa tới 6 tuổi là cậu: “Sao mày không đi chết đi?”

Giang Trác, sao mày không đi chết đi?

Cậu không tìm được đáp án, tại sao lại sống, lại tại vì ai mà chết.

“Chả sao cả, dù sao tôi cũng chả để ý.” Cô quay đầu đi, quai hàm hơi phồng lên: “Không để ý chút nào.”

Giang Trác không nhin được nhìn cô nhiều hơn.

Làn da nhẵn nhụi hiện lên vài vệt đo đỏ, đôi mắt màu nâu nhạt trong veo, mang theo mấy phần bướng bỉnh bất kham, ngũ quan điểm lệ thuần khiết.

Nếu cậu là con gái, hẳn sẽ là kiểu tuyệt sắc khuynh thành khiến đàn ông cam tâm bỏ mạng.

Sau khi chườm mặt cho cô, cậu lại bắt đầu bóc vỏ trứng, động tác dịu dàng chậm rãi.

Trước giờ cậu không phải là kiểu người giỏi an ủi người khác, nhưng cậu có thể hiểu được cảm giác của cô hơn bất kỳ người nào.

Ôn Noãn nhìn vỏ trứng bị cậu bóc từng chút một, cô cầm điều khiển TV lên chuyển kênh, đài truyền hình bật sang một chương trình hện hò nào đó.

Khách mời nam và nữ đang tương tác nói chuyện, đôi bên đều có thiện cảm về nhau.

Ôn Noãn đột nhiên nổi tính hiếu kỳ, hỏi: “Giang Trác, sao cậu không có bạn gái?”

Tay bóc trứng gà của Giang Trác hơi khựng lại, cậu nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó đưa ra kết luận là “không biết”.

Ôn Noãn lại hỏi: “Cậu có muốn tìm bạn gái không?”

“Không muốn?”

“Sao lại không muốn?”

Giang Trác ngẩng đầu nhìn cô: “Đẹp trai quá, không ai xứng với tôi.”

Ôn Noãn: “...”

Đáp án này làm cô cạn lời.

Giang Trác lại: “Cậu thì sao?”

Ôn Noãn cười ha ha, vỗ vỗ vai cậu: “Tôi thì siêu dễ động lòng luôn.”

Giang Trác nhìn cô: “Thật sao?”

“Tôi crush nhiều người lắm, ha ha ha, đều là đơn phương cả.”

Cô gập đầu ngón tay đếm từng người một.

Toàn là sư huynh đệ của cô, đại sư huynh trầm tĩnh, nhị sư huynh bỉ bựa, tam sư huynh đẹp trai lạnh lùng, thêm mấy sư đệ y hệt chó con, suốt ngày vây quanh cô, ê a gọi sư tỷ thế này, sư tỷ thế kia...

Vào mỗi giai đoạn khác nhau, cô sẽ thích những kiểu người khác nhau, có điều sư phụ cấm tiệt không cho đồng môn yêu đương, ở đây chỉ có mỗi cô là nữ đồ đệ, với tính cách nhây nhót của con bé này, có khi mở luôn hậu cung ở Nam Sơn luôn không biết chừng?

Cho nên nhiều năm như vậy nhưng chẳng sư huynh đệ nào dám mó tới Ôn Noãn.

Ai dám, đánh gãy chân.

Giang Trác nhìn cô gập ngón tay, một người hai người ba người bốn người...

Cuối cùng gập luôn đến ngón thứ mười.

Sắc mặt cậu hơi sa sầm, lạnh giọng hỏi: “Dễ dãi.”

“Dễ dãi gì, đây gọi là mị lực vô biên của Hàn ca đây biết chưa!”

Giang Trác rõ ràng không vui, trứng gà vốn dĩ bóc cho cô ăn thì bản thân lại cắn luôn một miếng.

“Thích thì thích, chớ mà ở với nhau thật...” Ôn Noãn nghĩ nghĩ: “Thì tôi còn có thêm điều kiện.”

Cậu vừa ăn vừa hỏi: “Điều kiện gì?”

“Đánh thắng tôi.”

Giang Trác suy nghĩ một lúc, hỏi: “Dùng ám khí có được không?”

“Tuyệt đối không được!”

“Ờ.”

“Vẫn còn điều kiện thứ hai.”

“Là gì?”

Ôn Noãn nhe răng cười với cậu: “Nếu đánh không lại tôi, vậy thì phải khiến tôi cam tâm tình nguyện xuống nước chịu thua.”

Giang Trác nghĩ nghĩ, đưa ra kết luận—Người đó hẳn là một con chó ba phải đẹp mã.

Trong phòng, ánh đèn thật êm dịu.

Ôn Noãn mặc một chiếc áo len cổ lọ màu xám nhạt, chiếc cổ càng trở nên thon dài, cô ngồi trên ghế sofa, hai chân khép lại, dáng ngồi cũng là dáng ngồi tiêu chuẩn của con gái.

Giang Trác chốc chốc lại quay sang nhìn cô.

“Giang Trác, cậu có muốn đấu với tôi một trận không nè!” Cô híp mắt cười nói giống với cậu.

Giang Trác bóc xong quả trứng còn lại, nhét vào mồm cô, lạnh giọng nói: “Cậu là con gái thì tôi còn xem xét.”

Ôn Noãn nhai trứng gà, ngần ngừ.

Trùng hợp quá, tôi là con gái thiệt nè.

Cậu biếng nhác tựa lưng vào sofa, mặt không cảm xúc xem chương trình hẹn hò, không biết là đang nói đùa hay thật.

Ôn Noãn híp mắt cười nói: “Cậu thích tôi hả.”

Giang Trác ngược mắt, lạnh lùng liếc cô một cái: “Tôi sẽ không thích con trai đâu, cậu không có cái phúc đó, kiếp sau hẵng mơ.”

“Nói không chừng tôi thực sự có cái phúc này đó.” Ôn Noãn dài giọng cười: “Trác ca, không giấu gì, nhà tôi có một em gái song sinh, nhìn y hệt tôi, có hứng thú không?”

“Không.” Giang Trác lạnh lùng đứng dậy, không muốn thảo luận loại chuyện này với cô nữa: “Cậu im mồm đi.”

“Tôi nói thật đó, khi nào rảnh tôi giới thiệu cho, em gái tôi tốt lắm, vừa ngoan vừa nghe lời, cái gì cũng biết làm, thang máy hỏng cũng có thể leo một hơi lên tầng 25 không th ờ dốc luôn.”

Giang Trác ném phi tiêu tới, Ôn Noãn vội vàng cúi người né đi.

“Nói thiệt mà, xạo cho cậu đập tôi!”

Giang Trác lạnh giọng uy hiếp: “Ông không có hứng, nói thêm một chữ nữa là đánh gãy chân.”

Ôn Noãn vội vàng bịt miệng.

Lần đầu tiên rao bán bản thân mà vẫn chưa bán được, Ôn Noãn không muốn nói chuyện nữa, cô cầm điều khiển đổi kênh chán chê.

Giang Trác mặc xác cô, ngồi vào bàn học bắt đầu làm bài tập, ở phía sau, cô ngoan ngoãn chỉnh nhỏ âm lượng TV.

Giang Trác tiện tay lấy một tập vẽ trong giá sách ra, lật tới trang cuối cùng—

Trong tập vẽ là một bé gái cột tóc đuôi ngựa, mặc đạo bào dành cho nam...

Bé gái này đã bảo vệ cậu.

Lúc đó cậu bị mấy đứa con trai xấu tính biết võ bắt nạt, nằm trong bùn đất vụn vẹo, khó coi hết như một con sâu.

Cậu không nhìn thấy gì, ký ức duy nhất còn sót lại, chính là một câu nói của bé gái này—

“Ai bắt nạt cậu ấy, tao đánh người đó!”

Bé gái này chỉ được cái mạnh mẽ, đi đứng còn chưa vững nên bị đánh cho bầm dập.

Hai người bị đập nằm trong bùn đất cùng nhau, bé gái khó khăn bò đến bên cạnh Giang Trác, đỡ cậu dậy.

Thích thế nào, cũng chẳng gặp được, ngay cả dáng vẻ của cô bé cậu cũng không còn nhớ nữa...

Nhưng trên thế giới này, cô bé là người duy nhất bảo vệ cậu.

Giang Trác cũng không cảm thấy Ôn Hàn có gì giống với cô bé này, chỉ là...

Cảm giác Ôn Hàn cho cậu lúc này, giống hệt như cảm giác cô bé kia cho cậu lúc đó.

Chính là loại cảm giác như vậy, khiến Giang Trác cậu con mẹ nó sắp phân liệt nhân cách tới nơi, cả đời này cậu là trai thẳng, cho nên... cho dù có một đời không yêu đương, thì cậu cũng sẽ không ở bên Ôn Hàn.

Cậu dành nửa tiếng làm xong một trang đề toán, người phía sau đã đứng lên, vươn vai, có vẻ chuẩn bị rời đi.

“Trác Trác ca, tiền tôi không?”

Giang Trác đẩy ghế ra, không khách sáo nói: “Cậu là con nít 3 tuổi chắt mà cần người tiền?”

Ôn Noãn tựa người vào cửa, nói giỡn: “Có bạn trai xinh đẹp như vậy, cậu không tiền về nhà cho an toàn, nhớ đâu trên người bị người khác cướp mất thì sao?”

Giang Trác cười khẩy: “Thế thì tôi phải cảm ơn người đó rồi.”

Ôn Noãn bĩu môi, đi thẳng ra ngoài cửa: “Bái bai!”

Đi xuống lầu, bác gái tóc xoăn cười với Ôn Noãn: “Hàn Hàn hoan nghênh cháu lần sau tới nữa, đến nhà dì ăn cơm, dì sẽ làm ếch kho tiêu cho cháu.”

“Vâng ạ, lần sau cháu nhất định sẽ tới!”

Ôn Noãn đi ra ngoài, ngắm nhìn những vì sao lác đác trên bầu trời, tâm trạng buồn bực hôm nay bay biến mất.

Vừa đi đến đầu ngõ, phía sau truyền đến tiếng bánh xe đạp chạy trên đường đá, cô quay đầu, nhìn thấy Giang Trác đạp xe đạp đuổi

theo.

Xe đạp xoay một vòng trước mặt cô rồi dừng lại.

Thiếu niên hếch cằm, mặt không cảm xúc biếng nhác nói—

“Bạn trai, lên xe.”

Chương 20: Xoa đầu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Gió lạnh hiu hiu thổi, cơn mưa mùa thu vừa dứt khiến mặt đường trở nên ẩm ướt, bên đường vang lên tiếng chuông xe đạp lạnh lạnh.

Ôn Noãn ngồi ở yên sau, đầu ngón chân thì thoảng lại chà chà xuống mặt đường, cô còn cảm thấy trò này thật vui, càng lúc càng nghịch làm cho xe đạp xiêu vẹo lão đảo.

Giang Trác không vui nói: “Cậu ngồi im chút được không?”

“Từ nhỏ tôi đã bị tăng động rồi.” Ôn Noãn trả lời: “Không động chân thì phải động tay.”

“Vậy thì cậu động tay đi.”

“Được.” Ôn Noãn xắn tay áo, cọ cọ vẽ chữ trên lưng Giang Trác: “Tôi viết cậu đoán, đoán đúng có thưởng.”

“Thưởng gì?”

“Cậu đoán đúng đã rồi mới nói.”

Ôn Noãn bắt đầu vẽ từng nét chữ lên lưng áo Giang Trác, Giang Trác lăm lăm đọc theo—

“Bạn trai của tôi đẹp trai nhất trần đời.”

“Tôi bị bẻ cong rồi.”

“Tôi thật sự rất yêu cô ấy.”

Ôn Noãn tựa đầu vào lưng cậu, cười lớn.

Giang Trác trợn mắt, cố ý chạy nhanh ở chỗ đường xóc, xe đạp chòng chênh một lúc, Ôn Noãn vội vàng ôm lấy eo cậu.

“Cậu cố tình trả đũa tôi!”

Ngữ điệu Giang Trác bình bình: “Không có.”

Nói xong lại lao tới một ổ gà khác, lắc lư đến nỗi cả người Ôn Noãn đung tới đung lui vào lưng cậu, mũi bị đập dẹp lép.

Ôn Noãn đập đánh bốp vào lưng cậu: “Cậu làm gì đó!”

Giang Trác đột nhiên hãm phanh, người cong lại, khẽ run rẩy.

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ đau đớn của Giang Trác, bỗng nhớ ra dây thần kinh cảm giác của cậu nhạy cảm hơn người bình thường.

“Ồi ối!” Cô hối hận kêu lên: “Xin lỗi xin lỗi nha! Đánh đau cậu hả? Tôi quên mất tiêu, thực sự xin lỗi, tôi cho cậu đánh lại được không!”

Giang Trác lập tức hồi phục lại bình thường, hết như chẳng có chuyện gì, tiếp tục đạp bánh xe: “Đồ ngốc.”

Ôn Noãn vừa nhìn là biết cậu giả bộ, tức lắm mà vẫn không nỡ ra tay với cậu—

“Cậu quá đáng rồi nhé!”

Giang Trác ngấm nhìn cảnh đêm bên đường cứ thế lướt qua, huyết sáo, tâm trạng dường như không tệ.

Đau chứ, cơn đau đó thực sự bị phóng đại ra gấp 10 lần, có điều nhìn thấy gương mặt lo lắng đáng yêu của cô, Giang Trác cảm thấy mình vẫn còn chịu được.

Ôn Noãn đột nhiên nảy ra một ý: “Giang Trác nè, cái tuyệt kỹ chiu chiu của cậu lợi hại như vậy, mai mốt chắc chắn có thể kiếm được nhiều tiền lắm đó.”

Giang Trắc nhàn nhạt nói: “Tôi không thiếu tiền.”

Mặc dù nhà họ Giang không thích cậu nhưng dù gì cậu vẫn mang họ Giang.

Nhà họ Giang là hào môn thế gia, với thân phận của cậu không thể bỏ mặc cho lang thang đầu đường xó chợ được, tiền sinh hoạt mỗi tháng đều được chuyển vào trong thẻ, cậu cũng nhận hết.

Mũi chân Ôn Noãn đập đập trên mặt đường, cô nhìn lên trời nói: “Tôi mà có tuyệt kỹ như vậy thì ngày nào cũng sẽ đi chơi mấy trò ném vòng trong công viên, bách phát bách trúng, ném trúng được thật là nhiều búp bê sứ, đáng yêu biết bao.”

Cậu cười cười: “Nếu cậu thích thì lần sau hẹn đi?”

“Được!”

Cơn gió mang theo ẩm ướt của mùa thu, thổi vào mặt vô cùng dịu dàng.

Cậu không kìm nổi mà thả chậm tốc độ.

Ôn Noãn đột nhiên lại hỏi: “Vậy cậu luyện cái đó là để bảo vệ bản thân hả?”

“Không phải.”

“Nếu không kiếm tiền, cũng không để bảo vệ bản thân thì là vì gì?”

Giang Trắc im lặng trong giây lát, nói: “Yên lòng.”

“Yên lòng?”

Ôn Noãn nghĩ tới những gì cậu vừa nói, có thể không làm gì, không nghĩ gì trong vòng hơn 10 giờ đồng hồ liên tục, chỉ chăm chú nhìn vào hồng tâm.

“VẬY... TẠI SAO CẬU LẠI KHÔNG YÊN LÒNG?” CÔ HỎI.

Tại sao không yên lòng.

Gió đêm hơi lạnh, Giang Trác ngẩng đầu, ngắm nhìn vài ngôi sao lẻ loi trên bầu trời: “Muốn lắm, mà làm không được.”

Khát khao, đổ lệ, dường như cả tuổi thơ của cậu đã bị những cảm xúc đó nuốt chửng.

Làm gì có ai sinh ra đã nổi loạn, cậu cũng muốn làm một đứa trẻ thật ngoan, lần nào thi cũng đạt điểm cao.

Ôn Noãn ngẩng đầu, nhìn bóng lưng thẳng tắp mà cô đơn của cậu, trong lòng có chút khó chịu.

Cô không nói gì nữa, chỉ nắm chặt lấy góc áo của cậu.

Xe đạp dừng trước cửa nhà chính nhà họ Ôn, Giang Trác nhìn vào ngôi nhà tối như mực, nói: “Ở nhà không có ai à?”

Ôn Noãn nhảy xuống khỏi xe đạp: “Sức khỏe ông nội không tốt, luôn phải nằm viện điều trị, mẹ tôi thì bận đi làm, căn nhà này chỉ có mình tôi ở thôi.”

Giang Trác xoa xoa mũi: “Không có lấy một người bảo vệ sao?”

Ôn Noãn nhe răng cười, vươn tay sờ mái tóc trắng của cậu: “Cậu đang lo cho bạn trai cậu đó à?”

Giang Trác hất tay cô ra, mặt không cảm xúc nói: “Đừng đụng vào đầu tôi.”

“Cậu hỏi đoán đúng có thưởng gì, đây là phần thưởng dành cho cậu đó, để bạn trai xoa đầu cho cậu nha.” Ôn Noãn lại kiễng chân, xoa xoa mái tóc trắng của cậu.

Tóc cậu mềm mượt, sờ lên rất thích.

Lần này Giang Trác không hất tay cô ra nữa, để mặc cho cô sờ, sau đó quay xe, rời đi.

Ôn Noãn đứng ở bên đường, tiễn bóng lưng thẳng tắp của cậu: “Trên đường cẩn thận nhớ!”

“Đúng rồi.” Giang Trác đột ngột phanh xe, quay đầu hỏi: “Tại sao lúc đó cậu lại viết là cô ấy?”

“Gì cơ?”

“Ban nãy, lúc viết chữ lên lưng tôi, cậu dùng từ cô ấy.”

(Nói chung cái này liên quan đến cách viết tiếng Trung, 他 là anh ấy 她 là cô ấy, hai từ chỉ khác nhau bộ nhân và bộ nữ, Ôn Noãn quen tay viết luôn bộ nữ)

Ôn Noãn đột nhiên hơi hoảng: “Lúc đó tôi viết sai, không được à.”

Giang Trác trầm tư mấy giây, sau đó cười cười với cô: “Tôi hiểu rồi.”

“...”

Không, cậu thì hiểu cái gì!!!

Trưa ngày hôm sau, Hạ Huy dẫn theo vài nam sinh trong đội, chủ động đến lớp Giang Trác, hẹn cậu chơi bóng rổ: “Lần trước đánh thắng mấy tên nhãi bên trường thể dục Thập Trung, bọn chúng không phục nên hẹn chơi lại một trận hữu nghị, Trác ca, cậu nhất định phải đến đấy.”

Giang Trác không mấy hứng thú, rút tay vào túi quần, dáng vẻ lười biếng... hệt như giây tiếp theo sẽ từ chối luôn.

Hạ Huy nhận được ánh mắt của Lục Vũ, nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Bạn trai của cậu cũng tới.”

Giang Trác chẳng ư hử gì, rảo bước bỏ đi.

Hạ Huy còn tưởng Giang Trác sẽ không tham gia, con người cậu không thích lo chuyện bao đồng, cho dù nhà người ta có đang cháy thì ông nội này đi qua cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Vậy mà không ngờ lúc tan học, Giang Trác thế mà lại đi tới đây thật.

“Trác ca, đến rồi à!”

Giang Trác dứt tay vào túi quần, tựa người vào trụ bóng rổ, nhìn về phía toà dạy học: “Bọn họ vẫn chưa tan lớp à?”

“Hả, cậu nói ai?”

Giang Trác biếng nhác liếc cậu một cái: “Bạn trai của tôi.”

Hạ Huy ngại ngùng gãi gãi đầu: “Ngại quá Trác ca, Ôn Hàn nói hôm nay có việc nên đi trước rồi.”

“...”

Giang Trác muốn làm thịt cậu ta.

Nói ra thì Ôn Noãn có việc thật, vừa tan học là biến mất tăm, hỏi mượn xe mô tô của thanh niên đầu undercut, đến cổng trường trung học Thất Trung chặn người.

Thất Trung là trường trung học có điểm đầu vào cao nhất ở Bắc Thành, thời gian tan học cũng muộn hơn 40 phút so với các trường khác.

Ôn Noãn dừng xe trước cổng lớn đầy khí thế của Thất Trung, vừa dừng lại thì tiếng chuông tan học đã vang lên.

Rất nhanh, thanh niên mặt sẹo Tần Dĩ đã nằm trong tầm nhìn của cô.

Dáng người cậu ta không cao, nhưng thân hình lại vô cùng săn chắc, vừa nhìn là biết có luyện tập.

Cậu ta mặc đồng phục rộng rãi, lưng khoác ba lô ra khỏi cổng lớn, trông chẳng khác gì học sinh bình thường.

Ôn Noãn đang định đi về phía cậu ta thì lại nhìn thấy vài nam sinh mặc đồng phục lôi thôi đi ra khỏi cổng trường, một trong số đó còn khoác vai Tần Dã, dẫn cậu ta đi về phía hoa viên đối diện.

Mới đầu, Ôn Noãn còn tưởng đó là bạn cậu ta, nên không tùy tiện xông tới, mà chỉ đứng nhìn bọn họ từ xa.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến cô ghen hòng trần trối.

Mấy nam sinh kéo Tần Dã tới hoa viên ít người, tên cao lớn trực tiếp giật lấy balo của Tần Dã, mở khóa vứt hết đồ bên trong ra.

Sách vở, bút thước và một vài đồ vật khác đều rơi hết xuống đất.

“Không giúp làm bài tập à, được thôi, thế thì mày cũng đừng làm nữa.” Tên cao lớn dẫm chân lên sách của cậu ta, dùng lực nghiền.

Bộ dáng cậu cao ngạo, hành vi cũng không nể nang gì.

Ôn Noãn ôm cùi chỏ bàng quan, chuẩn bị xem Tần Dã sẽ dạy dỗ đám con trai không biết trời cao đất dày này như thế nào.

Nhưng không ngờ, đối diện với tên bắt nạt, Tần Dã lại không nói lời nào mà chỉ ngồi xổm xuống nhặt sách vở cho vào túi.

Bộ dáng hiền lành thiện lương của cậu ta, cứ như không cùng một người với thủ đoạn tàn nhẫn lúc truy sát cô.

Ôn Noãn còn tưởng Tần Dã đang giấu nghề, tiếp tục quan sát, vậy mà đến cuối cùng...

Sau khi cong lưng nhặt xong sách vở của mình, Tần Dĩ hiền lành nói với người kia: “Hôm nay công việc có hơi bận, ngày mai sẽ giúp cậu làm bài tập.”

Nói xong cậu ta vòng qua người đó rồi rời đi.

Ôn Noãn kinh ngạc há hốc mồm, không dám tin.

Anh giai này... bị gì vậy?

Thế nhưng, tên cao lớn kia dường như không định bỏ qua cho cậu dễ dàng, cậu bước lên trước ấn chặt vai cậu kéo về lại: “Muốn đi à, không dễ thế đâu!”

Tần Dĩ đứng rất vững, không hề loạng choạng.

Nam sinh cao to nhấc chân đạp vào đầu gối cậu một cái—

“Con mẹ nó mày giả vờ cái gì! Thứ rác rưởi!”

Tần Dĩ lùi về sau, lại bị mấy nam sinh khác khống chế.

Cho dù người khác có bắt nạt cậu thế nào, cậu cũng chỉ né chứ không đánh lại.

Tên này... giỏi nhẫn nhịn thật đó!

Ôn Noãn thực sự không nhìn nổi nữa, cô lấy điện thoại từ trong túi ra, điên cuồng quay video mấy nam sinh kia: “Giang cư mạn ơ, em đi ngang qua một cảnh bạo lực học đường nóng sốt mới ra lò nè, đừng bỏ lỡ nhé, đây là trường Thất Trung của Bắc Thành, ối, ngay tại cổng trường luôn, mấy anh giai ơ, lại đây lại đây, cho quay chính diện cái coi.”

Mấy nam sinh dừng tay lại, sững sờ nhìn cô.

Ôn Noãn cầm điện thoại quay vào mặt bọn chúng, vừa quay vừa oang oang nói: “Ngày mai cho các cậu tỏa sáng trên trang nhất luôn,

nào, các hotboy, say hello với người dân cả nước đi.”

“Muốn chết à!” Nam sinh cao to lạnh mặt đi tới, tính giật lấy điện thoại của Ôn Noãn.

Động tác của Ôn Noãn cực kỳ nhanh nhẹn, sau khi né được cậu ta, cô thuận thế đập một cái, ép cậu ta phải lùi về sau mấy bước, ôm ngực, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mấy tên khác thấy thế liền hô lên xông tới để cướp điện thoại, có điều bọn chúng nào phải đối thủ của Ôn Noãn, tên nào tên nấy cũng ăn dù ít dù nhiều mấy đấm.

Ôn Noãn khổng chế lực, không thực sự làm bọn chúng bị thương vào chỗ hiểm, nhưng đủ để mấy tên này phải chịu đau mấy ngày.

Coi như là cho một bài học.

Mấy tên con trai này bình thường là kiểu mềm nắn rắn buông, bọn chúng cũng có mắt, thấy Ôn Noãn quả thực không phải dạng vừa, liền chửi bậy vài câu, sau đó đỡ nhau chạy mất.

Ôn Noãn quay đầu nhìn Tần Dã.

Cậu ta cúi đầu kiểm tra sách vở và vật dụng trong ba lô, về mặt nhân nhạ: “Ai mượn cậu lo chuyện bao đồng.”

Khóe miệng Ôn Noãn giật giật: “Khỏi cần cảm ơn.”

Tần Dã cài lại khóa cặp, quay người rời đi, Ôn Noãn đuổi theo cậu: “Cậu có bị M không vậy, võ giỏi thế mà sao không phản kháng?”

Tần Dã đáp: “Phản kháng thì có ích gì, bọn chúng chỉ càng quá đáng hơn thôi.”

“Ê, xin cậu có thể lấy lại khí thế như lúc đánh tôi được không?”

Dặt dẹo như mấy tên kia, có 10 hay 100 tên cũng không phải là đối thủ của Tần Dã, cậu ta sợ gì chứ!

“Nếu tôi đánh lại, bọn chúng sẽ càng gây rắc rối cho tôi nhiều hơn, trong đó còn có con trai chủ tịch trường, có thể tôi sẽ bị đuổi học... Năm sau là tốt nghiệp rồi, tôi không muốn gặp rắc rối.”

Ôn Noãn bĩu môi: “Đừng có nhát vậy được không.”

Tần Dã khinh thường liếc cô một cái: “Đại thiếu gia sống trong nhung lụa như cậu thì hiểu cái cú gì.”

Mặc dù Ôn Noãn cũng là một người theo đuổi phương châm “nhẫn nhịn”, nhưng tiền đề của sự nhẫn nhịn là phải bảo đảm được tôn nghiêm và sự an toàn của bản thân.

Sau tiền đề này, bạn là kẻ mạnh, đối phương là kẻ yếu, giữ được sự khiêm nhường mới tạo nên khí phách của bản thân.

“Tôi không hiểu đấy.” Ôn Noãn bĩu môi: “Sur phụ tôi nói, luyện võ không phải là để chấp nhất hơn thua, mà là để bảo vệ những người quan trọng của bản thân, nhưng nếu ngay cả chính mình còn không bảo vệ được thì làm sao có thể bảo vệ được người khác chứ.”

Lời này nói ra dường như đã chọc vào chỗ đau của Tần Dã, cậu hơi rũ mắt, nhất thời không nói gì.

Ôn Noãn không để trong lòng đi theo cậu ở phía sau, tới con đường sau trường chỗ quầy hàng nướng.

Trên đường đi có không ít người ngoái đầu nhìn, hình như chưa từng thấy nam sinh đẹp trai như vậy ở Thất Trung.

Lúc Ôn Noãn tựa người vào bên quầy thịt nướng, việc làm ăn của cả sạp bỗng chốc tốt lên hẳn, có không ít con gái dắt nhau đi vào tiệm, ngượng ngùng nhìn cô.

Tần Dã cầm mấy xiên thịt nướng đặt lên giá, khó chịu hỏi: “Sao cậu còn chưa đi.”

Ôn Noãn xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay thon nhỏ trắng ngần: “Suýt bị cậu hại chết, ăn của cậu có hai xiên thịt nướng làm gì căng.”

“Tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, tôi không hề hại chết cậu, chỉ dạy dỗ cậu mà thôi.”

Ôn Noãn li.ếm li.ếm môi, “ừ” một tiếng.

Lúc trước cậu ta nói vậy, Ôn Noãn có thể sẽ không tin, nhưng bây giờ thì cô tin.

Người này bị một đám côn đồ bắt nạt còn không dám đánh lại, coi thi đại học còn quan trọng hơn cả mạng sống, cậu ta hẳn sẽ không làm ra chuyện ác độc như giết người phóng hỏa.

“Hôm nay tôi đến là có chuyện muốn hỏi cậu.”

“Hỏi rồi phần lẹ đi.”

“Lần trước tôi bị hành hung ở ngọn núi sau trường, có phải là cậu làm không?”

Tần Dã lật miếng xúc xích nướng trong tay, nhàn nhạt nói: “Ngay cả kẻ hành hung mà cậu cũng không nhìn rõ à?”

“Tôi bị mất trí nhớ rồi.”

“Cậu mất trí nhớ đúng lúc nhì.”

Sắc mặt Ôn Noãn sa sầm: “Bớt phí lời đi, chỉ cần nói có phải không.”

“Không phải tôi, sự việc lần đó không liên quan gì đến tôi, cũng không liên quan gì đến Trương Y Tuyết.”

“Cậu chắc chắn? Tôi bị thương ở sau núi, phải vào ICU nằm, đây không phải là chuyện các cậu làm?”

“Trương Y Tuyết không có gan lấy mạng cậu, chỉ bảo tôi dạy dỗ cậu thôi, cho cậu biết thế nào là lễ độ, an phận một chút, đừng có suốt ngày hơn thua với con trai bà ta.”

Tần Dĩ nhàn nhạt nói: “Đêm đó tôi quả thực cũng ở hiện trường, nhưng lúc tôi đến thì cậu đã gần chết rồi.”

Vẻ mặt Ôn Noãn ngẩn ra: “Sao thế được?”

Khóe miệng Tần Dĩ nhếch lên: “Cậu quả là một người được chào đón thật đấy.”

“Cậu có nhìn thấy... là ai làm không?”

Tần Dĩ đưa xiên thịt và xúc xích nướng cho cô, nói: “Giang Trác.”

Ánh mắt Ôn Noãn trở nên lạnh lùng: “Cậu con mẹ nó bót nói bậy đi, tôi không đùa với cậu đâu.”

“Cậu tin tưởng cậu ta thế à.”

“Đúng, tôi tin tưởng cậu ta.”

Con người sống ở trên đời luôn cần có một hai người bạn có thể giao phó trái tim và sau lưng của mình, Ôn Noãn tin tưởng vào mắt nhìn của bản thân.

Tần Dĩ rũ mắt, tiếp tục nướng xiên que: “Đêm đó lúc tôi đến, cậu đã sắp chết rồi, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm một câu.”

“Câu gì?”

“Tại sao cậu lại đối xử với tôi như vậy?”

Tay Ôn Noãn nắm chặt lại thành quyền, nhớ tới tình cảnh thâm thảm của anh mình lúc đó, trái tim cô bỗng cảm thấy đau xót.

Tần Dĩ rưới sa tế lên xiên thịt dê nướng trong tay, đưa cho Ôn Noãn—

“Cho nên người hành hung cậu, hẳn là một bạn học mà cậu hết lòng tin tưởng, đêm đó Giang Trác cũng vừa khéo có mặt tại trường, còn tin cậu ta hay không là chuyện của cậu, không liên quan đến tôi.”

Chương 21: Thật hung dữ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tần Dĩ nói hung thủ là người bên cạnh cô, hơn nữa có lẽ còn là người mà cô vô cùng tin tưởng.

Ôn Hàn là một tên gốc không có tâm cơ, có cả đồng hồ bằng cầu hữu. Lúc đó, Giang Trác với anh còn không thân nhau, chứ nói gì đến tin tưởng.

Khoảng thời gian đó, Ôn Noãn nhìn ai cũng ra hung thủ, ngay cả khi cậu bạn bốn mắt ngồi phía trước hỏi mượn cô dao gọt bút chì, cô cũng đề phòng quay đầu nhìn đối phương, tưởng tượng ra cảnh cậu ta dùng dao gọt bút chì cắt động mạch cảnh của mình, máu bắn ba thước.

Như thế, cả thế giới đều đang diễn kịch với cô.

Hiện giờ, cô đã hoàn toàn trở thành đại hiệp cô đơn, bơ đệp Phương Triết Hàn, gia tộc gọi đi quay video cũng không đi, đội trưởng đội bóng rổ Hạ Huy rủ đi chơi bóng rổ, cô cũng từ chối.

Nói tóm lại, trước khi tìm ra được hung thủ thật sự, cô phải duy trì cảnh giác với tất cả mọi người.

Hung thủ chắc chắn đã ra tay cực kỳ tàn nhẫn với Ôn Hàn, kẻ này ở ngay bên cạnh cô, hơn nữa rất có khả năng còn là bạn tốt nhất của cô.

Nghĩ một hồi liền cảm thấy... lạnh sống lưng.

Lúc tan học, mọi người lục tục ra khỏi cổng trường, đi về phía phố ăn vặt.

Phổ ăn vặt tấp nập người qua kẻ lại, Ôn Noãn mua một hộp khoai tây nướng, quay người lại liền nhìn thấy Phương Triết Hàn cả người sắc sảo đi tới: “Hàn ca, tối nay mấy anh em hẹn nhau ra quảng trường đua xe tốc độ đó.”

Ôn Noãn lùi về sau một bước, đề phòng nhìn cậu ta.

Động tác này làm Phương Triết Hàn cho rằng Ôn Noãn đang sợ cậu ta cướp khoai tây nướng của cô.

Có cần phải vậy không...

Thôi kệ, quả thực cậu ta cũng muốn ăn chút.

“Mấy anh em đều đi cả, còn hẹn nhau đua luôn, cậu nhất định phải đến đấy.” Nói xong, Phương Triết Hàn nuốt nước bọt, vươn tay tính thò khoai tây nướng của cô.

Ôn Noãn lùi về sau một bước, hoài nghi hỏi: “Tại sao lại đi vào buổi tối, tại sao lại phải lên núi, tại sao lại rủ tôi?”

Đối diện với những câu hỏi tới tấp của Ôn Noãn, Phương Triết Hàn nhất thời cũng không trả lời được: “Cậu... bị thần kinh hả?”

Ôn Noãn kéo áo hoodie màu hồng nhạt lên che mũi che miệng, chỉ thò ra đôi mắt đen láy mang theo sự đề phòng: “Triết Hàn, chúng ta là bạn tốt nhất đúng không?”

“Đúng rồi.” Đối diện với ánh mắt hoài nghi của Ôn Noãn, Phương Triết Hàn có hơi lo lắng: “Không phải, Hàn ca, cậu nhìn như vậy làm tôi hơi hoảng đó.” Không phải chỉ định ăn một miếng khoai tây của cậu thôi sao!

“Triết Hàn, nếu cậu có ý kiến gì với tôi cũng không sao, cứ việc nói tôi biết.”

Ôn Noãn bình tĩnh nhìn cậu ta: “Lúc trước thần kinh anh đây quá thực hơi thô, không để tâm tới cảm xúc của cậu, làm cậu buồn bực đã lâu, không sao, anh hiểu mà.”

Phương Triết Hàn sắp khóc tới nơi, lặng lẽ trả khoai tây về chỗ cũ.

Cậu ta không ăn nữa là được chứ gì!

“Tui chỉ định rủ cậu đi đua xe thôi mà Hàn ca.”

Cậu ta nhỏ giọng nói, vô cùng tủi thân.

Ôn Noãn vỗ vỗ vai cậu ta, chân thành nói: “Đua xe là một hoạt động rất nguy hiểm, tôi khuyên các cậu về sau đừng làm thế nữa, nhớ đâu bị tông bay ra khỏi xe, hoặc là bị cán cho nát bét thì sao, cậu nói phải không?”

Phương Triết Hàn run rẩy một hồi—

“Hàn ca, có phải cậu bị hỏng não không?”

...

Đúng lúc này, tiếng chuông xe đạp lạnh lạnh truyền tới, Ôn Noãn quay đầu, đón lấy ánh mắt hàm chứa đầy ý cười của Lục Tự Dương: “Hello, A Hàn.”

Ôn Noãn phản ứng lại, nhất thời không biết nên gọi là “Lục Tự Dương”, hay nên gọi là “Lão Lục”, hay khỏi xưng hô gì hết, dù sao cô cũng không phải Ôn Hàn thật.

Nhỡ mà gọi sai thì rất dễ bị bại lộ.

Suy cho cùng, Lục Tự Dương không giống như Phương Triết Hàn, ra ngoài không mang não.

Cô không dám xem thường... IQ và EQ của Lục Tự Dương.

Phương Triết Hàn là người lên tiếng trước: “Oi ôi, chủ tịch hội học sinh, có chuyện gì không nè.”

Ôn Noãn liếc nhìn Phương Triết Hàn —

Người này nghĩ gì cũng treo lên mặt, thái độ cực kỳ thù địch với Lục Tự Dương, hết như một cô vợ nhỏ đang lên cơn ghen.

Nhìn chung cũng có thể hiểu được, dù sao nếu không có Lục Tự Dương thì Phương Triết Hàn sẽ có thể tự xưng là anh em chí cốt nhất của Ôn Hàn.

Ôn Noãn ôm tay bàng quan, dựa theo quan sát gần đây của cô, tình bạn giữa con trai bọn họ, đôi lúc còn phức tạp hơn cả con gái.

Lục Tự Dương không để tâm đến thái độ của Phương Triết Hàn, trực tiếp bỏ qua cậu ta, nhìn về phía Ôn Noãn: “Lâu rồi không đi chơi game cùng nhau, A Hàn, đi net chung không?”

Ôn Noãn biết, con người Lục Tự Dương, nhìn bên ngoài thì đứng đắn, ở trong trường chính là tấm gương mẫu mực tiêu chuẩn. Một học sinh ngoan như vậy, lại có giao tình rất tốt với một thằng nhóc thối hư hỏng trong mắt giáo viên như Ôn Hàn, bọn họ còn thường xuyên hẹn nhau ra quán net chơi game.

Ôn Noãn không cách nào hiểu được tình bạn của hai người này.

Có điều, cô cũng không cần hiểu, những thứ này đều là quan hệ xã hội của anh trai cô, hiện tại cô chỉ cần diễn vai anh trai cho tốt là được.

Đợi anh hai tỉnh lại, cô sẽ giúp anh giải quyết mọi vấn đề, không còn sự chê bai của cha, không còn sự coi thường của bạn học, cô sẽ trả cho anh ấy một cuộc đời mới.

“A Hàn, đi không?”

“Đi chứ.” Ôn Noãn cười nói: “Lâu rồi không chơi game, đang ngứa tay đây này.”

Phương Triết Hàn chỉ vào Ôn Noãn, ánh mắt tủi thân và lên án như đang nói: “Cậu thay đổi rồi! Không còn là Hàn Hàn ca mà tôi quen nữa.”

Ôn Noãn ấn ngón tay cậu ta xuống, cười nói: “Nhìn gì mà nhìn, đây mới là trò giải trí bình thường mà học sinh cấp 3 nên chơi! Đua xe cái gì, chỉ tổ làm cha mẹ đau lòng thôi.”

“Đồ con trai có mới nói cũ! Tức chết tôi rồi!”

“Hay là lập team đi net cùng nhá.” Ôn Noãn rủ rê: “Anh đưa chú đi ăn gà.”

“Không đi!” Phương Triết Hàn khí khái nói, quay người rời đi: “Tôi còn lâu mới chơi ba cái trò trẻ con đấy! Tôi phải đi đua xe với bọn đầu undercut!”

Ôn Noãn ngồi vào yên sau xe của Lục Tự Dương, cùng cậu ta đến quán net, hai người chiến đấu ác liệt hai tiếng đồng hồ.

Ôn Noãn có skill hơn Ôn Hàn nhiều, dẫn dắt Lục Tự Dương thắng suốt một đường.

“Lão Lục cậu cẩn thận, ở gần đây có địch.”

Không nhận được lời đáp, Ôn Noãn quay qua nhìn cậu một cái, phát hiện Lục Tự Dương cũng đang mỉm cười nhìn mình.

Ôn Noãn xoa xoa mũi, mắt tự nhiên xoay đầu đi.

Anh giai à, vẻ mặt này, ngữ điệu này, hình như hơi không giống đực rựa với nhau nữa.

Anh em với nhau thì nên giống kiểu Giang Trác mới phải, duy trì khoảng cách, ánh mắt chán ghét, động tí là chửi...

Anh mắt Lục Tự Dương nhìn Ôn Hàn, có hơi sai sai.

“Bùm” một tiếng, Ôn Noãn xử sạch kẻ địch núp trong bụi cỏ.

Màn hình máy tính hiện ra mấy chữ “Đại cát đại lợi, tối nay ăn gà”.

“Đẹp quá!”

Lục Tự Dương nhìn chằm chằm Ôn Noãn, khóe miệng cong lên:
“A Hàn, cậu lợi hại ghê.”

“Ừ.”

Ôn Noãn bị cậu ta nhìn đến nỗi có hơi không thoải mái, cô mở lon coca bên cạnh uống một ngụm mới phát hiện mùi vị không đúng, suýt nữa bị sặc.

Lục Tự Dương không mua coca mà là mua bia cho cô, một ngụm này của cô phải hết nửa lon.

“Tôi vẫn còn là trẻ vị thành niên mà, sao cậu lại mua bia cho tôi!”

Lục Tự Dương nâng lon của mình lên nhấp một ngụm, thản nhiên nói: “Lúc trước chẳng phải chúng ta cũng thường xuyên uống rượu cùng nhau sao.”

“Không phải thế, tôi cai rồi, không uống nữa!”

Tửu lượng của cô không so được với Ôn Hàn, hồi trước lén uống rượu gạo của sư phụ, cô say đến nỗi không còn biết trời trăng gì, hơn nữa một khi đã say là nằm nguyên ngày.

Bia rượu là thiên địch của cô, thật sự không thể dính một giọt rượu nào.

“Tự Dương à, tôi nhớ ra rồi, bài tập vẫn chưa làm xong, tôi phải đi về làm bài tập đây.”

Ôn Noãn dừng trò chơi lại, xách cặp rời đi.

Đi ra khỏi quán net, gió thu lạnh lẽo thổi tới làm Ôn Noãn khẽ run lên, hai má hơi nóng.

Lục Tự Dương đẩy xe đạp đuổi theo, nói: “Tôi đưa cậu về.”

“Không cần đâu, nhà tôi cách chỗ này cũng không xa.”

Mặc dù Ôn Noãn đã nói vậy, nhưng Lục Tự Dương vẫn đẩy xe đi đằng sau cô. Chốc chốc Ôn Noãn lại quay đầu nhìn, cậu ta giãn mày mỉm cười với cô.

Không biết vì sao, khi nhìn nụ cười dịu dàng của cậu ta, da gà da vịt của Ôn Noãn thi nhau nổi hết cả lên.

“Ôn Hàn, từ lúc trở về sau khi bị bệnh, cậu đã thay đổi rất nhiều.”

“Vậy sao.” Ôn Noãn nhéo nhéo da mu bàn tay mình, nói: “Có lẽ là do mất trí nhớ nên tôi đã quên khá chuyện.”

“Quả nhiên là không nhớ gì nữa.”

Ôn Noãn bỗng khựng lại: “Tôi nên nhớ chuyện gì sao?”

Lục Tự Dương đi ba bước đã đuổi kịp, vẫn mỉm cười nói: “Chẳng phải chúng ta đã hứa với nhau rồi sao, phải làm bạn tốt duy nhất của nhau.”

Ôn Noãn hơi tránh xa cậu ta: “Tôi với cậu còn hứa nhau chuyện kiểu này ư?” Tình bạn này của anh cô và Lục Tự Dương... cũng quá quái đản rồi đi!

“Cậu với Giang Trác là sao vậy?”

Ôn Noãn nhìn cậu ta: “Cậu đang chất vấn tôi sao?”

“Nếu đã hứa với nhau thì phải làm cho tới chứ.” Lục Tự Dương nhìn cô, lấy một loại giọng điệu gần như hoang tưởng nói: “Đã hứa với nhau sẽ làm bạn tốt nhất của nhau thì nhất định phải làm cho tới!”

Ôn Noãn bị ngữ khí của cậu ta làm cho hơi tức giận: “Nhưng cậu phải nhớ rõ một chuyện, làm bạn, chứ không phải làm bạn trai bạn gái của nhau, Phương Triết Hàn là bạn tôi, đầu undercut cũng vậy, đương nhiên Giang Trác cũng thế. Người yêu bầu bạn một đời có thể chỉ có một, nhưng bạn bè nhất định không thể chỉ có một.”

Lục Tự Dương bị câu nói này của cô làm cho ngờ ra, vẻ mặt cũng sa sầm xuống.

Ôn Noãn tăng tốc vội vàng bỏ đi.

Cho dù lúc trước tình bạn giữa anh cô và Lục Tự Dương có thân thiết thế nào thì cô vẫn hiểu rất rõ một chuyện, kiểu con trai thẳng đuột như anh cô, tuyệt đối sẽ không có kiểu quan hệ mà Lục Tự Dương mong đợi.

“Chẳng phải cậu nói muốn giới thiệu em gái cho tôi sao?”

Lục Tự Dương đột nhiên mở miệng làm Ôn Noãn khựng lại.

“Nếu tôi cưới em gái cậu rồi, có phải chúng ta sẽ vĩnh viễn được làm người nhà, vĩnh viễn không chia lìa không?”

Ôn Noãn há hốc mồm, cô quay đầu nhìn cậu ta: “Cậu... bị điên rồi à!”

Con người Lục Tự Dương tối sầm lại: “Chắc vậy.”

Ban nãy, Ôn Noãn chỉ là cảm thấy có hơi không tiếp nhận được, nhưng bây giờ, cô thực sự cảm thấy phẫn nộ: “Cậu muốn lấy em gái tôi chỉ là để chúng ta mãi mãi ở bên nhau, cậu xem em gái tôi là gì chứ?”

Công cụ chắc!

“Người khác thế nào tôi không quan tâm, tôi chỉ có một người bạn là cậu thôi.”

“Thật sự không thể nói chuyện nổi với cậu.”

Ôn Noãn thực sự không muốn đi cùng cậu ta thêm một phút giây nào nữa, khỏi làm bạn cũng được, kiểu bạn bè thần kinh cố chấp như vậy, anh cô không nên dây vào!

“Lục Tự Dương, chúng ta chỉ đến thế này thôi, sau này cậu không cần đến tìm tôi nữa.”

Lục Tự Dương bước tới trước kéo cổ tay cô, cường ngạnh nói: “À Hàn, cậu có thể có thật nhiều bạn bè, thậm chí là bạn gái, tôi đều không quản, cậu còn muốn tôi thế nào nữa.”

“Cậu có tư cách gì quản tôi?” Ôn Noãn gạt tay cậu ta ra, hơi loạng choạng lùi về sau hai bước: “Tôi quen bạn gái, kết bạn mới thì liên quan gì đến cậu, cậu là gì của tôi?”

“Nhất định phải thế này sao?”

Tay Lục Tự Dương nắm chặt thành quyền, từng chữ thốt ra trầm thấp như bị ép ra khỏi phổi: “Ôn Hàn, tôi chỉ có mình cậu là bạn bè thôi, duy nhất mình cậu... cậu nhất định phải vứt bỏ tôi ở đây sao?”

“Lão Lục, tôi khuyên cậu đi gặp bác sĩ tâm lý đi.”

Lục Tự Dương đột nhiên xông lên trước, túm chặt lấy cổ áo cô: “Cậu thì biết gì hả! Cậu chẳng hiểu gì hết!”

“Lục Tự Dương, buông tay ra.” Ôn Noãn lạnh lùng nhìn cậu ta: “Tôi không nói đến lần thứ hai đâu.”

“Cậu hoàn toàn không biết tôi ngưỡng mộ cậu nhiều như thế nào. Cậu có thể tự do tự tại sống, muốn cười thì cười, muốn đánh nhau

thì đánh nhau, cũng không cần để ý ánh nhìn của người khác...”

Cậu ta đã hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc của bản thân, lấy một loại ánh mắt cực kỳ điên cuồng bệ. nh ho. ạn nhìn cô: “Cậu với tôi hoàn toàn không phải là người cùng một thế giới, tôi vĩnh viễn sống trong sự kỳ vọng của người khác, vĩnh viễn không tìm được chính mình, giống như một cỗ máy không có buồn vui giận hờn.”

Ban đầu Ôn Noãn còn tưởng Lục Tự Dương là cong thôi, nhưng bây giờ xem ra, cậu ta không phải cong, mà cơ bản là tâm lý vụn vẹo.

“Tôi thực sự rất thích ở cùng cậu.”

Ôn Noãn nhìn gân xanh nảy lên dưới trán Lục Tự Dương, đột nhiên hỏi: “Lục Tự Dương, có phải cậu từng học Taekwondo không?”

Lục Tự Dương không ngờ được Ôn Noãn lại đột nhiên hỏi chuyện này.

“Đêm đó tôi uống say ở sau núi, có phải cậu cũng ở đó không?”

Lục Tự Dương bỗng buông cô ra, lùi về sau hai bước.

Ôn Noãn vẫn nhìn chăm chú vào mắt cậu ta: “Nói cái gì mà thích được ở cùng tôi, kết quả lại làm tổn thương tôi?”

Ánh mắt Lục Tự Dương né tránh, lớn tiếng hét: “Ai kêu cậu nói tôi kinh tởm!”

“Tôi nói cậu kinh tởm sao?”

Ôn Noãn cười khẩy, đại khái đã hiểu được sự việc lúc đó.

Có lẽ là anh cô thất tình buồn đời nên đã rủ Lục Tự Dương đi uống rượu, Lục Tự Dương liền nói ra một đồng lời kỳ quặc giống như hôm nay, anh cô lại là trai thẳng chính cống, chịu được mới là lạ.

Mà nhìn dáng vẻ Lục Tự Dương, cũng là kiểu người không kiểm soát được cảm xúc của bản thân.

Bây giờ cô thật sự cảm thấy hận Lục Tự Dương đến nghiến răng nghiến lợi: “Lão Lục, cậu xem lại bộ dạng của mình hiện giờ đi, không kinh tởm sao?”

Lục Tự Dương đột nhiên lao tới, bóp chặt cổ cô: “Đừng bao giờ nói với tôi hai từ đó!”

Ôn Noãn nắm chặt lấy cổ tay cậu ta, kéo mạnh một cái, Lục Tự Dương mất cảnh giác nhào về phía cô, cô liền vùng nắm đấm lên, tương một phát vào bụng cậu ta.

Lục Tự Dương lùi về sau vài bước, đau đến mức không thẳng người được, ánh mắt nhìn Ôn Noãn tràn đầy kinh ngạc.

Ôn Noãn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má trắng bệch của cậu ta, uy hiếp: “Nếu cậu không đi gặp bác sĩ tâm lý, vậy bố đây chỉ đành đích thân đưa cậu đến bệnh viện thôi.”

Ôn Noãn giận dữ đẩy cậu ta ra, quay người sai bước rời khỏi con ngõ.

Lục Tự Dương nghỉ ngơi một lúc, cuối cùng ngồi thẳng người, nhắm mắt lại, tiêu hoá cơn đau ở bụng.

Đột nhiên, khoé miệng cậu ta lộ ra một nụ cười gằn.

Mặc dù không biết rốt cuộc Ôn Hàn bị gì, nhưng mà, cũng thú vị lắm.

Chương 22: Sex y quá vậy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuộc sống từ bé của Lục Tự Dương, Ôn Hàn không thể nào hiểu được, mà có lẽ, cũng chẳng ai có thể hiểu được, những áp lực và trách nhiệm mà cậu ta gánh trên vai.

Lần nào cha cũng dùng ánh mắt ngập tràn kỳ vọng nhìn cậu, nói bên tai cậu vô số lần, con là niềm hi vọng duy nhất của nhà họ Lục chúng ta, con phải trở nên xuất sắc hơn tất cả những anh em họ khác, con sẽ trở thành niềm kiêu ngạo của tất cả người nhà.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của lustaveland. Bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cậu ta thực sự muốn nói một câu: “Cút chó!”

Cậu ta chẳng hề muốn trở thành niềm kiêu ngạo gì đó, càng không muốn trở thành niềm hi vọng của bọn họ, đối với cậu ta mà nói, gia đình giống như một nhà tù, còn cậu ta thì bị vây khốn đến chết bởi đám kèn kèn bên trong.

Cậu ta mơ tưởng vô số lần, cảm giác khoan khoái khi trả thù được bọn họ... Đợi sau khi đạt được những thành tựu mà bọn họ kỳ vọng, cậu sẽ hí mắt cười nói với những người đó, làm các người thất vọng rồi, tôi là một thằng gay đấy.

Có điều, chuyện đó vĩnh viễn chỉ nằm trong suy nghĩ mà thôi.

Còn trong hiện thực, cậu ta vĩnh viễn tự mình tuân theo những nguyên tắc chuẩn mực kia, nguyên tắc hết như một cuốn sách giáo khoa mẫu mực.

Vậy nên Lục Tự Dương cũng không tài nào hiểu được, vì sao Ôn Hàn lại tha thiết muốn có một gia đình đến thế.

Đêm đó ở sau núi, Ôn Hàn uống say khướt, vừa khóc vừa cười kéo cậu ta: “Tôi sắp sửa thành công rồi, chỉ cần ba tôi biết chuyện này, ông ấy nhất định sẽ ly hôn với người phụ nữ kia, tái hôn lại với mẹ tôi. Cậu nói xem, bây giờ tôi bắt đầu nỗ lực còn có thể bắt kịp cậu không, không chỉ là điểm số, mà còn các phương diện khác, tôi thực sự siêu muốn biến thành cậu đó.”

Lục Tự Dương thật sự muốn cười, biến thành cậu ta, điên rồi hay sao mà muốn biến thành cậu ta?

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của lustaveland. Bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trời mới biết cậu ta ngưỡng mộ Ôn Hàn lúc này như thế nào, muốn khóc là khóc, muốn cười là cười, ngày nào tan học cũng đi chơi net thâu đêm suốt sáng không về nhà cũng không có ai quan tâm, càng không có ai quan tâm cậu có phải gay hay không.

Đêm đó Lục Tự Dương không nhin được, cũng thổ lộ bí mật của mình với cậu, thổ lộ những tình cảm thầm kín mà mình dành cho cậu, bộc bạch tất cả những sự đè nén trong quá khứ với cậu.

Thế nhưng đổi lại... chỉ là ánh mắt ghét bỏ của Ôn Hàn, hết như ánh mắt của những người xung quanh.

Lục Tự Dương nổi điên lên.

“Cách xa tôi ra, kinh tởm!” Ôn Hàn giãy giụa đứng dậy, tránh xa cậu ta.

Cũng chính câu nói cuối cùng này của cậu, đã châm lên lửa giận của Lục Tự Dương.

Quá khừ cậu ta nhẫn nhịn gò mình bao nhiêu, thì đêm đó lại mất khống chế bấy nhiêu, cậu ta học Taekwondo, hơn nữa còn là đai đen...

Cậu ta thật sự không kiểm soát nổi bản thân, ra tay tàn nhẫn.

Ôn Hàn không phản kháng nổi, gần như ngất đi.

Ai mà biết lại gặp Giang Trác trên đường đến trường lấy sách.

Cậu ta tuyệt đối không thể để người thứ hai biết được bí mật của mình, cho nên cậu ta quăng Ôn Hàn lại, đội mũ vội vàng bỏ chạy.

Cho dù là thế nhưng vẫn bị cục đá Giang Trác b ắn ra làm cho trọng thương, đến bây giờ vết bầm trên lưng vẫn chưa nhạt đi.

Sau đó Giang Trác báo cảnh sát, cũng gọi xe cứu thương, có điều cậu có lẽ không nhận ra cậu ta, nếu không đã khai cậu ta ra từ lâu rồi.

Lục Tự Dương sờ phần bụng âm ỉ đau của mình, nhếch miệng cười.

...

Ôn Noãn đi ra khỏi con hẻm, gió lạnh thổi qua, cảm thấy đầu óc quay cuồng, suýt nữa đứng không vững.

Cô thật sự không uống được rượu, một chút rượu thôi cũng có thể làm cô say.

Ôn Noãn chệnh choáng đi trên đường, bầu vúi vào một tia lý trí cuối cùng, muốn mau chóng về nhà ngủ một giấc quay cuồng trời đất.

Mấy người Giang Trác và Diệp Thanh đi ra khỏi siêu thị tiện lợi 24/24.

“Cậu muốn tham gia giải đấu võ mở rộng mùa xuân sao?” Lục Vũ khó tin nhìn Diệp Thanh: “Không phải trước giờ chú cậu không cho tham gia những cuộc thi kiểu vậy à...”

Diệp Thanh có hơi phấn khích: “Lần này chú ấy đồng ý rồi.”

Lục Vũ ngồi lên xe mô-tô, cười nói: “Hiếm có à nha.”

Diệp Thanh nhìn Giang Trác một cái, cậu đang cúi đầu coi điện thoại, ánh sáng xanh từ màn hình điện thoại chiếu lên khuôn mặt tuần tú của cậu.

“Trác ca, cậu xem gì đó.”

Giọng cậu trầm thấp khàn khàn: “Cái gì?”

“Thôi bỏ đi, coi như chúng ta chưa nói gì, cậu tiếp tục...”

Coi tiểu thuyết BL của cậu đi.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, một tên nhóc tựa như đang say rượu, loạng choạng xông tới từ bên đường, trực tiếp bổ nhào vào lòng Giang Trác.

Điện thoại Giang Trác suýt nữa rơi xuống, cậu theo bản năng nhấc chân lên tính đạp, có điều sau khi nhìn rõ khuôn mặt say mềm kia, cái chân kia lại rút về.

Ôn Hàn?

Cậu ta có vẻ say lắm, hai má ửng hồng mất tự nhiên.

Giang Trác khẽ nhú mày.

Lục Vũ vươn tay nắm lấy cổ áo của Ôn Noãn, cười nói: “Oi giời, tên nhóc này vừa tan học sao đã uống cho say mềm thế này rồi?”

Diệp Thanh bổ sung: “Hơn nữa, say rồi mà vẫn có thể bổ nhào chính xác vào lòng Trác ca, nhắm chuẩn ghê, đây chắc chắn là skill rồi.”

Lục Vũ nhìn cậu một cái, he he nói: “Vậy nên người ta mới viết tiểu thuyết BL về Trác ca với cậu ta, mà không phải là với Diệp Thanh cậu đó.”

Diệp Thanh nôn ọe: “Thôi đi...”

Ôn Noãn ôm lấy eo Giang Trác, vùi vào lòng cậu: “Trùng hợp quá!”

Tay trái Giang Trác dịch sang một bên, tránh cho tàn thuốc đốt vào cô.

Ôn Noãn hít hít, ngửi thấy một mùi thuốc lá nhàn nhạt— “Giang Trác, cậu lại lên đi hút thuốc!”

Giang Trác dập điếu thuốc trong tay, ném chuẩn xác vào thùng rác.

“Không có.”

Ôn Noãn bắt lấy tay cậu, bẻ năm ngón tay ra, rồi đặt lên mũi ngửi ngửi: “Tôi ngửi thấy rồi!”

Giang Trác mở lòng bàn tay ra, đẩy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đi: “Cậu đang nằm mơ, trong mơ cậu uống say rồi.”

“Tôi không nằm mơ, cũng không uống rượu...”

“Vậy sao.”

“Trên người tôi không có lấy chút mùi rượu nào.” Ôn Noãn kiễng chân lên, tựa cằm lên vai cậu: “Không tin cậu ngủ đi.”

Giang Trác nhìn xuống liền thấy xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp và cái cổ thon thả của cô, trên người cô quả thực không có mùi rượu, ngược lại, một loại mùi hương ngọt ngào mà chỉ có ở con gái chui vào mũi cậu, hết như mùi hương nhàn nhạt của dầu gội đầu.

Mặt hai người gần như chạm vào nhau.

Giang Trác cảm thấy như có một luồng điện chạy qua toàn thân, cậu nhú mày lại: “Tránh xa tôi ra.”

Mặc dù đầu óc Ôn Noãn đang quay cuồng, nhưng cô vẫn có thể nghe ra được uy hiếp trong giọng nói của cậu.

Ôn Noãn cách xa cậu một chút rồi đấm một quyền vào ngực Giang Trác, hùng hồn la lên: “Tự nhiên dữ với người ta.”

Cơ thể Giang Trác rụt lại rõ ràng, môi mỏng mím lại, sắc mặt sa sầm đi mấy phần.

Lục Vũ và Diệp Thanh đồng cảm nhìn Giang Trác, con mẹ nó... nội thương rồi chắc luôn.

Sau khi chường cho cậu một quyền, Ôn Noãn lại vươn tay xoa xoa ngực cậu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Lần sau mà còn hung dữ với tôi thử xem.”

Giang Trác bị cô nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác... quá quý dị rồi.

Cậu bắt lấy cổ tay cô đưa đến trước mặt Diệp Thanh—

“Xem thử coi rốt cuộc cậu ta bị gì.”

Diệp Thanh vạch mắt Ôn Noãn ra nhìn: “Uống say thôi, ngủ một giấc là khoẻ.”

Lục Vũ cảm thán nói: “Tên này đẹp như vậy, say mềm ra đường là nguy hiểm lắm đó nha!”

Nói xong, cậu ta ẩn ý nhìn Giang Trác một cái.

Giang Trác lười để ý cậu ta, cậu vươn tay giữ lấy thân hình xiêu vẹo của Ôn Noãn.

Diệp Thanh hỏi Giang Trác: “Trác ca, cậu định đưa cậu ta về hả?”

Giang Trác lạnh lùng nói: “Về cái gì, nhà tôi có phải khách sạn đâu.”

“VẬY...”

“Cho tôi mượn mô tô.”

Lục Vũ không do dự quăng chìa khoá xe cho Giang Trác.

Giang Trác tra chìa khoá vào máy, nói với Ôn Noãn: “Lên xe.”

Ôn Noãn tự nhiên như ruồi bắt chéo chân ngồi lên đằng trước xe mô tô, dùng tay cậu ôm lấy mình, cả người cuộn tròn vào trong lòng cậu.

Lữ Vũ và Diệp Thanh nhìn hai người kia dùng tư thế thân mật như người yêu, đồng thời nuốt một ngụm nước bọt.

Ôn Noãn phấn khích la lên: “Xuất phát xuất phát!”

Giang Trác kiên nhẫn nói: “Cậu đứng dậy cho tôi, đổi tư thế đi.”

Ôn Noãn lại đứng dậy, suy nghĩ một hồi, quyết định vẫn ngồi ở phía trước, có điều cô quay người lại, ngồi đối diện với Giang Trác.

Hai người mắt to mắt bé nhìn nhau vài giây.

Giang Trác: “...”

^

Ôn Noãn thấy cậu không động đậy gì bèn vươn tay ôm lấy cậu, tựa đầu vào vai cậu: “Được rồi, ngồi vững roài đó, xuất phát!”

Giang Trác không muốn phí nước bọt với cô nữa, khởi động động cơ, chạy xe đi.

Lục Vũ và Diệp Thanh hoàn toàn ngu ngơ, mắt chữ a mồm chữ o nhìn tư thế quý dị của hai người kia biến mất nơi đầu đường.

Giang Trác đội chiếc mũ bảo hiểm duy nhất lên đầu Ôn Noãn.

Ôn Noãn quan sát cậu thông qua kính mũ màu xám.

Mắt cậu hẹp dài, đuôi mắt hếch lên tự nhiên, mang theo kiểu cách lạnh nhạt nhìn về phía trước, tựa như chẳng để ai vào mắt.

Có điều, lúc này cậu lại thu tầm mắt về, nhìn cô một cái.

Nhìn nhau vài giây, Giang Trác vô cùng mất tự nhiên dời mắt đi.

Thế nhưng Ôn Noãn lại chẳng ngại ngùng gì, cô ôm lấy mặt cậu, nhìn trái nhìn phải, trầm trồ khen ngợi hết lời, sau đó nói một câu—

“Cậu thực sự rất quá đáng.”

Giang Trác chẳng nói gì.

Nhìn cái kiểu ngồi đi, con mẹ nó ai mới là người quá đáng!

“Quá đáng lắm luôn.” Ôn Noãn nắm lấy cổ áo cậu, ghé sát vào cậu: “Cậu đẹp trai như vậy là muốn quyến rũ ai hả!”

Giang Trác suy nghĩ về câu nói này, dường như không có gì để phản bác, cậu bèn biếng nhác nói: “Ghen tị à?”

“Đúng, ngưỡng mộ ghen tị hận! Tôi mà đẹp trai như cậu, thì con gái theo đuổi tôi có thể xếp từ trường chúng ta tới tận quảng trường Columbia luôn.”

Khóe miệng Giang Trác khẽ nhếch—

“Cậu nằm mơ giữa ban ngày đi.”

“Giang Trác, tôi hỏi một câu nghiêm túc.”

“Hỏi đi.”

“Tôi có một cô em gái, siêu cấp ngoan ngoãn, cậu chắc chắn không muốn làm quen sao?”

Giang Trác làm mặt lạnh: “Nói nữa ông đá cậu xuống bây giờ.”

“Đừng đừng!”

Ôn Noãn vội vàng khoác lấy cổ cậu, ôm chặt cậu, lầm bầm nói: “Không nhắc nữa, được chưa!”

Tối hôm đó, trên diễn đàn của trường, tiêu đề “Đảng CP Giang Hàn phát đường cho tôi!” kèm hashtag #Đầu gấu trường học khế biết yêu và #Anh em một truyện có phúc lợi lớn!

Lầu một cảnh báo lượng đường cao.

Lầu hai lầu ba lầu bốn đều không có động tĩnh, các bạn học cú đêm mất kiên nhẫn—

“Giật tít cút đê!”

“Đêm hôm chọc fan cp vui lắm hả!”

“Có phải người không vậy?”

Trong lúc mọi người đang mất kiên nhẫn, một tấm ảnh được lầu giữa đăng lên—

Hai người Giang Trác và Ôn Noãn ngồi đối diện nhau trên xe mô tô, cánh tay thon nhỏ của Ôn Noãn ôm lấy cổ Giang Trác, đôi mắt lim

dim nhìn rất khiêu khích, quan trọng là đẹp trai quá chừng!

Vẻ mặt Giang Trác bất đắc dĩ, nhưng cũng không cự tuyệt.

Chỉ trong vòn vẹn hai giờ, bài đăng đã đứng top, được đánh dấu đỏ--

“Đam mỹ ngoài đời thực nè!”

“Đêm hôm làm iem tỉnh cả ngủ!”

“Tur thế gì ngọt ngào dạ chời!!! Á á á!!!”

“Tui nghi ngờ hai người này đang chạy xe.”

“Rõ ràng mà, đang chạy xe xịn trên đường chứ đâu!”

...

Sáng hôm sau, Ôn Noãn tỉnh lại trong phòng ngủ của mình, đọc bài đăng mà Phương Triết Hàn gửi cho cô, sững sờ mười phút...

“Con mẹ nó trông tôi... s.exxy quá vậy.”

Cô bình tĩnh đặt điện thoại xuống, thậm chí còn có ý định thu dọn hành lý, trốn về Nam Sơn với sư phụ.

Cái danh “Tiểu sư muội băng thanh ngọc khiết đệ nhất của Nam Sơn” mà cô tự phong, sẽ bị huỷ hoại từ đây.

Vấn đề nghiêm trọng hơn là, đến lúc anh cô tỉnh dậy nhìn thấy tấm ảnh này, có lẽ sẽ tức đến nổi tiếp tục giả chết, có điều trước khi giả chết sẽ đem cô đi chôn sống trước.

Chương 23: Các em đang làm gì đấy!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn xoa mái tóc ngắn rối bù, loạng choạng xuống lầu, đầu óc mơ màng.

Hôm nay hiếm có dịp Diêu Mạn Chi ở nhà, bà lấy tư thái của một người mẹ, đặt ly sữa nóng hổi lên bàn, nói với Ôn Noãn: “Tiểu Noãn dậy rồi à, đi rửa mặt rồi ăn sáng đi con.”

Ôn Noãn ngáp dài, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của lustaveland. Bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Bộ dạng thiếu niên trong gương biếng nhác mệt mỏi, cằm hơi hếch lên, trông thật quyến rũ...

Mới sáng sớm mà Ôn Noãn đã suýt tự làm bản thân choáng váng.

Cô đang đóng vai Ôn Hàn sao, không, Ôn Hàn làm sao hấp dẫn bằng một nửa cô.

Hot boy của trường trung học Thập Tam, quả là danh bất hư truyền.

Diêu Mạn Chi đi đến bên nhà vệ sinh, thăm dò hỏi: “Tiểu Noãn, đêm qua cậu bé chở con về, các con... có quan hệ gì vậy?”

Ôn Noãn đang dùng bàn chải điện rè rè đánh răng, mồm đầy bọt trắng: “Còn quan hệ gì nữa, là anh em tốt của con trai cưng của mẹ đấy.”

Diêu Mạn Chi bán tín bán nghi, hỏi: “Thật sự chỉ là bạn bè của Tiểu Hàn thôi sao? Mẹ thấy hình như cậu ta quan tâm con lắm đấy.”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của lustaveland. Bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Thôi thôi, cậu ta chỉ mong con tránh xa cậu ta ra ấy.” Ôn Noãn ngậm một ngụm nước, khục khục súc miệng.

“Đêm qua cậu ta còn ôm con về phòng đấy.” Diêu Mạn Chi nhấn mạnh: “Là ôm kiểu công chúa ấy.”

Ôn Noãn không kiềm được nuốt một ít nước súc miệng xuống bụng, ho sặc sụa, mặt mũi đỏ bừng lên.

Ôm kiểu công chúa?!

Sáng hôm nay dậy đã thấy eo xót lưng đau, cô còn tưởng Giang Trác buộc mình vào đuôi xe kéo đi chứ.

“Gì phản ứng dữ vậy.” Diêu Mạn Chi càng lúc càng nghi ngờ: “Có phải con đang chột dạ không?”

Ôn Noãn kéo khăn lông lau mặt, đi ra khỏi nhà vệ sinh, ra vẻ bình tĩnh nói: “Cho dù có là ôm kiểu công chúa thì người cậu ta ôm cũng không phải là con mà cục cưng Hàn Hàn của mẹ đó, cho nên...”

Ôn Noãn bưng ly sữa lên, uống một ngụm: “Thay vì hoài nghi con thì chi bằng nghi ngờ con trai của mẹ ấy.”

Diêu Mạn Chi ngồi vào ghế, kẹp một miếng sandwich đưa cho cô: “Con nhóc này đừng có đánh trống lảng, mẹ còn không rõ cái đức hạnh của anh con chắc, nó mà có bản lĩnh mê hoặc đàn ông thì cũng

đâu đến nỗi bị bạn gái cũ xoay vòng vòng, nói như giới trẻ của các con thì anh con chính là lớp dự phòng.”

Ôn Noãn nhìn mẹ bằng ánh mắt tán thưởng: “Mẹ hiểu rõ con trai mình thật đấy.”

“Không ai hiểu con cái bằng mẹ.” Diêu Mạn Chi nghiêm chỉnh nói: “Cậu con trai chở con về nhà tối qua nhìn cũng tuấn tú lắm, nhưng mẹ có thể cảm giác được lệ khí trên người cậu ta nặng lắm, không giống con trai tốt.”

Ôn Noãn thoải mái cười: “Bên cạnh Hàn Hàn cục cưng của mẹ thì có thể có được mấy người bạn đang hoàng chứ.”

Ờ, có một người, Lục Tự Dương xếp đầu toàn khối, chỉ đáng tiếc cậu ta lại là một tên b!ến thái.

“Mẹ không giống với con đâu.” Diêu Mạn Chi nghiêm túc nói: “Giao du bình thường thì không sao, nhưng yêu đương thì không được, người hiếu thắng như con... nhất định phải tìm một người con trai có gia thế trong sạch, tính cách hiền hậu, không thì sau này lại gà bay chó sủa, làm sao ổn định được.”

Từ miêu tả của Diêu Mạn Chi, hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đầu Ôn Noãn chính là cậu cán sự bốn mắt ngồi phía trước cô.

Đó là kiểu người điển hình của gia thế trong sạch, tính cách hiền hậu, không nóng nảy, là kiểu người có thể đọc thuộc 100 số sau số pi, nếu kêu cô ở chung với kiểu người thế này suốt đời, có khi cô sẽ chán chết mất.

“Thôi đừng... Vậy chán lắm.”

Diêu Mạn Chi thùng thình nói: “Sau này con sẽ hiểu thôi, mẹ đã gặp nhiều người hơn con, có vài người dùng thời thơ ấu để chữa lành tổn thương một đời, mà cũng có người, dùng cả một đời để

chữa lành tổn thương thời thơ ấu. Ở với kiểu thứ hai, tuyệt đối sẽ không thể hạnh phúc.”

Bởi vì con gái không ở bên cạnh nên Diêu Mạn Chi rất hiếm khi thảo luận vấn đề tình cảm với con gái, bây giờ con bé đã trở về, Diêu Mạn Chi cảm thấy mình nên gieo mầm những quan điểm về tình yêu lành mạnh cho con bé.

Thấy Ôn Noãn im lặng không nói gì, bà chân thành khuyên nhủ: “Không cần quá nhiều tiền, chỉ cần lớn lên trong môi trường trong sạch, bất luận là về tính cách, hay là năng lực, các phương diện đều sẽ ưu tú hơn, người như vậy mới có thể đem lại hạnh phúc cho nửa đời sau của con.”

Ôn Noãn nghĩ tới những gì Giang Trác đã trải qua, bỗng cảm thấy không vui, đáp lại một câu: “Giống như ba con vậy ạ?”

Lời này nói ra, Diêu Mạn Chi đột nhiên im lặng, cúi đầu ăn sandwich, thật lâu... không nói gì.

Ôn Hằng là kiểu đại thiếu gia tài giỏi xuất thân từ môi trường lành mạnh điển hình, cho dù là về sự nghiệp hay tính cách, các phương diện đều không có gì để chê, chỉ có một khuyết điểm duy nhất... chính là không yêu bà nhưng lại cưới bà, cưới bà rồi lại ở cùng với người khác.

Ôn Noãn thấy mẹ buồn, cắn cấn môi dưới, hơi hối hận.

Cô cẩn thận kéo kéo tay bà, rầu rĩ nói: “Mẹ, con xin lỗi, con không nên nói thế.”

Diêu Mạn Chi cười xòa: “Không sao, con lớn rồi, dĩ nhiên sẽ có cách nhìn của bản thân.”

Ôn Noãn ngoạm một miếng sandwich to, ngoan ngoãn cười với bà.

Diêu Mạn Chi bắt lực nhìn cô: “Con đó, cái tính hiếu thắng như vậy, không biết có đứa con trai nào trị nổi con đây.”

“Có chứ, bạn trai của con nhất định sẽ mạnh hơn con.”

“Tiểu Noãn nhà chúng ta, thông minh lanh lợi, thành tích tốt, tính cách cũng tốt, lại còn rất có bản lĩnh! Thế gian này liệu có mấy đứa con trai có thể mạnh hơn Tiểu Noãn nhà chúng ta đây?”

“Mẹ đó nha, nói mà người ta muốn phỏng lỗ mũi luôn!”

Diêu Mạn Chi chột chột mũi cô.

“Tất nhiên là có chứ.”

Trong đầu Ôn Noãn hiện lên bóng hình của người nào đó, khoe miệng khế nhếch.

Trong văn phòng, giáo viên chủ nhiệm lớp 5 và lớp 7 ngồi lại với nhau, lướt xem bài đăng đã bạo hồng [1] tối qua.

[1] bạo hồng: rất hot

“Đảng CP Giang Hàn phát đường cho tôi! #Đầu gấu trường học khế biết yêu và #Anh em một truyện có phúc lợi lớn!”

Hai người đàn ông trung niên 40 tuổi, một trong số đó còn nhăn thính đỉnh đầu, nhìn bài đăng mà chúng hủ nữ hú hét, cả hai cùng trưng ra bộ mặt của người già coi điện thoại.

Không khí trong cả văn phòng trang nghiêm, chẳng ai hó hé câu nào.

Hai người đã làm sự nghiệp giáo dục cả một đời, cũng coi như là nhìn thấy nhiều điều, có dạng học sinh nào là chưa từng gặp, có điều... kiểu quan hệ phức tạp như Ôn Hàn và Giang Trác, bọn họ thực sự chưa từng chứng kiến trước đây.

Giáo viên chủ nhiệm của On Noãn—thầy Trương Chí Minh, người đàn ông hói đầu dạy môn hoá, phá vỡ sự im lặng trước: “Thầy Viên, chuyện này... thầy thấy thế nào?”

Giáo viên chủ nhiệm của Giang Trác, Viên Tòng Quân, thờ dài đánh thượt: “Thầy Trương, ảnh hưởng của chuyện này quá tệ, chưa nói hai bạn học sinh này thế nào, thầy xem cái thị hiếu của trường mình xem, xem cái cách những em học sinh này bình luận, tôi sâu sắc cảm thấy, cách giáo dục của chúng ta nhất định đã xảy ra vấn đề ở đâu đó.”

Trương Chí Minh hết như gặp được tri kỷ, hận không thể nắm chặt lấy đôi tay ông: “Thầy Viên, thầy nói đúng lắm, bình thường chúng ta đều dành toàn bộ sức lực để đi bắt các em học sinh nam nữ yêu sớm, thế nhưng lại rơi là vấn đề giữa các em học sinh nam với nhau, hiện giờ xem ra, yêu sớm hoàn toàn chẳng là gì cả.”

“Thầy nói chí phải.” Viên Tòng Quân ra sức gật đầu: “Nhất định phải ngăn chặn sự lan tràn của xu hướng xấu này, tôi nghĩ hai em học sinh này có bệnh tâm lý, tôi đề nghị mời giáo viên của khoa tư vấn tâm lý tới, tiến hành điều trị tâm lý cho hai em học sinh này.”

Lục Tự Dương đang giúp giáo viên sắp xếp hồ sơ trong văn phòng, nghe thấy bốn chữ “có bệnh tâm lý” của Viên Tòng Quân, con người đen nhánh tối sầm lại.

“Tôi thấy hay là tìm hai em này nói chuyện riêng đi, biết đâu chỉ là hiểu lầm thì sao?” Trương Chí Minh vẫn mang tâm lý ăn may, nói: “Tôi tin rằng đa phần các em học sinh của chúng ta đều bình thường, sẽ không làm ra chuyện thế này đâu.”

Viên Tòng Quân đồng ý với đề nghị của Trương Chí Minh, quay đầu nói với Lục Tự Dương: “Tự Dương ơi, em đi liên lạc với quản trị viên của diễn đàn trường mình, bảo người ta mau xóa bài đăng không hợp với thuần phong mỹ tục đó đi! Đúng là không ra sao!”

Lục Tự Dương siết chặt nắm đấm, rồi khẽ buông ra, gân xanh nổi lên ở mu bàn tay cũng dịu xuống.

Cậu ta mỉm cười nói: “Thầy Viên, thầy Trương, chuyện này cứ giao cho em làm, hai thầy có thể yên tâm.”

Viên Tông Quân và Trương Chí Minh nhìn Lục Tự Dương rời khỏi văn phòng, đáy mắt lộ ra ý tán thưởng.

Nếu các em học sinh mà bọn họ dạy dỗ có thể nghe lời bằng một nửa Lục Tự Dương thì hay rồi!

Bài đăng hot hòn họt kia bị xoá, các học sinh chuyên lươn lẹo với thầy cô quanh năm suốt tháng tinh tường nhận ra tình hình có gì đó không đúng lắm.

Buổi chiều, Ôn Noãn mặc một chiếc áo khoác da màu đen cool ngầu, tay hút túi quần, thản nhiên đi xuống cầu thang.

Thân là một nữ nhi lớn lên cùng một đám đực rựa, cô rất rõ con trai theo style nào thì nhìn đẹp trai thật, còn theo style nào nhìn thì tưởng đẹp trai nhưng lại vô cùng khả ố.

Hiện giờ, độ nổi tiếng của “Ôn Hàn” tăng vọt, phải gọi là hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh.

Nếu anh cô tỉnh dậy lúc này thì chắc chắn sẽ cảm nhận được sự sủng ái của con gái toàn trường mà cả đời này chưa từng được hưởng thụ.

Triệu Ninh Manh đứng trước cột đá hoa cương ở toà dạy học, nôn nóng đợi cô.

“Hi, Tiểu Ninh, tìm tôi có việc gì không?”

Triệu Ninh Manh chạy tới, vẻ mặt gay gắt: “Mọi người đang xôn xao chuyện của cậu và Giang Trác kia kìa, bây giờ lãnh đạo trường

học biết luôn danh tiếng của các cậu rồi đấy, phỏng chừng sắp tới tìm hai cậu nói chuyện rồi.”

Ôn Noãn không hề để trong lòng, cô thông thả nói: “Tôi với Giang Trác? Tụi tôi đều là con trai, sao có thể chứ.”

Triệu Ninh Manh thấy cô vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, có hơi nóng nảy: “Chính bởi vì các cậu đều là con trai nên ảnh hưởng của chuyện này mới càng ác liệt hơn đấy!”

“Không phải chứ.” Ôn Noãn cảm thấy có chút hoang đường: “Cho dù học sinh có ship thuyền này nọ nhưng cũng chỉ là đùa thôi mà, ai mà cho là thật.”

“Có rồi đó, giáo viên chủ nhiệm lớp cậu đấy.”

Triệu Ninh Manh vừa dứt lời, Trương Chí Minh vừa khéo cũng đang xuống lầu.

Nhìn thấy Ôn Noãn, nét mặt ông hiện vẻ mất tự nhiên.

Triệu Ninh Manh đột nhiên nảy ra một kế, nói với Ôn Noãn: “Lẹ, kabadon tôi đi!”

“Gì?”

Ôn Noãn chưa load kịp: “Cậu bảo tôi làm gì cơ?”

“Kabadon tôi!”

“Thôi, thôi đừng!”

Mặc dù Triệu Ninh Manh xinh gái thật, nhưng Ôn Noãn là con gái chính cống, không có hứng thú về phương diện đó.

“Cậu có phải con trai không thế.” Triệu Ninh Manh thấy giáo viên chủ nhiệm đi tới, bèn túm lấy cổ áo Ôn Noãn, trực tiếp ấn cô vào cột đá hoa cương bên cạnh tường, đồng thời làm ra tư thế chuẩn bị hôn.

Đương nhiên, cũng chỉ là chạm nhẹ vào má mà thôi.

Nhìn thấy cảnh này, giáo viên chủ nhiệm Trương Chí Minh ngây ra, ông ôm lấy ngực, loạng choạng lùi về sau hai bước.

Không ngờ lại có học sinh dám quang minh chính đại giờ trò chim chuột nhau ngay trước mặt ông.

Dãy học sinh ở hành lang trên lầu bắt đầu hú hét hoan hô—

“Ô ô ô! Hai người kia thân nhau từ lúc nào đấy!”

“Cp Hàn Giang chìm thuyền!”

“Hàn gia ơi, k!ch thích quá nha!”

Trương Chí Minh ôm lấy ngực, chỉ vào bọn cô: “Các... các em đang làm gì đấy?”

Ôn Noãn chỉ đành đẩy Triệu Ninh Mạnh ra, vuốt vuốt đầu, làm ra vẻ bất lực: “Chúng em đang yêu sớm ạ, thật ngại quá thầy Trương.”

Đời này Trương Chí Minh chưa từng thấy cặp nào yêu sớm mà quang minh chính đại, lý lẽ hùng hồn như vậy.

Có điều nghĩ lại, nhớ tới chuyện của Giang Trác, Trương Chí Minh lại nhìn về phía cặp nam nữ trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm đánh phào: “Yêu sớm là tốt, yêu sớm là tốt, yêu sớm là chuyện bình thường mà.”

“Thầy đang nói gì vậy?”

“Ừ, thầy nói, bọn em đang ở trong cái tuổi con trai con gái thu hút lẫn nhau, đều là chuyện bình thường, không sao hết.”

Trương Chí Minh hươ hươ tay, cười ha ha rời đi.

Học sinh xung quanh đều mẹ nó ngu người luôn.

Vậy mà cũng được hả!

Chương 24: Tình địch gặp nhau

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong căn tứ hợp viện, Diệp Thanh hùng hực luyện tập quyền pháp trước cọc gỗ, chuẩn bị cho cuộc thi võ thuật tháng 3.

Lục Vũ tựa người vào gốc cây, cầm điện thoại lướt diễn đàn, tự nói một mình—

“Chuyện giữa Ôn Hàn và Triệu Ninh Manh là thế nào đây, sao cậu ta lằng lằng quá dạ, đã có bạn gái lại còn tạo cp với Trác ca của chúng ta.”

Diệp Thanh dùng khăn lông trắng vắt trên vai lau lau mồ hôi ở trán, quay đầu đáp: “Tôi nghĩ cậu ta là trai thẳng thật đấy.”

“Fan cp đang đau lòng muốn chết kia kìa, ngay cả tác giả của bộ “Hot boy trường bá đạo khế biết yêu” cũng nói là drop luôn vì đau lòng quá. Phần bình luận đầy tiếng than khóc.” Lục Vũ nhún vai, bất lực nói: “Niềm vui mỗi ngày không còn nữa rồi.”

Giang Trác kéo căng dây cung trong tay, “phục” một tiếng, mũi tên bắn ra, xuyên thủng hồng tâm, một nửa mũi tên đâm vào trong tường, mặt tường nhanh chóng nứt ra.

Mấy ngày nay, tâm trạng Giang Trác không được tốt lắm, cả người như có áp thấp nhiệt đới.

Lục Vũ dùng cùi chỏ chọt chọt Diệp Thanh: “Ê, Thanh Nhi, cậu xem Trác ca kìa, đừng nói là ghen thật rồi á.”

Diệp Thanh khinh thường liếc cậu ta một cái: “Giờ cậu mới nhìn ra à?”

“A đù, bị bẻ cong thật rồi sao?!”

“Sớm đã...”

Lời còn chưa dứt, một mũi tên đã sượt qua tai Diệp Thanh, găm chặt vào cọc gỗ bên cạnh.

Diệp Thanh: “!!!”

...

Mấy ngày này, dĩ nhiên Ôn Noãn cũng cảm nhận được sự lạnh nhạt của Giang Trác, nhiều lúc đang tản bộ trên sân bóng rổ, nhìn thấy Giang Trác, cô liền định đi qua chơi cùng.

Mà Giang Trác vừa thấy cô đi tới lại ném bóng rổ, xoay người bỏ đi.

Có lúc cô chủ động bắt chuyện với Giang Trác, Giang Trác lại coi cô như không khí mà lơ đi.

Ôn Noãn ngồi ở bồn hoa, nhấp vào nhóm mà fan cp đã lập vì bọn họ.

Bài đăng thứ nhất là tấm ảnh hai người ngồi chung xe mô-tô lúc trước.

Từ góc độ này, vừa nhìn là biết người bên cạnh Giang Trác chụp, phóng to 360 độ bao sự xấu xí hoặc xinh đẹp của bạn sẽ hiện ra vô cùng rõ ràng, là Apple của Lục Vũ.

Cảnh này thực sự làm người khác chảy máu mũi, Ôn Noãn với cậu mặt đối mặt ngồi chung trên xe mô tô, cả người cô dán sát vào người cậu.

Hai má Ôn Noãn nóng lên, đoán chừng Giang Trác hiển nhiên sẽ để ý, vì để tránh hiềm nghi nên chọn cách bơ cô đi.

Thân là con gái, cô cũng không tránh được mặt đỏ tai hồng khi nhìn bức hình này.

Chứ huống chi Giang Trác là con trai, bất kỳ một trai thẳng nào cũng sẽ để ý việc mình bị hiểu nhầm là gay.

Cô suy nghĩ hồi lâu, quyết định soạn một tin nhắn gửi cho Giang Trác—

“Trác ca, bạn trai gì gì đó, mọi người chỉ là nói giỡn thôi, cậu đừng để ý nhá, về sau tôi không nhắc đến nữa.”

Đợi cả nửa tiếng, nhưng Giang Trác vẫn không trả lời.

Có lẽ là sẽ không trả lời nữa.

Ôn Noãn đặt điện thoại xuống, thờ dài.

Quan hệ của hai người bước vào giai đoạn đóng băng, nhóm fan cp trong trường buồn thương quá độ, thậm chí quản trị viên của nhóm “Hàn Giang Tuyết” trên Weibo cũng tuyên bố rời khỏi nhóm.

Gần đến cuối kỳ, độ hot của hai người dần dần hạ xuống, các học sinh tiến vào trạng thái chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ căng thẳng.

Chiều thứ Ba, hội học sinh sẽ làm một chuyến kiểm tra định kỳ, Lục Tự Dương bắt gặp Giang Trác trong hoa viên.

Nhìn thấy cậu, ánh mắt Giang Trác sa sầm đi.

Đêm đó “Ôn Hàn” uống say, lảm bả lảm bảm chửi Lục Tự Dương một trận.

Từ trong lời nói của cô, Giang Trác đại khái cũng hiểu được, Lục Tự Dương cầu mà không được nên thẹn quá hóa giận, đánh cho Ôn Hàn một trận thừa sống thiếu chết.

Đêm đó Giang Trác cũng ở trường học, quả thực nhìn thấy một bóng người màu đen, một quyền rồi lại một quyền, thô bạo trút giận lên người con trai kia. Nhưng cậu tuyệt đối không ngờ được, người đó lại là Lục Tự Dương.

Chủ tịch hội học sinh đức cao vọng trọng, trong mắt giáo viên là hai thái cực đối lập nhau hoàn toàn so với Giang Trác cậu.

Lục Tự Dương ưu tú hiểu chuyện bao nhiêu, thì Giang Trác lại nổi loạn bất trị bấy nhiêu.

Không ngờ rằng, một Lục Tự Dương đức cao vọng trọng như vậy, chẳng qua cũng chỉ là một thằng khốn.

“Giang Trác, trường học quy định không được hút thuốc, cậu đây là đang công khai vi phạm nội quy trường, mau dập thuốc đi.” Lục Tự Dương đi tới trước mặt cậu, chính trực đường hoàng nói.

“Được thôi.”

Nói xong câu này, ngón trỏ Giang Trác hơi cong lên, đầu thuốc lượn một đường cong trên không trung, bay thẳng về phía Lục Tự Dương.

Lục Tự Dương có nền tảng học võ, nhanh chóng tránh đi.

Ở phía sau, một vài cán sự hội học sinh đứng ra, giận dữ chỉ trích: “Giang Trác, cậu đừng có mà quá đáng!”

Giang Trác ngược mắt lên, biếng nhác liếc bọn họ một cái: “So với chủ tịch đại nhân khẩu vị nặng của mấy người, tôi đây chỉ là miếng đậu hũ trắng tinh mà thôi, còn không được tính là món khai vị.”

Lục Tự Dương nhặt đầu thuốc lên ném vào thùng rác: “Bỏ đi, có gì đâu.”

“Chủ tịch, cậu ta hiếp người quá đáng, cậu càng nhẫn nhịn, tên này sẽ càng phách lối.”

Lục Tự Dương quay người, cười cười: “Có mẹ sinh không có mẹ dạy, so đo với cậu ta làm gì.”

Cả đám người đi xa, Diệp Thanh nhìn về phía Giang Trác, tay cậu siết chặt rồi lại buông lỏng, không có cảm xúc gì.

Nhưng Diệp Thanh biết, từng chữ của Lục Tự Dương sắc như dao gươm, đâm vào chỗ yếu đuối nhất trong lòng cậu.

“Tôi không có mẹ dạy.” Giang Trác nhếch miệng cười khẩy: “Không giống như chủ tịch, phát điên lên, ngay cả anh em tốt nhất của mình mà cũng xuống tay được.”

Ánh mắt Lục Tự Dương bỗng trở nên hung hăng, lạnh lùng nhìn Giang Trác: “Cầu mà không được, tâm sinh oán hận, chúng ta như nhau cả thôi, cậu có tư cách gì nói tôi.”

Giang Trác nhìn cậu ta, hếch cằm lên: “Có lẽ cũng không giống lắm đâu, suy cho cùng, cái người cậu cầu mà không được kia, suốt ngày kêu gào đòi làm bạn trai tôi.”

Hai bạn nhỏ hóng drama Lục Vũ và Diệp Thanh ngơ ngẩn nhìn tình địch đấu khẩu lẫn nhau.

Câu cuối cùng của Giang Trác, đúng là đau hết chỗ nói, đủ để làm Lục Tự Dương nội thương nhiều ngày.

...

Đương nhiên, một phút bốc đồng là ngàn năm bốc c*t.

Buổi chiều, Giang Trác bị gọi lên văn phòng của giáo viên chủ nhiệm.

Bởi vì chuyện “kabedon” của Ôn Noãn và Triệu Ninh Mạnh nên xu hướng tính dục của cô đã được làm rõ, nhưng xu hướng tính dục của Giang Trác vẫn là một ẩn số.

Đây là điều làm giáo viên chủ nhiệm lo lắng nhất.

Theo như “từ ngữ tố cáo hổ báo” của mấy cán sự hội học sinh kia, bây giờ Giang Trác đang đơn phương yêu thầm đồng thời tán tỉnh Ôn Hàn, ép “cậu” phải thừa nhận, đồng thời còn kêu gào khóc lóc đòi làm bạn trai của Giang Trác.

Tán tỉnh thì thôi đi, phần nhiều còn có thuật khống chế tinh thần và thuật thôi miên, không thì sao một trai thẳng lụy tình như Ôn Hàn không đi quỳ gối lểm chân cho nữ thần của cậu ta mà lại suốt ngày quẩn quýt mập mờ với Giang Trác, đầu óc có vấn đề sao?

Dưới sự miêu tả của bọn họ, Giang Trác hết như một đại ma vương chuyên đi mê hoặc nhân tâm.

Mặc dù giáo viên chủ nhiệm Viên Tòng Quân không tin mấy lời bày bạ của đám nhóc này, nhưng ông cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Nguyên một buổi chiều, ông dốc hết tâm can khuyên nhủ Giang Trác.

Giang Trác hết như đang nghe kể chuyện, chốc chốc lại gật đầu: “Vâng, thầy nói đúng lắm ạ.”

“Em cho rằng tương đối có đạo lý.”

Viên Tòng Quân nói khô cả họng nhưng lại giống như đánh vào gối bông, việc này khiến ông nghĩ rằng phải chăng đây chỉ là hiểu lầm?

Thế là Viên Tòng Quân bèn thay đổi cách thức, ông bắt đầu nói chuyện này bại hoại thuần phong mỹ tục thế nào, không lành mạnh thế nào, hậu quả nghiêm trọng thế nào...

Giang Trác không hề cảm thấy bị xúc phạm, ngược lại còn vừa nghe vừa quan sát sắc mặt xanh mét của chủ tịch hội học sinh Lục Tự Dương.

Giang Trác nghiêng mặt nhìn cậu ta, khoé miệng khẽ nhếch, cố ý kiểm chuyện: “Chủ tịch, cậu thấy lời thầy nói có đúng không?”

Viên Tòng Quân nhìn Lục Tự Dương đầy chờ mong, hồi lâu, đầu lưỡi Lục Tự Dương mới bật ra mấy chữ: “Đúng... lắm.”

...

Buổi tối tan học, bọn Giang Trác và Diệp Thanh ra khỏi cổng trường, Lục Vũ hồi tưởng lại vẻ mặt như bị nhét mướp đắng của Lục Tự Dương trong văn phòng ban nãy, cười như nắc nẻ.

“Trác ca, chiêu này tuyệt quá nha, xem cậu mai mốt còn dám giờ ba cái trò trả đũa không.”

Giang Trác không trả lời, có điều tâm trạng không tệ, cậu chậm rãi bước ra cổng trường: “Ôn Hàn đâu?”

“Cuối cùng cậu cũng hỏi han về ông nội này, mấy ngày nay cậu ta không ít lần hỏi thăm tin tức về cậu từ tụi tôi đâu nha.”

“Hừm?” Khoé miệng Giang Trác cong lên, dường như tâm trạng không tệ.

Vừa ra khỏi cổng trường, một người phụ nữ bước xuống từ chiếc xe màu đen, sải bước về phía cậu.

Vừa nhìn thấy bà, ý cười trên khoé miệng Giang Trác đột nhiên đông cứng lại.

Ôn Noãn mua một bát khoai tây thì là thơm ngát từ xe đẩy hàng ở cổng trường, nhồm nhoàm ăn.

Cô nhìn thấy Giang Trác ở đối diện cổng trường.

Cậu mặc đồng phục màu xanh trắng, cổ áo bẻ ra, tầm mắt hạ xuống lạnh nhạt.

Một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp đứng trước mặt cậu, mặc một chiếc đầm công sở, mái tóc hơi xoăn, trang điểm tinh tế khiến bà trông rất kiều diễm động lòng người.

Nhìn vẻ ngoài, Ôn Noãn đại khái cũng đoán được thân phận của bà, dù sao, tướng mạo của bà và Giang Trác giống nhau đến bảy tám phần.

Bà rất xinh đẹp, là kiểu đẹp có thể làm người ta nảy sinh d*c vọng, Giang Trác hiển nhiên cũng thừa kế sự xinh đẹp và gợi cảm của bà, đặc biệt là đôi mắt hoa đào đường nét đầy đặn kia, khiêu khích vô cùng!

Phương Triết Hàn không biết tự bao giờ xuất hiện bên cạnh Ôn Noãn, trong tay cầm một hộp khoai tây thì là, thì thảo nói: “Á đù mẹ Giang Trác đẹp quá vậy!”

Ôn Noãn liếc Phương Triết Hàn một cái: “Cậu đang khen mẹ cậu ta hay đang khen cậu ta vậy?”

Phương Triết Hàn sờ sờ cằm: “Cả hai.”

Trong lúc Ôn Noãn và Phương Triết Hàn hí hóp mắt nhìn Giang Trác đầy ngưỡng mộ và ghen tị, một chuyện bất ngờ xảy ra, mẹ Giang Trác vươn tay lên, giáng cho Giang Trác một cú tát vào mặt.

“Chát” một tiếng, âm thanh vô cùng rõ ràng, ngay cả người đứng bên kia đường như Ôn Noãn cũng nghe thấy.

Cô kinh ngạc đến nỗi quên luôn việc nuốt miếng khoai tây.

Học sinh xung quanh xôn xao dừng bước, trừng mắt há miệng nhìn Giang Trác và mẹ cậu, Giang Trác vậy mà lại... bị đánh?!

Mặt Giang Trác hơi nghiêng đi, tóc mái che mất mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, một nụ cười gằn cong lên nơi khóe miệng.

Trái tim Ôn Noãn đau nhói hết như bị thứ gì đó đâm phải.

Vẻ mặt Giang Trác không có quá nhiều cảm xúc, phần lớn thời gian người này luôn giữ gương mặt lạnh nhạt, nhưng có lúc cũng sẽ cười, nụ cười trong veo hết như một đứa trẻ.

Cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của Giang Trác khi cười, ánh mắt cậu lúc nào cũng ngập tràn hoang liêu.

Nỗi đau bị phóng đại 10 lần, không chỉ là cảm giác đau đớn về thể xác.

“Vãi! Động tay trước mặt nhiều người như vậy, không để lại một tí thể diện nào cho người ta luôn hả!”

Bạn nhỏ Phương Triết Hàn ăn dưa cảm thấy hơi bất bình thay cho Giang Trác.

Học sinh lớp 5 bên cạnh nói: “Chiều nay Giang Trác bị giáo viên chủ nhiệm mời đi uống trà, ổng còn gọi điện cho mẹ cậu ta.”

Ôn Noãn biết mâu thuẫn giữa Giang Trác và mẹ cậu, những tình cảm yêu hận phức tạp đan xen nhau đó đã làm cho bọn họ giống như người xa lạ.

Giang Tiệp cắn hận nhìn cậu, dùng toàn bộ sức lực, hần học nói: “Chuyện anh làm khiến cho nhà họ Giang mất sạch mặt mũi rồi đấy.”

Giang Trác chậm rãi nhướng mắt, lông mi thật dài, cậu cười khẩy: “Tôi đã làm chuyện táng tận thiên lương gì mà có thể khiến nhà họ Giang mất mặt chứ, mẹ à, bà đánh giá cao con trai bà rồi.”

Giang Tiệp nghe thấy xưng hô này, sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch: “Đừng gọi tôi là mẹ, anh không phải con trai tôi, vĩnh viễn không phải!”

Nói xong, bà lại hỗn hển giơ tay lên, có vẻ một cú tát nữa lại sắp giáng xuống.

Có điều, cổ tay bà bị một người nắm lấy.

Giang Tiệp quay qua, nhìn thấy một thiếu niên mặt mũi thanh tú, vẻ mặt lạnh lùng.

“Không được đánh cậu ấy.”

Gương mặt Ôn Noãn đã lạnh, nhưng giọng nói của cô còn lạnh hơn, năm chữ đơn giản, nhưng lại rất có uy.

Giang Trác ngược mắt nhìn Ôn Noãn, trái tim bất giác nảy lên.

Giang Tiệp ra sức giãy dụa, tuy cô không dùng sức nhưng Giang Tiệp có giấy thế nào cũng không thoát ra được.

“Cậu... cậu là ai!”

Ôn Noãn hơi hếch cằm, dùng mắt chỉ chỉ Giang Trác: “Bạn cậu ấy.”

Cổ tay Giang Tiệp bị cô nắm có chút đau, bà nhìn Ôn Noãn, lại nhìn Giang Trác, nhớ lại những lời giáo viên chủ nhiệm nói với bà trong điện thoại, đột nhiên hiểu ra—

“Cậu có biết nó kinh tởm thế nào không!” Giang Tiệp trong lúc nóng giận mà nói năng không suy nghĩ: “Tốt nhất cậu nên tránh xa nó ra, dính vào nó thì danh dự cả đời của cậu sẽ bị huỷ hoại đấy!”

Đây là lần đầu tiên Ôn Noãn thấy có cha mẹ dùng lời lẽ như vậy để nói về con cái mình, bà ấy không nghĩ rằng Giang Trác nghe được những lời này sẽ đau lòng cỡ nào sao?

“Nghe nói gia thế cậu trong sạch, tôi cảnh cáo cậu lần cuối, bớt dây dưa mập mờ với nó...”

Lời còn chưa dứt, bà liền bị Ôn Noãn siết đau, đau đến nỗi cả người hơi co lại.

Ôn Noãn siết chặt lấy cổ tay bà, ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng: “Đừng bao giờ, dùng hai từ đó, nói về cậu ấy.”

Hai từ kinh tởm này, ai dám nói lần thứ hai, cô nhất định sẽ lột da người đó!

Giang Tiệp không phản kháng nổi, thậm chí không nói được lời nào, mặt mũi đỏ bừng, hiển nhiên rất khó chịu.

“Ôn Hàn.” Người con trai phía sau gọi cô.

Ôn Noãn hất mạnh tay bà ra, cả người Giang Tiệp lảo đảo sang một bên, suýt nữa thì ngã.

Giang Tiệp đứng vững lại, lớp trang điểm tinh xảo trên mặt bởi vì giận dữ cực độ mà trở nên có chút vắn vẹo—

“Tại sao mày cứ giày vò tao hả! Tại sao!”

Giang Trác bình thản nhìn bà, ý cười ngổ ngược trên mặt giờ cũng biến mất—

“Bởi vì... vui đó.”

Nói ra lời này, nhưng đáy mắt cậu lại là một mảnh lạnh lẽo.

Ôn Noãn biết, Giang Trác nói như vậy chỉ là vì tức giận mà thôi, nhưng Giang Tiệp dường như lại coi là thật.

Bà ta hết như một cái xác không hồn, ngẩn ngơ lùi lại vài bước, chỉ vào cậu, kích động nói với những người xung quanh: “Mọi người thấy cả chưa, nó chính là một con quỷ! Mọi người hãy tránh xa nó ra, nếu không có ngày cũng sẽ bị nó hại chết đấy!”

Học sinh xung quanh thấp giọng bàn tán.

Ôn Noãn lại đứng bên cạnh Giang Trác, ánh mắt cô hạ xuống, có thể nhìn thấy bàn tay Giang Trác đang siết chặt lại.

“Mẹ, nếu bà đã tới thì cho tôi chút tiền sinh hoạt đi.” Giang Trác làm bộ thoải mái, cười nói: “Có gì tôi đỡ phải về xin ông ngoại.”

Giang Tiệp móc ra một xấp tiền mặt từ trong túi, ném mạnh vào mặt Giang Trác—

“Cầm đi, cho mày cả đấy! Chỉ cần mày vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tao nữa!”

Nói xong lời này, người phụ nữ quay người bỏ đi, ngồi lên chiếc xe màu đen đậu ở bên đường, chiếc xe mang theo sự tức giận của bà, lao vút đi.

Giang Trác xoa xoa mũi, ngoảnh đầu nhìn Ôn Noãn: “Mẹ tôi hơi bị thần kinh chút.”

Ôn Noãn nuốt một ngụm nước bọt, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Một cơn gió thổi qua, giấy tiền trên đất bị gió thổi bay tứ tán, xung quanh có vài học sinh bắt đầu lén lút nhặt tiền, Ôn Noãn la to với bọn họ-

“Làm gì đó làm gì đó! Nhặt cái gì mà nhặt! Vẫn còn tiếp tục à!”

“Người ta còn đang đứng đây này! Các cậu ý tứ chút đi.”

“Gió thổi tới là của các cậu luôn à?”

“Ê, tên nhóc kia, cậu còn giấu một tờ đó.”

Ôn Noãn cuối cùng cũng nhặt lại toàn bộ số tiền bị gió thổi, cô ngoảnh đầu lại, thấy Giang Trác đang rào bước bỏ đi.

Phượng Triết Hàn nhìn xấp tiền trong tay cô, sờ cảm, bình tĩnh phân tích: “Số tiền này, chắc cậu ta không thềm đâu, chi bằng chúng ta... giúp cậu ấy sẻ chia sự đau khổ này đi.”

Nói rồi tay cậu ta thò qua: “Người chứng kiến cũng có phần chứ ha.”

Ôn Noãn đập vào mu bàn tay cậu ta, nghiêng răng nói: “Cậu tâm địa thiện lương quá nhỉ.”

Phượng Triết Hàn la oai oái: “Hàn ca, cậu thật sự... thay đổi rồi!”

Ôn Noãn bỏ tiền vào túi, vội vàng đuổi theo Giang Trác.

Chương 25: Cp Giang Hàn hồi sinh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giang Trác khoác cặp trên vai, tay đút vào túi quần, biếng nhác đi cạnh bồn hoa. Dáng người cậu cao gầy, mặc đồ gì cũng đẹp, khoác lên người đồng phục màu xanh trắng mà nhìn như tiên hạ phàm.

“Đi theo tôi làm gì.” Cậu không quay đầu, nhàn nhạt hỏi một câu.

Ôn Noãn cũng không biết mình đi theo cậu làm gì, cô cân nhắc ngôn từ an ủi cậu vài câu: “Chuyện ban nãy, đừng để trong lòng nha, bình thường bố tôi cũng...”

Giang Trác đột nhiên dừng bước, Ôn Noãn không phanh kịp, đụng vào lưng cậu, mũi dẹt lép.

“Thôi thôi.” Giang Trác hơi nghiêng người, dờn mắt xuống nhìn cô một cái:

“Không cần nói những lời này, tôi cũng không muốn nghe.”

Ôn Noãn xoa xoa mũi, nhỏ giọng nói: “Ừa.”

Giang tiến vào trong hoa viên, vừa đi vừa nói: “Cậu y như con gái ấy.”

Nói chuyện giống con gái, động tác giống con gái... thậm chí, đến dáng vẻ nghe lời cũng giống hệt con gái.

Ôn Noãn vội vàng đi theo cậu: “Cậu cũng thích khoản này của tôi chứ bộ, không giấu gì, tôi còn có một cô em gái y chang, con gái hàng thật giá thật luôn, muốn làm quen hơn?”

Giang Trác đảo mắt: “Rốt cuộc em gái của cậu ế cỡ nào mà cậu phải đi khắp nơi rao bán con bé vậy?”

Ôn Noãn: “...”

Được rồi, cả đời này cô sẽ không nhắc lại chuyện này nữa!

Tức chết mất!

Hoa viên nhỏ này được xây ở ngoại ô thành phố, dường như đã bị bỏ hoang, mặt đất đầy cành lá khô queo mà cũng không có ai quét dọn.

Bọn họ một trước một sau, men theo con đường xanh mát đi vào giữa hoa viên, có một khu vui chơi trẻ em đã bị bỏ hoang không biết bao lâu, bên trong có xích đu đã rỉ sét, còn có vòng quay ngựa gỗ...

Bốn phía gió lùa lạnh lẽo, Ôn Noãn ôm khuỷu tay, cô chợt cảm thấy u ám không giải thích nổi, bèn vội vàng đuổi theo Giang Trác.

Giang Trác ngồi lên xích đu, “kéo kẹt”, xích đu phát ra một âm thanh vừa chói tai vừa cũ kỹ.

Ôn Noãn thậm chí có hơi lo lắng không biết xích đu rỉ sét này có chịu nổi trọng lượng của cậu không: “Cậu cẩn thận chút, đừng để bị ngã, cậu không chịu được đau, ngã rồi cũng không ai đồng cảm [1] được đâu.”

[1]: từ gốc là 同情, dịch ra là thông cảm, đồng cảm, ý là không ai hiểu được GT đau thế nào nếu bị ngã bởi thần kinh cảm giác của cậu ta nhạy cảm hơn người khác

Giang Trác chậm chậm lắc lư: “Không mượn cậu lo.”

Ôn Noãn đi đến phía sau cậu, nhẹ nhàng đẩy xích đu—

“Nhiều lúc tôi thấy cậu cũng trẻ con lắm.”

“Ghét thì tránh xa tôi ra.”

Ôn Noãn không biết tiếp lời kiểu gì, tên này đúng là kẻ giết chết các cuộc trò chuyện.

Mấy phút sau, cô rầu rĩ lắm lắm: “Không ghét.”

Giang Trác quay đầu nhìn cô, cô nhìn sang chỗ khác.

Hai người nhất thời im lặng.

Có lẽ thực sự lo lắng về độ chắc của xích đu nên Giang Trác không đẩy quá cao, đứng đưa một lúc bèn ngừng lại.

Ôn Noãn ngồi lên một cái xích đu bên cạnh cậu, nhìn xung quanh, khó hiểu hỏi: “Cậu phát hiện... chỗ này kiểu gì thế?”

Giang Trác ngẩng đầu, nhìn về phía một toà cô nhi viện cũ kỹ đối diện hoa viên: “Lúc nhỏ thường tới đây chơi.”

Có điều, lần nào cậu cũng đợi sau khi các bạn nhỏ rời đi hết mới một mình chơi xích đu, cũng không có ai đứng đằng sau đẩy cậu.

Các bạn nhỏ đều sợ cậu, nhìn thấy cậu là né thật xa.

Cậu với bọn họ không giống nhau, bọn họ đều là những đứa trẻ không có cha mẹ. Cậu thì có mẹ, nhưng mẹ cậu lại không cần cậu, nghe nói bố cậu còn ngồi tù.

Cho nên cậu nhất định là một đứa trẻ rất hư, mọi người đều không muốn chơi cùng cậu, nhìn thấy đôi mắt đen láy của cậu là sợ.

Giang Trác dừng xích đu, quay đầu hỏi cô: “Dây thun tặng cậu đâu?”

“À, cái đó...” Ôn Noãn ngập ngừng nói: “Tìm không thấy nữa.”

Sắc mặt Giang Trác sa sầm, đáy mắt hiện lên lửa giận: “Làm mất rồi?”

“Tôi có phải con gái đâu, cậu tặng dây thun cho tôi làm gì, không phải suốt ngày nói người ta buê đưê à.”

“Ôn Hàn!”

Thấy Giang Trác giận thật, Ôn Noãn mới thôi cười, duỗi cổ tay phải của mình ra đưa đến trước mặt cậu: “Ui giờ, giỡn với cậu tí thôi, làm gì mà căng thế.”

Giang Trác nhìn thấy trên cổ tay nhỏ ncậu trắng nõn của cô là dây thun của mình, dây thun màu đen thuần, tạo ra sự đối lập về màu sắc.

Lúc nào cũng đeo bên mình.

Giang Trác thở phào một hơi, nhưng ban nãy vừa mới giận, không thể thay đổi cảm xúc quá rõ ràng, cho nên bức bối nói: “Ai cho cậu đeo trên tay, cậu là con gái chắc.”

Ôn Noãn cảm thấy người này đúng là vô lý hết nói nổi: “Tôi không đeo trên tay chứ chả lẽ đeo trên chân à.”

Giang Trác lấy dây thun màu đen trên cổ tay cô ra, tiện tay nhặt một viên sỏi trên đất, làm thành súng cao su, nhắm chuẩn vào thân cây ở phía xa.

“Phục” một tiếng, viên đá bay ra xa cả trăm mét, đập thẳng vào thân cây, găm luôn trong đó.

Ôn Noãn há hốc miệng nhìn dây thun màu đen, lại nhìn về phía hòn đá găm trong thân cây, lực đàn hồi này dữ dằn quá.

“Dùng thứ này bắn chim được không?”

Giang Trác nói: “Cho cậu bắn máy bay cũng được.”[2]

[2]: gốc là 打飞机, dịch sát là bắn máy bay, nhưng còn một nghĩa khác là quay tay

“Điêu, vậy cậu bắn cho tôi một cái thử coi.”

Khoé mắt Giang Trác cuối cùng cũng cong lên.

Ôn Noãn nhìn ý cười trêu chọc của cậu, ngẫm kỹ lại, cảm thấy câu này có gì đó sai sai.

Cô vờ như không hiểu, đổi chủ đề khác—

“Quan hệ của cậu và người nhà lúc nào cũng như vậy sao?”

Đầu ngón tay Giang Trác chơi đùa với dây thun màu đen, nói: “Ừ, lúc nào cũng tốt hết.”

“Ừm... “tốt” lắm.”

Giang Trác nhìn lên trời, ánh tịch dương đổ xuống khuôn mặt cậu, ánh mắt trở nên dịu dàng hẳn.

“Hồi nhỏ còn tốt nữa.” Giang Trác thản nhiên nói: “Dưới sự thúc giục của viện trưởng viện phúc lợi, thỉnh thoảng bà ấy sẽ đưa tôi với con trai mình đến chỗ này chơi.”

Ôn Noãn nhìn khu vui chơi bị bỏ hoang này, chợt hiểu ra vì sao Giang Trác lại đến chỗ này.

“Mãi cho đến một ngày...”

Cậu kéo căng súng cao su, nhắm thẳng vào mặt Ôn Noãn, khoé miệng cong lên: “Tôi làm thế này với con trai bà ấy.”

Trái tim Ôn Noãn rét run, “phục” một tiếng, hòn đá sượt qua bên mặt cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được cơn gió lúc hòn đá sượt qua bên tai mình.

Ôn Noãn bàng hoàng, giận dữ: “Cậu làm gì đó!:

Khoé miệng Giang Trác nở ra một nụ cười lạnh lẽo, khiến người ta dựng tóc gáy: “Lúc đó, thằng bé cũng có vẻ mặt này.”

“Cậu... cậu làm vậy là cố ý hù dọa người ta đó.”

Giang Trác cúi đầu, nhìn dây thun đen trong tay: “Tôi chỉ muốn biểu diễn cho nó xem, để nó biết, tôi cũng rất lợi hại. Nhưng thằng bé hiểu lầm, mẹ cũng hiểu lầm.”

Từ đó về sau, Giang Tiệp không cho Giang Trác tiếp xúc với con trai mình nữa.

“Sao cậu không giải thích.” Ôn Noãn hỏi: “Hiểu lầm thì phải giải thích rõ ràng chứ, cậu nói với bà ấy, cậu chỉ định đùa vui thôi, không hề có ý muốn làm hại em trai.”

Giang Trác nhìn Ôn Noãn: “Có tác dụng sao?”

“Đương nhiên là có.”

Cậu quay đầu lại, nhìn ánh chiều tà dần tắt, bình thản nói: “Không thích chính là không thích, có làm thế nào cũng sẽ không thích.”

Ôn Noãn cảm thấy có hơi khó chịu, cô thả tay xuống thanh sắt của xích đu rỉ sắt, nói: “Cậu nói đúng, không thích chính là không thích, có làm thế nào cũng sẽ không thích.”

Giang Trác mím mím môi mỏng, treo lên nụ cười nhạt.

Thế nhưng đúng vào lúc này, cô lại nói: “Nhưng mà, người thích cậu, cho dù cậu có làm gì, cũng sẽ không không thích cậu.”

Giang Trác ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cô.

Ôn Noãn lại la lớn một tiếng, quay người chạy đến bên cây thu đồng cạnh xích đu: “Giang Trác, cậu mau lại đây xem đi.”

Giang Trác đi tới, nhìn thấy một chú chim sẻ con nằm giữa cành khô, nửa bên cánh không mở ra được, nhưng vẫn còn sống, loạng choạng đi từng bước.

Cô đau lòng nhặt chú chim sẻ lên.

“Cậu bắn chim làm gì?”

“Cậu chắc là tôi bắn à?”

“Ban nãy chẳng phải cậu bắn về phía này sao?”

Giang Trác sờ sờ đầu: “Chắc là tay bị trơn.”

Nói rồi cậu vươn tay ra, bịt mắt chú chim nhỏ lại: “Coi như mày gặp xui, thôi thì an nghỉ nhé.”

Ôn Noãn: “...”

Cô đập đập tay cậu: “Người ta chỉ bị thương ở cánh, an nghỉ nổi gì!”

“Ờ.”

Ôn Noãn cẩn thận nâng bé chim trong lòng bàn tay: “Giang Trác, cậu đúng là một tên ngốc.”

Giang Trác nhướng mày, không biết vì sao, nghe cô gọi mình là “tên ngốc”, trong lòng chả hiểu kiểu gì lại thấy vui vui.

Cậu xắn quần, ngồi xổm xuống: “Vậy cậu phụ trách việc dưỡng thương cho nó nhé.”

“Giang Trác, cậu đừng có mơ.” Ôn Noãn tháo mũ lưỡi trai màu đen của cậu xuống, đặt bé chim vào trong, đưa cho cậu: “Tự làm tự chịu, cậu bắn người ta bị thương thì tự mình nuôi đi, đừng mong đùn đẩy cho tôi.”

Giang Trác ngăn ra: “Cậu chắc chắn... để tôi nuôi à?”

Ôn Noãn nhét chú chim vào lòng Giang Trác: “Giao cho cậu đó, nuôi cho tốt, ngày nào cũng phải chụp ảnh báo cáo tình hình cho tôi.”

Giang Trác: “...”

Sau sự việc Ôn Noãn ra mặt cho Giang Trác trước cổng trường, fandom cp Hàn Giang liền được hồi sinh, trong nhóm cũng rôm rả trở lại.

Khoảng thời gian đó, không hiểu vì sao trong ngăn kéo của Giang Trác luôn có tiếng chim kêu.

Việc này cũng thôi đi, Diệp Thanh dù gì cũng là thanh niên thiên tài võ học danh môn, vậy mà bây giờ suốt ngày lượn qua lượn lại trên cây, giúp bé chim của Giang Trác bắt sâu.

Mỗi ngày tan học, Ôn Noãn đều sẽ tới lớp của Giang Trác thăm bé chim, bé chim được nuôi trong ngăn kéo trống của cậu, cuộc sống cũng rất dễ chịu, mỗi ngày được ăn mấy con sâu bướm tròn lẳn của Diệp Thanh, bây giờ mập ra không ít.

Ôn Noãn ngồi xổm, thò đầu vào nhìn trong ngăn kéo—

“Cậu có tâm ghê nha, biết chăm chim dễ sợ.”

Giang Trác ngồi ở bên bàn, tay chống cằm, mắt nhắm lại, uể oải nói: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Diệp Thanh ngồi ở bên cạnh, vừa vẽ cảnh hai người ngắm chim, vừa đảo mắt.

Người ngày nào cũng lượn lờ trên cây bắt sâu là tôi, ok?

Cánh trái của chim nhỏ được quấn bằng gạc màu trắng, nó nháy xung quanh trong ngăn kéo của Giang Trác, cẩn thận thò đầu ra, nhìn Ôn Noãn, chiêm chiếp kêu vài tiếng.

Loài chim này thường rất sợ người, nhưng kỳ lạ là, nó lại không sợ Giang Trác chút nào.

Giang Trác vươn tay ra, nó liền nhảy lên tay cậu.

“Nó thích cậu kìa!”

“Chắc vậy.”

Ôn Noãn kinh ngạc nhìn cậu và chim nhỏ ở chung với nhau, cảm thấy khó tin.

Học sinh trong trường đều sợ Giang Trác, không ngờ những động vật nhỏ này lại thích thân cận với cậu.

Ban đầu, Giang Trác không định nuôi chú chim này, chỉ cho ăn đại vậy thôi, nhưng không ngờ sau vài ngày, cậu vậy mà cũng thấy mềm lòng.

Người khác thích cậu, cậu đều sẽ quý trọng, cho dù đó chỉ một chú chim nhỏ.

Ôn Noãn ngồi xổm bên bàn cậu, nói: “Nó lành thương nhanh thật, vài ngày nữa là thả cho bay được rồi.”

Giang Trác đường hoàng nói: “Nuôi thêm vài ngày nữa đi, là do tôi bắt phải nó, giờ vẫn còn áy náy lắm.”

Diệp Thanh nhìn Giang Trác cùng Ôn Noãn đang ngồi xổm trước mặt cậu, thầm nói cậu áy náy cái quần, chẳng qua là vì muốn tên này ngày nào cũng qua chơi chim cùng cậu mà thôi!!!

Vì vậy chiều hôm đó, trên nhóm cp Hàn Giang và diễn đàn lại xuất hiện bức tranh đồng nhân vẽ tay.

Trong tranh, “Ôn Hàn” quỳ một gối ở cạnh Giang Trác, đầu ghé vào dưới bàn học, không biết là đang làm gì, cánh tay Giang Trác tì

lấy cằm, biếng nhác ngồi trên ghế, trong đôi mắt hẹp dài hiện ra cảm giác mê ly.

Fandom lập tức nổi sóng!

“Tranh đồng nhân thần tiên gì đây trời!”

“Quá dữ luôn!”

“Hông dám nhìn luôn á!”

“Đại Xúc xin hãy nhận của iem một lạy, cho hỏi đây là cảnh thật luôn hả!”

“Chủ lâu đã tâm lớn thật, muốn nghịch cp hay gì!”

“Hàn Giang đang ở đây, cp tuyệt đối không thể nghịch! Hàn gia của chúng ta mới là người ở trên!”

“Tôi cảm thấy, Giang Hàn có vẻ cũng không tệ, dạo gần đây mùi vị nam nhơn của Giang Trác áp đảo, ở trên cũng không thành vấn đề.”

“+1”

...

Gần đây, thân là giáo viên chủ nhiệm mẫu mực nhất khối, ông giáo Trương Chí Minh nhạy cảm nhận thấy, fandom cp Hàn Giang đã hồi sinh lại.

Không chỉ hồi sinh, vì để tránh tai mắt, bọn chúng còn đổi tên thành fandom cp Giang Hàn.

Trương Chí Minh mang tấm lòng cha mẹ, sâu sắc cảm thấy IQ của đám trẻ này thật đáng thương, bọn chúng tưởng đổi tên Hàn Giang thành Giang Hàn là che mắt được người khác sao!

Ấu trĩ!

Có điều rất cuộc hai em nam sinh Ôn Hàn và Giang Trác này là sao đây, sao những em khác không bị gán ghép, mà lại cứ gán ghép hai em này!

Nói về quan hệ, Giang Trác không chỉ có mình Ôn Hàn là bạn bè, sao người khác không ghép trò ấy với Diệp Thanh hay Lục Vũ!

Đương nhiên bạn của Ôn Hàn thì càng nhiều, cái gia tộc quý sứ gì của trò ấy đấy, quan hệ không khăng khít hơn Giang Trác à, sao không ghép với ai mà cứ phải ghép hai trò ấy với nhau!

Trương Chí Minh nghĩ tới nghĩ lui, quyết định tìm Giang Trác nói chuyện.

Dù sao, Ôn Hàn là người đã có bạn gái, hơn nữa, từ khi vào cấp 3 đến giờ đã thay vài người, điều này chứng minh xu hướng tính dục của Ôn Hàn không có vấn đề, có lẽ vấn đề nằm ở phía Giang Trác.

Trong văn phòng, Giang Trác mang một thân đồng phục xanh trắng đi vào, mi mắt rũ xuống, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên.

Khỏi phải nói, thằng nhóc này thực sự rất đẹp trai, ánh mặt trời chiếu lên làn da trò ấy trắng đến nỗi như thể phát sáng, cho dù là về ngũ quan hay dáng người, tuyệt đối đều là hạng nhất.

Trương Chí Minh cầm ly trà, hoà nhã nói: “Bạn học Giang Trác, dạo này học hành cuộc sống vẫn suôn sẻ chứ.”

Giang Trác: “Em không phải đồng tính luyến ái.”

Trương Chí Minh nuốt nửa sặc nước trà.

Nói toạc móng heo thật sự, làm Trương Chí Minh cảm thấy hơi ngại.

Trương Chí Minh ngượng ngùng nói: “Thầy đâu có nói thế.”

“Em không thích con trai.” Giang Trác tiếp tục nói.

Đương nhiên, Trương Chí Minh không nghi ngờ cậu, học sinh toàn trường đều biết cách làm người của Giang Trác, cậu đã làm thì sẽ thừa nhận, không muốn nói thì sẽ im lặng, một khi đã mở miệng, nhất định sẽ không nói dối.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, có điều dạo này trong trường có rất nhiều tin đồn bậy bạ về em và Ôn Hàn, chuyện này các em chú ý nhé...”

Lời còn chưa dứt, Giang Trác đã nói tiếp: “Nhưng em thích Ôn Hàn.”

“Khụ...”

Trương Chí Minh sắc nước trà, ho sù sụ không ngừng.

Có thể đừng nói chuyện sốc óc như vậy được không!

Ngữ điệu của Giang Trác bình thản, cậu nâng mi mắt lên nhìn ông: “Nếu như Ôn Hàn là con gái, em sẽ xem xét việc để cậu ta làm bạn gái em, nhưng cậu ta không phải. Đã từng có một khoảng thời gian em cũng rất bối rối, nhưng điều duy nhất em rõ ràng là, em sẽ không ở bên một người con trai. Cho nên, thầy không cần lo lắng gì cả.”

Nghe Giang Trác nói vậy, Trương Chí Minh bắt đầu thấy cảm thông, ông nhớ tới lời thoại cổ lỗ sĩ kia—

Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất không phải là em ở ngay bên cạnh anh nhưng lại không biết tình cảm mà anh dành cho em, mà là em biết anh yêu em, nhưng chúng ta lại không thể ở bên nhau.

Thân là một người đàn ông ngoài nghiêm túc, trong đa cảm, Trương Chí Minh tháo mắt kính xuống, lau lau, không hiểu sao lại rưng rưng nước mắt.

“Trò Giang Trác... em đừng nản lòng, bây giờ chăm chỉ học hành, tương lai nhất định sẽ gặp được tình yêu của đời mình.”

Vốn dĩ ông định khuyên nhủ giảng giải cho Giang Trác, đồng tính là chuyện không hợp với thuần phong mỹ tục, nhưng bây giờ Trương Chí Minh không thể nói nên lời.

Ông sắp khóc đến nơi rồi.

Giang Trác nhìn phản ứng của Trương Chí Minh, khóe miệng giật giật.

Khả năng cảm thông của ông giáo này ghê thật.

Hơn nữa, phần lớn nội dung đều do ông tự tưởng tượng.

“Nếu thầy không có việc gì thì em đi trước đây.”

“Ờm.” Trương Chí Minh vội gọi Giang Trác lại: “Thầy nghe nói trò Ôn Hàn còn có một em gái song sinh, hay là em cân nhắc làm quen đi?”

Giang Trác: “...”

Tại sao cả thế giới đều muốn gán ghép cậu với em gái của Ôn Hàn vậy!

Chương 26: Đồ chuyên dùng cho kỳ kinh nguyệt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hiện tại, Ôn Noãn dành một nửa thời gian để luyện võ và học tập, một nửa thời gian còn lại cô đều đi dạo phố mua sắm. Gần đây cô đang có hứng thú mua các phụ kiện dành cho nam giới để thay đổi cách ăn mặc của mình.

Đời này có cơ hội được làm con trai, cô phải dựa theo ánh mắt thưởng thức nam sinh của mình để làm cho thật tốt.

Đương nhiên, bản lĩnh của cô không phải để không cho vui, trong khoảng thời gian này, sức hấp dẫn của "Ôn Hàn" đã lên đến đỉnh điểm.

Những tâm hồn thiếu nữ của nữ sinh cũng bắt đầu rục rịch, hết bức thư tình này đến bức thư tình khác còn có cả những món quà nho nhỏ được trao đến tận tay bạn học Ôn Noãn.

Bàn học của Ôn Noãn ngày nào cũng đầy ắp quà của nữ sinh.

Trong giờ học, Ôn Noãn nhìn những lá thư chân thành này mà khóe môi cong lên nở một nụ cười hấp dẫn chết người.

Dù là con trai hay con gái khi đi ngang qua cô đều không thể không nhìn cô thêm vài lần nữa. Trong đầu chỉ có mấy từ này.

"A, chết tôi rồi, chết mất thôi!"

"Sao cậu ấy có thể đẹp mắt đến vậy chứ!"

"Mẹ ơi, con muốn gả cho anh ấy!"

"Tôi là con trai mà còn muốn cảm nắng cậu ấy nữa kìa."

Đối với bức thư từ một lời tỏ tình chân thành này, Ôn Noãn cũng sẽ trả lời và khéo léo từ chối, đồng thời còn khích lệ những nữ sinh thích cô, hy vọng họ sẽ cố gắng học tập chăm chỉ để tương lai có thể đậu vào một trường đại học tốt, gặp được những chàng trai ưu tú hơn.

Cháo gà đặc được hầm của căn bã lớp cuối thật thơm. Những cô gái này nhận được thư hồi âm chân thành của "Ôn Hàn" không những không cảm thấy xấu hổ khi bị từ chối mà càng ngày càng cảm thấy cô là người ngay thẳng.

Vì thế trong khoảng thời gian đó, hình ảnh của Ôn Hàn trong tâm trí các cô gái đã trở thành "thanh liêm, chính trực". Thậm chí danh tiếng của cô cũng sắp đuổi kịp chủ tịch hội sinh viên Lục Tự Dương.

Vào một buổi chiều nắng ấm, Giang Trác đang nằm nghỉ dưới gốc cây ở sân cỏ, trên tay cầm ná cao su kéo căng ra.

Con chim sẻ nhỏ đậu trên vai Giang Trác, thỉnh thoảng lại mổ vào tóc cậu, nhảy tới nhảy lui, như thể muốn đi theo cậu.

Diệp Thanh đang cầm cuốn vở vẽ, cây bút chì trên tay cậu rơi trên cuốn vở kêu sột soạt.

Mu bàn tay của cậu rất trắng, đến nỗi mạch máu hơi nổi lên, có thể thấy rõ những đường gân xanh nhạt. Các ngón tay thon dài đẹp đẽ.

Một đôi tay như vậy có thể coi là hoàn hảo.

Lúc này, cái người đang cầm ná cao su nhàm chán tranh tài với một chiếc lá.

Chiếc lá ở đầu ngọn cây ngô đồng gần như bị cậu bắn nát.

Lục Vũ ngồi bên cạnh thở dài: "Nghe nói nữ sinh mười tám thay đổi lớn, Ôn Hàn này có chỗ nào là mười tám thay đổi đâu, nhất định

là bảy mươi hai thay đổi, hiện tại tất cả nữ sinh trong trường đều trở thành fan của cậu ta.”

Diệp Thanh vừa vẽ vừa bổ sung: “Không chỉ có con gái.”

“Đúng vậy, nam sinh cũng không may mắn tránh khỏi. Tôi nghe nói rằng trong mấy bức thư tình gửi cho cậu ta còn có vài số 0 hỏi cậu ta thuộc phương diện giới tính nào nữa cơ.”

Diệp Thanh lẩm bẩm: “Thật là khủng khiếp.”

Giang Trác ngược mắt hỏi: “0?”

"Thanh Nhi mau tới đây giải thích cho anh trai Giang Trác của cậu một chút 0 là gì."

Diệp Thanh đặt bút xuống, tay trái là 1, tay phải là 0. Sau đó, cậu ta đặt tay trái của mình vào vòng tròn của tay phải.

“Hai người là fan của cp, không phải là một thời Giang Hàn, một thời Hàn Giang sao?” Lục Vũ cười híp mắt nói: “Ở đây cũng không khác lắm đâu.”

Giang Triệt cau mày: “Khác nhau ở chỗ nào?”

”Khác ở chỗ ai ở trên và ai ở dưới, khác chỗ ai là 1 và ai là 0. Hồi trước, bọn họ đã từng đứng ở thuyền Hàn Giang, còn bây giờ Giang Hàn cũng đã có tiếng nói, điều này có nghĩa là có rất nhiều đảo cp.”

Giang Trác mạnh mẽ đánh vào cái cây đối diện. Bây giờ cậu thật sự nghe không nổi cái này.

“Câm miệng.”

Lục Vũ rất thức thời giữ im lặng.

Giang Trác nhắm vào một chiếc lá khô trên ngọn cây, "vèo" một tiếng sau đó chiếc lá rơi xuống đất.

Một lúc lâu sau, cậu mới lẩm bẩm một câu: "Người như cậu ta mà cũng muốn làm 1."

Ôn Noãn nhìn trúng một cái áo len quốc triều [1] mùa mới. Cái áo màu đen, oversize, sau lưng có một con dơi đỏ như máu tuyệt đối có thể tránh gió rất ấm áp.

[1] Quốc triều: thuật ngữ được sử dụng để mô tả thời trang hiện tại cho các thương hiệu và văn hóa địa phương, đại diện cho một xu hướng nổi bật đang ảnh hưởng đến thị trường bán lẻ Trung Quốc và một xu hướng đang thách thức các thương hiệu quốc tế ở Trung Quốc.

Mua hai món được giảm năm mươi phần trăm nên Ôn Noãn không chút ngần ngại copy đường link gửi cho Giang Trác: "Trác ca, muốn mua một cái không?"

Lúc nhận được tin nhắn, Giang Trác đang uể oải ngáp một cái, lười biếng nghe giảng rồi ghi chú.

Cậu mở đường link Ôn Noãn gửi đến kéo xuống cuối, nhìn lướt qua rồi trả lời: "Lòe loẹt."

"Tuổi trẻ thì nên lòe loẹt một chút! Mua một cái đi mà, mua hai cái được giảm năm mươi phần trăm lận đấy. Hai người chúng ta mặc vào rất giống anh em rất thu hút."

Giang Trác bận rộn ghi chép, hơn nữa cậu cũng quá lười biếng để nói chuyện nhảm với cô. Cậu đặt hai cái, một cái lớn, một cái nhỏ, nhớ đến dáng người của cô liền chọn cỡ nhỏ nhất.

"Mua đi."

"Được!" Ôn Noãn lập tức chuyển tiền cho Giang Trác.

Mấy ngày sau, khi Ôn Noãn đang đứng ở sân bóng rổ chỉ huy mấy người Hạ Huy chơi bóng rổ.

"Phòng thủ! Chú ý phòng thủ!"

"Chú ý, cẩn thận phía sau!"

"Động tác giả, đừng để bị chặn, trời ơi!"

Dưới tàng cây, Giang Trác từ xa nhìn cô. Cơ thể cô nhỏ gầy nhưng lúc nào cũng thích mặc quần áo rộng rãi, ngũ quan cũng cực kỳ xinh đẹp, nhìn qua không giống con trai chút nào.

Nhưng hiện tại hết lần này đến lần khác cô chơi chung với bọn nam sinh không hề có một cảm giác khác biệt.

Con gái không lớn giọng chỉ huy người khác giống như cô.

Ngay khi Ôn Noãn đang rất hăng hái chỉ huy, trước mắt bỗng tối sầm lại như thể sắp bị người ta trùm đầu đánh một trận.

"Ahhhhhh!" Ôn Noãn la lên một tiếng, dùng sức lấy cái áo trên đầu mình ra định chửi người nào đó. Nhưng cô lại phát hiện Giang Trác đang đứng trước mặt mình hất hàm nhìn cô.

Ôn Noãn cúi đầu nhìn cái áo trong tay mình, chính là chiếc áo len cánh dơi mà lúc trước cô năn nỉ Giang Trác mua chung.

"Oa, đã giao tới rồi sao!" Ôn Noãn hưng phấn cầm lấy quần áo ướm thử lên người mình: "Nhìn có đẹp không?"

Giang Trác xoa xoa mũi: "Cũng bình thường thôi." Mặc dù nói vậy nhưng ánh mắt của cậu chưa từng rời khỏi người cô dù chỉ một phút đồng hồ.

Ôn Noãn cảm thấy chất vải rất mềm mại, không giống quần áo mới được giao tới. Cô vừa ngửi thử một cái đã thấy một mùi thơm nhẹ thoang thoảng giống như mùi bột giặt trên người Giang Trác.

Giang Trác đã giặt giúp cô sao?

Khóe môi Ôn Noãn không kìm được mà nở nụ cười, đi tới khoác lên vai của Giang Trác: "Biết giúp bạn trai mình giặt quần áo rồi sao? Đúng là bạn gái hiền huệ nha!!"

"Cậu thử nhắc một lần nữa xem."

Thật đúng là không nhắc thì thôi, tuy Giang Trác trông rất dễ bị bắt nạt, cũng không biết võ, nhưng thật sự Ôn Noãn rất sợ cậu bởi vì chỉ bằng cái khí thế của cậu cũng có thể khiến cô cảm thấy bị áp chế.

Lúc trước ở Nam Sơn, cô là một hồn thể ma vương không sợ trời không sợ đất, nhưng mà trước mặt Giang Trác cô thật sự không dám.

Cô mỉm cười, cởi áo khoác khoác lên tay Giang Trác mặc chiếc áo len này vào.

Cổ áo hơi nhỏ, cô chui vào thì đầu bị kẹt ở bên trong: "Giang Trác ca, mau tới giúp tôi một tay với."

Giang Trác bắt lực bước tới, kéo áo xuống, thuận tay vuốt thẳng ra.

Ôn Noãn mặc áo mới quay hai vòng trước mặt cậu: "Đẹp không?"

Đẹp, cô lớn lên trông rất đẹp.

Giang Trác nhìn nét mặt thanh tú của cô nhàn nhạt nói: "Ông đây không thưởng thức nổi mấy cái thứ lòe loẹt này của cậu."

"Cậu không mua à?" Ôn Noãn cười nói: "Ngày mai mặc đi học nhé! Chúng ta mặc chung xong rồi giả bộ đi chung với nhau, như vậy sẽ rất thu hút người khác đó."

Diệp Thanh ngồi xếp bằng dưới chân trụ bóng rổ, đầu ngón tay xoay xoay trái bóng, thờ ơ nói: "Trên đời này tôi còn chưa nghe nói có quần áo anh em nữa đấy. Tôi chỉ nghe nói có đồ đôi thôi. Nếu hai

người thật sự muốn mặc thì đừng nghĩ đến chuyện lật cái thuyền [2] Giang Hàn này."

[2] "Đẩy thuyền" hay còn gọi là "ship", chữ ship được viết gọn từ mối quan hệ (trong tiếng Anh là relationship). Đẩy thuyền hay ship là hoạt động nhằm gắn ghép mối quan hệ lãng mạn gồm hai người trở lên. Còn lật thuyền là mối quan hệ đó bị chấm dứt hoặc không tồn tại.

Ôn Noãn đang cầm điện thoại di động tự sướng thì nghe thấy lời của Diệp Thanh liền quay đầu lại hỏi: "Giang Hàn là cái quái gì vậy?"

"Cái quái gì vậy cái gì?"

Ôn Noãn lập tức không vui: "Rõ ràng là Hàn Giang nghe chưa? Hàn Giang cp là thứ không thể thay đổi! Cả đời này cũng sẽ không đảo ngược lại! Mấy thứ như vấn đề nguyên tắc tôi nhất quyết sẽ không nhượng bộ, cậu dám nhắc một tiếng Giang Hàn nữa xem!"

Diệp Thanh quay đầu cứng ngắc liếc nhìn Giang Trác một cái.

Sắc mặt Giang Trác lúc trắng lúc xanh, còn hơi lộ ra chút đỏ.

Diệp Thanh khó khăn nuốt nước miếng, kiểu này chẳng lẽ...

Thật sự là muốn ở trên Giang Trác sao?

Dù sao thì Giang Trác cũng không mặc áo len cánh dơi tình nhân đó một lần nào, trái lại Ôn Noãn lại rất thích nó, suốt ngày mặc nó đi khắp nơi.

Cô quả thật là cái móc treo quần áo [3], dù là mặc gì thì cũng nổi bật giữa đám đông.

[3] Móc treo quần áo: ý nói mặc gì cũng đẹp

Giang Trác bị câu nói "Hàn Giang cp không thể thay đổi" làm tức giận, cả mấy ngày liền không thèm để ý tới cô.

On Noãn cảm giác rất rõ ràng, khi không có Giang Trác ở bên cạnh, cô làm gì thì cũng chỉ có xinh đẹp một mình rất nhàm chán.

Gần đến kỳ thi cuối kỳ, các bạn học cũng đã bắt đầu dốc sức cho việc ôn tập căng thẳng. Mức độ nghiêm trọng của kỳ thi cuối kỳ này trước đây chưa từng có bởi vì nó liên quan trực tiếp đến việc xếp lớp của học sinh cuối cấp trong học kỳ tới.

Theo quy củ của trường trung học Thập Tam, học sinh sẽ phải đối mặt với một đợt chuyển lớp vào học kỳ hai của năm lớp 11.

Điều này cũng giống như việc được ưu tiên chọn chỗ ngồi trong lớp sau các kỳ thi bình thường. Những học sinh lớp thường trước đây nếu hoàn thành tốt kỳ thi cuối kỳ lần này cũng có thể chuyển vào lớp chọn, do các giáo viên đặc biệt có kinh nghiệm nhất trong trường phụ trách, được hưởng những nguồn tài nguyên giáo dục chất lượng tốt nhất.

Có thể nói, thành hay bại của cả năm cuối cấp và cả kỳ thi tuyển sinh đại học đều nằm ở kỳ thi này.

Bình thường trong sân vận động luôn có mấy nam sinh chơi bóng, nhưng lúc này sân vận động lại vắng hoe. Cho dù là những bạn học kém nhất cũng cảm thấy căng thẳng vào lúc này.

Ai cũng biết tỉ lệ đậu đại học của lớp chọn là một trăm phần trăm, càng về sau thì tỉ lệ đậu càng giảm, đến lớp cuối cùng thì tỉ lệ đậu trong danh sách có khi không tới bốn mươi phần trăm.

Đây chính là hiện thực đẫm máu và tàn khốc không khác gì lúc thiên quân vạn mã vượt qua cây cầu độc mộc.

Đương nhiên Ôn Noãn không cần lo lắng. Trong các kỳ thi cô vẫn luôn hạ thấp điểm số của mình, cố gắng duy trì thành tích giống như Ôn Hàn trước đây, nhưng nếu cô thật sự thi nghiêm túc thì đạt hạng nhất không khó.

Dù sao khi ở Nam Sơn, cô không chỉ luyện võ mà chương trình học hằng ngày của cô cũng rất nặng. Những giáo viên mà sư phụ mời đều là những giáo viên hàng đầu.

So với mình thì Giang Trác mới là người làm cho cô lo lắng nhất.

Bình thường cái đám người này rất tùy tính. Lúc tâm trạng vui vẻ thì cầm bút chăm chỉ ghi chép, còn lúc tâm trạng không tốt thì có thể ngay cả thi cũng có khả năng nộp giấy trắng.

Cho nên thành tích thực sự của Giang Trác vẫn luôn là một ẩn số.

Ôn Noãn muốn trở thành bạn cùng lớp với Giang Trác trong năm cuối cấp, vì vậy cô đi đến tiệm photo tất cả các ghi chú của từng môn học trước đây của mình để đưa cho cậu.

Cô thật sự không hiểu sao trong mấy cuốn ngôn tình vườn trường người ta cứ phải khổ sở thức trắng mấy đêm để tự tay chép lại. Mỗi lần nhìn thấy cốt truyện kiểu này, cô lại muốn xuyên vô đó nói với họ: "Cầu xin các người! Làm ơn dùng máy photocopy đi!"

Ôn Noãn sao chép ghi chú của mình thành mấy cuốn sách dày cộm, cô đang định gửi tin nhắn cho Giang Trác, nhưng không ngờ đúng lúc Giang Trác lại gửi tin nhắn tới trước.

"Tới Thiên Thai một chút, tôi có thứ muốn đưa cho cậu."

Ôn Noãn: "Chúng ta có thần giao cách cảm thật nha, đúng lúc tôi cũng có đồ muốn đưa cho cậu! Tới ngay đây!"

Trên sân thượng ở Thiên Thai, Giang Trác dựa tường nhìn bốn chữ "thần giao cách cảm" trong điện thoại di động mà khoe miệng khoe cong lên.

Diệp Thanh đang dùng giá vẽ phác thảo cảnh nắng chiều hoàng hôn ngoài lan can, khẽ nói: "Trác ca, chú ý đến sắc mặt mình một

chút, cười như vậy nữa tôi sẽ nghĩ cậu bị búa đập vào đầu đến điên rồi đấy."

Giang Trác lập tức ngừng cười lạnh nhạt nói: "Chỉ là bạn thôi."

Diệp Thanh rõ ràng không tin: "Tôi cũng là bạn của cậu đấy, tại sao không thấy cậu thức khuya để chép cho tôi mấy quyển ghi chú dày như vậy."

Giang Trác lạnh nhạt liếc cậu ta một cái: "Cây gậy của chú cậu còn hiệu quả hơn ghi chú của tôi."

Diệp Thanh bĩu môi: "Cho dù cậu có viết cho cậu ấy mấy bản ghi chú thì cũng không nhất định hữu dụng. Điểm kém của cậu ấy đã được ghi vào bảng đếm ngược của cả khối rồi."

Giang Trác rõ ràng có chút phiền não, lẩm bẩm nói: "Câm miệng đi."

"Giang Trác ca!"

Từ xa, giọng nói thanh thúy của Ôn Noãn từ lối vào hành lang truyền tới. Cô luôn có cái kiểu người chưa tới đã nghe thấy tiếng này, từ xa đã vẫy tay chào cậu.

Khi Giang Trác nhìn thấy cô, đôi mắt đen của cậu sáng ngời hẳn lên.

"Cậu có gì muốn cho tôi sao?" Ôn Noãn đi trước mặt cậu, chấp tay sau lưng tò mò hỏi.

Giang Trác từ trong túi xách lấy ra một quyển sổ dày, nói: "Diệp Thanh vẽ bức chân dung phác thảo cho cậu nên tôi muốn đưa cho cậu thôi."

Diệp Thanh: ???

Cậu tò mò ngẩng đầu lên liền thấy trên trang nhất cuốn sổ có một bức phác họa Ôn Hàn hiên ngang chơi bóng rổ.

Diệp Thanh chợt nhớ đến đây là ngày diễn ra giải bóng rổ, lúc đó cậu ta đang buồn chán thì tình cờ tìm thấy một cuốn sổ nên lật trang bìa ra bắt đầu tập vẽ, vừa hay là vẽ Ôn Noãn đang mặc đồ nữ.

Vẽ xong liền tiện tay ném đi, cũng không để ý, ai có thể ngờ rằng Giang Trác lại nhặt được quyển sổ này.

Hóa ra cậu đã sớm nghĩ ra lý do, đem toàn bộ nhọ nòi quăng cho mình?

Đúng là tính toán thật tốt!

Ôn Noãn nhìn bản phác thảo chân dung của cô trong quyển sổ. Lúc đó cô đang mặc một chiếc váy cổ động làm động tác úp rổ, quả là quá cmn đẹp!

Cô ngạc nhiên thích thú nói: "Diệp Thanh, cảm ơn nhiều! Vẽ rất đẹp! Tôi muốn tặng một trăm lượt thích cho cậu."

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, thôi đi, cậu ta thật sự không kham nổi trăm lượt thích.

Sau khi lật thử vài trang, cô phát hiện trong sổ còn có chẳng chịt ghi chú bài học rất cẩn kẽ, ngạc nhiên hỏi: "Đây là vở của cậu à?"

Giang Trác rút tay vào túi, mắt tự nhiên lăm lăm: "Ừm, cậu ta vẽ trong vở của tôi. Đây là tôi ghi chép bài học, sắp đến thi cuối kỳ rồi nếu cậu không có việc gì thì cầm về đọc đi."

Ôn Noãn nghiêm túc mở ra xem, càng xem cô càng... cảm thấy Giang Trác không hề đơn giản xiu nào.

Nếu chỉ xem sơ qua mấy phần ghi chú này có thể sẽ không thấy gì đặc biệt, nhưng Ôn Noãn cũng được xem là một học thần nên

nhìn một cái cũng biết phần ghi chú tài liệu này rất có tâm.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Giang Trác thờ ơ giải thích: "Đây là tự tôi ghi chép, chỉ là bản vẽ này lại ở trang trước nhưng Diệp Thanh lại nhất định phải bắt tôi đem quyển sổ này cho cậu."

Diệp Thanh không ai yêu cố gắng tiếp tục vẽ, dạ dạ, là cậu ta làm phiền hai người rồi.

Trác ca à cậu vui là được.

"Đây là ghi chú của cậu, sao tôi có thể lấy một thứ quan trọng như vậy chứ?" Ôn Noãn nói: "Chỉ cần tôi xé bức tranh xuống là được rồi, cảm ơn Thanh Nhi nha!"

Đúng lúc Ôn Noãn thật sự muốn xé trang bìa, Giang Trác nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, uy hiếp nói: "Cậu thử xé một cái xem."

Khóe miệng Ôn Noãn nở nụ cười xấu xa nhìn Giang Trác: "Cái này là cậu đặc biệt viết cho tôi đúng không?"

"Không phải thì cậu không muốn lấy đúng không?" Giang Trác nói xong, lạnh lùng quay người bỏ đi.

Ôn Noãn nhanh chóng đoạt lại quyển sổ trong tay cậu: "Muốn muốn muốn! Đương nhiên là muốn rồi!"

Nghe vậy vẻ mặt của Giang Trác mới hơi dịu đi hỏi: "Không phải cậu cũng có đồ muốn đưa cho tôi sao? Cái gì vậy?"

Ôn Noãn lúc này mới nhớ ra trong cặp sách của cô còn có một bản ghi chú tài liệu photo dày cộp vốn định đưa cho Giang Trác ôn tập cuối kỳ.

Không ngờ rằng Giang Trác lại đưa trước cho cô một bộ, hơn nữa toàn bộ đều ghi bằng tay như vậy. Người ta có tâm như vậy khiến cho cô không dám đưa bản tài liệu photo ra.

Thật không ngờ, cốt truyện cầu huyết trong ngôn tình vườn trường lại thực sự xảy ra với cô.

Không, không, không, đây không phải ngôn tình, là đam mỹ thì đúng hơn.

“Cậu định cho tôi cái gì?” Giang Trác tò mò hỏi lại lần nữa.

Tay Ôn Noãn đút vào trong cặp sách, s/ờ soạn, tiện tay lấy ra một miếng cao dán đưa cho Giang Trác: "A, cái này, cái này cho cậu, để lúc đi thi thì dùng. Bây giờ là mùa đông, trời rất lạnh, hahaha, coi như là bánh ít đi qua bánh quy đi lại đi, cảm ơn bản ghi chép của cậu nhé."

Nói xong, Ôn Noãn không đợi cậu phản ứng liền ôm quyển sổ ghi chú xoay người chạy đi.

Diệp Thanh tò mò đi tới, đoạt lấy miếng cao dán trong tay Giang Trác, lẩm bẩm đọc dòng chữ giải thích bắt mắt bên trên.

“Đồ chuyên dùng trong kỳ kinh nguyệt.”

Giang Trác quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Thanh với vẻ mặt phức tạp.

Diệp Thanh cầm miếng cao dán nói: “Đừng nhìn tôi, trên đây viết vậy mà!”

Tác giả có lời muốn nói: Trác Trác là người thẳng nam nên không chịu nổi người khác coi mình là đồng tính luyến ái, điều này phù hợp với tính cách của nhân vật. Ý tưởng của nhân vật không đại diện cho ý tưởng của tác giả, tác giả tôn trọng tình yêu của tất cả tính hướng.

Chương 27: Lại mặc đồ nữ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Buổi tối, một vài thiếu niên tóc Afro đang trượt ván qua lại trên một quảng trường vắng vẻ.

Ôn Noãn tựa vào cột bê tông bên cạnh lật quyển sổ ghi chép Giang Trác đưa ra xem. Cô càng xem càng cảm thấy Giang Trác không đơn giản.

Người này bình thường thi cử kết quả chỉ đứng ở hạng mấy trăm trở xuống vậy mà ghi chép của cậu lại tỉ mỉ như vậy.

Cô gọi Phương Triết Hàn hỏi: "Thành tích của Giang Trác rất tốt sao?"

Phương Triết Hàn ngừng trượt ván nói: "Cái này thì tùy lúc. Nếu cậu ta vui thì sẽ làm bài thi rất tốt, còn không vui thì trực tiếp nộp giấy trắng. Nhưng tôi nghe nói là tốt bởi vì chỉ cần cậu ta có làm bài thì điểm cũng không thấp."

Ôn Noãn nằm trên chõng cột bê tông, hai chân bắt chéo, nhìn nét chữ mạnh mẽ trong sổ ghi chép, khóe miệng nở nụ cười.

"Giang Trác trước đây từng có bạn gái sao?"

Phương Triết Hàn dựng ván trượt lên rồi nói: "Tính tình với thân thể cậu ta như vậy có cô gái nào dám lảng vảng trước mặt cậu ta sao?"

"Tính cậu ấy... cũng tốt mà."

"Đó là lúc đối với con trai." Phương Triết Hàn bĩu môi: "Chính xác mà nói, đó là đối với cậu. Cậu da mặt dày suốt ngày liều chết lảng vảng trước mặt cậu ta, trời đuổi không được, người đánh không đi

mới được như vậy. Chứ nếu là một cô gái khác thử xem không tới hai câu đã bị cậu ta chọc cho khóc.”

“Những gì cậu nói... giống như tôi là bá vương cường ngạnh vậy.”

“Còn không phải vậy sao.”

"Không phải."

Ôn Noãn nhìn dòng chữ nhỏ ngay ngắn, xinh đẹp trên sổ ghi chú. Khó mà tưởng tượng được nếu một ngày mình lại bước đến trước mặt Giang Trác dưới hình dạng một cô gái sẽ như thế nào....

"Giang Trác luôn hờ hững với con gái." Phương Triết Hàn tiếp tục giải thích: "Nếu không thì các cô gái trong trường cũng sẽ không đầu quân thành fan cp của hai người rồi truyền miệng nhau là cậu ta thích con trai.”

"Thật hay giả vậy?"

“Đương nhiên rồi, cậu có thấy cậu ta để ý đến cô gái nào chưa?”

Nhìn những vì sao trên trời, trong lòng Ôn Noãn lại dâng lên một cảm giác chán nản.

Điểm thi cuối kỳ được phát ra, Ôn Noãn giành được danh hiệu hạng nhất trong lớp của Lục Tự Dương, trở thành người đầu tiên đạt được mức tăng thành tích lớn nhất trong hai mươi năm kể từ khi thành lập trường trung học Thập Tam Bắc Thành.

Toàn trường đều náo động.

Hồi trước hạng nhất vốn là của học sinh lớp 1 nhưng ai ngờ tự dưng lại nhảy ra một tên ở lớp cuối cướp mất. Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Thực ra thì Ôn Noãn cũng không muốn được điểm cao như vậy, ý định ban đầu của cô là học kỳ sau sẽ vào lớp chọn.

Ai mà biết đề thi lần này lại khó đến vậy, mấy học sinh đứng đầu các lớp đầu cũng phải chịu thua, điểm nhìn chung cũng không quá cao.

Ôn Noãn lúc nhận được đề thi cũng không thấy quá khó khăn, cứ thể thoải mái, ung dung làm bài. Thậm chí cô còn cố tình mắc một vài lỗi, ai mà biết cô lại được điểm cao như vậy.

Nhưng tin tốt là Giang Trác cũng có tên trong năm mươi hạng đầu tiên của lớp, học kỳ sau sẽ là bạn cùng lớp với cô.

Giang Trác lúc nhìn thấy bảng xếp hạng biểu cảm có chút phức tạp.

Điểm của Ôn Hàn... không thể tốt đến như vậy, điều này quá bất thường.

Nghĩ đến những hành vi vô lý không thích hợp của cậu ta trong sáu tháng qua, Giang Trác bắt đầu bối rối.

Nếu có chuyện bất thường xảy ra thì nhất định phải có quỷ lộng hành.

Đối với việc thành tích của Ôn Noãn tăng mạnh thì các fan cp đương nhiên còn suy nghĩ sâu xa hơn nữa-

“Các chị em có thấy không, đây chính là sức mạnh của tình yêu!”

“Để được học cùng lớp trong học kỳ tới mà cả hai thực sự đã học tập rất chăm chỉ nha!”

"Trác ca có kỹ năng giữ chồng thật tốt. Lớp cuối còn có thể đột phá như vậy."

“Tôi thấy Ôn Hàn đã thực sự thay đổi rất nhiều.”

“Tôi cũng thấy vậy.”

“Chị à, chị không đơn độc đâu. Cậu ấy hoàn toàn khác trước đây, như là biến thành người khác vậy.”

"Hồi trước là một tên lưu manh khốn kiếp còn giờ thì lại trở thành nam thần của cả trường. Tôi rất muốn biết rốt cuộc Ôn Hàn đã trải qua chuyện gì."

Tuy là kỳ thi cuối kỳ đã kết thúc nhưng kỳ nghỉ đông vẫn chưa bắt đầu, trường trung học số mười ba bắt đầu triển khai kế hoạch học bù của các lớp từ lớp 11 cho kỳ nghỉ đông.

Trong lớp, Ôn Noãn đang cúi đầu xem tin tức về giải đấu Wushu [2] mà sư huynh cô mới gửi tới, không để ý chủ nhiệm lớp Trương Chí Minh đang đứng ở cửa nghiêm túc kêu tên cô-

[2] Wushu: là môn võ thuật hiện đại của Trung Quốc với chương trình luyện tập, các bài quyền tổng hợp từ các võ phái cổ truyền nổi tiếng như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Không Động, Vịnh Xuân Quyền, Thái cực quyền... Được thống nhất giảng dạy trên các võ đường Trung Quốc cũng như tại nhiều quốc gia trên thế giới như một môn phái võ thuật hiện đại thiên về tính chất thể thao, Wushu được hiểu là môn quốc võ tiêu biểu nhất đại diện cho tinh hoa nền võ thuật của Trung Quốc.

"Ôn Hàn, em ra đây một chút."

Ôn Noãn ngẩng đầu thì nhìn thấy ánh mắt u ám thất vọng của giáo viên chủ nhiệm.

Trong lòng cô "lộp bộp" một cái, bước ra khỏi lớp đi theo Trương Chí Minh đến văn phòng.

Đến văn phòng ở đây không phải là văn phòng giáo viên mà là văn phòng giáo dục chính trị của trường [3].

[3] Phòng giáo dục chính trị là tổ chức có chức năng thực hiện mục tiêu giáo dục đạo đức cho học sinh nhà trường, dưới sự lãnh đạo của đồng chí bí thư lãnh đạo giáo viên chủ nhiệm hoàn thành nhiệm vụ giáo dục đạo đức của nhà trường. Nó xây dựng các kế hoạch hoạt động để giáo dục lòng yêu nước của học sinh, v.v.

Một số giáo viên giáo dục chính trị đã ở đó, tất cả đều mang một vẻ mặt rất nghiêm túc.

Người bình thường rất hòa nhã, dễ gần như giáo viên chủ nhiệm lớp cô bây giờ sắc mặt cũng rất khó coi, không nói gì.

Xem ra không đơn giản chỉ là "uống trà tâm sự", nhiều người như vậy... là muốn ở đây là đặc biệt đãi tiệc trà sao?

Ôn Noãn nghĩ thầm chắc cũng không đến nỗi vậy đâu, cô chỉ chơi điện thoại một chút trong giờ học thôi mà, có cần phải mở một hội nghị tra hỏi vậy không?

“Ôn Hàn, lại đây.”

Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị là một người đàn ông trung niên đeo kính vuông nghiêm túc gọi Ôn Noãn đi vào phòng làm việc.

“Kỳ thi cuối kỳ này em làm rất tốt.”

Ôn Noãn vừa nghe thấy câu này liền biết rằng có gì đó không ổn. Nhiều giáo viên tập trung lại đây như vậy nhất định không phải là để khen ngợi cô.

"Thầy có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi ạ."

Trương Chí Minh bước đến chỗ Ôn Noãn, ấn bả vai cô, nghiêm túc nói: “Ôn Hàn, điểm số quan trọng nhưng nhân phẩm của một người còn quan trọng hơn. Nếu học lực kém, em có thể từ từ cố gắng bù đắp, nhưng nếu hạnh kiểm của mình có vấn đề sẽ khiến thầy cô và gia đình em cảm thấy thất vọng."

Bản thân Ôn Noãn đã cảm thấy câu này ngay từ đầu đã sai rồi lập tức nói: "Thầy Trương nghi ngờ thành tích của em có vấn đề gì sao?"

"Chuyện này..."

Trương Chí Minh rõ ràng có chút khó xử: "Ôn Hàn à, thầy tin rằng không chỉ giáo viên, mà tất cả học sinh đều nghi ngờ rất nhiều về kết quả bài thi của em. Mong em có thể cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý."

"Không có gì phải giải thích." Ôn Noãn bình tĩnh nói: "Đây là số điểm mà em dùng chính thực lực của mình để đạt được. Nếu như các thầy không tin thì em cũng chẳng còn cách nào khác."

"Ôn Hàn, em đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà." Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị đeo kính đen vuông lạnh lùng nói: "Có phải em nhất định phải để chúng tôi đưa ra bằng chứng mới chịu nhận tội đúng không?"

"Bằng chứng gì?"

"Bản sao lưu đáp án cuối kỳ bị đánh cắp."

"Bị trộm mất là chuyện của mấy thầy, đâu có liên quan đến em." Ôn Noãn cảm thấy rất vô lý, đời này điều cô không thể chịu được nhất là có người vu khống sự trong sạch của cô: "Nghi ngờ em lấy trộm đề thi sao vậy các thầy đem chứng cứ ra xem."

Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị bị vẻ mặt kiêu ngạo của cô làm cho tức giận, xoay người mở máy tính, cho cô xem đoạn video giám sát: "Đây là đoạn video giám sát quay vào đêm trước ngày thi cuối kỳ. Đêm đó toàn trường đều đã đóng cửa, tại sao em lại xuất hiện trong khu dạy học, mà cũng trong đêm hôm đó bản sao lưu đáp án bị mất, em vẫn có thể nói là không liên quan đến em không?"

"Đêm trường đóng cửa em đã về nhà rồi."

Ôn Noãn nhớ tới đêm đó có tuyết rơi nên cô đã ở nhà suốt, quần chân mở sổ tay Giang Trác cho xem đến khuya.

Không làm là không làm. Chẳng lẽ cô còn có thuật phân thân sao?

Tuy nhiên, khi xem xong đoạn video giám sát cô liềm im bật.

Đêm hôm đó tuyết rơi dày đặc, máy quay giám sát dưới ánh đèn đường đã thực sự chụp được bóng lưng của một người, không có khuôn mặt và dáng người cũng không rõ, nhưng con dơi đỏ như máu đang dang cánh đằng sau áo len lại rất rõ ràng.

Đúng lúc Ôn Noãn đang mặc chiếc áo len hình con dơi này, sau khi đối chiếu lại trở thành bằng chứng cho hành vi trộm cắp của cô.

“Em nhận ra người này không, người này là em sao?” Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị chỉ vào người trên màn hình máy tính, lạnh lùng nhìn về phía Ôn Noãn.

Tất nhiên không phải là cô.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của thầy ấy, cô lại không nói được lời nào.

Bởi vì người đó là... Giang Trác.

Người khác có thể không nhìn rõ mặt nên khó phân biệt nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua Ôn Noãn cũng có thể nhận ra, chiếc áo dơi đỏ như máu, bóng lưng cao gầy kia đúng là Giang Trác.

Khi các giáo viên thấy cô im lặng, họ càng chắc chắn rằng vụ trộm đề thi có liên quan đến cô.

Dù sao thì toàn trường mặc cái áo này cũng chỉ có một mình Ôn Hàn.

Giáo viên chủ nhiệm thất vọng nói: "Ôn Hàn, em còn gì để nói không?"

Ôn Noãn nhìn ông lắc đầu nói: "Chỉ là một đoạn video, mấy người các thầy liền xác định người trong video có hành vi trộm đáp án sao?"

Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị bàn giận dữ nói: "Đêm đó tuyết rơi nhiều như vậy, trong trường không có một bóng người, thậm chí một con ruồi cũng không có! Nhưng mà đáp án lại bị đánh cắp đúng vào đêm đó. Hơn nữa em lại xuất hiện trong đoạn video giám sát, điểm của em lần này cũng không hợp lý. Tất cả những thứ này trùng hợp như vậy, em còn có thể nói cái này không liên quan đến em sao?"

Ôn Noãn cấn môi dưới, khàn giọng nói: "Em không có trộm đáp án, cũng không thêm làm loại chuyện này."

Giáo viên chủ nhiệm nhìn bộ dạng này của Ôn Noãn thì rất khó chịu. Là một giáo viên, hạnh kiểm của học sinh mình có vấn đề, ông cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

"Ôn Hàn, thầy biết có lẽ em có oan ức nên em hãy giải thích rõ ràng sự việc, nói cho mọi người biết tại sao em lại đến trường vào tối hôm đó và em đến làm gì?"

Ôn Noãn liếc nhìn đoạn video giám sát được phát lại lần nữa.

Cô có thể chắc chắn rằng, bóng dáng đó... là Giang Trác.

Chiếc áo len hình con dơi đó cả trường chỉ có hai người có. Giang Trác chưa mặc lần nào, ngược lại Ôn Noãn lại thường xuyên mặc. Các bạn cùng lớp và giáo viên đều nhìn thấy. Vì vậy, bây giờ họ liền nghi ngờ người trong video là cô.

"Ôn Hàn, nếu thật sự là em bị oan thì em phải nói rõ."

Ôn Noãn nhìn chằm chằm màn hình, siết chặt tay, không nói được một lời nào.

Cô biết Giang Trác không có kiêng kỵ chuyện gì, nhưng cô thật sự không nghĩ tới và không muốn tin rằng cậu sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nhưng... trong đoạn video đó rõ ràng là Giang Trác, chuyện này không thể giả được.

"Ôn Hàn, em còn không mau nói thật!" Giáo viên chủ nhiệm Trương Chí Minh thực sự rất nóng nảy: "Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Em đến trường đêm đó làm gì? Người trong video có phải là em không, còn không mau nói?"

Bàn tay đang siết chặt của Ôn Noãn bỗng thả lỏng, cô nhìn lại thầy chủ nhiệm: "Thầy xác định người trong video... là người đã đánh cắp đáp án sao?"

Giáo viên chủ nhiệm bình tĩnh nói: "Đêm đó có bão tuyết, trường học đã đóng cửa. Trong đoạn video giám sát cũng cho thấy thậm chí không có một con ruồi ở trường chỉ có một mình em ở đó, trong khi bình thường thì cả đám nam sinh các em đều thích leo tường trốn học suốt ngày, nhưng đúng lúc đêm hôm đó đáp án bị trộm. Em nói em không làm điều đó, làm sao chúng tôi tin em đây."

"Đoạn video này chỉ có thể chứng minh rằng em đã đến trường chứ không thể chứng minh rằng em đã lấy trộm thứ gì đó."

"Không sai, vì vậy tôi sẽ cung cấp video này cho cảnh sát. Dù sao, đáp án bị trộm mất không phải là chuyện nhỏ. Tôi không thể chứng minh rằng em có làm hay không, vậy thì để cảnh sát chứng minh đi."

Trương Chí Minh lập tức nói: "Không, không cần, nếu như giao cho cảnh sát, tương lai của Ôn Hàn sẽ bị hủy mất!"

Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị phản bác: "Nếu bạn học Ôn Hàn không chịu thừa nhận sai lầm của mình. Đối với những học sinh như vậy, nhà trường không thể quản được, vì vậy chỉ có thể giao cho cảnh sát quản lý thôi."

"On Hàn, em nhanh chóng nhận lỗi của mình với thầy trưởng khoa đi!" Trương Chí Minh vội vàng nói: "Chúng tôi sẽ xử lý nội bộ vấn đề này. Nếu chúng tôi giao cho cảnh sát thì em không chỉ bị đuổi học không đầu. Em có thể bị tước tư cách tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học nữa... "

Ôn Noãn đời này chưa bao giờ chịu cúi đầu nhận lỗi với ai, nhưng cô biết rõ nếu bây giờ cô không chịu cúi người nhận tội, bọn họ sẽ giao cho cảnh sát, bất kể là với anh cô hay đối với Giang Trác đều không tốt...

Ôn Noãn nhìn chằm chằm vào chủ nhiệm lớp, gần giọng rất không cam lòng nói ra ba chữ:

"Em - xin - lỗi."

Ôn Noãn bước ra khỏi văn phòng, đầu óc đờ đẫn, bước đi trống rỗng. Các bạn học xung quanh đã nghe phong phanh từ lâu, thấy cô đi ra liền thấp giọng bàn tán xôn xao.

Cô không biết cô đã trải qua cả buổi chiều như thế nào, cô chỉ không thể hiểu được Giang Trác đã làm gì ở trường vào đêm bão tuyết đó.

Cô không tin rằng việc ăn trộm đáp án có liên quan đến cậu. Từ những ghi chú mà Giang Trác đã đưa cho cô thì điểm của cậu căn bản sẽ không quá tệ nên căn bản là không cần phải ăn cắp đáp án để đối phó với kỳ thi.

Nhưng điều này có còn quan trọng nữa không? Không quan trọng nữa.

Đoạn video giám sát ghi lại cảnh có người mặc chiếc áo len con dơi giống Giang Trác, nhưng bóng lưng được chụp lại khiến giáo viên hiểu lầm người đó chính là Ôn Noãn.

Cô không thể chối cãi.

Sau khi tan học, Ôn Noãn một mình đi dạo ở sân vận động, nhìn Giang Trác từ đằng xa bước tới, mang theo bộ dạng bất thiện.

Ôn Noãn theo bản năng lùi lại hai bước.

Giang Trác trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Tâm trạng Ôn Noãn không tốt, thản nhiên nói: “Chuyện đã qua rồi, cậu cũng đừng hỏi thêm nữa.”

"Qua rồi?"

"Nhận sai, viết bản kiểm điểm, sửa lại điểm." Về mặt Ôn Noãn không chút cảm xúc nói: "Thầy chủ nhiệm cầu tình giúp tôi, sau đó cho tôi về nghỉ lại mấy ngày. Chuyện này xử lý nội bộ là xong."

Giang Trác không chịu nổi thái độ bình tĩnh của cô liền tiến lên túm lấy cổ tay cô: “Qua cái gì mà qua, cậu chép đáp án thật sao?”

Chất vấn vô căn cứ này đã hoàn toàn chọc giận Ôn Noãn, cô dùng tay trái kéo Giang Trác đến trước mặt mình. Sau đó dùng đầu gối chặn lại trực tiếp ấn Giang Trác vào tường.

“Tôi có chép đáp án hay không cũng không quan trọng nữa.” Đôi mắt cô lóe lên một tia lạnh lùng: “Điều quan trọng là tất cả đều nghĩ như vậy.”

Giang Trác bị cô ấn mạnh vào tường nghiêng đầu, ánh mắt của cậu có chút gắt gao: “Rất quan trọng.”

Ít nhất đối với cậu mà nói nó rất quan trọng.

Cách đó không xa, Diệp Thanh nhìn thấy Giang Trác bị chinh đồn đến không đánh lại được, trong lòng nóng nảy, vừa định bước lên thì bị Lục Vũ kéo lại: "Này này này cậu muốn xem náo nhiệt thì cứ ở chỗ này đi xem đi."

“Trác ca bị tên Ôn Hàn bắt lại rồi!” Diệp Thanh nhìn thấy Giang Trác bị bắt nạt: “Buông tôi ra! Tôi phải giúp cậu ấy!”

"Được thôi, nếu cậu không sợ chết thì có thể đi." Lục Vũ cười nhẹ thả Diệp Thanh ra.

Diệp Thanh chạy một mạch tới vỗ mạnh vào cánh tay của Ôn Noãn hét lớn: “Buông Trác ca ra!”

Cánh tay Ôn Noãn đau đớn liền buông Giang Trác ra. Sau đó cô ở thế bị động, suýt nữa thì bị Diệp Thanh liên tục tấn công.

Cũng may, Giang Trác nhanh nhẹn, xoay người bảo vệ Ôn Hàn, ôm cô lùi lại mấy bước nên không bị Diệp Thanh làm bị thương.

Cũng giống như chú của mình, Diệp Thanh đi theo con đường quyền anh ngang ngược cứng rắn. Nếu Ôn Noãn thực sự đối đầu với cậu ta, thực sự muốn nhận vài quyền của cậu ta cũng có thể đau đớn đến mấy ngày đêm.

Thân hình Giang Trác cao lớn, ôm Ôn Noãn vào trong ngực, lạnh lùng nhìn lại Diệp Thanh.

"Ai cho cậu động thủ hả?"

Diệp Thanh thu tay lại oan ức nói: "Tôi... không phải là do tôi nhìn thấy cậu ta bắt nạt cậu sao?"

Lục Vũ cười từ từ đi tới, vỗ một cái vào gáy Diệp Thanh: "Trác ca là cam tâm tình nguyện để người ta bắt nạt. Cậu ở đây xem nào nhiệt làm gì đi dạo một vòng đi, Vũ ca mời cậu uống trà sữa."

Diệp Thanh bất đắc dĩ bị Lục Vũ kéo đi, Ôn Noãn lập tức rời khỏi cái ôm của Giang Trác. Trên khuôn mặt có chút ửng hồng, xoay người, hung hăng dậm cò dưới chân.

Giang Trác ở phía sau hỏi: “Có bị thương không?”

Cô không phục trả lời: “Con mèo ba chân Diệp Thanh làm sao có thể làm tôi bị thương được.”

Giang Trác không muốn nói nhảm với cô liền hỏi thẳng: “Một lần cuối cùng, cậu có chếp hay không?”

Ôn Noãn quay đầu lại thờ hờn hèn trừng mắt nhìn cậu, trong mắt tràn đầy oán hận và phiền muộn: "Chỉ có cậu là người không có tư cách hỏi tôi câu này nhất."

Giang Trác đi tới trước mặt cô, vươn tay tóm lấy cổ áo cô kéo nó đến sát mặt mình.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, đôi mắt thâm thúy của Giang Trác như dã thú hung bạo đâm thẳng vào tim cô

“Ôn Hàn, những lời này... cậu nói lại lần nữa xem.”

Tính tình Ôn Noãn cũng cực kỳ ương ngạnh, cô nhìn vào mắt Giang Trác gần từng chữ: “Tôi nói, cậu không đủ tư cách!”

Ôn Noãn bị trường học cưỡng chế về nhà suy ngẫm lại mấy ngày.

Ông nội đang sống trong viện dưỡng lão, còn mẹ cô cũng đang tự kinh doanh, bà là người duy nhất còn lại trong gia đình cô.

Ngay khi cô đang chán gần chết thì nhận được điện thoại từ đại sư huynh và nhị sư huynh thông báo là tết âm lịch năm nay họ sẽ đến Bắc Thành chơi với cô.

Nghe tin dữ, Ôn Noãn sợ hãi đến mức suýt nữa đánh rơi điện thoại xuống đất.

Trời ạ! Nam Sơn không đủ chỗ cho bọn họ gây họa chưa đủ sao mà giờ còn muốn đến Bắc Thành chơi với cô!

Ba người các cô vốn chơi với nhau từ nhỏ nên rất thân thiết. Nhị sư huynh tính tình bướng bỉnh, nói không lại Ôn Noãn liền động thủ

đầu võ. Bình thường lúc hai người ẩu đả xong luôn là mặt mũi bầm dập bị sư phụ phạt dội chén nước lên đầu đứng tấn. Dù sao đi chăng nữa thì nhị sư huynh cũng là một tên khốn vô liêm sỉ.

Đương nhiên, đại sư huynh khá hơn nhị sư huynh một chút, dù sao thì anh ấy cũng đã quen với chuyện dọn dẹp cả trăm tên vô lại. Nhị sư huynh quả thật là hỗn thế ma vương không sợ bất cứ ai, nhưng lại chỉ sợ mỗi đại sư huynh. Tuy nhiên, đại sư huynh đi đâu cũng trưng ra cái bộ mặt mất hứng, về điểm này thì lại rất giống Giang Trác.

Hai người này sắp đến Bắc Thành. Ôn Noãn cảm thấy tổ ấm của mình nhất định sẽ bị bọn họ phá nát.

Bảng xếp hạng của trường trung học số mười ba đã được công bố, không còn nghi ngờ gì nữa, điểm số của Ôn Noãn bị xóa sạch, bị xếp vào lớp kém nhất tiếp tục làm bạn cùng lớp với mấy đứa trong gia tộc.

Giang Trác và Diệp Thanh đều được xếp vào lớp chọn, ngoài ra, cả Lục Tự Dương và Ôn Thừa Nghiệp cũng đều được học cùng lớp.

Trong khoảng thời gian đó, Giang Trác và Ôn Noãn chiến tranh lạnh, ai cũng không thèm để ý đến người còn lại nên tâm tình của Giang Trác rất tồi tệ. Mọi người nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng cả ngày, áp lực dồn nén của cậu nên không có bạn học mới nào dám đến nói chuyện với cậu.

Ngày đầu tiên chia lớp, Giang Trác chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, đầu ngón tay xoay xoay cây bút nhìn bầu trời đầy mây ngoài cửa sổ.

Phía sau truyền đến giọng nói của mấy nam sinh

"Đừng nhắc đến thằng đó nữa. Nhà trường không đuổi học nó coi như là còn nhân từ rồi. Tụi mày không biết đâu, chỉ số IQ tên đó đã

thấp từ nhỏ. Dám đi trộm cắp, nhưng nó lại không nghĩ đến hệ thống giám sát của trường. Đúng là đồ ngu nhưng thích ra oai mà.”

Cây bút trong tay Giang Trác bỗng nhiên rơi xuống đất, cậu lười biếng cúi xuống nhặt lên sau đó quay đầu liếc nhìn người vừa mới nói câu đó.

Đó là Ôn Thừa Nghiệp, anh trai cùng cha khác mẹ của Ôn Hàn.

"Từ nhỏ nó đã ghen tị với tao, trước mặt ông nội tố cáo lung tung, nói những điều không tốt về mẹ tao. Nó luôn nghĩ là ba mẹ tao ly hôn sau đó ba tao mới tái hôn với mẹ nó, đúng là mơ mộng hão huyền. Ba mẹ tao đã yêu nhau khi còn học đại học. Nói trắng ra, chính mẹ nó mới là tiểu tam chen chân vào ba mẹ tao!

"Con trai của tiểu tam thì làm gì có chỗ nào tốt đẹp. Một tiện nhân chỉ có thể dạy ra một cái đứa trộm cắp mà thôi."

Diệp Thanh ở bàn bên cạnh đẩy kính ngẩng đầu lên thì thấy Giang Trác đang từ từ để bút gel trong tay xuống, đứng dậy đi qua chỗ của Ôn Thừa Nghiệp sau đó thuận tiện đập mạnh đầu Ôn Thừa Nghiệp xuống bàn.

Sau một âm thanh "bốp" là tiếng Ôn Thừa Nghiệp kêu la thảm thiết.

Ngay lúc Ôn Thừa Nghiệp ôm đầu nhảy dựng lên muốn báo thù thì Diệp Thanh đã chắn trước mặt Giang Trác.

Trong trường ai cũng biết Diệp Thanh võ công rất cao, chỉ cần hai ba chiêu cũng có thể đưa một tên lưu manh vào bệnh viện.

Có Diệp Thanh bảo vệ Giang Trác thì ai cũng đừng mong có thể động vào cậu ta.

Ôn Thừa Nghiệp ôm đầu, tức giận nhìn Giang Trác: “Ông mày đâu có gây sự với mày.”

Giang Trác lạnh lùng, trong đôi mắt đen đầy vẻ khinh thường: "Miệng mày quá bẩn, xúc phạm đến tên của cậu ấy."

Lời này vừa nói ra thì vẻ mặt của Ôn Thừa Nghiệp liền không tốt, đôi môi run rẩy tức giận, khuôn mặt đỏ bừng "hừ" một tiếng.

Giang Trác không đợi cậu ta lên tiếng đã tới gần Ôn Thừa Nghiệp, vỗ vỗ mặt cậu ta, thấp giọng uy hiếp: "Sau này, để tao nghe được mấy lời này một lần thì tao đánh mày một lần, nhớ kỹ chưa?"

Ôn Thừa Nghiệp vốn là một thằng con trai được mẹ nuông chiều, cho tới giờ chưa từng tiếp xúc với người như Giang Trác nên bị ánh mắt tàn nhẫn của cậu dọa sợ đến mức không nói được lời nào.

Giang Trác mặt lạnh rời khỏi phòng học thì đụng vào Lục Vũ đang đi tới.

Lục Vũ đang muốn tìm Giang Trác có việc, thấy cậu bỏ đi liền quay đầu lại hỏi Diệp Thanh: "Tình huống gì vậy? Có ai lại chọc đến cậu ấy rồi hả?"

Diệp Thanh nhún vai nói: "Không còn yên bình nữa rồi."

Lục Vũ đuổi theo Giang Trác đến sân bóng rổ thở hổn hển nói: "Đã hỏi rõ ràng rồi, Trác ca, chuyện ăn cắp đáp án của Ôn Hàn quả nhiên bị máy quay an ninh quay được. Có bằng chứng chắc chắn! Tên này đụng vào chuyện lớn rồi."

Giang Trác dừng lại, môi mỏng mím lại.

Diệp Thanh thấy vẻ mặt cậu như vậy thì sợ đến mức không dám nói chuyện.

Giang Trác quay lại nắm lấy cổ áo Lục Vũ trầm giọng hỏi: "Có chuyện gì?"

“Mới... đêm trước ngày thi, trường học không phải đóng cửa sao, nhưng video giám sát lại quay được tên này lén lút mở cửa.”

Giang Trác nghe xong đột nhiên buông tay ra giật mình.

"Đêm khi trường đóng cửa?"

"Không phải sao! Cậu nói xem đêm đó tuyết lớn như vậy, một số tuyến đường chính cũng bị bão tuyết phủ kín không đi lại được. Cậu ta ăn no rừng mở thì thôi tại sao còn chạy đến trường làm gì?"

Lục Vũ chỉnh lại cổ áo sau đó vội vã lấy điện thoại ra: "Tôi đã sao chép một đoạn video giám sát từ máy tính của ba. Nhìn này. Cậu ta mặc chiếc áo này suốt ngày. Bây giờ có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không hết tội được."

Giang Trác cầm lấy điện thoại, thấy trong đoạn video có một thiếu niên đội mũ lưỡi trai lén lút ở góc cầu thang. Không thấy mặt người đó, ngay cả thân hình cũng mờ mờ, hình ảnh cuối cùng là mặt sau của chiếc áo len có họa tiết con dơi.

Sau khi xem xong đoạn video, sắc mặt Giang Trác tái mét.

Diệp Thanh cầm lấy điện thoại nhìn một chút rồi nói: "Đây không phải là Ôn Hàn."

Lục Vũ ngạc nhiên hỏi: "Cái gì? Không phải cậu ta, không thể nào. Con chim công rất thích mặc cái áo len ngố ngáo như vậy ở trường chúng ta ngoài cậu ta thì còn có thể là ai?"

Diệp Thanh ngẩng đầu nhìn Giang Trác đầy ẩn ý: "Cậu ta thích mặc nó, nhưng cậu ta không phải là người duy nhất có chiếc áo len này."

Nghe Diệp Thanh nói như vậy, Lục Vũ cũng nhớ ra: "Đúng vậy, còn có áo đôi, cậu ta không phải có cho Trác ca một cái hay sao nhưng mà Trác ca chưa bao giờ mặc."

Cuối cùng Giang Trác cũng lên tiếng: “Người trong video... là tôi.”

Lục Vũ không thể tin nổi hỏi: “Trác ca à, tôi vốn tưởng rằng cậu thích thằng nhóc này, nhưng không ngờ tất cả đều là giả dối. Ai nghĩ tới cậu lại chơi cậu ta vào lúc này, quả là một thủ đoạn tuyệt vời, trực tiếp tống cậu ta vào lớp rác rưởi nhất. ”

Diệp Thanh đá cậu ta một cái: “Cậu cho rằng Trác ca muốn chơi cậu ta còn phải đi một vòng lớn như vậy sao?”

"Cái này..."

Lục Vũ hỏi Giang Trác: "Chuyện gì đã xảy ra vậy, Trác ca, đêm trường đóng cửa đó cậu đến trường làm gì?"

"Đêm đó tuyết rơi."

"Đúng vậy, tuyết lớn quá, ngay cả xe cũng không đi được mà."

Giang Trác nheo mắt không nói gì.

Diệp Thanh thấy vậy, khóe miệng giật giật: "Bà nó, không phải là cậu.... quay lại trường vì lấy con chim kia chứ hả?"

Giang Trác gật đầu: “Trời rất lạnh, nếu tôi không quay lại nó sẽ chết cóng."

Cuối cùng Lục Vũ cũng hiểu ra: "Thì ra... người trong đoạn video giám sát đêm đó chính là Trác ca quay lại lấy con chim. Tình cờ là Trác ca lại mặc chiếc áo len mà Ôn Hàn thường mặc, cho nên tất cả giáo viên đều lầm tưởng người trong video là Ôn Hàn."

Diệp Thanh chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra Giang Trác là bởi vì tuy rằng ở trường học Giang Trác không bao giờ mặc cái áo đó, nhưng ở nhà thì rất hay mặc nó.

Lục Vũ lắc đầu thở dài: "Chuyện chưa từng làm mà cậu ta cũng dám nhận bừa, lại còn phải viết bản kiểm điểm. Ôn Hàn có điên

không?"

Diệp Thanh nói, "Không phải điên rồi. Nhưng nếu cậu ta không nhận tội thì nhất định sẽ dính đến Trác ca."

Giang Trác nghĩ đến những lời cậu nói với cô xế chiều hôm đó liền cảm thấy da đầu tê dại, cậu quay lưng bước đi.

Diệp Thanh và Lục Vũ thấy vậy vội vàng tiến lên ngăn cản: "Trác ca, cậu định làm gì?"

"Nói rõ sự thật." Giang Trác tránh bọn họ, đi tới phòng giáo vụ.

Diệp Thanh nhanh chóng kéo Giang Trác lại: "Cậu không được đi, hiện tại cậu đi cũng vô ích thôi!"

"Đúng vậy, không được đi, nếu cậu qua đó là xong đời đó." Lục Vũ cũng nói: "Chân tướng không rõ ràng. Hiện tại bọn họ chỉ dựa vào video, ai là người xuất hiện trong đó thì chính là người đã trộm đáp án. Để bảo vệ cậu mà Ôn Hàn chấp nhận thừa nhận tội danh này, đừng để cậu ta thất vọng!"

Diệp Thanh cũng thuyết phục: "Loại chuyện này một khi đã dính vào, nhẹ thì bị đuổi học còn nặng thì sẽ bị chuyển giao cho cảnh sát. Gia đình Ôn Hàn có tiền có thế lại được ông nội là chủ tịch bảo vệ nên nhà trường cũng không dám trừng phạt nặng. Nhưng nếu là cậu, có khả năng sẽ không được như vậy đâu, không chừng sẽ còn đưa cậu đến đồn cảnh sát nữa. Cậu tỉnh táo lại một chút đi, đừng hành động theo cảm tính nữa."

Những lời này không những không trấn an được Giang Trác, mà ngược lại còn khiến cậu nóng nảy khó bình tĩnh hơn. Bàn tay dưới tay áo khẽ run lên, cậu tăng tốc định rời đi.

"Giang Trác, cậu đã quên cậu hứa với chú tôi những gì rồi sao?"

Giang Trác đột ngột dừng lại.

Diệp Thanh bình tĩnh nói: "Lúc trước khi ông ấy cứu mạng của cậu, ông ấy đã dạy cho cậu những chiêu thức lợi hại nhất. Cậu đã hứa với ông ấy cái gì?"

Giang Trác làm sao có thể quên hơn mười năm trước chú Diệp đã đón cậu về. Suốt thời gian đó dùng thuốc Đông y quý giá nuôi lớn cậu, đem học thức cả đời dạy cho cậu, ân tình cao như núi.

Cậu đã hứa với ông ấy sẽ sống đúng với lương tâm của mình sau đó trở nên nổi bật.

Là đàn ông không thể nói mà không giữ lời được.

Lục Vũ thấy Giang Trác dừng lại nhanh chóng nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Lần này cậu đã nhận nhân tình này của Ôn Hàn. Hai người đều là bạn tốt, cậu đã từng cứu cậu ta mấy lần rồi phải không..."

Hai tay Giang Trác nắm chặt lại, móng tay gần như cắm vào lòng bàn tay.

Ngoài cửa sổ là gió lớn mưa rào.

Ôn Noãn đang ngâm mình trong bồn tắm đầy bọt bong bóng thoải mái thư giãn cầm ipad ngắm nhìn tiểu ca ca đẹp trai trong trận thi đấu.

"Tuấn Triết, cố lên! Mẹ yêu con! Mẹ sẽ bình chọn cho con! Bỏ phiếu ở Center!"

Ôn Noãn cầm điện thoại di động bỏ phiếu như điên, còn chia sẻ link với nhóm bạn của cô kêu mấy người Phương Triết Hàn giúp cô bỏ phiếu.

Anh trai máy bay len lén nói: "Hàn ca có phải thực sự là gay không..."

Tóc mái xéo: "Ừm, mười phần là có."

Phượng Triết Hàn chia sẻ link đến "Hotboy trường bá đạo nhẹ nhàng yêu". Một câu chuyện tuyệt vời như vậy nhất định đều ở thành phố Văn học Tấn Giang.

Anh trai máy bay: "Tôi sớm đã theo dõi rồi!"

Đại bảo bối Hàn Hàn: "Bình chọn cho tôi mau!"

Anh trai máy bay: "Chọn chọn chọn!"

Tóc mái xéo: "Đã bình chọn! Yếu ớt nói một câu, người đàn ông này thiếu chút nữa là tốt hơn Giang Trác."

Ôn Noãn nhìn hai chữ này mà bĩu môi.

Sau lần xung đột sân vận động đó thì không thấy Giang Trác liên lạc lại với cô.

Không liên lạc thì không liên lạc, cô cũng không hiếm lạ gì kiểu người không biết nhận lòng tốt của người khác như vậy.

Ôn Noãn thuận tay mở WeChat của Giang Trác, sau đó trực tiếp chặn, không liên lạc và không bao giờ liên lạc lại nữa! Cô không quen biết người này!

Sau khi hết sức bôi đen Giang Trác, Ôn Noãn gục mặt trên đầu gối bĩu môi, cảm thấy trong ngực trống rỗng.

Cô không phải là không tìm được bạn trai, Giang Trác là cái quái gì chứ, trên đời còn có rất nhiều anh chàng ưu tú khác.

Cô tiếp tục xem phần thi tài năng.

Tiểu ca ca trong chương trình có thể vừa hát vừa nhảy vừa lộn nhào. Cái người da dày, tính tình lại thối tha, cô muốn đánh cũng

không đánh được, muốn mắng thì lại không nỡ nào đó không thể so được với tiểu ca ca này.

Hứ, cô không rảnh mà hầu hạ!

Trong một khoảnh khắc trong đầu Ôn Noãn có muôn vàn suy nghĩ. Sau khi ngâm mình thoải mái trong bồn tắm, cô mặc một chiếc váy ngủ babydoll chuẩn bị đánh một giấc thật ngon.

Khi cô đang đánh răng, cô chợt nghe thấy trong sân có tiếng động.

Tính cảnh giác của Ôn Noãn rất mạnh, thính giác của cô đều được rèn luyện trong lúc ngủ trên xà nhà hồi trước. Cô nhạy bén hơn cả một con mèo, có thể nghe được tiếng bước chân để biết ai đang đến.

Bên ngoài trời mưa to như vậy nhưng lại có người vào sân.

Nhất định là khách không mời mà đến.

Ôn Noãn thuận thế cầm lấy dao cạo râu của anh trai, đi thẳng xuống lầu, đẩy cửa ra lẩm bẩm: “Người tới đều là khách, mau ra đây đi.”

Trước sân Giang Trác cầm một chiếc ô màu đen đứng trong màn mưa, kinh ngạc nhìn qua người đang mặc váy ngủ.

Vài hạt mưa bay vào phòng làm ướt vạt váy của cô lộ ra vòng eo thon thả, đường bả vai rất đẹp, khuôn mặt trong sáng xinh đẹp, vài sợi tóc mái bị gió thổi qua.

Ôn Noãn lẳng lặng nhìn chàng trai trước mặt sau đó lại nhìn xuống bên trong cái váy ngủ mình đang không mặc áo ngực...

Dao cạo rơi xuống đất, choáng váng.

Chương 28: Chân tướng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cơn mưa đêm tầm tã đập vào chiếc ô phát ra từng tiếng lộp bộp.

Trong bóng tối, chàng trai vẫn đứng im đó. Tuy không thể nhìn rõ vẻ mặt nhưng Ôn Noãn có thể cảm nhận được ánh mắt rực cháy của cậu chưa từng rời khỏi cơ thể cô một dù chỉ một phút.

Theo bản năng Ôn Noãn trốn sau cột đá cẩm thạch, đầu óc quay cuồng trống rỗng.

Tiêu rồi.

Giang Trác đứng dưới mưa to, tay chân đều cứng đờ, tim như muốn nổ tung.

Cậu chắc chắn người đang trốn phía sau cây cột... là một cô gái.

Ôn Noãn tựa như con mèo núp sau cột, cẩn thận nhìn Giang Trác. Trong lòng cô đang nghĩ đêm nay nhất định không thể gạt được Giang Trác, vừa định mở miệng giải thích thì Giang Trác đột nhiên hỏi: "Anh trai cậu đâu?"

"Anh trai?"

"Cậu là em gái của Ôn Hàn sao?" Giang Trác phản ứng lại: "Tôi có nghe cậu ấy nhắc đến cậu."

Ôn Noãn nhất thời lấy lại tinh thần: "Đúng, đúng, đúng! Tôi là em gái anh ấy, đây không phải là kỳ nghỉ đông sao... nên tôi mới về nhà."

Giang Trác nhìn cô gái nhỏ cuối cùng cũng từ sau cây cột đi ra, khuỷu tay mềm mại không xương đặt ở trên ngực cậu hơi ngăn cậu lại.

Đôi mắt đen nhánh cẩn thận nhìn cậu, sau đó lập tức dời đi giống như một con thú nhỏ cảnh giác không dám nhìn thẳng, thuận thế vuốt v3 mái tóc mềm mại bên tai.

Dưới ánh đèn ngủ, làn da của cô gái nhỏ trắng như tuyết, khuôn mặt sáng ngời, mái tóc ngắn nhẹ nhàng, tao nhã rất giống với Ôn Hàn.

Nhưng mà lúc này, cô lại mềm mại đáng yêu hơn Ôn Hàn thường ngày.

“Anh của cậu đâu?” Giang Trác hỏi.

“Ồ, anh ấy... anh ấy không có ở đây.” Tâm tình Ôn Noãn vẫn đang ở trong trạng thái bồn loạn, ấp a ấp úng nói: “Anh ấy còn chưa về.”

“Vậy sao, đã khuya lắm rồi.” Giang Trác có hơi lo lắng, lấy điện thoại ra định gọi cho Ôn Hàn.

“Không!” Ôn Noãn còn chưa kịp ngăn lại thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên trong phòng.

Ôn Noãn lấy tay che mặt.

Giang Trác đặt điện thoại xuống nói khẽ: “Cậu ấy vẫn còn giận tôi à?”

Ôn Noãn gật đầu: “Đúng đó. Anh trai tôi rất tức giận không muốn nhìn thấy cậu ở đây, còn muốn nghỉ chơi với cậu.”

“Thế à?”

Ôn Noãn nhìn ánh mắt thẫn thờ, có chút đau thương của Giang Trác thì trái tim cô bỗng mềm xuống.

“Ừm... cũng không hẳn là muốn tuyệt giao thật, anh ấy chỉ tức giận nên nói lấy thôi.” Cô lúng túng cười: “Hay là lần sau cậu lại đến rồi nói chuyện trực tiếp với anh ấy.”

Giang Trác tự nhiên cũng không miễn cưỡng nói: “Vậy thì nhờ em gái chuyển lời cho Ôn Hàn giúp tôi nhé.”

Nghe hai chữ "em gái" này mà Ôn Noãn cảm thấy lòng mình như muốn tan chảy. Giang Trác gọi "em gái" thật dịu dàng.

“Cậu nói đi!”

"Cậu nói cho anh cậu là, tôi biết cậu ấy giúp tôi chuyện này, nhưng tôi sẽ chứng minh cậu ấy vô tội."

Giang Trác nói xong lập tức xoay người rời đi.

Hô hấp Ôn Noãn căng thẳng, không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa cô chạy ào ra ngoài mưa nắm lấy tay Giang Trác: "Đứng lại!"

Giang Trác cảm thấy cổ tay mình bị cô bé siết rất chặt kinh ngạc quay đầu lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Cậu, không, không nên làm chuyện ngu ngốc..." Ôn Noãn vội vàng nói: “Anh trai tôi cũng đã nhận tội rồi cậu không cần phải làm gì nữa! ”

Giang Trác khẽ cau mày, không ngờ cô em gái của Ôn Hàn lại là người như thế này.

Ôn Noãn cũng lập tức nhận ra hình như mình đang làm quá, lập tức giảm bớt cảm xúc nắm lấy ngón tay hấn lắc lắc

"Cái đó... Anh Giang Trác, cậu muốn vô nhà ngồi một chút không? Trong nhà không có người lớn, anh tôi...có lẽ đang tắm, cậu chờ một chút, anh ấy nên nói rõ chuyện này với cậu."

Một lần nữa trái tim của Giang Trác bị loạn nhịp.

Anh Giang Trác sao? Chưa bao giờ có người gọi cậu như thế này, cũng chưa từng bị con gái gọi như thế này... có cảm giác sống lưng tê dại.

“Cậu vào nhà ngồi đi!” Ôn Noãn cầm ngón trỏ kéo Giang Trác vào nhà: “Anh trai tôi nhất định có chuyện muốn nói với cậu.”

Giang Trác không ngờ một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại có sức lực kinh người. Cậu hoàn toàn không thể tránh được nên chỉ có thể để mặc cho cô lôi kéo.

“Có tiện không?”

“Thuận tiện!” Ôn Noãn luôn miệng nói: “Ba mẹ tôi không có ở đây, đêm nay cậu ngủ lại đây cũng không có vấn đề gì.”

Giang Trác:...

Cũng bởi vì ba mẹ cô không có ở đây cho nên cậu mới hỏi như vậy.

Cô bé này dường như không hề phòng bị đối với cậu cứ như hai người đã quen nhau từ lâu.

Giang Trác tùy ý để cô lôi kéo vào nhà.

Lòng bàn tay của cô rất mềm nhưng trên đầu ngón tay lại có một lớp chai mỏng có phần giống Ôn Hàn.

Giang Trác cúi đầu, định nhìn kỹ lại thì Ôn Noãn đã buông ra đẩy cậu đến sofa: “Cậu ngồi xuống trước đi. Anh trai tôi đang đi tắm trên lầu để tôi đi gọi anh ấy!”

Giang Trác bị cô mạnh mẽ ép ngồi xuống ghế sofa, lúc quay đầu lại thì cô đã chạy lên lầu như một cơn gió, vào phòng đóng cửa lại.

Giang Trác còn nghe thấy tiếng khóa cửa rất nhẹ.

Bầu không khí yên tĩnh trở lại.

Ngón trỏ của Giang Trác dường như vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại của lòng bàn tay cô.

Cậu đã tưởng tượng vô số lần rằng nếu Ôn Hàn là con gái...

Nếu là Ôn Hàn là con gái, có lẽ cậu sẽ không để ý gì mà thích cô, sẽ cố gắng theo đuổi và học cách yêu một cô gái.

Từ trước đến giờ cậu chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương hay quen bạn gái nhưng sau mấy tháng tiếp xúc với Ôn Hàn, Giang Trác lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Nhưng mà đối tượng khiến cậu bồn chồn không yên này... lại là con trai.

Như cậu đã từng nói với thầy chủ nhiệm Trương Chí Minh là cậu không thích con trai, nhưng cậu lại thích "Ôn Hàn" bây giờ, bất kể giới tính của "Ôn Hàn" là gì thì cậu cũng chỉ thích người này.

Hồi trước "Ôn Hàn" cũng từng nói với cậu rằng cậu ta có một em gái sinh đôi.

Giang Trác vẫn luôn không để nó trong lòng, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy cậu thật sự hoảng sợ...

Thật sự có thể giống đến mức độ này sao, khuôn mặt sáng sủa, hai hàng lông mày, thậm chí là đến cử chỉ giơ tay nhắc chân cũng mang một nét phong tình giống Ôn Hàn...

Ngay lúc Giang Trác đang trầm ngâm suy nghĩ, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Giang Trác ngẩng lên thì thấy Ôn Hàn đang đi tới.

"Cậu" mặc một chiếc áo sơ mi trắng mở hai cúc trên cùng để lộ xương quai xanh quyến rũ.

Mái tóc đen hơi ảm, hai má ửng hồng, đôi mắt hoa đào như bừng lên mang theo một chút lười biếng. Nơi khóe mắt thấp thoáng một

nốt ruồi son.

Giang Trác nhìn "cậu", nhất thời cảm thấy thất thần.

“Tôi...”

Cậu còn chưa mở miệng thì ngón tay thon dài của Ôn Noãn đã ấn vào môi cậu khẽ “hừ” một tiếng: “Em gái tôi ngủ rồi.”

Nói xong, cô đóng cửa phòng lại như thể có người thực sự đang ngủ trong phòng vậy.

“Cô ấy... đi ngủ sớm như vậy?”

Giang Trác có chút nghi ngờ hỏi: “Em gái cậu...giống cậu y đúc.”

“Nếu không thì làm sao có thể nói em ấy với tôi là sinh đôi.” Ôn Noãn chột dạ nói.

Giang Trác nghĩ lại thì cảm thấy cũng đúng.

"Đã trễ như vậy rồi, còn tìm tôi làm gì?" Ôn Noãn điều chỉnh lại giọng điệu, đi tới cây cột bên cạnh cầu thang, trịch thượng nhìn Giang Trác.

Biểu cảm và giọng điệu của "Ôn Hàn" lúc này hoàn toàn khác với cô gái hồi nãy. Nghi ngờ trong đầu Giang Trác có chút tan biến, cậu đứng dậy nói: “Tôi đã xem video.”

Ôn Noãn nheo mắt lại nhìn xuống dưới chân Giang Trác.

Toàn bộ ống quần đã ướt đẫm.

Giang Trác trước giờ đều thích từ từ chậm rãi, nhưng lúc này lại vội vàng đội mưa chạy tới. Nhất định phải chạy tới mới có thể làm ướt cả bắp chân và ống quần như vậy.

Ôn Noãn thấy cậu như vậy, cơn tức giận bị đè nén trong bụng đã nhanh chóng tan thành mây khói, trong lòng không hiểu sao lại có chút đau lòng không nổi...

"Tại sao cậu không nói thật?" Giang Trác hỏi cô.

Ôn Noãn tức giận nói: "Tôi còn chưa hỏi cậu tại sao tối hôm đó lại xuất hiện ở trường học đâu mà cậu đã chạy đến tra hỏi tôi rồi."

Giang Trác dừng lại một chút rồi giải thích: "Đêm đó trời lạnh quá mà con chim còn ở trong phòng học, nếu tôi không quay lại thì nó sẽ chết."

Ôn Noãn bừng tỉnh, tối hôm đó cả con đường đều bị tuyết dày cản trở, nhưng Giang Trác lại bất chấp tuyết lớn quay lại trường chỉ để mang chú chim nhỏ đi.

"Cho nên, cậu sợ con chim bị đông lạnh nên mới vi phạm quy định của trường, mạo hiểm chạy trong bão tuyết đến trường sao?"

"Đúng vậy."

Khi Ôn Noãn ngẩng đầu lên thì bàn tay Giang Trác đã rơi xuống bàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ: "Tôi sợ con chim chết cứng. Nếu nó chết thì sẽ có người khóc."

Trái tim Ôn Noãn run lên. Cô còn muốn nói gì đó nhưng Giang Trác đã ngắt lời cô.

"Bây giờ tôi hỏi cậu lúc ở văn phòng tại sao không chịu nói thật?"

Ôn Noãn xoa mũi cũng không trả lời ngay.

Đôi mắt đen nhánh của Giang Trác nhìn chăm chăm vào cô, nhìn đến mức Ôn Noãn phải chột dạ ngượng ngùng đáp: "Có nói hay không thì có gì khác nhau sao?"

Giang Trác không hiểu được suy nghĩ của cô: "Sao không khác nhau?"

"Không khác nhau!" Ôn Noãn cố chấp nói: "Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Cậu gặp chuyện không tốt hay tôi gặp chuyện không tốt thì không phải đều giống nhau hay sao?"

"Bạn tốt..." Giang Trác khe khẽ nói: "Đúng thật cũng chỉ là bạn tốt..."

"Là sao?"

Khóe miệng cậu nhàn nhạt nhếch lên: "Không có gì."

Hai người đều im lặng cảm thấy không nên tiếp tục nói đề tài này.

Ôn Noãn bĩu môi nhanh chóng chuyển đề tài. Cô đi tới gần Giang Trác: "Lúc nãy thấy em gái tôi rồi sao? Cậu thấy con bé thế nào?"

Giang Trác không khỏi liếc nhìn cửa phòng ngủ đang đóng chặt trên lầu không trả lời.

Ôn Noãn lập tức búng tay cười hỏi: "Có phải là cô gái xinh đẹp đáng yêu nhất mà cậu từng gặp không?"

Giang Trác thu mắt lại, liếc nhìn cô cười chế nhạo: "Ừ, đáng yêu giống cậu vậy."

"Đó là đương nhiên rồi." Ôn Noãn mỉm cười lộ hai lúm đồng tiền: "Tôi vẫn nghĩ con bé đáng yêu hơn tôi rất nhiều, thực sự rất nhiều. Giang Trác cậu nghĩ đi, em gái tôi có thể văn võ song toàn, so với tôi thì còn giỏi hơn nhiều."

Cô vui vẻ nói rồi vỗ ngực Giang Trác: "Cơ thể xương khô của cậu thì em gái tôi chắc chắn có khả năng bảo vệ cậu chu toàn."

Giang Trác suýt nữa thì đánh cho tên này bị nội thương, cậu lùi lại hai bước ghét bỏ đẩy tay cô ra: "Không cần, ông đây không cần."

Ôn Noãn lập tức nhảy cảm hỏi: “Thế nào? Dù thế nào cũng không cần sao?”

Giang Trác không thích cô ghép loạn duyên ương như vậy chỉ nói: “Ông đây không muốn làm em rể của cậu.”

“Tại sao?”

Giang Trác xoa xoa mũi: “Một cô gái giống hệt cậu thì kiểu gì ông đây cũng không thể xuống tay được.”

Vừa dứt lời Ôn Noãn lập tức đánh một đòn vào cổ của Giang Trác.

Cậu nhanh chóng tránh sang một bên.

Người này... không thể đánh cũng không thể mắng, nên Ôn Noãn chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi liều mạng dùng ánh mắt "trách cứ" Giang Trác.

"Cắt đứt! Nghỉ chơi đi! Cả đời cũng không chơi với nhau nữa!"

Sau đó cô đẩy Giang Trác ra cửa, cầm ô nhét vào tay Giang Trác: "Đi đi, đêm nay đi em gái tôi ở nhà, không cho cậu ngủ lại đây được, tạm biệt! Ngày mai tới trường đừng có làm anh hùng nếu không tôi sẽ không tha cho cậu đâu!"

Lúc Ôn Noãn xoay người vào nhà thì Giang Trác đột nhiên nắm lấy cổ tay cô.

Ôn Noãn quay lại nhìn cậu.

"Còn việc gì sao?"

Giang Trác mím môi. Ba chữ kia đã ở ngay trên miệng rồi nhưng hẳn là không có cách nào nói ra được.

Ôn Noãn nhìn khuôn mặt có chút đỏ bừng của cậu liền biết tối nay cậu đến đây để xin lỗi cô.

Thực ra cô sớm đã không còn tức giận nữa.

Với cái tính nết của ông anh nhà cô mà thoáng cái lại thi được hạng nhất thì ai có thể tin rằng là tự làm chứ.

Nói cho cùng là do cô muốn học cùng lớp với Giang Trác quá nên không suy nghĩ cẩn thận để giờ phải dính vào phiền toái này.

“Được rồi.” Bàn tay Ôn Noãn rơi trên mu bàn tay mịn màng của cậu vỗ nhẹ: “Nếu không nói được thì đừng miễn cưỡng.”

Giang Trác mà Diệp Thanh trước đây thường hay nói đến, chính là một đồ ngốc ngoài lạnh trong nóng, mọi cảm xúc đều giấu kỹ trong lòng.

“Đi thôi, đi thôi.” Cô đẩy Giang Trác vào trong màn mưa: “Khai giảng gặp lại.”

Giang Trác đi được vài bước liền ném ô đi, xoay người ôm chặt cô vào lòng.

Trong khoảnh khắc đó, Ôn Noãn như người mất hồn. Hai người chỉ cách nhau một lớp quần áo mỏng nên cô có thể cảm nhận được cơ thể nóng bừng cứng ngắc của Giang Trác.

Cơ thể cậu thoang thoảng mùi thuốc Đông y.

Sau một lúc kìm lòng không đậu, Giang Trác liền buông cô ra, xoay người chạy vào trong màn mưa to như là đang chạy trốn.

Ôn Noãn vẫn còn ngây người đứng đó, nhìn chiếc ô đen còn rơi trên mặt đất.

Dường như có hơi thở ấm áp của Giang Trác vẫn còn phả vào mặt cô, cả cơ thể cô vẫn còn nguyên cảm giác được cậu ôm chặt...

Cô cầm chiếc ô đen lên, kiểm chế cảm xúc lại rồi quay vào nhà.

Toàn bộ sống lưng đều tê dại.

Cô nhảy lên giường, điện thoại cười ngây ngốc một mình một hồi lâu, sau đó mới nhấn vào nhóm của sư môn

Xin giúp đỡ: Nếu một người bạn tốt đột nhiên ôm bạn, điều đó có nghĩa là gì?

Chỉ trong chốc lát nhị sư huynh đã trả lời lại: "Muốn ngủ với em."

Tam sư huynh cũng đáp: "Muốn lừa em yêu cậu ta rồi sau đó đá em."

Lục sư đệ: "Mọi người có thể thuần khiết hơn được không! Chị Noãn Noãn vẫn còn nhỏ mà!"

Ôn Noãn: "Nếu cậu ấy ôm lúc em đang giả trai thì sao?"

Cả nhóm bỗng yên tĩnh mấy phút.

Lục sư đệ: "Có lẽ anh ấy thích hoa nào đó?"

Mấy vị sư huynh trên lầu cùng lúc @ Lục sư đệ: "Noãn Noãn vẫn còn nhỏ, em có nhân tính một chút đi!"

Ôn Noãn gửi một biểu tượng cảm xúc [không vui] đến: "Không thể chỉ đơn thuần là vì thích em sao?"

Nhị sư huynh: "Em đang nói đùa à?"

Tam sư huynh: "Ngoài sức tưởng tượng rồi."

Lục sư đệ: "Hahahahahaha, cười chết em mất."

Ôn Noãn bị bọn họ chọc đến tức gần chết!

Lúc này, đại sư huynh vẫn chưa nói câu nào lại gửi một tin nhắn đến.

"Mấy người lâu trên đã dùng hành động thực tế để chứng minh đàn ông đều là móng heo, đừng tin. [Mỉm cười]"

Ôn Noãn lập tức cảm thấy trong số mấy sư huynh đệ thì chỉ có đại sư huynh là đáng tin cậy nhất.

Ôn Noãn: "Cảm ơn đại sư huynh."

Đại sư huynh: "Uống nhiều nước nóng vào."

Ôn Noãn: ...

Ngày hôm sau, Ôn Noãn nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp Trương Chí Minh kêu cô lập tức đến trường.

Ôn Noãn có thể nghe được thái độ của Trương Chí Minh trong điện thoại tốt hơn nhiều so với khi ở văn phòng trước đây, thậm chí dường như còn có một chút áy náy.

Cô dùng ngón chân nghĩ cũng có thể biết được Giang Trác đã làm gì.

Sau khi cúp máy, Ôn Noãn lo lắng gọi xe nhanh chóng đến trường học, trực tiếp chạy tới văn phòng để ngăn Giang Trác lại.

"Giang Trác, đồ đầu đất nhà cậu, mau đi ra cho ông! Ai cần cậu làm anh hùng hả!"

Khi Ôn Noãn chạy đến văn phòng, cô nhìn thấy một đám người đang vây xung quanh cửa văn phòng, một bạn học quay đầu lại ra hiệu cô dừng lên tiếng.

Ôn Noãn chen vào trong đám đông nhìn về phía văn phòng.

Cảnh tượng kịch liệt trong tưởng tượng của cô lại không xảy ra. Trong phòng làm việc, Giang Trác đang ngồi ở vị trí thầy chủ nhiệm thường ngồi, cầm bút chăm chú viết.

Ánh nắng ấm áp đầu tiên lọt vào qua ô cửa kính chiếu vào người cậu, như thể làn da trắng muốt trên mu bàn tay cậu đang bừng sáng.

Cậu hơi cúi đầu xuống, vài sợi tóc mái rủ xuống.

Các giáo viên đang đứng xung quanh nhìn Giang Trác không coi ai ra gì cầm bút là m đề thi.

Trên người cậu mặc cái áo len tình nhân có con dơi màu đỏ như máu giống hệt cái áo của Ôn Noãn nhưng khí chất lại hoàn toàn khác. Ôn Noãn trẻ trung, còn Giang Trác lại có vẻ hơi phóng túng.

Nhiều nữ sinh đứng xung quanh rất phấn khích.

“Cái áo này thực sự là áo đôi đó!”

“Hai người họ chính thức công khai rồi.”

"Giang Trác mặc cái áo này trông soái quá đi mất."

Thầy chủ nhiệm Trương Chí Minh nhìn thấy Ôn Noãn trong đám đông, ngay lập tức vẫy tay với cô ra hiệu cho cô đi vào.

Ôn Noãn chen vào phòng làm việc: “Thầy Trương, có chuyện gì vậy?”

Trương Chí Minh thấp giọng nói: “Giang Trác nói người trong video tối hôm đó là nó, em chỉ là giúp nó gánh tội thôi.”

"Cậu ấy nói bậy..."

"Có phải nói bậy hay không thì cả hai người các em làm bài kiểm tra lại lần nữa là chân tướng mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi."

Giang Trác cũng đã làm xong bài thi trong tay, thản nhiên đưa cho thầy trưởng khoa giáo dục chính trị. Đôi mắt xinh đẹp của cậu nhìn về phía Ôn Noãn.

Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị nhìn lướt qua bài thi, vẻ mặt có chút thay đổi.

Không nghi ngờ gì nữa, độ khó của bài thi này cao hơn so với bài thi cuối kỳ rất nhiều, nói một cách đại khái thì tỷ lệ đúng của Giang Trác lẽ ra phải đạt hơn 90%.

Cậu có khả năng làm điều đó.

Một số giáo viên có mặt đồng thời nghi ngờ khó hiểu nhìn Ôn Noãn.

Quần áo của hai người quả thực giống hệt nhau nên rất khó để xác định người trong video là ai.

Cách tốt nhất để chứng minh mình vô tội là dùng đến thực lực giống như Giang Trác đã làm.

Ôn Noãn bình tĩnh đi đến ngồi xuống bên cạnh Giang Trác nhếch miệng:

"Còn chờ cái gì ạ, em cũng đến thi lại!"

Chương 29: Bị bẻ cong

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giang Trác có thể đạt điểm cao trong bài thi vừa rồi là chuyện nằm trong dự đoán của một số giáo viên bộ môn bởi vì họ biết rõ trình độ của Giang Trác. Tuy rằng bình thường cậu rất tùy hứng nộp giấy trắng, nhưng nếu như Giang Trác thật sự nghiêm túc làm bài thì thành tích tuyệt đối không quá kém.

Nhưng Ôn Hàn lại có thể làm tốt như vậy, thật sự là chuyện không thể tin được!

Các giáo viên bọn họ theo dõi cô suốt cả quá trình làm bài, nhìn cô viết từng chữ, hoàn toàn không có khả năng gian lận!

Trong sáu tháng qua Ôn Hàn đã thay đổi không chỉ là diện mạo bên ngoài!

Mà từ đầu đến cuối đều hoàn toàn thay đổi như biến thành một người khác vậy. Quả thật rất khó để người ta tin tưởng!

Tuy nhiên, bài thi vẫn còn ở đây, rõ ràng rành rành ra đó, không ai có thể phủ nhận trình độ của Ôn Hàn nữa.

Hiềm nghi của hai người đều được rửa sạch. Có thực lực như vậy căn bản hai người không cần phải đi trộm đáp án làm gì.

Thầy trưởng khoa giáo dục chính trị bật máy tính lên chuyển Ôn Noãn từ lớp cuối cùng sang lớp chọn.

Sau khi mọi chuyện kết thúc thì chuông vào học cũng vang lên. Đám người theo đuổi cp đang cắn hạt dưa xem kịch vui cũng đều giải tán hết.

Hai người ra khỏi văn phòng, Giang Trác dẫn Ôn Noãn đi về phòng lớp 1.

Tay cậu dứt vào túi quần, lười biếng đi phía trước còn Ôn Noãn thì chậm rãi đi phía sau.

Giang Trác đi được vài bước thì quay sang nhìn cô, giống như đang đợi cô đi theo.

Ôn Noãn nhanh chân tiến lên mấy bước cười hỏi: “Chờ tôi vào lớp chung sao?”

Giang Trác miễn cưỡng đáp: "Chờ cậu đi lấy nước chung."

“Cái này... thì không cần, cậu tự đi đi.” Ôn Noãn lúng túng chợt dạ cười một tiếng.

Hai người đã đi chung với nhau nãy giờ lại còn đang mặc áo đôi nữa. Mấy nữ sinh xung quanh đều đã hét chói tai luôn rồi.

"Quyết định công khai là đúng! A a a!"

"Hai người đó rất xứng đôi với nhau!"

"Trời ơi đồ đôi làm tớ khóc hết nước mắt mà!"

Trái lại Ôn Noãn có chút ngượng ngùng, đi từ từ lại. Giang Trác liếc cô một cái: “Sợ sao?”

“Không sợ, thuyền bạn bè của chúng ta có thể chịu được mấy trò đùa này.”

Giang Trác cong môi cười, đưa tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô đi về phía lớp học.

Bàn tay của Giang Trác mềm mại dịu dàng. Lúc cậu nắm lấy cổ tay của cô, không hiểu sao cô lại có cảm giác được bảo vệ.

"Dắt tay kìa! Dắt tay kìa!"

"Giang Trác chủ động dắt Ôn Hàn, cp Giang Hàn là có thật."

"A a a, hôm nay là ngày tốt gì mà có nhiều đường ăn như vậy!"

Khuôn mặt Ôn Noãn nóng bừng, đầu óc quay cuồng tùy ý để Giang Trác dẫn vào phòng học.

Ôn Noãn đến lớp mới thì thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc. Ôn Thừa Nghiệp ngồi ở hàng ghế đầu hận cô đến nghiêng răng, chưa từng nghĩ có ngày mình lại học cùng lớp với Ôn Hàn.

Nhìn thấy cô bước vào lớp, Ôn Thừa Nghiệp đứng dậy bỏ ra ngoài. Lúc đi đến chỗ cô còn cố tình đụng mạnh vào vai cô một cái.

Đừng khinh thường vóc dáng Ôn Noãn nhỏ nhắn, cô quanh năm vẫn luôn luyện bát đỉnh và đứng tấn nên rất khỏe. Vì thế lúc cô bị Ôn Thừa Nghiệp đụng phải cũng không ngã mà ngược lại cậu ta lại lao đảo lui về phía mấy bước.

"Cẩn thận một chút."

Khóe miệng Ôn Noãn hơi nhếch lên, đôi mắt đào hoa híp lại khiến cho lỗ tai các cô gái gần đó đỏ bừng lên.

Ôn Thừa Nghiệp tức giận đến muốn tiến lên đánh cô một trận nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Giang Trác ngồi ở hàng sau dọa sợ đành phải thu nấp đấm lại ngược ngùng rời khỏi phòng học.

Ôn Noãn nhìn bộ dạng tức giận của Ôn Thừa Nghiệp cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái được phần nào.

Từ nhỏ đến lớn Ôn Thừa Nghiệp vẫn luôn bắt nạt Ôn Hàn, trước kia Ôn Noãn không ở bên cạnh nên có rất nhiều chuyện không có biện pháp giúp được anh trai ngốc nghếch này. Nhưng mà bây giờ... bất kể thế nào, cô cũng trả hết lại cho anh ta.

Ôn Noãn đeo cặp đen trên vai liếc quanh lớp một vòng tìm những gương mặt quen thuộc, xem có ai thân thiết ở lớp cũ hay không.

Phương Triết Hàn nhanh chóng thu dọn vị trí ở bàn bên cạnh của mình giờ tay lên gọi Ôn Noãn: “Hàn ca, đây này!”

Xung quanh cậu ta cũng có hai người thân thiết với gia tộc các cô, thành tích cũng không tệ. Dù là điểm xếp cuối lớp nhưng tốt xấu gì cũng vào được đây.

Nếu cố gắng chăm chỉ một chút thì cũng có thể vào được đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh, tương lai sáng ngời!

Ôn Noãn cười đi tới chỗ Phương Triết Hàn.

Giang Trác liếc mắt nhìn Diệp Thanh bên cạnh, Diệp Thanh thu dọn bàn học của mình sau đó đi ra phía sau ngồi xuống chỗ trống bên cạnh nhà họ Sát.

Mấy người nhà họ Sát nhìn thấy Diệp Thanh đã thực sự ngồi xuống như thể được trúng vé số hạng nhất nhanh chóng đi tới bóp tay bóp chân cho cậu ta như đang hầu hạ lão phật gia.

Công phu của Diệp Thanh cứng rắn, chiêu thức mạnh mẽ, không giống với kiểu nham hiểm của Ôn Noãn, tùy tiện đánh ra vài đòn cũng đủ cho bọn họ quay được mấy cái video ngắn cuối tuần.

Mấy tên này bình thường rất thích thể hiện, ai để bọn họ đu theo lưu lượng thì người chính đó là ba ba.

Ôn Noãn khinh bỉ nhìn Phương Triết Hàn. Cậu ta không biết xấu hổ nhìn cô cười cười.

Bất đắc dĩ Ôn Noãn chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Giang Trác.

"Trác ca, sau này xin chỉ bảo nhiều hơn nha."

Cô nhét cặp sách vào ngăn bàn cười híp mắt nhìn cậu.

Đôi môi ửng hồng, đôi mắt đào hoa càng làm nổi bật những đường nét xinh đẹp trên khuôn mặt cô.

Giang Trác không hiểu sao lại nghĩ đến "em gái" của Ôn Hàn. Cô ấy cũng có dung mạo xinh đẹp như vậy, "cậu ấy" gọi cậu là Giang Trác ca, cô ấy cũng gọi cậu như vậy.

Giang Trác bắt đầu không thể phân biệt được hai người, giống như hai người họ chỉ là cùng một người.

Đang lúc cậu đang ngẩn người, Ôn Noãn cúi đầu vào ngăn bàn của cậu: "Hả, chim nhỏ đâu rồi?"

Giang Trác bị bất ngờ không kịp đề phòng đã nhìn thấy cả đầu cô đều chuyển đến chỗ tam giác nào đó của mình.

"..."

"Chim của cậu đâu?" Ôn Noãn ngẩng đầu hỏi Giang Trác.

"Để ở nhà cho chú Diệp Thanh nuôi." Giang Trác túm tóc đẩy đầu cô ra: "Cậu có thể chú ý một chút không?"

"Chú ý cái gì?" Ôn Noãn tránh ra xoa xoa tóc mình.

Giang Trác gần giọng nói: "Đừng có đến gần tôi quá."

Ôn Noãn lại ghé sát vào người cậu, đối mặt nhìn cậu: "Tại sao?"

Giang Trác không ngừng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang phóng đại trước mặt mình, ngửi thấy mùi kẹo sữa thoang thoảng trên người cô. Cả người cậu đều trở nên căng thẳng, ngũ quan cũng trở nên cực kỳ nhạy cảm, có thể cảm nhận được từng mùi hương của cô trước mặt có mang thêm một chút mùi vị ngọt ngào độc đáo của con gái.

Đầu óc của cậu sắp nổ tung.

Giang Trác cảm thấy nếu bạn cùng bàn của cậu còn tiếp tục như vậy thêm một xíu nữa thì cậu nhất định sẽ phạm tội...

Cả một buổi trưa Giang Trác đều cắm đầu làm đề toán buộc chính mình phải bình tĩnh lại.

Nhưng mà người bên cạnh lại không chịu ngồi yên, một hồi thì lật sách ra xem, một hồi thì xoay bút, một hồi lại rung chân...

Toàn bộ sự chú ý của cậu cho dù là thính giác hay khứu giác đều đặt trên người cô... Cảm giác này rất giống như lúc lãnh thổ của mình bị một con thú khác chiếm mất.

Không, không phải là một dã thú, nó là một con mèo lớn nằm lười biếng liếm lông trên lãnh thổ của cậu.

Nhưng hết lần này đến lần khác Giang Trác vẫn không thể xua đuổi cô.

Cậu kiềm chế hít một hơi thật sâu, cố gắng dời sự chú ý ra khỏi người cô.

“Giang Trác, tôi có thể đổi vị trí với cậu không?”

“Không thể.” Cậu không ngẩng đầu lên chỉ mặt lạnh mà từ chối.

Ôn Noãn nói: “Tôi muốn nhìn những chiếc lá bên ngoài cửa sổ, hơn nữa tôi sẽ cảm thấy yên tâm hơn khi ngồi bên trong.”

“Con mẹ nó cậu không phải là con gái thì muốn được an toàn làm quái gì?”

Ôn Noãn bĩu môi chuyển mắt về phía vở bài tập mà cậu đã làm xong.

“Trác ca cũng phải làm bài tập sao?” Nói xong cô lại cảm thấy câu này rất có vắn nên liền lặp lại lần nữa.

Giang Trác chế nhạo: “Chứ không giống cậu, bị bệnh một trận xong còn được đả thông hai cái mạch nhâm đốc [1] trở thành con mẹ nó thiên tài.”

[1] Mạch Nhâm (任脈) là mạch của các kinh âm. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thấu tóm các kinh dương và một mạch thấu tóm các kinh âm).

"Đó là do tôi tốt số."

Có một đứa em gái thông minh thiên tài.

Ôn Noãn lười biếng nằm gục xuống bàn, lấy ra một miếng socola. Cô gỡ miếng giấy bạc bên ngoài xong sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm một chút.

Ánh mắt Giang Trác lại bị cô hấp dẫn, đầu lưỡi xinh đẹp đang liếm socola, từ từ thế đến vẻ mặt đều hết sức quyến rũ!

Ngòi bút chì trong tay cậu cũng bị làm gãy.

"Bút bị gãy ngòi rồi kìa." Ôn Noãn ngậm viên socola lấy đồ gạt bút chì từ trong túi ra: “Để tôi chuốt lại cho!”

"Cậu có thể yên tĩnh một chút được không vậy?" Giang Trác đập cây bút chì xuống bàn cáu kỉnh nói: “Đàn ông con trai gì mà xúc nước hoa, ăn socola.”

Nói xong liền ném socola trong miệng cô đi.

Các bạn cùng lớp ôm đầu, trừng mắt nhìn chằm chằm viên socola bay qua hơn nửa lớp học sau đó rơi vào đúng thùng rác cuối lớp.

Cái tỷ lệ trúng này không phải ai làm cũng được đâu.

Ôn Noãn cau mày đầy tức giận: “Tôi ăn socola là làm phiền đến cậu à?”

"Phiền."

"Cậu đánh không lại tôi mà còn dám tức giận với tôi! Cậu đừng có quá đáng."

Vẻ mặt Giang Trác vẫn bình tĩnh cứ như dù cho núi Thái Sơn có sập xuống cũng cậu cũng không mảy may để ý: "Quá đáng thì như thế nào?"

Ôn Noãn tức giận, tay nắm lại đấm một cái vào ngực Giang Trác: "Đừng có ép tôi!"

Diệp Thanh phía sau ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm bọn họ.

Phượng Triết Hàn đánh vào bả vai cậu ta cười nói: "Đừng lo lắng, Hàn ca của cậu chỉ là một con cọp giấy, mềm mại lợi hại nhưng dễ mềm lòng."

Quả nhiên, một phút trôi qua cô vẫn không đấm được.

Giang Trác bình tĩnh đẩy tay cô ra đặt lên bàn, sau đó thuận tay cầm lấy sợi dây chun trên cổ tay cô bắn một cái.

Ôn Noãn: "..."

A a a, tức quá!

Chỉ vì không nỡ đụng tới một sợi lông của cái người trước mặt này mà cô tự hại đến mình!

Ôn Noãn cầm lấy vở bài tập tự quạt cho mình: "Cậu dám chắc ăn là tôi không dám đánh cậu không hả?"

"Tôi ăn cậu."

Tuy rằng trên mặt Giang Trác không có cảm xúc gì nhưng trong lòng lại có chút ngọt ngào không thể giải thích được...

Từ nhỏ, cậu đã phải chịu bắt nạt quá nhiều rồi, cái đấm của thằng nhóc thối tha trong cô nhi viện, cái tát của mẹ, còn có những tên lưu manh trên đường phố...

Nhưng cô là người đầu tiên không nổi động thủ với cậu.

Giang Trác lấy dây chun trên cổ tay cô ra buộc thành một cái chòm mào gà nhỏ trên đỉnh đầu cô.

Ôn Noãn nhìn búi tóc liền tức giận nói: "Sao cậu lại cứ thích buộc tóc tôi vậy hả?"

Giang Trác thờ ơ nói: "Nếu cậu là con gái, ngày nào tôi cũng có thể để cậu buộc giống vậy."

"Quả thật không dám giấu diếm, tôi còn có một đứa em gái... Á đầu!"

Cô còn chưa nói hết lời thì da đầu đã đau nhói. Giang Trác đang kéo kéo cái chòm mào gà của cô nói: "Tôi đã gặp rồi, cứ như vậy đi..."

"Cứ như vậy cái gì?" Ôn Noãn chớp mắt dường như không thể tin vào tai mình: "Cậu nói là cứ như vậy đi là sao?"

"Thôi tôi không thích cho nên sau này đừng nhắc tới nữa."

"Cậu không thích?"

Giang Trác liếc cô một cái, người trước mặt... mới là người trong lòng.

Ôn Noãn hoàn toàn không biết, chỉ cảm thấy lòng mình đang rối tinh rối mù. Cô quay đầu đi chỗ khác uể oải gục xuống bàn, không muốn phản ứng lại Giang Trác nữa.

Khóc đến chết.

Giáo viên chủ nhiệm Trương Chí Minh bước vào lớp thoáng cái liền nhìn thấy hai người đẹp trai nhất lớp lại ngồi cùng bàn với nhau.

Ông ho khan một tiếng nói: “Trong lớp có được mấy nam sinh đâu mà suốt ngày dính nhau như sam gây chuyện ầm ĩ khắp nơi. Thân thiết quá cũng không phải chuyện tốt, nhớ phải có chừng mực thôi!”

Cả lớp vừa nghe tới câu này thì biết ngay thầy đang nói đến người nào nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau.

"Suốt ngày lăn lộn vớ vẩn với nhau cũng không sợ bị bạn gái hiểu lầm!" Ông nhìn Ôn Noãn: "Ôn Hàn, thu dọn đồ đạc, đổi chỗ đi!"

Ôn Noãn liếc nhìn Giang Trác một cái sau đó lập tức thu dọn sách vở.

Có điều tay cô lại bị Giang Trác nắm chặt: “Cậu đi thử xem.”

Ôn Noãn nghiêm giọng nói: “Cậu dám nói lớn câu này lên không?”

Giang Trác ngả người ra sau lớn tiếng nói với Trương Chí Minh: “Thưa thầy, ngay từ đầu thầy đã nói chỗ ngồi sẽ dựa vào điểm số. Bây giờ thầy lại muốn cậu ấy đổi chỗ thì thầy nhất định phải có lời giải thích rõ ràng.”

"Em còn muốn giải thích cái gì?"

Giang Trác cong môi: “Ban đầu nam nữ không được ngồi cùng bàn, bây giờ đến nam nam cũng không được. Vậy cuối cùng là thầy muốn làm gì?”

"Cái này..."

Trương Chí Minh không biết phải nói gì. Ông biết rõ Giang Trác đang già mồm cãi láo nhưng hết lần này đến lần khác ông lại không thể bắt bẻ, ngay cả tức giận cũng không được.

Lần trước khi ông nói chuyện với Giang Trác, cậu cũng chưa từng che giấu, thích là thích không liên quan gì đến giới tính.

Hồng thì vẫn nên hái quả mềm, Trương Chí Minh nói với Ôn Noãn: “Ôn Hàn, tan học đến văn phòng gặp thầy một chút.”

Sau khi tan học, Trương Chí Minh không tìm Giang Trác nói chuyện mà tìm Ôn Noãn.

Giang Trác là một người cực kỳ cứng đầu, nên nếu muốn Giang Trác quay đầu trừ khi mặt trời mọc ở đằng Tây. Vì thế ông quyết định sẽ bắt đầu nói chuyện từ chỗ Ôn Hàn hy vọng mọi chuyện sẽ có biến chuyển tốt.

“Học sinh Ôn Hàn, mời ngồi.” Trương Chí Minh đưa cho cô một chén trà nóng: “Thầy có chuyện muốn nói với em, em nghe xong cũng đừng sợ, thầy không có ý gì khác.”

Ôn Noãn cầm chén trà trong lòng rất bối rối.

"Thầy có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi ạ."

“Tin đồn giữa em với Giang Trác bây giờ đang làm "xôn xao dư luận". Thầy lo là nếu cứ tiếp tục sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng.”

Ôn Noãn nhanh chóng phui sạch sẽ chỉ sợ thầy giáo cho là anh trai cô bị gay.

"Chỉ là đùa giỡn với bạn cùng lớp thôi ạ nên trước giờ em cũng chưa từng xem là thật."

"Em không coi nó là thật, nhưng lại có người tưởng thật."

Ôn Noãn sững sờ nhìn ông rồi ngây ngô hỏi: "Ai ạ?"

Trương Chí Minh thở dài một hơi nói: “Giang Trác."

Trong đầu Ôn Noãn "ong ong" lên, cả thế giới bỗng trở nên yên lặng.

"Thầy đang nói đùa sao?" Ôn Noãn không tin vội vàng nói: "Thầy đừng nghe mấy lời đồn đại trên mạng, em và Giang Trác chỉ là bạn thân mà thôi!"

Trương Chí Minh lắc đầu ý vị thâm trường nhìn Ôn Noãn: "Giang Trác là ai? Nó không thể so với mấy thiếu gia con nhà giàu như các em dù xảy ra chuyện gì cũng còn có cha mẹ ở bên. Trong vụ trộm cắp án này, nó vốn dĩ đã có thể đứng ngoài vậy sao nó lại phải thừa nhận? Chẳng lẽ nó ngốc sao? Chuyện này mà bị làm lớn lên thì có thể bỏ lỡ tiền đồ cả đời của mình."

Ôn Noãn suy nghĩ những gì Trương Chí Minh nói, càng nghĩ càng rối não, thái dương cũng giật giật: "Thầy, thầy à, cậu ấy chỉ là anh em kết nghĩa với em thôi không có ý gì khác nữa."

"Ôn Hàn, nghe lời thầy không được tiếp xúc thân mật với Giang Trác nữa. Thầy làm vậy là vì lợi ích của em thôi. "

Lời còn chưa dứt thì đột nhiên cửa văn phòng bị đẩy ra.

Giang Trác mặt lạnh đi vào, kéo Ôn Noãn ra ngoài.

Trương Chí Minh tức giận quở trách: "Giang Trác, em muốn làm gì?"

Giang Trác liếc Trương Chí Minh, ánh mắt lạnh lùng trầm giọng nói: "Chuyện này không liên quan đến cậu ấy."

"Không liên quan gì đến cậu ấy chỗ nào hả? Đây là chuyện của hai người các em!"

Ôn Noãn cảm nhận được rất rõ Giang Trác đang siết chặt tay cô, rất đau... Cô ngẩng đầu nhìn cậu.

Trong đôi mắt đen láy có chút lạnh lùng, cậu gằn giọng nói từng chữ một: “Đây là việc của riêng em, không liên quan đến người nào khác.”

Trong lòng Ôn Noãn bỗng rơi "lộp bộp".

Xong rồi... Giang Trác thật sự bị bẻ cong rồi.

Chương 30: Sự môn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cũng may hai ngày nữa là đến kỳ nghỉ đông Ôn Noãn và Giang Trác cũng không liên lạc với nhau. Cuối cùng cũng có một khoảng thời gian yên tĩnh cho cả hai người để tỉnh táo lại một chút.

Theo hiểu biết của Ôn Noãn về Giang Trác thì cậu tuyệt đối là trai thẳng. Cô thật sự không ngờ Giang Trác lại có tình cảm vượt quá tình bạn đối với Ôn Hàn.

Cho dù một số nữ sinh trong trường cho rằng hai người là cp đam mỹ, nhưng Ôn Noãn luôn coi đó chỉ là trò đùa nên cô chưa bao giờ xem là thật.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Bây giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện này cô liền cảm thấy khó xử. Thích một người đã là không dễ dàng, khó khăn lắm cô mới có chút rung động nhưng không ngờ người mà Giang Trác thích lại là anh trai cô.

Bắt đầu bước vào kỳ nghỉ đông, Diệp Thanh liền lập một nhóm WeChat thêm mấy người bạn tốt của mình vào nhóm, thỉnh thoảng lại hẹn đi trượt ván, chơi bida,... Ôn Noãn cũng đồng ý, ngược lại Giang Trác vẫn không hề xuất hiện.

Như vậy cũng tốt trước hết cứ như vậy để hai người tỉnh táo lại. Nếu không lúc anh trai cô tỉnh dậy biết được chuyện này, không chừng anh ấy sẽ muốn quay lại phòng ICU nằm thêm hai năm nữa.

Vừa qua đêm giao thừa thì cuối cùng đại sư huynh và nhị sư huynh cũng đến Bắc Thành.

Ôn Noãn ra sân bay đón thì thấy hai người lần lượt ra khỏi ga hành khách.

Ở Bắc Thành quả thật có rất nhiều trai đẹp, nhưng đàn ông vừa đẹp trai vừa cao ráo lại còn ăn mặc hợp thời trang thì không nhiều.

Nhị sư huynh Lục Tư Yển là người đúng tiêu chuẩn của con nhà giàu, vừa trắng trẻo vừa cao ráo. Cả người mặc đầy những trang phục phiên bản giới hạn của các thương hiệu thời trang quốc tế, anh bước đi như một người nổi tiếng mà chỉ cần đi dạo phố cũng có thể trở thành chủ đề của nhiếp ảnh đường phố.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng trên đời này, người mà anh ta không muốn đi chung nhất chính là đại sư huynh Văn Trạm.

Chỉ cần đi cùng Văn Trạm thì anh ta sẽ lập tức từ ngôi sao trở thành trợ lý ngôi sao.

Quả thật là đại sư huynh, nếu trên người không có khí chất mạnh mẽ thì thật sự không thể trấn áp mấy tên sư đệ ăn chơi trác táng quần áo lượt là này.

Ôn Noãn cười híp mắt nhìn hai người đang đi tới không ngừng vẫy tay chào họ.

Văn Trạm không mặc quần áo hàng hiệu cao cấp, ngược lại chỉ mặc áo len đen bình thường cùng quần tây rộng, chân đi một đôi giày thể thao AJ giản dị hơn nhiều, so với Lục Tư Yển bên cạnh.

Nhưng anh ấy lại có một khí chất như vậy nên cho dù có ăn mặc xuề xòa và giản dị đến đâu thì vẫn luôn thu hút sự chú ý của người khác.

Về điểm này thì rất giống với người nào đó.

Ôn Noãn nhìn Văn Trạm đang đi tới không hiểu sao lại nghĩ đến người nào đó đã hơn mười ngày không gặp.

Cô lắc đầu nguầy nguậy cố xóa bóng dáng của Giang Trác ra khỏi tâm trí.

Có gì tốt mà phải suy nghĩ đâu chứ, người ta đã nói rõ ràng là không thích cô. Người mà người ta thích là anh trai cô.

Ôn Noãn mày phải có cốt khí một chút mau cắt đứt với cái người này đi!

Trong lúc Ôn Noãn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì Lục Tư Yển đã chạy đến kéo cái mũ nồi trên đầu Ôn Noãn ra.

"Này, mới mấy tháng không gặp mà tiểu ngũ sư muội đã học được cách ăn mặc rồi." Anh ta ném cái mũ cho Văn Trạm: "Sư huynh, chụp nè!"

Văn Trạm đưa tay vững vàng chụp lấy cái mũ sau đó ngược mắt lên nhìn Ôn Noãn.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu lạnh [1] kiểu học đường, chân mang đôi giày Martin đen. Mặc dù cô đã cắt tóc ngắn, nhưng trang phục hôm nay lại làm cho cô mang một vẻ tươi mát nữ tính.

[1] màu lạnh: là một loại màu nâu vàng, tạo cảm giác rất mềm, rất thanh lịch, và rất nhàn nhã.

Ôn Noãn tùy ý vuốt tóc, có chút phong thái của một đứa con trai.

"Ai mà giống như con khỉ hoang nhị sư huynh phá phách khắp núi của mình vậy ta?!"

"Mới xuống núi vài tháng mà em đã gọi là nhị sư huynh đáng kính nhất của em là con khỉ hoang rồi. Em bây giờ có bản lĩnh rồi muốn

khi sư diệt tổ có phải không hả?" Lục Tur Yến xúi giục Văn Trạm: "Lão đại, chúng ta cùng nhau xử lý em ấy!"

Đại sư huynh Văn Trạm lười biếng ngáp một cái: "Ông đây không cử động, cậu có thể tự xử lý."

"Này này! Em còn chưa nói xong... sao anh có thể..."

Đúng lúc Ôn Noãn đang muốn hoạt động gân cốt một chút liền tiến lên đánh với nhị sư huynh mấy chiêu. Hai người cứ đấu tới đấu lui mãi cho đến khi Lục Tur Yến liên tục bị Ôn Noãn bức lui về sau, anh ta rất tức thời nói: "Không đánh nữa, không đánh nữa! Nếu không mọi người sẽ nói anh bắt nạt con gái nữa!"

Ôn Noãn nắm lấy cổ áo anh ta cười cười: "Người nào muốn khi sư diệt tổ hả?"

"Anh anh anh... là anh khi sư diệt tổ được chưa?"

Văn Trạm quan sát Ôn Noãn. Mỗi một hành động và lời nói của cô đều thực sự có vài phần giống con trai nhưng lại có phần đẹp hơn. Trong khoảng thời gian này cũng không biết là cô đã chiếm được bao nhiêu trái tim thiếu nữ trong trường rồi.

"Sư huynh, anh mau nói gì đi chứ!" Lục Tur Yến đánh không lại Ôn Noãn liền nhanh chóng nháy mắt với Văn Trạm.

Văn Trạm ngáp một cái nói: "Anh đói rồi. Tiểu Ngũ, em mau đưa các anh em đi ăn cơm đi."

Ôn Noãn buông Lục Tur Yến ra, cầm lấy chiếc mũ nồi trong tay Văn Trạm cười nói: "Đi thôi, tiểu sư muội mở tiệc tẩy trần cho hai người!"

Ôn Noãn dẫn hai vị sư huynh đến phố ăn vặt của trường ăn xiên que. Lục Tur Yến ăn ngấu nghiến như lâu lắm rồi chưa được ăn nó,

ngay cả đậu Hà Lan và cơm trên bàn cũng khiến anh hết lời khen ngợi -

"Ngon quá."

"Trời ạ! Ngày nào trên núi cũng là canh bí đỏ, không thì cũng là canh bí đao. Anh sắp mất hết khẩu vị luôn rồi."

"Ăn lẩu thật hạnh phúc quá đi!"

Ôn Noãn nhìn Văn Trạm. Trông anh ấy như vậy lại rất thận trọng, khi ăn cũng nhẹ nhàng chậm rãi, lưng thẳng không nói câu nào rất có quy củ.

Anh ấy sinh ra trong một gia đình quân nhân.

So với Lục Tư Yến thì lão đại Văn Trạm khí chất mười phần.

"Đại sư huynh, hai người đến Bắc Thành tìm em chắc không đơn giản chỉ là đến thăm em thôi chứ hả?"

Nếu Ôn Noãn đã mở miệng hỏi thì Văn Trạm cũng không giấu giếm. Anh ấy đặt đũa xuống nói: "Tháng sau sẽ có một trận đấu Wushu, anh đã báo danh cho em rồi, em sẽ đại diện sư môn tham gia trận đấu này."

Ôn Noãn nghe nói giải đấu Wushu này là do hiệp hội Wushu thành phố tổ chức nên giải thưởng rất hấp dẫn. Tất cả các môn phái đều sẽ cử môn sinh đặc ý của mình đến dự thi, nhưng cũng không thiếu những cao thủ dân gian đã ghi danh.

Ôn Noãn có nghe từ chỗ Lục Vũ là Diệp Thanh cũng sẽ tham gia.

Cho nên cô không dự định sẽ tham gia náo nhiệt: "Muốn đi thì hai người tự đi đi, em không đồng ý tham gia."

"Em có đồng ý hay không đồng ý cũng không quan trọng." Văn Trạm bình tĩnh nói: "Các sư huynh đệ đều biểu quyết nhất trí là giải

đấu này sẽ do em đại diện tham gia là được.”

Ôn Noãn không chịu thừa nhận: “Em không tham gia biểu quyết thì không tính!”

Văn Trạm lấy điện thoại ra, mở QQ đưa cho Ôn Noãn: "Ba ngày trước cả nhóm đã biểu quyết, em cũng ở trong nhóm cho nên đừng nói với anh là em không thấy. Quá hạn thì mặc định em bỏ phiếu trắng xem như là em không có ý kiến."

Ôn Noãn: "....."

Mấy người trong sư môn ngày nào cũng huyền thuyên như vịt trong nhóm. Mỗi ngày tin nhắn nói chuyện cũng đều hiển thị 999+ nên cô sớm đã tắt thông báo.

Lục Tư Yển vỗ vỗ vai Ôn Noãn nói: "Sư muội à, em là người duy nhất có thể đảm đương thể diện cho toàn sư môn. Nam Sơn chúng ta có mặt mũi như thế nào ở trong võ lâm đều nhờ vào em rồi."

Tất nhiên Ôn Noãn không dễ bị dụ dỗ như vậy: "Cảm ơn nhé. Không cần anh nịnh nọt, em sẽ không tham gia thi đấu."

Chuyện của anh trai cô còn chưa điều tra được chân tướng thì làm sao cô còn có tâm trạng tham gia thi đấu chứ.

Chỉ cần liếc mắt một cái Văn Trạm đã nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Anh trai em còn chưa khỏe lại sao?”

Nói đến chuyện này Ôn Noãn liền cảm thấy chán nản: “Chưa, vẫn còn nằm trong ICU.”

"Người sống thực vật thì không biết trước được khi nào mới tỉnh lại. Có thể là ngày mai hoặc ngày mốt, nhưng cũng có thể là cả đời cũng không thể tỉnh lại."

Ôn Noãn:...

"Anh hy vọng cậu ta có thể tỉnh lại sớm."

Văn Trạm nhấp một ngụm trà, nhẹ nói: "Người chiến thắng trong giải đấu lần này sẽ được một loại thuốc bí mật do công ty dược phẩm của phái Tiêu Dao chế tạo."

"Đó là cái gì?"

Lục Tư Yển vội vàng nói: "Cách đây một thời gian không phải là lão chủ tịch của công ty phía sau mấy người phái Không Động bị đột quỵ rồi xuất huyết não sao? Ông già đó khi còn trẻ cũng là một nhân vật phong vân [2] kiêu ngạo, lúc tuổi già lại mắc phải căn bệnh này không được ngày nào vui vẻ. Kết quả vẫn là công ty phía sau phái Không Động vung tiền như rác đến phái Tiêu Dao hỏi mua cái thuốc bí mật này."

[2] nhân vật phong vân: chỉ các vị tướng hoặc những người có ảnh hưởng đến thế giới

Lục Tư Yển làm thủ thế số tám: "À! Nghe nói ngày thứ hai đã có thể xuống đất đi lại được rồi. Hơn nữa còn đánh ra một bộ Thất Thương quyền khiến cho cả phòng bệnh đến bệnh viện đều nát báy! Đúng là trâu bò plus mà!"

Ôn Noãn biết Lục Tư Yển dùng miệng lái tàu [3] không thể tin được liền nhìn về phía Văn Trạm: "Đại sư huynh, chuyện này là thật sao?"

[3] dùng miệng lái tàu: mô tả một người giỏi ăn nói và có tài hùng biện hoặc mô tả một người khoác lác không đáng tin.

Văn Trạm hơi cong khoe miệng lên: "Đừng nói anh trai em là người thực vật, cho dù là một chân bước vào quỷ môn quan rồi thì thuốc này cũng có thể kéo người trở về."

Lúc này Ôn Noãn mới cảm thấy hứng thú: "Chỉ cần thắng trong giải đấu này thì có thể lấy được nó sao?"

"Nó là phần thưởng dành cho nhà vô địch." Văn Trạm nói: "Lần này xuống núi, sư phụ cố ý dẫn chúng ta dẫn em đi gặp một người để ông ấy huấn luyện cho em thắng trận này."

Ôn Noãn tò mò hỏi: "Ai vậy?"

Ánh mắt Lục Tur Yến đầy ý vị thâm trường lộ ra vẻ bát quái: "Đó là... hehehe, người yêu cũ của sư phụ chúng ta."

Sư môn của Ôn Noãn thật ra cũng không được tính là môn phái lớn nằm ở dưới chân Nam Sơn, hơn nữa tên của nó cũng rất phù hợp với chỗ đó, Nam Sơn Môn.

Cùng với phim võ thuật, các phái Nga Mi, Võ Đang và Thiếu Lâm đã trở nên phổ biến khắp nam bắc, được coi là những môn phái đỉnh cao. Trong khi đó, Nam Sơn Môn thì....

Sư môn không có tiếng tăm, sư phụ thì tinh thần sa sút đâm ra lười biếng. Suốt ngày chỉ ẩn cư ở rừng núi, ngày ngày làm ruộng, tưới hoa, hái rau, chăn vịt. Mọi người trong sư môn đều sống một cuộc sống thôn quê nhàn nhã, hoàn toàn không có ý định nâng cao tiếng tăm của môn phái.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, công phu của sư phụ thật sự... rất cao cường. Ông kế thừa võ công của phái Côn Lôn lại tự tạo ra một bộ Hạc Phong quyền, dùng hai thứ đó càn quét sạch tất cả các môn phái lớn cho nên có thể nói ông là một kỳ tài võ học.

Vậy mà một kỳ tài võ học như vậy lại bị trục xuất khỏi sư môn khiến cho dư luận huyền náo cả một thời gian dài.

Nguyên nhân khiến ông bị trục xuất khỏi sư môn thật ra rất đơn giản: chỉ vì sư phụ cô là một người đồng tính luyến ái.

Ông đã đem lòng yêu một đệ tử của phái Thiếu Lâm, Diệp Lan.

Hai thiếu niên thiên tài danh chấn giang hồ tay trong tay cùng nhau rời khỏi môn phái đã làm mới thế giới quan lỗi thời của các cao thủ võ lâm cổ hũ.

Không có bất kỳ một môn phái nào có thể chứa chấp những sư đồ không để sư môn vào mắt. Hơn nữa đàn ông với đàn ông lại ở chung với nhau quả thật là làm bản võ học!

Vì vậy, sư phụ và người yêu quyết định đi đến Bắc Thành, định cư ở Nam Sơn rồi tự lập môn phái.

Thế nhưng không được bao lâu sau cũng vì người yêu thích nuôi mèo mà sư phụ bất khả chiến bại của cô lại cực kỳ sợ mèo thế là hai người không thể sống chung nữa liền kết thúc.

Sau khi chia tay, sư phụ cô quyết định quên đi người yêu để tập trung vào sự nghiệp, thành lập môn phái sau đó thu nhận đệ tử để kinh doanh.

Tất nhiên, nguyên nhân chính là vì không có người yêu hỗ trợ và không có tiền.

Ở Bắc Thành này hầu hết là quan chức và những người giàu có. Vài năm trở lại đây thực ra cũng thu nhận được không ít đồ đệ. Đa số đều là công tử nhà giàu ăn chơi trác táng trong nhà quán không được liền ném vào núi để sư phụ quản giáo nên học phí cũng bắt đầu cao ngất ngưởng.

Nói đến cũng là chó ngáp phải ruồi, cái tính tình của sư phụ cô thật sự là từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, hơn nữa còn vô lại thích làm loạn. Bây giờ để ông đi trị mấy tên đệ tử nhất bang nhà giàu thì vô cùng thích hợp. Không quá hai ngày ông đã có thể khiến cho bọn họ nghe lời.

Sở dĩ hồi đó Ôn Noãn gia nhập sư môn là do từ nhỏ cô đã mắc chứng ADHD [4], lúc nào cũng thích đánh nhau, hoàn toàn không

giống con gái chút nào. Ông nội nói nếu cô thích đánh nhau như vậy thì nên trực tiếp đi theo thầy học võ.

[4] chứng ADHD: (chứng rối loạn tăng động giảm chú ý) là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của ADHD là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý. Căn bệnh gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và gây khó khăn trong quan hệ với mọi người.

Quyền pháp của sư phụ cô là từ bên trong từ từ phát ra ngoài, bởi vậy Ôn Noãn càng luyện thì càng tăng thêm sức mạnh cho nên cô ưu tú hơn các sư huynh đệ khác trong sư môn.

Giải đấu Wushu lần này sư phụ để Ôn Noãn tham gia chủ yếu là để cho cô có thêm kiến thức sau đó là đem lại thể diện cho Nam Sơn Môn.

...

Buổi tối, bên trong tứ hợp viện [5] Giang Trác đang thờ ơ ném phi tiêu, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn điện thoại di động trên bàn đá.

[5] tứ hợp viện: Tứ hợp viện còn được gọi là Tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc, với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, thông thường gồm có nhà chính tọa Bắc hướng Nam, nhà ngang hai hướng Đông - Tây và nhà đối diện với nhà chính, nhà bốn phía bao quanh sân vườn ở giữa, cho nên được gọi là Tứ hợp viện.

Phi tiêu cắm trúng vào bia ngắm. Hồng tâm trên tấm bia đã bị phi tiêu làm cho phai màu.

Diệp Thanh bên cạnh đang luyện cọc gỗ, cậu ta lau mồ hôi trên trán quay lại nhìn Giang Trác nói: “Trác ca tôi nhất định sẽ thắng trong giải đấu Wushu mùa xuân!”

Giang Trác thoải mái trả lời: "Tôi tin tưởng cậu!"

"Anh em tốt!" Diệp Thanh tự tin nói: "Bản lĩnh của chú tôi đều truyền lại cho cả hai chúng ta. Cậu đánh tầm xa còn tôi thì đánh cận chiến. Anh em của chúng ta kết hợp nhất định sẽ thiên hạ vô địch."

"Không cần vậy đâu." Khóe miệng Giang Trác giật giật tiện tay ném phi tiêu rồi nhìn xuống màn hình điện thoại.

Vào lúc này, một cái phi tiêu khác bay nhanh tới xuyên qua cùng lúc cắm vào hồng tâm với cái phi tiêu của Giang Trác.

Giang Trác quay đầu lại thì nhìn thấy chú của Diệp Thanh, Diệp Lan. Trên tay ông đang ôm một con mèo trắng mập mạp, chậm rãi bước xuống cầu thang, mỗi bước đi đều rất vững vàng.

"Nó tin tưởng con có thể giành được vị trí đầu bảng, cũng giống như tin tưởng con có thể phác thảo cầu thả mấy nét mà ra được một bức tranh vậy. Con nghe một chút rồi thôi, ngàn vạn lần đừng coi là thật."

Giang Trác cong môi: "Chào chú Diệp."

Diệp Lan năm nay cũng đã ngoài ba mươi lăm, nhưng trông như một thiếu niên mới hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi. Ngũ quan anh tuấn, da trắng như sứ, dung mạo còn được chăm sóc tốt hơn cả người nổi tiếng.

Đôi mắt hẹp dài của ông liếc nhìn hai thiếu niên đang đứng trong sân, giọng nói cực kỳ có từ tính: "So với ở đây không yên lòng luyện công thì không bằng con về phòng làm bài tập đi."

Diệp Thanh vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, chú à, không phải sắp tới phải thi đấu sao? Con luyện nhanh lên một chút sẽ không chậm trễ thời gian làm bài tập đâu."

"Chú không nói con." Diệp Lan chuyển sang Giang Trác nói:
"Hiếm khi nào chú thấy Tiểu Trác có lúc bồn chồn như vậy. Con đang suy nghĩ gì vậy?"

Giang Trác mím môi nói: "Suy nghĩ gì sao?"

Diệp Thanh cười: "Cậu ta đã hai tuần rồi không được gặp bảo bối ngồi cùng bàn."

"Phập" một tiếng, cái phi tiêu trong tay Giang Trác xẹt qua tai của Diệp Thanh rồi đâm sâu vào cọc gỗ khiến Diệp Thanh rùng mình một cái nhanh chóng ngậm miệng lại.

Diệp Lan biết tâm tư Giang Trác kín đáo. Từ nhỏ nó đã phải chịu đựng quá nhiều nên rất khó có thể thực sự mở lòng để giao du với người khác.

Ông cũng không nói nhiều, quay người lên lầu, lẩm bẩm nói: "Yêu đương thì yêu đương nhưng không được làm lỡ thời gian luyện công."

"Con không yêu đương."

Diệp Thanh cười xen vào: "Cậu ấy thầm mến người ta, nhưng người ta không những không chấp nhận mà còn né tránh cả bóng người cũng không thấy đâu."

Diệp Lan quay lại: "Chú cho các con một chủ ý."

"Tốt!"

"Đánh một trận, đánh thật đàng hoàng vào!"

Diệp Thanh:...

Giang Trác:...

Phong cách đơn giản mà thô bạo này quả đúng là phong cách của chú Diệp Lan. Nghe nói người yêu cũ của ông ấy cũng từng như vậy. Sau ba ngày bị đánh bầm dập đến mức người ta thấy ông còn phải rùng mình.

Chương 31: Gặp lại

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sáng sớm hôm sau, ba sư huynh muội đến một con hẻm yên tĩnh để thăm hỏi người yêu cũ của sư phụ, Diệp Lan sư thúc.

Bọn họ sớm đã muốn đến gặp một lần xem người yêu cũ của sư phụ mình trông như thế nào. Dù sao nghe từ trong miệng sư phụ thì người đó soái đến mức thầy phơ ngàn dặm.

Miêu tả người ta hung mãnh như vậy cũng chỉ có một mình đoá hoa kỳ lạ như sư phụ cô mới có thể nói ra được.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Noãn mặc quần áo nữ, ngoan ngoãn đi theo hai vị sư huynh.

Nhìn những dãy nhà cổ kính tường trắng ngói xám xung quanh, nhà nào cũng trồng hoa cỏ, trên tường có dây leo xanh mướt.

Sau cơn mưa, con đường đá rục rịch sáng, thấp thoáng rêu đá xanh, trong không khí thoang thoang mùi cỏ dại.

Trong lòng Ôn Noãn có chút sợ hãi, những tòa nhà cổ kính ở khu vực này cô đã quá quen thuộc rồi. Không phải tứ hợp viện của Giang Trác và Diệp Thanh cũng ở khu vực này sao?

“Bạn trai cũ của sư phụ tên là gì vậy?” Cô nhỏ giọng hỏi Văn Trạm.

Văn Trạm vừa đi vừa nói: "Sư phụ cả ngày đứng trên sườn núi chửi bới người ta như vậy hóa ra em lại không nghe thấy sao?"

"Hả?"

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Văn Trạm đẩy Lục Tư Yến một cái, ngay lập tức anh ta học theo giọng điệu của sư phụ mình la lớn: "Diệp Lan, anh đúng là tên khốn kiếp... anh lại có thể để cho một con mèo phá vỡ lời thề ban đầu. Tốt nhất là anh hãy giấu con mèo bảo bối của anh cho kỹ, ngàn vạn lần đừng để nó rơi vào trong tay tôi. Nếu không, ông đây nhất định sẽ đem nó đi xào, đi hầm ăn sạch sẽ!"

Ôn Noãn run rẩy: "Như vậy là sư nương của chúng ta họ Diệp hả?"

Văn Trạm nói: "Sao em biết đó là sư nương?"

"Hả? Chẳng lẽ không phải sao?"

Lục Tư Yến thần bí cười: "Nói không chừng sư phụ chúng ta mới là người nằm dưới."

Ôn Noãn che miệng lại: "Không phải vậy chứ?"

Về sau làm sao cô có thể đối mặt với sư phụ táo bạo của cô đây!

Chờ đã, bị họ cắt ngang nên Ôn Noãn gần như quên mất: "Người mà anh nói chúng ta sẽ tìm... họ Diệp à?"

"Đúng vậy."

"Là Diệp trong lá cây hả?"

Văn Trạm: "Không phải sao?"

Ôn Noãn nhìn những làn đường quen thuộc chung quanh càng ngày càng cảm thấy thấp thỏm.

Chắc sẽ không trùng hợp như vậy đâu nhỉ!

Cô vẫn còn đang suy nghĩ thì Văn Trạm đã dừng lại trước cổng một tứ hợp viện tường trắng lát ngói xám.

Một con mèo trắng uy vũ ngồi xổm bên tường dáo dác nhìn người lạ đang đứng bên ngoài.

Ôn Noãn nhìn cánh cổng quen thuộc này, miệng há thành hình chữ "O" theo bản năng trốn ở phía sau đại sư huynh.

Đừng... đừng mà!

Không trùng hợp như thế chứ! Đây không phải là trước cửa nhà Giang Trác sao?

"Ừa, con mèo này chẳng phải là con mèo sư phụ chúng ta hận đến nghiến răng nghiến lợi sao?" Lục Tư Yển đưa chân cọ cọ mặt con mèo trắng. Nó ngửi được mùi trên người, lập tức xù lông hung hăng kêu "Meo meo".

"Mày không thích tao à?"

Văn Trạm cười: "Chắc là không thích mùi đàn hương trên người cậu."

"Tại sao?"

"Con mèo này từng ở Nam Sơn một thời gian, sư phụ bị dị ứng nên không thích nó. Mấy lần còn tống nó xuống núi cho người khác nuôi cho nên con mèo này hận sư phụ chúng ta đến nghiến răng tấ nhiên là ghét cái mùi trên người cậu rồi."

Lục Tư Yển tự hít hà: "Sao em không ngửi được mùi gì vậy?"

Lúc này, cửa gỗ kêu một tiếng sau đó mở ra.

Thiếu niên vừa mở cửa vừa ngáp dài xoa đầu ngái ngủ nhìn Văn Trạm: "Anh đang tìm ai?"

Văn Trạm lễ phép hỏi: "Xin hỏi, Diệp Lan sư thúc có ở đây không?"

"Anh tìm chú tôi hả?" Diệp Thanh uể oải nói: "Chưa qua tháng giêng thì chú tôi không khám bệnh đâu."

"Chúng tôi không phải đến để khám bệnh." Văn Trạm lấy ra một lá thư từ trong túi: "Sư phụ của tôi có một tự tay viết một lá thư muốn gửi cho Diệp Lan sư thúc."

"Ồ, chú tôi đang ở trên lầu. Anh đưa thư cho tôi đi tôi sẽ đưa cho chú ấy."

Văn Trạm đưa phong thư cho Diệp Thanh. Anh ấy có để ý trên phong thư có ghi một dòng chữ.

"Gửi tra nam Diệp Lan thất tín bội bạc."

Ở góc dưới bên trái của phong thư có vẽ một đầu mèo đang giận dữ.

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, không nhịn được hỏi: "Xin hỏi, sư phụ của anh...?"

Văn Trạm nói: "Cậu chỉ cần nói là đệ tử Nam Sơn Môn cầu kiến."

Diệp Thanh "Ồ" lên một tiếng: "Hóa ra là một trong những người cũ của chú tôi, các anh vào trong chờ tôi một lát."

Ba người đi theo Diệp Thanh vào trong viện. Ôn Noãn vẫn trốn sau lưng nhị sư huynh Lục Tư Yển, cố gắng làm cho mình trở nên vô hình không bị Diệp Thanh nhận ra.

Lục Tư Yển không nhịn được nhỏ giọng nói: "Thảo nào sư phụ luôn mắng ông ta là tra nam. Người cũ... lại còn một trong... Diệp Lan sư thúc có bản lĩnh gì mà dám coi sư phụ của chúng ta là lớp dự phòng như thế?"

Văn Trạm vút cho Lục Tư Yển một ánh mắt kêu anh ta ngậm bót miệng lại.

Vị Diệp Lan sư thúc này công phu còn cao hơn sư phụ bọn họ, nói không chừng những gì bọn họ nói ở góc hẻm ông ấy cũng đã nghe hết rồi.

Nếu ông ấy không có chút năng lực thì sư phụ cũng sẽ không mời ông ấy xuống núi hướng dẫn cho tiểu sư muội tham gia thi đấu.

Trong sân có rất nhiều cái giá bên trên còn có không ít cái thùng tròn đựng thuốc Đông y khô.

Ôn Noãn đã rất quen thuộc với cái viện này, nghiêng đầu nhìn bia ngắm trên tường, hồng tâm đã sớm bị xuyên thủng.

Ngàn vạn lần đừng đụng vào nó!

Lục Tư Yển và Văn Trạm đi vào còn Ôn Noãn suốt đường đi đều núp phía sau, nắm chặt góc áo Lục Tư Yển che che giấu giấu.

Diệp Thanh cũng chú ý đến cô gái trốn phía sau Lục Tư Yển.

Cô gái mặc một chiếc váy mùa đông nhỏ bằng vải lanh, dáng người mảnh khảnh, đôi mắt đen láy trong vắt, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, hàng mi dài cong vút.

Ngũ quan của cô rất đặc biệt, không chỉ dễ thương đáng yêu mà còn mang theo phần nhiều vẻ đẹp trai khí phách.

Dễ thương đáng yêu không phải là trọng điểm, đẹp trai khí phách cũng không phải... Cô gái này sao lại giống người kia.

Nếu không phải cô đang mặc váy thì Diệp Thanh sẽ nghĩ cô chính là Ôn Hàn.

“Đây là?”

"Là tiểu sư muội của tôi." Lục Tư Yển kéo Ôn Noãn ra: “Thấy soái ca nên ngượng ngùng sao? Trước đây anh chưa bao giờ thấy em e thẹn như vậy đấy.”

Ôn Noãn hung hăng trừng mắt nhìn anh ta.

Diệp Thanh không khỏi nhìn Ôn Noãn thêm vài lần, nghi ngờ trong mắt càng nhiều.

Không chỉ các đường nét trên khuôn mặt giống Ôn Hàn mà ngay cả cái trừng mắt cũng giống hệt nhau.

Sau khi Diệp Thanh lên lầu, Lục Tư Yến thấp giọng hỏi: "Em có chuyện gì vậy?"

"Cậu ấy là bạn học của anh trai em cũng là bạn học của em. Trong khoảng thời gian này chúng em rất thân!" Ôn Noãn thì thầm: "Nếu như bị nhận ra thì chuyện của anh em sẽ không giấu được nữa."

Văn Trạm ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề lập tức nói: "Đã vậy em ra ngoài cửa đợi đi đừng vào nhà."

"Vẫn là đại sư huynh cẩn thận!"

Ôn Noãn nhận được "đặc xá" nhanh chân chạy ra cổng, nhưng vừa ra khỏi nhà lại vô tình đâm vào xe của người ta.

Cũng không phải là tông xe bình thường mà cả người cô đều ngã vào vòng tay của người đó.

Văn Trạm và Lục Tư Yến che mắt lại không nhìn bọn họ.

May mắn của tiểu sư muội hai người thật là... không phải ai cũng được đâu. Nếu không thì làm sao em ấy lại có thể tông trúng cậu trai đẹp như vậy.

Ôn Noãn xoa đầu sau đó ngẩng lên thì khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Giang Trác ngay lập tức đập vào mắt cô.

Con mẹ nó... cô tiêu đời rồi!

Giang Trác vừa gội đầu xong thì đi tới đây.

Vì thế bây giờ cậu chỉ mặc quần tây đen để ngực trần. Vì vừa mới gội đầu nên mái tóc ngắn ướt đầm, cơ thể cũng hơi ẩm, nước da màu lúa mì, cơ bắp cuộn cuộn đầy đặn.

Cậu nhìn Ôn Noãn một cái liền cau mày, trong mắt hiện lên một tia mơ hồ không thể giải thích được.

Ôn Noãn thấp thỏm trong lòng, tim đập thình thịch, đầu óc trống rỗng bị vẻ đẹp trai của Giang Trác làm cho mơ màng.

Tôi là ai? Tôi đang ở đâu?? Người đàn ông đẹp trai ướt át trước mặt này là chồng tương lai của tôi sao???

Văn Trạm vội vàng đi tới, che chở Ôn Noãn đang đỏ mặt ra phía sau lưng mình— “Tiểu sư muội hấp tấp đụng phải cậu rồi.”

Giang Trác liếc anh ấy một cái, sau đó lại nhìn Ôn Noãn đang trốn sau lưng Văn Trạm thì không khách khí nói: “Có mắt thì dùng để nhìn đường.”

Mặc dù tính tình của Văn Trạm không phải là tốt, nhưng anh ấy vẫn kiềm chế, nhẫn nhịn đối với người ngoài: “Tôi xin lỗi.”

"Là em gái của Ôn Hàn sao?"

Ôn Noãn vẫn còn đang mơ màng, vốn tưởng rằng mình sắp bị lộ rồi nhưng không ngờ Giang Trác lại nghĩ cô là em gái Ôn Hàn.

Như vậy cũng tốt.

Ôn Noãn đi tới cười với Giang Trác: “Anh Giang Trác, cậu vẫn còn nhận ra tôi nha.”

Giang Trác nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn, mắt tự nhiên nhìn sang chỗ khác.

Làm sao cậu có thể không nhận ra khuôn mặt giống hệt người kia như vậy. Cả đời này cậu cũng sẽ không bao giờ quên được.

“Anh trai cậu đâu?”

“Anh ấy... anh ấy đi du lịch rồi.”

Vẻ mặt Giang Trác rõ ràng trầm xuống hẳn.

Trong khoảng thời gian này, cậu một chút cũng không thoải mái. Mỗi đêm yên tĩnh thì tim cậu lại đau như có dao cứa vào, còn Ôn Hàn lại như không có chuyện gì chạy ra ngoài du lịch.

Đúng vậy, nếu người ta đã không quan tâm thì làm sao có thể bận tâm chú ý chứ.

Hết thảy chỉ là cậu tự mình đa tình mà thôi.

Nhìn vẻ mặt bi thương của Giang Trác mà trong lòng Ôn Noãn cảm thấy rất tủi thân.

Rõ ràng là cô thích cậu ấy như vậy nhưng hết lần này đến lần khác cậu ấy lại chỉ thích anh trai cô...

Cô có thể cảm thấy dễ chịu sao?

Giang Trác không để ý đến cô nữa, cậu đứng dưới gốc cây hòe hạ, lấy khăn lau tóc.

Mặc dù đang đứng dưới ánh mặt trời nhưng trên người cậu lại có một khí chất lạnh lùng.

Văn Trạm hỏi Giang Trác: “Cậu là đồ đệ của Diệp Lan sư thúc sao?”

“Đúng vậy.”

"Vậy thì là anh em một nhà rồi, cậu tên là gì?"

Giang Trác liếc mắt nhìn Ôn Noãn đang được Văn Trạm che chở sau lưng. Nhìn bộ dạng của cô cậu có chút khó chịu không thể giải

thích được, Giang Trác buông khăn xuống thản nhiên nói: “Ba anh.”

Văn Trạm: ...

Đúng là đồ ba gai mà!

Ôn Noãn và Lục Tư Yển đều cười nghiêng ngả. Trước kia ở Nam Sơn đại sư huynh Văn Trạm tuyệt đối là nhân vật lão đại nói một là một, không ai dám cãi lời, hôm nay đối mặt với Giang Trác quả thật giống như gặp phải kỳ phùng địch thủ vậy.

Văn Trạm buông Ôn Noãn ra đi tới bên cạnh Giang Trác cười hỏi: “Tiểu huynh đệ, sư phụ cậu dạy cậu lần đầu tiên gặp mặt liền chiếm tiện nghi của người khác như vậy sao?”

Giang Trác không một chút sợ hãi, mặt không cảm xúc nói: “Tôi cũng không dễ nhận người khác làm con đâu.”

Bây giờ, Lục Tư Yển và Ôn Noãn đều không thể cười được nữa.

Con mẹ nó! Khiêu khích như vậy mà đại sư huynh còn có thể chịu được mới là lạ đấy!

Quả nhiên Văn Trạm đã bắt đầu tấn công Giang Trác: “Nếu đã như vậy thì thử xem hôm nay ai là ba.”

“Đừng!” Ôn Noãn chạy lên chặn ở giữa Giang Trác và Văn Trạm, sau đó cô nhanh chóng tiếp hai chiêu của Văn Trạm, giúp Giang Trác chặn anh ấy lại--

“Sư huynh, không cho phép anh bắt nạt cậu ấy!”

Văn Trạm nhìn thấy Ôn Noãn che chở thiếu niên này như vậy, trong mắt đều là lo lắng cho cậu ta thì tính toán trong đầu sau đó thu tay lại.

Giang Trác nheo mắt nhìn cô gái đứng trước mặt, không quan tâm đến những thứ khác, chỉ đơn thuần là nhìn bóng lưng của cô,

không khác gì bóng lưng “On Hàn” đã vô số lần chặn trước mặt cậu.

Giang Trác có chút bối rối.

Ôn Noãn quay đầu lại quên cái liếc mắt của Giang Trác chỉ thành khẩn nói: “Có tôi ở đây rồi sẽ không ai có thể làm ba của cậu được.”

Hầu kết của Giang Trác lên xuống, muốn nói là cậu không sợ... nhưng lại không nói ra được. Kìm nén một hồi lâu, cậu mới mất tự nhiên thốt ra một chữ: “Ừ.”

Cô gái nhỏ này là em gái của Ôn Hàn, cậu và cô đã từng gặp nhau một lần, nhưng cũng không quá quen thuộc nên tạm thời cứ khách khí với cô trước đã.

Lục Tư Yển ghé vào tai Văn Trạm nói nhỏ: “Đại sư huynh, khuỷu tay của tiểu sư muội chúng ta đã chia ra ngoài 270 độ, cái này vẫn có thể nhẫn nhịn sao?”

Khóe miệng Văn Trạm nhếch lên nói: “Hôm nay thật sự nhẫn nhịn được.”

“Tại sao?” Lục Tư Yển không hiểu.

Văn Trạm bĩu môi: “Cậu không nhìn ra con bé xem cậu ta là người nhà mà che chở sao?”

Cô gái nhỏ nhìn vào ánh mắt cậu ta như thể người đó là trăng là sao trong mắt cô vậy.

Lục Tư Yển nuốt nước bọt, đâu chỉ là người một nhà mà còn là tâm can bảo bối nữa kìa.

Lúc này, Diệp Thanh từ trong nhà đi ra, nói với Lục Tư Yển và Văn Trạm: “Nguyên văn chú tôi nói là: Trong giải đấu Wushu, nhà tôi cũng có đứa nhỏ muốn tham gia chơi một chút, thuận tiện đoạt chức vô địch, nên tôi không thể giúp người ngoài huấn luyện được.”

Lục Tur Yến sừng sốt: "Người nhà sư thúc cũng muốn tham gia? Ai vậy!"

Diệp Thanh: "Tôi."

Lục Tur Yến:...

Là đại sư huynh Văn Trạm tự nhiên có khả năng co được duỗi được, chấp tay với Diệp Thanh nói: "Vẫn mong Diệp sư thúc xem xét giúp đỡ một tay. Chúng tôi thật sự rất cần bí thuốc."

Diệp Thanh lạnh lùng nói: "Tôi cũng có việc quan trọng cần đến nó cho nên mới lên võ đài, dùng thực lực của mình đoạt lấy."

Văn Trạm nhìn thấy đối phương thật sự không muốn giúp đỡ, tự nhiên cũng không muốn ép buộc, sau khi tạm biệt Diệp Thanh liền dẫn Lục Tur Yến và Ôn Noãn rời đi.

Diệp Thanh nhìn bọn họ rời đi lại nhìn về phía Giang Trác. Đúng lúc Giang Trác ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn chằm chằm bóng lưng biến mất của cô gái.

"Em gái đáng yêu này nhìn giống quá."

Giang Trác lạnh lùng thu hồi ánh mắt, cầm dược liệu khô lên, không nói lời nào.

"Lông mày, cái mũi... Tôi đã vẽ cho đồ chó Ôn Hàn một bức chân dung quả thật giống nhau như đúc."

Vẻ mặt của Giang Trác trở nên lạnh lẽo, dược liệu khô trong tay bị bóp thành bột phấn bay theo gió: "Cậu nói ai là đồ chó hả?"

Diệp Thanh rùng mình, liều mạng cố gắng sống sót: "Lục Vũ, tôi nói Lục Vũ là đồ chó!"

Tác giả có chuyện muốn nói:

Đồ chó đang tắm nắng ở Tam Á bỗng hắt xì hai cái: "Tên nào đang chửi ông đó?"

Chương 32: Cậu đẹp trai như vậy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong sân sau nhà Ôn Noãn có thêm hai cây cọc, đây là do nhị sư huynh Lục Tử Yển của cô mang từ Nam Sơn Môn ngàn dặm xa xôi đến đặt bên cạnh chuồng chó.

Sáng sớm, Lục Tử Yển ở trong sân luyện quyền cước, sau đó đạp một cú vào nóc chuồng chó Golden Retriever.

Chú chó Golden tức giận bắt đầu sủa ầm lên.

Lục Tử Yển cười khiêu khích: "Mày có thể sủa lớn thêm chút nữa!"

"Gâu gâu gâu!"

"Trưa hôm nay ông sẽ làm món giả cầy để bồi bổ thân thể."

"Gâu gâu gâu!"

Ôn Noãn đi tới đánh ra hai ba chiêu phá vỡ quyền cước của Lục Tử Yển rồi ghì chặt, ép anh ta lên nóc chuồng chó: "Đến một con chó anh cũng có thể cãi nhau với nó, nhị sư huynh à anh cũng thật là đáng yêu đấy!"

Lục Tử Yển không phải đối thủ của Ôn Noãn, cùi chỏ bị cô bẻ ngược ra sau đau đớn: "A, đau! Đau quá!"

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Mau xin lỗi Kim Bảo nhà chúng ta mau lên!"

"Ngài Kim Bảo, tôi xin lỗi vì đã phá nhà của ông. Tôi sẽ xây lại một căn hộ có ba phòng ngủ sang trọng cho ông có được không?"

Chú chó lấy hai chân sau gãi đầu, nằm trên bãi cỏ nheo mắt lười biếng phờn nằng, không thèm để ý đến anh ta.

Ôn Noãn lúc này mới buông Lục Tử Yến ra: "Anh không thể cầm hai cái cọc ở chỗ nào trống trải hả? Tại sao lại cứ cầm vào địa bàn của Kim Bảo nhà chúng ta chứ?"

Lục Tử Yến bất mãn nói: "Được thôi! Anh không màng ngàn dặm xa xôi mang hai cái cọc nặng mấy chục cân để cho em luyện công, vậy mà cái phần tình nghĩa đồng môn này đối với em hoàn toàn không thể bằng một con chó."

"Kim Bảo là chó cưng của anh trai em nên em phải chăm sóc nó thật tốt."

"Trước đây cũng không thấy em thương yêu anh trai em như vậy đấy, không phải em luôn miệng mắng anh ta là đồ ngu xuẩn hay sao?"

"Ngu xuẩn thì cũng là anh ruột của em. Em đánh, em mắng thì không sao nhưng người khác thì không được."

Ôn Noãn nói xong liền cởi áo khoác ngoài, bên trong mặc một chiếc áo nỉ rộng rãi, trẻ trung xinh đẹp.

Cô bước đến cọc gỗ bắt đầu luyện công.

Ôn Noãn được coi là người có tài năng nhất trong các sư huynh đệ đồng môn. Nhưng mà tính cô ham chơi, không thể tĩnh tâm cũng không chăm chỉ chịu khó cho nên công phu không được tính là nổi bật trong các sư huynh đệ đồng trang lứa.

Theo lời sư phụ cô mà nói, nếu như Ôn Noãn chịu chuyên tâm nghỉ ngơi và tu luyện võ nghệ thì với tài năng và năng lực của mình thì cô đã sớm xuất sư.

Tuy nhiên, xuất sư cũng không thể khiến cho Ôn Noãn chăm chỉ thêm chút nào mà ngược lại cá muối [2] thêm. Tại sao cô lại phải xuất sư? Xuất sư không phải là không còn được tự do tự tại ở Nam Sơn nữa hay sao?!

[2] Cá muối là một thuật ngữ trên internet, là một ẩn dụ cho những người không làm việc, không muốn di chuyển và không có ước mơ.

Không, không, không! Cô tuyệt đối sẽ không xuất sư, được làm cá muối hạnh phúc biết bao!

Nhưng mà lần này chuyện Ôn Hàn bị thương đã kích thích cô. Nếu không luyện công thật tốt thì ngay cả người mình thương yêu nhất cô cũng không bảo vệ được. Nếu vậy thì cô tập võ nhiều năm như vậy có ích gì chứ?!

Văn Trạm cầm một trái bắp luộc đi tới hành lang, sau đó bẻ trái bắp ra vừa ăn vừa xem Ôn Noãn luyện quyền cước.

Nhẹ nhàng và khỏe khoắn, bốn hai đòn nặng ngàn cân, từng chiêu từng thức đều là do sư phụ truyền lại. Nghe nói sư phụ rất yêu thương tiểu sư muội nên truyền dạy cho cô tất cả bản lĩnh của mình.

Nhưng mà... còn thiếu một chút nữa.

"Xem ra phải nghĩ cách." Văn Trạm nói: "Để Diệp Lan sư thúc chỉ điểm cho em mấy chiêu."

Ôn Noãn chường một cái vào cái cọc gỗ sau đó quay đầu nói: "Tự em cũng có thể thắng được."

Văn Trạm ném cùi bắp vào thùng rác, đi tới trước mặt cô rồi đè cọc gỗ lại: "Em đã từng tỷ thí với thằng nhóc nhà họ Diệp rồi sao?"

"Cậu ta tên là Diệp Thanh." Ôn Noãn dừng động tác lại nói: "Còn chưa có cơ hội. Em giả thành Ôn Hàn nên cũng không dám quá phô"

trương, chỉ nói là học được vài chiêu quyền cước mèo cào từ em gái."

Văn Trạm nói: "Nếu có cơ hội, em có thể so tài với cậu ta một chút, chưa chắc em có thể đánh thắng cậu ta."

Lục Tử Yển ngồi xổm trên bãi cỏ, trong miệng ngậm một cọng cỏ: "Sur huynh, tại sao anh lại tăng sức năng lực của người khác diệt uy phong của mình vậy?"

"Nếu không tin tôi thì cậu có thể thử xem." Khóe miệng Văn Trạm nhếch lên: "Sur phụ chúng ta lại có thể bị vị Diệp Lan sư thúc kia đè ở dưới thân như vậy. Hai người thử nghĩ xem với cái tính tình bạo liệt của sư phụ thì chuyện này có thể do ông ấy cam tâm tình nguyện sao, chắc chắn là do đánh không lại người ta nên mới bị ép buộc..."

Ôn Noãn:...

Nghe có chút hợp lý.

Văn Trạm nói tiếp: "Sur phụ nói Diệp Lan không bao giờ thu nhận đồ đệ. Bản lĩnh của ông ấy chỉ truyền cho hai người. Một người là cháu trai của ông ấy, người còn lại... là một cậu bé mà ông ấy nhặt về, chắc chắn là cái đồ ngu xuẩn hôm qua đòi làm ba của anh."

Ôn Noãn nhạy cảm liếc nhìn anh ấy: "Này! Ý anh là ai vậy?"

Văn Trạm nhướn mày cười: "Làm sao vậy? Đúng là người ở đầu quả tim của tiểu sư muội đấy."

Ôn Noãn thu chưởng lại, ổn định cốc gỗ nói: "Cũng một anh nghĩ nhiều như vậy, cậu ta với em chỉ là...bạn chí cốt vào sinh ra tử mà thôi."

Lục Tử Yển cười tủm tỉm đi tới: "Nếu đã là vào sinh ra tử thì tại sao em lại không lấy thân báo đáp đi?"

"Em..."

Thật ra thì cô cũng muốn làm vậy mà!

Văn Trạm nhìn bộ dạng ghen khuấy muốn nói lại thôi của cô cuối cùng cũng hiểu rõ: "Hóa ra tiểu sư muội yêu đơn phương."

Lục Tử Yến lắc đầu: "Quá đáng thương."

"Anh mới đáng thương! Cả nhà anh mới đáng thương đấy!" Ôn Noãn hung hăng chém lên cọc gỗ: "Đó là do cậu ấy không có mắt! Cậu ấy nhất định sẽ hối hận!"

Văn Trạm nói: "Cậu ta có hối hận hay không thì sau này hãy nói đi, chuyện quan trọng trước mắt là nghĩ cách thắng được giải đấu này đã!"

Ôn Noãn bây giờ thật sự không có tâm trạng để lo lắng chuyện của Giang Trác, việc quan trọng nhất lúc này là phải khiến anh trai cô sớm tỉnh lại.

Lục Tử Yến nói: "Nếu Diệp Lan sư thúc không chịu giúp đỡ chúng ta thì thôi quên đi. Chúng ta quay về Nam Sơn Môn luyện công hai tháng cho tốt rồi tham gia giải đấu mùa xuân. Đến lúc đó hươu về tay ai còn chưa biết được!"

Ôn Noãn lập tức bác bỏ: "Hiện tại em không thể đi được. Em đi rồi, anh em không có ai theo dõi, lỡ có chuyện gì xảy ra nữa thì sao đây?"

"Ơ, nói cũng đúng!"

Sư phụ cũng vì nghĩ đến chuyện này nên mới tự tay viết thư nhờ Diệp Lan sư thúc hỗ trợ. Ai ngờ rằng sư thúc lại có thể không cho bọn họ mặt mũi như vậy.

Ôn Noãn thở dài.

Cô biết giải đấu này là cơ hội ngàn năm có một. Hơn nữa cô chỉ được thắng không được phép thất bại.

"Anh có cách rồi." Văn Trạm nhìn Ôn Noãn nói: "Vì em và hai đồ đệ của Diệp Lan sư thúc là bạn thân, hơn nữa còn là bạn chí cốt. Vậy thì tại sao em không tìm cơ hội học lén?"

"Học lén sao?" Ôn Noãn nhú mày: "Có được không?"

Văn Trạm vỗ vai Ôn Noãn: "Sư huynh tin tưởng thiên phú của em."

Cô đi theo sư phụ học công phu, mấy chiêu thức mới cô chỉ cần xem một cái là có thể hiểu đại khái được bảy tám phần. Sau giờ học lại ôn tập một lần nữa, không sai biệt lắm là có thể hiểu rõ.

Lục Tử Yển cũng nói: "Em và Diệp Thanh chắc chắn không tránh khỏi phải đánh với nhau một trận. em đi thăm dò tình hình địch trước, biết người biết ta để còn có cách đối phó."

"Học lén là điều tối kỵ của tất cả các môn phái. Nếu như bị phát hiện nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn."

Văn Trạm cười nói: "Cùng lắm là đánh gãy chân thôi. Tiểu sư muội không sợ trời không sợ đất mà lại sợ cái này sao?"

Ôn Noãn:...

Người khác thì không sao nhưng mà Diệp Lan là người có thể đè sư phụ dưới thân đấy, cô quả thật có chút sợ.

**

Ôn Noãn lấy điện thoại di động mới dự phòng của cô ra do dự một lát rồi gửi tin nhắn cho Giang Trác.

"Anh Giang Trác, tôi là Ôn Noãn. Tôi không làm được bài toán, tôi có thể hỏi cậu một chút được không?"

Sau khi gửi tin nhắn đi, cô liền cảm thấy rất căng thẳng.

Nhắc mới nhớ, mặc dù cô và Giang Trác đã rất thân với nhau nhưng đây là lần đầu tiên cô dùng thân phận của mình để gửi tin nhắn cho cậu.

Vốn dĩ cô có thể dùng số điện thoại cũ của anh trai để nhờ cậu nhưng sau một hồi do dự thì Ôn Noãn đành bỏ cuộc.

Giang Trác có tình cảm đặc biệt với Ôn Hàn, Ôn Noãn làm sao dám dùng danh nghĩa anh trai để nhờ cậu chứ.

Nghĩ đến đây, Ôn Noãn lại cảm thấy chán nản và thất vọng.

Cái này gọi là gì?

Khi Giang Trác nhận được tin nhắn, cậu đang luyện công cùng Diệp Thanh ở trong sân.

Động tác của Diệp Thanh cực nhanh, nhưng Giang Trác còn nhanh hơn. Qua vài hiệp, Diệp Thanh mệt mỏi thở hổn hển cũng không thể đến gần Giang Trác.

"Cũng may là xương cốt của cậu dễ gãy, nếu không thì một thân khinh công lại thêm độ chính xác này hoàn toàn có thể đứng đầu võ lâm."

Trong ánh nắng ban mai, đôi mắt đen của Giang Trác lộ ra một chút lạnh lẽo, miếng cưỡng đẩy sau ót của Diệp Thanh một cái-

"Đứng đầu ông nội cậu!"

Diệp Thanh ngửa đầu ra sau, lòng bàn tay khép lại chuẩn bị đánh một lần nữa thì đúng lúc này, điện thoại của Giang Trác vang lên, cậu nhận điện thoại.

Nắm đấm của Diệp Thanh khó khăn dừng ở bên tai cậu.

"Con mẹ nó! Cậu có thể quan sát tình huống trước rồi nghe điện thoại hay không?" Diệp Thanh hết hồn hét lên: "Suýt nữa ông đây đã lấy mạng của cậu rồi!"

Giang Trác bình tĩnh trả lời cuộc gọi lạ — -

"Ai?"

"Anh Giang Trác, là tôi."

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ đầu dây bên kia.

Đúng lúc một cơn gió sáng sớm thổi vài sợi tóc đang rủ xuống mắt Giang Trác lên.

Cậu lấy khăn lau mồ hôi trên tóc mai lẩm bẩm: "Có chuyện gì vậy?"

"Hôm qua tôi nhắn tin cho cậu nhưng cậu không trả lời."

"Ồ, không thấy." Giang Trác đặt điện thoại di động xuống. Trong một đồng quảng cáo và tin nhắn chuyển phát nhanh cậu tìm thấy tin nhắn của Ôn Noãn.

Diệp Thanh nhìn thấy cậu đứng ở một góc trả lời điện thoại cũng hứng thú, nhón chân đi tới phía sau Giang Trác, liếc nhìn tin nhắn trên tay cậu rồi đọc--

"Anh Giang Trác, tôi không biết làm toán, tôi có thể hỏi cậu được không?"

Cậu ta bật cười: "Không phải chứ! Lý do tệ như vậy cũng có thể lôi ra, rõ ràng là muốn đến đây học lén thì có. Giang Trác, cậu lạnh lùng từ chối cậu ta đi!"

Ôn Noãn còn chưa cúp điện thoại:...

Giang Trác liếc cậu một cái, im lặng làm dấu "câm miệng" rồi quay người trả lời điện thoại: "Bài toán gì?"

Ôn Noãn vội vàng đọc cho Giang Trác nghe một bài toán hàm số lượng giác phức tạp, đọc xong liền thành khẩn giải thích: "Thật ra tôi chỉ đặt câu hỏi, không phải muốn học lén. Anh Giang Trác, nếu bên cậu không tiện thì chúng ta có thể giảng qua điện thoại cũng được."

Giang Trác dừng lại một chút rồi trầm giọng nói: "Trong điện thoại không giảng được. Cậu tới đây đi."

Ôn Noãn cúp máy suýt chút nữa đã nhảy lên cây.

"Yes! Yes! Yes!"

Văn Trạm và Lục Tử Yển ở bên cạnh há miệng em có cần phởn như vậy không, lúc trước sư phụ dạy em chiêu mới cũng chưa từng thấy em phởn như vậy một giây nào.

...

Giang Trác cúp điện thoại, quay đầu lại liền thấy Diệp Thanh đứng ở phía sau, dùng ánh mắt lạnh lẽo thăm hỏi cậu ta -

"Quy củ của giang hồ là lén học nghệ sẽ bị đánh gãy chân, đến lúc đó con bé bị gãy tay gãy chân thì cậu lấy gì để ăn nói với anh con bé hả?"

"Vào phòng tôi. Cái chân này có đánh gãy được không là do tôi quyết định."

Giọng điệu của Giang Trác vẫn có lệ như cũ, giọng điệu lười biếng có chút thiếu đòn.

Nửa tiếng sau Ôn Noãn đạp xe đạp leo núi của anh trai vội vã đến tứ hợp viện.

Xe dừng lại dưới gốc cây ngô đồng bên cửa, nhiệt liệt chào hỏi Diệp Thanh đang đánh cọc gỗ—

"Hello, Tiểu Diệp Thanh."

Diệp Thanh còn tưởng Ôn Hàn gọi mình, nhưng khi nhìn lại thì thấy đó là Ôn Noãn đang mặc đồ nữ.

Dưới ánh mặt trời, cô nở một nụ cười rạng rỡ, mặc dù mái tóc ngắn và nét mặt đẹp trai giống Ôn Hàn, nhưng cử chỉ của cô rất nữ tính và duyên dáng.

Cả hai anh em nhà này mỗi người đều có khí chất riêng nhưng đều là nhân gian tuyệt sắc.

"Tuy rằng anh trai cậu là bạn học của tôi, nhưng chúng ta sẽ là đối thủ trên võ đài." Diệp Thanh nói thẳng: "Nếu cậu dám lên học nghệ, tôi sẽ không khách sáo đâu."

"Tiểu Diệp Thanh à, lời này của cậu sai rồi. Cậu và anh trai tôi cũng là đối thủ trong kỳ thi tuyển sinh đại học, khi cậu chép bài tập của anh ấy còn mừng rỡ như một con chó nặng một trăm tám mươi ký, chuyện này tính như thế nào đây?"

Khuôn mặt già nua của Diệp Thanh đỏ bừng: "Chuyện này cậu cũng biết!"

"Anh của tôi kể hết cho tôi nghe." Ôn Noãn cười rạng rỡ: "Tôi cũng biết cuối tuần cậu sẽ đi nội soi đại tràng. Nhân tiện nhớ chọn cái không đau nha."

Nội soi đại tràng thực sự là bí mật lớn nhất của Diệp Thanh. Ngoài Giang Trác và Ôn Hàn ra thì không ai biết, bây giờ cô gái này lại biết chuyện này khiến cho hai má Diệp Thanh nóng như bình nước nóng, ôm mặt chạy về phòng, lấy tay áo lau nước mắt.

Ôn Noãn không ngờ cậu ta lại phản ứng dữ dội như vậy, biết mình khơi chuyện trước vội vàng nói: "Đừng! Đừng chạy, tôi không nói ra là được chứ gì."

Diệp Thanh ôm mặt đỏ bừng trốn vào trong phòng, tuyệt đối không đi ra ngoài nữa.

Ôn Noãn quay đầu lại liền đụng phải Giang Trác đang ôm cánh tay của mình xem kịch vui.

Khóe môi cậu hơi cong lên như đang cười nhạo sự xấu hổ của cô: "Thần kinh của Diệp Thanh mỏng manh, cậu cũng không phải không biết làm sao còn đi kích thích cậu ta?"

"Làm sao tôi có thể biết được con hàng này lại như vậy chứ..."

Ôn Noãn đang định nói, đột nhiên ý thức được có điều gì không ổn, Giang Trác đang muốn bẫy cô!

Làm sao cô có thể biết được thần kinh của Diệp Thanh mỏng manh, những lời này muốn lừa cô thì có, Ôn Noãn vội vàng nói: "Tôi... Tôi không quá thân với cậu ta."

"Phải không?"

"Đúng vậy. Tôi chỉ nghe anh tôi nói nhiều chuyện của các cậu thôi."

Giang Trác chậm rãi đi tới bìa ngắm lấy một chiếc phi tiêu lông vũ xuống.

Ôn Noãn vuốt ngực một cái.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa đã bị cậu lừa.

Ánh mắt cô di chuyển theo bóng dáng của Giang Trác, có vẻ như cậu ta chỉ tùy tiện ném phi tiêu, nhưng tất cả đều trúng hồng tâm.Ồ

không, hồng tâm đã bị phi tiêu của cậu đâm rách rồi, phi tiêu xuyên qua lỗ thủng đâm vào bức tường phía sau.

Chẳng lẽ cậu đang nghi ngờ gì sao?

Sau khi ném vài cái phi tiêu, Giang Trác quay đầu hỏi: “Không phải cậu tới hỏi bài sao?”

“Đúng, đúng, đúng!” Ôn Noãn vội vàng bỏ ba lô xuống, lấy sách bài tập từ trong túi ra, đi tới bàn đá cạnh cây ngô đồng: “Anh Giang Trác, cậu giúp tôi xem bài này với.”

Giang Trác cất phi tiêu lông vũ về vị trí ban đầu, bước tới xem qua bài toán lạnh lùng nói: “Bài này không giống bài cậu đã đọc trên điện thoại.”

Ôn Noãn có chút ngẩn ngơ, lúc đó cô tiện tay cầm đại một bài, bây giờ làm sao có thể nhớ lại là bài nào.

Nhưng mấu chốt là lúc đó cô đọc nhanh như vậy, Giang Trác là trí nhớ thần tiên nào vậy!!!

Nhưng mà, việc đã đến nước này Ôn Noãn chỉ có thể cố chấp đến cùng: “Là bài này mà!”

Giang Trác bình tĩnh nói: “Không phải.”

"Phải!"

"Không phải!"

"Phải!" Ôn Noãn nắm cổ áo Giang Trác uy hiếp nói: “Phản bác thêm một lần nữa thử xem.”

Cô gái nhỏ hung hăng dọa cậu rất giống biểu hiện của Ôn Hàn lúc hù dọa người ta.

Gương mặt Giang Trác đột nhiên đỏ lên, cậu mím môi: “Cậu muốn như thế nào?”

"Tôi..."

Ôn Noãn biết Giang Trác da mặt mỏng, hiện tại vành tai cũng đỏ bừng rồi.

Cô mỉm cười, ghé sát vào đôi môi mỏng gợi cảm của cậu, giọng điệu thương lượng hỏi cậu: "Cậu đẹp trai như vậy nên cho tôi hôn cậu một cái nhé?"

"..."

Giang Trác cúi đầu suy nghĩ một chút nhưng vẫn im lặng.

Diệp Thanh khoanh tay đứng ở cửa, tròn tròn mắt nhìn cô gái đang nắm chặt cổ áo của Giang Trác.

Cậu ta vừa rồi nhẹ nhàng tránh đòn tấn công của mình như vậy tại sao lúc đối mặt với cô gái này lại giống như rất khó khăn vậy?

Chương 33: Gọi lại

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giang Trác biết Ôn Noãn không tập trung nhưng cậu vẫn rất kiên nhẫn giải thích bài toán cho cô.

Sự chú ý của Ôn Noãn đã hoàn toàn bị đôi tay mảnh khảnh xinh đẹp của Giang Trác thu hút, cậu vẽ hình parabol trên giấy nháp, đường nét trên mu bàn tay vô cùng mịn màng, làn da trắng nõn nổi đầy gân xanh.

Ôn Noãn là một siêu cấp thủ khổng [1] cho nên khi nhìn thấy một bàn tay đẹp không thể nhìn được mà muốn sờ sờ một chút.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

[1] thủ khổng: là kiểu người thích tay đẹp hoặc có thể là nghiện tay đẹp:>>

Giang Trác nghiêng tầm mắt, để ý tới cô gái này nhìn thẳng vào tay mình, cực kỳ giống với thằng nhóc "Ôn Hàn" kia trong giờ học không nghe giảng, nằm gục trên bàn xem cậu viết bài.

Cho dù diện mạo của sinh đôi tương tự nhau nhưng vẻ mặt trong lúc lơ đãng của mỗi người mỗi khác.

Chỉ có cô ấy và Ôn Hàn... mỗi một cử chỉ, vẻ mặt đều giống nhau như đúc.

Giang Trác cau mày, đặt bút xuống hỏi: “Cậu muốn bí thuốc [2] để làm gì?”

[2] bí thuốc: phương thuốc bí mật

Ôn Noãn cầm bút lên vẽ loạn mấy cái vòng tròn lên giấy, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Diệp Thanh muốn thứ này để làm gì?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giang Trác bình tĩnh nói: "Bán lấy tiền."

Ôn Noãn giật giật khoe miệng, người anh em này của cô cũng thực tế thật.

"Tôi cũng bán lấy tiền." Ôn Noãn nhún vai nói: “Cao thủ dân gian khắp thiên hạ đều tụ tập lại đó, tôi không thể tham gia thi đấu góp vui được hay sao?”

Đôi mắt đen láy của Giang Trác nhìn cô chăm chăm: “Gia đình cậu cũng không thiếu tiền. Cậu đang gạt tôi đấy hử?”

Giá trị của bí thuốc rất cao, số tiền này đối với người khác quả thật là một số tiền rất lớn, nhưng bất động sản của tập đoàn nhà họ Ôn trải rộng khắp cả nước. Chỉ bằng ngàn ấy tiền thì không thể khiến cho tiểu thư tập đoàn Ôn thị phải lưu ý như vậy.

Ôn Noãn khẽ cắn môi dưới, không trả lời.

Nếu có biện pháp nào tốt hơn, thậm chí là dùng tiền để mua bí thuốc thì cô cũng không phải ra hạ sách như vậy.

Nhưng mà đám người của tập đoàn Côn Lôn lại rất kiêu ngạo, một năm chỉ tổ chức đấu giá bán cho người ngoài một lần. Phần thuốc của năm nay đã bị lão tổng phía sau của Không Động mua mất.

Vì vậy, cô nhất định phải lấy được bí thuốc trong trận đấu!

Nhìn vẻ mặt Ôn Noãn, Giang Trác đột nhiên hỏi: “Cậu muốn dùng nó để cứu người sao?”

Ôn Noãn giật mình.

Giang Trác rất thông minh, trong phút chốc đã có thể nhìn thấu cô, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ bị cậu ta biết hết.

Cô còn đang suy nghĩ lý do để từ chối thì "rầm" một tiếng, Diệp Thanh tức giận đi ra khỏi phòng, đi tới chỗ cọc, tiếp tục đóng cọc.

Thời gian có hạn, trận đấu lại sắp diễn ra, cậu ta không thể chậm trễ một phút giây nào. Vì thế sau một hồi ôm mặt trốn trong chăn la hét thì quyết định đi ra sân viện tập luyện.

Ôn Noãn ngồi xích vào gần Giang Trác một chút, vừa làm câu hỏi vừa xem Diệp Thanh luyện tập.

Cô vừa đến gần, Giang Trác đã ngửi thấy mùi hương ngọt ngào trên người cô, giống như mùi hoa quế thoang thoảng quyến với kẹo bơ cứng.

Đây là mùi của Ôn Hàn.

Khóe mắt Giang Trác run lên, trong lòng căng thẳng.

Diệp Thanh đột ngột quay đầu lại, thở hồng hộc hét Ôn Noãn: "Đừng có mà nhìn lén! Học lén sẽ bị đánh gãy chân!"

Ôn Noãn vội vàng đặt sách giáo khoa trước mặt che đi khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Diệp Thanh tiếp tục đánh quyền.

Lực đạo của cậu ta vốn đã mạnh mẽ, hoàn toàn khác với các chiêu thức âm nhu của Ôn Noãn. Cho dù là chiêu thức hay nội lực đều đã thành thạo.

Không hổ danh là đệ tử chính thống của Diệp Lan sư thúc.

Tuy nhiên, các chiêu thức dù rất mạnh nhưng không phải là không có phương pháp hóa giải. Nếu cô có thể nhớ được các chiêu thức

của cậu ta, sau đó quay lại nghiên cứu với các sư huynh một chút có lẽ cô thực sự có thể phá được chiêu thức của Diệp Thanh.

Ôn Noãn lén lấy điện thoại ra, đứng ở bên cạnh hộp văn phòng phẩm, camera hướng thẳng về phía Diệp Thanh bắt đầu quay video.

Giang Trác có chút không nói nên lời: “Lộ liễu như vậy là xem tôi không tồn tại đúng không?”

Ôn Noãn quay đầu, cười cười với cậu nói nhỏ: “Anh Giang Trác sẽ không nói ra đâu.”

Giang Trác nhếch khóe mắt gọi Diệp Thanh: “Thanh Nhi, cậu đừng luyên nữa, ở đây có người nhìn lén...”

"Này, này! Cậu thật là..."

Ôn Noãn nhảy vọt tới ngồi thẳng lên chân trái của Giang Trác, bịt miệng cậu lại: "Đừng nói đừng nói mà, tôi cũng đã gọi cậu là anh rồi. Cậu đừng có nói ra!"

Giang Trác tròn to mắt nhìn cô gái đang ngồi lên chân trái của mình.

Cô nhanh nhẹn giống như một con mèo mềm mại, thoáng cái đã lao tới, lòng bàn tay che miệng cậu, toàn bộ người của cô dính chặt vào cơ thể cậu.

“Hít!”

Cô kích động năn nỉ: “Anh Trác, cậu giúp tôi lần này đi. Sau này tôi nói anh trai nghe lời cậu có được không?”

Toàn thân Giang Trác tê dại, môi mím chặt, hơi thở tràn đầy mùi cơ thể ngọt ngào của cô.

Giang Trác không chỉ nhạy cảm mà thực ra, ngũ giác của cậu đều rất phát triển, có thể ngửi thấy mùi mà người khác không ngửi được

của cô, bởi vì đó là mùi khiến cậu khắc ghi trong lòng.

Diệp Thanh quay đầu nhìn Giang Trác, lập tức che mắt lại: “Giữa thanh thiên bạch nhật mà hai người làm ra cái hành động lưu manh gì vậy!”

Từ trong mắt Giang Trác, Ôn Noãn hiểu được cậu sẽ không bán cô nữa cho nên cô cẩn thận buông tay rồi từ trên người cậu ta đứng dậy.

"Anh Trác, gọi tôi làm gì?" Diệp Thanh hỏi.

Gió nhẹ thổi qua, gương mặt và lỗ tai của Giang Trác đỏ bừng giống như bị nước nóng tạt vào.

"Không có gì chỉ hỏi cậu có muốn nghỉ ngơi uống chút trà không thôi."

Giọng cậu gần như thay đổi hẳn.

"Cậu tự uống đi. Mùa đông như vậy mà nhìn cậu như sắp bị cảm nắng tới nơi vậy."

Giang Trác quả thật sắp bị cảm nắng rồi, phía sau lưng cậu đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Điện thoại trên bàn vẫn tiếp tục quay video nhưng Diệp Thanh lại không để ý tới nói với Ôn Noãn: "Này, cậu có muốn đánh một trận không?"

Ôn Noãn bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm: “Được thôi.”

Giang Trác đang định nói đó là chén của cậu nhưng còn chưa lên tiếng thì Ôn Noãn đã cởi áo khoác gió ném lên người Giang Trác: “Nếu thua đừng khóc nhè nha, Tiểu Diệp Thanh."

"Chỉ có anh trai cậu mới có thể gọi tôi là Tiểu Diệp Thanh thôi, cậu nhỏ hơn tôi thì gọi gì hả!"

Đang khi nói chuyện thì hai người đã bắt đầu đánh nhau.

Giang Trác siết chặt cái áo gió vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt cùng hương thơm nhẹ lưu luyến của cô gái trong tay.

Cậu gần như có thể chắc chắn đây là mùi của Ôn Hàn.

Mà ở bên này, Ôn Noãn và Diệp Thanh đã bắt đầu xốc lại tinh thần. Sau khi thăm dò lẫn nhau, họ phát hiện ra rằng bản lĩnh của đối thủ thực sự không thể xem thường được. Mỗi một chiêu thức đều cực kỳ cẩn thận, trong nhất thời khó mà có thể phân thắng bại.

Ôn Noãn cố ý muốn thăm dò bản lĩnh của Diệp Thanh cho nên cô nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Diệp Thanh hơn phân nửa sẽ trở thành kình địch của cô trên sàn đấu, nếu không đánh bại được cậu ta thì cô đừng nghĩ tới việc chiến thắng.

"So với anh cậu thì cậu đánh tốt hơn nhiều." Diệp Thanh dường như vẫn không dùng hết sức lực. Cậu ta vẫn còn giữ lại ba phần, cố tình suy nghĩ nói chuyện phiếm.

Ôn Noãn thờ hờn hển nói: "Cái võ công mèo cào của anh ấy đều là do tôi dạy dỗ, cậu nghĩ sao?"

"Được, vậy chúng ta từ từ tập luyện."

Diệp Thanh bắt đầu ra tay hung ác, mỗi một quyền đều mang theo lực đạo. Ôn Noãn cố gắng hết sức hóa giải, bốn năm chiêu liền phá được lực đạo của cậu ta. Cứ như vậy, tuy rằng Diệp Thanh rõ ràng là đang chiếm ưu thế nhưng thật chất cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

Trên lầu hai, Diệp Lan mặt không biểu cảm nhìn hai người đang đánh nhau trong sân.

Cô bé này thật sự là một thiên tài võ học hiếm có. Tà Tu truyền lại cho cô tất cả bản lĩnh của ông ấy, nhưng mà Diệp Lan đã dạy cho Diệp Thanh con đường đặc biệt khắc với cô, hơn nữa cô lại lười biếng luyện tập. Vì vậy cô tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Thanh.

Nhưng mà thiên phú cô bé này cực cao, có thể so sánh với Giang Trác. Diệp Thanh chỉ thắng ở chỗ siêng năng, nhưng tư chất lại rất tầm thường. Vì vậy nếu cô gái này thực sự tìm ra được bí quyết thì chưa biết chừng không lâu sau sẽ còn mạnh hơn Diệp Thanh nữa.

Không được mấy phút, Ôn Noãn đã bị Diệp Thanh đánh ngã trên mặt đất, cậu ta bóp cổ cô cười hỏi: “Có phục không?”

Ôn Noãn vốn dĩ chỉ tùy ý khua tay múa chân, nhưng không ngờ chỗ nào cũng bị kiềm chế nên tức giận liếc cậu ta một cái: “Phục em gái cậu!”

Diệp Thanh tăng thêm lực đạo bóp cổ cô, cười nói: “Tính tình so với anh cậu cũng cương liệt hơn nhiều.”

Lúc Ôn Noãn còn ở Nam Sơn đã đánh bại toàn bộ sư môn, cũng đã từng xem qua chiêu thức của Diệp Thanh, nhưng cô lại không nghĩ nó lợi hại đến vậy.

Không ngờ có ngày cô lại thua Diệp Thanh.

Trong lúc nhất thời Ôn Noãn không thể chấp nhận được, lòng tự trọng của bị tổn thương, mắt đỏ hoe.

Mất mặt thật ra chỉ là chuyện thứ hai thôi. Nếu như cô thật sự không đánh bại được Diệp Thanh thì không thể lấy được bí thuốc cứu Ôn Hàn.

Không thể bảo vệ người mình yêu thương, cái kiểu cảm giác bất lực đó...

Ôn Noãn cắn chặt hàm răng, dùng ngón tay cào vài cái xuống đất.

Giang Trác đi tới lạnh giọng nói: "Buông cô ấy ra."

"Anh Trác, người này... lại khiêu khích tôi hết lần này đến lần khác. Tôi cho cậu ta xem sắc mặt một chút."

Giang Trác đột nhiên nhấn mạnh: "Cậu coi sắc mặt cùng một đứa con gái cái gì?"

Diệp Thanh nghe vậy chớp chớp mắt, lập tức buông tay: "À tôi đi đây. Tôi xem cậu là Ôn Hàn nên không chú ý. Thực xin lỗi nha em gái, ra tay hơi nặng một chút."

Giang Trác vươn tay kéo cô đứng lên: "Cậu không sao chứ?"

Ôn Noãn nghiêng răng, liếc cậu một cái, sau đó lại nhìn bàn tay xinh đẹp của cậu... do dự một chút, hay là nắm tay cậu đứng dậy.

Giang Trác rất tự nhiên phủi bụi đất trên người cô lẩm bẩm nói: "Diệp Thanh hạ thủ không biết nặng nhẹ nhưng mà cậu ta không có ác ý."

Cậu như đang an ủi, giọng điệu dịu dàng hơn bao giờ hết.

Ôn Noãn nghe lời cậu nói mà nước mắt lưng tròng, uất ức nói: "Là do tôi không giỏi bằng người khác."

Nói xong, cô dụi mắt, xoay người chạy ra khỏi tứ hợp viện, cả cặp sách và điện thoại di động cũng không mang theo.

Giang Trác quay đầu, dùng ánh mắt "khiến trách" liếc Diệp Thanh: "Ai dạy cậu đánh con gái vậy hả?"

Diệp Thanh cũng xấu hổ sờ sờ gáy: "Không trách được tôi mà. Cậu ta giống Ôn Hàn như vậy, tôi chịu không nổi không được sao?"

...

Ôn Noãn hốt hải chạy một mạch ra khỏi ngõ rồi tới đường cái.

Quá thất bại rồi.

Cô thật sự không ngờ có ngày mình lại bị tên Diệp Thanh đè xuống đất.

Đúng như lời đại sư huynh nói, công phu của Diệp Thanh là được Diệp Lan sư thúc chân truyền mà sư phụ Tạ Tu của cô ngay từ đầu đã không thể đánh bại Diệp Lan sư thúc... đây có lẽ là một tổn thương sâu sắc.

Nhưng Ôn Noãn thật sự không cam lòng, rất không cam lòng.

Vừa nãy cô bị trúng mấy cú đấm trời giáng, giờ trong bụng dâng lên một trận buồn nôn. Cô liền lao vào góc tường nôn thốc nôn tháo.

Cũng không nôn ra được bất cứ thứ gì chỉ có một ít nước chua trong dạ dày.

Huyệt thái dương nổi lên, cô cảm thấy cả khuôn mặt đều sưng húp, chóng mặt quay đầu lại thì thấy Giang Trác đang đẩy xe đạp, vác ba lô lên vai, vân đạm phong khinh [3] nhìn cô.

[3] Vân đạm phong khinh (云淡风轻): mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp. Xuất phát từ thơ Trình Hạo - Xuân nhật ngẫu thành: Vân đạm phong khinh cận ngọ thiên, Bàng hoa tùy liễu quá tiền xuyên. Hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.

Ôn Noãn vội vàng quay người đi, nước mắt nước mũi của cô đều đã chảy ra rồi, cả người đều lộ ra vẻ chật vật không tả nổi.

Giang Trác sờ soạng trong túi xách một hồi, nhưng không tìm thấy gói khăn giấy hoàn chỉnh, chỉ có vài viên giấy mềm nhàu nát.

Loại giấy bóng vụn này dường như không được sử dụng quá nhiều.

Giang Trác định cất lại, nhưng Ôn Noãn đã lấy nó lau sạch nước mũi.

Lông mày Giang Trác mềm mại rất nhiều, hỏi: "Có đau không?"

Ôn Noãn dụi dụi mắt, chỉnh lại tóc, muốn giữ vững dáng vẻ đẹp trai, cao ngạo lạnh lùng của mình nói: "Không."

Giang Trác đậu xe đạp ở ven đường, đi tới vỗ lưng cô: "Em gái, lần sau đừng uống nhiều nước quá."

"Tôi sẽ không bị đánh nữa!" Ôn Noãn thở hổn hển nói: "Tôi... cũng sẽ không... nôn ra ~~~"

Bụng cô quặn thắt lại cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng không nôn ra được gì.

Giang Trác nhẹ nhàng vỗ về cô, hết lần này đến lần khác, như một chiếc lông vũ lướt nhẹ qua trái tim mẫn cảm.

Trên người Ôn Noãn dâng lên cảm giác tê dại, kìm nén cảm giác khó chịu trong bụng xuống.

Cô lấy tay áo lau mặt, nhưng xấu hổ đối mặt với Giang Trác.

Chắc là mặt cô đều sưng lên rồi.

Nếu hôm nay Ôn Hàn bị đánh, có lẽ Giang Trác cũng không mềm lòng như vậy. Đàn ông đối với đàn ông luôn khắt khe hơn rất nhiều.

Nhưng Giang Trác hết lần này đến lần khác lại không thể cứng lòng với cô gái nhỏ này, cậu lấy khăn giấy còn lại trên tay lau nước mắt và nước mũi cho cô, biểu tình có chút bất đắc dĩ.

“Sao cậu lại... chăm sóc tôi như vậy?” Cô chợt dạ hỏi: “Chúng ta cũng không thân lắm.”

Giang Trác chăm chú cẩn thận chỉnh lại mớ tóc rối bù của cô nhẹ nói: “Không gọi tôi là anh sao?”

"Ừm..."

Giang Trác bấm chuông xe đạp: "Gọi lại lần nữa đi rồi tôi đưa cậu về."

Chương 34: Trên mặt đất

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lục Tử Yến bận rộn trong nhà bếp cả đêm, bung ra ba bát mì gói bốc khói còn bỏ thêm hai quả trứng gà.

Văn Trạm gác đôi chân dài lên bàn để điện thoại di động xuống, liếc nhìn bát mì gói thơm phức, nói: “Cậu bận rộn cả đêm mới làm cái này?”

“Văn thiếu gia có thích ăn hay không?” Lục Tử Yến cầm đũa lên ăn một ngụm lớn: “Ông đây chỉ có thể làm cái này thôi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Văn Trạm mở phần mềm đặt đồ ăn ra đặt món salad bổ dưỡng.

"Anh nói xem cả một tòa nhà lớn như vậy mà đến một dì nấu cơm cũng không có là thế nào." Lục Tử Yến nhìn quanh nhà cũ của nhà họ Ôn: “Đây là một ngôi nhà đã mấy chục năm rồi, gia nghiệp lớn như tập đoàn Ôn thị cũng không đến mức nghèo túng như vậy đi.”

Văn Trạm thản nhiên nói: “Ông cụ Ôn sức khỏe không tốt. Cha em ấy lại là con trai duy nhất trong nhà cho nên nếu cha em ấy không muốn nhìn thấy hai anh em em ấy thì đừng nói là cho tòa nhà vắng vẻ này mà đuổi ra khỏi nhà cũng có khả năng.”

Lục Tử Yến cắn đứt sợi mì trong miệng: "Tiểu sư muội cũng quá thê thảm rồi."

Ánh mắt Văn Trạm khế nhếch lên, nhìn Ôn Noãn đang chém cộc gỗ trong sân lẩm bẩm: “Thứ khiến người ta tuyệt vọng nhất không phải là trắng tay mà là không rõ sống chết. So với sự an nguy của anh trai em ấy thì những thứ này chẳng là gì cả.”

Lục Tử Yến bưng bát mì đi tới hành lang sân sau gọi: “Tiểu sư muội, anh nấu mì ăn liền, em ăn chút đi rồi luyện tiếp.”

Ôn Noãn lau mồ hôi, bước tới bưng bát mì lên, ăn vài đũa.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Này, đây là... anh nấu cho em.”

Ôn Noãn không ăn nhiều, trả lại cái chén cho Lục Tử Yến rồi chạy trở lại sân, tiếp tục nghiền ngẫm chiêu thức của mình.

"Em ăn ít như vậy sao?"

"Luyện công mà ăn nhiều quá sẽ nôn."

“Luyện công không phải chuyện một sớm một chiều, em hiện tại không thể gấp gáp được.”

Ôn Noãn cũng biết luyện công không thể vội vàng, nhưng trận đấu sắp đến rồi, nếu cô không đánh bại được Diệp Thanh thì anh trai cô còn không biết sẽ phải nằm trong phòng ICU thêm bao lâu nữa.

Cô nhất định phải lấy được bí thuốc.

Văn Trạm dứt tay vào túi thong thả đi tới, híp mắt nhìn cô: “Xem ra, chuyển đi của sư muội hôm nay có thu hoạch rồi.”

Lục Tử Yến nhìn Ôn Noãn vừa chật vừa suy tư liền biết cô đang suy nghĩ cách phá giải chiêu thức.

Thiên phú của Ôn Noãn người bình thường không thể so sánh được, không chỉ tiếp thu nhanh mà còn có thể học một suy ra ba, tự mình nghiền ngẫm ra những chiêu thức mới.

Lục Tử Yến đặt bát mì xuống, đi tới trước mặt Ôn Noãn —

"Tiểu sư muội, nhị sư huynh luyện với em một chút."

“Vâng!”

...

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, nắng sớm mờ nhạt, Diệp Thanh mơ mơ màng màng súc miệng trước bồn rửa mặt, vừa quay lại thì thấy Ôn Noãn đang ngồi trên bức tường ngoài sân như một bóng ma. Hai mắt thâm quầng như con cú mèo nhìn chăm chăm vào trong sân.

Diệp Thanh sợ tới mức bàn chải đánh răng trên tay đều rơi xuống bồn rửa mặt.

Mới sáng sớm đã ngồi ở đó giả quỷ dọa người, chắc chắn là muốn trả thù cậu!

Lúc này, Giang Trác cũng bùng cái ly đi ra súc miệng, Diệp Thanh chỉ vào cô gái đang ngồi trên tường: “Anh Trác, cậu nhìn... cậu nhìn cậu ta kìa!”

Giang Trác là người mà thấy ma cũng chỉ “Ồ!” lên một tiếng, cậu nhìn Ôn Noãn sau đó cúi đầu xuống đánh răng.

Diệp Thanh đi tới bên tường mắng cô: “Mới sáng sớm đã chạy tới tường của nhà chúng ta có ý đồ gì hả?”

Ôn Noãn hùng hổ nói: “Tôi đến rửa mặt nhục hôm qua!”

"Gì cơ? Ngày hôm qua bị đánh chưa đủ đau?"

"Hôm nay tôi sẽ quật cậu xuống đất, cứ chờ xem."

"Được thôi, tôi chờ! Đến đi!"

Diệp Thanh vỗ nhẹ vào ống tay áo rộng thùng thình của bộ đồ Thái Cực Quyền làm tư thế xin mời cô.

Ôn Noãn thò đầu ra nhìn chiều cao giữa chân tường và vách tường, không có động tĩnh gì.

Thấy cô bất động, Diệp Thanh nói: “Xuống?”

"Cậu lên đây."

"Không phải là cậu muốn quật tôi xuống đất sao?"

"Ừ, ấn hay đè lên tường cũng được."

“...”

Lúc Giang Trác súc miệng xong đi đến bên người Diệp Thanh, nhìn cô gái chống nạnh trên tường hỏi: “Cậu không xuống được à?”

Vành tai Ôn Noãn hơi đỏ lên.

Lúc này Diệp Thanh mới phát hiện cô bị kẹt trên tường, thảo nào sáng sớm hôm nay cô lại như một con cú ngồi trên tường.

Cậu ta bật cười: “Lợi hại! Cậu đứng ra là phải làm Wonder Woman!”

Ôn Noãn bĩu môi: “Nhà cậu không mở cửa.”

Giang Trác bước tới cửa đẩy ra: “Cửa này không khóa.”

Ôn Noãn nhìn cánh cửa gỗ đang mở, có chút không nói nên lời.

Mới sáng sớm cô chịu giày vò như vậy làm cái gì!

Diệp Thanh hỏi: “Vậy làm sao cậu lên đó được?”

"Nhảy lên."

Ai biết sau khi lên đây, cô mới phát hiện bức tường này cao như vậy. Với cái khinh công rác rưởi của cô mà muốn nhảy xuống có khi

sẽ bị gãy chân đấy!

Trong khoảng thời gian này, cô không thể làm một con thiêu thân được.

"Mặc kệ cậu." Diệp Thanh xoa xoa bụng: "Tôi đi ăn sáng."

"Đừng ăn nhiều quá!" Ôn Noãn hét lớn sau lưng cậu ta: "Cẩn thận lát nữa phải nôn ra!"

Diệp Thanh xoay người thản nhiên nói: "Yên tâm, tôi sẽ nôn lên mặt cậu!"

"Oe ~~~"

Sau khi Diệp Thanh rời đi, Giang Trác tựa vào cây ngô đồng lười biếng nhìn cô.

Buổi sáng đầu đông, trời lạnh cóng nhưng cậu chỉ mặc một chiếc áo len rộng màu xám nhạt, trông rất sạch sẽ hoạt bát.

Ôn Noãn hơi xê dịch một chút, ngồi ở trên tường hỏi: "Cậu nhìn cái gì?"

Giang Trác ôm cánh tay, nhìn cô: "Muốn xuống không?"

"Muốn nha! Cậu tìm giúp tôi một cái thang đi."

"Không có thang, cũng không cần đến thang đâu."

"Vậy thì làm sao tôi xuống được."

"Tôi đưa cậu xuống."

Ôn Noãn cảm kích nói: "Được. Làm phiền cậu rồi!"

"Làm phiền ai?" Giang Trác hỏi ngược lại.

Cô không hiểu ý cậu: "Cậu đó."

"Tôi là ai?" Giọng điệu cậu lười biếng lại có chút cố chấp.

"Giang Trác?"

Giang Trác không nhúc nhích, tựa hồ như câu trả lời này cũng không chính xác.

Ôn Noãn suy nghĩ một chút, mới ngập ngừng gọi: "Anh Giang Trác?"

Khóe miệng Giang Trác nhếch lên, cuối cùng cũng thông thả đi đến chân tường: "Nhảy đi."

Ôn Noãn có cảm giác như cô đã bị lừa liền nói: "Không phải đã gọi là anh rồi sao? Tại sao còn muốn tôi nhảy xuống?"

"Nhảy xuống đi, tôi đỡ cậu." Cậu giang tay ra.

"Hay là thôi đi. Cậu giòn [1] như vậy nếu tôi nhảy xuống sẽ làm gãy tay của cậu mất..."

[1] giòn: xương dễ gãy

"Sao cậu biết?" Giang Trác hỏi ngược lại, trong con ngươi đen nhánh mang theo một tia nghi hoặc.

Hô hấp của Ôn Noãn hơi chậm lại vội vã giải thích: "Ừm... là anh trai nói, anh tôi cái gì cũng nói tôi biết."

Giang Trác không hỏi thêm mà nhẹ giọng nói: "Cuối cùng thì cậu có nhảy hay không đây? Nếu không nhảy tôi đi ăn sáng đấy."

"Đừng! Tôi nhảy!"

Ôn Noãn cắn răng nhắm mắt lại, nhảy xuống. Cả cơ thể ngay lập tức đung vào vòng tay mạnh mẽ của cậu.

Cảm giác đầu tiên là rất vững chắc.

Lúc cậu ôm cô rất vững chắc, thậm chí còn bị quán tính đẩy lùi.

Không phải kiểu ôm công chúa mà là... cô vòng tay qua bờ vai cậu, hai chân siết chặt lấy thắt lưng cậu.

Mặc dù tư thế này không phải là thứ cô có thể chọn, nhưng mà... nhảy quá giỏi!

Làm trái tim của cô sắp nổ tung luôn rồi!

Cách một lớp áo len, cô có thể cảm nhận được cơ thể dẻo dai và khỏe mạnh cũng như mùi thuốc Đông y thoang thoảng từ quần áo cậu.

Hai người cách nhau rất gần, hai mặt nhìn thẳng vào nhau, một vài sợi tóc mái rủ xuống trước mặt.

Dường như có một vũ trụ sâu thẳm trong đôi mắt đen của hắn. Đẹp đến mức không thể nhìn vào nó.

Giang Trác cười cười: "Ông đây còn giòn sao?"

Ôn Noãn ngoan ngoãn lắc đầu, lỗ tai nóng lên, nhanh chóng tụt xuống.

Giang Trác rất tự giác chỉnh lại cổ áo hỏi: "Tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Ừm, cả đêm không ngủ."

Tay cậu hơi dừng lại: "Cả đêm đánh cọc gỗ à?"

"Ừ." Ôn Noãn dựa vào tường, ngón chân giẫm lên đá trên mặt đất, nhàn nhạt nói: "Trận đấu sắp bắt đầu. Trước đây tôi rất lười luyện công, bây giờ chỉ có thể giành hết thời gian để luyện tập thôi."

Giang Trác cúi đầu xoa đầu cô bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc cậu có phải là con gái không vậy?”

Ôn Noãn không hiểu còn tưởng cậu đã nhìn ra gì đó rồi: “Tôi... tôi sao lại không phải chứ.”

"Vậy thì đừng thức khuya." Giang Trác vừa nói vừa không chút lưu tình xách cô ra ngoài cửa: “Cút về ngủ đi.”

“Này!”

Ôn Noãn nắm lấy vòng kéo cửa gỗ: “Đừng mà, tôi tới đây để thách đấu Diệp Thanh, nếu không đánh xong tôi sẽ không ngủ được!”

Tối hôm qua cuối cùng cô cũng vất vả tìm ra cách để phá được chiêu thức của Diệp Thanh cho nên phải thử một lần.

Vừa lúc đó Diệp Thanh ngậm bánh bao từ trong phòng đi ra, nghe xong liền lườm nói: “Anh Trác, cậu nghe thấy không, lần này không thể nói là tôi bắt nạt con gái nữa. Chính cậu ta khiêu khích trước.”

Giang Trác bất đắc dĩ buông áo Ôn Noãn ra, lùi lại mấy bước nhường chỗ cho họ thi đấu.

Những bác lớn tuổi trong tứ hợp viện dậy sớm cũng đi qua xem
— —

"Đúng là một cô bé đẹp trai!"

"Đây không phải là Hàn Hàn, bạn cùng lớp của Tiểu Trác sao? Sao thẳng bé lại ăn mặc như con gái rồi!"

"Mất bà có vấn đề à? Đây rõ ràng là một cô gái!"

"Công phu cô bé này không tồi nha, vậy mà có thể đánh với thẳng nhóc nhà họ Diệp nhiều chiêu như vậy."

...

Giang Trác bình tĩnh nhìn cô.

Động tác của cô nhẹ nhàng và linh hoạt, chủ yếu tập trung lấy công làm thủ, cố gắng phá được đòn tấn công dữ dội của Diệp Thanh.

Soái! Quả thật rất soái! Bốn chữ hiên ngang oai hùng có lẽ chính là để nói bản thân cô bé này.

Ngày hôm qua Diệp Thanh đã từng hạ gục cô bằng bộ quyền pháp tưởng chừng như vô song, vậy mà cô thực sự đã tìm được rồi phá chiêu.

Tuy nhiên, quyền pháp của Diệp Thanh đâu chỉ có mỗi bộ này, hai người đánh nhau kịch liệt khoảng nửa giờ, cuối cùng cậu ta lại quật cô xuống đất một lần nữa.

Lần này không dễ dàng như ngày hôm qua. Diệp Thanh nhú mày thật chặt, không cảm giác được niềm vui chiến thắng một chút nào.

Chỉ mới qua một đêm, tốc độ phát triển của cô ấy... quá nhanh!

Ôn Noãn vùng vẫy đẩy tay cậu ta ra, lần này cô không tức giận như hôm qua nữa mà ngược lại rất vui.

Cả đêm qua suy nghĩ ít ra vẫn có thu hoạch. Ít nhất cô cũng phá được một bộ quyền pháp của cậu ta.

Sắc mặt Diệp Thanh rất xấu, quay lại cộc gồ, thở hổn hển bắt đầu đóng cọc.

Ôn Noãn vẫn nằm trên mặt đất, nhìn trời xanh. Lồng ngực nhỏ nhún nhấp nhô, có chút không thở nổi.

Giang Trác đi tới trước mặt cô, trầm mặc nhìn cô: “Lại nằm trên mặt đất?”

Tâm tình Ôn Noãn đang rất tốt, chớp chớp mắt nhìn Giang Trác: “Tôi không dậy nổi phải làm sao bây giờ anh Giang Trác?”

Giang Trác ôm cánh tay: “Muốn tôi ôm ôm hôn hôn?”

“Cái này... thì không cần.” Ôn Noãn mỉm cười đưa tay ra cho hắn: “Anh Giang Trác kéo tôi dậy đi.”

Giang Trác đánh tay cô một cái rồi xoay người rời đi: “Tôi rất thân với cậu sao?”

Ôn Noãn nắm lấy góc áo len của cậu, chiếc áo len mềm mại rộng thùng thình bị kéo xuống. Từ trên cổ áo lộ ra một vùng da thịt trắng nõn trước ngực.

Giang Trác:...

Cậu vẫn kéo cô gái đang nằm dưới đất lên.

"Anh Giang Trác thật tốt!"

Giang Trác thuận tay phủi bụi trên lưng cô: "Là vì anh của cậu thôi."

Ôn Noãn nở nụ cười: "Biết rồi biết rồi!"

Nói xong cô ngáp một cái: “Buồn ngủ quá, buồn ngủ quá! Anh Giang Trác, tôi vào phòng cậu ngủ một lát nha.” Nói xong liền lên lầu, mở cửa phòng Giang Trác ra ngã xuống giường.

Giang Trác đi theo vào phòng, đứng ở bên cửa sổ bất mãn nói: “Cậu rất thân với tôi sao? Tùy tiện ngủ trên giường đàn ông, anh trai cậu dạy cậu vậy à?”

"Cậu là anh em của anh trai tôi thì cũng là anh của tôi mà."

Ôn Noãn lại ngáp một cái thoải mái ôm chần Giang Trác: “Anh à, đừng ồn ào nữa.”

Từ “Anh” phát ra từ giọng nói nhẹ nhàng của cô, Giang Trác hoàn toàn không có sức chống cự, trong lòng cảm thấy ngứa ngứa.

Cô gái đang ngủ say, trong tia nắng ban mai mờ ảo, khuôn mặt trắng nõn, đôi môi anh đào, có chút ửng hồng nhàn nhạt. Dáng vẻ rất quyến rũ, lại thêm có lúc cải trang thành con trai nên có thêm vẻ tuấn tú.

Ngũ quan cũng rất có hương vị.

Giang Trác nhìn cô chăm chăm hồi lâu, rốt cuộc kiềm chế thu ánh mắt lại.

Cả căn phòng tràn ngập hơi thở của cô, cậu không thể ở thêm được nữa vì thế đi ra ban công chịu gió lạnh cả buổi sáng.

Chương 35: Kỳ s inh lý

Tải ebook: dtv-ebook.com

Buổi chiều Ôn Noãn nghỉ ngơi thật tốt rồi lại đấu mấy hiệp với Diệp Thanh. Tuy cô vẫn không phải là đối thủ của cậu ta, nhưng mỗi một hiệp, cô đều khiến Diệp Thanh tức giận đến mức mắt nổ đom đóm.

Tốc độ tiến bộ quá nhanh.

Diệp Lan đứng dưới tàng cây, giống như thần tiên không nhiễm bụi trần, đôi mắt màu ngọc bích nhìn Ôn Noãn.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tiểu vương bát đản Tạ Tu lại có thể thu được một đồ đệ có thiên phú như vậy cũng là may mắn của ông ta.

Ông nhìn Giang Trác đang làm bài kiểm tra toán bên cạnh, hỏi: “Con nghĩ không thông đến mức nào mới có thể tìm được bạn gái biết đánh nhau như vậy?”

Giang Trác ngẩng đầu, nghiêm nghị trả lời: “Còn chưa phải.”

Còn... chưa phải là bạn gái.

Diệp Lan hiểu được ý tứ trong mắt cậu, ôm tay tiếp tục nói: “Chú vẫn luôn lo lắng tương lai Thanh Nhi nhà chúng ta cưới vợ thì vợ nó nhất định sẽ không vui vì nó suốt ngày đi theo bảo vệ con. Giờ thì tốt rồi, con bé kia còn lợi hại hơn Thanh Nhi...”

Đương nhiên, ý tứ này ngược lại không cần phải nói quá rõ ràng. Diệp Lan kết thúc cuộc trò chuyện, bước tới cao giọng chỉ điểm cho Ôn Noãn vài chỗ.

Ôn Noãn được chỉ điểm lập tức thông suốt suýt chút nữa đã chế trụ được Diệp Thanh.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tất nhiên là Diệp Thanh rất không vui, thu chưởng lại lăm bắm với Diệp Lan: “Chú sao lại giúp cậu ta rồi?”

"Trên võ đài thì phải dựa vào bản lĩnh của mình, dưới võ đài thì đều là công phu mình luyện chú nói mấy câu thì thay đổi được gì?"

Nói có lý như vậy nhưng mà Diệp Thanh vẫn có chút cuống cuống.

Ôn Noãn giống hệt như một con bọt biển, cứ đánh một trận xong là rút ra được một bài học. Lúc đầu cậu ta còn có thể chiếm thế thượng phong, nhưng càng về sau muốn áp chế được cô lại càng khó khăn hơn.

Cậu ta thực sự bắt đầu mất tự tin.

Cơ mà ông trời ban [1] cho thật sự rất khiến người ta phải ghen tỵ!

[1] cơ trời ban: tài năng bẩm sinh

Suốt một tuần lễ trời còn chưa sáng Ôn Noãn đã chạy đến tứ hợp viện đến tối mặt trời lặn mới về.

Diệp Thanh luyện chung với cô tất nhiên cũng có lợi. Hoạt động mùa đông nhất định sẽ không buồn chán xíu nào.

Những giao dịch "chợ đen" riêng tư này mà để Diệp Lan biết nhất định sẽ cắt đứt cái chân chó của cậu ta, vì vậy trong quá trình so chiêu Diệp Thanh và Ôn Noãn đã có thể trao đổi bằng mắt rất ăn ý với nhau.

Diệp Lan nhìn từng chiêu thức của Ôn Noãn đều có bóng dáng của Tạ Tu.

Thật ra thì Tạ Tu là người theo con đường nhân bản, không thích hợp để đối đầu với người ta. Nếu thực sự muốn đấu tay đôi một trận thì trái lại cách quyết liệt của Diệp Lan phù hợp hơn cả.

Tuy nhiên, nếu như người theo con đường nhân bản có thể đạt được cảnh giới lấy mềm thắng cứng thì sẽ trăm trận trăm thắng.

Làm được điều này không phải là dễ, còn phải phụ thuộc vào thiên phú và tâm tính người đó nữa. Nếu có tính tình háo thắng thì sẽ không bao giờ luyện tới cảnh giới đó được.

Tạ Tu là cá muối số một trên thế giới cho nên vô cùng thông suốt đối với cảnh giới cá muối này.

Hai ngày nay cô bé Ôn Noãn này có chút nóng nảy, có thể nhìn ra được con bé thật sự rất muốn thắng, cho nên đến mép cảnh giới cũng không thể chạm tới được, nhưng may mà thiên phú của con bé lại cao.

Muốn học cấp tốc đương nhiên cũng có cách học cấp tốc. Diệp Lan cũng vô tình chỉ điểm cho Ôn Noãn nhiều chỗ.

Nói cho cùng thì cô vẫn là đồ đệ của ông ấy.

Nhiều năm như vậy rồi nhưng Tạ Tu cũng chưa từng gửi cho ông một tin, hơn nữa còn chặn tất cả các số điện thoại WeChat QQ của ông. Giờ phút này lại vì đồ đệ bé bỏng này mà tự mình viết một phong thư ân cần hỏi thăm, thậm chí cả cha mẹ, cô chú Diệp Lan đều hỏi thăm một lần.

Diệp Lan thỉnh thoảng chỉ điểm cho cô gái này, một là vì con bé là đồ đệ nhỏ của Tạ Tu, hai là vì con bé thực sự có tài.

Năm đó, ông và Tạ Tu nắm tay khiêu chiến các môn phái võ lâm, coi như cũng thấy không ít thế hệ trẻ có thiên phú.

Nhưng chưa từng thấy ai lại liều mạng như con bé này.

Diệp Lan thích những đứa trẻ biết nỗ lực lại có chí tiến thủ nên không nhịn được liền muốn giúp cô.

Diệp Thanh đương nhiên không vui, nhưng lại không nói được gì. Chú của cậu ta nói đúng, dạy giống nhau nhưng trên võ đài thì đều phải dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Suốt một tuần, Ôn Noãn đã sớm không nhớ nổi mình đã bị Diệp Thanh đánh ngã bao nhiêu lần, toàn thân bầm dập, nhưng cuối cùng cô cũng có thể thắng hiểm một lần.

Đó là chiêu cô với hai vị sư huynh nửa đêm hôm qua mới học được, không ngờ cuối cùng cũng đánh bất ngờ khiến cho Diệp Thanh không kịp tránh rồi giành chiến thắng.

Diệp Thanh không phục nói: “Lại lần nữa! Tôi không tin!”

Ôn Noãn li ếm môi dưới khô khốc tái nhợt: “Đừng có mà không phục, lần này chính là bước ngoặt của tôi. Từ nay về sau, cậu đừng mơ mà thắng được tôi.”

Hai mắt Diệp Thanh đỏ lên, rất không cam lòng. Cậu ta luyện võ hơn mười năm nay, chưa từng thua, chưa từng!

“A!” Cậu ta hét lên vung nắm đấm về phía Ôn Noãn, nhưng chưa kịp đến gần thì mắt Ôn Noãn đã trợn trắng rồi hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thanh mở to hai mắt, nhìn nắm đấm của mình, lại nhìn Ôn Noãn đang hôn mê.

"Cái đêch..."

Không phải là cậu ta luyện được Kamehameha [2] đấy chứ?

[2] kamehameha: là một chiêu của Songoku trong Bảy viên ngọc rồng.

Giang Trác vừa đi làm thêm về, vừa vào sân liền nhìn thấy Diệp Thanh đang siết chặt nắm đấm của mình đứng chờ ra đó còn Ôn Noãn thì bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi... tôi cũng không biết. Tôi còn chưa chạm vào thì cậu ta đã ngất đi rồi."

Giang Trác sai bước đến, lật mắt cô lên xem sau đó lại bấm vào huyệt nhân trung - giữa mũi và miệng cô.

"Có được không vậy?" Diệp Thanh nghi ngờ hỏi.

Giang Trác lắc đầu: "Không biết, trên tivi người ta làm như thế này."

Diệp Thanh: "Bình thường trên tivi đều làm hô hấp nhân tạo cậu có muốn thử chút không?"

Giang Trác liếc cậu ta một cái: "Cậu biết sao không tự mình thử đi?"

Diệp Thanh gãi gãi sau ót cười nói: "Tôi thử xong rồi sau này cậu ta nhìn thấy tôi một lần đánh một lần thì ai sẽ bảo vệ tôi đây. Đổi lại cậu thử thì không phải còn có tôi có thể bảo vệ cậu à."

Giang Trác lười đấu võ mồm với Diệp Thanh, đẩy cậu ta ra, bế cô về phòng, kêu Diệp Thanh gọi chú cậu ta tới.

...

Diệp Lan ngồi ở bên giường bắt mạch cho Ôn Noãn, sắc mặt đột nhiên có chút lúng túng nhìn Diệp Thanh: "Cháu với con bé luyện tập bao lâu rồi?"

“Hả?” Diệp Thanh đếm ngón tay tính toán một chút: “Buổi sáng cậu ta không tới, buổi chiều đánh mấy hiệp.”

Chuyện bị cô đánh gục, cậu không thể không biết xấu hổ nói ra được.

“Chú Diệp, cô ấy thế nào?”

“Không sao đâu, mệt là người thôi.” Diệp Lan thu tay về, bỏ ống tay áo của cô xuống, nói với Diệp Thanh: “Trong hai ngày hành kinh này không được đấu với con bé.”

Giang Trác và Diệp Thanh đồng thời mở to hai mắt.

Mấy đứa con trai cùng nhau lớn lên... Ba chữ "kỳ kinh nguyệt" đối với họ mà nói là rất bí ẩn, nhưng tốt xấu gì thì họ vẫn biết được một số kiến thức về sức khỏe nên hiểu ngay tại sao Ôn Noãn lại gắt xù.

Giang Trác liếc nhìn Diệp Thanh trách móc, hai má Diệp Thanh đỏ bừng: “Tôi, tôi, tôi... Tôi thật sự không biết. Nếu biết tôi nhất định sẽ không đấu với cậu ta.”

Diệp Lan bảo Diệp Thanh đi tới nhà thuốc lấy thuốc an thần định khí [3] dứt cho Ôn Noãn sau đó còn không quên nói: “Con bé này là con gái con đứa mà sao suốt ngày cứ như một đứa con trai vậy? Kỳ kinh nguyệt của mình còn không thèm để ý.”

[3] an thần định khí: tên loại thuốc Đông y có tác dụng an thần và làm dịu thần kinh.

Không biết tên Tạ Tu kia dạy dỗ thế nào.

Diệp Thanh nói: “Còn không phải vậy sao? So với cậu ta thì anh trai của cậu ta còn giống như con gái hơn. Ôn Hàn thậm chí còn ngồi yên xe đạp mà còn ngồi nghiêng một bên, bình thường lúc ngồi thì bắt chéo chân ngẩng cao đầu, lúc đứng thì khép nép.”

Giang Trác liếc mắt nhìn cậu ta: “Sao lại quan sát kỹ như vậy?”

Diệp Thanh lấy tập vẽ của mình từ trong cặp, mở ra, đặc ý nhìn Giang Trùng: “Xin hãy gọi tôi là Diệp đại thần, nghệ thuật gia biết đánh nhau nhất thế giới.”

Trong tập vẽ có rất nhiều bức chân dung Ôn Hàn, từ đạp xe, úp rổ bằng một tay, còn có ngồi trên bàn học cất tiếng cười to...

Ngũ quan của con người có thể giống nhau, nhưng giọng nói, động tác trong tiềm thức và thậm chí là cả biểu hiện không có khả năng hoàn toàn giống nhau như đúc.

Trong lòng Giang Trác dường như đã sáng tỏ cho nên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Diệp Lan rời khỏi phòng không được bao lâu thì Diệp Thanh cũng bị kêu đi hỗ trợ.

Hai mươi phút sau, Ôn Noãn mơ hồ tỉnh lại, nhưng đôi môi vẫn tái nhợt, gương mặt không còn chút máu, mí mắt yếu ớt mở ra.

Vừa mở mắt cô liền thấy thiếu niên ngồi ở bên giường bệnh.

Nước da trắng trẻo, tóc mái xõa xuống trước mắt, đôi mắt đen láy.

Ánh mắt Ôn Noãn di chuyển dọc theo tầm mắt của cậu rơi trên tập vẽ bên tay cậu, những ngón tay thon dài trắng nõn lật từng bức tranh phác họa khi họ ở bên nhau.

Lúc này, trong mắt cậu dường như có một tia sáng không thể xóa nhòa.

“Đang nhìn cái gì vậy?” Ôn Noãn yếu ớt hỏi.

Giang Trác đưa bức tranh vẽ cho cô: “Anh trai của cậu.”

Ôn Noãn nhìn bức tranh, trong tranh cô với Giang Trác và đám Lục Vũ ngồi dưới khung bóng rổ, ngẩng đầu uống Coca.

Trở về đúng thân phận ban đầu của mình, nhìn lại những bức tranh này, cô luôn cảm thấy dường như đã qua mấy đời rồi.

Có hơi chút chột dạ.

“Khi nào thì cậu ấy về?” Giang Trác hỏi.

“Uh, chắc là lúc khai giảng, sao thế? Cậu nhớ anh ấy à?”

Giang Trác nhếch miệng nghiền ngẫm nhìn cô còn trưng ra một dáng vẻ "Tôi muốn xem xem cậu giả bộ được tới lúc nào".

Ôn Noãn xoa xoa bụng, lại nhìn Giang Trác.

Giang Trác như hiểu ra, hỏi: “Cậu muốn uống nước nóng?”

Khóe miệng Ôn Noãn giật giật: “Không cần.”

Giang Trác đi tới, sờ lên cái trán đầy mồ hôi của cô, lại thử trán mình.

Ôn Noãn: "...Tôi không bị sốt."

Giang Trác "Ồ" lên một tiếng rồi rút tay ra, tay chân có vẻ luống cuống, hỏi: "Đói không?"

Ôn Noãn uể oải nói: "Tôi không thấy đói."

Giang Trác li ếm môi, tức giận hỏi: "Cũng không cảm thấy đau sao?"

"Thân thể tôi vẫn luôn tốt, trước giờ chưa bao giờ đau." Ôn Noãn kéo chăn đắp lên người: "Có lẽ hôm nay hơi quá sức."

"Rốt cuộc thì cậu có phải là con gái không vậy?" Giang Trác xoay người lấy cái ly từ trong tủ bát ra, rửa xong liền rót một ly nước nóng đặt ở đầu giường cho Ôn Noãn.

Ôn Noãn bĩu môi. Lúc trước cô đóng giả Ôn Hàn, Giang Trác vẫn luôn nói cô có phải là con trai hay không, nhưng bây giờ cậu lại chất vấn hỏi cô có phải là con gái không.

Đúng là khó hầu hạ mà.

Cô ủ rũ cầm ly nước nóng lên uống một hớp mới cảm giác khá hơn một chút.

Giang Trác nhướng mắt nhìn cô.

Để tỏ ra mình là con gái, cô có rất nhiều tư thế tinh tế, khoanh chân ngồi trên giường, cầm ly nước nhấp từng ngụm, giống như đoá hoa ủ rũ, rất khác so với lúc đánh nhau.

Giang Trác cầm bút đánh một cái ghi nhớ trên lịch: "Trong hai ngày này, cậu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Không có chuyện gì thì đừng có chạy lung tung, cũng đừng đến đây, nếu không tôi sẽ ném cậu ra ngoài."

"Đừng cho là tôi đang ở trong kỳ hành kinh, là cậu...có thể tùy tiện ném tôi ra ngoài." Ôn Noãn hung hổ uy hiếp cậu: "Tôi còn chưa đến mức đó đâu."

Cô gái này có thể đánh bại Diệp Thanh trong thời gian hành kinh quả thật khiến cho Giang Trác không dám xem thường cô.

Cậu cười cười, bước đến bên giường, tóm lấy cái đầu đang lắc nguầy nguậy của cô: "Cậu muốn thế nào?"

"Tôi... tôi đánh cậu!" Ôn Noãn vung nắm đấm lung tung, nhưng mà thật ra vẫn canh chừng để không đánh trúng cậu.

"Cậu nữ đánh tôi sao?"

Cậu đột nhiên hỏi ngược lại, nghe vậy nắm đấm của Ôn Noãn dừng lại sau đó ỉu xiu bỏ xuống.

Ừm... Thật sự là có chút không nữ.

Giang Trác sửa lại chân đạp lên cho cô, bước ra hành lang thay giày —

"Tôi ra ngoài mua đồ, cậu nằm yên đừng có lộn xộn."

Ôn Noãn nằm trên giường cứng nói: "Bây giờ cho dù muốn nhúc nhích cũng không còn sức nữa."

Giang Trác vừa đi tới cửa, nghe thấy cô vừa trở mình vừa lẩm bẩm nói: "Giường cứng quá rồi!"

...

Giang Trác vừa đi trên đường, vừa lấy điện thoại ra đặt một chiếc nệm êm ái hơn.

Cậu bước đến quán cháo cuối phố, mua một tô cháo cá cà chua đặc đem về, quay đầu nhìn cửa hàng tiện lợi bên cạnh, do dự vài phút rồi bước vào.

Giang Trác đi tới kệ băng vệ sinh thì không khỏi băn khoăn một hồi, đủ loại kiểu dáng và chức năng, có cánh hay không cánh, hẳn không biết chính xác nên mua cái nào liền cảm thấy mình đã phạm phải một chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Sao cậu có thể làm những chuyện ngu ngốc này chứ?

Lúc cô giả trai đã không cần cậu thì lúc trở về hình dạng con gái cô lại càng không cần.

Giang Trác xoay người bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, nhưng nghĩ lại, lỡ như tối nay cô gái này định ở lại qua đêm... hay là mua

một ít.

Cậu quay trở lại cửa hàng tiện lợi rồi đi tới kệ băng vệ sinh một lần nữa.

Cô nhân viên bán hàng thấy cậu đã đi rồi lại quay lại thì cũng đoán được một chút, bước tới giới thiệu cho cậu: “Đây là sản phẩm đặc biệt, chỉ dùng cho ngày hôm nay.”

“Đừng đặc biệt.” Ánh mắt Giang Trác lướt qua một lúc rồi chọn loại đắt nhất đi thanh toán.

Cô nhân viên bán hàng nhìn theo bóng lưng của cậu bất đắc dĩ cười cười, cô ấy vừa nhìn đã biết đây là cậu bé chưa từng có kinh nghiệm yêu đương,

...

Tới nhà, Giang Trác nhìn thấy hai vị sư huynh của Ôn Noãn đi ra, cô gái đi sau lưng Lục Tử Yến đi ra đường tắt.

“Anh Giang Trác, sư huynh tới đón tôi.” Ôn Noãn vẫy tay với anh: “Tôi về nhà nhé.”

Hai tay Giang Trác nắm chặt túi quần, trong lồng ngực có một cổ trống rỗng khó giải thích được, nhưng trên mặt lại không có biểu cảm: “Ừ.”

Văn Trạm nhìn xuống, trên tay Giang Trác còn đang xách bát cháo nóng hổi và...

Giang Trác chuyển túi ni lông ra sau giấu đi.

Lúc đi ngang qua, Văn Trạm thản nhiên nói: “Cảm ơn cậu đã chăm sóc cho con bé, thêm phiền phức cho cậu rồi.”

Khóe miệng Giang Trác hiện lên tia trào phúng: “Không cần, cậu ấy không có mệnh sao?”

Ôn Noãn không biết Giang Trác bị bệnh thần kinh gì, vừa rồi trước khi ra ngoài còn rất tốt, bây giờ lại xụ mặt cho ai xem chứ.

Văn Trạm ung dung mỉm cười nói: "Tiểu sư muội, nói cảm ơn với anh Giang Trác đi."

Ôn Noãn đương nhiên vẫn nghe lời của đại sư huynh nói. Vừa định mở miệng thì ánh mắt lạnh như băng của Giang Trác quét về phía cô khiến cô rùng mình.

Hung dữ cái gì mà hung dữ chứ?

"Ngày mai có thời gian, tôi sẽ nhờ chú Diệp Lan kê một ít thuốc cho cậu." Cậu không cảm xúc nói xong liền xoay người bước vào nhà.

"Ồ." Ôn Noãn như một chú chim cánh cụt nhỏ dựa vào lưng Lục Tử Yến, ngoan ngoãn trả lời.

Khi Giang Trác về đến nhà, bát cháo vẫn còn bốc khói nghi ngút, trong lòng có chút khô khốc khó chịu. Cậu lấy băng vệ sinh trong túi ra, chuẩn bị ném vào thùng rác.

Do dự một lúc cậu lại không vứt đi nữa mà cất vào tủ của mình.

Chương 36: Động lòng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong cửa hàng tiện lợi, Ôn Noãn húp sạch sế nước trong tô mì gói, có vẻ như là bị đói không ít.

Lục Tử Yển vừa mới ăn cơm tối xong nhìn thấy Ôn Noãn như vậy cũng cảm thấy đói liền mua một hộp mì Oden nóng hổi.

Văn Trạ dựa vào bàn. Làn da của anh ấy trông rất mịn màng dưới ánh đèn rực rỡ, được chăm sóc còn tốt hơn cả làn da của Ôn Hàn. Vẻ mặt thanh tú, bất cần đời cực kỳ thích hợp với thân phận con nhà giàu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Bà cô của tôi ơi, bà đừng có mà tự làm khổ nữa biết không?" Anh ấy hất hàm lạnh lùng nói: "Luyện công không phải là chuyện nhất thời, nếu cứ tiếp tục như vậy thì còn chưa lên được võ đài em đã tự hại mình trước rồi."

Bình thường anh ấy không nhiều lời như vậy nhưng mà lần này thực sự không thể chịu nổi một hành vi nóng lòng muốn thắng của Ôn Noãn, vì vậy mới phải lấy tư cách là đại sư huynh dạy dỗ cô một chút.

Ôn Noãn vẫn yên lặng cúi đầu ăn mì.

Lục Tử Yển cũng đặt cục thịt viên xuống nói: "Tụi anh biết là em muốn cứu anh trai của mình, nhưng em cũng biết rất rõ một điều là môn phái chúng ta không phải kiểu thích tranh đấu tàn nhẫn mà là tu thân dưỡng tính. Em hiểu thế nào là tu thân dưỡng tính đúng không?"

Ôn Noãn ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, rồi bĩu môi nói: "Nhị sư huynh à, anh chính là người không đánh nhau ở trường thì cũng đánh nhau trên đường. Anh nên tự mình hiểu rõ tu thân dưỡng tính là cái gì trước đã rồi hãy dạy dỗ em sau."

"Này, cái con bé kia! Em dám cãi lại nhị sư huynh em kính trọng nhất như vậy hả?"

Văn Trạm chậm rãi nói: "Trên đoạn đường này của chúng ta, cái vấn đề cần nói nhất chính là tâm tính. Nếu như trong lòng em chứa chấp niệm muốn giành chiến thắng, không thể giữ tâm thanh tịnh thì em nghĩ em sẽ thắng được ai? Ngay cả anh em cũng không thắng được!"

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Hay!" Lục Tử Yến vội vàng đệm thêm: "Em có tin là ngay cả anh em cũng không thắng được không?"

Ôn Noãn lẩm bẩm nói: "Nhưng em thắng Diệp Thanh."

"Em thắng Diệp Thanh thì sao, trên đời này có rất nhiều cao thủ vẫn chưa xuất hiện, em có thể đảm bảo là em mạnh hơn tất cả bọn họ không?"

Ôn Noãn yên lặng ăn mì.

"Em phải chuẩn bị sẵn tâm lý trong trường hợp không lấy được thuốc." Văn Trạm lý trí nói: "Chỉ khi em có tâm lý cân đối thì em mới có khả năng chiến thắng."

Khi Ôn Noãn xuống núi, sư phụ đã dặn dò cô, tập võ không được tàn nhẫn, háo thắng. Ôn Noãn miệng thì dạ vâng nhưng cũng chỉ làm được ba phần.

Nhưng mà chuyện của Ôn Hàn cô thật sự không thể nhún nhường được.

Phần lớn thời gian cô đều ở sư môn rất ít khi về nhà. Thật ra là không phải cô không muốn về, chẳng qua là cô không muốn thấy cha mẹ cãi nhau, không muốn thấy bầu không khí trầm lặng bao trùm căn nhà.

Sau này cha mẹ cô ly hôn, trong nhà lại càng quạnh quẽ hơn.

Cô không biết những năm nay Ôn Hàn đã sống như thế nào, nên vẫn luôn cho rằng anh ấy là một tên nhiều tiền gốc gác, phá phách đến mức không ai quản được. Mấy ngày nghỉ lễ về nhà cô cũng không quan tâm đến anh ấy nhiều.

Thế nhưng lúc này phải tráo đổi thân phận, khi cô buộc phải trở thành "Ôn Hàn", trải qua thanh xuân và cuộc đời của anh ấy, cô mới biết rằng anh trai mình lại có nhiều chấp niệm và không cam lòng như vậy.

Anh ấy cũng đã rất nỗ lực để được cha công nhận, để có được một gia đình vui vẻ hoàn chỉnh.

Anh ấy vẫn luôn hy vọng về một điều đã sớm đã xa vời không thể quay lại được nữa.

Kỳ thực Ôn Noãn không hề có cảm giác ỷ lại, cũng đã sớm không còn ôm hy vọng về một gia đình thiếu tình yêu thương của cha và mẹ lại đang bên ba bên ngoài.

Thế nhưng từ trước đến giờ cô chưa từng cảm giác được Ôn Hàn ỷ lại cô như vậy.

Cái cảm giác được người khác ỷ vào buộc cô phải trở nên mạnh mẽ hơn. Bởi vì chỉ khi trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể bảo vệ những người mình yêu thương khỏi mọi tổn thương trong thế giới tăm tối này.

Nhưng mà bây giờ bản thân cô thực sự rất yếu.

Câu nói của Văn Trạm: “Em hãy chuẩn bị tinh thần nếu không lấy được thuốc.”, làm sao cô có thể bình tĩnh chấp nhận chuyện này đây? Đó là người thân thiết nhất với cô trên đời này. Hai người các cô là cùng một bào thai sinh ra giống như chỉ là một người mà thôi.

Nước mắt cô rơi lên bàn, Ôn Noãn cúi đầu dùng sức dụi mắt.

Lục Tử Yến há to miệng: "Tiểu sư muội khóc rồi! Đây đúng là kỳ quan hiếm có của thế giới mà! Đến đây để cho sư huynh thưởng thức một chút!"

Ôn Noãn rất không khách khí đẩy mặt Lục Tử Yến ra, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta.

“Được rồi.” Văn Trạm nói: “Trong khoảng thời gian này, sư huynh sẽ luyện công với em, nhưng em phải hứa với anh là không được gấp gáp. Nếu như không lấy được thuốc cũng không được đau lòng.”

Ôn Noãn ngoan ngoãn gật đầu.

...

Ngoài ô cửa sổ kiểu Pháp [1], Giang Trác đứng trong bóng tối nhìn cô gái lau nước mắt bên cửa sổ liền châm một điếu thuốc.

[1] cửa sổ kiểu Pháp: Cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, như tên cho thấy, cửa sổ dùng để chỉ các cửa sổ được xây trên bề mặt sàn của một bức tường có chiều cao nhất định, cho dù đó là một ngôi nhà nhỏ, ngôi nhà lát gạch hay tòa nhà, sau đó được lắp đặt cửa sổ từ trần đến sàn để tăng chiều cao của cửa sổ càng nhiều càng tốt, để cửa sổ được cố định trực tiếp trên sàn

Trên đường về nhà, trong lòng cậu vẫn không ngừng khó chịu. Cậu không biết chuyện gì đang xảy ra mà hình ảnh người con gái kia rơi nước mắt vẫn cứ quẩn quanh trong tâm trí mình.

Phiền phức.

Diệp Thanh còn đang đóng cọc ngoài sân, thấy Giang Trác im lặng trở về, thở hển hển hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Mua thuốc lá.” Cậu đi thẳng vào nhà, dường như nghĩ đến điều gì đó, quay đầu lại hỏi: “Bí thuốc trong trận đấu là thuốc gì? Rất quan trọng sao?”

"Giỡn à? Bí thuốc có thể cứu mạng người đấy. Nói cách khác là cho cậu thêm một cái mạng nữa, ai mà không muốn chứ."

"Nhà họ Ôn có ai bị bệnh à?" Giang Trác vẫn tiếp tục hỏi.

"Không nghe ai nói gì. Hình như khoảng thời gian trước ông cụ nhà họ Ôn bị xuất huyết não, nhưng đã được chữa được rồi. Hiện tại tình hình vẫn ổn, không cần đến bí thuốc."

Giang Trác trầm ngâm đi lên lầu, nhìn thấy quyển tập vẽ của Diệp Thanh trên bàn. Trong bức tranh, một thiếu niên tóc ngắn đang ôm quả bóng rổ, mỉm cười với anh.

Trong đầu Giang Trác đột nhiên hiện lên một suy nghĩ đáng sợ...

Nếu như thật sự là thay mặt đối đào, vậy thì "đào" kia đang ở đâu?

Diệp Thanh chẳng biết đã đứng ở cửa từ lúc nào lén lút nhìn mình. Giang Trác đặt tập vẽ xuống quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì?"

Diệp Thanh nghi ngờ hỏi: “Không lẽ cậu mềm lòng muốn giúp con nhỏ kia khuyên tôi nên bỏ thi hả?”

"Khuyên cái gì?" Giang Trác thản nhiên nói: "Hai người tự dựa vào bản lĩnh của mình đi."

“Vậy là được rồi, tôi chỉ sợ cậu sẽ giúp cậu ta thôi.” Diệp Thanh thở phào nhẹ nhõm, đi tới ôm vai Giang Trác: “Chúng ta là anh em

lớn lên cùng với nhau mà.”

Giang Trác đánh tay cậu ta một cái: “Tôi là người không có nguyên tắc như vậy à?”

Diệp Thanh dùng vẻ mặt đáp: Thật là trùng hợp, cậu chính là người như vậy đấy!

“Giống như chú Diệp đã nói, khi lên võ đài thì cậu phải tự dựa vào bản lĩnh của cậu thôi.” Giang Trác cầm quyển tập vẽ lên, khoe miệng tự tin nhếch lên --

“Và lại thì cậu cũng không đánh lại cô ấy.”

"Cậu cậu cậu... cậu thật quá đáng mà!" Diệp Thanh bất mãn: "Làm gì có ai làm anh em như cậu chứ! Tự dưng nâng cao ý chí của người khác rồi tự diệt uy phong người của mình như vậy!"

Vẻ mặt Giang Trác dịu dàng hơn rất nhiều: "Cô ấy cũng là..."

Người một nhà.

Hai vị sư huynh luyện công với Ôn Noãn mấy ngày, hồi trước sư phụ lúc nào cũng khen Ôn Noãn có thiên phú nhưng bọn họ hoàn toàn không phục.

Thế nhưng trong hai ngày này, họ đã thực sự nhìn thấy chỗ hơn người khác của Ôn Noãn.

Mỗi ngày cô đều có thể tiến bộ, hơn nữa còn tiến bộ đáng kinh ngạc. Trong toàn bộ võ lâm có được mấy người có thể đạt được trình độ này?

Ôn Noãn hôm nay chính là con cá muối trở mình [2].

[2] cá muối trở mình: Đề cập đến một người đang trong hoàn cảnh khó khăn, hoặc một người đang có hoàn cảnh kinh tế tồi tệ, và đột ngột chuyển sang hướng tốt hơn. Nó là một ẩn dụ cho một người

hoặc một sự vật bị khinh thường, quay theo thời gian và có một giá trị khác với quá khứ.

Trong thời gian này, Ôn Noãn cũng đã bình tĩnh lại, không còn nóng lòng muốn thành công như trước nữa.

Loại chuyện này không được gấp gáp, đúng như đại sư huynh nói, cô nhất định phải chuẩn bị tâm lý bị thua. Trên đời này còn có vô số cao thủ tài ba vẫn chưa xuất hiện cho nên cô thật sự không dám khoe khoang khoác lác là có thể thắng tất cả mọi người.

Ngay cả khi kết quả có tệ đến mức nào đi chăng nữa thì nó cũng không tệ hơn tình huống hiện tại được.

Đêm trước tết Nguyên tiêu, Ôn Noãn gửi cho Giang Trác một tin nhắn hỏi tết Nguyên Tiêu có rảnh không?

Gửi tin nhắn xong điện thoại vẫn im ắng, Giang Trác vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Ôn Noãn rất nghi ngờ là cái người này căn bản không nhớ số điện thoại của cô.

Lúc trước cậu đối xử tốt với cô hoàn toàn là vì anh trai cô.

Nghĩ đến đây, Ôn Noãn có cảm giác như cô đang tự mình đa tình.

Yêu đương cái chó má gì chứ, không vui vẻ chút nào! Còn không bằng cô đi luyện công!

Ôn Noãn đá mấy cục đá dưới chân, buồn bực không muốn nói chuyện đi thẳng vào nhà. Ai ngờ lại gặp phải Lục Tử Yển đang bùng tô mì hỏi cô:

"Tiểu sư muội ăn mì không?"

"Ngày nào cũng ăn, mặt anh không nổi mụn à?" Ôn Noãn rất không vui trả lời rồi giậm chân chạy lên lầu, đóng cửa phòng lại.

"Ai chọc em à?"

Ôn Noãn đang cau có nằm ở trên giường, định xóa số điện thoại di động của Giang Trác thì không ngờ cậu ta lại gọi tới.

Trái tim của Ôn Noãn bỗng đập thành thịch, tất cả cái yêu đương chó má ban nãy đều bị quăng ra sau đầu. Cô hắng giọng, cố ý dùng giọng nói trong trẻo của con gái gọi: "Anh Giang Trác."

"Nói chuyện bình thường."

"Ờ."

"Tôi vừa mới làm bài tập của kỳ nghỉ đông nên không nhìn điện thoại, có chuyện gì sao?"

Ôn Noãn nghe được cậu nhắc tới bốn chữ bài tập của kỳ nghỉ đông liền giật mình: "Bài tập nghỉ đông?"

Giang Trác nghe giọng điệu này của cô, liền biết hơn nửa là cô đã quên bég nó, khẽ ừ một tiếng.

Trong đầu Ôn Noãn bây giờ đều là bài tập kỳ nghỉ đông. Cô thật sự đã quên, quên sạch sành sanh, chưa đụng tới một chữ!

"Cậu tìm tôi có chuyện gì?" Giang Trác hỏi.

Ôn Noãn thấp thỏm nói: "Sắp đi học lại rồi, khai giảng anh trai tôi sẽ trở về mà hết kỳ nghỉ đông này tôi cũng phải đi rồi. Cho nên tôi mới muốn mời cậu tết Nguyên Tiêu này đi ăn một bữa cơm rồi đi dạo."

Khóe miệng Giang Trác nhếch lên: "Anh của cậu đi du lịch cũng chơi đủ lâu rồi. Cậu ta làm bài tập nghỉ đông chưa?"

Ôn Noãn rất ranh ma lắm bẻm nói: "Cậu còn quản anh ấy làm bài tập xong chưa nữa à? Nếu cậu để ý vậy sao không trực tiếp làm cho anh ấy luôn đi?"

"Nghĩ hay thật."

Ngón tay Ôn Noãn cuốn cuốn lộn tóc hỏi: "Tối mai, cậu có đi không?"

"Cậu mời thì tôi sẽ đi."

Ôn Noãn bấu môi tức giận nói: "Được rồi, tôi mời."

"Được."

Ôn Noãn hẹn Giang Trác xong thì vội vàng cúp điện thoại, cầm bài tập nghỉ đông chạy nhanh xuống lầu.

"Các anh trai yêu dấu, giúp em với! Gấp!"

Hai người Lục Tử Yến và Văn Trạm đang chơi PSP [3], Lục Tử Yến nhìn xung quanh: "Lần trước con bé này gọi chúng ta anh trai yêu dấu là lúc nào vậy?"

[3] PSP: (playstation portable) trò chơi điện tử

"Là lúc con bé với tiểu sư đệ dùng máy lọc nước nấu lẩu bị sư phụ bắt gặp đòi đánh gãy chân hai đứa nên kêu cứu."

Lục Tử Yến rùng mình nói: "Thôi đi, anh trai yêu dấu của em đang nằm trong bệnh viện kìa. Em gọi vớ vẩn gì vậy hả?"

Ôn Noãn cầm mấy quyển sách bài tập khóc thút thít nói: "Các anh mà không giúp em thì lúc đi học lại em chắc chắn sẽ bị đuổi ra khỏi lớp chuyên. Em đã rất vất vả mới vào được lớp tốt nhất đấy."

"Anh không nghe lầm chứ? Sư muội thích học tập từ lúc nào vậy?"

Ôn Noãn nói: "Em vẫn luôn yêu thích học tập mà."

Văn Trạm cầm lấy sách bài tập, bình tĩnh nói: "Anh cá năm tẹ là tên nhóc đẹp trai họ Giang kia cũng ở lớp chuyên."

Lục Tử Yến giật mình hiểu ra liền tấm tắc lắc đầu: "Đúng là con gái."

Ôn Noãn cười đưa sách bài tập cho bọn họ: "Nếu hai anh đều ở đây thì cùng giúp em luôn đi, nha hai anh trai tốt!"

Cô gái bình thường soái không thua gì một đứa con trai, nhưng lại tự nhiên lại không làm bộ nữa, đôi mắt trong veo khiến người ta thích.

Ngay cả người có ý chí sắt đá như sư phụ cũng không chịu nổi mà cưng chiều cô ấy đến tận trời.

Ba sư huynh muội ngồi xung quanh bàn trà chiến đấu với đồng bài tập suốt đêm. Đến ngày hôm sau người nào người nấy nằm la liệt trên sofa ngủ một giấc đến chiều.

...

Diệp Thanh luyện công trong sân, nhìn thấy Giang Trác mặc một chiếc áo khoác cậu mới mua năm nay từ trong phòng đi ra.

Cậu vốn chính là cái móc áo, không phải là quần áo làm đẹp cho cậu mà ngược lại chính cậu làm đẹp cho quần áo. Bất kỳ loại quần áo nào trên người Giang Trác đều mang một vẻ đặc biệt.

Khi Giang Trác chuẩn bị đi ra ngoài, Diệp Thanh lập tức đứng ở trước mặt cậu, quan sát từ trên xuống dưới: "Không đúng, rất không đúng, sáng nay cậu không mặc bộ này."

Cậu ta lại khịt mũi thần bí hỏi: "Cậu còn gọi đầu nữa?"

Giang Trác chửi: "Mũi chó."

"Cậu thành thật khai báo mau lên! Cậu ra ngoài làm cái gì? Đi gặp ai? Mấy giờ về? Về rồi vẫn còn yêu tôi không?"

Giang Trác đẩy khuôn mặt to của cậu ta ra: “Cô gái đã đánh bại cậu trong kỳ kinh mời tôi đi ăn tối.”

Diệp Thanh tức giận: “Ôn Noãn thì nói là Ôn Noãn, tại sao phải nhấn mạnh chuyện cậu ta đã đánh bại tôi chứ? Đáng ghét.”

Hay là đang trong kỳ sinh lý nên có vẻ cậu cũng yếu ớt như con gà con rồi.

"Nếu cậu còn chặn cửa một lần nữa thì mỗi ngày tôi đều nhấn mạnh một lần trước mặt cậu."

Diệp Thanh khoanh tay nói, “Tối nay cậu ta rủ cậu đi dạo hội chợ. Động cơ không trong sáng nha.”

"Cứ tự nhiên phát huy trí tưởng tượng của cậu đi." Giang Trác thờ ơ nói: “Nhưng đừng có cản đường, tránh ra.”

Diệp Thanh nói, “Đêm nay là tết Nguyên Tiêu, nếu là hồi xưa thì là ngày lễ tình nhân. Tối nay hai người đi dạo hội chợ, làm tròn lại thì chẳng khác nào là kết hôn động phòng sao?”

"Cậu làm tròn hơi lớn rồi."

"Giang Trác, chẳng lẽ là bởi vì cậu ta giống Ôn Hàn? Cậu điên rồi."

Giang Trác đi ra ngoài, không trả lời cậu ta.

"Tôi nói cho cậu biết là cậu đang đùa với lửa đấy! Nếu như để cậu ta biết cậu xem cậu ta như là người thay thế thì chắc chắn sẽ đánh cậu đến mức cha mẹ và chú tôi cũng không nhận ra!"

Giang Trác gườm gườm không phản ứng lại với cậu ta.

Cô không phải là người thay thế gì cả! Cô chính là cô, là người mà chỉ cần liếc mắt một cái đã làm cậu động lòng, cả một đời không thể nào quên.

Chương 37: Nguyên Tiêu

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hôm nay Ôn Noãn ăn mặc rất xinh đẹp.

Thời tiết bây giờ vẫn se lạnh nhưng cô lại chỉ mặc một chiếc áo len mỏng rộng rãi, bên dưới là váy và đôi bốt thấp đến mắt cá, giống như những cô gái nhỏ thích chưng diện xuống phố đi dạo.

Giang Trác thật sự không hiểu nổi suy nghĩ trong đầu của mấy cô gái này. Bọn họ quanh năm suốt tháng đều thích mặc váy, mùa hè váy mỏng, mùa đông váy dày, chỉ một mảnh vải như vậy thì có gì đẹp mà nhìn chứ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng khi cậu nhìn thấy Ôn Noãn đứng dưới ánh đèn lồng lập lòe thì cậu mới chợt biết được con gái mặc váy xinh đẹp như thế nào.

Đôi chân thon dài thẳng tắp, vòng eo thon thả, sau lưng là nền đèn lồng đỏ rực phản chiếu khuôn mặt hồng hào, tràn đầy sức sống của cô, con ngươi đen nhánh trong veo, đôi môi hồng hào.

Nhìn thấy cậu, cô đột nhiên mỉm cười, hai bên má lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, trong mắt đều là dịu dàng như trăng rằm —

“Anh Giang Trác.”

Ôn Noãn chạy tới kéo tay áo Giang Trác: “Tôi thấy bên bờ sông có rất nhiều món ngon, tôi dẫn cậu đi ăn nha.”

Giang Trác để mặc cho cô lôi kéo mình chậm rãi đi theo sau lưng cô. Hai người đi đến một quầy hàng gần chợ đêm, rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Giang Trác nhìn cô đang bận rộn mua rất nhiều đồ ăn vặt từ các gian hàng khác nhau: takoyaki, xiên nướng, phi lê gà chiên xù, bắp nướng...

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Cậu nói mời tôi ăn cơm là ăn mấy thứ này sao?"

"Cậu không thích ăn sao?" Đôi mắt hạnh đen như mực của cô nhìn chằm chằm cậu, trong ánh mắt trong veo lại có chút tủi thân: "Nếu cậu không thích thì chúng ta đổi món khác đi."

Giang Trác nhìn đống đồ ăn vặt trên bàn, tất nhiên đây đều là mấy món bình thường "Ôn Hàn" rất thích ăn ở nhà ăn của trường.

Cậu từ trong cổ họng kéo ra hai chữ: "Rất thích."

Ôn Noãn thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Cậu thích là tốt rồi. Đừng khách sáo, cậu muốn ăn gì nữa thì cứ nói cho tôi biết tôi sẽ mua cho cậu."

Giang Trác nhìn hồi lâu, cảm thấy chỉ có bắp nướng là ăn được nên liền cầm một cây bắp ăn từng chút một.

Ôn Noãn bưng một tô mì chua cay nóng hồi lên yên lặng ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cậu, trong mắt sáng rực.

"Lần sau khi nào mới có thể gặp lại cậu?" Giang Trác hỏi cô.

Ôn Noãn bật cười, hỏi ngược lại: "Anh Giang Trác rất muốn gặp lại tôi sao?"

Ba chữ "Anh Giang Trác" nghe như cô đang làm nũng với cậu. Giang Trác thật sự không thể chịu nổi bộ dạng cô gọi mình như thế này. Mỗi lần nghe cô gọi thì trong lòng cậu giống như dây cung đang bị kéo căng dây vậy.

Cậu cúi đầu ăn bắp, mặt không chút cảm xúc, nhưng khóe môi lại nhếch lên cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Ngày mai anh trai tôi sẽ về." Đôi mắt giả hoạt như mắt hồ ly của Ôn Noãn nhìn cậu chăm chăm: "Cậu... chắc là rất vui vẻ đúng không?"

Giang Trác đặt cây bắp xuống, nhướn mày hỏi cô: "Cậu đang thử thăm dò cái gì vậy?"

"Làm gì có chứ!" Ôn Noãn cúi đầu tiếp tục, không nhìn cậu nữa.

Đúng lúc này, một thiếu niên mặt sẹo đi tới, bưng ra một miếng thịt nướng nóng hổi cho vị khách ở bàn bên cạnh.

Nhìn thấy Ôn Noãn và Giang Trác, trên mặt cậu ta lộ ra một chút kinh ngạc: "Ôn Hàn, Giang Trác, hai người lại chơi trò tình thú gì vậy hả?"

Ôn Noãn quay đầu lại thì thấy Tần Dĩ đang đeo tạp dề.

Tại sao chỗ nào cũng có mặt cậu ta vậy trời?

Giang Trác hỏi: "Cậu làm gì ở đây?"

"Chợ đêm có hội chợ, tôi ở đây kiếm chút tiền."

"Sắp thi đại học rồi, không cần ôn bài nữa sao?"

"Ông đây đã làm xong bài tập nghỉ đông từ lâu rồi."

Ôn Noãn không nói gì.

Toàn thế giới đều đã làm xong bài tập nghỉ đông rồi sao, đúng là đáng ghét mà.

Tần Dĩ quan sát Ôn Noãn hỏi: "Ôn Hàn, tại sao cậu lại mặc đồ nữ?"

“Tôi không phải Ôn Hàn.” Cô phủ nhận.

Tần Dĩ ngồi vào chỗ bên cạnh bọn họ, tay để sau đầu: "Cậu đừng có mơ gạt được tôi. Nhìn bộ dáng đáng ghét này, lượng cơm trên cái bàn này, đúng, đúng, còn có cái biểu hiện thối tha của cậu nữa, cậu mà không phải Ôn Hàn thì là ai. Đừng tưởng là cậu mặc đồ nữ vào thì tôi không nhận ra cậu."

"Tôi nói không phải thì là không phải! Cậu là ai, tôi có quen cậu không?"

Ôn Noãn không muốn để ý đến cậu ta nữa, quay đầu lại thì thấy Giang Trác cười như không cười, trong mắt cậu dường như có một chút cưng chiều.

Cô chột dạ nhai một viên takoyaki.

Gì vậy? Cái ánh mắt tự phụ không thể nhìn thấu này là sao đây?

Đương nhiên là dù sao đi chăng nữa thì Tần Dĩ cũng không thể nào tin được cô gái nhỏ trước mặt cậu ta là em gái của Ôn Hàn. Thậm chí cậu ta còn không thèm để ý cái quầy thịt nướng của mình mà không chớp mắt nhìn Ôn Noãn, nhìn cô ăn takoyaki, gà rán, đậu hũ thối...

"Ăn như vậy mà nói cậu không phải Ôn Hàn thì ai mà tin được chứ!"

Tần Dĩ chắc chắn cô gái trước mặt cậu ta chính là Ôn Hàn giả trang.

"Cậu có muốn tin hay không thì tùy cậu."

Ôn Noãn lấy khăn giấy lau miệng rồi nói với Giang Trác: “Anh Giang Trác, chúng ta đi dạo tiêu cơm một chút đi.”

Tần Dã kéo một tay Ôn Noãn lại rồi vươn tay đánh một cái vào ngực cô: "Tôi xin cậu, pháo đài cũng nên nhồi nhiều bông một chút chứ. Cậu giả không giống chút nào!"

Ôn Noãn còn chưa kịp tránh thì Giang Trác đã nhanh tay lẹ mắt chặn trước mặt cô, giữ chặt bàn tay của Tần Dã.

"Còn chạm vào cô ấy một lần nữa, tao bẻ gãy tay."

Cậu trầm giọng nói, thậm chí trong đó còn mang cả một chút uy hiếp. Tần Dã ngượng ngùng rút tay về, buồn bực nói: "Chẳng lẽ là con gái thật à?"

Ôn Noãn nói: "Không thể thật hơn."

"Còn anh trai cậu thì sao?"

"Đi du lịch rồi mai mới về."

Khách ở quầy thịt nướng chờ lâu nên bắt đầu tức giận, vì thế Tần Dã không nói gì nữa, quay lại quầy của mình.

Ôn Noãn cũng đi tới, lấy một nắm thịt dê xiên đưa cho anh ta: "Mời tôi ăn thịt dê đi."

Tần Dã tức giận nói dứt khoát: "Không mời. Trả tiền đây!"

"Chuyện lúc trước tôi còn chưa thay mặt anh tôi tính sổ với cậu đâu, bây giờ chỉ mời bọn tôi một ít thịt dê xiên mà cậu keo kiệt cái gì hả?"

Tần Dã tức giận cầm lấy xiên thịt, lầu bầu nói: "Đúng là không cùng một kiểu người thì không ở cùng một nhà được mà!! Anh em các người ai cũng đều thích chiếm tiện nghi của người khác hết!"

Năm phút sau, thịt đã nướng xong. Ôn Noãn cầm một xiên rồi đưa ba xiên còn lại cho Giang Trác.

"Tôi không ăn cái này." Giang Trác nhẹ giọng nói.

"Ai cho cậu ăn đâu, cầm giúp tôi."

Giang Trác:...

"Cầm đi!"

Suốt đoạn đường đi dạo hội chợ, Giang Trác đều giúp Ôn Noãn cầm mấy xâu thịt dê vẻ mặt đầy ghét bỏ: "Sao mà cái gì cậu cũng ăn được hết vậy? Cậu xem cái mùi tanh nồng như vậy mà cũng ăn!"

Ôn Noãn không tin kéo tay cậu người thử: "Có mùi gì đâu?"

Cô gái nhỏ nắm tay cậu, động tác hai người thân mật, tự nhiên giống như các cặp đôi xung quanh.

Trong lòng Giang Trác ngứa ngáy, nhìn chằm chằm mái tóc ngắn của cô một lúc, sau đó đột nhiên nói: "Cậu đã từng nghĩ đến việc nuôi tóc dài chưa?"

"Cái gì?"

"Không có gì." Cậu dời ánh mắt sang chỗ khác.

...

Hương vị Tết ở Bắc Thành vẫn rất náo nhiệt. Trong tết Nguyên Tiêu, ven sông ngoài trừ các gian hàng ăn vặt, còn có không ít các gian hàng trò chơi vui nhộn, như đoán đồ đèn có thưởng.

Ôn Noãn dừng ở một quầy quà của một gian hàng trò chơi, cô thoáng nhìn liền phát hiện búp bê Na Tra mặc yếm đỏ bằng sứ ở hàng thứ hai bên trái liền chỉ vào đó hỏi Giang Trác: "Cậu có thể giúp tôi lấy cái đó được không?"

Giang Trác liếc nhìn con búp bê gốm sứ nhỏ rồi nói: "Tôi có thể giúp cậu lấy được một trăm tệ ở xa nhất."

"Tôi cần một trăm tệ để làm gì, tôi chỉ muốn con búp bê Na Tra kia thôi."

Giang Trác mua một bộ vòng ném từ cửa hàng, cậu giữ một cái, chín cái còn lại đều đưa cho Ôn Noãn.

"Cậu thử trước đi."

Ôn Noãn cầm lấy vòng tròn bằng nhựa nhắm vào con búp bê. Tuy nhiên, người bán hàng đặt mấy phần quà này cũng thật sự khéo léo, tưởng chừng như chúng ở xa nhau nên dễ dàng ném trúng nhưng thực chất muốn trúng đúng mục tiêu lại rất khó khăn.

Cô ném năm vòng liên tiếp mà không trúng được cái nào, chán nản quay lại nhìn Giang Trác.

Giang Trác ôm cánh tay xem kịch vui, khoe miệng nở một nụ cười vô lại.

Ôn Noãn biết cậu cố tình, nếu bàn về tỷ lệ trúng đích thì thực sự không ai có thể bì được với cậu.

Lúc này, một cô gái bên cạnh có vẻ cũng rất thích con búp bê sứ Na Tra đáng yêu này. Cô ấy đã mua hai mươi vòng nhờ bạn trai ném giúp.

Ôn Noãn vội vàng đẩy Giang Trác: "Cậu nhanh một chút đi, trễ là bị người khác ném trúng mất!"

Giang Trác ôm cánh tay, lười biếng nói: "Bọn họ không ném trúng đâu."

"Cũng không nói trước được, bọn họ mua nhiều vòng như vậy."

Giang Trác chỉ vào bên trái con búp bê, dán sát vào lỗ tai Ôn Noãn trầm giọng nói: "Cậu nhìn xem, hàng thứ hai cách đó không xa. Nhìn thì dễ, nhưng thật ra ở đó có bẫy."

Ôn Noãn nghe được lời này, làm gì còn có tâm trạng để ý đến chuyện cậu sắp cắn vào tai cô. Cô quay mặt lại tò mò hỏi Giang Trác: “Bấy giờ vậy?”

“Quy tắc là phải ném trúng phần quà nhưng không được đụng đến những món quà khác xung quanh thì mới được. Nhưng mà cậu nhìn con heo đất bên cạnh đi. Khoảng cách của nó vừa bằng với bán kính cái vòng của cậu, nghĩa là cơ hội cậu muốn ném trúng Na Tra một cách chính xác mà không chạm vào con heo đất là gần như bằng không.”

Ôn Noãn nhìn cái vòng trong tay rồi lại nhìn con búp bê một lần nữa, có vẻ như cậu nói đúng rồi.

Trong nháy mắt, trên tay của cặp tình nhân kia không còn được mấy vòng, tất nhiên ngay cả một lần trúng quà cũng không có.

Cô gái có chút nản lòng, trách bạn trai: “Sao anh lại ngốc thế!”

Bạn trai cô gái liền đưa cái vòng cho cô ấy: “Em thử làm xem!”

Cô gái liên tục đánh anh: “Nếu em làm được thì còn nhờ anh làm cái gì! “

Bạn trai bị đánh liên tục xin lỗi. Ôn Noãn đứng xem mà còn cảm thấy đau giùm anh ta.

Cô cảm thấy tuy rằng mình biết võ công, nhưng cho dù sau này Giang Trác có làm sai chuyện gì thì cô cũng sẽ không nổi bắt nạt cậu.

Khoan đã, sao tự dưng bị lụy dữ vậy nè!

Giang Trác bước tới, cầm vòng ném duy nhất trong tay, không chút do dự mà ném đi. Chiếc vòng nhựa vững vàng rơi vào con búp bê Na Tra bằng sứ kia, chỉ còn cách vài milimet là đã đụng vào con heo đất rồi.

Nhưng mà cuối cùng lại không hề đụng vào con heo đất đó!

Ôn Noãn kinh ngạc hoan hô: “Anh Giang Trác, cậu tuyệt quá đi!”

Cặp tình nhân kia đều ngẩn người ra, đặc biệt là cô gái, cô ấy nhìn chăm chăm vào con búp bê sau đó lại ngẩng nhìn Giang Trác.

Quả nhiên, người đẹp trai như vậy thì vận khí cũng sẽ không quá kém.

Ông chủ gian hàng đưa con búp bê Na Tra cho Giang Trác, ngượng ngùng nói: “Anh chàng đẹp trai, cậu ném rất chuẩn nha, cậu muốn thử ném vào một trăm tệ không?”

“Không cần.”

Thật ra Giang Trác rất ít khi thể hiện tuyệt kỹ của mình ở nơi công cộng. Những việc này nếu như làm quá nhiều, quá cao thì sẽ gây ra rất nhiều rắc rối.

Đúng lúc này, cặp tình nhân kia đi tới đẩy Giang Trác một cái. Thiếu niên nói với Giang Trác: “Bạn gái của tôi rất thích cái này con búp bê này, anh ra giá đi tôi sẽ mua lại.”

Giang Trác đưa con búp bê cho Ôn Noãn nói: "Không bán, em gái tôi cũng rất thích nó."

Ôn Noãn nhận con búp bê, cười híp mắt hỏi anh ta: "Vậy anh muốn ra giá bao nhiêu tiền?"

Chàng trai nhìn bạn gái, dưới ánh mắt uy hiếp của bạn gái, anh ta ra dấu: "Năm mươi."

"Vậy thì không được rồi, ít nhất phải năm trăm."

"Năm trăm! Cô đùa à? Sao cô không đi ăn cướp luôn đi!"

Ôn Noãn cười híp mắt nói: "Giữa tiệc tiền với bạn gái yêu thích, chọn cái nào thì tùy anh."

Dưới ánh mắt đe dọa của bạn gái, chàng trai loay hoay hồi lâu mới quyết định thuyết phục bạn gái: "Quên đi! Năm trăm là đủ để chúng ta ăn một bữa thịnh soạn. Chuyện này không có lời đâu, cô ta chính là một con sói đeo găng trắng [1]. Ngoan nè, chúng ta không muốn cái này nữa!"

[1] "Sói trắng đeo găng tay trắng" là một thuật ngữ xúc phạm ngày nay, là một phép ẩn dụ cho chuyện bị lừa đảo, hoặc chỉ những người lừa dối khắp nơi.

Cô bạn gái luyến tiếc nhìn con Na Tra trong tay Ôn Noãn, rồi không vui bỏ đi, còn quay sang trách cứ bạn trai mình.

Giang Trác nhìn cô gái cười đến khom lưng, thản nhiên nói: "Thà phá mười cái chùa còn hơn phá một cuộc hôn nhân. Cậu như vậy đúng là thiếu đạo đức mà."

Ôn Noãn ngăm ngμία con búp bê Na Tra trong tay, cười nói: "Tôi thiếu đạo đức vậy thì sao! Đổi lại là cậu thì cậu có mua không?"

Giang Trác liếc nhìn con búp bê sứ trong tay cô, giá thành chỉ có mấy tệ nhưng cô lại muốn người ta mua với cái giá năm trăm tệ quả thật là rất quá đáng.

Nhưng... nếu đổi lại là cậu, đừng nói năm trăm, chỉ cần là thứ cô muốn.

Thì cho dù phải chặt một tay, nhảy vào núi đao biển lửa, cậu cũng sẽ giúp cô có được nó.

Trên đường, Ôn Noãn đều chăm chú ngăm ngμία con búp bê sứ, Giang Trác dừng dừng nói: "Thích lắm sao?"

“Rất thích.” Ôn Noãn cầm lấy tiểu Na Tra đưa tới trước mặt Giang Trác: “Cậu xem này đáng vẻ không vui của nó rất giống cậu.”

Giang Trác liếc mắt.

Ôn Noãn hét lên: "Chính là cái biểu cảm này nè, giống y đúc luôn!"

“Cậu nói thứ này giống tôi, hơn nữa cậu lại thích nó như vậy thì chung quy lại nghĩa là...”

Giang Trác chưa kịp nói xong, trên trời bỗng nhiên xuất hiện những chùm pháo hoa rực rỡ át đi giọng nói của cậu.

Ôn Noãn ngẩng đầu, pháo hoa đủ loại màu sắc in sâu vào đôi mắt long lanh của cô. Cô khẽ mở miệng, lẩm bẩm nói: "Đêm nay còn bắn pháo hoa nữa."

"Nguyên Tiêu thì đương nhiên phải có bắn pháo hoa rồi." Giang Trác che tai, cậu rất ghét nghe những âm thanh nổ đùng đùng này, kích thích của những âm thanh này đối với màng nhĩ của cậu có lẽ còn lớn hơn người thường khiến cậu cáu kỉnh.

“Tôi giúp cậu!” Ôn Noãn vội vàng bỏ tiểu Na Tra vào trong túi xách, sau đó kiễng chân lên che lỗ tai lại giúp Giang Trác: “Cậu giống như một con búp bê sứ vậy, chỗ nào cũng dễ vỡ.”

Giang Trác bỏ tay xuống, cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại của Ôn Noãn đang phủ hai bên tai mình, giúp cậu che lại tiếng pháo hoa nổ.

Khóe miệng cô gái gợi lên nụ cười ngọt ngào, đôi mắt đen nhánh phản chiếu ánh đèn chói lọi xung quanh, trong veo như viên ngọc lưu ly.

Xung quanh cậu bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, người đến người đi, tiếng cười nói đùa giỡn cậu đều không nghe thấy.

Trong giờ phút này, trong thế giới của cậu chỉ có cô.

Chương 38: Tín vật

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi dạo hội chợ xong, hai người đi về nhà. Trên đường về cả hai không nói câu nào, bầu không khí xung quanh hai người rất kỳ quái.

Ôn Noãn là người phá vỡ sự im lặng trước, cô nói với Giang Trác: “Anh Giang Trác, cậu đã tính đến chuyện tương lai chưa?”

"Chuyện tương lai gì?"

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Thì tương lai cậu muốn làm gì?”

Giang Trác lấy chân đá viên sỏi trên đường.

Cậu đã quen cúi đầu nhìn mặt đất khi đi đường rồi, ít khi nào ngược lên nhìn các vì sao.

Tương lai còn quá xa, cậu cũng không biết mình có thể làm được gì. Nếu như năm đó cậu không được chú Diệp Lan đón về thì có lẽ cả đời của cậu sẽ phải uổng phí.

Trước đây cậu còn nói mấy lời tốt đẹp như cậu sẽ là một người nổi bật giữa những người khác nhưng thật ra căn bản chính cậu cũng không tìm được lối đi cho mình. Nếu nói đến ước mơ thật sự của cậu thì có lẽ là...

"Có lẽ là một cảnh sát." Cậu thản nhiên nói: "Nếu như tôi có thể thi đậu."

"Dĩ nhiên là có thể đậu rồi! Xạ kích của cậu chuẩn như thế, nếu đánh người xấu là hợp nhất!"

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Bình thường cảnh sát cũng không được tùy tiện nổ súng." Giang Trác vỗ gáy của cô.

Vốn dĩ Ôn Noãn có thể tránh nhưng mà cô cứ đứng im không thềm trốn. Tuy rằng động tác của cậu có chút thô bạo nhưng chẳng khác gì đang sờ đầu cô, hừ!

"Nhưng tại sao cậu lại muốn trở thành cảnh sát?" Cô hỏi.

Giang Trác nghĩ đến người phụ nữ hận cậu đến tận xương tủy kia, không nói gì nữa.

Ôn Noãn thấy cậu không trả lời cũng không hỏi thêm. Cô tìm trong cổ áo một chút rồi lấy ra một cái ngọc bội bằng cẩm thạch màu trắng, cởi ra đưa cho Giang Trác: "Đây, tặng cậu."

Giang Trác cầm lấy miếng ngọc bội. Hình dáng nó giống như đang được một con rồng ôm lấy, tay nghề tinh xảo, màu sắc nhẹ nhàng.

Ôn Noãn giải thích: "Có một năm tôi xuống núi chung với sư phụ, ông ấy đã mua nó ở một gánh hàng rong, cũng không đáng bao tiền. Dù sao thì cậu cũng đã tặng tôi con búp bê Na Tra này, nên xem như chúng ta huề nhau."

Giang Trác không có nghiên cứu nhiều về ngọc bội nên không nhìn ra được đây có phải là ngọc thật hay không. Mong là nó không nên quá đắt, nhưng mà sợi dây đỏ buộc ngọc bội có nút thắt tinh xảo khiến cậu cảm thấy thích thú.

"Cảm ơn."

"Cậu mau đeo vào đi." Ôn Noãn mong đợi thúc giục: "Đeo vào đi mà."

Giang Trác đeo sợi dây đỏ vào cổ.

Ôn Noãn thường thức nhìn khối ngọc bội trên cần cổ thon dài của cậu càng làm lộ ra làn da trắng nõn nà.

Người đàn ông cô thích đúng là đẹp trai quá mà!

Đương nhiên Giang Trác không thể đeo một khối ngọc bội lớn như vậy ở bên ngoài được cho nên cậu liền nhét nó vào trong cổ áo để lúc nào cũng đeo bên người.

Miếng ngọc bội vẫn còn nhiễm nhiệt độ cơ thể của cô, quả thật là noãn ngọc, trên đó vẫn còn mang theo một mùi thơm.

"Cậu có chắc cái này là sư phụ cậu mua ở gánh hàng rong không?"

Ôn Noãn giải thích: "Cậu yên tâm đi, nó thật sự không đáng bao nhiêu tiền đâu. Sư phụ của tôi rất nghèo. Ngay cả tiền Huabei [1] hàng tháng mà còn không trả nổi nữa là. Nghe nói là gần đây ông ấy đang muốn tăng học phí!"

[1] Huabei: Huabei (Ant Credit Pay) là một loại sản phẩm thẻ tín dụng ảo tạo điều kiện thanh toán tín dụng

Giang Trác cười nhạt một tiếng: "Thật sao?"

...

Sau khi về nhà, Ôn Noãn nằm trên ghế sofa, trong đầu đều là nụ cười xinh đẹp của cậu liền bật cười khúc khích.

Văn Trạm và Lục Tư Yến nhìn cô như có bệnh tâm thần.

"Thế nào rồi? Tối nay được ăn thịt chưa?"

Ôn Noãn khinh bỉ nhìn Lục Tư Yến: "Sư huynh sao anh có thể hạ lưu như vậy chứ!"

"Em xem em đang cười thành cái dạng đức hạnh gì rồi hả? Chẳng khác nữ đại vương sơn trại chút nào!"

"A, anh thật là phiền phức!" Ôn Noãn đẩy Lục Tư Yến ra, lấy con búp bê Na Tra trong túi ra: "Nói tóm gọn lại là đã trao đổi tín vật đính ước rồi."

Lục Tư Yến cầm con búp bê lên quan sát: "Cậu ta tặng cho em?"

"Ừ!"

"Thật đáng yêu, vậy em đưa cái gì cho cậu ta?"

"Em đưa cho cậu ấy miếng ngọc bội mà sư phụ đưa cho em."

Ôn Noãn vừa dứt lời thì đại sư huynh Văn Trạm đang nhàn rỗi ngồi uống sữa trên ghế sofa, suýt chút nữa là bị sặc sữa!

...

Lúc Giang Trác đi lên lầu thì tình cờ thấy Diệp Lan đang bùng mẹt thuốc Đông y xuống lầu phơi nắng, Giang Trác lễ phép gọi: "Chú Diệp."

Diệp Lan đi ngang qua cậu, mũi ông khế nhúc nhích, ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc, ông liền gọi Giang Trác: "Chờ đã."

Giang Trác mù mịt không hiểu chuyện gì quay đầu lại. Không ngờ khi cậu vừa quay đầu lại thì Diệp Lan đã vươn tay móc sợi dây màu đỏ trên cổ cậu kéo khối ngọc bội ra.

Khi nhìn thấy khối ngọc bội hình con rồng, vẻ mặt ông hơi thay đổi: "Con bé đó đưa cho cháu sao?"

"Vâng." Cậu nhàn nhạt đáp.

Diệp Lan im lặng hồi lâu, biểu tình hơi đổi hỏi: "Cháu định kết hôn với con bé?"

Giang Trác: ...

"Tạm, tạm thời cháu không có ý này."

Chút nữa là sắc nước miếng chết rồi!

"Không có ý này mà cháu còn đi nhận loạn đồ của người khác."

Giang Trác cười cười: "Lấy đồ của cô ấy thì cháu phải cưới cô ấy, chuyện này ở đâu ra vậy!"

"Cháu thì biết cái rắm." Diệp Lan vốn luôn là một quý ông cũng không nhịn được nữa mà thô bạo chửi một câu.

"Miếng ngọc bội này có thể xua được tất cả tà khí trên đời, trấn an tinh thần, bây giờ cháu như thế nào thì năm mươi năm sau cháu vẫn như vậy. Đây là bảo bối giấu dưới đáy hòm của sư phụ Tạ Tu của con bé, nói là đồ cưới cho đồ đệ cưng của ông ta."

Giang Trác có chút bối rối: "Cái gì cơ?"

"Từ nhỏ sức khỏe cháu đã không tốt, nếu cháu đeo khối ngọc bội này trên người thì lại rất có ích." Diệp Lan nhét ngọc bội vào trong cổ áo, vỗ cật một cái rồi nhẹ nói: "Đừng để cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy nó."

Đầu óc Giang Trác trống rỗng vài giây, trong đầu toàn là mấy chữ "của hồi môn".

Ngày đầu tiên đi học lại, Ôn Noãn mặc đồ nam giả thành "Ôn Hàn" tới trường học, tất nhiên gây náo loạn không ít.

Cô mặc một bộ đồng phục giản dị kiểu đại học, đi dọc theo con đường rợp bóng cây của trường. Tóc mái của cô dường như đã dài ra một chút rủ xuống lông mày. Trong ánh nắng mùa đông, nét mặt thanh tú của cô thêm vài phần tươi sáng.

Suốt một kỳ nghỉ đông không gặp thì giá trị nhan sắc của "On Hàn" lại tăng lên không ít, cả người mang mười phần hơi thở thanh xuân đầy sức sống.

Dưới sự chú ý của một đám nữ sinh, Ôn Noãn đã đi tới lớp mình. Cô nặng nề đặt cặp sách lên bàn, lấy bút ra, bắt đầu điên cuồng làm bài tập.

Mặc dù hai vị sư huynh đã giúp cô viết không ít, nhưng vẫn chưa viết xong, lúc này cô cảm thấy cực kỳ bất lực, bây giờ có thể tranh thủ được bao nhiêu thì tranh thủ, lát nữa bị ăn mắng ít được chút nào thì đỡ khổ chút ấy.

Học sinh đều đã lần lượt đến lớp, ai cũng ngằm hiểu, đứa nào chưa làm xong bài tập đều đến sớm, nằm gục trên bàn hì hục chép bài của người khác.

Ôn Noãn lục trong ngăn bàn của Giang Trác, vốn là cô cũng không có nhiều hy vọng nhưng không ngờ cô lại lục được bài tập của kỳ nghỉ đông.

Hóa ra anh chàng này đến sớm!

Chỉ là bây giờ không biết đã chạy đi đâu ngủ rồi.

Ôn Noãn tiện tay mở cuốn sổ tổng hợp các dạng bài tập của cậu ra, trong sách dày đặc các bước giải đề.

Đều nói là chữ giống người, nét chữ của Giang Trác trong cái ngạo nghễ còn mang một chút lười biếng, từng chữ đều giống như viết lúc đang ngủ gà ngủ gật.

Mặc dù lười biếng nhưng mỗi đề đập vào mắt Ôn Noãn đều chính xác.

Ôn Noãn cúi người nhìn hành lang ngoài cửa sổ, xác định Giang Trác vẫn chưa về, đang muốn lấy chép vào bài mình thì Diệp Thanh

ngồi phía sau sau kéo cái giọng điệu lười biếng nói: "Này này làm gì vậy hả! Không hỏi mà tự lấy là ăn trộm, trộm sách là trộm, trộm đáp án cũng là trộm!"

Ôn Noãn quay đầu lại nhìn cậu ta, cậu ngay không sợ chết đứng nói: "Chuyện học hành thì làm sao có thể tính là ăn trộm chứ!"

Mới sáng sớm mà kỹ năng châm biếm của Diệp Thanh đã hoàn toàn kích hoạt: "Sợ là cậu muốn bị đánh gãy chân giống Khổng Ất Kỷ [2] rồi!"

[2] Khổng Ất Kỷ: là tên một truyện ngắn của nhà văn Lỗ Tấn, cũng là tên nhân vật chính của truyện. Tác phẩm nói về một người đàn ông tên Khổng Ất Kỷ rất đam mê đọc sách. Ông là khách quen của một quán rượu ở Lỗ trấn, khi ông tới uống rượu ở đây thì trên người toàn vết thương và mọi người đều nói là ông bị đánh do ăn cắp sách. Tuy nhiên ông vẫn luôn không thừa nhận chuyện đó và luôn bịa ra một lý do để thoát hai chữ "ăn cắp". Cho đến một ngày ông bị đánh gãy hai chân vì tội ăn cắp sách đến quán rượu. Ông phải lết bằng tay rất thê thảm, nhưng vẫn giữ kiểu cách như xưa: vẫn tỏ ra khó chịu khi người ta nói mình ăn cắp sách. Uống xong bát rượu, ông lết đi ngay, để lại sau lưng là những tiếng cười. Kể từ sau lần đó không còn thấy Khổng Ất Kỷ nữa.

Ôn Noãn để quyển sách giáo khoa xuống, khinh thường nói: "Lúc trước chép bài tôi sao không thấy cậu chính trực như vậy nhỉ."

Diệp Thanh vẽ một bức tranh Ôn Noãn ăn trộm bài tập về nhà trên một cuốn sách tiếng Anh, giả vờ ngớ ngẩn nói: "Có chuyện này nữa à? Không phải chứ!"

Ôn Noãn buồn bã trả lại sách giáo khoa của Giang Trác lại ngăn bàn cậu, trừng mắt nhìn Diệp Thanh: "Đừng tùy tiện vẽ tôi, tin tôi kiện cậu xâm phạm quyền chân dung không hả!"

Diệp Thanh nhàn nhạt nói: "Tôi không vẽ cậu nữa, chúng ta đi xem Trác ca."

Ôn Noãn bĩu môi: “Đợi lát nữa tôi với Giang Trác phải đổi vị trí ngồi rồi. Chúng ta phải tạm biệt nhau từ đây thôi.”

Cuối học kỳ trước, giáo viên chủ nhiệm lớp của cô Trương Chí Minh định thay đổi vị trí chỗ ngồi, nhưng chưa kịp đổi thì đã nghỉ đông.”

Tâm tư của Giang Trác đối với "Ôn Hàn" rất rõ ràng, cho nên ngồi chung một bàn không phải là chuyện tốt.

"Trác ca của cậu đâu?"

Diệp Thanh thờ ơ nói: "Có lẽ là đi tiễn em gái cậu."

Ôn Noãn dừng bút: "Tiễn ai?"

"Em gái cậu chứ ai! Không phải sáng nay cậu ta sẽ lên xe lửa rời khỏi Bắc Thành sao?"

"Không phải chứ..." Ngày hôm qua Giang Trác hỏi cô lúc nào đi, cô chỉ thuận miệng nói, không ngờ Giang Trác thật sự sẽ chạy đến ga xe lửa!

Nhắc đến Ôn Noãn, Diệp Thanh liền tá hỏa oán giận: “Thật sự là em gái ruột của cậu sao?”

"Tại sao lại không phải ruột thịt?"

"Cậu ta đúng là một loli bạo lực mà." Đến giờ trong lòng Diệp Thanh vẫn còn cảm thấy sợ hãi nói: “Tôi đã lớn như vậy rồi nhưng chưa bao giờ gặp ai có thể đánh được như cậu ta. Thật là đáng sợ!”

Ôn Noãn mỉm cười: “Vậy là đúng rồi, em gái tôi rất lợi hại mà."

Tất nhiên lúc cô đóng giả "Ôn Hàn", làm bất cứ chuyện gì cô cũng giấu đi ba phần võ công, tuyệt đối không lộ công phu thật ra nếu không sẽ dễ khiến người khác nghi ngờ.

Diệp Thanh lại gần Ôn Noãn kề vào tai cô nói nhỏ: “Nói cho cậu biết một chuyện nhưng mà cậu ngàn vạn lần đừng có nói là tôi kể với cậu nghe chưa.”

"Nói nghe thử xem!"

Ôn Noãn lấy chai nước táo đỏ cầu kỳ đại sư huynh làm cho cô ra từ từ uống một hớp.

“Tối hôm qua em gái cậu đã đưa của hồi môn của cậu ta cho Giang Trác, có lẽ Giang Trác sẽ trở thành em rể của cậu đấy.”

"Phụt!"

Ôn Noãn không chú ý liền phun hết nước táo đỏ trong miệng ra ngoài.

“Của hồi môn cái gì?!”

"Cậu không biết sao?" Diệp Thanh như biết được bí mật lớn nào đó, thì thầm nói: “Chú của tôi nói cho cậu ấy biết, miếng ngọc bội kia rất có giá trị, là bảo bối giấu dưới đáy hòm của sư phụ cậu ta, sau này sẽ làm của hồi môn để tìm một mối hôn sự tốt cho đồ đệ cưng của ông ấy.”

Ôn Noãn ôm ngực, bỗng nhiên có một chút buồn bực trong lòng.

Tối hôm qua cô có để ý thấy biểu hiện của đại sư huynh có gì đó không đúng, nhưng anh ấy không để lộ ra điều gì, chỉ nói là tặng rồi thì thôi, Giang Trác là một tên nhóc tốt.

Hóa ra miếng ngọc bội đó còn có nguyên nhân như vậy.

Diệp Thanh có chút ghét bỏ nhìn Ôn Noãn: "Về sau có lẽ chúng ta sẽ thật sự thành người một nhà, cho nên bình thường cậu chú ý lời nói và hành động một chút đừng để cho tôi với Trác ca phải mất mặt."

Ôn Noãn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, lưng dựa vào trên bàn nói: "Chờ đi, Giang Trác biết chuyện này nhất định sẽ đem ngọc bội trả lại cho tôi."

"Trả lại cho cậu?"

"À, ý của tôi là để tôi trả lại cho em gái tôi." Ôn Noãn chắc chắn nói: "Chính miệng cậu ấy đã nói là không thích em gái tôi rồi."

"Thật không?"

"Chắc chắn."

Hai người đang nói chuyện thì Giang Trác bước vào phòng học, trực tiếp đi đến bên cạnh Ôn Noãn ngồi xuống.

Ôn Noãn vui đầu làm bài tập, chột dạ không dám nhìn cậu.

Cậu vừa đi tới, khí ép bức người trên người hắn liền tỏa ra khiến cho Ôn Noãn khó lòng giữ bình tĩnh.

Giang Trác lười biếng, lạnh lùng liếc cô một cái.

Ôn Noãn vui đầu làm bài tập, chột dạ né tránh ánh mắt của cậu.

"Trác ca, vừa rồi cậu đi đâu vậy?"

"Mua đồ ăn sáng."

Giang Trác tựa vào ghế đặt một hộp bánh tiramisu lên bàn: "Tiệm này cũng quá trâu ngươi rồi, tôi đến sớm vậy mà vẫn chưa mở cửa."

"Tiệm tráng miệng đó làm việc rất tùy hứng." Diệp Thanh đồng tình nói: "Nhưng bánh làm ra thật sự rất ngon."

Giang Trác nhẹ giọng đáp.

"Không phải cậu không thích ăn bánh gato sao?"

"Tôi không ăn."

Giang Trác nói xong thì quét mắt qua bạn cùng bàn Ôn Noãn của cậu.

Tóc mái che khuất tầm mắt, đôi mắt hạnh cong cong xinh đẹp kia đang nhìn chăm chăm bài tập trên tay. Xương quai xanh mảnh mai, đôi môi hơi hơi ửng hồng.

Cậu từ từ đẩy chiếc bánh tiramisu qua bàn bên cạnh rồi tiếp tục đẩy nó đến trước mặt Ôn Noãn.

Ôn Noãn liếc nhìn chiếc bánh tiramisu hình tam giác được đóng gói đẹp mắt, bên trên còn được trang trí bằng quả dâu tây đỏ xinh xắn.

"Cho tôi sao?"

Đuôi mắt hẹp dài của Giang Trác hơi hếch lên: "Ừ."

Diệp Thanh nín thở, một đám nam nữ ở phía dưới cũng im bật. Trong nháy mắt những âm thanh ồn ào, huyên náo buổi sáng ngay lập tức biến mất. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hai "thiếu niên" phía trước.

Giang Trác đưa bữa sáng cho "Ôn Hàn", hơn nữa bữa sáng đó lại là bánh gato!

Fan cp im hơi lặng tiếng trong kỳ nghỉ đông phút chốc sống lại.

Có cần phải ngọt ngào như vậy không?!!

Ôn Noãn như một tiểu hồ ly nhìn cái bánh tiramisu trước mặt, rồi lại nhìn Giang Trác, chần chừ không nhúc nhích.

"Sao, muốn tôi đút cho cậu ăn à?"

"Không cần đâu!"

^

Ôn Noãn vội vàng mở gói bánh ra ngửi một cái, xác nhận là bánh thật, cô cầm lấy cái nĩa nhỏ múc một miếng nếm thử.

Tiệm bánh ngọt Nhất Vị là cửa hàng tráng miệng nổi tiếng nhất trong trường trung học số mười ba. Bình thường muốn mua được bánh thì phải xếp một hàng dài, hương vị thì khỏi phải nói. Dưới ánh mắt sáng quắc của Giang Trác, Ôn Noãn nếm thử một miếng cuối cùng lại không nếm được mà nếm miếng thứ hai, thứ ba.

Giang Trác dựa vào bàn, kiên nhẫn nhìn cô từng chút một ăn gần hết cái bánh tiramisu.

Một tên tóc húi cua ở phía sau lớn tiếng nói Ôn Noãn: “Ơ, Ôn Hàn, lúc trước cậu nói sẽ đổi vị trí với tôi, giờ cậu không đổi nữa à?”

Ôn Noãn đặt thìa xuống, chưa kịp nói gì thì Giang Trác đã quay đầu lại nói: “Cậu ấy không đổi nữa.”

Ôn Noãn kinh ngạc suýt chút nữa thì cắn đứt cái thìa.

Cái gì mà không đổi nữa chứ?! Không phải trước khi nghỉ đông đã nói là sau khi đi học lại sẽ đổi chỗ ngồi, sau đó an phận không làm phiền nhau sao?!

Đã nói đổi thì cô nhất định phải đổi!

"Tôi lập tức đổi ngay đây."

Ôn Noãn bắt đầu thu dọn sách vở trên bàn, Giang Trác đề cập cô lại nói: “Hiện tại cậu không được phép đổi, sau này cũng không được.”

Ôn Noãn sắp tức đến phát khóc rồi!

"Tôi... Tôi là trai thẳng! Tôi không nghĩ tới mấy chuyện này, tôi... chỉ muốn chăm chỉ học tập!"

"Thật là trùng hợp, tôi cũng vậy." Giang Trác vỗ đầu cô, khước môi mang ý cười khế cong lên: "Đừng suy nghĩ nhiều, ngoan."

Diệp Thanh ngồi phía sau khó khăn nuốt nước miếng.

Sáng nay Trác ca uống nhầm thuốc hạ trời?!

Trước kia không phải chuyện Trác ca kiêng kỵ nhất là chuyện tình cảm với Ôn Hàn, đến chết cũng không chịu thừa nhận mình thích người ta hay sao? Sao hôm nay... cậu ta như biến thành người khác vậy?

Bạn học muốn đổi chỗ với Ôn Noãn thấy thái độ của Giang Trác cứng rắn như vậy, đương nhiên cảm thấy rất lúng túng.

Nếu đổi vị trí với Ôn Hàn, không chừng cậu ta còn bị Giang Trác hành không ít.

"Ờm cái đó... Ôn Hàn à, tôi suy nghĩ lại rồi... quên đi, tôi không đổi chỗ nữa."

"Này! Cậu đừng sợ, có tôi ở đây cậu ấy không dám làm gì đâu."

Cậu bạn cúi gầm mặt xuống đất: "Thôi quên đi."

Giang Trác nhìn cô lạnh lùng cười nói: "Có cậu ở đây thì tôi không dám làm gì sao? Cậu lấy tự tin ở đâu ra vậy?"

"Cậu... nắm đấm của cậu không mạnh bằng tôi không lẽ tôi còn sợ cậu sao?"

Ôn Noãn hiện tại đang giả làm "Ôn Hàn" nên không cần bận tâm chuyện gì, giờ nắm đấm ra so với Giang Trác: "Nếu dám chọc tôi thì tôi sẽ đánh cho cậu một trận nhớ đời!"

Giang Trác chuẩn xác bắt lấy một quyền của Ôn Noãn, kéo lại gần mình. Cô mất thăng bằng lao vào trong lồng ngực cậu: "Đây, người

này đang chọc ghẹo cậu này, Hàn gia tuyệt đối đừng khách khí với cậu ta!"

Ôn Noãn bị cậu trêu đến hai má đỏ bừng.

Trai đẹp trêu chọc cô, thật muốn chết mà!

"Không đổi thì không đổi." Cô thu tay về, dờ dẫm làm bầm: "Ông đây là đàn ông thì sợ gì chứ! Chẳng lẽ còn sợ cậu ăn tôi sao?"

"Tạm thời sẽ không ăn."

Giang Trác lấy vở bài tập từ trong ngăn bàn ra hỏi: "Bài tập của kỳ nghỉ đông làm xong chưa?"

Ôn Noãn nhìn chằm chằm sách của cậu hồi lâu, cuối cùng bực bội lẩm bẩm: "Còn thiếu nhiều lắm."

Giang Trác cuộn vở bài tập lại gõ đầu cô một cái: "Gọi Trác ca đi!"

Ôn Noãn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Sĩ có thể chết nhưng không thể nhục!"

"Mới kêu cậu gọi một tiếng Trác ca mà cậu đã coi như là đang sỉ nhục cậu, mai mốt kêu cậu gọi tên khác có phải cậu muốn đâm đầu chết không hả?"

"Còn muốn tôi kêu tên gì khác nữa?"

Khóe miệng Giang Trác cong lên: "Tự mình nghĩ đi."

Ôn Noãn không nghĩ ra, nhìn vở bài tập trong tay cậu rồi lại nhìn bài tập lờm chờm chỗ trống của mình, quyết định cúi đầu ngoan ngoãn kêu: "Trác ca."

Sư phụ cô thường nói quân tử không đứng dưới chỗ hiểm, hơn nữa phải vượt qua nguy cơ trước mắt trước tiên!

Giang Trác hài lòng đưa vở bài tập qua.

"Cám ơn lão đại!" Cuối cùng Ôn Noãn cũng có thể mở tập ra điên cuồng chép vào, tốc độ có thể so với Diệp Thanh.

Giang Trác lấy một chiếc thìa khác ăn hết nửa chiếc bánh tiramisu còn lại của cô.

Ôn Noãn chớp mắt nhìn cậu.

"Nhìn cái gì, cậu còn rất nhiều thời gian sao?"

Ôn Noãn vội vàng thu hồi ánh mắt, sau đó mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim [3] tiếp tục đại sự chép bài của cô.

[3] mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim: chỉ đáng về cúi đầu vì ngại ngùng, xấu hổ, v.v. Ngoài ra còn có dùng để nói trạng thái tập trung tinh thần để làm một việc gì đó.

Giang Trác thưởng thức vị ngọt nhẹ nơi đầu lưỡi, trước kia cảm thấy những thứ này quá ngấy khó ăn, hiện tại nếm thử thì thấy cũng không tệ lắm.

"Em gái cậu đi rồi à?"

"À, ừ."

"Khi nào cô ấy trở về?"

"Có lẽ phải đợi đến lễ Thanh Minh, lúc bắt đầu thi đấu." Ôn Noãn có chút chột dạ nói.

Cậu ngậm thìa bánh trong miệng, mở cuốn sách giáo khoa tiếng Anh cũng không suy nghĩ nhiều.

Cũng đúng, kỹ năng nhập vai của cô bây giờ đã có thể đoạt giải Oscar rồi cho nên cậu không thể nhìn ra chút mách khéo gì.

Anh mắt Ôn Noãn rơi vào động mạch trên cổ cậu.

Làn da vùng cổ trắng nõn, căng bóng, bên dưới hầu kết khiêu gợi lộ ra một sợi dây mảnh màu đỏ.

Cô vẫn một mực chờ hấn tức giận trả ngọc bội cho cô, nhưng không ngờ rằng cả buổi tự học buổi sáng đã trôi qua, Giang Trác cũng không có ý định trả lại.

"Giang Trác, đây là em gái tôi đưa cho cậu sao?"

Ôn Noãn dùng đầu ngón tay kéo sợi dây đỏ trên cổ cậu tuy nhiên cô không lấy miếng ngọc bội ra: "Tôi đoán là cậu không thích nó. Không sao đâu. Cậu đưa cái này cho tôi đi, tôi sẽ giúp cậu trả lại cho con bé. Con bé đó xem phim Thái rết rồi không còn biết rụt rè là gì, vậy gì cũng đem tặng loạn. Đợi con bé về tôi sẽ giúp cậu hung hăng trách mắng nó!"

Nói xong Ôn Noãn định gỡ sợi dây xuống nhưng Giang Trác lại nắm cổ tay cô: "Thế nào? Nói đông nói tây một hồi cuối cùng là muốn lấy lại đồ đã tặng sao?"

"Không phải, tôi đoán lúc đó cậu nhất định không muốn nhận quà của con bé nhưng lại ngại làm tổn thương tấm lòng của nó nên mới miễn cưỡng nhận lấy! Không có gì đâu, anh trai sẽ giúp cậu trả lại cho nó."

Đôi mắt Giang Trác híp lại: "Cảm ơn nhưng mà cậu không cần phải trả lại đâu. Tôi rất thích miếng ngọc bội này."

"Cậu... cậu chắc chắn là muốn nhận sao?"

Cậu nheo mắt cười, nói: "Tôi rất chắc chắn."

Chương 39: Tình anh em xã hội chủ nghĩa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong khoảng thời gian đó, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được Giang Trác chắc chắn là bị ma ám cho nên mới thường thường cưng chiều nhìn "Ôn Hàn" như vậy.

Lúc chơi bóng rổ chung với nhau cố ý chuyển bóng cho "Ôn Hàn" coi như cũng được đi, nhưng mà có một lần hai người làm đối thủ, vậy mà những người khác chỉ có thể mở to mắt nhìn Giang Trác nhường bóng cho Ôn Hàn. "Giân tình" của hai người này đúng thật là...

Tuy nhiên đảng cp không dễ tồn tại, giáo viên chủ nhiệm Trương Chí Minh lúc nào âm thầm quan sát như một con mèo cho nên mọi người đều thành thành thật thật làm bộ như không biết gì.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Mặc dù sau đó lão Trương cũng mấy lần bí mật thăm dò điều tra nhưng mà các bạn học đều nhất trí nói đó chỉ là tình anh em xã hội chủ nghĩa mà thôi, ngược lại còn có người nói mấy câu với lão Trương -

"Thầy Trương thầy có chỗ nào không khỏe sao?"

"CP là gì vậy ạ? Em không biết, nó có ăn được không?"

"Thầy Trương là do bài tập của chúng em ít quá nên không đủ để thầy chấm bài sao?"

Trương Chí Minh:...

Chuyện đổi chỗ ngồi trị được ngọn nhưng không trị được gốc cho nên Trương Chí Minh cũng không nhắc lại nữa. Muốn tách được hai

đứa này ra thì ông phải làm lâu dài.

Sáng sớm hôm đó, Ôn Thừa Nghiệp sắp xếp "tai mắt" trong lớp để chặn mấy nữ sinh lớp khác muốn tặng quà và thư tình cho Ôn Hàn lại.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Buổi trưa, Ôn Thừa Nghiệp đợi trong văn phòng làm việc hơn bốn mươi phút, cuối cùng cũng đợi được Trương Chí Minh đến, kích động cáo trạng với ông — —

"Thầy Trương, nhất định là Ôn Hàn có vấn đề. Trong trường lại quan hệ mập mờ không rõ ràng với các bạn học nữ làm xấu hình ảnh của lớp. Người như vậy căn bản không xứng đáng ở lại lớp 1!"

Trương Chí Minh cầm thư tình trên tay Ôn Thừa Nghiệp mở ra đọc rồi hỏi: "Bạn học nữ viết?"

"Vâng ạ! Thầy Trương, Ôn Hàn có quan hệ mờ ám với rất nhiều bạn học nữ, lần trước em tận mắt nhìn thấy cậu ta với một bạn nữ đi ra ngoài uống trà sữa. Ngoài ra còn có chuyện quá đáng hơn nữa..."

Ôn Thừa Nghiệp tiến lại gần giáo viên chủ nhiệm nói nhỏ: "Có lần, cậu ta còn bảo bạn học Triệu Ninh Mạnh uống trà sữa chung một cái ống hút với cậu ta nữa. Thầy Trương, thầy nhất định phải quản chuyện này ạ!"

Trương Chí Minh lại không kinh ngạc chút nào, thành thoi nhấp một ngụm trà rồi mở bức thư đọc lần nữa, càng đọc ông càng thấy vui mừng.

"Ôn Hàn trắng trợn làm bại hoại thanh danh trường học chúng ta như vậy, sau này các bạn khác học theo cậu ta thì làm sao có thể thi đậu vào đại học được chứ?"

"Học theo?" Trương Chí Minh bình tĩnh nói: "Vậy tại sao tôi lại không thấy nữ sinh theo đuổi em thế?"

Ôn Thừa Nghiệp cứng họng, ngượng ngùng nói: "Sao thầy lại thiên vị cậu ta?"

Trương Chí Minh hừ lạnh: "Học sinh Ôn Thừa Nghiệp, kỳ thi tháng trước em được bao nhiêu điểm?"

Nghe ông hỏi thành tích của mình Ôn Thừa Nghiệp bỗng nhiên có chút chột dạ: "Lần trước... hơn năm mươi một chút."

Trương Chí Minh lập tức trở mặt, đập bàn một cái "bốp": "Chỉ bao nhiêu đó điểm mà em cũng dám suốt ngày rảnh rỗi đi quán chuyện của Ôn Hàn! Tự mình lo cho mình trước đi! Đi ra ngoài!"

Ôn Noãn nhận được tin nhắn thông báo thời gian và địa điểm thi đấu từ hiệp hội võ thuật.

Là vào ba ngày lễ Thanh Minh, thuận tiện cho cả học sinh và người đi làm, địa điểm ở khu thắng cảnh 4A cấp quốc gia Tiêu Dao Cốc cách Bắc Thành hơn hai tiếng lái xe.

Ngoài ra cuối tin nhắn còn không quên thêm một lời nhắn -

"Trong thời gian thi đấu, các tuyển thủ tự lo việc ăn ở của mình. Khách sạn trong khu danh thắng có hạn cho nên xin vui lòng đặt khách sạn trước. Để biết thêm thông tin chi tiết, vui lòng đăng ký tại OM [1]."

[1] OM: Opera Management là một phần mềm quản lý khách sạn

Ôn Noãn đang trong tiết học, vốn đang mơ màng sắp ngủ thì điện thoại trong tay rung lên, cô cứ tưởng là một tin nhắn rác.

Cho đến khi điện thoại di động của Diệp Thanh ngồi phía sau kêu một tiếng "ting".

Anh mắt hình viên đạn của giáo viên Tiếng Anh tức thì nhìn bọn họ.

Ôn Noãn lập tức ngồi thẳng dậy, giả vờ nghiêm túc nghe giảng bài nhưng thực chất ánh mắt lại nhìn màn hình điện thoại.

Cô bấm ngón tay tính toán, chỉ còn mấy ngày nữa là tới rồi, trong nháy mắt tinh thần của cô phấn chấn hẳn lên.

Trận đấu này có ý nghĩa rất lớn đối với cô. Cô có thể lấy được bí thuốc để cứu anh trai hay không đều phụ thuộc vào việc cô có đủ bản lĩnh để chiến thắng không.

Ôn Noãn quay đầu lại nhìn Diệp Thanh, anh ấy lấy sách che điện thoại trên bàn, mở app đặt phòng khách sạn ra bắt đầu đặt phòng.

Tên này cũng hăng hái quá rồi!

Ôn Noãn cầm bút lên, viết một mảnh giấy nhỏ đưa cho Giang Trác: “Hôm Diệp Thanh đi thi đấu cậu có đi không?”

Giang Trác đặt bút xuống, mở tờ giấy nhàu nát ra nhìn một cái, sau đó viết: “Cậu đi không?”

“Ôn Hàn” đương nhiên không thể đi.

Cô trả lời: “Không đi, tôi cũng không thích tham gia náo nhiệt, còn không bằng ở nhà ngủ.”

Khóe môi Giang Trác cong lên: “Vậy thì tôi cũng không đi, ở nhà ngủ với cậu.”

Trái tim của Ôn Noãn bỗng nhiên đập thành thịch.

Cậu mà ngủ với "Ôn Hàn" một giấc thì còn gì là tình anh em xã hội chủ nghĩa nữa!!

Ôn Noãn nắm cây bút, trong lòng không ngừng gào thét!

Giang Trác nhất định phải đi cùng Diệp Thanh, nếu không hai ngày cậu ở lại Bắc thành, lỡ như tâm huyết dâng trào muốn tìm cô thì thật sự lúc đó cô cũng không biết nên lấy cớ gì để từ chối!

"Cậu đi với Diệp Thanh đi, thuận tiện giúp tôi trông em gái!" Cô đưa tờ giấy cho Giang Trác, thấp thỏm nhìn cậu.

Giang Trác lạnh nhạt nhướn mày, dùng khẩu hình nói: "Cho tôi một lý do tại sao tôi phải đi xem."

Ôn Noãn khẽ cắn môi. Cuối cùng phải ra đòn sát thủ, trên giấy viết: "Có phải là cậu đã nhận của hồi môn của em gái tôi không?"

Tờ giấy đưa tới, trái tim cô suýt chút nữa đã nổ tung!

Thình thịch thình thịch!

Giang Trác vẫn luôn trung bộ mặt vân đạm phong kinh nhìn cô viết mấy chữ này, đôi mắt đen đẹp đẽ của cậu liếc nhìn cô, dùng sức viết lên tờ giấy một chữ —

"Phải."

...

Hai ngày sau, Ôn Noãn và Lục Tư Yến xuống tàu cao tốc đi tới khu thắng cảnh Tiêu Dao Cốc.

Trận này thi đấu có phần giống với Hoa Sơn luận kiếm, sân thi đấu được đặt trên một đỉnh núi cao trong cốc.

Nơi đây là điểm du lịch 4A cấp quốc gia, núi cao trùng điệp, địa hình hiểm trở, cho dù du khách đã mặc quần áo bảo hộ cũng có thể bị dọa sợ đến mức tay chân mềm nhũn chứ chưa nói đến đây để đấu võ.

Đại sư huynh Văn Trạm sắp thi đại học nên không thể có mặt, còn Lục Tư Yến là một con người thích tham gia náo nhiệt cho nên sống

chết đòi đi theo Ôn Noãn.

Trời nắng chói chang, cả hai xuống tàu cao tốc, theo đám đông đi ra ngoài.

Những người xung quanh, có những cặp tình nhân vô cùng thân mật, những nhóm năm ba cô gái nhỏ, những anh chàng sành điệu cầm máy ảnh DSLR [2], còn có người đứng trước biển hiệu quảng cáo "Khu thắng cảnh Tiêu Dao Cốc - bông lai tiên cảnh chốn nhân gian" tạo dáng chụp hình.

[2] máy ảnh DSLR: là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh kỹ thuật số sử dụng hệ thống gương cơ học và hệ thống gương phản xạ để đưa ánh sáng từ ống kính tới ống ngắm ở phía sau máy ảnh

Trong khoảng thời gian này khu thắng cảnh đóng cửa không cho khách du lịch vào tham quan cho nên những người tới đây đều là tuyển thủ tham gia thi đấu.

Ôn Noãn đánh giá bọn họ. Kỳ thật rất khó tưởng tượng được mỗi người bọn họ đều đầy một thân võ nghệ.

Mấy năm gần đây, nhân sĩ võ lâm ngày càng khiêm tốn, không bao giờ chịu lộ tuyệt kỹ.

Bên ngoài lối ra ga xe lửa đã có mấy chiếc xe buýt du lịch chờ sẵn từ lâu, chỉ cần là tuyển thủ đăng ký dự thi đều có xe buýt miễn phí đưa thẳng đến khách sạn trong khu danh thắng.

Trên đường đi, Lục Tư Yển nhìn cánh cổng to lớn của thắng cảnh, cảm thán nói: "Hai năm qua phái Tiêu Dao kinh doanh kiếm được không ít tiền nhà, cái cổng thắng cảnh này cũng thật là khí thế."

Ôn Noãn đeo kính mát chớp mắt nghe vậy thì lười biếng đáp: "Một phần bí thuốc cải tử hồi sinh cũng đủ cho bọn họ ăn mấy đời rồi."

"Luyện công mấy năm ở cái chỗ bông lai tiên cảnh nhân gian như vậy chắc cũng phải mọc cánh lên trời thành tiên hết rồi chứ ai như em trong đầu chỉ toàn nghĩ đến bí thuốc!"

Ôn Noãn bữu môi không trả lời.

Trong đầu cô không phải toàn nghĩ đến bí thuốc mà điều cô nghĩ đến... là anh cô.

Lục Tư Yển quay đầu lại nhìn cô gái đeo kính mát bên cạnh.

Cô mặc một chiếc áo khoác ngắn rộng rãi và quần jean giản dị, một vài tia nắng xuyên qua rèm xe chiếu vào khuôn mặt đeo kính mát bản demo mười phần anh khí của cô. Bộ dáng này không cần phải bàn cãi, quá đẹp trai!

Lục Tư Yển cầm điện thoại lên chụp cô, nhưng lại bị cô đánh cho một cái đẩy ra.

Không có tâm trạng.

Lục Tư Yển bữu môi, quay ra chụp phong cảnh bên ngoài cửa sổ: "Đợi đến lúc về Nam Sơn Môn chúng ta bàn với sư phụ cũng mở một sản nghiệp du lịch ở Nam Sơn Môn đi. Nhân tiện, cũng có thể phát triển gà vịt sư phụ nuôi, với dưa lê, trái cây thành các đặc sản du lịch, như vậy thì tốt!"

Ôn Noãn lẩm bẩm: "Không ngờ anh cũng có đầu óc kinh doanh đấy chứ, có điều nếu như anh dám đưa du khách lên núi, quấy rầy sư phụ thanh tu, cẩn thận sư phụ lột da anh làm đặc sản!"

Lục Tư Yển rùng mình: "Không làm nữa, không làm nữa!"

...

Khách sạn mà Lục Tư Yển đặt nằm trong cùng một cái homestay ba tầng bên ngoài khu thương mại.

Không gian của homestay đẹp đẽ và thanh tĩnh, tường ngoài màu trắng, mỗi tầng đều có ban công nhỏ trồng hoa trông rất tươi mát.

Lục Tư Yển là nhị sư huynh, cho nên ra ngoài rất biết chăm sóc tiểu sư muội. Tất cả hành lý gì đó đều do anh ta xách.

Ôn Noãn tay không đi phía trước như là đang dẫn theo một khối sai lao động phía sau.

Có một cặp tình nhân ở cùng khách sạn nhìn thấy hai người họ như vậy thì cô gái liền nhéo chàng trai một cái bất mãn nói: "Anh xem người ta đi! Yêu thương bạn gái như vậy!".

Lục Tư Yển là một người đặc biệt thích tiếp lời người khác liền cười nói: "Không phải bạn gái, cô ấy là tiểu sư muội của tôi, là tiểu sư muội duy nhất của sư môn chúng tôi."

Cô gái hâm mộ nhìn Ôn Noãn, hỏi Lục Tư Yển: "Hai người ở môn phái nào?"

Lục Tư Yển hào phóng nói: "Nam Sơn Môn."

Nghe thấy ba chữ này, sắc mặt của cặp tình nhân hơi thay đổi, nhìn nhau một cái rồi tìm ra lý do, không nói nhiều nhanh chóng rời đi.

Lục Tư Yển đuổi theo Ôn Noãn tò mò nói: "Sao bọn họ nghe chúng ta là Nam Sơn Môn liền giống như nhìn thấy ma vậy?"

Ôn Noãn tháo kính mát xuống, thản nhiên nói: "Đại danh Tà Tu trong võ lâm có người nào không biết, bọn họ đây là kính trọng chúng ta."

Khóe miệng Lục Tư Yển co rút một trận: "Em xác định là bọn họ kính trọng chúng ta???? "

Nhìn thái độ không giống chút nào!!

^

Ôn Noãn thản nhiên nói: “Vừa kính vừa sợ được chưa. Dù sao thì không phải ai cũng đủ tư cách để sáu năm liên tục càn quét Võ Minh Khiêu Chiến, hơn nữa còn liên tiếp giành hạng nhất.”

Danh tiếng lúc còn trẻ của Tạ Tu cũng không hề nhỏ.

Một tài hoa xuất chúng như vậy nhưng lại vì lỡ yêu một người không nên yêu nên cuối cùng phải chịu tai tiếng.

Bây giờ tất cả các giáo phái đều lấy ông làm hình ảnh phản diện để giáo dục môn hạ của họ.

“Sur muội, lần này em nhất định phải giành chiến thắng để sư môn chúng ta có tiếng nói.”

"Biết rồi." Ôn Noãn đeo kính mát vào, che đi ánh mắt sắc bén.

Cô nhất định phải thắng!

Hai người bước vào homestay, đồ đạc trong phòng đều sạch sẽ, trước cửa có vài cây xương rồng xinh xắn, trên tường treo nhiều lời nhắn và ảnh của khách du lịch trước để lại.

"Đến đây sư muội! Em đứng ở cửa sổ đi, anh chụp cho em một tấm ảnh." Lục Tư Yển đặt vali xuống, cầm chiếc máy ảnh DSLR treo trên ngực: “Cửa sổ này rất đẹp, nhanh lên, anh chụp cho em một tấm.”

Ôn Noãn nhai kẹo cao su, đeo kính mát, đút tay vào túi, lạnh nhạt đứng ở cửa: "Em thực sự không có tâm trạng chụp ảnh đâu, anh đừng lãng phí thời gian nữa."

"Ngày mai mới bắt đầu thi đấu! Sẽ không làm mất thời gian của em đâu, chụp một tấm đi nếu không DSLR của anh mang theo vô ích rồi."

Ôn Noãn cực kỳ không tình nguyện đi tới bên cửa sổ, không thêm tạo dáng, cứ đứng như vậy, vậy mà lại có một phen anh khí.

Lục Tư Yển nhanh chóng chụp mọi góc độ, Ôn Noãn không nhịn được nữa hỏi: "Anh đã xong chưa vậy?"

"Được rồi được rồi, đừng nhúc nhích, bức cuối cùng."

Đúng lúc Lục Tư Yển chụp bức ảnh cuối cùng thì một bàn tay làm động tác "chữ V" đột nhiên đặt trên đầu Ôn Noãn.

"Ai?" Lục Tư Yển nhìn ra xa máy ảnh thì thấy Diệp Thanh đang ngây ngốc làm "chữ V" đứng bên cạnh Ôn Noãn.

Thời điểm Ôn Noãn nhìn thấy Diệp Thanh, cô liền bỏ qua cậu ta mà nhìn ra phía sau.

Giang Trác ngược sáng bước vào homestay, trên người mặc một chiếc áo len màu đen, nắng chiều chiếu lên thân hình mảnh khảnh của cậu.

Cậu nhìn Ôn Noãn, đuôi mắt nhướng lên, lạnh nhạt cười: "Thật trùng hợp."

Ôn Noãn tháo kính mát xuống, vuốt tóc bên tai, một giọng nữ tính ngọt ngào còn chưa kịp phát ra thì Lục Tư Yển đột nhiên lao tới túm cổ áo Giang Trác.

Ôn Noãn bị hành động bất ngờ của Lục Tư Yển dọa sợ.

"Tới thật đúng lúc, cậu trả ngọc bội của sư muội tôi lại đây!" Lục Tư Yển vươn tay muốn giật sợi dây đỏ trên cổ Giang Trác.

Diệp Thanh nhanh tay lẹ mắt, lập tức đi tới nắm chặt lấy cổ tay Lục Tư Yển uy hiếp: "Buông ra."

Lục Tư Yển không phải là người để mặc cho người ta uy hiếp, mặc dù bị Diệp Thanh bóp rất đau nhưng vẫn không chịu buông tay.

"Lúc sư muội tôi tặng cho cậu miếng ngọc bội, con bé chưa biết chuyện này. Bây giờ mọi người đều biết hết rồi thì vật về nguyên chủ có gì là sai."

Giang Trác gạt tay anh ta ra, mất tự nhiên nói: "Làm gì có đạo lý đã tặng cho người khác rồi còn đòi lại."

Lục Tư Yển thấy mình thế lực đơn bạc, không dùng bạo lực được nên đành phải dùng tình lý thuyết phục Giang Trác: "Sư phụ nói một con nhỏ bạo lực như tiểu sư muội tôi không có được mấy người dám lấy con bé. Cho nên toàn bộ chỉ có thể trông cậy vào miếng ngọc bội này, cậu giờ cao đánh khẽ một chút được không?"

Ôn Noãn: "..."

Có thể hy vọng cô sống tốt một chút được không vậy?

Giang Trác lấy miếng ngọc bội ra khỏi cổ áo, bước đến chỗ Ôn Noãn. Sợi dây đỏ treo trên ngón áp út xinh đẹp của cậu, ngọc bội đúng đưa trước mặt Ôn Noãn như là cậu muốn trả lại cho cô.

Trái tim Ôn Noãn không hiểu sao lại chua xót, vừa đưa tay muốn lấy lại thì Giang Trác đột nhiên rút tay lại, cầm ngọc bội trong tay khiến cô nắm hụt.

Ôn Noãn kinh ngạc nhìn cậu, chỉ thấy khóe môi cậu cong lên, đuôi mắt quyến rũ: "Thực sự là của hồi môn sao?"

Ôn Noãn cúi đầu lẩm bẩm: "Ừ."

"Vậy tôi muốn."

Chương 40: Náo nhiệt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn nằm trên tấm chiếu tatami [1] mềm mại, nhìn trần nhà bằng gỗ kiểu Nhật, đầu óc trống rỗng.

[1] chiếu tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.

Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng súng đùng đùng trong game của Lục Tư Yển.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Sur huynh, anh nói xem cậu ấy mấy lần không chịu trả lại ngọc bội rồi cuộc là có ý gì?"

Lục Tư Yển thản nhiên đáp: "Còn ý tứ gì nữa, chính là không muốn trả lại thôi. Sur phụ chúng ta mấy năm nay cất chứa không ít bảo vật, miếng ngọc bội đó đích thị là bảo bối giấu dưới đáy hòm ngư bức [2] nhất!"

[2] ngư bức chỉ sự lợi hại, mạnh mẽ.

"Có phải... cậu ấy thực sự muốn kết hôn với em không?" Ôn Noãn vừa nói xong câu này liền đỏ mặt thẹn thùng, kéo chăn bông lên che mặt, trong lòng không ngừng gào thét.

Lục Tư Yển nắm lấy chân trần, liếc mắt khinh thường nói: "Tiểu sư muội, em đi soi gương trước được không?"

Ôn Noãn đập đập giường, có lý trí phản bác: "Em rất hiểu Giang Trác, cậu ấy sẽ không tùy tiện bắt người tay ngắn đâu [3]."

[3] bắt người tay ngắn: nhận lợi ích từ người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tư Yến lắc đầu: "Lùi một vạn bước mà nói cho dù cậu ta muốn kết hôn với em thì sao em biết được cậu ta có mượn cơ hội cưới em để tiếp cận anh trai em hay không?"

Ôn Noãn đang đóng giả xác chết bỗng nhiên bật dậy, tóc tai bù xù như một ma nữ ai oán nhìn Lục Tư Yến -

"Cho anh... lặp lại lần nữa."

Lục Tư Yến nổi da gà khắp người, chỉ kịp mang dép lê chạy ra ngoài: "Tạm biệt!"

Buổi tối, tại danh thắng có chương trình biểu diễn ánh sáng quy mô lớn "Ấn tượng Tiêu Dao Cốc" miễn phí cho khách từ xa đến, rất nhiều người trong khách sạn đã đến tham gia náo nhiệt, trong đó có cả Lục Tư Yến.

Giang Trác không đi, cậu đứng bên cạnh bồn hoa ở lầu hai hít thở không khí.

Dưới bóng trăng, cô gái một thân một mình đẩy cửa ra.

Cô mặc một bộ thể thao trắng rộng rãi phong phanh, dáng người gầy gò nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Giang Trác nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ.

Cậu dập tàn thuốc rồi đi theo ra ngoài.

Ôn Noãn đi bộ đến cuối, dừng lại rồi nghiêm túc luyện công từng chiêu từng chiêu một.

Xa xa mơ hồ có tiếng ồn ào truyền đến, nhưng lại phảng phất như cách một thế giới với cô vậy. Làn gió trong cốc nhẹ thổi mấy sợi tóc lất phất bên tai cô.

Giang Trác đứng bên bóng cây, từ xa ngắm nhìn dáng người mảnh khảnh và động tác uyển chuyển mềm mại đầy sức sống của cô.

Gần như chắc chắn cô chính là cô gái nhỏ buộc tóc đuôi ngựa năm đó đã đứng ra che chở cho cậu.

Nhiều năm qua, cô vẫn luôn là chấp niệm mà Giang Trác không thể buông bỏ được.

Ngược lại không phải là cậu có ý gì với một cô nhóc chưa dứt sữa, chỉ là...

Năm đó... để bảo vệ cậu, cô đã nằm trên lưng cậu, thay cậu chịu tất cả thương tổn. Chuyện này giống như một vết sẹo bỏng trong lòng cậu.

Cái cảm giác được bảo vệ đó, cả đời này Giang Trác sẽ không bao giờ quên được.

Ban đêm trong cốc có lất phất mưa phùn, nước mưa lành lạnh rơi trên mặt đất.

Cô gái bất ngờ trượt chân ngã nhào.

Giang Trác đang định bước tới, nhưng nhìn thấy cô ngã mạnh xuống cỏ, khóe mắt đỏ bừng.

Bước chân Giang Trác dừng lại.

Một cô gái nhỏ thích náo nhiệt như cô mà chạy ra ngoài luyện tập một mình, chỉ sợ không đơn giản là luyện công không thôi, trong lòng cô có tâm sự.

Ôn Noãn chán nản, sa sút tinh thần mấy phút thì cố gắng chống gối đứng lên, tiếp tục luyện quyền.

Trước mặt sư huynh cô luôn giả bộ như mình không thèm để ý nhưng thật ra cô lại rất lưu tâm.

Xưa nay sống dưới ánh hào quang của thiên tài chưa từng có người không khen cô thông minh.

Sư phụ dạy rất nhiều thứ, nhìn các sư huynh học thế nào cũng không được, nhưng cô lại có thể học một biết mười. Dường như cô không cần cố gắng quá nhiều cũng có thể làm được chuyện mà người khác không làm được.

Vậy nên cô thực sự đã không nỗ lực luyện công... để bây giờ, cô thậm chí không thể bảo vệ người mình yêu thương nhất.

Tập niệm trong lòng càng nhiều thì càng không tập trung được, Ôn Noãn một lần nữa trượt té trên cỏ.

Cô lấy tay áo ẩm ướt dụi dụi con mắt.

"Cậu sợ sao?"

Một giọng nói từ tính từ phía sau vang lên.

Ôn Noãn không quay đầu lại cũng biết người phía sau là ai.

Giọng cô khẽ run: "Không sợ!"

Giang Trác đứng bên cạnh cô, nhìn bờ sông tối đen như mực trầm giọng nói: "Sợ là sợ, có cái gì mà cậu không dám thừa nhận. Là vì cậu quá quan tâm đến chuyện này nên cậu mới sợ, không có gì đáng xấu hổ cả."

Ôn Noãn gắt gao nắm chặt đám cỏ bên cạnh: "Giang Trác cậu có bao giờ sợ không?"

"Có sợ."

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, khuôn mặt tuần tú bị bóng tối che lấp. Trong đêm, biểu hiện của cậu càng không rõ ràng.

"Khi còn bé, mỗi lần nghe tiếng sấm tôi sẽ liều mạng lấy tay che lỗ tai lại. Nếu ban đêm mà có sét đánh, tôi luôn luôn bị mất ngủ." Cậu nói rất êm tai, từ từ kể lại như có năng lực trấn an lòng người: "Trong tiếng sấm tôi có thể nghe được tiếng phụ nữ thét chói tai."

Ôn Noãn bị lời kể kỳ quái của cậu hấp dẫn, tâm tình cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Lão đại mà lại sợ sấm sét sao?" Cô xoa xoa mắt, cảm thấy có chút khó tin: "Tôi còn tưởng cậu không sợ bất cứ cái gì nữa cơ."

"Chỉ có người không có trái tim mới không sợ hãi." Giang Trác đưa tay lên ngực mình.

Đã từng có một khoảng thời gian dài cậu đánh mất nó, hiện tại... đã tìm lại được rồi.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, một mình Ôn Noãn yên lặng không biết đang suy nghĩ gì, Giang Trác tự nhiên cũng không hỏi cô mà chỉ là đứng ở bên cạnh cô, cùng cô đợi mưa.

Gió lớn gào thét, phía chân trời từng trận sấm đánh rền vang.

"Sét đánh rồi." Ôn Noãn vội vàng đứng lên, kiễng chân lấy tay che tai Giang Trác lại: "Tôi thật sự không thể nói rõ, thôi thì chuyện gì nên tới thì sẽ tới!"

Bộ quần áo phong phanh của cô đã bị mưa bụi làm ướt, tóc mái bù xù. Nhưng đôi mắt trong sáng của cô lại đang nghiêm túc nhìn cậu

--

"Như vậy thì cậu không cần phải sợ nữa."

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi sẽ bảo vệ cậu." Ôn Noãn xoa xoa khoe mắt nhắm lại:
"Tôi nhất định sẽ cố gắng."

Cố gắng bảo vệ những người quan trọng.

Cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp từ lòng bàn tay của cô gái nhỏ, thế giới vốn đang loạn thất bát tao của Giang Trác... bỗng trở nên thanh thản.

Cậu không chỉ tìm thấy trái tim mình, mà còn có ánh trăng sáng nhất trong lòng cậu.

Đêm đó Ôn Noãn tìm thật lâu cũng không thấy sợi dây thun màu đen Giang Trác đã đưa cho cô, đầu tóc xõa tung, cô chạy đến phòng Lục Tư Yến gõ cửa -

"Sur huynh, anh có thấy sợi dây thun màu đen của em không? Lão Lục, mở cửa, mau mở cửa ra!"

Lục Tư Yến mặc một cái quần cộc mở cửa phòng: "Đã khuya vậy rồi em còn không ngủ mà còn làm gì vậy hả?"

"Dây thun của em mất rồi!" Ôn Noãn có chút luống cuống, vươn cổ tay trắng nõn thon dài cho anh xem: "Em vẫn đeo trên tay mà bây giờ lại không thấy nữa, có phải anh cầm không?"

"Dây thun của em anh lấy làm gì? Anh cũng đâu có tóc để cột." Lục Tư Yến vươn tay xoa xoa mái tóc ngắn của Ôn Noãn: "Hơn nữa, em cũng không thể buộc tóc sao tự đứng lại tìm dây thun làm gì?"

"Đó không phải là dây buộc tóc. Cái dây thun đó là quà của một người bạn tặng em. Nó rất quan trọng."

"Một cái dây thun thì có gì quan trọng chứ, kêu bạn em tặng em một cái khác là được rồi!" Lục Tư Yến ngáp dài, miễn cưỡng nói:

"Ngủ đi, ngày mai còn phải thi đấu. Đêm hôm khuya khoắt mà em còn lẩn qua lẩn lại tìm cái dây thun."

Nói xong, anh ta đóng "rầm" cửa phòng lại.

Ôn Noãn cau mày quay lại phòng, lục tung phòng lần nữa nhưng thật đúng là không thấy đâu.

Cô chán nản nằm vật xuống giường, lấy gối che đầu.

Không nghĩ về nó nữa! Chiến thắng trận đấu trước đã!

...

Ban đêm Diệp Thanh nghe có có tiếng động sột soạt ở hành lang, cậu ta xoa đầu liền thấy giường bên cạnh trống không, không một bóng người.

Diệp Thanh ngồi thẳng dậy, nghe thấy tiếng động rất nhỏ ngoài ban công.

Cậu ta đi dép lê đi tới ban công, nhìn thấy Giang Trác đang cầm sợi dây thun màu đen, trên lan can ban công có mấy viên sỏi trắng trong như pha lê.

Đây là ám khí bằng đá do Diệp Lan đặc biệt chế tạo cho Giang Trác, nó sẽ trở nên vô hình dưới ánh mặt trời. Nếu như tốc độ đủ nhanh có thể vô hình công kích người khác mà không để lại bất cứ dấu vết gì.

Giang Trác kéo căng dây thun, chỉ nghe một tiếng "vèo" một tiếng sau đó hòn đá xé gió biến mất vào đêm mưa đen.

Trong rừng cây truyền đến một tiếng vọng rất rõ ràng.

Diệp Thanh bước đến chỗ Giang Trác, nhặt một viên ám khí lên chơi.

Viên đá có hình kim cương, mỗi viên đều được đánh bóng rất cẩn thận, chất liệu của viên đá này rất đặc biệt, xưa nay Giang Trác không bao giờ dễ dàng sử dụng nó.

Nếu viên đá này được kết hợp với sợi dây thun trong tay cậu, sợ là sẽ bất khả chiến bại.

“Đây không phải là sợi dây thun cậu đưa cho Ôn Hàn sao?” Diệp Thanh tò mò hỏi: “Sao nó lại trở về tay cậu rồi?”

Giang Trác không giải thích gì.

Diệp Thanh đột nhiên cảm thấy không ổn, đặt cục đá xuống, đè chặt cánh tay Giang Trác: “Chẳng lẽ trận đấu ngày mai cậu muốn muốn ngằm ra tay sao?”

Giang Trác không trả lời, nhưng sợi dây thun lại bắn một viên đá nữa.

Diệp Thanh rất cảm động, ôm lấy cánh tay cậu: “Anh Trác, cậu tốt với tôi quá đi mất! Có cậu giúp đỡ, tôi nhất định sẽ thắng! Đến lúc tôi lấy được thuốc, bán lấy tiền tôi sẽ chia cho cậu một nửa!”

“Thành giao.” Giang Trác đẩy anh ra ném con dao mài về phía cậu ta: “Giúp tôi mài đá.”

Diệp Thanh vui vẻ mài đá giúp Giang Trác cả đêm.

...

Mới sáng hôm sau trận đấu liền bắt đầu.

Các cao thủ võ lâm đều đơn giản thô bạo cho nên thi đấu không có quy tắc gì. Rơi khỏi sàn đấu là thua, ngược lại người còn trụ được trên lôi đài sẽ chiến thắng.

Tất nhiên vẫn phải bảo vệ võ đài, gần cuối có thể sẽ có người không còn đủ sức, vì vậy giữa trận sẽ có thời gian để nghỉ ngơi khôi

phục trạng thái rồi mới tiếp tục đánh.

Những người nóng lòng muốn thi đấu lên sân trước đều là những người thả con tép bắt con tôm, còn lão đại chân chính đều đợi ở phía sau.

Mới chín giờ sáng, võ đài đã thay đổi mấy nhóm người, cũng không xuất hiện người nào đặc biệt mạnh mẽ, bọn họ không ngừng canh giữ võ đài.

Ôn Noãn và Lục Tư Yến ngồi xổm trên một tảng đá lớn thích thú nhìn lôi đài.

Mặc dù đấu võ thực sự không khoa trương như những gì viết trong tiểu thuyết kiếm hiệp, nhưng hậu bối của các môn phái đều đã bày ra những tuyệt kỹ của bản thân, chẳng hạn như Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền, Bát Quái Chưởng, Vịnh Xuân Quyền để chiến đấu trên lôi đài.

Không có quy tắc, không có hạn chế, chỉ cần không gây ra án mạng thì muốn so chiêu thế nào cũng được, miễn sao có thể giành chiến thắng.

Vì vậy mức độ đặc sắc có thể so sánh với một bộ phim võ thuật.

Tuy nhiên, một trận đấu như vậy lại không thể ghi lại bất kỳ hình ảnh nào. Trước khi vào cốc phải trải qua một đợt kiểm tra an ninh, điện thoại di động và máy ảnh của mọi người phải để vào tủ khóa lại.

Người trong võ lâm đều sống rất khiêm tốn, không muốn cho ai biết mình có võ công vì sợ ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày.

Ôn Noãn thậm chí còn phát hiện ra trong đám người này có không ít gương mặt quen thuộc, cô lấy cùi chỏ chọc Lục Tư Yến: " Sư huynh anh xem người đó có phải đã từng đóng phim không?"

Lục Tư Yển nhìn theo ánh mắt của cô: "Ờ, đây không phải là Tần Tử Dương sao? Một ảnh đế võ thuật tiếng tăm lừng lẫy như vậy cũng tới tham gia thi đấu nữa!"

Ôn Noãn hâm mộ nhìn anh ta nói: "Sur huynh, anh thấy em thế nào?"

"Thấy em thế nào cái gì?"

Ôn Noãn bĩu môi: "Nếu em đánh bại anh ta, liệu em có thể trở thành siêu sao võ thuật không?"

"Siêu sao võ thuật, trọng tâm ở đây không phải là võ thuật mà là siêu sao." Anh ghét bỏ liếc nhìn cô: "Em nói xem em có bản lĩnh gì để trở thành siêu sao?"

"Công phu của em tốt." Ôn Noãn đặt khuỷu tay lên vai của Lục Tư Yển: "Em lớn lên cũng không tệ, sao lại không có bản lĩnh gì được."

"Cứ duy trì cái tự tin này của em! Anh chờ tin tốt em ra mắt center [3]."

[3] "C" là viết tắt của từ center (carry) trong tiếng Anh, có nghĩa là trung tâm và trung tâm. "C position" có nghĩa là vị trí trung gian và vị trí quan trọng.

Lục Tư Yển và cô từ nhỏ đã có thói quen cà khịa nhau, nhưng công bằng mà nói, với võ công và ngoại hình, khí chất của Ôn Noãn thực sự có khả năng bước vào làng giải trí.

Không chừng thật sự có thể bạo hồng!

Dù sao thì đến thẳng nam cũng bị cô bẻ cong!!

...

"Sur huynh, chính là hai người bọn họ chiếm chỗ của em."

Một giọng nữ trong trẻo từ sau lưng phát ra.

"Các người tránh ra cho tôi!"

"Tôi nói các người đó! Còn muốn giả câm giả điếc nữa hả?!"

Ôn Noãn và Lục Tư Yển đang tập trung bóc hạt dưa xem thi đấu, căn bản là không để ý tới có người phía sau đang nói chuyện với mình.

Người nọ thấy mình bị phớt lờ, mặt đỏ bừng, định vươn tay nắm lấy bả vai của Ôn Noãn thì đúng lúc này cổ tay lại đau đớn như kim châm, giống như bị một luồng không khí bắn vào tận xương tủy của cậu.

Tên kia kêu la thảm thiết, liên tục lùi lại phía sau đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ôn Noãn và Lục Tư Yển nghe thấy tiếng kêu, mới quay đầu lại thì thấy một đám người đang nổi giận ù ù nhìn chăm chăm hai người.

Hai người ù ù cạc cạc nhìn nhau.

Lúc này, một cô gái nhỏ mập mập đứng dậy nói: "Đây là chỗ sáng sớm tôi đã chiếm cho sư huynh, hai người rút khỏi đây mau lên!"

Ôn Noãn quan sát cô gái. Cô ta bị nuôi đến mức châu tròn ngọc sáng, đôi mắt sắp bị đóng thịt trên mặt chèn thành một đường may.

Vốn dĩ Ôn Noãn không có ý định tính toán với một con nhóc, chẳng qua cô ta vừa đến đã chửi bới om sòm bắt người khác rút đi cũng quá kiêu ngạo!

"Thư viện trường không được chiếm chỗ thì cô chiếm chỗ nào ở đây hả?"

Nhóc béo có vẻ là người quen thói kiêu căng, không chịu nghe, cũng không chịu bỏ qua nói: "Tôi mặc kệ, tôi đã chiếm cái tảng đá này rồi nên chỗ này là của tôi. Các người mau rút đi!"

"Cô chiếm tảng đá này nên đây là cô sao? Cô đi hỏi thử người phái Tiêu Dao xem người ta có đồng ý không?"

"Cô! Già mồm cãi láo!"

Ôn Noãn cười nói: "Già mồm cãi láo thì sao hả? Không phục thì chịu!"

Con nhóc béo nhào tới muốn động thủ, Ôn Noãn nhanh nhẹn né tránh khiến cô ta vồ hụt mất lần, mặt mũi thở hồng hộc.

Ôn Noãn tất nhiên sẽ không giằng co với cô ta ở đây, thử nhất là vì cô vốn không phải là người thích phô trương, thứ hai là vì như vậy rất khó coi.

Cô vỗ tay nói: "Nếu thật sự muốn động thủ thì lát nữa lên lôi đài đánh! Ở đây đoạt nổi bật của người khác rất không tốt nha!"

Con nhóc béo bị tức giận không hề nhẹ nhưng lại không làm gì được. Đúng lúc này cô ta chợt nhìn thấy tấm thẻ chứng minh thân phận trước ngực Ôn Noãn và Lục Tư Yển.

Tranh tài lần này, mỗi người vào cốc đều phải đeo một tấm thẻ chứng minh thân phận trước ngực. Trên đó có viết tên và môn phái của mình để phòng ngừa phóng viên trà trộn vào để chụp ảnh đăng bài.

"Tôi nói có sai đâu, có kỳ sư thì tất có kỳ đồ."

Một thanh niên sau lưng con nhóc béo cười chế giễu: "Thì ra là đồ đệ của Tà Tu, hiểu rồi hiểu rồi! Tà Tu nổi danh là hồ ngôn loạn ngữ [4], không nói quy củ, bây giờ dạy dỗ đồ đệ cũng như thế!"

[4] hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói bậy bạ

Ôn Noãn lười biếng nâng mắt liếc cậu: "Nói quý củ? Lấy bối phận của sư phụ tôi, sợ là anh cũng phải quỳ xuống dập đầu trước mặt ông ấy, gọi thẳng kỳ danh của ông ấy chính là quý củ của các người hay sao?"

"Nhanh mồm nhanh miệng y như sư phụ cô vậy! Nhưng mà nói mồm thì có ích lợi gì có bản lĩnh thì dùng thực lực mà nói chuyện!"

Nói xong, cậu lao về phía Ôn Noãn, nhưng mà cậu còn chưa kịp đến gần cô thì đột nhiên đầu gối như bị thứ gì đó bắn trúng, nửa người quỳ mạnh xuống trước mặt cô.

"Ai da! Đừng nha, tôi không chịu nổi anh hành lễ lớn như vậy đâu."

Cậu tức giận đến mức mặt mày tím tái, khó khăn đứng lên, không ngờ đầu gối bên kia lại đột nhiên đau nhức, hai đầu gối lại quỳ xuống trước mặt Ôn Noãn.

Ôn Noãn và Lục Tư Yến khó hiểu nhìn nhau.

Lục Tư Yến xua tay: "Thôi được rồi được rồi, chúng tôi xin thay mặt sư phụ nhận đại lễ tam quỳ cửu khấu [5] của anh."

[5] Tam quỳ nghĩa là ba lần quỳ gối, cửu khấu nghĩa là dập đầu sát đất 9 lần. Người thực hiện "tam quỳ cửu khấu" phải bỏ mũ, quỳ gối ba lần, mỗi lần quỳ lại phải dập đầu sát đất 3 lần để thể hiện thành ý trọng vọng dành cho đáng bề trên.

Thanh niên bị thương ở hai đầu gối, sợ là cậu ta không thể tham gia được tranh tài lần này nữa, tức giận hét lên: "Rốt cuộc thì mày đã dùng yêu thuật bàng môn tà đạo gì vậy hả?"

Ôn Noãn cũng buồn bực không thôi, cô còn chưa kịp làm gì mà người này đã trực tiếp mất đi sức chiến đấu rồi!

Thoạt nhìn không giống thương tích do bị đánh lén bởi vì một chút dấu vết lưu lại cũng không có.

Chẳng lẽ... công phu cô dày công tôi luyện đã đến mức có thể dùng ý niệm công kích, không cần đánh mà cũng khiến người bị khuất phục hay sao?

Cô sững sờ nói với Lục Tư Yến bên cạnh: “Sur huynh, em cũng thật lợi hại nha.”

Đương nhiên Lục Tư Yến càng không thể hiểu nổi, anh ta chỉ vào đầu mình nghiêm túc nói: “Không đúng. Sur muội anh nghĩ đây phải là công lao của anh chứ. Anh vẫn luôn khổ luyện kamehameha đến hôm nay mới có hiệu quả.”

Ôn Noãn không phục: “Anh đừng có ở đó mà mơ mộng hão huyền nữa.”

Mấy người kia tuy rằng không cam lòng, nhưng thật sự không dám tái phạm. Dù sao thì hôm nay bọn họ cũng đến tham gia thi đấu cho nên trước khi lên đài mà trở hết thân thủ ra thì không phải là được một mất mười hay sao. Vì thế bọn họ chỉ chửi tục mấy câu rồi giúp thiếu niên quý trên mặt đất đứng dậy rời khỏi đó.

Trên một rãnh núi, Giang Trác bỏ sợi dây thun màu đen xuống, viên đá pha lê trong suốt trong tay phảng phất như vô hình dưới ánh mặt trời.

Vô thanh vô tức, không ai có thể phát hiện được.

Thí nghiệm thành công, Giang Trác thoáng yên tâm hơn một chút.

“Quá chuẩn! Thật là lợi hại!”

Một giọng nói âm dương quái khí [6] từ bên cạnh cậu truyền tới.

[6] âm dương quái khí: quái gở

Giang Trác quay đầu lại liền nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên tảng đá, da dẻ trắng trẻo, cặp mắt đào hoa, khuôn mặt tuấn tú, trên người ăn mặc toàn hàng hiệu đắt tiền không biết là thiếu gia phú nhị đại [7] nhà ai.

[7] phú nhị đại: chỉ con cái của những gia đình giàu có, những người được thừa kế khối tài sản khổng lồ.

Trên vai ông có một con vẹt yến phụng, câu nói vừa nãy có thể là do con vẹt này nói.

"Cậu tên là gì?" Con vẹt như là thành tinh tiếp tục chép miệng nói với cậu.

Giang Trác huýt sáo cảm thấy có chút buồn cười.

"Nói tiếng người! Nói tiếng người!" Nó nhảy lung tung trên vai người đàn ông: "Cậu là đồ đệ của con lợn ngu ngốc đó sao? Cũng giống như ông ta!"

Giang Trác tưởng con vẹt nói bậy, đương nhiên không chú ý tới nó, quay đầu lại, tiếp tục dùng con dao nhỏ mài đá.

Người đàn ông bước đến bên cạnh Giang Trác, nhưng không bị sợi thun trong tay cậu hấp dẫn mà chăm chú nhìn sợi dây đỏ trên cổ cậu.

Giang Trác bị ông nhìn chăm chăm đến mức mắt tự nhiên liền hơi dịch ra xa ông ta một chút.

Khóe miệng người này nhếch lên, từ trên nhìn xuống quan sát ngũ quan cậu, thấy bộ dạng phát cáu bất mãn của cậu thì "xùy" một tiếng

"Sao vậy?" Giang Trác nhú mày không vui.

Người đàn ông mỉm cười, không trả lời Giang Trác chỉ quay sang nói với con vệt: "Tra Tra, sao tiểu sư tỷ của mày lại thích những thứ kỳ quái như thế này vậy?"

Chương 41: Kẻ si tình

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đến xế chiều thì trận đấu cũng đã qua được hơn nửa chặng đường.

Tỷ thí võ công thực ra không khoa trương giống như trong phim ảnh, phải lo lắng ba ngày ba đêm, chín mươi chín tám mốt hiệp vẫn không phân thắng bại, tất cả chỉ là do hiệu ứng điện ảnh và mấy cái tình tiết kịch tính mà thôi.

Nếu thật sự là cao thủ chân chính tỷ thí thì vừa ra tay là đã có thể phân cao thấp được rồi, nhất là trong mấy trận đấu như vậy, cũng không phải là đấu đến người sống ta chết. Ở đây có rất nhiều cao thủ, người sáng suốt chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể biết được ai mạnh ai yếu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Vì vậy không cần phải đấu đến chết, thua thì thoải mái nhận thua, không cần lãng phí thời gian.

Lúc sau, khá nhiều cao thủ cũng ra sân, trong đó có Diệp Thanh.

Công phu của Diệp Thanh thực sự rất tốt, liên tục giữ hơn mười võ đài, rất có khả năng giành chức vô địch. Tất nhiên, cũng không ít tiền bối nhìn ra công phu của Diệp Thanh là xuất phát từ Diệp Lan.

Diệp Lan có thể coi là nhất mạch căn chính miêu hồng của Kim Cương chương Thiếu Lâm Tự, đường đi nước bước của nội công rất mạnh lại hay thay đổi, có tiến, có lùi.

Tư thế này của Diệp Thanh xem ra đã học được bộ dáng số tám của Diệp Lan, quán quân năm nay có lẽ sẽ rơi vào tay đồ đệ nhỏ của ông ấy rồi.

Hồi đó, Diệp Lan là anh hùng trẻ tuổi triển vọng nhất trong toàn bộ võ lâm. Không ngờ lại bị tên tiểu ma đầu Tạ Tu lai lịch bất chính, không biết tốt xấu lừa chạy mất.

Mối tình đẹp từng thề non hẹn biển này của hai người có thể coi là cú sốc đối với tam quan cổ hủ của toàn bộ võ lâm. Nhưng duyên phận ở thế giới này cũng khó nói trước, một đoạn "truyền kỳ" oanh oanh liệt liệt lúc trước cũng không thể vượt qua được cuộc sống thường ngày, cuối cùng cả hai đành phải chia tay.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Vì vậy, ví dụ này thường được các môn phái lớn sử dụng để giáo dục mấy đứa trẻ của mình: đừng có kêu gào cái gì cá tính, cái gì tự do, nếu thật sự để cho hai người ở chung với nhau thì không đến ba năm, tình yêu rắm thối gì cũng mất sạch!

Cho dù đoạn truyền kỳ xưa này có bị người ta nói như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể phủ nhận một điều là Diệp Lan và Tạ Tu thực sự là những anh tài thiên phú hơn người, khó phân thắng bại.

Bây giờ đồ đệ Diệp Lan đã lên lời đòi ròi, vậy thì đồ đệ của Tạ Tu...

Chính vào lúc này, Ôn Noãn lại chậm rãi thông dong bước lên võ đài, mỉm cười nói với Diệp Thanh: "Tiểu Diệp Thanh, chúng ta đánh thử xem."

Diệp Thanh biết bản thân hơn phân nửa là không phải đối thủ của cô, nhưng là tất cả đều đã ở trên này thì một trận chiến khốc liệt là điều không thể tránh khỏi.

"Đến đi!"

...

Trên núi đá, đầu ngón tay Giang Trác đang chơi đùa dây thun, nhìn hai người trên võ đài đánh đến khó phân thắng bại.

Vốn dĩ cách đánh của Diệp Thanh đã rất chính trực, thiếu linh hoạt, mà trong khoảng thời gian này Ôn Noãn cũng nghiền ngẫm ra không ít cách phá giải, có thể nói là mỗi một chiêu của Diệp Thanh cô đều đã suy nghĩ tới.

Vì vậy, Diệp Thanh như nỏ mạnh hết đà [1] bị cô kiềm chế khắp nơi.

[1] nỏ mạnh hết đà: không còn sức lực, khí thế

Âm thanh âm dương quái khí của con vẹt yến phụng bên cạnh lại vang lên...

"Tiểu sư tỷ đánh hay lắm!"

"Tiểu sư tỷ cố lên!"

Giang Trác quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh: "Con vẹt của ông nói nhiều quá!"

Người đó mỉm cười: "Tra Tra nói nhiều là do nó bị tiểu sư tỷ ảnh hưởng đấy!"

Khi hai người nói chuyện thì Diệp Thanh đã thua trận, chán nản bước xuống võ đài.

Người đàn ông tháo kính râm ra, vỗ tay tán thưởng cô, ý cười trên mặt ông ta càng lớn hơn.

"Này cậu kia, tôi hỏi cậu một câu."

Giang Trác cúi đầu mài đá, thờ ơ đáp: "Ừ."

"Xem trận đấu vừa rồi thì cậu thấy Diệp Lan với Tạ Tu ai lợi hại hơn?"

Giang Trác không chút do dự: “Diệp Lan.”

Người đàn ông nghe xong lập tức kích động: “Đệ tử của Diệp Lan bại dưới tay đồ đệ của Tạ Tu, điều này không đủ để nói rõ vấn đề sao!”

Giang Trác ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ trên lôi đài, cong môi đáp: “Chỗ lợi hại nhất của Tạ Tu chính là đã thu nhận cô ấy làm đồ đệ.”

Khóe miệng người đàn ông khẽ co giật.

Thật đúng là dám nói mà!

Giang Trác nhìn chăm chăm cô gái trên võ đài, núi non mênh mông trùng điệp như vậy, gió núi như vậy, sơn gian nhật nguyệt dường như cũng không thể lọt vào mắt cậu.

Được rồi, được rồi.

Người đàn ông bất đắc dĩ lắc đầu, ai mà không khen người mình thích chứ!!

...

Sau khi đánh bại Diệp Thanh, Ôn Noãn thủ lôi đài rất tốt, tới một người đánh một người, nhưng mà càng về sau thực lực của đối phương càng ngày càng mạnh, cô thật sự không dám thả lỏng một giây nào.

Trận đấu cuối cùng, cô phải đánh với một người đàn ông lớn tuổi hơn cho nên rất lo lắng, mới bắt đầu cô đã bị ông ta đánh vài chương.

Có thể thấy, thực lực của cô và người đàn ông này vẫn chênh lệch khá nhiều.

Trong trường hợp này, bên yếu hơn thường sẽ trực tiếp nhận thua, vì nếu tiếp tục đánh thì dù không chết vẫn bị tàn tật hoặc nội

thương.

Không đáng chút nào!

Cái loại dùng võ công thi đấu kết bạn này quả thật không tới mức phải liều mạng.

Nhưng mà cô gái nhỏ này lại không chịu nhận thua, kiên cường chống đỡ đánh với ông ta.

"Cô bé, quên đi, cô so với tôi còn kém xa lắm." Người đàn ông cười nói.

Ôn Noãn nghiêng răng, không lên tiếng, chỉ không ngừng tiếp chiêu.

Ông ta đánh ra một bộ liên hoàn chưởng, trong chiêu mang theo nội lực trực tiếp tổn hại đến lực phủ ngũ tạng của đối thủ. Vì thế Ôn Noãn bị đánh đến trào máu ra, phải nuốt mấy lần cổ tanh ngọt nơi cổ họng, rồi yếu ớt tiếp chiêu.

"Nếu cứ tiếp tục nữa thì tôi sẽ không thể đảm bảo an toàn cho cô đâu!" Người kia cảnh cáo nói.

Ôn Noãn gần như đã không thể đứng vững, đầu óc trống rỗng, choáng váng nhìn người đàn ông trước mặt mình phân thành ba, bốn, năm... người.

Cô khụy một gối xuống, siết chặt tay.

Không thể ngã xuống, nếu cô ngã xuống thì anh trai cô nhất định sẽ không đứng dậy được.

"Không được đâu, cô bé, tôi không có ân oán hận thù gì với cô. Không đáng đâu, hơn nữa cô vẫn còn nhỏ, nếu thật sự sau này có bệnh căn không khỏi được thì cô sẽ hận tôi cả đời đấy."

"Tiếp tục đi!"

"Cô đúng là... chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!"

...

Trên núi đá, Giang Trác không tiếng động rút tay vào trong túi, lấy một viên đá thủy tinh đã mài sẵn ra móc vào dây thun, đầu khế nghiêng, nhắm thẳng vào sau vai người đàn ông kia.

Tuy nhiên, ngay lúc viên đá được bắn ra thì con vẹt bỗng nhiên bay tới đậu vào cánh tay cậu.

Viên đá bị lệch hướng, rơi giữa những ngọn cây.

Giang Trác cau mày, đôi mắt hẹp mà sắc bén liếc người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông huýt sáo: "Tra Tra quay lại đây!"

Con vẹt ngoan ngoãn bay về đậu trên vai người đàn ông.

Giang Trác lấy ra viên đá thứ hai ra, vừa căng dây thun thì con vẹt lại bắt đầu riu rít nói: "Muốn chết! Anh tự tìm cái chết! Đồ ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc! Muốn tìm chết!"

Vẻ mặt Giang Trác hơi thay đổi.

Người đàn ông nhàn nhạt nói: "Cậu thật sự cho rằng bắn lén sau lưng là có thể giúp con bé sao?"

Giang Trác trầm mặc không nói.

"Mặc dù lên võ đài thi đấu toàn những thanh niên trẻ tuổi, nhưng mà sư phụ, sư bá bọn họ cũng đi theo, tài ba dị sĩ đến đây xem cũng không ít, cậu cho rằng cậu có thể qua mắt được bao nhiêu người hả?"

"Qua được."

Giang Trác rất tự tin, võ công trong thiên hạ cho dù có mạnh đến đâu cũng có thể phá được! Diệp Lan đã từng nói, chỉ cần cậu đủ nhanh thì ngay cả camera cũng không thể bắt được bất kỳ một hình ảnh nào chứ đừng nói đến mắt người.

Giang Trác lại căng dây thun, nhưng tay Tạ Tu đã rơi xuống vai cậu, nếu cần thiết thì ông sẽ đánh ngất cậu rồi chạy thoát.

Đây không phải là thêm phiền phức sao?

"Đừng đụng vào tôi." Giang Trác hung tợn liếc ông một cái.

"Võ lâm rất coi trọng quy củ, anh bạn trẻ, cậu làm như vậy là phá quy củ nhất định sẽ phải trả giá rất lớn đấy."

"Thì sao?"

Tạ Tu cười khế một tiếng: "Đừng có vậy chứ, vì bạn gái mình mà đánh cược mạng của mình, cậu có ngốc không vậy?"

"Cô ấy không phải là bạn gái của tôi."

"Như vậy là được rồi..."

Đôi mắt Giang Trác sâu thẳm, đen như mực, gần từng chữ một...

"Cô ấy là mạng sống của tôi."

Tạ Tu buông tay ra, nhìn cậu thật sâu.

Vốn dĩ ông cho rằng Diệp Lan là người ngu ngốc nhất trên đời này, có thể vì một người mà phản bội sư môn, từ bỏ thần phạt, và cả lục căn thanh tịnh.

Vậy mà thiếu niên đứng trước mặt ông dường như còn ngu ngốc hơn cả ngu ngốc!

Trong khi nói chuyện, Ôn Noãn và người nọ đã so qua mấy chiêu, mặc dù cô là nỏ mạnh hết đà nhưng đối phương ít nhiều cũng đã khó đỡ chiêu.

Ai nấy đều thấy được cô gái này đang dùng mạng của mình để phân thắng bại. Nếu cứ tiếp tục đánh như thế này, dù ông ta có thắng cũng là lưỡng bại câu thương, e rằng tám mươi năm cũng không thể khôi phục lại được.

Thật sự rất không đáng! Bây giờ cũng không phải lúc trước các môn phái đều phải tranh giành tiếng nói cho mình cho nên để sư môn có thể rạng rỡ mặt mày thì bọn họ không hề e ngại hy sinh bất cứ thứ gì.

Bây giờ là thời đại kinh tế thị trường, một là sản xuất, hai là phát triển, nếu làm tổn hại đến thân thể, ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống của mình thì thật không đáng.

Một khi tâm trí của ông ta bắt đầu dao động thì càng không tập trung hơn, kết quả là cứng rắn nhận vài cú đấm của Ôn Noãn.

Giang Trác nhắm một con mắt, cau mày nhắm ngay người đàn ông trên võ đài.

Dây thun đã căng lên nhưng lại chậm chạp không bắn.

Đôi mắt cậu bám chặt từng cử động trên sàn đấu, dường như nhìn thấy một tia hy vọng mong manh.

Càng về sau, chiêu thức của Ôn Noãn càng mạnh, người đàn ông cố gắng hết sức đối phó, trong lòng đã nảy sinh ý định rút lui. Lúc Ôn Noãn chuẩn bị đấm một quyền hạ gục ông ta, ông ta ngã xuống võ đài, liên tục xoa tay...

"Đừng đánh đừng đánh! Ông đây xui xẻo tự nhận thua!"

Liều mạng với cô nhất định sẽ đã thương người một nghìn, mình tự hại tám trăm. Cần gì phải vậy chứ!

Trọng tài tuyên bố chiến thắng, cả Tiêu Dao Cốc đều im phăng phắc, tất cả đều bàng hoàng trước màn lợi ngược dòng của Ôn Noãn.

Đồ đệ của Tạ Tu thực sự đã thắng?

Ai cũng biết Tạ Tu là một đại nam nhân nhưng chiêu thức lại âm nhu không thể chấp nhận được cho nên luôn được coi là bàng môn tà đạo.

Không ngờ đồ đệ của ông lại có thể đánh bại tất cả các danh môn cao đồ giành chiến thắng.

Không thể tin được.

Người đàn ông được đồng môn đỡ xuống lôi đài, giơ ngón cái với Ôn Noãn: “Cô gái, cô quả thật con mẹ nó không muốn sống nữa!”

Ôn Noãn thờ hồng hộc, thái dương ong ong, máy móc chấp tay với ông ta, thậm chí cô còn không thể nói được hai chữ "Cảm ơn", cổ họng khô khốc.

Cuối cùng, người phụ trách võ minh, cũng là người tổ chức trận đấu này, đồng thời là chủ tịch của công ty dược phẩm hữu hạn Tiêu Dao: “Quán quân của trận đấu này chính là Ôn Noãn của Nam Sơn Môn!”

Dưới đài truyền đến lác đác vài tiếng vỗ tay, sau đó tiếng vỗ tay bắt đầu từ từ tăng nhanh, cuối cùng là trong cốc vang vọng tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tạ Tu đứng trên núi đá, gió lớn gào thét thổi qua, vành mắt ông hơi nóng lên.

Bao nhiêu năm qua, nghe bao nhiêu lời mắng nhiếc, chịu bao nhiêu ánh mắt khinh thường, vậy mà bây giờ tất cả đều được tẩy sạch.

"Cậu nói đúng." Ông tự lẩm bẩm: "Chỗ lợi hại nhất của tôi chính là đã dạy dỗ được một đồ đệ tốt như con bé."

Ngoài tiếng gió vù vù, không ai đáp lại ông. Ông quay đầu lại thì thấy thiếu niên bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng.

"Mẹ nó!"

...

Ôn Noãn không có cách nào lên được bậc vinh quang, mới căng thẳng tột độ, lúc này tự nhiên thả lỏng, cả người đều lâng lâng như điều gặp gió, sức lực bước thêm một bước cũng không còn nữa.

Cô không còn nghe thấy tiếng hoan hô xung quanh mình, trong thế giới yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của chính bản thân cô.

Khoảnh khắc Ôn Noãn ngã xuống, không hề có cảm giác đau đớn khi đầu tiếp đất như cô tưởng tượng, cô lại ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Hơi thở cô ngập tràn mùi hương thảo mộc quen thuộc... Cô vùi đầu vào vòng tay cậu, dụi dụi, cảm thấy có chút ủy khuất...

"Giang Trác đau quá."

Thiếu niên mím môi: "Bây giờ mới biết đau?"

"Ừm..."

Cô nắm lấy góc áo của cậu, nhắm mắt lại: "Giang Trác cậu xem, có phải tôi rất lợi hại không?"

"Tôi thấy rồi."

“Tôi cũng... cũng có thể bảo vệ cậu.”

...

Tạ Tu nhìn thiếu niên kia, nhìn lúc cậu bế cô đi, hai mắt đỏ hoe.

Ông chợt nhớ tới năm đó, Diệp Lan đi theo đệ tử sư môn hàng ma trừ yêu cứu được Tạ Tu toàn thân máu tươi nhể nhại. Lúc đó dường như ông ấy cũng... đỏ cả mắt.

Ông hít một hơi thật sâu lắc đầu: "Kẻ si tình!"

Chương 42: Bội tín

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn ngủ một giấc đến tận thiên hoang địa lão [1], buổi chiều ba ngày sau, cô mới từ từ mở mắt.

[1] thiên hoang địa lão: Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đẳng

Mở mắt ra hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy chính là đôi chân dài miên man của Giang Trác.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Noãn nghiêng người sang bên cạnh thì nhìn thấy Giang Trác đang ngồi trên ghế dựa, đôi chân dài gác lên giường cô, hết sức tập trung đọc truyện tranh chăm bism.

Tên này vậy mà dám đưa chân vào mặt cô. Ôn Noãn nắm lấy mắt cá chân của cậu rồi gãi gãi vào lòng bàn chân cậu!

"F/uc.k!" Giang Trác bị động tác đột ngột của cô làm cho sững sốt, lòng bàn chân có cảm giác ngứa ngáy không chịu nổi, suýt chút nữa ngã xuống ghế.

"Buông ra!"

Ôn Noãn kẹp cổ chân trái của cậu lại, không ngừng gãi gãi vào lòng bàn chân cậu: "Đưa chân thối vào mặt tôi này! Tranh thủ lúc tôi đang ngủ muốn chiếm tiện nghi của tôi đúng không?"

"Mùi gì thối!" Giang Trác bị Ôn Noãn gãi ngứa, muốn cười nhưng cậu phải nín lại bởi vì cười là sẽ thua, cho nên rất nhanh gương mặt cậu đỏ bừng: "Cậu mới khôi phục mà còn có khí lực lớn như vậy hả? Cậu có phải là con gái không vậy??"

"Cậu nói tiếp đi! Nói tiếp đi!" Ôn Noãn không chịu buông tay ra tiếp tục gãi bàn chân cậu không ngừng.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giang Trác dùng hết sức rút chân lại, sau đó trực tiếp nhào lên giường, nắm hai chân cô bắt đầu cù: "Cho cậu còn hăng hái này!"

Nhưng cậu đâu phải là đối thủ của Ôn Noãn, cô gái này giống như một con robot loli di chuyển không ngừng. Một lúc sau, cả hai mồ hôi nhễ nhại.

Cuối cùng, Ôn Noãn cũng chịu thua, không động đậy nữa, tùy ý để cậu cù nách mình một hồi.

Nắng xuân chói lọi chiếu qua khung cửa sổ vào nhà, dung mạo tuấn mỹ không giống người ở thế giới này của cậu, tóc nhuộm bạch kim lại đặc biệt thích hợp với nắng xuân.

Vẫn khiến cô kinh diễm giống như lần đầu gặp cậu.

Giang Trác cù cô một hồi mới phát hiện cô gái nhỏ không phản kháng lại nữa, đôi mắt trong veo mở to nhìn cậu.

Nhịp tim Giang Trác đang đập rất nhanh, hô hấp cũng có chút dồn dập, chậm rãi ngừng động tác.

Hai người nhìn nhau dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Đột nhiên cậu cúi đầu xuống.

Ôn Noãn nhìn đôi môi sạch sẽ, ửng hồng của cậu sắp rơi xuống, mắt cô mở to, đầu ngón chân cô cong lại.

"Sur muội, em tỉnh chưa?" Lục Tư Yển đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một màn trước mắt thì sợ tới mức đĩa trái cây trong tay rơi xuống đất.

"F/u/ck! Buông tiểu sư muội tôi ra!"

Giang Trác đang ở trên người Ôn Noãn nhanh chóng bước xuống, giẫm lên tủ đầu giường, trực tiếp nhảy tới cửa sổ.

Lục Tư Yến tức giận đứng ở bên kia giường bệnh, chỉ vào Giang Trác: "Cậu ăn gan cọp rồi hả?"

Ôn Noãn kéo Lục Tư Yến lại, trừng mắt nhìn anh.

Lục Tư Yến dường như hiểu ánh mắt của Ôn Noãn có ý gì thì gãi đầu: "Thôi, anh đến xem em tỉnh chưa, thuận tiện... nói chuyện nhận giải cho nên không làm phiền hai người nữa."

Ôn Noãn lập tức ngồi dậy: "Suýt nữa thì quên thuốc của em!"

Lục Tư Yến có chút khó nói: "Ừm... Sư muội à, anh có chuyện phải nói cho em biết."

Giang Trác ngồi xổm bên cửa sổ lấy một cây Pim Pom [2] ra, thấy anh ta ấp a ấp úng thì không kiên nhẫn nói: "Có chuyện gì thì mau nói đi."

[2] Pim Pom: là một loại kẹo mứt giống Chupa chups á:v

Lục Tư Yến bất mãn nhìn cậu: "Mắc mớ gì tới cậu?"

Giang Trác ngậm kẹo mứt, hai má phồng lên: "Việc của cô ấy cũng là việc của tôi."

"Không biết xấu hổ!"

Trong lúc hai người đấu võ mồm thì Ôn Noãn đã mặc áo khoác vào chuẩn bị ra ngoài, Lục Tư Yến vội giữ cô lại: "Sư muội, anh đã nhận giải thưởng cho em rồi. "

Ôn Noãn dừng lại, vui vẻ nói: "Thật sao? Mau cho em xem thử bí thuốc có thể cải tử hồi sinh này trông như thế nào đi"

Lục Tư Yển khó khăn kéo khóa túi sách lấy ra một hộp quà cao cấp có in dòng chữ “Công ty dược phẩm hữu hạn Tiêu Dao” rồi mở ra, trong đó là một củ nhân sâm nửa người.

Ôn Noãn ngăn người: "Đây... đây là bí thuốc của bọn họ?"

Giang Trác đi dép lê tới gần, kiễng chân nhìn củ sâm trong hộp: "Thứ này... trong tiệm thuốc Đông y của chú Diệp Lan cũng có."

Lục Tư Yển nói: "Có thể so sánh kiểu đó sao? Hình dạng nhân sâm thể này chính là cực phẩm trân quý đấy!"

Sắc mặt Ôn Noãn càng ngày càng trầm xuống, lẩm bẩm nói: "Đây không phải là bí thuốc, không phải bí thuốc em cần."

Không phải bí thuốc có thể chữa khỏi cho anh trai cô mà cô đã phải liều mạng để giành được.

Lục Tư Yển gãi gãi ót nói: "Bọn họ nói nguyên liệu của bí thuật cực kỳ trân quý, khó khăn lắm mới có thể chế được một lượng nhỏ. mấy ngày trước, bệnh tình một vị lãnh đạo cấp cao của môn phái nguy kịch nên phải dùng đến nó. Vì thế mới lấy củ nhân sâm cực phẩm này ra thay."

Giang Trác thản nhiên nói: "Kiếm có thì có."

Lục Tư Yển bất lực nói: "Rõ ràng là đã nói, phần thưởng cho quán quân chính là bí thuốc của bọn họ, nhưng bây giờ lại lấy củ sâm già này ra thay thế không phải là lật lọng sao?"

"Em đi tìm bọn họ lấy thuốc!"

Ôn Noãn đá văng dép ra, mang giày thể thao vào rồi hùng hổ chạy ra ngoài. Lục Tư Yển nhìn thấy tình cảnh này thì đoán được hơn phân nửa là cô muốn làm ầm lên rồi.

Với cái tính tình nóng nảy của sư muội anh ta thì chỉ sợ sẽ phá sập hết phòng ốc của bọn họ.

"Tiểu sư muội, em đừng có manh động! Chúng ta thương lượng với sư phụ một chút đã..." Còn chưa dứt lời, Ôn Noãn đã sớm biến mất không thấy bóng dáng.

Giang Trác vỗ vai anh ta: "Yên tâm đi, tôi đi ngăn cô ấy lại!"

"Được rồi, làm phiền cậu, tôi sẽ liên lạc với sư phụ ngay đây!"

...

Lục Tư Yển gọi điện thoại cho sư phụ, giải thích hết tiền căn hậu quả chuyện này. Sau đó, anh ta cũng vội vã đến tiền viện của Tiêu Dao Cốc.

Lục Tư Yển hy vọng rằng Giang Trác có thể ngăn cản không cho sư muội mình gây chuyện. Không ngờ, trong viện, Ôn Noãn đã đánh nhau với mấy tên đệ tử Tiêu Dao phái.

Về phần Giang Trác thì cậu đang đứng dưới gốc cây hoa đào, xuất hỏa lực từ xa cho cô, cầm dây thun bắn đá cực kỳ chuẩn xác khiến cho mấy tên này gào khóc không ngừng!

Lục Tư Yển lửa giận xuyên tim mắng: "Không phải cậu nói sẽ ngăn cản con bé sao! Tại sao bây giờ còn giúp con bé gây chuyện nữa?"

Giang Trác bình tĩnh kéo dây thun, cục đá bắn ra ngoài.

"Tôi không giúp cô ấy thì giúp ai?"

Cậu lý lẽ hùng hồn nói.

Lục Tư Yển vội vàng chạy tới tóm lấy cô: "Đừng động thủ! Chuyện gì cũng từ từ nói! Tiểu Noãn, sư phụ bảo em dừng lại, đợi ông ấy tới xử lý!"

Bất kể thế nào thì hai bên cũng phải ngừng lại.

Vài thiếu niên đứng trước cổng chính môn phái tức giận nói: "Cô ta không nói tiếng nào đã xông tới. Chúng tôi ở đây không phải là mấy kẻ nghèo nàn quê mùa để cho cô ta diễu võ giương oai đâu!"

"Nói tới nói lui còn không phải do các người!" Lục Tư bảo vệ Ôn Noãn sau lưng nói: "Chúng tôi nhà nghèo quê mùa, cũng biết được bội tín là trơ trẽn, còn các người là đại môn đại phái vậy mà lại ngang nhiên lật lọng thì có tư cách gì mà coi thường người khác?"

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest, có vẻ là lãnh đạo của môn phái bước ra ngoài, kéo dài giọng điệu nói: "Không phải đã đưa phần thưởng cho các người sao? Các người còn muốn thế nào nữa?"

Ôn Noãn ném cái hộp nhân sâm xuống trước mặt cậu: "Tôi không muốn cái này!"

Người đàn ông cười cười nói với đệ tử môn hạ thu nhân sâm lại: "Thách đấu vốn dĩ là lấy võ để kết bạn, không ai thật sự vì giải thưởng mà đánh nhau đến người sống ta chết cả, điều đó làm mất đi sự khoan dung và phong thái của người tập võ."

Ôn Noãn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhưng thuốc đó tôi cần để... cứu mạng người!"

Người đàn ông lắc đầu: "Tôi đã nói bây giờ không có bí thuốc nữa, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không có nên mới dùng nhân sâm già có giá trị tương đương để thay thế. Nếu các người không muốn nhân sâm già thì có thể quy ra tiền mặt tương đương cũng được. Tôi khuyên các người, chỉ cần nghỉ, biết điều một chút. Cô có thể đoạt được quán quân là do các tiền bối nhường cô, đừng có mà học cái thói không biết thân biết phận của sư phụ mình rồi thành kẻ thù của toàn bộ võ lâm."

Ôn Noãn siết chặt nắm đấm: "Các người... cố ý."

“Dù cố ý hay không cố ý thì phần thưởng cho quán quân chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi, tôi chưa từng thấy ai đoạt giải mà còn kén cá chọn canh, đúng là thầy nào trò nấy mà!”

Vừa dứt lời, ông ta liền nghe thấy một tiếng động lớn, tấm bảng "Tiêu Dao cấm đường" trước cổng bị rơi ầm xuống đất gây làm đôi.

Mấy người đàn ông kinh ngạc, đồng thời nhìn thiếu niên đang đứng dưới gốc cây hoa đào.

Một cơn gió thoảng qua, cánh hoa hồng nhạt nhẹ nhàng xuống, thiếu niên buồn dây thun xuống, cử động cổ vai: “Ai dám mắng cô ấy một câu nữa thử xem, bể đầu thì đừng trách tôi!”

Cậu bình bình đạm đạm nói một câu lại tràn đầy sức mạnh uy hiếp.

Mấy lão già lớn tuổi trong vòng phong vân cũng không dám tùy tiện mở miệng đã thương người như vậy.

Lục Tư Yển thấy Giang Trác không có lấy một chút ý định ngăn cản Ôn Noãn thì quyết định đứng về phía cô.

Anh ta giữ Ôn Noãn sau lưng, phòng bị nhìn những người xung quanh.

Đúng lúc này, bên trong nội sảnh có người hét lên: "Ông là ai? Ông làm gì trên xà nhà vậy hả?"

Trên xà nhà bên trong phòng, có một người đàn ông vươn vai ngáp một cái rồi nhàn nhạt nói: "Bên ngoài đang nhao nhao ầm ĩ cái gì, dám quấy rầy mộng đẹp của ông đây.”

Nghe thấy giọng nói này, cả Ôn Noãn và Lục Tư Yển đều sửng sốt.

Một con vệt yến phụng bay hai vòng xung quanh đại sảnh, sau đó đậu lên vai Ôn Noãn: "Ai bắt nạt tiểu sư tỷ của ta? Ai bắt nạt tiểu sư tỷ của ta?"

"Tra Tra!"

Ôn Noãn sờ sờ con vệt sau đó vội vàng nói vọng vào trong phòng: "Sư phụ, cuối cùng ông cụ cũng tới rồi!"

"Cái gì mà ông cụ hả? Ta rất già sao?"

Trên xà nhà, một người đàn ông anh tuấn mặc áo len nhảy xuống.

Nhìn thấy ông, sắc mặt của mấy lão đại của Tiêu Dao phái liền đại biến, giống như nhìn thấy một ma đầu Tạ ơn: "Tạ... Tạ Tu!"

Tạ Tu ngồi trên ghế gỗ tử đàn trước bài vị của tổ sư gia phái Tiêu Dao, bưng chén trà trên bàn lên, bình tĩnh nhấp một ngụm trà: "Vẫn còn nhận ra ông nội mi sao?"

"Ông đến đây làm gì! Chúng tôi không hoan nghênh ông..."

Người nọ còn chưa kịp nói lời cuối cùng, Tạ Tu đã đập chén trà trên tay lên bàn khiến mọi người xung quanh rùng mình.

"Ở Nam Sơn Môn, tiểu sư muội của nhà chúng tôi đều do một đám sư huynh đệ trong môn nâng như trứng nuôi lớn. Vậy mà đến Tiêu Dao phái của các người lại bị tức giận không hề nhẹ, tôi có nên giúp con bé xả giận một chút hay không đây?"

Sư phụ đã đến nên Lục Tư Yến rất kích động đứng lên nói: "Sư phụ, không phải lỗi của chúng con, đó là do bọn họ lật lọng. Lúc phát thiệp mời thi đấu đã nói rõ, phần thưởng cho quán quân chính là bí thuốc, bây giờ lại đổi thành củ nhân sâm chó má này! Không phải là đang cố tình lừa dối chúng ta hay sao?"

Mấy lão già kia thối râu mép tròng mắt: "Thuốc không có! Nhân sâm này các người có muốn không?"

Ôn Noãn thấy không còn hy vọng đòi lại được bí thuốc thì ánh mắt chua xót không thôi, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Tạ Tu nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Con nhóc này con không cần phải sợ, dù ở chỗ nào cũng phải dựa vào một chữ lý. Sư phụ làm chỗ dựa cho con, ngày hôm nay, nếu bọn họ không lấy hai tay dâng thuốc lên thì sư phụ ở trước mặt tổ sư của bọn họ đến khi nào lấy được thuốc mới đi! Chỉ là Tra Tra nhà chúng ta một ngày phải phóng uế hơn mười lần, chắc chắn sẽ làm ô uế bài vị của tổ sư nhà bọn họ, quấy rầy thanh tịnh của ông ta!"

Có lão già tức giận đến mặt đỏ bừng chỉ vào Tạ Tu nói: "Tạ Tu, dầu gì ông cũng là một môn chi tông, tại sao lại có thể xấu xa như vậy hả??"

"Các người không nói tín nghĩa, khi dễ tiểu đồ đệ của tôi vậy thì không tính là xấu xa sao?"

"Nếu các người còn gây sự nữa thì đừng trách chúng tôi không khách khí!"

"Tới đi! Tôi đang chờ các người không khách khí nữa đây!"

Tiêu Dao phái gọi một đám đệ tử ra, cầm gậy gộc bao vây thầy trò ba người, xem ra là muốn đánh.

Tạ Tu mỉm cười, hồi đó ông là ác ma có thể chui ra từ dưới mấy trăm cây hàng ma côn của đệ tử Thiếu Lâm Tự thì làm sao ông có thể để những người này vào mắt?

"Đến đi! Cùng lên hết đi! Ông đây sẽ cho các người thấy thế nào mất diếc tai ngơ mới đáng được gọi là tổ sư!"

Tuy nhiên, lúc này, một giọng nói lạnh tanh truyền đến...

“Tạ Tu, nhiều năm rồi mà ông vẫn không khác gì một đứa trẻ sao?”

Nghe thấy âm thanh này, cơ thể của Tạ Tu cứng lại, cúi đầu thì thào nói “F/u/ck.”

Ôn Noãn quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Lan bước vào, cô nhanh chóng kéo tay áo Tạ Tu: “Sur phụ, người mau nhìn đi! Là Diệp Lan sur thúc đó!”

Tạ Tu liền đeo kính râm, mắt đốic tại ngơ giả chết.

Ôn Noãn phát hiện ra hôm nay Diệp Lan sur thúc mặc vest, hoàn toàn khác với dáng vẻ ôn nhu khám bệnh lúc trước.

Mỗi bước đi đều mang đến cảm giác tổng tài bá đạo!

Diệp Lan đi thẳng đến chỗ mấy lão già kia, trợ lý bên cạnh ông lấy ra một phần văn kiện đưa cho ông, Diệp Lan nói: “Mấy năm nay, tập đoàn Tiêu Dao của các người quản lý kém, nợ nước ngoài không ít, bao gồm cả ngân hàng và tư nhân. Tất nhiên, khoản nợ lớn nhất là ở Ngân hàng Hối Ân, đây là hợp đồng vay tiền. Các người có nhận ra không?”

"Ông... Tại sao ông lại có thể có hợp đồng?"

"Tôi quên nói, Ngân hàng Hối Ân là công ty con của tập đoàn Diệp thị của chúng tôi. Nghiêm túc mà nói thì các người đang nợ nhà họ Diệp chúng tôi hơn mười tỷ."

Ôn Noãn sợ ngây người, lúc trước Diệp Thanh nói khu tứ hợp viện cổ kính bọn họ đang ở đều là của nhà họ Diệp, cô còn tưởng là nói đùa.

Không ngờ Diệp Lan sur thúc quả thật là tổng giám đốc bá đạo!

"Phá hết sổ tài sản kêch xù của tổ tiên để lại, với tình trạng kinh doanh hiện tại của công ty các người, tôi e rằng không có ngân hàng nào sẽ đồng ý cho các người vay tiền. Nếu các người không trả được toàn bộ các khoản vay trước khi hết hạn hợp đồng, tôi sẽ lập tức khởi kiện các người ra tòa, dùng tài sản cố định của các người gán nợ."

"Không đúng... ông thật sự là... người của tập đoàn Diệp thị sao? Lẽ nào ngân hàng là do ông định đoạt?" Mấy người kia vẫn không thể tin được.

Trong ấn tượng của bọn họ thì Diệp Lan chỉ là một tên nghịch đồ phản bội sư môn mà thôi, ai có thể ngờ rằng gia thế bối cảnh của ông lại ghê gớm như vậy!

Diệp Lan không cảm xúc nói: "Nếu các người vẫn nghi ngờ thân phận của tôi thì cũng không sao, ngày mai tôi sẽ cho luật sư đến gặp các người."

"Đừng đừng đừng!" Một người đàn ông trung niên trẻ tuổi lập tức đứng ra nói: "Có chuyện gì thì chúng ta từ từ thương lượng!"

"Nếu muốn thương lượng thì đồ đệ của tôi ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ vì xin thuốc. Hơn nữa con bé cũng đã thắng trận đấu thì các người cũng nên giữ lời hứa. Ở trước mặt tiểu bối mà các người còn không giữ được chữ tín thì là sao tôi dám cho môn phái các người vay tiền?"

Vừa nghe mấy lời này thì mặt mấy lão già kia liền lúng túng, vừa thẹn vừa xấu hổ: "Chúng tôi thật sự là không gạt các người. Bí thuốc trân quý đến cỡ nào, lúc trước chỉ vì trả nợ mà chúng tôi đành phải... bán nó với một cái giá cao."

"Vậy thì làm lại."

"Cái này... nói thì dễ nhưng mà chúng tôi khó khăn lắm mới chế tạo được mấy phần."

Mặt Diệp Lan không chút thay đổi: "Ba tháng có đủ không?"

"Ba tháng làm sao có thể chứ?"

"Vậy thì hai tháng. Nếu như lúc đó không lấy được thuốc thì đừng trách tôi không nhắc nhở các người!"

Mấy người đó chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Diệp Lan hài lòng gật đầu, xoay người đi tới bên cạnh Ôn Noãn. Cô vội vàng cảm ơn: "Cảm ơn Diệp Lan sư thúc!"

Ông vươn tay ấn bả vai cô: "Con đã gọi ta một tiếng sư thúc thì con chính là đồ đệ của ta."

Tạ Tu lập tức không vui, kéo Ôn Noãn ra phía sau: "Cái gì? Sao tự xưng lại thành đồ đệ của ông rồi hả?"

Diệp Lan liếc ông một cái thật sâu, khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên, không nói chuyện, bước ra khỏi cửa...

"Tiểu Trác, đi thôi."

Giang Trác đi theo Diệp Lan, ngoái lại nhìn Ôn Noãn một cái. Cô nhẹ nhàng cười với cậu: "Cảm ơn anh Giang Trác."

Tạ Tu nhìn bóng lưng Diệp Lan lắc đầu nói: "Nhiều năm như vậy, cái đức hạnh này vẫn không hề thay đổi, một lời không vừa ý liền lấy tiền sỉ nhục người ta."

Chương 43: Xoa đầu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng Ôn Noãn cũng cầm được bí thuốc mà mình tâm tâm niệm niệm trong tay, vừa nghĩ đến việc anh trai sắp được tỉnh lại cô hận mình không thể mọc cánh để bay về.

Vì vậy, ngay ngày hôm sau liền cô đặt vé xe lửa quay về.

Diệp Lan tự mình lái xe tới. Từ lúc gặp nhau đến giờ Tạ Tu và Diệp Lan luôn mắt to mắt nhỏ trừng nhau, không thềm để ý đến đối phương vì thế cô và Giang Trác không thể cùng nhau trở lại Bắc Thành.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sáng sớm, Ôn Noãn nghe cái tên buôn chuyện bậc nhất Nam Sơn Môn kể lại chuyện tình hồi xưa của sư phụ cô: "Năm đó thật ra là sư phụ chúng ta chủ động chia tay với Diệp Lan sư thúc trước."

Ôn Noãn ngạc nhiên: "Sư phụ chia tay trước? Tại sao vậy?"

"Chuyện này có tới mấy phiên bản lận. Phiên bản thứ nhất là do sư phụ dị ứng với lông mèo mà Diệp Lan sư thúc lại cực kỳ thích nuôi mèo cho nên hai người không thể sống chung được. Thế là chia tay!"

Ôn Noãn gật đầu, phiên bản này là phiên bản được lan truyền rộng rãi nhất ở Nam Sơn Môn.

"Phiên bản thứ hai là do Diệp Lan sư thúc giấu giếm chuyện ông ấy nhiều tiền, điều này khiến sư phụ cảm thấy không được tin tưởng."

“Không phải đâu.” Ôn Noãn đặc biệt không tin, cô cảm thấy với cái đức hạnh của sư phụ mình nếu mà biết bạn trai là một tổng giám đốc ngầm thì làm sao có thể dễ dàng đá xuống núi được!

“Còn có phiên bản khác nữa. Nghe nói là do Diệp Lan sư thúc quá hoa tâm.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Chuyện này cũng có thể, dù sao chúng ta không biết chân tướng nên cũng không dám nói ra.”

Suốt bữa sáng hai người cứ nhỏ giọng thì thầm bát quái chuyện cũ năm đó ở Nam Sơn Môn.

Tạ Tu và Diệp Lan ngồi ăn ở bàn đối diện, tác phong của Diệp Lan khéo léo, thanh lịch. Ngược lại tướng ngồi của Tạ Tu lại cởi mở thoải mái hơn chứ không đoan chính như Diệp Lan.

Hơn hết là giá trị nhan sắc của hai người rất cao, ngồi ăn sáng cùng nhau như vậy quả là một cảnh tượng hiếm có trên đời.

Diệp Thanh không nhịn được rút sổ vẽ ra định vẽ lại hình ảnh hai người đang ăn sáng.

Hai người không nói một lời cứ như những người xa lạ.

Dù vậy, đám người Ôn Noãn vẫn có thể phát hiện rõ ràng khí tràng đang ngầm dâng lên xung quanh bọn họ, tuyệt đối không giống hai người xa lạ bình thường chút nào.

Ngay cả con vệt yếm phụng lấm mồm Tra Tra trên vai Tạ Tu cũng không dám lên tiếng lúc này.

Cuối cùng, ăn sáng xong, Diệp Lan dẫn đầu đặt đĩa xuống nói với Ôn Noãn: "Tiểu Noãn, sau này con chính là đồ đệ của ta. Nếu như có gì cần giúp đỡ thì cứ việc đến tìm ta."

"A, vâng cảm ơn Diệp..."

Cô còn chưa kịp nói hết thì Tạ Tu đã ngắt lời cô, bất mãn nhìn Diệp Lan: "Ai nói con bé là đồ đệ của ông?"

Diệp Lan ngẩng đầu lên, con mắt đen nhánh như mặt hồ phẳng lặng: "Quên nhanh vậy sao? Trong thư không phải ông là người đau khổ cầu xin tôi chỉ dẫn cho con bé à?"

Tạ Tu tức giận thở hển hển nói: "Tôi đau khổ cầu xin ông lúc nào? Hơn nữa, cho dù ông có chỉ dạy con bé thì nó cũng không phải là đồ đệ của ông! Con bé chỉ có một sư phụ duy nhất là Tạ Tu mà thôi!"

"Có khác biệt sao? Dù sao sau này chúng ta cũng là người một nhà."

"Ai muốn làm người một nhà với ông, không biết xấu hổ!"

Diệp Lan cười nhạt, liếc mắt nhìn Giang Trác bên cạnh Diệp Thanh: "Năm đó tôi muốn miếng ngọc Lãnh Hương, ông lại luyến tiếc không nỡ cho, nói là muốn để cho đồ đệ ông yêu thương nhất. Hiện tại ngọc bội này lại đeo trên người đồ đệ tôi, ông nói xem, chúng ta còn không phải sẽ thành người một nhà sao?"

Tạ Tu tức gần chết nhưng hết lần này đến lần khác lại không thể phản bác lại.

Thằng nhóc Giang Trác đó là do chính đồ đệ bảo bối của ông lựa chọn.

Mặc dù mái tóc trắng của cậu ta trông rất kỳ dị nhưng từ đôi mắt siêu cấp nhan khổng của Tạ Tu thì ngũ quan của thằng nhóc này tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm.

Cho nên ông chỉ có thể đồng ý thôi.

Trước khi đi, Giang Trác ngậm cây kẹo Pim Pom, đi tới bên cạnh bậc thềm, thờ ơ hỏi: "Lần sau khi nào mới gặp lại?"

Ôn Noãn mím môi, cố ý hỏi: "Sao vậy? Không nhớ xa tôi sao?"

Cây kẹo trong miệng cậu trượt chuyển sang phải, hai má phồng lên, không chịu thừa nhận: "Không nhớ xa ông nội cậu..."

Còn chưa kịp dứt lời, cô gái đột nhiên đưa tay vòng qua eo thon của Giang Trác, nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

Cô hít sâu ngửi mùi từng hương độc đáo trên người cậu: "Tôi... rất không nhớ."

Đầu óc Giang Trác nổ tung, cậu không biết nên để tay ở chỗ nào, chỉ có thể cứng ngắc giờ lên.

Cách đó không xa, Diệp Thanh không nhịn được ra hiệu cho cậu: "Đồ ngốc! Ôm! Ôm ôm đi!"

Giang Trác vò tóc mình, ngay khoảnh khắc cậu quyết định nhất định phải ôm lấy cô thì Ôn Noãn lại buông ra, xoay người cười: "Rất nhanh! Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi!"

Hai tay Giang Trác trống không, bàn tay đang đưa ra lập tức thu lại, mất tự nhiên sờ sờ lỗ tai.

Phải rồi, họ sẽ gặp lại nhau sớm thôi, danh chính ngôn thuận...

Cậu nhìn theo bóng lưng cô gái nhỏ rời đi, lần đầu tiên trong đời cậu có chút mong chờ tương lai sắp tới.

Hai giờ sau, tàu cao tốc đến ga cao tốc Bắc Thành. Tạ Tu và Lục Tư Yển xuống xe giữa đường để trở về Nam Sơn.

Lúc xuống xe, Ôn Noãn lục tìm thẻ căn cước trong túi xách thì bỗng nhiên phát hiện sợi dây thun đã mất tích mấy ngày nay.

Cô đem sợi dây ra dưới ánh nắng mặt trời, híp mắt vui vẻ nhìn nó.

Quả thực là may mắn đến chung với nhau! Mọi chuyện đều càng ngày càng tốt lên rồi!

Sau khi rời khỏi nhà ga, điện thoại Ôn Noãn đổ chuông. Trong điện thoại truyền đến giọng nói của mẹ cô, Diêu Mạn Chi.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Giọng Diêu Mạn Chi có chút gấp gáp: “Noãn Noãn con mau đến bệnh viện đi!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh trai con tỉnh lại rồi.”

...

Ôn Noãn vừa bước xuống xe liền không ngừng chạy như bay đến viện điều dưỡng. Đến nơi cô nhìn thấy mẹ mình đang trong phòng ICU.

Phòng bệnh rộng rãi, sáng sủa, ga giường trắng tinh gọn gàng, sạch sẽ, nhưng trong phòng lại chỉ có một mình Diêu Mạn Chi.

“Mẹ, anh con đâu?” Ôn Noãn gần như chạy ào vào phòng bệnh.

Diêu Mạn Chi lắc đầu: “Anh trai con đi rồi, nó có để lại một bức thư cho con.”

“Đi?” Ôn Noãn đến sức thở gấp cũng không còn, nghe vậy thì kinh hãi nói: “Anh ấy đi đâu được chứ, sức khỏe hồi phục hết rồi sao?”

"Nó đã tỉnh lại mấy ngày nay rồi, mẹ có gọi điện thoại cho con nhưng lại không có ai bắt máy." Diêu Mạn Chi thở dài: "Ai biết hôm nay mẹ tới thì đã không thấy nó nữa rồi..."

"Anh ấy đi đâu?"

"Đây là thư nó để lại cho con, con đọc thử xem!"

Ôn Noãn nhận lấy bức thư, tay run rẩy nhanh chóng mở phong thư ra.

Chữ viết ngoằn ngoèo trong lá thư Ôn Noãn vừa nhìn đã nhận ra ngay đó là nét chữ gà bới của anh trai cô...

"Em gái, trong khoảng thời gian này em cos [1] anh trai em chơi có vui không? Nghe mẹ nói, em đã giúp anh thi được hạng nhất. Không tệ, cứ tiếp tục phát huy như vậy, để cho anh trai em lúc trở về được học ở một trường đại học trọng điểm! Hehe!"

[1] cos: cosplay, hóa trang, đóng giả...

"Không đùa em nữa! Bây giờ anh có một việc rất quan trọng cần phải xử lý, chuyện này cực kỳ cực kỳ quan trọng. Nếu như có thể thành công... Mà thôi, trước không nói em biết, hai người cứ yên tâm chờ tin tốt của anh đi!"

"Nhân tiện, trong khoảng thời gian này anh cần em tiếp tục cos anh, nhưng nhớ là tuyệt đối đừng để bị lộ. Nếu như em bị bại lộ thân phận thì tất cả công sức của anh trai em sẽ đổ sông đổ biển hết!"

Ôn Noãn đọc xong bức thư thực sự chỉ muốn đè anh cô xuống đất đánh cho một trận!

Cô sắp bị anh ấy làm cho tức chết! Cô phải mất bao nhiêu công sức mới lấy được bí thuốc cải tử hồi sinh cho anh ấy. Ai ngờ, tên này tự mình tỉnh dậy rồi bỏ chạy mất!

Mới qua cơn nguy hiểm được mấy ngày đã chạy ra ngoài!

Làm gì mà có chuyện gì quan trọng như vậy hả?

Đối với Ôn Noãn bây giờ thì không có chuyện gì quan trọng bằng tính mạng của Ôn Hàn.

Diêu Mẫn Chi bắt tay ấm áp an ủi: "Mẹ đã thuê thám tử tư điều tra tung tích của anh con, khi nào có tin tức mẹ sẽ báo cho con ngay. Nhưng mà mẹ nghĩ tình cảm anh em tụi con tốt như vậy thì có lẽ nó sẽ liên lạc với con thôi."

Ôn Noãn hít sâu để bình tĩnh lại, rồi nói với Diêu Mạn Chi: "Mẹ nói với thám tử tư là phải hết sức cẩn thận. Nếu tìm thấy tung tích của anh ấy cũng đừng đánh rần động cò, phải nói cho con biết trước. Chuyện này mẹ tiếp tục giữ bí mật, tuyệt đối không được để cho người khác."

"Đương nhiên."

Ôn Noãn quay đầu lại nhìn giường bệnh trống trơn, biết rõ sự nghiệp giả trai của cô sẽ còn phải tiếp tục một thời gian nữa.

...

Hai ngày sau, ở trường học, khi Giang Trác lại nhìn thấy một "Ôn Hàn" tóc ngắn đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng nam nhẹ nhàng khoan khoái bước vào phòng học dưới sự chú ý của các nữ sinh trong lớp thì sửng người trong giây lát.

Ôn Noãn ngồi xuống, nhét cặp sách vào trong ngăn bàn, hỏi: "Nhìn cái gì vậy, không biết anh Hàn của cậu sao?"

Giang Trác thu hồi ánh mắt, thản nhiên lẩm bẩm: "Không có gì."

Cậu quay mặt lại quan sát cô. Ngũ quan thiếu niên hoàn mỹ, mái tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, vài sợi tóc mái che đi cặp lông mày, đôi mắt đào hoa đầy đặn.

Tầm mắt cậu di chuyển xuống, rơi vào xương quai xanh của cô và phần bằng phẳng bên dưới...

Ôn Noãn vươn tay quơ quơ trước mắt cậu: “Sao vậy, mới Thanh Minh không gặp mà quên tôi rồi sao?”

Giang Trác nghiêm túc hỏi: “Cậu là ai?”

Ôn Noãn tưởng cậu đang nói giỡn, xoay người lại, khoe môi cong lên: “Thật không dám giấu giếm... tôi là người kiếp trước đã được định sẵn kiếp này làm... ba cậu.”

Giang Trác liếc mắt, gần như cậu đã chắc chắn là cái tên trước mặt này chính là cô giả trang.

Ngũ quan có thể giống hệt nhau, động tác có thể được bắt chước được, nhưng khí chất và thần sắc của cô là độc nhất vô nhị.

Bản thân Ôn Hàn... cho nên không có gì ngạc nhiên khi cô đẹp như vậy.

Còn về chuyện của Ôn Hàn, Giang Trác không hỏi nhiều.

Cậu luôn thích thuận theo tự nhiên, nếu Ôn Noãn vẫn tiếp tục phải chơi trò này thì tất nhiên cậu sẽ theo tới cùng.

Giang Trác tiếp tục nằm trên bàn, lười biếng ngáp một cái, nhắm mắt lại: “Tôi ngủ một lát, cậu để ý giúp tôi.”

Đầu ngón tay Ôn Noãn xoay bút, cười nói: “Được rồi, cậu yên tâm ngủ đi. Ba hộ giá cho cậu.”

Năm phút đồng hồ sau, Giang Trác dường như đã thực sự ngủ say.

Nắng sớm xuyên qua những ngọn cây chiếu vào khung cửa sổ, chiếu lên gương mặt cậu, làn da trắng đến mức như phát sáng.

Cô lén lút đưa tay ra, tò mò sờ sờ tóc của Giang Trác.

Đương nhiên, cô cũng chỉ dám chạm vào đuôi tóc, dù sao bình thường tên này nâng niu mái tóc trắng của mình nhất, ai cũng không được phép chạm vào.

Nó mềm mại và mượt mà hơn trong tưởng tượng của cô, tất nhiên nếu kiểu tóc được cắt tỉa phù hợp thì nó có thể trở thành một xu hướng minh tinh.

Cậu không giống người thường, Giang Trác giống như nắng gắt giữa trưa, nóng như thiêu như đốt và chói mắt.

Ôn Noãn nhớ khi cô mười ba, mười bốn tuổi, cô cũng đắm chìm trong mấy câu chuyện ngôn tình như hàng ngàn thiếu nữ khác, cô từng khoa trương nói rằng cô muốn có một tình yêu oanh oanh liệt liệt, dù xuống núi đao biển lửa cũng nguyện sống nguyện chết vì đối phương.

Các sư huynh đệ đều nói là cô bị mắc chứng hoang tưởng tuổi dậy thì, khuyên cô nên thực tế một chút. Trên đời này làm gì có tình yêu núi đao biển lửa, làm sao có người yêu người tận xương tủy, giao cả trái tim và tính mạng cho em. Em nghĩ em là Tây Thi, Chiêu Thuyền, Triệu Phi Yến hay là Dương Ngọc Hoàn?

Ôn Noãn nhìn khuôn mặt sạch sẽ của chàng trai trước mặt, đột nhiên cảm thấy rằng mình nhất định sẽ không nỡ lấy mạng cậu, cô nhất định sẽ chạy đến để ngăn cậu lại trước khi cậu đi lên núi đao.

Thích một người không hề dễ dàng, chỉ là trong lòng cô đã xác quyết cô nhất định phải bảo vệ tên tóc trắng này thật tốt.

Ôn Noãn vuốt tóc cậu, giống như một tên trộm chó, vừa sờ vừa cười khúc khích.

Phía sau truyền đến tiếng ho khan của bệnh nhân lao Diệp Thanh: "Khụ, khụ, khụ!"

Ôn Noãn nhíu mày, quay đầu lại định mắng Diệp Thanh là có bệnh thì uống thuốc đi, nhưng lại không nghĩ tới, phía trước là khuôn mặt người chết của chủ nhiệm Trương Chí Minh, nở nụ cười xấu xa giống như quân đốc Đông xướng [2].

[2]: Đông xướng: cơ quan đặc vụ của hoạn quan thời Thanh.

"Học sinh Ôn Hàn, tóc của học sinh Giang Trác sờ thích không?"

Ôn Noãn: ...

Trước đây, bởi vì mối quan hệ ám muội giữa Giang Trác và "Ôn Hàn" nên số lần Giang Trác bị mời đến văn phòng uống trà đã vượt xa Ôn Noãn.

Càng ngày càng thường xuyên hơn, trên thực tế, cậu vẫn luôn "bảo vệ" cô.

Tất nhiên, người cậu bảo vệ vẫn luôn là "Ôn Hàn". Giang Trác coi Ôn Hàn là bạn tri kỷ, hoặc là có lẽ còn hơn thế nữa...

Phi phi, tự mình đa tình.

"Ôn Hàn, rốt cuộc em có nghe tôi nói không hả?"

Giọng nói nghiêm nghị của giáo viên chủ nhiệm Trương Chí Minh kéo suy nghĩ của cô lại, cô gật đầu liên tục, ngoan ngoãn nói: "Em đang nghe đây ạ, thầy Trương, thầy đang nói về mối quan hệ giữa nam sinh và nam sinh phải có chừng mực."

"Vốn dĩ, thầy tin rằng em và Giang Trác chỉ là tình cảm anh em đơn thuần, không có thành phần khác. Mà bây giờ lại như vậy, cuối giờ em đổi chỗ đi."

Ôn Noãn bất đắc dĩ nói: "Thầy Trương, chuyện đổi chỗ này em thật sự không quyết định được. Thầy nói với Giang Trác đi. Nếu cậu ấy đồng ý đổi, em sẽ đổi ngay!"

Trương Chí Minh đương nhiên biết muốn để Giang Trác đồng ý đổi chỗ tuyệt đối còn khó hơn Ngu Công dời núi.

Thằng nhóc này rất cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì nhất định không thay đổi.

"E hèm, tạm thời tôi sẽ không đề cập đến chuyện này nữa. Thay vào đó, mấy ngày nữa là đại hội thể thao, tôi sẽ yêu cầu ủy viên thể dục báo tên em để em lấy công chuộc tội. Vinh dự của lớp chúng ta đều phụ thuộc vào em."

Ôn Noãn thoải mái cười cười: "Thầy Trương đừng lo, chuyện này cứ giao cho em."

Đại hội thể thao hay gì đó, đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Ôn Noãn bước ra khỏi phòng làm việc, đến trước bồn hoa của trên lầu, Giang Trác đang đứng ở mép cầu thang ngắm cây kẹo m út nhảy xuống.

Ánh mặt trời chiếu vào người cậu, như một mảng trắng tinh khiết bao trùm lấy cậu.

Trong ấn tượng của Ôn Noãn cậu vẫn luôn là một thiếu niên sạch sẽ.

"Cậu làm gì ở đây?" Ôn Noãn bước tới, chấp tay sau lưng hỏi cậu.

Giang Trác đứng trên bậc cầu thang từ trên cao nhìn cô, cau mày hỏi: "Lão Trương kêu cậu đổi chỗ?"

"Ừ."

"Đừng có mơ!"

Ôn Noãn biết cậu sẽ không đồng ý, nói: "Được rồi. Dù sao thì lão Trương đã nói trong đại hội thể thao vào tuần tới nếu tôi có thành tích tốt sẽ miễn cưỡng bỏ qua cho chúng ta."

Vừa dứt lời, hai người đều cảm thấy có gì đó kỳ quái. Giống như... hai người bọn họ thật sự có cái gì đó...

Giang Trác bước xuống một bậc, hỏi: "Tiết đọc sách sáng sớm, cậu không tập trung đọc sách, sờ tóc tôi làm gì?"

Ôn Noãn kiễng chân định sờ tóc cậu lần nữa, nhưng lại bị cậu quay đầu tránh đi...

"Tóc của cậu thoải mái. Tôi thích nhất là tóc mềm mềm như vậy."

Giang Trác có vẻ hơi tự đắc: "Trước đây chất tóc tôi còn đẹp hơn, nhưng nhuộm xong thì bị hư tổn rồi."

"Vậy thì tại sao cậu lại muốn nhuộm?"

Giang Trác tự nhiên trả lời: "Đẹp trai."

Khoé miệng Ôn Noãn giật giật: "Khiếu thẩm mỹ của cậu cũng đặc biệt thất đấy."

"Nếu không ông đây cũng sẽ không..." Chưa kịp dứt lời, cậu đột nhiên dừng lại.

Ôn Noãn vẫn đang chờ cậu nói tiếp, nhưng Giang Trác lại thôi không nhắc tới đề tài này nữa, trầm mặc đi xuống hai bậc thang, sau đó đem đầu hướng về phía cô.

Ôn Noãn: "Làm gì vậy?"

Giang Trác nắm lấy tay cô để lên đỉnh đầu mình...

"Không phải nói là rất thoải mái sao, cho cậu thoải mái thêm một chút nữa."

Chương 44: Sách giáo dục sức khỏe vị thành niên

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giáo viên chủ nhiệm lớp phát cho hai người Ôn Noãn và Giang Trác một quyển sách giáo dục sức khỏe vị thành niên, để họ chăm chỉ học tập và sửa chữa những suy nghĩ lệch lạc của mình.

Hai người mỗi khi rảnh rỗi sẽ cùng nhau nghiên cứu quyển sách giáo dục sức khỏe vị thành niên này, khi lật đến trang cấu tạo s/inh lý của con trai, Giang Trác nghe thấy tiếng than thở của Ôn Noãn bên tai.

Cậu quay sang thì nhìn thấy ánh mắt của cô đang dán chặt vào bức ảnh phía trên, nghiêm túc cẩn thận nghiên cứu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giang Trác:...

Cậu nhanh chóng lật sang trang khác, Ôn Noãn lập tức kháng nghị: "Tôi còn chưa xem xong mà!"

"Có gì hay mà xem!"

"Không phải thầy giáo bảo chúng ta nghiêm túc xem sao?"

"Cậu cũng nghiêm túc quá rồi đấy!"

Ôn Noãn bĩu môi. Cô chưa từng nhìn thấy người nào hơn năm tuổi. Đã là sách giáo dục sức khỏe phổ thông sao lại không thể cho cô xem kỹ để hiểu rõ chứ?

Số trang rơi vào chương si/nh lý nữ, Giang Trác liếc nhẹ rồi lật đi ngay lập tức.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Noãn nhìn hai má hơi ửng hồng của cậu, cười nói: “Trác gia của chúng ta cũng biết ngượng ngùng nữa à?”

“Không có.”

“Còn không chịu thừa nhận, hai tai đã đỏ vậy rồi. Càng thẹn thùng thì càng nên học một ít.” Ôn Noãn lật vài trang rồi lật đến chương “Con người đến thế giới thế nào?” trong chương này có một số bức tranh hoạt hình, người nhỏ giới thiệu một số “hoạt động của con người” theo phương thức giáo dục khoa học.

Ôn Noãn đưa sách cho Giang Trác: “Đây, xem kỹ đi.”

Giang Trác đẩy sách ra: “Không xem.”

"Thầy Trương bảo chúng ta phải cùng nhau chăm chỉ học tập!"

Giang Trác nhướn mày, đột nhiên nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Cậu thật sự muốn giao lưu học hỏi cái này với ông đây?”

Ôn Noãn nhìn nụ cười không nghiêm chỉnh của cậu thì thấy là lạ: “Chuyện đó... đương nhiên là chỉ dùng cho mục đích học thuật.”

"Thật không?"

“Chứ không tôi là con, con trai, làm sao có thể cùng cậu giao lưu cái này.”

Ôn Noãn có chút chột dạ, gương mặt cũng ửng hồng.

Giang Trác đưa mắt nhìn vào trang sách, nghiêm túc hỏi: “Nếu cậu là con gái thì có thể giao lưu sao?”

Đầu óc Ôn Noãn ong lên như có xe lửa đang chạy bên trong, cậu như vậy ai mà chịu đựng nổi!

Diệp Thanh bưng cốc nước vào phòng học, đi ngang qua, nhìn thấy nội dung trang sách hai người đang xem thì ôm ngực hét lên...

"Các người! Các người xem truyện H gì vậy hả!"

Lại còn dựa vào nhau đọc! Cảnh này quá kỳ dị!

Ôn Noãn tròn tròn mắt, lật trang bìa ra chỉ vào mấy chữ to trên đó, nói: "Sách giáo dục sức khỏe vị thành niên!"

"Hai người là trẻ sinh đôi dính liền nhau à? Cùng nhau đọc loại sách này." Diệp Thanh ngồi xuống ghế sau, ngửa cổ uống một ngụm nước: "Hai người sao không cùng đi vệ sinh, cùng tắm, cùng ngủ luôn đi."

Ôn Noãn vươn tay vỗ vào đầu cậu ta. Diệp Thanh nhanh chóng né tránh.

"Chúng tôi đang nghiên cứu thảo luận học thuật bình thường. Trong đầu cậu đang suy nghĩ cái bậy bạ gì hả?"

Diệp Thanh cười nói: "Vậy hai người thảo luận ra được kết quả chưa?"

Giang Trác đóng sách lại, dựa vào bàn thản nhiên nói: "Chuyện này thì có thể thảo luận ra kết quả gì?"

"Thế nào mới có kết quả?"

"Thực hành mới hiểu rõ được."

Ôn Noãn:...

F/u/ck! Thực hành mới hiểu rõ là cái quái gì!!!

Ủy viên thể dục Hạ Huy đi tới đưa cho cô một lá đơn: "Thầy Trương nói cậu sẽ tham gia đại hội thể thao đúng không?"

"A đúng vậy!"

"Lớp chúng ta chủ yếu là văn binh, thể chất của Hàn gia cậu lại tốt cho nên đại hội thể thao lần này đành trông chờ vào cậu rồi! "

Ôn Noãn đảm đương trách nhiệm nói lớn: "Được, hạng mục nào ông đây cũng đăng ký!"

"Hàn gia cố lên! Toàn bộ đều phải dựa vào lão nhân gia ngài!"

...

Nhưng mà Ôn Noãn ôm đồm nhiều việc ngàn vạn lần không thể ngờ tới vào ngày diễn ra đại hội thể thao thì bà dì của cô lại đến sớm.

Ngày đầu tiên không quá nhiều cũng không cảm thấy khó chịu lắm, nhưng nó ảnh hưởng đến tình trạng toàn thân ê ẩm khiến cho cô không còn sức lực.

Khúc quân hành vô cùng náo nhiệt vang lên trong trường, hai sân bóng đá và một sân bóng rổ chật kín học sinh các lớp.

Ôn Noãn đã thay đồ thể thao làm nóng người trên bãi cỏ xanh.

Ủy viên thể dục Hạ Huy dán một miếng vải vuông 01 lên áo cô, trận đầu tiên sẽ là cuộc đua cự ly 800 mét.

"Tớ đã đăng ký hết các hạng mục cho cậu rồi đấy! Đẩy tạ, chạy đường dài, chạy nhanh, còn có cả nhảy cao, nhảy xa. Lớp chúng ta đều là một sách cho nên vinh quang của lớp phải nhờ Hàn gia cậu!"

"Cái, cái đó, tôi... tôi muốn thương lượng với cậu chuyện này. Tôi có thể..."

"Chỉ cần cậu có thể giành chức vô địch thì mọi chuyện đều dễ thương lượng!" Hạ Huy vỗ vai cô: "Để tớ ngồi xổm cho cậu ngồi trên ghế tớ đi!"

“Không phải, hôm nay tôi không tiện lắm.”

"À tớ biết rồi! Hàn gia cậu khát nước rồi! Các cậu, cho Hàn gia một lon nước ngọt lạnh!"

Một nhóm con trai chạy đến, bóp vai, đấm lưng cho Ôn Noãn, người khác thì đưa lon Pepsi lạnh đến bên miệng cô.

“Không, không, không, không cần, tôi không khát.” Ôn Noãn đẩy lon Pepsi đi.

Bọn con trai nói: "Anh Hàn, mặt mũi của con trai lớp 1 chúng ta hôm nay đều trông chờ vào cậu! Nhất định không được để chúng ta bị thua kém!"

"Vô nghĩa, anh Hàn là ai? Cái thân thủ và sức lực như vậy thì nếu không phải luyện võ ba bốn năm thì không thể có được..." Hạ Huy đập một phát vào bả vai cô: "Trường chúng ta có mấy người có thể làm đối thủ của cậu ấy được!"

Ôn Noãn ho khan một tiếng, nuốt mấy lời định nói xuống.

Diệp Thanh và Lục Vũ ngồi trên khán đài các vận động viên làm nóng chuẩn bị trong sân vận động. Diệp Thanh lấy vở ra vẽ Ôn Noãn mặc đồ thể thao.

"Cậu ấy cũng gầy quá." Lục Vũ nhìn bản phác thảo trên tay Diệp Thanh, rồi nhìn lại Ôn Noãn trong sân: "Nhìn xem, Hạ Huy còn to gấp đôi cậu ấy nữa. Sao có thể gầy như một thằng nhóc con vậy?"

Diệp Thanh liếc mắt một cái: "Khung xương nhỏ."

"Nhưng mà cậu nhìn xem hôm nay cậu ấy không náo nhiệt chút nào." Lục Vũ đặt khuỷu tay lên vai Diệp Thanh cười nói: "Trước đây Hàn gia rất ngưu bức [1], đại hội thể thao ra sân cũng phải tiền hô hậu ủng, hôm nay sao lại giống như hoa héo vậy?"

[1] ngu ru bức: giỏi, tài, ngẫu...

Diệp Thanh tự nhiên cũng đã nhận thấy Ôn Noãn có gì đó không ổn: "Tinh thần không tốt lắm."

Lục Vũ khều Giang Trác đang nằm bên cạnh: "Ôi chao cậu đi xem cậu ấy một chút! Hay là không khỏe?"

Giang Trác nằm trên ghế, quyển sách giáo dục sức khỏe vị thành niên úp lên mặt che nắng, uể oải lắm lắm: "Hàn gia của mấy cậu có bao giờ mà không khỏe đâu?"

Nói vậy nhưng Giang Trác cũng ngồi lên nhìn Ôn Noãn trong sân.

Cô mặc quần short, duỗi eo. Nhưng thất lưng vừa hạ xuống cô đã lấy tay che bụng.

Quả thực có gì đó không ổn.

Ánh mắt Giang Trác dừng lại nơi cuốn sách sức khỏe vị thành niên trên tay, tình cờ trang này vừa đúng nói về kiến thức chăm sóc trong kỳ si nh lý cho con gái.

Cậu không nhớ rõ kỳ kinh nguyệt của cô là ngày mấy, tuy là không còn xa nhưng mà chắc hẳn không phải là mấy ngày này. Trong sách nói, sớm một tuần hay trễ một tuần là chuyện bình thường.

Cuộc đua 800 mét của nam sắp bắt đầu, các vận động viên đều đã sẵn sàng, hào hức đứng ở khu vực chờ chuẩn bị chạy.

Diệp Thanh vẽ Ôn Noãn xong, quay đầu lại thì vị trí của Giang Trác đã trống không, chỉ để lại một quyển sách giáo dục sức khỏe vị thành niên.

...

Ôn Noãn đứng ở vạch xuất phát, ở bên cạnh đường băng, Hạ Huy nắm tay cô: "Anh Hàn, cố lên!"

Rồi rồi, nếu đã đáp ứng thì phải làm tốt. Cô không bao giờ muốn làm người khác thất vọng.

Ngày đầu tiên chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Cô cúi người xuống chuẩn bị lao ra, tuy nhiên đúng lúc tiếng súng vang lên thì một bàn tay đột nhiên giữ chặt tay cô lại, sức lớn hơn kéo cô về.

Theo quán tính, cô ngã vào trong vòng tay của Giang Trác, hai người ôm chặt lấy nhau.

Toàn trường im lặng, ngay cả khúc quân hành đang phát trên radio cũng tạm dừng trong hai giây.

Đây... là tình huống gì?

Ôn Noãn quay đầu lại nhìn đối thủ đã chạy một khoảng xa thì nóng nảy: “Giang Trác có chuyện gì thì thi đấu xong rồi nói.”

Thấy cô nhất quyết muốn chạy, Giang Trác trực tiếp lột số báo danh trên ngực cô ra, dùng kim ghim trên quần áo của mình.

"Cậu... cậu làm gì vậy?"

“Đột nhiên muốn vận động một chút.”

Giang Trác làm nóng cơ rồi ra đường băng.

Ôn Noãn và Hạ Huy ở một bên đường băng bốn mắt nhìn nhau nhún vai, biểu thị mình không hiểu Giang Trác đang suy nghĩ gì.

Hạ Huy tức giận muốn chết, trong lớp người nào không biết Giang Trác bình thường rất ghét tất cả các môn thể thao nhàm chán ngoại trừ bóng rổ, mỗi lần giáo viên thể dục tổ chức chạy đều rì rì về cuối.

Đây không phải là vấn đề then chốt...

Mẫu chốt là Giang Trác vẫn còn đang đi dép lê! Cậu ta chạy cái rầm!

Hạ Huy và Ôn Noãn không biết rõ tình hình, nhưng các nữ sinh toàn trường đã đoán ra được, vì vậy biểu ngữ CP của Giang Hàn lại được nâng lên...

"A! Bằng chứng Giang Trác chạy thay cho vợ! Ngọt ngào chết đi được!"

"Bằng chứng cái gì? Cậu ta đang muốn chứng minh rằng cậu ta là 1!"

"Dép lê phản công!"

"Tối nay lại có "Hotboy trường bá đạo nhẹ nhàng yêu" rồi!"

...

Sự thật chứng minh cái gọi là "dép lê phản công" còn kém xa lắm!

Ủy viên thể dục Hạ Huy cùng một nhóm nam sinh đuổi theo Giang Trác: "Anh Trác, tôi cầu xin cậu chạy nhanh lên xiu được không, chạy 800 mét này là chạy nước rút, bây giờ cậu đang thua người ta cả một vòng."

Giang Trác lau mồ hôi nhễ nhại trên trán nói: "Mệt quá."

Mọi người: "..."

Mệt cái rầm! Tốc độ cậu chạy chỉ nhanh hơn đi bộ thôi OK? Bệnh à!

Giang Trác thực sự không thích chạy, mặc dù vậy, cậu vẫn kiên trì hoàn thành vòng cuối cùng, không nghi ngờ cậu xếp thứ nhất từ dưới lên.

Hạ Huy tức muốn chết.

^

Ôn Noãn vội vàng bước tới định chất vấn cậu, nhưng nhìn hai má ửng đỏ cũng biết hai vòng này thật sự là muốn mạng của cậu.

Cô nhớ Diệp Thanh từng nói bởi vì lúc Giang Trác sinh ra không có ai chăm sóc cho nên mới một tuổi đã có bệnh căn dẫn đến thể chất không tốt.

Cô thở dài, lấy khuỷu tay lau mồ hôi trên trán cho cậu.

Thân thể Giang Trác ổn định lại, đôi mắt đen nhìn chăm chăm trên mặt cô, hô hấp... càng thêm hỗn loạn.

“Cậu chạy không được thì còn có thể làm gì?” Cô hơi hờn dỗi nói: “Lát nữa chắc chắn ủy viên thể dục sẽ mắng hai chúng ta.”

Giang Trác hơi nghiêng đầu, dường như còn dụi trán vào khuỷu tay cô: “Cậu ta không dám.”

Ủy viên thể dục Hạ Huy thật sự không có dũng khí để mắng Giang Trác, chỉ dám dùng ánh mắt oán niệm nhìn cậu.

"Hạng mục tiếp theo của Ôn Hàn là cái gì?" Cậu quay đầu lại hỏi Hạ Huy: “Nhảy cao hay là đẩy tạ?”

Hạ Huy ôm ngực sợ hãi lùi lại hai bước.

Giang gia cậu làm ơn dừng lại đi! Cậu mang dép xỏ ngón mà còn muốn giúp "Ôn Hàn" nhảy cao nữa hả?!

Ôn Noãn không còn cách nào khác đành quay lại nhìn Hạ Huy xin lỗi nói: "Ủy viên thể dục, thật sự xin lỗi, hôm nay tôi hơi khó chịu."

Hạ Huy bán tín bán nghi, cũng thấy trạng thái tinh thần của cô quả thực không tốt lắm, bất đắc dĩ khoát tay: "Được rồi được rồi, mấy hạng mục buổi sáng tớ sẽ cho người khác thi. Buổi trưa cậu về nghỉ ngơi thật tốt để chuẩn bị chiều chạy dài 3000 mét."

Ôn Noãn nghe nói buổi chiều vẫn còn phải chạy 3000m thì nhất thời ngẩn người: “Không được, ủy viên thể dục, chiều nay tớ cũng không thi được. Tôi thật sự không tiện lắm!”

“Ôn Hàn, cậu suy nghĩ một chút được không?”

Hạ Huy vốn đã rất bất mãn, nghe Ôn Noãn nói vậy lại càng khó chịu hơn: "Cho cậu nghỉ ngơi tới trưa còn không đủ hả? Cậu cũng không phải con gái thì có gì mà không tiện? Được rồi cứ vậy đi! Buổi chiều cậu chạy 3000m, đừng có làm loạn nữa!"

"Không, tôi thực sự là..."

Tôi thực sự là con gái.

Hạ Huy không chịu nghe cô giải thích, xoay người bỏ đi.

Ôn Noãn bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Giang Trác, khoe miệng treo một nụ cười chân chó...

“Anh Trác vừa rồi chạy không tệ nha.”

Đúng lúc này bảng xếp hạng cuộc đua 800 mét hiện lên: Ôn Hàn, vị trí cuối cùng.

Nụ cười trên khuôn mặt Ôn Noãn có chút cứng ngắc: “Giúp tôi chạy được hạng nhất từ dưới lên, dù sao cũng có 1, có 1 thì tốt rồi.”

Giang Trác cũng gật đầu đồng ý: “Tôi vẫn luôn là 1.”

Ôn Noãn nghe câu này có vẻ hơi kỳ quái, cô ho nhẹ một tiếng trở lại đề tài cũ: “Anh Trác, cậu trả lời thật cho tôi biết, buổi chiều cậu chạy 3000m được không?”

“Nếu cậu không quan tâm đến thứ hạng thì vẫn có thể chạy.”

"Chạy là được! Tôi không mong mấy thứ hạng xa vời, cùng lắm là lại bị lão Trương cho một bài thôi!"

Ai bảo bà con của cô đến không đúng lúc làm chi!

"Muốn có thứ hạng thì anh Trác của cậu không mang dép cũng làm được."

Ôn Noãn hoài nghi nhìn cậu không tin lắm: "Chạy 800m đã như vậy, chạy 3000m sắp không còn mạng nữa rồi cậu còn muốn thứ hạng nữa?"

"Không tin thì quên đi! Cậu tự mời cao minh khác đi!"

"Đừng, đừng! Tin tin." Ôn Noãn vội vàng cản cậu lại cười nói: "Vậy thì làm phiền anh Trác lấy cho tôi hạng nhất nhé!"

"Đừng vội, có điều kiện."

"Có điều kiện gì cậu cứ nói, chỉ cần tôi có, tôi sẽ cho cậu. Còn nếu không có, tôi sẽ đi cướp cho cậu!"

"Cậu có." Giang Trác nghiêng người chậm rãi tiến lại gần mặt cô, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô

"Đứng ở đích chờ tôi."

Ôn Noãn vốn tưởng rằng Giang Trác sẽ yêu cầu cái gì đó rất hà khắc quá đáng, không ngờ đó chỉ đơn giản một câu

"Đứng ở đích chờ tôi."

Quá đơn giản, cô đồng ý.

Giang Trác nở nụ cười, đôi mắt đen láy như chứa đầy ánh sáng, khóe môi tự nhiên nhếch lên, thật quá dụ người.

Ôn Noãn quay mặt đi, gương mặt có chút nóng.

Tuy là không muốn thừa nhận, nhưng không thể phản bác... Cậu thật sự rất đẹp trai.

Chạy 3000 mét buổi chiều, Giang Trác thực sự thay một đôi giày thể thao, trông không khác gì những nam sinh xung quanh, nhưng cậu là người bóng mắt nhất trong đám đông.

Có thể không bóng mắt được sao, mái tóc bạc trắng này...

Tiếng súng trên đường chạy dài 3000 mét vang lên, rất nhiều chàng trai xung quanh lao ra trước, còn Giang Trác vẫn tiếp tục chạy chậm chậm trên đường đua thứ hai.

Ôn Noãn như đã hứa, sau khi cậu vào sân, cô liền đứng ở vạch đích chờ cậu.

Chẳng bao lâu, các nam sinh đã hoàn thành một nửa chặng đường, dần dần trở nên hết sức, tốc độ cũng chậm lại rất nhiều.

Bọn họ đều là một đám ngổ ngáo, chưa từng trải qua huấn luyện thể thao chuyên nghiệp, vừa bắt đầu đã dốc cạn sức lực, giờ thì hai mắt tối sầm, lòng muốn chết cũng có.

Thậm chí người mới đầu đã đứng cuối Giang Trác bây giờ đã chạy song song với một số bạn học.

Ôn Noãn thấy rõ dường như cậu đã tăng tốc.

Chuyện này cũng không dễ dàng, những người xung quanh đã mệt mỏi, sợ là Giang Trác còn mệt hơn. Bởi vì thể chất của cậu từ nhỏ đã không bằng người khác, thần kinh mẫn cảm, cho dù là đau đớn hay vui vẻ đối với cậu đều mãnh liệt hơn người bình thường.

Vậy mà cậu lại tăng tốc, hơn nữa còn vượt qua một số bạn học nam xung quanh mình.

Nhìn cậu thế này Ôn Noãn thật sự không muốn hạng nhất.

Nhìn cậu nghiêm túc cẩn thận, nhịp tim Ôn Noãn càng lúc càng nhanh. Tên này vốn không quan tâm đến mọi thứ trên đời, luôn lười

biếng, nghiêm túc lên thực sự quá đẹp trai.

Cô cổ vũ cho cậu, cố gắng hò hét...

“Giang Trác, trùng áp trùng áp trùng áp [2]!”

[2] trùng áp: là từ đồng âm "punch it", biểu thị tinh thần trẻ trung, tinh thần chiến đấu đầy nghĩa khí, ngôn ngữ mạng thường dùng để cổ vũ.

Giang Trác thật sự rất mệt mỏi, phổi dường như đã chất đầy rơm, mỗi lần hô hấp đều khó khăn.

Dường như đôi chân đã không còn là của riêng cậu nữa, linh hồn cũng sắp bay lên.

Cậu vượt qua vạch đích, còn lại một vòng cuối cùng. Cậu nghe Ôn Noãn bên cạnh hô to "trùng áp", "trùng áp", diễn hình của câu nói dễ hơn làm. Con mẹ nó cậu nói một chữ trùng nữa xem!

Giang Trác không chút lưu tình đưa ngón giữa về hướng cô.

Có chút tức giận.

Tại sao cậu lại ở đây làm chuyện này? Ở trong lớp ngủ có phải ngon hơn không?

Ôn Noãn đương nhiên không thèm để ý, trên người Giang Trác vẫn còn dán số báo danh và tên của cô, đương nhiên hiểu được câu kính của cậu: "Anh Trác! Cố lên, tôi ở đích chờ cậu nha!"

Giang Trác không quay đầu lại, rất kỳ quái xung quanh rõ ràng rất ồn ào, vậy mà cậu có thể nghe thấy giọng nói của cô.

Thể chất của cậu luôn cực kỳ kém. Khi còn ở trong trại trẻ mồ côi, dì viện trưởng phát hiện cảm cúm thông thường với mấy đứa trẻ khác chỉ cần vài ngày là khỏe, còn cậu thì bị sốt cao đến mấy ngày liền, cuối cùng suýt nữa lên cơn sốc.

Thế chất kém như vậy khiến tính tình của cậu cũng cực đoan, thống khổ, tuyệt vọng và bi thương... đều phóng đại gấp mười gấp trăm lần.

Vốn dĩ cậu nghĩ đó là một hình phạt hay lời nguyên nào đó, nguyên rủa kẻ đáng lẽ không nên đến thế giới này như cậu. Cho đến khi Ôn Noãn xuất hiện khiến cho cậu nhận ra phóng đại gấp mười gấp trăm lần... không chỉ có thống khổ, mà còn có từng nhịp đập điên cuồng của trái tim, từng hồi hộp và vui sướng mỗi khi ánh mắt chạm nhau... khiến cậu khắc cốt ghi tâm.

Thế giới căn cỗi của cậu, từ lâu đã không còn một ngọn cỏ, bắt đầu có mưa nhẹ, có ánh nắng và hy vọng.

Hô hấp Giang Trác càng ngày càng chậm, cậu không nhận được lại tăng tốc lần nữa.

Trước đây cậu chưa từng chạy, cũng chưa từng nhìn về phía xa, bởi vì cậu căn bản không quan tâm đến điều gì đang chờ đợi mình nên không mong đợi.

Bây giờ cậu có.

Giang Trác ngẩng đầu lên, vạch đích đã kéo dây ruy băng chạy nước rút lên, đám học sinh đều tụ lại.

Người cậu rất thích đang đứng ở cuối vạch đích đợi cậu.

Cho dù lòng bàn chân như dính đầy chì, cho dù phổi sắp nổ tung, nhưng hai mắt Giang Trác vẫn gắt gao dán vào người cô, chạy nhanh hơn.

Khán đài sôi sục, các bạn cùng lớp theo dõi Giang Trác chạy nước rút ở nửa vòng cuối cùng, khó có thể tưởng tượng thiếu niên đang chạy như điên này lại chính là thiếu niên lười biếng, lạnh nhạt và vô tâm thường ngày.

Bức tranh của Diệp Thanh rơi xuống đất, cậu ta cũng không hề phát hiện ra, không chớp mắt nhìn Giang Trác trên đường đua.

Đó... có phải là Giang Trác cậu ta quen không?

Cuối cùng, Giang Trác và bạn học số 1, người vẫn luôn dẫn đầu chạy song song với nhau, nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi đến mức sắp lên trời chạy như chó chết của đối phương.

Trong nửa vòng cuối cùng, bạn học số 1 thấy cậu sắp đuối kịp, thậm chí còn chuẩn bị vượt qua mình liền khàn giọng nói: “Anh Trác, tôi với cậu từng chơi bóng rổ với nhau cậu có nhớ không?”

Giang Trác thậm chí còn không thèm nhấc mí mắt lên. Dù sao thì cậu bị mù mắt từ đó giờ, nhìn ai cũng dài ngắn giống nhau.

"Anh Trác, chúng ta thương lượng một chút, cậu nhường vị trí thứ nhất cho tôi được không? Bạn gái tôi nói muốn nhìn tôi đoạt hạng nhất, làm ơn đi."

Lời nói vừa dứt, Giang Trác đã nhanh hơn cậu ta một bước, chạy về đích.

Có bạn gái thì ghê gớm lắm hả?

Cậu ngẩng đầu nhìn cô nàng đẹp trai đang đứng ở vạch đích mong đợi...

“Bạn trai” của cậu cũng muốn giành hạng nhất.

Chương 45: Nóng nảy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khoảnh khắc về đến đích, thân thể Giang Trác như mất đi trọng lượng ngã vào một vòng tay mềm mại phía trước.

Ôn Noãn vững vàng đỡ cậu, không ngừng vỗ nhẹ vào lưng Giang Trác: “Mệt, mệt, tôi nhìn cũng mệt nữa, mau nghỉ ngơi đi. Mẹ ới, cậu thật sự đứng đầu rồi! Cậu còn có giấu kỹ năng nào mà tôi không biết không?”

Giọng nói thì thầm líu ra líu rít như vệt vang lên bên tai cậu, đầu óc cậu trống rỗng, không còn ý thức là phải đứng dậy nữa. Cậu bây giờ chỉ cảm thấy cô rất mềm, rất thơm.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Noãn cũng đủ sức để ôm lấy cậu, giống như cây móc quần áo, nâng toàn bộ thân hình cao lớn cường tráng của cậu lên.

Tay Giang Trác sờ sờ sau đầu cô, môi cậu gần kề bên tai cô, thờ gấp nói: “Đứng ở chỗ tôi có thể nhìn thấy...”

Ôn Noãn không hiểu ý của cậu, chỉ cảm thấy môi cậu nóng quá.

"Giang Trác cậu nói gì cơ?"

“Đứng ở chỗ tôi có thể nhìn thấy...”

Dù là bao xa, anh cũng sẽ chạy về phía em.

Trong phòng học không một bóng người, Giang Trác dựa mặt vào cánh tay trái, gò má tê cứng, nửa tiếng sau cũng không thể trở lại bình thường, hô hấp nặng nề.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Noãn mặt đối mặt với cậu, hai người nhìn nhau chăm chăm.

Ánh mặt trời vừa đúng rơi trên mặt cô, chiếu vào con ngươi màu nâu trong veo, lông mi đen nhánh tựa như cọ nhỏ, cô gái nhỏ đang nhu thuận nhìn cậu.

Thật kỳ lạ rõ ràng là cùng một người, ở trước mặt những người khác cô ngẫu nhiên vậy, nhưng trong mắt cậu cô lại giống một cô bé vô cùng ngoan ngoãn.

"Giang Trác cậu quá được luôn ấy."

Bởi vì trong phòng học rất yên tĩnh cho nên giọng nói của cô cũng nhỏ nhẹ.

Trong không gian an tĩnh như vậy, hai người đều có vẻ rất mệt mỏi, cô gái đột nhiên nói: "Cậu quá được." Giang Trác tự nhiên bỗng nhiên xuất hiện tràn ngập vài cảnh không thể nói.

"Anh Trác của cậu đương nhiên là được rồi!"

Đôi môi mỏng của cậu cong lên, ý vị sâu xa nhìn cô.

Ngôn ngữ của Ôn Noãn bị trì trệ, dường như cô cũng kịp phản ứng lại liền nói: "Ý của tôi là cậu lấy được hạng nhất là quá được."

"Tôi vẫn luôn là 1."

Ôn Noãn:...

Sắp mệt gần chết rồi mà cái miệng cũng không thể yên tĩnh được một chút!

Cô lấy điện thoại di động ra, nhìn group chat lớp, một nhóm bạn học trong nhóm @Giang Trác, thả tim thả tim thả tim!!!

"Nghỉ ngơi tốt rồi thì đi lấy giấy khen thôi, tiện thể đi nhận sùng bái của ủy viên thể dục."

"Không đi, ồn ào." Giang Trác từ chối.

Cô cười híp mắt hỏi: "Cậu không phải là muốn ở đây với tôi đấy chứ?"

Giang Trác không trả lời, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô chăm chăm.

Vừa nói ra câu đó Ôn Noãn thật sự rất hối hận, cô luôn quên mất mình đang đóng giả anh trai, ở trước mặt Giang Trác cô tự trở lại là bản thân mình.

Ngay lúc Ôn Noãn định đứng dậy thì Giang Trác đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần mình.

Khoảng cách giữa hai người rất gần đến mức Ôn Noãn có thể cảm nhận được cơ thể nóng rực của cậu, hai má cô bắt đầu nóng ran.

Cái tên Giang Trác này thật sự muốn chết mà!

Vành tai Ôn Noãn đỏ bừng, càng không dám nhìn khuôn mặt đẹp trai của cậu nên đành phải nhìn sang một hướng khác.

Đầu ngón tay mảnh khảnh của Giang Trác đột nhiên chạm vào lỗ tai của cô rồi lướt nhẹ.

Ôn Noãn giống như bị điện giật, rùng mình một cái.

"Tôi chính là muốn ở bên cậu." Cậu cười nhẹ nhưng đôi mắt đen lại cực kỳ nghiêm túc.

Ôn Noãn cảm nhận được khi cậu lướt qua lỗ tai cô giống như có một dòng điện chạy dọc khắp người, trong đầu pháo hoa nổ đùng đùng.

Nhưng mà lúc này Ôn Noãn chợt ý thức được thân phận của mình, toàn thân lạnh ngắt, cố sức né tránh cậu...

"Giang Trác... không phải cậu nói cậu là thẳng nam sao?"

Vừa rồi có bao nhiêu cảm xúc dâng trào thì bây giờ lại tức giận bấy nhiêu.

Giang Trác nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô gái, cười nói: "Đương nhiên ông đây thẳng rồi."

"Vậy cậu nói cậu muốn ở bên tôi là... là có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ!"

Ôn Noãn vội vàng lôi cuốn giáo dục sức khỏe vị thành niên trong ngăn bàn ra, lật đến trang tình cảm nam nữ đưa đến trước mặt cậu như một tấm bia đỡ đạn, gằn giọng hỏi: "Nói chính xác cho tôi biết."

Cô chỉ tay vào hình con trai, con gái trong tranh minh họa hỏi: "Cậu thích con trai hay con gái?"

Giang Trác nhìn cô chằm chằm, khóe môi nhếch lên, ý cười càng sâu: "Tôi thích nam hay nữ có quan trọng không?"

"Không quan trọng sao?"

Ôn Noãn nhìn cuốn sách rồi nhìn cậu... Điều này rất quan trọng có được hay không? Chỉ ít, một câu nói có thể bóp chết con mèo đ/ộng d/ục ngu xuẩn trong lòng cô.

Giang Trác dựa vào bệ cửa sổ, ánh nắng đổ bóng xuống cơ thể cao lớn của cậu, khiến cho nét mặt anh càng trở nên sắc sảo, thâm thúy hơn.

Cậu nhìn cô, gằn từng chữ: "Không quan trọng chút nào."

Không cần biết cô là Ôn Hàn giả hay là Ôn Noãn thật, người cậu thích vẫn luôn là cô.

Cậu thích... người khiến cậu chỉ cần liếc mắt cũng phải kinh diễm.

"Còn cậu, cậu thích cái nào?" Giang Trác chỉ vào hai hình người trong sách, hỏi ngược lại cô.

"Đương nhiên là tôi..." Bàn tay Ôn Noãn không chút do dự định chỉ vào hình con trai, lúc này chợt nhớ lại thân phận của mình liền do dự chỉ vào cô bé bên cạnh.

Giang Trác lập tức bổ sung: "Đừng có gạt tôi."

Ôn Noãn ngẩng đầu liếc cậu một cái, hai mắt thiếu niên sáng quắc như có thể nhìn thấu tất cả suy nghĩ của cô trong nháy mắt, cô ngượng ngùng thu tay lại, chỉ vào cậu bé bên cạnh.

"Ông đây thích con trai! Cậu hài lòng chưa?"

Vào lúc này, một đám nam sinh vừa hoàn thành cuộc thi chạy tiếp sức cười nói vui vẻ chạy ùa vào lớp. Đột nhiên nghe thấy Ôn Noãn nói "Ông đây thích con trai" liền lặng người, trợn mắt há mồm nhìn hai người...

"Cậu, thông báo chính thức à?"

Ôn Noãn:...

Thông báo chính thức nhanh chóng được lan truyền trên diễn đàn trường, Giang Trác đã sớm biểu lộ ra, nên mọi người chỉ còn đợi xem thái độ của "Ôn Hàn". Hiện tại chính miệng "Ôn Hàn" thừa nhận "thích con trai", trong lòng mọi người đều hiểu rõ chỉ là không nói ra thôi.

Người điên cuồng theo đuổi Ôn Hàn trước đây - Triệu Ninh Mạnh cũng gửi cho cô một tin nhắn, nói rằng cho dù thế nào thì cô ấy cũng

sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Ôn Noãn hiểu rõ con người "tiểu tiện nhân" Triệu Ninh Manh, chỉ cần không phải là con gái thì Ôn Hàn có ở chung với một con chó cô ấy cũng sẽ không nói gì.

Cả buổi chiều Ôn Noãn yếu ớt gục trên bàn lười biếng, tuy rằng bụng không quá đau nhưng mà toàn thân bủn rủn không có sức, không muốn mở miệng.

Cô gửi lại một tin nhắn cho Triệu Ninh Manh, nói là cô ấy đã hiểu lầm, khi nào có thời gian sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy sau.

Dù thế nào đi nữa, chị dâu tốt như vậy cô không thể buông tha.

Giang Trác cũng ở đây, cả buổi chiều làm tổ ở vị trí của mình. Lục Vũ lên lầu gọi Giang Trác mấy lần, nói rằng trong đại hội thể thao, trường quản chế lỏng lẻo nên có thể chuồn qua cửa sau ra khỏi trường.

Giang Trác cũng mặc kệ cậu ta, tập trung làm bài.

Ôn Noãn một tay ôm bụng, quay mặt nhìn cậu.

Cậu cụp mắt xuống, lông mi đen rậm rạp che đi mí mắt. Người đàn ông này quả thật rất đẹp trai, lúc cười rộ lên rất giống yêu nghiệt, nghiêm túc đoan chính như sách giáo khoa, khiến người ta có cảm giác lạnh lùng cấm dục.

"Lão đại trước đây không phải không bận tâm chuyện học hành sao? Sao đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy?" Cô nhàn nhạt nói đùa.

Giang Trác vẽ một hình parabol lên tờ giấy nháp, thản nhiên nói: "Trước đây tôi không có mục tiêu, cho nên lười học."

Ôn Noãn lắc lắc bình giữ nhiệt, nghe cậu nói vậy thì cười cười: "Eo ời, hiện tại cậu có mục tiêu sao?"

"Có." Giang Trác híp mắt liếc nhìn cô: "Cậu."

Ôn Noãn sững sờ: "Tôi làm sao?"

Giang Trác không trả lời nữa, cầm chai đi rót nước, thuận tiện lấy luôn cái bình trong tay Ôn Noãn.

Ôn Noãn đuổi theo: "Nói rõ ràng coi, tôi thế nào? Tại sao tôi lại trở thành mục tiêu của cậu rồi hả? Điểm của Lục Tự Dương cũng tốt, tại sao cậu không lấy cậu ta làm mục tiêu đi?"

Giang Trác cầm bình nước trở về phòng học, sau đó lấy trong cặp ra một hộp hoa quả khô, bỏ vào chai mấy quả cầu kỷ táo đỏ rồi đưa đến miệng Ôn Noãn: "Uống một ngụm đi, tôi sẽ nói cho cậu biết tại sao."

Ôn Noãn thấy cậu còn mang theo cả cầu kỷ táo đỏ để pha nước uống thì ngạc nhiên, không ngờ một tên nhóc mười bảy mười tám tuổi đã biết chú ý dưỡng sinh.

Cô nhận lấy uống một ngụm nhỏ.

"Vậy tại sao tôi không thể lấy cậu làm mục tiêu?"

"Chúng ta là bạn cùng bàn, quan hệ tốt như vậy, làm đối thủ cạnh tranh chắc chắn sẽ tổn thương tình cảm, cậu không thể chọn một người làm kẻ thù chung hay sao? Chẳng hạn như Lục Tự Dương hay là ủy viên học tập cũng được mà!"

Giang Trác cười thoải mái, nói: "Tôi không có hứng thú với người khác, tôi chỉ muốn đẽ mình cậu thôi."

Ôn Noãn:...

Khi có bảng điểm giữa kỳ, Ôn Noãn nhìn thứ hạng trên bảng thành tích thì choáng váng.

Giang Trác thực sự nói được làm được, gặt gao đè ép cô trên bảng thành tích, cướp luôn hạng nhất khối của cô.

Vào ngày có kết quả, "Học trưởng bá đạo nhẹ nhàng yêu" ra chương mới, tình tiết là "Ôn Hàn" bị Giang Trác phản công, đảng Giang Hàn cp nghênh đón mùa xuân.

Sau khi tan học, Ôn Noãn bí mật đăng nhập vào tài khoản của mình cho ba chương mới nhất điểm âm.

Trong phòng làm việc, lão Trương trầm tư nhìn hai phiếu điểm.

"Thầy Trương, hạng nhất và hạng hai khối đều ở lớp của thầy phải không?"

"Hai nam sinh này còn là bạn đặc biệt thân với nhau nữa."

Các giáo viên bắt đầu bát quái: "Tôi nghe nói... không chỉ là bạn bè thôi đâu."

"Đừng nói nhảm nữa, không phải là bạn thì còn có thể là gì nữa?"

"Thật ra đôi khi học sinh yêu sớm thì thầy cô cũng không thể phủ định toàn bộ được. Tận dụng tình hình còn tốt hơn nhiều so với việc canh phòng nghiêm ngặt cấm cản. Nếu xử lý đúng cách, hai đứa cũng có thể thúc đẩy việc học của nhau."

Trương Chí Minh nghe mấy người nói chuyện phiếm thì tự nhiên cảm thấy rất có lý. Nhưng ông cũng sắp 50 tuổi rồi, trong mấy chục năm dạy học, chuyện yêu sớm trước giờ đều là bạn nam với bạn nữ mà, bây giờ ông cũng muốn tận dụng tình huống chứ chưa từng ra tay.

Cuối cùng Trương Chí Minh quyết định tạm thời Phật hệ [1] một thời gian, không ép buộc bọn họ quá chặt chẽ, dù sao hiện tại hai người đều rất chăm chỉ học tập, đó là một điều tốt.

[1] Phật hệ: sống bàng quan, thờ ơ với sự đời như người tu hành.

Tạm thời cứ vậy đi.

Tan học Ôn Noãn đi ngang qua hành lang thì nghe thấy mấy người Diệp Thanh, Lục Vũ đang khoe khoang...

"Hồi trước, anh Trác cũng học Phật hệ, nhưng nếu cậu ấy dốc hết sức đè ép người ta thì còn có ai cậu ấy không đè được sao?"

Các bạn học xung quanh đều tung hứng: "Anh Trác đương nhiên lợi hại rồi!"

Nhưng mà xung quanh cũng có những ý kiến khác, ví dụ như Phương Triết Hàn nói: "Xem ra các cậu còn chưa biết hết thực lực của Hàn gia rồi. Lần này Giang Trác có thể đè ép được Ôn Hàn chỉ có một nguyên nhân."

"Nguyên nhân gì?"

"Đương nhiên là Hàn gia tình nguyện để Giang Trác đè rồi!"

Ôn Noãn nhanh chân đi vô lớp, tuy rằng cái đám thằng nam này không hề ngại ngừng thảo luận chuyện này nhưng mà cô nghe thế nào cũng không được tự nhiên!

Ôn Noãn trở lại chỗ ngồi, Giang Trác vẫn đang làm đề.

Cậu im lặng học tập, không còn vẻ phóng túng như thường ngày mà thay vào đó là một vẻ nhã nhặn trầm ổn.

Cậu ấy điên rồi hả? Đột nhiên cố gắng học hành như vậy làm cho cô áp lực quá đi mất!

"Trác gia còn muốn bỏ xa người được hạng nhì khối như tôi sao?"

Giang Trác thu hồi tầm mắt khỏi sách, liếc mắt nhìn Ôn Noãn:
"Việc ông đây học tập làm phiền cậu à?"

Ôn Noãn cũng không biết tại sao lại cảm thấy buồn buồn nói:
"Quên đi, đừng động vào người tôi. Dù sao mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy..."

Chỗ nào cũng khó chịu!

Ông anh hoàn toàn không che giấu cái tính hướng thích con trai, còn cô lại hăm sâu vào vũng bùn như một bàn cờ thua trước mặt cô.

Giang Trác nhìn chằm chằm cô gái nhỏ thật lâu, mới hỏi: "Mỗi tháng đều có mấy ngày, là sao vậy?"

Ôn Noãn không kiên nhẫn nói: "Nóng nảy!"

Giang Trác cười như không cười cao giọng nói: "Mùa hè đến rồi, trên người ông đây cũng nóng nảy, có thời gian thì ngủ chung đi!"

Ôn Noãn:...

Hồ báo dữ vậy!!!

Giang Trác nhìn hai gò má của cô gái nhỏ đỏ bừng đến tận cổ, cậu dường như cũng hiểu trò đùa này có hơi quá đáng cho nên không trêu chọc cô nữa, tiếp tục cúi đầu áp dụng công thức tính toán.

"Xin lỗi."

Ôn Noãn đột nhiên nghe được ba chữ này thì kinh ngạc nhìn cậu. Giang Trác xoay người qua, đưa lưng về phía cô tiếp tục làm bài.

"Sao đột nhiên lại xin lỗi tôi?"

Giang Trác không được tự nhiên, giọng điệu rất không khách khí: “Làm sao tôi biết được.”

Ôn Noãn cong cong môi, dứt khoát nói: “Tôi không cần cậu xin lỗi vì cậu thì giỏi hơn tôi đâu.”

”Vậy thì xin lỗi vì muốn ngủ với cậu.”

"..."

“Dù sao thì ông đây cũng xin lỗi rồi cậu đừng tức giận nữa.”

Ôn Noãn duỗi tay định xoa đầu cậu, nhưng Giang Trác nhanh chóng quay đầu tránh đi.

“Để tôi xoa thì tôi sẽ không tức giận.” Ôn Noãn nói.

"Ông đây không phải là chó mà cậu muốn sờ đầu là sờ đâu!"

Cô lý lẽ hùng hồn nói: "Tôi cứ muốn sờ đấy!"

Giang Trác suy nghĩ một chút, cuối cùng nắm lấy tay cô để lên đầu cậu. Sau đó cậu nhắm mắt lại, mắt tự nhiên nói: “Đếm đến ba.”

Ôn Noãn giống như đang trút giận cứ dùng sức xoa mạnh mái tóc mềm mại của cậu, cuối cùng trên mặt cũng nở một nụ cười.

"Một, hai, ba..."

Nụ cười Ôn Noãn càng ngày càng tươi, đôi mắt hồ ly trong trẻo ướm át hơi híp lại, nước mắt dưới khóe mắt càng thêm quyến rũ.

Giang Trác hệt hơi, trong đầu đã đếm đến "năm sáu bảy tám" rồi...

Nhưng cậu vẫn không nhúc nhích, cứ tùy ý để bàn tay mềm mại của cô vuốt tóc cậu. Trong nháy mắt một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cậu...

Làm chó hình như cũng không có gì không tốt cả!

Chương 46: Trời mưa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bầu trời u ám, thỉnh thoảng có gió giật âm âm. Không bao lâu sau trời bắt đầu mưa to.

Không ít học sinh bị mắc kẹt trước dãy nhà dạy học, lo lắng nhìn trời đang tối dần.

Rất nhanh đã có phụ huynh cầm dù đến đón bọn họ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Khi Ôn Noãn xuống lầu thì học sinh trú mưa dưới mái hiên đã về gần hết.

Cô nhìn thấy Giang Trác lười biếng dựa vào cây cột bên cạnh, thân hình mảnh mai, hai tay đút vào túi nhìn lên bầu trời, đôi mắt màu hổ phách vô cùng bình tĩnh.

Tiếng mưa ào ào bên tai.

Ôn Noãn đi ngang qua cậu thuận miệng hỏi: “Chờ mưa tạnh à?”

“Chờ cậu.” Một giọng nói đều đều vang lên.

Cô bỗng nhiên dừng bước, không hiểu nhìn cậu: “Nhưng tôi cũng không mang ô mà!”

Buổi trưa rõ ràng còn nắng chang chang, ai biết được tự dưng bây giờ lại mưa.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Chờ tôi làm gì?”

Giang Trác suy nghĩ một chút mới nói: “Chúng ta cùng nhau đợi mưa tạnh hoặc là cùng nhau đợi mưa về.”

Nói tóm lại là chỉ muốn cùng nhau chờ.

Ôn Noãn nhìn trời mưa tầm tã thế này chắc là còn lâu mới tạnh.

“Vậy thì... cùng nhau xông ra đi?”

Giang Trác đi tới chỗ cô, cởi áo khoác đồng phục học sinh ra khoác lên người hai người.

Cơ thể mảnh khảnh gầy yếu của Ôn Noãn được cậu toàn bộ che chở trong lòng. Trời mưa lạnh cô cũng không có cảm giác gì, ngoài thân nhiệt nóng bỏng đang quán lấy cô như lò sưởi.

Hai người chạy như điên trong cơn mưa nặng hạt, đồng phục cũng ướt nhẹp gần như không còn che được chỗ nào nữa.

Nhưng Giang Trác vẫn giơ cao đồng phục lên, còn Ôn Noãn thì rất tự nhiên nép vào vòng tay cậu. Trong lòng hai người đều hiểu rõ nhưng không một ai nói ra, cũng không rời xa nhau.

Trái tim Ôn Noãn đập thành thịch liên hồi.

Trong quá khứ tỉnh tỉnh mê mê cô không rõ thích là cảm giác thế nào, nhưng bây giờ cô lại cực kỳ rõ ràng. Cô muốn ở gần cậu, muốn tham lam hít thở mùi hương của cậu, muốn lấy nhiệt độ trên người cậu.

Năm giác quan của cô đều bị cậu triệt để chiếm lấy dường như cả thế giới đều bị cậu bao vây, không còn lối thoát.

Mà cô lại đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế rơi vào tay giặc.

Trong cơn mưa lớn, cả hai chạy như điên, rồi không nói tiếng nào cùng dừng bước.

Giang Trác trực tiếp đội áo đồng phục lên đầu giống như một cái "lều" cách ly hai người với thế giới bên ngoài.

Ôn Noãn ngẩng đầu lên, trong ánh sáng dịu nhẹ, đôi mắt đen nhánh của thiếu niên nhìn chăm chăm vào cô, hầu kết rõ ràng đã trượt lên trượt xuống mấy lần.

Cậu bám vào người cô, đưa mặt gần sát lại. Gò má hai người chạm vào nhau, giống như đang hôn môi mà dường như lại không giống.

Trong khoảnh khắc da thịt tiếp xúc đó, hai tai Ôn Noãn đỏ bừng, toàn thân mềm mại vô lực.

Trước đây dù đứng trên đỉnh vách núi chiến đấu ác liệt với người ta, cô cũng chưa từng tay chân mềm nhũn như lúc này. Vậy mà bây giờ cô lại có chút sợ hãi.

"Giang Trác..."

"Suyt."

Khóe miệng cậu nhàn nhạt nhếch lên: "Trừ phi cậu muốn ở chỗ này chính thức công khai với tôi, nếu không thì câm miệng."

Tiếng mưa rơi lộp bộp trên áo đồng phục, xung quanh có không ít học sinh đi ngang qua bàn tán.

Tất nhiên, hai người đứng gần nhau như vậy cực kỳ giống như một cặp đôi trốn trong áo đồng phục hôn nhau thắm thiết, đã thu hút sự chú ý của rất nhiều ánh mắt học sinh xung quanh.

"Đừng nói chuyện."

Cậu nhẹ nhàng dán vào tai cô, từng tia nhiệt nóng chạm vào vành tai mẫn cảm của Ôn Noãn khiến cô giật mình.

Cô có một chút sợ hãi, nhưng đồng thời không khỏi có chút mong chờ một điều gì đó có thể xảy ra tiếp theo.

Nhưng Giang Trác chỉ dãn mặt lên mặt cô dụi một chút, cũng không có hành động gì quá đáng.

"Mặt cậu nóng vậy." Cậu bình luận.

Ôn Noãn: "..."

Nói nhảm, cậu không thấy cậu đang làm cái gì à?!

"Vậy cậu chờ tôi là để đo nhiệt độ cho tôi sao?" Ôn Noãn hỏi cậu.

Giang Trác cười cười: "Không chỉ là đo nhiệt độ, ông đây còn muốn làm nhiều chuyện với cậu hơn, nhưng mà điều kiện tiên quyết là... cậu cam tâm tình nguyện."

Ôn Noãn mím chặt môi, không nói lời nào.

Vì vậy cậu ngập ngừng vươn tay, đưa ra phía sau lưng Ôn Noãn rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Thân thể Ôn Noãn gần như mềm nhũn, hai tay siết chặt thành nắm đấm, yếu ớt uy hiếp: "Tôi... tôi muốn đánh cậu."

"Tôi đếm đến ba, nếu cậu không động thủ thì tôi sẽ coi như là cậu đồng ý." Một giọng nam từ tính trầm thấp thì thầm bên tai cô: "Một, hai..."

Một giây tiếp theo, cậu hôn lên vành tai cô.

Đầu óc Ôn Noãn ngưng trệ, nắm tay siết chặt, toàn thân run rẩy.

Không động thủ tức là ngầm cho phép.

Giang Trác lại hôn lên má cô, lên mắt và sống mũi cô.

Khi hôn cô, Giang Trác mở mắt ra, nhìn hàng mi của cô khẽ run, cậu lại nghiêm túc hôn lên hàng lông mi ấy.

Lúc này Ôn Noãn như mất đi sinh mạng, đôi môi mím chặt cuối cùng cũng hơi buông lỏng, chờ đợi vận mệnh cuối cùng.

Giang Trác không chạm vào môi cô, từ nhỏ đến lớn cậu đã quen để dành những thức ăn ngon nhất cuối cùng.

Một tay cậu ôm eo cô, tay còn lại nâng cằm cô lên, xoa vành tai và tóc mai Ôn Noãn thật lâu.

Mưa tầm tã như trút nước làm ướt hoàn toàn bộ đồng phục, cả hai người đều ướt sũng, những hạt mưa nhỏ xuống tóc.

Ôn Noãn không bao giờ ngờ rằng lần đầu tiên cô suýt chút nữa đã trao nụ hôn đầu của mình lại dưới một cơn mưa to tầm tã như vậy, hơn nữa còn trong trạng thái chập vập hơn bao giờ hết.

Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dạng ướt sũng của mình trong mắt cậu.

Sau khi thân mật là khoảng thời gian tương đối trầm mặc khó xử.

Giang Trác suy nghĩ một chút liền quyết định cứ thế ôm lấy cô để giảm bớt sự ngượng ngùng.

Ôn Noãn tùy ý để cậu ôm, khuôn mặt đỏ bừng vùi vào trong áo của cậu.

Lúc này, giọng nói của Phương Triết Hàn vang lên: "Mày xem cặp đôi đó kìa, dám lấy đồng phục che để làm mấy chuyện ấy ấy, cũng lớn gan lắm!"

Đầu máy bay: "F/u/ck, kí.ch thích quá đê!"

Phương Triết Hàn: "Mau chụp lại rồi up lên diễn đàn trường đi! Diễn đàn trường vạn năng lúc nào cũng có thể tìm ra manh mối."

Đầu máy bay: "Wow, mày có bao nhiêu thù hận với bọn họ vậy hả?"

Phượng Triết Hàn: "Mày chưa từng nghe qua câu "Càng show ân ái càng chết sớm" hả?"

Ngay sau đó là tiếng nghiêng răng ken két.

Ôn Noãn: "..."

Buổi tối diễn đàn trường mở ra một trận bóc mẽ, các bạn học FA hóa thân thành những quả chanh [2], bắt đầu đào bới xem cp lấy đồng phục che mà hôn nhau mãnh liệt trước cổng trường rốt cuộc là ai.

[2] quả chanh: ghen tị, đôi khi còn dùng để bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với người khác.

Với cái chiều cao này, thân hình này, quần áo, giày dép thế này, còn có dây thun buộc tóc của nữ trên tay nhân vật chính thì chỉ mấy tiếng sau hai diễn viên chính của "kịch tình online" dưới trời mưa tầm tã đã được xác định.

Cùng lúc với danh tính hai người được xác định thì mấy quả chanh bắt đầu copy paste phần lớn các giá trị cốt lõi của chế độ chủ nghĩa xã hội, ghim bài viết!

Bảo vệ cp Giang Hàn tốt nhất thế giới!

Ngày hôm sau, Giang Trác đạp chuông vào học bước vô lớp. Vừa vào lớp đã không nói lời nào liền đặt cặp sách xuống bắt đầu ngủ.

Ủy viên học tập đến giục Giang Trác nộp bài tập thì cậu chỉ nói rằng mình chưa làm, sau đó gục xuống bàn ngủ tiếp.

Ôn Noãn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trong lòng lại như đang treo một tảng đá lớn vì sợ cậu tỉnh lại hai người sẽ

ngượng ngùng.

Cơn mưa lớn ngày hôm qua kéo dài đến nửa đêm, như cuốn trôi mọi dấu vết.

Ôn Noãn như vừa thức dậy sau một cơn say, trong thoáng chốc cho là mình đã có một giấc mộng xuân đẹp. Cô hồi tưởng lại, hai bên tai liền đỏ ửng.

Căn bản là cô không dám nhớ đến, mỗi một hình ảnh giống như con rắn chui vào đầu cô.

Giang Trác lại rất ung dung, trực tiếp ngủ ngon ai kêu cũng không phản ứng.

Diệp Thanh đi tới đi lui qua cậu mấy lần, ý vị thâm trường nói: “Giang Trác, tối hôm qua cậu đi làm chuyện xấu gì hả, sao giống như bị vắt sạch thân thể vậy?”

Ôn Noãn khiếp sợ nhìn cậu ta.

“Nhìn cái gì?” Diệp Thanh cong môi: “Đều là đàn ông, đừng giả bộ trong trắng.”

Ôn Noãn: ...

Cô không hiểu, cũng không muốn hiểu!

Trên hành lang, Phương Triết Hàn ôm điện thoại di động hét lớn: “Không phải bài tao đăng hồi tối hôm qua đào bới cầu nam nữ rất náo nhiệt hay sao? Sao không có ai trả lời hết vậy?”

Diệp Thanh thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn bức ảnh, ý vị thâm trường nói: “Làm sao mà biết đó là cầu nam nữ? Cũng có thể là cầu nam nam thì sao?”

Phương Triết Hàn nói: “Đồ ngu! Mà nhìn đi cái chiều cao này... Con nhỏ này còn phải kiễng chân thì sao có thể là cầu nam nam

được?"

Diệp Thanh vỗ vai Phương Triết Hàn cười nói: "Bạn thân à tao khuyên mày đừng có bới nữa!"

"Vì sao?"

Ánh mắt Diệp Thanh lướt qua hai người ở bàn đầu: "Biết nhiều thì mất mạng như chơi đấy!"

Phương Triết Hàn cũng không phải là tên ngốc, nhìn theo ánh mắt đùa giỡn của Diệp Thanh, nhìn thấy sợi dây thun đen trên khuỷu tay Ôn Noãn liền nhìn lại bức ảnh chụp bàn tay cô gái nắm chặt góc áo của bạn trai, trên tay cũng đeo một sợi dây thun đen y hệt.

Phương Triết Hàn trợn mắt. Mẹ nó! Cậu ta đúng là ngu mà!

Cậu ta chưa bao giờ tin rằng "anh Hàn" của mình sẽ công khai xu hướng tính dục, nhưng mà bây giờ thực sự là... chính thức công khai rồi!

Giang Trác ngủ cho đến tận lúc chuông tan học vang lên, học sinh lần lượt ra khỏi lớp mới tỉnh dậy.

Ôn Noãn thu dọn cặp sách, đứng dậy định đi, lại liếc nhìn cậu. Giang Trác vẫn gục xuống bàn như người chết.

Cô cau mày đẩy cậu một cái: "Này, tan học rồi."

Giang Trác nói: "Ừ, tạm biệt."

Ôn Noãn cảm thấy có gì đó không đúng lắm liền đưa tay sờ trán cậu, nhiệt độ nóng đến phồng tay khiến cô sợ rụt tay lại.

Sốt rồi!

Thảo nào cái tên này ngủ như chết ở đây cả buổi sáng.

“Dậy đi, tôi đưa cậu đến bệnh viện trường.” Ôn Noãn bất chấp mọi thứ vội vàng kéo cậu đứng dậy.

Giang Trác mơ mơ màng màng mở mắt, liếc mắt nhìn cô nói:
"Không đi!"

"Đừng tùy hứng nữa!"

"Không nhúc nhích nổi..." Cậu uể oải dựa vào cái bàn phía sau, yếu ớt nói: "Chân không có sức nữa..."

Ôn Noãn tức giận kéo khuỷu tay cậu: "Đừng có ăn vạ nữa, không lẽ còn muốn tôi cõng cậu hay sao?"

Giang Trác: "Không muốn cõng..."

“Vậy cậu mau đứng dậy đi.”

“Muốn cậu bế.”

Chương 47: Tỏ tình

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn biết Giang Trác là người ăn mềm không ăn cứng, cô nhẹ nhàng ôm lấy cậu, đỡ cậu ra khỏi ghế đi ra ngoài phòng học.

Giang Trác cũng không giãy giụa, thậm chí còn thuận thế dựa vào vai cô, toàn bộ sức lực đều đè nặng trịch lên người cô, cũng không biết là không còn sức thật hay là lợi dụng cơ hội sàm sỡ cô nữa.

Nhưng mà cơ thể cậu thực sự rất nóng, thiêu đốt đến mơ mơ màng màng. Vì vậy Ôn Noãn không thèm tính toán với cậu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ngày hôm qua vẫn còn tốt mà, sao hôm nay lại phát sốt rồi?”

“Mắc mưa.” Giang Trác khịt mũi uể oải nói: “Lại thiếu nước cả đêm qua không ngủ được.”

Ôn Noãn khó hiểu: “Làm gì mà thiếu nước?”

Khóe môi Giang Trác cong lên: "Thiếu nước của cậu."

"..."

Cô không nên hỏi nhiều!!!!

Cô đỡ cậu bước ra khỏi dãy nhà dạy học, đi về phía bệnh viện trường.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sau cơn mưa gió nhẹ mang theo hơi đất và mùi cỏ xanh, Ôn Noãn có thể cảm nhận được cơ thể nóng sôi của thiếu niên.

Trong bệnh viện trường, Ôn Noãn đứng dựa tường nhìn một bác sĩ trung niên đo nhiệt độ của Giang Trác, đồng thời kiểm tra lưỡi và mắt.

Cậu yếu ớt ngồi trên ghế, tóc rũ xuống mắt, cực kỳ ngoan ngoãn hoàn toàn khác với dáng vẻ kiêu ngạo thường ngày.

Bác sĩ kê cho Giang Trác một đơn thuốc hạ sốt dặn dò: “Hôm nay em không nên đi học, tôi viết cho em một tờ đơn, em cầm đưa giáo viên xin nghỉ đi.”

Ôn Noãn còn chưa lên tiếng thì Giang Trác đã thẳng thừng từ chối: “Không cần.”

Bác sĩ kinh ngạc hỏi: “Không cần xin phép nghỉ?”

Có bao nhiêu học sinh giả ốm, muốn danh chính ngôn thuận có đơn xin phép của bệnh viện trường, tại sao thằng nhóc này ốm thật mà lại không muốn xin nghỉ?

“Học hành quan trọng hơn.” Giang Trác bổ sung, đồng thời ý vị thâm trường liếc nhìn Ôn Noãn: “Đúng không, bạn cùng bàn?”

Ôn Noãn tròn tròn mắt.

Có quỷ mới tin cậu!

Bác sĩ nhìn Ôn Noãn, dường như nghĩ dáng dấp cô thanh tú không giống mấy tên nam sinh l ỗ mãng: “Năm cuối cấp ba?”

“Vâng ạ, năm cuối cấp ba.”

“Ồ, mặc dù việc học quan trọng nhưng mà cơ thể mới là vốn sống.”

Ngoài cửa lại có học sinh đến khám bệnh. Bác sĩ đi ra phòng khám, đồng thời quay đầu lại nói: “Uống thuốc xong trở về ngủ một

giấc đi. Nếu như đến tối mà vẫn còn sốt thì nhất định phải đến bệnh viện lớn kiểm tra."

Ôn Noãn cầm thuốc của Giang Trác sau đó dìu cậu trở về lớp.

Vừa ngồi xuống ghế cậu liền nằm gục lên bàn, mí mắt hơi hé không biết có ngủ không.

"Tiệm thuốc Đông y của chú Diệp ở ngay đối diện, buổi sáng cảm thấy khó chịu thì cứ xin nghỉ. Lết xác đến trường làm gì?"

"Muốn đến."

Ôn Noãn lấy sách bài tập ra nghe thế liền nói một câu: "Đừng nói cậu vì học tập thật nha. Cậu đã là hạng nhất khối rồi còn muốn gì nữa hả?"

Giang Trác cong cong khóe môi, không nói nữa.

Cậu không phải loại người mới hôn một cái quay đầu liền quên mất, cái cảm giác run rẩy đó khiến cậu phải khó chịu cả đêm.

Cậu muốn đến trường, muốn gặp cô, mở mắt thao láo thức trắng đêm chờ bình minh.

Bị sốt gì gì đó cậu hoàn toàn không có cảm giác, cậu chỉ hưng phấn như đang chơi thuốc. Trời còn chưa sáng hẳn đã lò dò đi đến lớp.

Lúc ngồi trên ghế, cậu cũng có chút không chịu đựng được nữa, nửa mê nửa tỉnh. Trong đầu cậu bây giờ chỉ còn lại cảnh tượng ngày hôm qua, như một giấc mơ...

Giang Trác mở mắt ra nhìn cô, ánh mắt nóng rực có chút mờ mịt.

Không khí đầu mùa hè thực sự rất hanh khô nóng rực, Ôn Noãn bị ánh mắt của cậu nhìn như thế có chút khó thở.

"Nhìn cái gì?" Ôn Noãn tức giận nói: "Hôm qua kéo tôi dầm mưa, tôi còn chưa bị cảm mà cậu đã sốt trước rồi."

Cậu cười khế một tiếng: "Đến cả sốt cũng không cho. Sau này cậu muốn bắt nạt tôi hử?"

"Ai muốn bắt nạt cậu!" Cô cũng ngồi bên cạnh cậu, tay để gi ữa hai chân, móng tay trắng nõn, buồn bực nói: "Cho tới giờ tôi đều không muốn bắt nạt cậu mà!"

Buổi chiều, ngoài cửa sổ rất yên tĩnh, cả thế giới như chìm vào trạng thái buồn ngủ, chỉ có thỉnh thoảng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua khẽ lay động cành cây.

Giang Trác ngồi dậy, khoanh tay dựa vào bàn sau, ngược mặt lên trần nhà, nhắm mắt lại.

"Toàn thân đau nhức không còn miếng sức lực nào..."

"Nếu đến tối không hạ sốt cậu phải đến bệnh viện đi."

"Không đi."

"Tại sao?"

"Không biết, không muốn đi."

"Cậu đừng có tùy hứng như vậy có được không hả?" Ôn Noãn nhìn cậu nói không nên lời: "Mấy tên nhóc như cậu, từ nhỏ đến lớn tuyệt đối là loại khiến cha mẹ đặc biệt lo lắng."

Vừa dứt lời cô bỗng nhiên im bặt. Ôn Noãn nhớ tới thân thể của Giang Trác liền có chút hối hận.

Giang Trác lại giống như không có cảm giác gì: "Cũng may là ông đây không có cha mẹ."

Ôn Noãn đưa tay sờ trán cậu, Giang Trác nắm chặt tay cô, đẩy ra không cho cô với tới.

“Để tôi sờ thử xem còn nóng không.”

“Không.”

"Sờ một cái thôi." Ôn Noãn đưa tay còn lại tới trán cậu.

"Cậu muốn sờ là sờ thì sĩ diện của ông đây để đâu hả?"

Giang Trác ngả người ra sau, đồng thời nắm cổ tay cô, giống như cố ý phân cao thấp với cô. Ôn Noãn cự quạ vẫn không rút ra được.

Bị bệnh mà còn sức lớn vậy sao??

“Quên đi.”

Ôn Noãn bĩu môi định rời đi, Giang Trác đột nhiên kéo cô lại, xích lại gần áp trán mình vào trán cô.

Ôn Noãn mở to hai mắt ra, nín thở nhìn khuôn mặt tuấn tú đang đến gần.

Ngay lúc hai trán chạm nhau, một luồng điện xẹt qua, lông mi cô khẽ run lên.

"Cậu... cậu làm gì vậy?"

“Không phải cậu muốn sờ tôi sao?”

Cậu khịt mũi nhẹ nhàng "ừm" một tiếng khiến cho xương cốt Ôn Noãn đều mềm nhũn.

Cái tên này... đúng là biết tận dụng cơ hội mà!

"Còn nóng không?" Cậu lấy trán cà cà mặt cô.

"Còn... nóng." Ôn Noãn mặt đỏ tim đập, giọng nói dường như không phải của cô nữa.

Hơi thở nóng bỏng của cậu phả vào cổ cô ngứa ngáy: "Vậy thì phải làm sao bây giờ?"

"Tôi cũng không biết." Ôn Noãn rũ mắt khẽ nói: "Dù sao cậu cũng chưa từng nghe lời tôi!"

Giang Trác hơi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong trẻo của cô gái nhỏ: "Bây giờ nghe."

"Cái gì? "

Cậu nghiêm túc nhìn cô: "Từ nay về sau cậu nói gì tôi cũng nghe hết."

"Thật sao? Thật sự là tôi nói gì cậu cũng nghe?"

Khuôn mặt thiếu niên thu lại vẻ phóng túng thường ngày, thay vào đó là một sự chân thành không gì sánh được: "Ừ, đời này tôi chỉ nghe lời cậu."

Cô cười cười: "Cậu mới bao lớn, cả đời gì mà cả đời!"

Cậu ghé vào tai cô: "Trận mưa hôm qua ông đây vì cậu mà phát sốt."

"Cái gì mà vì tôi hả? Cũng có phải tôi bắt cậu dầm mưa đâu??"

"Hôm qua trời vừa mưa, tôi nghĩ nếu cậu không mang ô thì sẽ cùng cậu về nhà, cậu cũng không từ chối. Sau này tôi lại nghĩ nếu đi tới cổng trường mà cậu vẫn còn dựa vào tôi thì tôi sẽ ôm cậu."

Cậu bình tĩnh thuật lại, âm thanh không lớn, mang theo hơi thở ẩm ướt và nóng nực khiến không khí đầu hè này trở nên ngọt ngào khó chịu — —

"Cậu để cho tôi ôm. Tôi liền nghĩ hay là hôn lên tai cậu chắc cũng sẽ không từ chối, sau đó tôi liền hôn."

"Cậu đây là điển hình của được voi đòi tiên."

"Cũng là do cậu ngằm cho phép."

Gương mặt Ôn Noãn nóng bừng, cô nghĩ có lẽ cô cũng phải đến bệnh viện trường để xin thuốc hạ sốt rồi.

"Lúc đó tôi nghĩ là con mẹ nó cậu đối tốt với tôi như vậy tôi nhất định phải nghe lời cậu."

Chiều hôm qua, hai người thân mật bên trong cái áo đồng phục rất lâu, sau đó không nói một lời ra khỏi cổng trường rồi mỗi người một ngả.

Giang Trác lúc này cứ nói không ngừng, giống như muốn đem một vết tích bị cuốn trôi trong trận mưa lớn chiều hôm qua quay về.

Cậu dùng mũi nhẹ nhàng cọ cọ vành tai cô: "Cho nên tôi nghe lời cậu."

Nghe một câu cuối cùng, Ôn Noãn liền hiểu Giang Trác là đang thổ lộ.

"Tôi là con trai." Ôn Noãn cực kỳ không đúng lúc cắt ngang sự chân thành thâm tình của cậu: "Cậu xác định là mình thích đàn ông sao?"

Giang Trác trợn mắt: "Cậu nhất định phải nói mấy lời như vậy vào lúc này à?"

"Đương nhiên là phải nói rõ rồi." Ôn Noãn hùng hổ nói: "Nếu cậu thật sự thích đàn ông thì tôi nhất định phải cùng cậu phân rõ giới hạn. Chuyện này cả đời cũng không thể."

Giang Trác gục xuống bàn nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện với cô nữa.

Ôn Noãn im lặng hồi lâu mới tiêu hóa hết lời của cậu.

Trước đây cô thích rất nhiều sư huynh, bởi vì họ tốt với cô, hài hước khiến cô cười, cho nên cô thích họ.

Nhưng mà cái thích đó với động lòng ngày hôm nay hoàn toàn khác nhau. Nhịp tim cô sẽ đập thật nhanh vì một người, sẽ kìm lòng không đậu muốn đến gần cậu, lúc cậu bị bệnh sẽ lo lắng không thôi...

Cô đẩy tay cậu một cái: "Đang ngủ à?"

"Không." Giang Trác lười biếng trả lời.

Cô hít sâu một hơi, dò hỏi: "Giang Trác nếu tôi là con gái thì cậu cũng thích chứ?"

"Cậu có là con chó ông đây cũng thích!"

Ôn Noãn: ...

Buổi chiều, Ôn Noãn vẫn đưa Giang Trác về nhà, còn đồng ý sau khi tan học sẽ đến thăm cậu, lúc này Giang Trác mới miễn cưỡng đồng ý quay về đi ngủ.

Sau khi tan học, Ôn Noãn đi vào nhà vệ sinh một chuyến, vừa bước vào liền đụng phải Lục Tự Dương.

Lục Tự Dương hình như có chuẩn bị rồi mới đến, trực tiếp chộp lấy cánh tay Ôn Noãn kéo vào WC, áp vào tường.

Ôn Noãn thuận thế tung một cước định cho cậu ta một hồi thống khoái. Không ngờ khoe miệng Lục Tự Dương cong lên nói: "Đi vào WC nam ngày càng thuần thục ha, ừm em gái?"

Ôn Noãn dừng chân lại rồi để xuống, kinh ngạc nhìn cậu.

Vậy mà... lại bị con người này nhận ra???

Lục Tự Dương cười khẩy: “Ôn Hàn đã chơi với tôi từ nhỏ, cậu cho là cậu có thể giấu tôi được bao lâu?”

Ôn Noãn siết chặt tay nhấn nạt nói: “Nếu đã là giao tình từ nhỏ vậy mà cậu còn ra tay tàn nhẫn với anh ấy?!”

Đôi mắt Lục Tự Dương tối sầm lại: “Ai cũng có thể nói tôi ghê tởm chỉ có cậu ấy là không thể.”

“Vậy là cậu ra tay với anh ấy?”

"Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn..."

"Cút đi." Ôn Noãn đẩy cậu ta ra, xoay người bước ra ngoài.

Còn ở đây với cậu sợ là cô sẽ thật sự mất khống chế mà báo thù cho Ôn Hàn.

Nhưng mà vào lúc Ôn Noãn sắp bước ra khỏi nhà vệ sinh nam thì Lục Tự Dương đột nhiên nói: “Muốn biết bí mật của anh trai cậu không?”

Ôn Noãn bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cậu: “Cậu biết?”

Lục Tự Dương cười cười: “Tôi với cậu ấy... trước đây là bạn thân nhất.”

Ôn Noãn sai bước đi về phía cậu, nắm cổ áo của Lục Tự Dương: "Nói cho tôi biết!"

"Em gái, đây không phải là thái độ nhờ vả, cầu xin người khác đâu!"

"Ai là em gái cậu!"

Lục Tự Dương không quan tâm nói: “Chuyện động thủ làm người khác bị thương đợi sau khi tìm được anh trai cậu tôi sẽ đi tự thú. Nhưng mà bây giờ tâm tình của tôi cũng giống cậu, chỉ muốn sớm tìm được cậu ấy. Cái tên ngốc không có đầu óc kia để cậu ấy ở bên ngoài phóng túng sớm muộn gì cũng bị lạnh chết.”

Về điểm này thì Lục Tự Dương và Ôn Noãn lại có cùng suy nghĩ.

Cô thả cậu ra nói: “Cậu biết được bao nhiêu chuyện của anh ấy?”

Lục Tự Dương khóa cửa nhà vệ sinh rồi quay về tiếp tục nói: “Tôi biết cậu ấy đang điều tra mẹ kế Trương Y Tuyết của hai người.”

"Sửa cho đúng, mẹ tôi còn ở đây, mẹ kế cái gì."

“Được rồi, hai người muốn gọi sao thì gọi cũng không liên quan đến tôi.” Lục Tự Dương nói tiếp: “Điều tôi muốn nói là chấp niệm lớn nhất bao năm qua của cậu ấy chính là làm cho cha mẹ hòa hợp, cho cậu cũng như cậu ấy một gia đình đúng nghĩa.”

Trái tim Ôn Noãn như có cái gì đâm vào có chút khó chịu: “Tên ngốc này.”

"Có điều cậu ấy thật sự tra ra một chuyện."

"Tra được công ty Trương Y Tuyết có vấn đề sao?"

"Cậu có hiểu tầm năng lực của anh trai cậu không hả?" Lục Tự Dương cười cười: "Ngày hôm đó cậu ấy chắc như đinh đóng cột nói cho tôi biết Ôn Thừa Nghiệp hơn phân nửa... không phải là con ruột của cha cậu."

Ôn Noãn:....

Chuyện này?!

Lục Tự Dương nói tiếp: “Lúc đó tôi cũng có biểu hiện giống như cậu, còn nghĩ rằng cậu ấy là đồ ngốc.”

Ôn Noãn còn cho là Ôn Hàn thần bí như vậy là do đang giấu giếm một bí mật hệ trọng nào đó, có thể là biết được nhược điểm không thể cho người khác biết của Trương Y Tuyết, thậm chí cô còn tưởng tượng ra tình tiết trong Vô Gian Đạo [1], Ôn Hàn sau khi tỉnh lại liền nằm vùng bí mật điều tra.

[1] Vô Gian Đạo: một bộ phim hình sự trinh thám của Hồng Kông năm 2002.

Không ngờ lại là chuyện này...

Lãng phí biểu cảm của cô quá đê!!!!

Mặc kệ Ôn Thừa Nghiệp có phải là con trai ruột của Ôn Hằng hay không, Trương Y Tuyết có cho Ôn Hằng đội nón xanh hay không, gia sản của nhà họ Ôn sau này sẽ rơi vào tay ai, Ôn Noãn đều cảm thấy tất cả những thứ đó đều không quan trọng bằng an nguy của anh trai cô!

Thảo nào lúc đó Trương Y Tuyết cảnh cáo Ôn Noãn để "anh" ngừng lại, hơn nữa còn không tiếc tiền mua chuộc Tần Dĩ dạy dỗ anh, hóa ra cũng bởi vì Ôn Hàn đang điều tra thân thế của Ôn Thừa Nghiệp.

Đối với những gia đình giàu có thực sự thì chuyện vợ ngoại tình, ly miêu tráo thái tử quả thật là chuyện động trời.

Nhưng nếu muốn nói nhà họ Ôn thực sự giàu có... thì có vẻ còn kém một chút, so với nhà họ Giang giàu có thực sự ở Bắc Thành, hay thậm chí là nhà Diệp Lan, nhà họ Ôn thực sự không được xem là một gia đình giàu có.

"Hiện tại tôi với cậu đều lo lắng cho cậu ấy như nhau. Chỉ cần tìm được Ôn Hàn trở về thì tôi sẽ đi tự thú cũng như chịu trách nhiệm vì kích động của mình." Lục Tự Dương đưa tay ra: "Cho nên em gái à, chúng ta có thể hợp tác chung được chưa?"

Sau khi cân nhắc một lúc, cuối cùng Ôn Noãn cũng bắt tay Lục Tự Dương: “Chỉ là tạm thời thôi...”

Lục Tự Dương mỉm cười, má lúm đồng tiền xuất hiện trên khuôn mặt

"Một lời đã định."

Bên ngoài truyền đến giọng nói bất mãn của một nhóm nam sinh--

“Ai ở nhà vệ sinh nam mà còn khóa cửa vậy?”

"Đúng vậy, có chút tư tưởng đạo đức xã hội nào không hả??"

“Hút thuốc không cần khóa cửa, giáo viên đều về hết rồi!”

“Mở cửa nhanh lên, ông không nhịn được nữa rồi!”

Ôn Noãn đội mũ lưỡi trai, mở cửa nhà vệ sinh bước ra, quét mắt qua bọn họ một cái: "Giục cái gì?"

Bọn họ nhìn thấy là "Ôn Hàn" thì có chút ngượng ngùng, lùi lại vài bước.

Rõ ràng đều là đàn ông con trai, thế nhưng vừa nhìn thấy "Ôn Hàn" bọn họ liền giống như nhìn thấy nữ thần đều gỡ bỏ hết mấy cái đáng vẻ thô lỗ của mình, thậm chí cả người đều không được tự nhiên.

Ôn Noãn bước ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó Lục Tự Dương lại đi ra, một nhóm nam sinh nhìn thấy cậu liền khó hiểu hỏi...

"Cậu... các cậu đóng cửa nhà vệ sinh làm gì vậy?"

Lục Tự Dương không nói lời nào, kéo cổ áo, đuổi kịp Ôn Hàn: “A Hàn, đợi đã.”

Một đám nam sinh kinh ngạc đến mức rớt cằm!

...

Giang Trác mơ mơ màng màng ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại chuyện đầu tiên là đưa tay lấy điện thoại.

Diệp Thanh thay cậu đổi khăn lạnh trên trán nói: "Đừng nhìn nữa, hôm nay Hàn cô nương nhà cậu sẽ không tới đâu."

Giang Trác chột vạt từ trên giường đứng dậy đi tới bồn rửa tay, dùng nước lạnh vỗ mặt để mình trông có tinh thần hơn.

Chàng trai trong gương, những giọt nước từ khuôn mặt nhỏ xuống, đôi mắt đỏ ngầu, mái tóc rối bù, cậu đứng trước gương mỉm cười một cái, hình như cảm thấy khó coi nên cười thêm lần nữa.

"Con mẹ nó, vừa bệnh một cái liền không còn đẹp trai nữa!"

Diệp Thanh dựa vào bàn làm việc, đưa một bản phác thảo mà vừa mới được hoàn thành cho cậu nói: "Xem Hàn cô nương của cậu đã làm chuyện tốt gì rồi."

Giang Trác quét mắt nhìn bức tranh phác họa, trong tranh một thiếu niên thanh tú đang áp một nam sinh đeo kính cao ráo vào tường, hơn nữa còn cố ý vẽ một cái bồn tiểu, ý nói đây là nhà vệ sinh nam.

Thiếu niên thanh tú đương nhiên là Ôn Noãn, còn nam sinh đeo kính... có chút giống Lục Tự Dương.

Giang Trác cười xé bức tranh làm đôi, một nửa có hình Lục Tự Dương thì ném vào thùng rác, còn một nửa có Ôn Noãn thì dán lên tường chỗ bàn học.

"Một bài post trên mạng nói rằng Ôn Hàn là một tên tra nam, vừa mới áp tường Lục Tự Dương! Hai người đóng cửa nhà vệ sinh nửa tiếng đồng hồ! Cũng không biết bọn họ đang làm gì trong đó."

"Thật không?"

Diệp Thanh mở diễn đàn trường. Cách đây hai tiếng trên diễn đàn có một bài post được lên hot news — —

"Ngạc nhiên!! Ngay sau khi cp Giang Hàn chính thức công khai không lâu thì có nghi vấn Ôn Hàn chân đạp hai thuyền với Lục Tự Dương. Rốt cuộc sau khi tan học nhà vệ sinh nam đã che giấu bao nhiêu bí mật? Hôm nay lớp 818 sẽ mời các bạn xem trước mười bí mật không thể nói!!!"

Giang Trác liếc nhìn bài đăng, lười biếng nhấp một cái.

Diệp Thanh ngạc nhiên hỏi: "Anh Trác, bài đăng này nói có đạo lý, có căn cứ, cậu không tức giận sao?"

Giang Trác liếc anh một cái rồi cười: "Ngày hôm qua còn có một bài đăng khác cũng có lý có căn cứ nói là Ôn Hàn sinh cho tôi một đứa con trai, cậu có tin không?"

Diệp Thanh:...

Chương 48: Không cố kỵ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm hôm đó, Lục Tự Dương dẫn Ôn Noãn tìm kiếm những nơi Ôn Hàn từng lui tới, quán net, khu trò chơi, còn có dưới gầm cầu nơi hai người thường tới...

Vẫn không thấy bóng dáng Ôn Hàn.

Ôn Noãn cũng không thất vọng, chỉ là có chút hối hận.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nếu như cô không chỉ lo tập trung chơi bời với các sư huynh ở Nam Sơn Môn mà trở về sớm hai năm, có lẽ anh trai cô đã không sa sút đến vậy.

“Đừng thất vọng quá.” Lục Tự Dương nói: “Sau này mỗi ngày tan học, tôi sẽ đến tìm cậu ấy, chỉ cần người còn ở Bắc Thành, cho dù cậu ấy trốn trong cống thoát nước, tôi cũng có thể tìm được.”

Ôn Noãn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục Tự Dương cau mày hỏi: “Tôi thật sự không hiểu rốt cuộc cậu có ý gì với anh trai tôi?”

Lục Tự Dương dựa vào tường, thuận thực châm cho mình một điếu thuốc.

Bình thường ở trường cậu ta luôn ngụy trang thành học sinh giỏi, lúc này cậu ta cũng lười giả bộ: “Tôi với cậu ấy mới gặp mà như đã thân, sau này còn có thể làm tri giao tri kỷ.”

Khóe môi Ôn Noãn giật giật: “Làm tri kỷ của anh trai tôi cũng thật làm khó cậu.”

Lục Tự Dương nhả ra một làn khói, nói: "Cậu ấy có chút ngu ngốc, nhưng tôi thích nhìn thấy dáng vẻ lúc cậu ấy cười rộ lên."

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Sau đó cậu đánh anh ấy tàn phế."

Đáy mắt Lục Tự Dương nổi lên một tia tức giận: "Ai cũng có thể nói tôi ghê tởm, chỉ cậu ấy không thể! Tôi vì cậu ấy mà trở nên như thế này... trở thành một tên... biến thái!"

Ôn Noãn nhìn Lục Tự Dương thế này, nghĩ đến anh trai vẫn có chút trâu bò, một thanh niên ngũ đạo giang [1] như thế này vậy mà anh ấy lại có thể bẻ cong!?

[1] ngũ đạo giang: là biểu tượng của đội trưởng đội Thiếu niên tiên phong do thành phố Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc thành lập.

Ôn Noãn nhảy xuống cầu thang, quay đầu nhìn Lục Tự Dương nói: "Cong thì cong thôi cũng không có gì đặc biệt hơn người, lại nói không chiếm được thì giết t chế t mới gọi là bi/ến thái đó có được không hả?"

Bắt chước Giang Trác người ta kìa, cong lộ lại còn hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến Giang Trác, Ôn Noãn mới sực nhớ hôm nay còn có việc liền nhảy khỏi bậc thang, xoay người rời đi.

Lục Tự Dương đứng dậy hỏi: "Cậu đi đâu vậy?"

"Chồng tôi bị bệnh, đi thăm cậu ấy."

9 giờ tối, Ôn Noãn đi tới tứ hợp viện, trước đây cô nhìn tứ hợp viện này chỉ cảm thấy cực kỳ thanh tịnh, bây giờ biết được toàn bộ kiến trúc cổ vùng này đều là tài sản của chú Diệp cô lại chỉ cảm thấy trong thanh tịnh có chút xa hoa hào khí.

Diệp Thanh mới là phú nhị đại thật nha!!

Thảo nào Ôn Noãn vẫn luôn hiếu kỳ, cái bộ dạng nghèo kiết hũ lậu như sư phụ cô làm sao có thể độc chiếm được hết một đỉnh núi, bây giờ xem ra mười phần là Diệp Lan mua cho ông.

Thật sự trâu mà, một lời không hợp liền mua hẳn một ngọn núi cho người yêu, vậy mà vẫn không tiếc chia tay. Nếu đổi là Ôn Noãn cô thì chắc chắn sẽ ôm chặt bắp đùi kim chủ cả đời không buông tay ra nha.

Trong viện, phú nhị đại Diệp Thanh vừa nghe tiếng Anh vừa đóng cọc gỗ.

"Thanh Nhi, ba Giang của con có tốt hơn xú nào không?"

Diệp Thanh khinh bỉ liếc mắt nhìn Ôn Noãn lẩm bẩm: "Tra nam."

Ôn Noãn không nghĩ ra liền đi tới đánh mấy chiêu với anh: "Nói bậy bạ gì đó?"

"Có anh Trác còn chưa đủ, lại còn thông đồng với Lục Tự Dương. Cậu thiếu thốn đến vậy hả?"

"Tôi là cái loại người tùy tiện như vậy sao?"

"Đừng có giải thích với tôi, đi tìm anh Trác giải thích đi. Cậu ấy còn chưa chịu ăn cơm tối nữa."

Ôn Noãn đột nhiên hoảng sợ: "Tôi mới nhớ còn bài tập chưa làm, ngày mai trở lại! Chào cậu ấy giúp tôi!"

Nói xong cô liền chuồn mất, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, Diệp Thanh nhàn nhạt nói: "Cậu cũng biết Giang Trác thù dai đến cỡ nào. Ngày hôm nay chỉ cần cậu bước ra khỏi cánh cửa này thì đừng nói tình yêu nồng cháy gì đó, ngay cả thuyền nhỏ hữu nghị cũng phải lật thôi."

Ôn Noãn nghĩ một hồi, liền ngượng ngừng rút bàn chân nhỏ trở về.

...

Cửa không khóa, trong phòng không bật đèn, ánh sáng có chút ảm đạm.

Sau khi Ôn Noãn vào phòng liền bật đèn lên, nhẹ giọng gọi: "Anh Trác?"

Cậu vẫn mặc nguyên quần áo, trùm đầu ngủ thiếp đi, chỉ lộ ra một mắt cá chân trắng nõn xinh đẹp.

Bàn chân cậu cũng giống như bàn tay, đường nét vô cùng đẹp như được chạm khắc, còn tinh xảo hơn cả một cô gái.

Ôn Noãn cười đi tới, đưa tay gãi gãi lòng bàn chân Giang Trác.

Thân thể Giang Trác rõ ràng rút lại một cái, từ dưới chăn uể oải ưm một tiếng, có chút gợi cảm.

Dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Ôn Noãn đi tới, vén chăn bông trên đầu lên, nhẹ nhàng nói: "Anh Trác có khá hơn chút nào không?"

Nghe thấy giọng nói này, cái đầu bù xù của Giang Trác thò ra khỏi chăn bông, mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn cô một cái.

Ôn Noãn nheo mắt lại, khóe miệng nở nụ cười: "Ngủ đến hồ đồ rồi?"

Nhưng còn chưa dứt lời Giang Trác đột nhiên nghiêng mặt nhẹ nhàng hôn lên má cô.

Một chữ cuối cùng của cô còn chưa kịp thốt ra đã nghẹn lại.

Dưới ánh sáng ấm áp mờ ảo của ngọn đèn tường, nét mặt cậu trở nên mềm mại.

Cậu hôn cô lên má bên phải, rồi bên trái, cuối cùng là hôn nhẹ lên chóp mũi cô. Con người đen nhánh chứa một tia ôn nhu: "Tới đây, bảo bối."

Trái tim Ôn Noãn lúc này như ngừng đập.

Cậu là loại bạn trai thần tiên nào vậy trời!!! Ah ah ah!

Ôn Noãn đưa tay sờ trán, vẫn còn sốt nhưng không còn nóng như ban sáng nữa.

"Khát, đi rót cho anh cốc nước." Cậu dùng ngón chân đẩy cô: "Anh muốn nước lạnh."

Ôn Noãn: ...

Dịu dàng được ba giây liền lộ nguyên hình rồi!!

Ôn Noãn đi tới quầy bếp, tự mình rót một ly nước lạnh uống cạn, sau khi bình tĩnh lại một hồi lại pha một ly nước ấm bước đến bên giường đưa cho Giang Trác.

"Đã uống thuốc chưa?"

Giang Trác vén chăn bông lên, cầm cổ áo của mình, cảm thấy có chút mồ hôi: "Chắc là rồi."

"Chắc là? Rốt cuộc có uống chưa?"

Cậu ngồi ở mép giường xoa tóc: "Buồn ngủ nên không nhớ rõ."

Ôn Noãn bước đến bàn, nhìn thấy mấy gói thuốc theo toa mà bệnh viện trường đã cho còn chưa được mở ra.

Cô bắt đầu cầm gói thuốc lên, nhớ lời dặn của bác sĩ: "Mỗi ngày ba lần, mỗi lần... hai viên. Gói này mỗi ngày một lần, mỗi lần ba viên, uống chung với nhau."

Giang Trác nhướng mắt nhìn cô. Dưới ánh đèn, nước da cô gái trắng ngần, lông mi dài cong, đuôi mắt cong nhẹ, trên môi có một chút màu nhạt.

Hầu kết cậu trượt lên xuống, cảm giác có chút khô nóng.

Ôn Noãn theo chỉ dẫn của bác sĩ lấy mấy viên thuốc màu trắng vào lòng bàn tay, bưng cốc nước đi tới chỗ Giang Trác: "Này, mau uống thuốc đi, uống xong rồi ngủ một giấc, ngày mai sẽ hết sốt."

Giang Trác không đưa tay ra nhận lấy mà đưa đầu lại gần vùi vào tay cô, ngậm lấy mấy viên thuốc.

Ôn Noãn có thể cảm nhận rõ ràng sự mềm mại khi môi cậu chạm vào lòng bàn tay.

Cô chưa bao giờ biết môi của con trai lại mềm mại đến vậy.

Giang Trác uống nước trong tay cô rồi nuốt thuốc xuống.

Ôn Noãn vỗ nhẹ vào lưng cậu chợt nhận ra hình như chính cô cũng có vẻ rất hưởng thụ cảm giác chăm sóc cậu.

"Giang Trác, chúng ta là bạn trai bạn gái sao?"

Giang Trác nuốt thuốc, uống hai ngụm nước, thản nhiên nói: "Tự mình cảm nhận sao?"

Ôn Noãn ngồi bên cạnh cậu, nhìn dung mạo tuấn tú của cậu không khỏi lắc đầu: "Em không chắc lắm, cảm thấy nó phát triển quá nhanh. Anh thực sự... thích con trai sao?"

"Anh nói, anh không thích con trai, anh thích em."

Ôn Noãn vẫn còn nhớ những gì cậu đã nói, cô có là con chó cậu cũng thích.

"Vậy thì em có là con gái anh cũng không ngại sao?"

"Nam hay nữ... đều được."

Giang Trác đặt ly nước xuống, tựa cằm vào vai cô, nhắm hai mắt hít thở mùi thơm cơ thể cô.

"Em là con gái thì càng đẹp hơn."

Ôn Noãn cảm nhận được hơi thở nóng ẩm của cậu phả vào cổ cô, trái tim cô như muốn tan chảy. Giang Trác lúc bị bệnh, thật là nhõng nhẽo nhaaa!

"Vậy thì em sẽ là bạn trai, anh có ngại không?" Cô thuận miệng hỏi.

"Em vui là được."

Ôn Noãn nói đùa: "Em là bạn trai cho nên em sẽ ở trên nha."

Giang Trác mở mắt ra, cau mày nhéo má cô: "Trong đầu em chứa cái gì không vậy hả?"

"A, buông ra buông ra!"

"Không được nói mấy câu như vậy nữa!"

"Không phải là anh nói vậy à? Em vui là được, thế nào? Lời vừa nói ra khỏi miệng giờ muốn đổi ý hay sao?"

Giang Trác liếc m liếc m môi dưới, kéo cô gái nhỏ đ ề lên giường: "Không đổi ý cũng không phải là không để cho em ở trên."

Ôn Noãn ngã lên gối, trợn to mắt nhìn cậu.

"Chỉ là lúc đơn độc ở chung đừng có đùa giỡn như thế này với anh."

Ôn Noãn nhìn thấy dụ/c vọng nhàn nhật trong đôi mắt đen nhánh của chàng trai, cô lập tức ý thức điều gì đó, nhanh chóng đẩy cậu ra, đứng dậy cách xa cậu.

"Được rồi, em không nói lung tung nữa."

Giang Trác đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt, cảm thấy tinh thần khôi phục không ít, cầm dao cạo lên, nâng quai hàm bắt đầu cạo râu.

Ôn Noãn nhắm mắt theo sát cậu, dựa vào cửa, nhìn cậu cạo râu.

Thiếu niên nội tiết tràn đầy, không cạo râu một ngày râu ria xồm xoàm. Ôn Noãn đi tới, đưa tay sờ râu xanh trên quai hàm cứng ngắc.

"Tò mò à?"

"Có gì mà tò mò, em cũng có." Ôn Noãn cũng sờ sờ cằm: "Chỉ là chậm lớn mà thôi."

Giang Trác vỗ mặt cô: "Anh giúp em cạo râu."

"Đừng, đừng, em... sáng nay em vừa mới cạo râu sạch sẽ!"

Giang Trác ôm khuôn mặt trắng nõn mịn màng của cô, không kìm lòng được hôn một cái.

Ôn Noãn lùi về phía sau mấy bước, trên má còn lưu lại một nét mềm mại: "Sao anh cứ... hôn em?"

Giang Trác cất dao cạo lại tủ cười nói: "Thấy em nên không nhịn được."

Vốn dĩ là một lời tốt đẹp, nhưng Ôn Noãn đã quá xấu hổ, cô đuổi Giang Trác ra khỏi phòng tắm: "Em mới là bạn trai cho nên anh có

thể rụt rè một chút không?"

Giang Trác dừng bước, quay đầu nhìn cô: "Bạn trai chủ động đi."

"Em chủ động thế nào?"

Giang Trác cúi người tới gần cô, chỉ vào má cậu.

Ôn Noãn cười đẩy cậu ra: "Em là bạn trai cao ngạo lạnh lùng, anh đừng hòng mơ tưởng."

"À." Giang Trác gật đầu: "Được chưa?"

"Được chưa là có ý gì?"

"Ý là mị lực của anh chưa đủ nên không hấp dẫn được bạn trai cao ngạo chủ động với anh."

Ôn Noãn chấp tay sau hông cố ý hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Vậy thì cũng chỉ có thể... nhịn một chút." Giang Trác khoác tay lên bả vai cô, ghé vào tai cô, nhẹ nhàng nói: "Nhẫn đến khi bạn trai nguyện ý chủ động cái kia với anh..."

"Cái gì cơ?"

Giang Trác cười không nói gì.

Ôn Noãn nhìn nụ cười không có ý tốt của cậu như nhận ra điều gì đó thì sợ hãi lại có chút ngượng ngùng, cúi đầu im lặng không nói nữa.

Nhìn thấy cô đỏ mặt, Giang Trác cũng không biết có phải mình đang nói đùa hơi quá không, dù sao... đây là lần đầu tiên hẹn hò với bạn gái.

Khi ở chung với bạn gái, tự nhiên không thể tùy tiện cái gì cũng đem ra đùa như thường làm với con trai.

Giang Trác vẫn chưa thích ứng với vai diễn hiện tại.

"Em là bạn gái... trai đầu tiên của anh nên sau này chỉ giáo anh nhiều nhé."

"Sao tự nhiên anh lại khách sáo như vậy?" Ôn Noãn nhìn cậu: "Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Giống như trước ở chung với nhau không phải tốt sao?"

Giang Trác lắc đầu: "Không, khác với trước đây. "

"Khác ở chỗ nào?"

Anh kéo cô lại gần, nghiêm túc nhìn vào mặt cô: "Em có biết ở bên nhau là có ý gì không?"

"Biết nha. Là yêu đương." Đôi mắt sáng ngời của Ôn Noãn nhìn cậu: "Em sẽ đối xử tốt với anh và anh cũng đối xử tốt với em đúng không?"

Giang Trác gật đầu: "Anh sẽ càng ngày càng tốt với em."

Ôn Noãn cúi đầu mỉm cười: "Ừm."

"Nhưng mà..." Giang Trác đột nhiên đổi chủ đề: "Có rất nhiều chuyện anh không thể tự kiểm soát được. Chỉ cần anh muốn là anh sẽ làm."

Ôn Noãn đương nhiên biết bản tính Giang Trác luôn tự do phóng khoáng, không kiêng kỵ chuyện gì, không ai có thể kiềm chế cậu.

"Nghe câu này của anh sao giống có ý nhắc nhở vậy?"

"Phải, cho nên chúng ta phải có ba điều quy ước."

"Tại sao anh không tự kiềm chế mà lại muốn có ba điều quy ước với em?"

"Là để kiểm chế bản thân." Giang Trác nhìn cô: "Thật ra ba điều quy ước chỉ có một. Nếu có gì mạo phạm mà em nói "không được" thì anh sẽ dừng lại."

Ôn Noãn nhìn cậu: "Chúng ta đi làm chuyện kỳ quái gì sao?"

"Cũng không tính là kỳ quái, chỉ là sẽ càng thân mật hơn trước đây thôi."

Hai má Giang Trác hơi nóng, không muốn tiếp tục chủ đề không thích hợp cho thiếu nhi nữa. Cậu xoa đầu cô: "Tóm lại, bất cứ lúc nào, anh đều có thể dừng lại."

"Ồ." Ôn Noãn ngoan ngoãn gật đầu: "Nếu không anh làm ví dụ thử một cái cho em xem?"

Giang Trác nghiêng đầu nhìn cô: "Em chắc chứ?"

"Ừm."

Một giây tiếp theo, Ôn Noãn còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra đã bị thiếu niên đẩy ngã xuống giường.

Cánh tay có lực của cậu đè lên vai cô, nhìn gương mặt ngoan ngoãn của cô, hơi thở Giang Trác có chút ngưng trệ.

Cô gái chớp mắt vô hại nhìn cậu.

Giang Trác nghiêng người hôn lên mắt cô.

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

"Với công phu của em thì đẩy anh ra dễ như trở bàn tay." Cậu thì thầm vào tai cô: "Nếu em cảm thấy không thoải mái thì cứ nắm anh một cái."

Ôn Noãn mở mắt ra, đột nhiên ngẩng đầu hôn lên khóe miệng cậu.

Đầu óc Giang Trác ong ong nổ tung.

Cậu muốn làm thêm một chuyện gì đó, nhưng... nhìn vẻ mặt ngoan ngoãn của cô gái, cậu không đành lòng, chỉ có thể buông lỏng cô ra.

"Em năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười bảy."

"Mười bảy..." Giang Trác hữu khí vô lực nằm xuống giường: "Còn hơi nhỏ, chờ một chút."

Ôn Noãn biết cậu đang đợi, hôn mấy lần mà không lần nào không dám chạm môi.

Cậu là một người đàn ông không kiêng kỵ gì, vậy mà lại ở trên cô nhin hết lần này đến lần khác.

Ôn Noãn ngồi dậy sửa lại tóc, cô chợt nhớ ra điều gì đó liền nói với Giang Trác: "Hôm nay Lục Tự Dương tới tìm em."

"Hả?"

"Thật ra cũng không có chuyện gì chỉ là nói chuyện một lát." Cô chợt dạn nhìn cậu: "Anh hẳn là... đã xem mấy bài viết trên diễn đàn rồi."

Giang Trác lười biếng nằm trên giường, hai tay ôm lấy gáy nói: "Anh ngủ rồi, không thấy bài đăng, cũng không biết hai người khoá cửa nhà vệ sinh nam làm cái gì trong đó. Càng không muốn biết em vì cái gì mà trong lúc bạn trai mình bị bệnh lại truyền ra tai tiếng cùng thằng khác."

Ôn Noãn:...

Nghe giọng điệu chua lè của cậu e rằng đã tức giận nãy giờ rồi.

"Em muốn giải thích."

"Em đừng giải thích, một chữ anh cũng không muốn nghe."

Ôn Noãn ngồi bên cạnh đưa tay xoa xoa mái tóc bạc trắng của cậu: "Vậy thì em không giải thích nữa."

Giang Trác hất tay cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô.

"Vậy thì em đi đây, anh nghỉ ngơi thật tốt nhé. Ngày mai gặp lại, mau chóng khỏe lại nha."

Ôn Noãn đứng dậy định rời đi, nhưng Giang Trác lại đột nhiên nắm lấy tay cô: "Rốt cuộc em có phải là bạn trai anh không vậy?"

Ôn Noãn quay đầu lại khó hiểu nhìn cậu.

Giang Trác khó chịu nói: "Ông đây không cần được dỗ à?"

Chương 49: Yêu đương thường ngày

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn giải thích qua với Giang Trác, nhưng vẫn che giấu chuyện của anh trai, chỉ nói Lục Tự Dương đến tìm cô ôn chuyện cũ dù sao hai người cũng từng là bạn rất thân trong quá khứ.

Giang Trác đương nhiên tin tưởng cô, nếu không cậu cũng sẽ không thanh thản ở nhà ngủ một giấc.

Ôn Noãn rời đi, Giang Trác nhìn đồng hồ rồi đứng dậy muốn tiễn cô.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

"Được rồi, anh vẫn còn đang bệnh mà, đừng đi ra ngoài lỡ trúng gió thì không tốt. Tự em về được rồi!"

"Nhà em cách nhà anh nửa thành phố mà bây giờ đã 9 giờ rồi."

"Em bắt taxi về."

Giang Trác lấy áo khoác mặc vào, đưa Ôn Noãn ra đầu ngõ, nhìn cô lên xe.

Xe taxi vồn vã khởi động lái ra đường, Ôn Noãn ló cái đầu nhỏ ra ngoài cửa sổ xe, vẫy tay với Giang Trác, nhìn bóng dáng cao gầy của cậu dần khuất nơi góc phố.

Đêm đó, Ôn Noãn mất ngủ. Cô nhìn trần nhà tối đen như mực, cảm giác rất không chân thật.

Thực sự yêu sao?

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thực ra vì cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ mà từ lâu Ôn Noãn đã không còn tin vào tình yêu thật sự tồn tại, tại sao người ta có thể bước vào hôn nhân mà không cần tình yêu?

Chẳng phải hôn nhân không phải là lời hứa trọn đời với người mình yêu sao? Nhưng trên thế giới này có rất nhiều người chọn cách ruồng bỏ hứa hẹn.

Ôn Noãn biết mẹ yêu cha, đàn ông có thể dễ dàng hứa hẹn rồi quay đầu ruồng bỏ nó. Tuy nhiên người phụ nữ mạnh mẽ như mẹ cô mà chọn hôn nhân, chọn tin tưởng vào một người đàn ông càng cần nhiều dũng khí hơn.

Mà phần dũng khí này chỉ có thể dựa trên tình yêu.

Từ lâu Ôn Noãn đã nghĩ đến chuyện cả đời không kết hôn, No Game No Life không vui sao? Trái ôm phải ấp không vui sao? Vì có gì mà cô phải chôn vùi bản thân vào cuộc hôn nhân sớm muộn gì cũng bị phản bội?

Chỉ cần cô có năng lực, có mị lực, vậy thì tại sao cô lại phải treo cổ lên một cành cây chứ?

Tuy nhiên, tất cả những ý tưởng non nớt này của Ôn Noãn đã hoàn toàn bị lật đổ sau khi gặp Giang Trác.

Có người một khi đã xuất hiện thì phóng tầm mắt nhìn lại giống như cả cánh rừng bị kéo đổ, tâm tư tra nữ trong lòng cô trong khoảnh khắc lập tức thu liễm lại.

Lập tức chỉ muốn người này, chỉ có cậu, cũng chỉ có thể là cậu.

Cô thực sự yêu đương rồi... trong khi vẫn lấy thân phận con trai, quả thực khó tin!

Mặc dù Giang Trác người này tính tình rất xấu, rất ương ngạnh, nhưng cậu ấy là bạn trai mình cho nên có lẽ cô nên bao dung một

chút.

Giống như câu “Internet canh gà” của mẹ ruột cô: “Người hạnh phúc thì dùng tuổi thơ để hàn gắn cuộc đời, còn người bất hạnh thì đã được định trước là phải dùng cả đời để hàn gắn tuổi thơ.”

Ở những năm tháng sau này, Ôn Noãn nhất định sẽ đau lòng cho cậu rất nhiều.

Suy nghĩ của Ôn Noãn bay lung tung, mãi cho đến rạng sáng cô rớt cuộc cũng chìm vào giấc ngủ, nhưng trong giấc mơ lại xuất hiện một vài đoạn vụn vặt về Giang Trác.

Sáng hôm sau, cô nằm trên giường một lúc lâu mới lè mề rời giường.

Tủ lạnh trống không, không có gì cả. Ôn Noãn nhìn thời gian, cũng sắp tới giờ vào lớp liền tắm rửa thay quần áo rồi ra cửa.

Vừa ra tới sân, cô nhìn thấy một cậu thiếu niên mặc đồng phục học sinh đang đạp xe đứng đợi trước nhà.

Ánh nắng ban mai ấm áp chiếu lên thảm cỏ xanh, chiếc xe đạp của cậu đỗ dưới gốc cây, ánh đèn sặc sỡ đổ xuống vai cậu. Người nọ đang cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy tiếng động, cậu liền ngược lên nhìn cô.

Một tia nắng chói chang vừa lúc chiếu lên mi mắt cậu, phản chiếu một đôi mắt nâu nhạt trong suốt.

Ôn Noãn nhìn thấy cậu, hai mắt sáng ngời, chạy tới: “Sao anh lại tới đây?”

Giang Trác vỗ vỗ yên sau: “Tiện đường, đón em đi học.”

"Tiện đường?"

Đôi mắt Ôn Noãn cười híp thành một đường: "Nhà của chúng ta, một nhà ở phía nam, một ở phía bắc, còn trường học lại ở phía đông. Rốt cuộc là Trác gia thuận đường nào thế?"

Giang Trác ngạo nghễ nhìn cô: "Cái người này có nhiều lúc đúng là nhàm chán. Sao nhất định phải nói rõ ý trong lời người ta ra chứ?"

"Em đơn thuần chất phác mà." Ôn Noãn lý lẽ hùng hồn nói: "Trong lòng nghĩ gì thì nói cái đó. Thích thì cũng phải nói ra, có đối tốt với người khác thì cũng phải cho người đó biết. "

"Được."

Giang Trác kéo dài giọng điệu, gằn từng chữ: "Anh-chính-là-đặc-biệt-đến-đưa-bạn-trai-cùng-đi-học, vui chưa?"

Ôn Noãn cười hì hì: "Bạn trai anh không có xe. Nếu bạn trai anh có xe thì cũng sẽ đưa đón anh mỗi ngày."

"Đón anh?" Giang Trác giơ điện thoại lên: "Ông đây đợi em bốn mươi phút."

Ôn Noãn lâu bầu nói: "Anh đến đây thì nên gọi điện cho em chứ."

Nếu như cô sớm biết Giang Trác sẽ đến đón cô thì nhất định cô sẽ không ngủ nướng mà ra ngoài sớm hơn.

Thật ra Giang Trác cũng mấy lần định gọi điện thoại cho cô, chỉ là nhấn gọi rồi lại cúp máy muốn để cô ngủ nhiều thêm vài phút. Kết quả là chờ đến 40 phút.

"Lên xe đi, sắp muộn rồi."

"A, được!"

Trước khi lên xe, Ôn Noãn vươn tay sờ trán Giang Trác, may mà không nóng nữa nên cô yên tâm ngồi lên yên sau.

"Con trai các anh sức khỏe cũng tốt thật. Hôm qua vẫn bị bệnh nặng đến mức không đi lại được, ngủ cả đêm liền hết sốt."

"Nói như thế em không phải con trai ấy."

Ôn Noãn hoảng sợ, suýt chút nữa la bị lộ: "Em... Ý em là..."

"Được rồi." Giang Trác lấy một túi đồ ăn sáng từ trong rổ xe ra đưa cho Ôn Noãn phía sau: "Bữa sáng, không có thời gian để đến cửa hàng, em ăn một chút trên xe đi."

Cô mở túi ra, thấy sữa đậu nành nóng hổi với bánh bao nhân rau hẹ, cô đưa cái bánh đến gần ngửi thử, đó là tiệm bánh bao mà cô thích ăn nhất.

Thật có lòng nha!!

Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn Giang Trác.

Thân hình thiếu niên cao ráo, lưng dài thẳng, mái tóc trắng bông bênh trong gió, rất có loại cảm giác không chân thực.

Ôn Noãn vươn tay, ôm eo cậu rồi dựa đầu vào tấm lưng cứng rắn của cậu.

Thân thể Giang Trác rõ ràng có hơi cứng đờ, cúi đầu liền thấy tay cô gái đang đặt ở trên bụng cậu, ôm chặt lấy cậu.

Những hành động tùy ý của cô đối với cậu mà nói đều là kí ch thích phóng đại mười lần.

Căn bản là không chịu nổi.

Giang Trác hơi buông tay cô ra, nói: "Em dè dặt chút đi. Đây là ngày thứ hai chúng ta ở bên nhau."

"Ôi trời, ngày thứ hai chúng ta ở bên nhau, anh hôn em bao nhiêu cái, em chỉ mới ôm anh có một chút đã không được."

"Không phải là không được." Giang Trác nhin thật lâu mới mở miệng: "Vậ em chuyển tay... lên trên đi."

Ôn Noãn phản ứng lại, mạnh mẽ rút tay về mới ý thức được... cô đã chạm vào chỗ không nên chạm vào.

Gió mát thoảng qua, gò má hai người đều nóng bừng bừng.

"Anh đạp xe chậm một chút, em mau ăn sáng đi."

"Ồ, được." Ôn Noãn mở túi đồ ăn sáng ra, dùng đũa gắp một miếng bánh bao hấp, đưa cho Giang Trác: "Cho bạn gái ăn trước."

Giang Trác cũng không khách khí cắn một miếng bánh bao trên đũa, hai má hơi phồng lên.

Ôn Noãn cười híp mắt: "Thế nào? Em có thương anh không?"

"Thương."

"Là bạn trai, sau này có đồ ăn ngon em đều nhường cho anh Trác nhà chúng ta ăn trước. Những thứ tốt nhất của em đều cho anh."

Gió nhẹ thổi qua cây ngô đồng trên đỉnh đầu kêu xào xạc, Giang Trác nhai miếng bánh bao trong miệng, nhưng lại cảm thấy cổ họng như bị nghẹn lại, không thể nuốt xuống.

Cậu dừng lại thật lâu mới lên tiếng: "Ngay cả khi em không như vậy thì em vẫn là bạn trai của anh."

"Nhưng em muốn như vậy."

"Tại sao?"

"Chính là muốn vậy thôi còn cần lý do cái gì nữa?" Ôn Noãn đưa sữa đậu nành đến bên miệng cậu: "Mau uống một hớp đi, còn nóng đó."

Giang Trác uống một ngụm, cậu còn cố ý dặn chủ quán thêm nhiều đường trong sữa đậu nành.

Ngọt, thực sự rất ngọt.

Cậu nghe thấy tiếng sột soạt của túi ni lông phía sau, cũng có thể nghe thấy tiếng cô gái đang ăn cái gì đó, quay ra ngoài đường, ánh nắng trước mặt chiếu vào ánh mắt cậu.

Giang Trác cảm thấy trong thế giới lạnh lẽo của mình cuối cùng cũng có ánh nắng.

Hai người giẫm chuông vào học mà đi vào trường. Sau khi xuống xe, Giang Trác còn không kịp xích xe đã bị Ôn Noãn vội vàng kéo đến dãy lớp học.

Khi hai người họ chạy đến cửa lớp liền nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm Trương Chí Minh đang ôm tay chờ đợi từ lâu.

Ôn Noãn lập tức bỏ tay Giang Trác ra, thấp thỏm đi tới.

Xong đời!!!

Quả nhiên không ngoài dự tính, thầy Trương ý vị thâm trường nhìn chăm chăm bọn họ hồi lâu: "Hai đứa cùng nhau đến trường?"

Ôn Noãn nhanh chóng giải thích: "Gặp nhau ở cổng trường ạ."

"Hừm, hai đứa... Thầy cũng không biết nên nói thế nào." Trương Chí Minh lắc đầu chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: "Con gái nắm tay còn có thể hiểu được. Con trai mà nắm tay là như thế nào hả?!"

Giang Trác nghiêm mặt hỏi: "Tại sao chuyện con gái làm được mà con trai lại không thể làm?"

Câu hỏi này khiến Trương Chí Minh dừng lại: "Giang Trác, em ít giả bộ đi. Tôi nói không lại em không có nghĩa là em đúng. Lát nữa sau khi tan học hai đứa đổi chỗ đi."

"Thầy Trương, em với Giang Trác ngồi cùng bàn là đôi bạn cùng tiến giúp nhau học tập ạ." Ôn Noãn vội vàng nói: "Thầy xem lần thi giữa kỳ lần trước, Giang Trác thi được nhất khối."

"Nếu không phải hai đứa các em một đứa hạng nhất một đứa hạng nhì thì tôi đã sớm chuyển các em đi hết rồi."

"Vâng." Ôn Noãn cười hì hì làm nũng với chủ nhiệm lớp: "Trong lòng chúng em, thầy Trương là một giáo viên tốt, quan tâm đến học sinh của mình. Thầy chắc chắn sẽ không phân tốt xấu áp đặt chúng em như những giáo viên khác."

Trương Chí Minh nhìn thẳng nhóc Ôn Hàn này, vậy mà lại còn học được bộ dạng làm nũng của con gái, hơn nữa không có cảm giác khác biệt lắm thật sự khiến ông cảm thấy có chút không đành lòng.

"Ôn Hàn, thằng nhóc này ít nịnh nọt tôi lại. Cuối tuần sẽ có cuộc thi toán cấp thành phố các em phải đến tham gia. Nếu như hai đứa có thể giúp đỡ nhau đạt thứ hạng lý tưởng thì tôi sẽ xem xét lại vấn đề đổi vị trí."

"Vâng ạ, thầy Trương, không thành vấn đề." Ôn Noãn vỗ vai Giang Trác: "Anh Trác và em nhất định không thành vấn đề."

"Tôi không lo lắng em." Trương Chí Minh nhìn Giang Trác: "Thế nào, học sinh Giang Trác, em có tham gia không?"

Giang Trác không trả lời.

Ôn Noãn nhìn Giang Trác: "Tham gia ạ, loại thi đấu này không được làm khó được anh nha."

Sắc mặt Giang Trác trầm xuống, vẫn không đáp lại.

Trương Chí Minh mỉm cười: "Học sinh Giang Trác, tôi biết trước đây em chưa bao giờ thích tham gia mấy cuộc thi cấp thành phố kiểu

này. Nhưng mà lần này em có muốn để học sinh Ôn Hàn có ngoại lệ không?"

Giang Trác nhướn đôi mắt đen láy nhìn Trương Chí Minh: "Thầy Trương, thầy đang đào hố em."

Trương Chí Minh nói: "Dù có đào hố hay không đào hố thì tôi vẫn không có lý do gì hại em đúng không? Nếu em có thể giành chức vô địch trong cuộc thi này thì có thể cộng điểm trong kỳ thi tuyển sinh đại học. Với điểm toán học của Giang Trác thì rất có khả năng giành được vị trí thứ nhất. Chuyện này rất tốt."

Ôn Noãn khó hiểu nhìn Giang Trác, cô cảm thấy cậu dường như có chuyện khó nói, dù sao cậu cũng không nhận.

"Thầy Trương, nếu như Giang Trác thật sự không muốn tham gia thì cũng được. Em có thể giành được vị trí thứ nhất, nhất định sẽ kiếm tiền thưởng cuối năm cao nhất trường cho thầy!"

Trương Chí Minh chọc trán Ôn Noãn: "Thằng nhóc thối, tôi làm vậy là vì tiền thưởng cuối năm à? Còn không phải vì lợi ích của các em?"

"Vâng, vâng, vâng thầy Trương quan tâm chúng em nhất."

Ôn Noãn chân chó cười cười với ông, rồi ông vui vẻ quay về phòng làm việc không nhắc đến chuyện đổi vị trí nữa.

Suốt buổi sáng, Giang Trác có vẻ không được vui, cũng rất ít nói. Lâu lâu Ôn Noãn lại liếc nhìn cậu, mắt cậu dán vào bảng đen, nhưng rõ ràng là đang mất tập trung.

Buổi học kết thúc, Giang Trác ra ngoài lấy nước, Ôn Noãn đưa cốc cho cậu: "Anh Trác, em buồn ngủ muốn uống cà phê. Anh có thể đến tiệm nhỏ mua một gói cà phê hòa tan cho em không?"

Về mặt Giang Trác nhàn nhạt: "Sao em không lên trời luôn đi?"

"Em đây không có cánh nên không lên trời được chỉ có thể ở trên anh thôi!"

Giang Trác nhéo hai má cô nói không nên lời: "Mở miệng là nói mấy câu thô tục này, hử?"

"Ai, ai, em sai rồi, em đau... Anh Trác em sai rồi. Em không bao giờ... nói nữa." Cô gái nhỏ nũng nịu cầu xin: "Thật mà, thật mà, anh mau buông ra đi, đau quá!"

Giang Trác buông cô ra, xoa xoa mặt cô rồi cầm bình giữ nhiệt bước ra khỏi lớp.

Diệp Thanh ở phía sau, vẻ mặt ông già xem điện thoại trên tàu điện ngầm [1] nói với Ôn Noãn: "Cậu cũng quá nóng mắt rồi, rõ ràng là đấm một cái là có thể giải quyết vấn đề lại giả bộ như thiếu nữ yếu đuối, còn nhõng nhẽo, nôn~"

[1] vẻ mặt ông già xem điện thoại trên tàu điện ngầm: đề cập đến sự bối rối, ghê tởm và không thể hiểu nổi về một thứ gì đó được chuyển thể từ hình ảnh một cụ ông đang nhìn vào điện thoại di động của mình trên tàu điện ngầm.

Ôn Noãn quay đầu lại, cười híp mắt: "Nóng mắt thì cậu đừng có nhìn."

Dù nắm đấm của cô mạnh đến đâu thì cũng không thể giáng xuống người Giang Trác. Cậu là bạn trai đầu tiên bảo bối của cô, không chừng còn là chồng tương lai của cô, yêu thương còn không hết.

"Đừng nói với tôi anh Trác là người ăn mềm không cứng." Diệp Thanh nhìn đồng hồ đeo tay: "Đoán chừng thật sự đi mua cà phê cho cậu rồi."

Khóe môi Ôn Noãn không nhịn được hơi nhếch lên.

"Được rồi, vừa nãy lão Trương ở bên ngoài nói gì với hai người mà lâu vậy?"

"À, bảo chúng tôi cùng tham gia cuộc thi toán thành phố, có thứ hạng, giúp ông kiếm tiền thưởng cuối năm."

"Trác ca từ chối."

"Sao cậu biết?"

"Cậu ấy chưa bao giờ tham gia cuộc thi cấp thành phố như thế này."

"Giành được hạng nhất còn có thể cộng điểm tuyển sinh đại học đúng là cơ hội tốt mà." Ôn Noãn không phải không tiếc nuối nói: "Hơn nữa lấy trình độ của lão đại nói không chừng có thể giành được hạng nhất đấy."

"Cũng bởi vì vậy nên cậu mới không muốn tham gia."

Ôn Noãn càng thêm tò mò: "Tại sao?"

Diệp Thanh ngoắc ngoắc ngón tay, Ôn Noãn nghiêng người, nghe anh nói: "Cậu biết Giang Trác có một đứa em trai không?"

"Hình như... có nghe anh ấy nói qua, khi còn bé có gặp."

Diệp Thanh thì thầm: "Em trai cậu ấy là người có tiếng trong thành phố của chúng ta, nghe nói là thiếu niên thiên tài. Cậu ta học tiểu học đều nhảy ba cấp, hiện tại đang học cùng năm với chúng ta. Phàm là có hoạt động thi đua gì đó cậu ta đều đạt hạng nhất."

Ôn Noãn bừng tỉnh đại ngộ: "Cho nên Giang Trác từ chối tham gia cuộc thi là vì không muốn cạnh tranh với cậu ta?"

Diệp Thanh nói tiếp: "Cũng không phải là không có ngoại lệ. Sơ nhị năm ấy, hình như là một cuộc thi vật lý Giang Trác cũng tham gia. Lần đó liền đoạt danh tiếng của cậu ta giành được hạng nhất."

"Sau đó thì sao?" Ôn Noãn tò mò hỏi

"Sau đó..." Diệp Thanh thở dài: "Cậu ấy ngồi bên cửa, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, đợi cả đêm."

"Chờ cái gì?"

"Chờ một cuộc gọi của mẹ cậu ấy, chờ một lời khen ngợi."

Ôn Noãn thậm chí có thể tưởng tượng được bóng lưng thất lạc của cậu bé cầm điện thoại kia.

"Đó là lần cuối cùng." Diệp Thanh nói tiếp: "Sau đó cậu ấy chưa từng tham gia mấy loại thi đấu này lần nào nữa. Chỉ cần có em trai của cậu ấy thì cậu ấy sẽ tránh xa."

Ôn Noãn hiểu rõ, thật ra không phải Giang Trác có ý định tách ra gì chỉ là không còn mong đợi.

Giang Trác đập lên chuông vào học, bước vào lớp đưa ly giữ nhiệt cho Ôn Noãn.

Ôn Noãn mở nắp chai, hương cà phê nồng nặc tràn ra, xộc vào mũi.

Ôn Noãn kinh ngạc nhìn Giang Trác: "Anh thật sự mua cà phê giúp em sao?"

Giang Trác nhàn nhạt nói "Ừ", đồng thời đưa cho Ôn Noãn một tờ đơn dự thi cuộc thi toán học.

Ôn Noãn khó hiểu hỏi: "Đây là?"

Giang Trác bình tĩnh điền thông tin vào phiếu đăng ký: "Tham gia cuộc thi."

Lúc này ngay cả Diệp Thanh ở phía sau cũng thò đầu lên: "Trác ca cậu... cậu muốn tham gia cuộc thi rác rưởi này sao, cậu... chắc

chưa?"

Giang Trác viết tên cậu vào chỗ trống trong phiếu đăng ký, ngẩng đầu lên nhìn Ôn Noãn: "Lúc đi lấy phiếu anh đã nói chuyện với thầy Trương rồi. Nếu được quán quân thì ông ta không được nhắc đến chuyện đổi chỗ ngồi nữa."

Chương 50: Cúp điện

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cách ngày thi chỉ còn một tuần, Ôn Noãn lấy được mấy bộ đề mô phỏng từ chỗ Trương Chí Minh, thử làm.

Lượng đề không nhiều lắm, so với ngày thường làm đề thi thử thì ít hơn một chút, nhưng độ khó của mỗi bộ đề đều năm sao.

Ôn Noãn cắn bút, vắt hết óc mới làm được hơn một nửa, cô nhìn trộm sang Giang Trác đang ở bên cạnh.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cậu cũng đang làm đề, mấy sợi tóc màu trắng rũ xuống, lơ phơ che ở trước mắt, đầu ngón tay thon dài vô thức sờ mũi, gãi gãi.

Thật đừng nói, nhìn bộ dạng Giang Trác lúc nghiêm túc, thật sự là quá mê người.

Ánh mắt Ôn Noãn dời xuống, quét qua bài thi của cậu, phát hiện cậu vậy mà đã làm đến cuối một bộ đề rồi.

Tốt quá rồi.

Cô vút cây bút trong tay lên bàn, duỗi lưng.

Có người này mặc giáp trụ ra trận, hẳn là cô không còn việc gì nữa rồi.

Lưng Ôn Noãn dựa vào bàn của Diệp Thanh, quay đầu qua thấp giọng hỏi: “Thanh Nhi, Trác ca nhà các người IQ khá cao nhỉ.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Diệp Thanh ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Cậu mới phát hiện sao?”

“Tôi đã phát hiện ra từ lâu rồi, chỉ là vẫn luôn không nói ra thôi, sợ cậu ấy kiêu ngạo.”

Cô sớm đã để ý, tên Giang Trác này học tập, không cần quá thoải mái, lúc lên lớp, cũng chỉ có những lúc giáo viên giảng kiến thức mới cậu mới nhìn lên bảng lắng nghe một lúc, còn những thời gian khác thì đều là ngủ, hoặc ngẩn ngơ.

Một khi kiến thức vào đầu cậu, cơ bản là sẽ không bao giờ quên, khi làm bài thì càng suy một ra ba, loại đề gì cũng không làm khó được cậu.

Ôn Noãn bình luận: “Trình độ của cậu ấy như vậy, cùng đứng đầu khối với Lục Tự Dương quả thật không thành vấn đề.”

Diệp Thanh nói: “Thi cử tính là cái gì, Trác gia căn bản không quan tâm.”

Nghe thì có chút kiêu ngạo, có điều Ôn Noãn biết, không phải là Giang Trác kiêu ngạo, chỉ là bởi vì không có ai thèm kiểm tra thành tích của cậu. Cho nên dù thi tốt, hay là không tốt, đối với cậu mà nói cũng giống nhau mà thôi.

Thế cho nên một khoảng thời gian rất dài, lúc thi cử cậu đều lười làm bài, dứt khoát nộp giấy trắng.

Nhưng nếu muốn cậu thành thực thi cử thì đúng nhất khối chỉ là việc trong vài phút.

Ôn Noãn cầm giấy bút, yên lặng cảm thán nói: “Trác gia thật lợi hại.”

Diệp Thanh kiêu ngạo nói: “Trác gia đương nhiên là lợi hại rồi.”

Giang Trác dời tầm mắt, liếc hai người một cái: “Lúc hai người nghị luận người khác, có thể đừng ở trước mặt không?”

Ôn Noãn cười hì hì nói: “Lúc khen anh mới khen ở trước mặt, nếu như chê anh thì chúng em nhất định sẽ trốn xa chút.”

Giang Trác gior bút, gõ lên trán cô: “Ít nói nhảm, làm bài đi.”

Ôn Noãn xoa đầu, dựa vào cái bàn bên cạnh tiếp tục làm bài.

“Êi, Giang Trác.”

Giang Trác không trả lời cô.

Cô vươn khủy tay, chọt chọt cậu: “Ê.”

Giang Trác vừa làm bài, vừa qua loa trả lời.

Ôn Noãn đưa đầu lại gần, đặt ở bên tay cậu, nhỏ giọng nói: “Về sau thi cử, anh phải nghiêm túc làm bài nha. Không chỉ thi cử, mà còn có bất cứ thi đua nào anh cũng phải nghiêm túc thi.”

“Đây là yêu cầu bạn trai?”

“Không phải yêu cầu.” Ôn Noãn lắc đầu, thành khẩn nói: “Là em hy vọng anh như vậy, em hy vọng có một ngày sẽ được nhìn thấy anh lấp lánh tỏa sáng xuất hiện ở trước mặt em.”

Giang Trác bỗng nhiên dừng bút một chút: “Em... Để ý cái này?”

“Em rất để ý.” Cô gái nhỏ nói rất chậm, từng câu từng chữ đều như xuất phát từ tận đáy lòng: “Đặc biệt để ý, em muốn anh trở thành bộ dáng tốt nhất.”

Giang Trác không trả lời cô, có điều lúc tan học, một mình cậu đi tới văn phòng, hỏi xin lão Trương mấy bộ đề mô phỏng, dự định mang về để buổi tối làm.

Trương Chí Minh nhìn bóng dáng thiếu niên im lặng rời đi, lòng đầy cảm khái.

Trước đây Giang Trác đã trải qua bao nhiêu lịch lạc, nhưng nếu cậu có thể chủ động bước ra khỏi bóng ma, đi đến dưới ánh mặt trời, cậu nhất định sẽ trở thành một người chói mắt nhất!

.....

Cuộc thi toán học được cử hành tại trường học phụ cận Bắc Thành, các bạn học dự thi rất nhiều, Ôn Noãn đếm số học sinh trong phòng, ít nhất một phòng cũng có đến ba mươi người.

Hầu như tất cả những bạn học có thành tích nổi bật đều đến tham dự cuộc thi toán học lần này.

Dù sao, nếu có thể đạt được ba vị trí đầu của cuộc thi này thì có thể được cộng điểm cho kỳ thi đại học. Điều này đương nhiên đã hấp dẫn không ít người, đa số các bạn học đều bằng lòng đến đây thử sức.

Ôn Noãn tìm được vị trí của mình, ngồi xuống, không chút để ý xoay bút.

Vài phút sau, Giang Trác xuất hiện ở cửa phòng học, liếc mắt nhìn cô một cái.

Phòng thi của Giang Trác ở một dãy lớp khác, sao cậu ấy lại ở đây vào lúc này?

Ôn Noãn đi ra ngoài, hỏi: “Sắp bắt đầu thi rồi, anh ở đây làm gì?”

“Sợ em ngủ quên.” Giang Trác lấy một lon cà phê từ trong túi ra, đưa cho cô.

“Em sẽ không ngủ đâu.” Ôn Noãn nhận lon cà phê, nhìn cậu ngọt ngào cười: “Em sẽ thi thật tốt, nói không chừng lần này em có thể đề

bếp anh.”

“Cái đó là không thể.”

“Sao lại không? Em cũng rất lợi hại đó.”

“Em muốn đê được anh thì chỉ có một khả năng thôi.”

“Là cái gì?”

Giang Trác tay đặt lên đầu cô, xoa xoa, khước miệng cong lên: “Trừ phi, anh cam tâm tình nguyện để em đê.”

Ôn Noãn: ...

Cô bấu môi, xách cà phê trở lại phòng học.

Bạn học ngồi phía sau rơi bút xuống bên chân cô, Ôn Noãn nhanh chóng cúi người, nhặt bút lên giúp cậu.

“Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.”

Thiếu niên mặc một chiếc áo sơ mi trắng quy củ, tóc cũng chải vuốt lên hợp với quy định, cậu nhìn chăm chăm vào Ôn Noãn một hồi, la lên: “Gì đây? Sao lại là cậu?”

“Tôi?”

“Cậu không phải con gái sao? Sao hôm nay lại ăn mặc như vậy?”

Ôn Noãn trợn mắt há hốc mồm, liếc nhìn cậu một cái. Tuổi của thiếu niên này rõ ràng nhỏ hơn cô rất nhiều, không chỉ cô mà thậm chí so với các bạn học ở đây đều nhỏ hơn, dung mạo thanh tú non nớt, có điều dáng rất cao, nhìn qua có cảm giác trẻ trung.

“Xin hỏi, cậu biết tôi sao?”

“Hôm trước, ở trước cửa trường Nhất Trung, tôi vội đạp xe về nhà, kết quả là đụng trúng cậu. Woa, cậu cũng thật là dữ dằn, mắng tôi một trận.”

“Hà?”

Ôn Noãn cảm thấy thiếu niên này chắc là sáng sớm còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ rồi.

“Cậu nhận nhầm người rồi, hôm trước tôi đâu có đi qua cổng trường Nhất Trung.”

“Chắc chắn là cậu.” Thiếu niên chắc chắn nhìn cô: “Tôi không có nhận nhầm đâu, lúc ấy tôi còn nghĩ, con gái gì mà nói chuyện giống con trai vậy. Giọng nói thì thô, bộ dạng thì hung hăng... Không ngờ cậu thật sự là con trai nha.”

Ôn Noãn hoàn toàn ngây ngẩn cả người: “Cậu xác định là giống tôi như đúc... Con gái?”

“Dù sao ăn mặc cũng con gái, chẳng qua... lúc ấy cậu để tóc dài, chắc là đội tóc giả rồi. Nhưng vì sao cậu lại muốn giả gái vậy?”

Đối mặt với sự truy hỏi của cậu ta, Ôn Noãn như bưng tỉnh, ý thức được cái gì, vội vàng nói: “Cậu nói cậu gặp được cái người giống tôi như đúc mặc đồ nữ, còn đội tóc giả?”

“Đúng vậy.”

Cậu ta nói người kia... Chẳng lẽ là tên gốc Ôn Hàn kia!!!

Nếu cô có thể giả trai thì Ôn Hàn đương nhiên cũng có thể giả gái.

Sau khi anh ấy tỉnh lại liền trốn khỏi nhà, hiện tại còn... giả làm cô?!

Ôn Hàn rốt cuộc là muốn làm gì?

“Cậu... Làm sao vậy?” Thiếu niên nghi hoặc hỏi.

“Về sau cậu có còn gặp lại người đó nữa không?”

“Không có, chỉ gặp một lần đó thôi.” Thiếu niên thấy Ôn Noãn gấp gáp như thế, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Cô ấy là anh của... À không, là em gái tôi, bỏ nhà đi, vẫn luôn không có tin tức.”

“Là thế sao?”

“Nếu cậu gặp lại nó, làm ơn liên lạc với tôi.” Ôn Noãn lấy di động ra, nói với cậu ta: “Chúng ta add phương thức liên lạc đi.”

“Được được!”

“Cậu tên gì?”

“Tường Trùng, trường Nhất Trung, còn cậu?”

“Ôn Hàn, trường Thập Tam.” Ôn Noãn cầm di động, thêm số của Tường Trùng.

Ôn Noãn nhìn thông tin của cậu ta, hỏi: “Cậu mới mười bốn tuổi, vẫn là học sinh trung học hả?”

Tường Trùng lễ phép trả lời: “Năm nay tôi học lớp 11, nếu không thì sao có thể đến tham gia cuộc thi này chứ.”

“Ồ, nhìn cậu nhỏ thật.”

“Cũng... không nhỏ vậy đâu.” Cậu ta có chút ngại ngùng: “Bởi vì tôi học vượt cấp, nhưng cũng chỉ nhảy hai lớp mà thôi.”

“Vậy cũng quá lợi hại rồi, IQ của cậu chắc chắn siêu cao luôn.”

“Không có đâu.”

Thiếu niên xấu hổ cười cười.

Vài phút sau, thầy giám thị đi vào, đọc quy tắc thi, sau đó phát đề thi.

Ôn Noãn nhận được đề thi liền nhìn lướt qua, độ khó đề bài thật sự rất cao, mỗi câu đều giấu giếm huyền cơ, không dễ giải quyết.

Không hổ là cuộc thi toán học có yêu cầu cao nhất toàn thành phố, cộng điểm thi đại học thật không phải dễ dàng.

Ôn Noãn ổn định tâm trạng, nghiêm túc làm bài, lòng bàn tay rất nhanh toát ra một tầng mồ hôi.

Loại đề khó khăn này... Không biết tình hình bên Giang Trác thế nào.

Rốt cuộc cũng chịu đựng qua được ba tiếng thi cử, Ôn Noãn làm hết tất cả các câu, có thể xác định làm đúng 80% đề, còn 20% thì cô không dám chắc.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, các học sinh lục tục đi ra khu dạy học, hai ba đám bạn thân hưng phấn đối chiếu đáp án.

Ôn Noãn và Tường Trùng đi ra cổng trường, cô không có hứng thú đối chiếu đáp án, cả đoạn đường đều hỏi Tường Trùng về chuyện của Ôn Hàn __ __

“Người đó thật sự là mặc đồ nữ sao?”

“Cậu không phải nói cậu ấy là em gái cậu sao, đương nhiên là mặc đồ nữ rồi, hơn nữa còn rất xinh đẹp, giống cậu như đúc vậy.”

“Vậy... cậu không thấy có chỗ nào kỳ kỳ sao?”

“Không có.”

On Noãn cảm thấy có chút không tưởng tượng nổi, On Hàn giả gái, vậy mà có thể gạt được người khác?

Cũng giống nam sinh giả làm nữ sinh, không phải đều cực kỳ cay mắt, chỉ cần một giây là đã bị vạch trần rồi sao?

“Vậy cậu có biết người đó ở cổng trường cậu làm gì không?”

Tường Trùng suy nghĩ rồi nói: “Hình như là đang đuổi theo người nào đó, bộ dáng gấp lắm, bởi vì lúc ấy tôi đang đạp xe cho nên không cẩn thận đụng trúng cậu ấy, cậu ấy liền mắng tôi một trận.”

“Nếu cậu gặp lại người đó, xin cậu nhất định liên lạc gấp cho tôi!”

“Cậu yên tâm đi.” Tường Trùng vỗ bả vai cô: “Người thân đi lạc, nhất định là cậu rất lo lắng, tôi sẽ liên lạc với cậu.”

Hai người đi ra cổng trường.

“Đúng rồi, cậu ở đâu? Chờ chút nữa tài xế nhà tôi tới đón, có thể thuận đường chở cậu một đoạn.” Tường Trùng hỏi Ôn Noãn.

“Không cần đâu, bạn tôi đang đợi tôi.”

Ôn Noãn ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Giang Trác đang ở ven tường bên cạnh cổng trường, vai trái Giang Trác đeo balo, lười biếng dựa vào một gốc cây ngô đồng, cúi đầu xem điện thoại.

Chân cậu rất dài, thân hình đương nhiên cũng cao ngất, mà ngũ quan tất nhiên cũng không phụ lòng người có dáng đẹp như vậy. Lúc các cô gái đi ngang qua cậu đều không nhin được nhìn thêm mấy lần.

“Hé lu, Trác ca!”

Giang Trác nghe thấy giọng nói này liền buông di động, dắt xe đạp bên người tới, không kiên nhẫn lắm bầm: “Lên xe đi, nóng chết rồi.”

“Nóng lắm à, sắp đến mùa hè rồi.”

Ôn Noãn đi tới, Giang Trác nhìn lên thấy Tường Trùng bên cạnh cô, động tác đẩy xe hơi dừng lại.

Tường Trùng hiển nhiên cũng không ngờ sẽ tình cờ gặp cậu, ngượng ngùng không biết nói gì mới phải.

“À, giới thiệu một chút, đây là bạn nhỏ em quen trong phòng thi, Tường Trùng. Cậu ấy rất lợi hại đó, mới có mười bốn tuổi mà bây giờ đã học đến lớp 11 rồi, cùng cấp với chúng ta. Tường Trùng, đây là Giang Trác...”

“Tôi... tôi còn có chút chuyện! Tôi đi trước đây.” Tường Trùng rõ ràng là đang hoảng loạn, nói với Ôn Noãn: “Nếu như tôi gặp lại cậu ấy, tôi sẽ liên lạc với cậu, bye bye!”

Nói xong, cậu ta liền quay người chạy mất, chút nữa còn đâm đầu vào lưng mấy bạn học nữ đang đi về phía trước.

“Chạy cái gì vậy chứ?” Ôn Noãn nhìn bóng lưng cậu ta, không hiểu cái mô tê gì.

Giang Trác đẩy xe đạp, quay đầu, đạp xe đi luôn.

“Hả? Không phải chờ mình sao?”

Giang Trác đạp xe tốc độ không nhanh, cô chạy chậm cũng có thể đuổi theo cậu: “Giang Trác!”

Cậu lạnh nhạt liếc cô một cái: “Ai em cũng kết bạn được sao?”

Ôn Noãn hỏi ngược lại: “Em không thể kết bạn được sao?”

Giang Trác không quan tâm, dứt khoát đạp xe đi.

Ôn Noãn đuổi theo cậu vài bước liền ngừng lại, nhìn bóng dáng cậu đã đi xa, hô to: “Giang Trác, tính tình của anh sao lại xấu như

vậy!”

“Rốt cuộc là anh giận cái gì?”

“Nè!”

Ôn Noãn cũng là người có tính hiếu thắng, tức học máu đuổi theo:
“Còn không ngừng xe, em sẽ thật sự không để ý đến anh nữa!”

“Giang Trác!”

Ôn Noãn vấp phải khối đá nhô lên dưới chân, không kịp phòng bị
lảo đảo về phía trước, suýt té ngã, may mắn cô tập luyện tốt, không
bị đập đầu, chỉ ngồi xồm trên mặt đất, không đuổi theo Giang Trác
nữa.

Thật là xấu nét mà.

Giang Trác đi đến đầu đường, quay lại liếc cô một cái.

Cô nhóc ngồi xồm ven đường thở phì phì, không biết có phải bị té
thật hay không.

Giang Trác nắm chặt tay lái, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, chỉ cần
nghĩ đến bộ dạng vừa cười vừa nói với Tường Trùng của cô, không
hiểu sao trong lòng cậu lại nổi lên lửa giận muốn đốt thành tro.

Ai cũng có thể, nhưng riêng người kia thì không được.

Cậu ta nay đã có được tất cả của cậu, khát vọng của Giang Trác,
sự hâm mộ, cầu mà không được, hết thảy. Giang Trác không thể
chịu đựng được điều duy nhất còn lại của cậu... là trân bảo, lại bị cậu
ta cướp đi.

Giang Trác hạ quyết tâm, đạp xe rời đi.

Ôn Noãn nhìn thấy cậu thực sự đi rồi, trong lòng chột lạnh lẽo.

Rõ ràng... Rõ ràng cậu nhìn thấy cô té ngã nhưng lại không thềm quan tâm, cứ như vậy rời đi.

Ôn Noãn khó chịu xoa mũi, khóe mắt không nhìn được bắt đầu chua xót.

Này thì tính là chuyện gì chứ, có gì mà tủi thân đâu. Lần đó ở Tiêu Dao cốc bị người ta đánh đến quỳ rạp trên đất không dậy nổi, cô còn không khóc. Không phải chỉ là bị người ta ném ra sau lưng thôi sao, có cái gì mà tủi thân.

Cô ngồi một mình một hồi, xách quai cặp đứng lên, vẫy một chiếc taxi ở ngã tư, dứt khoát về nhà.

Nếu Giang Trác không xin lỗi cô thì cô sẽ không bao giờ thềm để ý đến cậu nữa!

Chiều cuối tuần, Ôn Noãn và Lục Tự Dương ngồi ở tiệm trà sữa trước cổng trường Nhất Trung rất lâu, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Ôn Hàn.

Thật ra đây vốn dĩ là chuyện xem vận may, hôm đó Ôn Hàn chạy qua cổng trường Nhất Trung, cũng có thể là chỉ vô tình đi ngang qua thôi.

Nhưng thật không dễ dàng mới có chút manh mối, Ôn Noãn không muốn từ bỏ.

Cô nhìn Lục Tự Dương ở đối diện: “Thực ra cậu không cần thiết phải lãng phí thời gian ở chỗ này chờ cùng với tôi đâu.”

Lục Tự Dương cầm sách từ vụng trong tay, không chút để ý nói: “Chuyện của Ôn Hàn chính là chuyện của tôi.”

“Nghe thật đúng là anh em tốt.” Ôn Noãn không nhìn được giấu cợt nói: “Lúc trước nếu không phải cậu lỡ tay đá thương người thì anh của tôi cũng sẽ không ...”

“Tôi đã nói rồi.” Lục Tự Dương ngắt lời cô: “Đợi khi nào tìm được người, tôi sẽ để mặc cậu ấy xử trí.”

Ôn Noãn nhai nhai ống hút trà sữa, nói: “Không thiếu cậu.”

Lục Tự Dương nhìn đồng hồ nói: “Thằng nhóc kia nói anh cậu mặc đồ nữ?”

“Đúng vậy.”

Ôn Noãn rất buồn bực, không biết trong hồ lô của Ôn Hàn bán thuốc gì.

“Tôi bây giờ có thể xác định một điểm.” Lục Tự Dương buông sách nói: “Cậu ấy hẳn là đã điều tra ra câu đố về thân thế của Ôn Thừa Nghiệp, không biết cậu ấy nghe tin từ đâu, Ôn Thừa Nghiệp không phải là con ruột của cha cậu. Nếu như chứng cứ xác thực thì sản nghiệp nhà họ Ôn các người, cậu ấy mới là người thừa kế hợp lý hợp pháp.”

“Anh tôi không có hứng thú đối với gia sản, anh ấy cùng lắm là....”

Là muốn thay đổi trái tim của cha, hy vọng ông ấy có thể hòa hợp với mẹ mà thôi.

Nhưng mà Ôn Noãn hoàn toàn không ôm hy vọng gì với chuyện này, cũng không thấy hứng thú, cô chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Ôn Hàn, để tất cả... trở về quỹ đạo của nó.

“Này, sao cậu lại ở đây?” - Một giọng nói thanh thúy vang lên.

Ôn Noãn quay đầu lại liền nhìn thấy Tường Trừng đang xách túi trà sữa, đứng ở cửa tiệm, kinh ngạc nhìn cô.

“À, hôm nay không phải cuối tuần sao?” Ôn Noãn tò mò hỏi: “Sao cậu lại ở trường học?”

Tường Trùng trả lời: “Trường chúng tôi muốn lớp chuẩn bị lên 12 phải học thêm.”

“Thì ra là vậy.”

“Cậu đến tìm em gái sao?”

“Đúng vậy.”

“Cậu yên tâm, nếu tôi lại nhìn thấy cậu ấy, nhất định sẽ liên lạc với cậu.”

“Ừ.” Ôn Noãn cười nói: “Cám ơn cậu.”

“Mẹ tôi đến đón tôi rồi, bye bye.” Sau khi Tường Trùng tạm biệt Ôn Noãn, chỗ ngã tư liền có một chiếc xe băng băng chạy đến.

Ngay lúc Ôn Noãn nhìn thấy dung mạo của bà ta, trái tim như nghèn nghẹn.

Tuy lần trước chỉ gặp một lần ở trước cổng trường, nhưng cô làm sao quên được, người phụ nữ có nhan sắc đẹp đến mức khiến cho người khác phải thờ dài kia – Giang Tiệp.

Nếu Giang Tiệp là mẹ của Tường Trùng, vậy Tường Trùng và Giang Trác chẳng phải là... anh em ruột sao?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Ôn Noãn có chút hiểu ra, ngày đó Giang Trác vô cớ tức giận rồi cuộc là vì cái gì.

Trong lòng cậu, mẹ chính là vết thương khó lành, đối với thiếu niên kia là ghen ghét và âm mưu, trở thành bóng ma bao trùm lên toàn bộ tuổi thơ của cậu.

.....

Khoảng thời gian đó, mối quan hệ của Ôn Noãn và Giang Trác tiến vào giai đoạn chiến tranh lạnh.

Tính nết hai người đều quật cường, ai cũng không xuống nước trước, bình thường ở chung cũng không còn tốt như trước nữa, thậm chí Ôn Noãn cũng không còn ngồi xe đạp của Giang Trác về nhà nữa.

Theo như lời của Diêu Mạn Chi, có người dùng cả đời để chữa lành tuổi thơ, tính tình hiếu thắng như Ôn Noãn mà ở bên nhau với Giang Trác thì chính là cứng đối cứng, hai bên đều bị tổn thương.

Vào lớp dự bị 12, trường học bắt đầu yêu cầu học sinh tham gia tiết tự học buổi tối. Mà tiết tự học buổi tối phải đến 10 giờ mới kết thúc, học sinh hiện đại thật vất vả... Là thật sự vất vả, thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, ai cũng không được dễ dàng.

Ôn Noãn cầm bút chì vẽ biết bao nhiêu đường phụ lên giấy, khế ngập một cái.

“Tạch”, bút chì gãy.

Cô dứt khoát buông bút chì xuống, nằm lên bàn, nhàm chán nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lát.

Bút chì trong tay bị người lấy đi, Ôn Noãn trợn mắt nhìn Giang Trác bên cạnh.

Cậu cầm bút chì của cô, dùng dao nhỏ gọt vụn gỗ bút chì, vẫn là bộ mặt lạnh nhạt như cũ.

Tay cậu rất đẹp, nhất là dưới ánh đèn, làn da trắng nõn với khớp xương tựa như được điêu khắc.

Ôn Noãn nhìn cậu gọt bút chì, nhìn thật lâu thật lâu.

Giang Trác biết cô đang nhìn mình, nhưng cậu làm bộ không biết, ánh mắt cũng không nhúc nhích, nghiêm túc gọt bút chì.

Bỗng nhiên, xung quanh rơi vào bóng tối.

Cúp điện?

Các phòng học khác bên ngoài cửa sổ cũng tối đen, các bạn học rơi vào trạng thái hưng phấn cuồng loạn, ném sách ném sách, cười to cười to __ __

“Yo yo yo!”

“Cúp điện rồi! Tan học thôi!”

“Tan học tan học tan học!”

.....

Trong bóng đêm, đầu óc Ôn Noãn nóng lên, đưa người tới, thoáng hôn lên hầu kết cậu.

Bàn tay cầm bút chì của thiếu niên bỗng nhiên nắm thật chặt, sau đó, bút chì rơi trên mặt đất.

Tối đen như mực, Ôn Noãn cũng không biết mình hôn trúng cái gì, đưa tay sờ sờ, sờ đến cái cổ trơn trượt của cậu.

Sau đó cô thuận thế ôm lấy cậu, ngẩng đầu, ghé vào bên tai, âm thanh rất nhỏ rất nhỏ nói: “Anh không thích... Em sẽ không làm, Giang Trác, đừng tức giận nữa có được không?”

Chỉ một thoáng, tim Giang Trác hóa thành bùn nhão.

Cậu duỗi tay đè ót cô lại, bắt cô ngẩng đầu lên, hôn lên đôi môi mềm mại của cô một cái.

Tựa như gà con mổ thóc, nhẹ nhẹ hôn một cái.

Ôn Noãn còn chưa kịp nắm kỹ thì bỗng nhiên, đèn sáng lên.

Hai người giống như lò xo, gần như đồng thời buông đối phương ra.

Trong tiếng thờ dài của các bạn học cùng lớp, Diệp Thanh ở phía sau cau mày, nghi hoặc nhìn hai người bạn họ ____ ____

“Hai người vừa rồi... có phải là bị giật mình không đấy?”

Ôn Noãn: “Cậu bị ảo giác rồi.”

“Vậy sao? Mặt cậu đỏ quá kìa.”

“Không khí có chút oi bức.”

“Ừầy, mặt Trác ca càng đỏ hơn!”

Giang Trác cúi người nhặt cây bút chì dưới đất lên, đưa đến tay Ôn Noãn, nhàn nhạt nói: “Câm miệng.”

Chương 51: Ngoan chút

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Ôn Noãn đeo cặp nhắm mắt đi phía sau Giang Trác.

Giang Trác không lập tức đạp xe đi giống lúc trước nữa, mà chỉ đẩy xe đi đằng trước.

Ôn Noãn đi theo phía sau cậu, cách tầm ba bốn mét, không chắc chắn có phải hai người đã thật sự làm hòa hay không, cho nên không dám tùy tiện đi lên.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giang Trác đẩy xe đi đến cổng trường, quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Noãn một cái, dừng lại, giống như đang đợi cô.

Ôn Noãn dừng mấy giây rồi mới chậm rì rì đi tới bên cạnh cậu:
“Anh...”

Lời còn chưa dứt, Giang Trác đã kéo tay cô, dẫn cô đến phía sau gốc cây trong một vườn hoa nhỏ không người ven đường.

Bởi vì động tác có chút gấp gáp cho nên hô hấp hai người đều có chút dồn dập.

“Làm gì vậy?”

Giang Trác không trả lời, nắm bả vai cô, rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Đầu óc Ôn Noãn trống rỗng, trọn tròn mắt.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ngũ quan cậu phóng đại ở trước mắt, lông mi dài trên mí mắt, vẻ mặt dịu dàng giống như hòa tan vào nước mùa xuân.

Hai cánh môi non nớt dính lấy nhau.

Ôn Noãn có thể cảm giác được đôi môi mềm mại của cậu còn mang một chút ấm áp.

Khoảnh khắc cúp điện lúc này chỉ mới chạm nhẹ vào một chút, loại cảm xúc kia cũng đã lan tràn rất lâu rất lâu. Lần này hẳn là sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.

Cô khẽ nhắm hai mắt lại, đôi tay mềm mại đặt ở trước ngực cậu.

Cô gái dựa vào lòng cậu, thơm thơm, mềm mại, nhưng cậu không dám ôm cô, vì sợ sẽ không thể cứu vãn được, cho nên chỉ cúi đầu hôn cô.

Bên môi có chút đỏ, Giang Trác mới lập tức dừng lại.

Cảm xúc của cậu quá mãnh liệt, kíc/h thí/ch rất nhỏ cũng có thể làm cho hàng ngàn hàng vạn tia lửa trong đầu cậu nổ tung.

Cậu kiềm chế ngừng lại, hô hấp càng thêm dồn dập, thì thầm vào tai cô: “Em có phải là đồ ngốc không?”

“Tự xưng mắng người ta.”

“Sau này đều nghe anh, anh không thích, em sẽ không làm, nói như vậy, rất giống đứa ngốc.”

“Ngốc thì ngốc.” Ôn Noãn cúi đầu, buồn bực nói: “Em cũng chưa từng dỗ người khác, anh là người em thích, em chỉ dỗ một mình anh, cũng không tổn hại cái gì mà.”

Giang Trác không nói tiếng nào hồi lâu, đột nhiên, cậu cúi đầu, cười khế: “Em nói vậy, ông đây sẽ tin thật đấy.”

On Noãn nhìn cậu, trong bóng đêm mờ ảo, đèn xe ven đường ngẫu nhiên chiếu tới một vệt sáng, chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của cậu.

Cô bỗng nhón chân, nhẹ nhàng hôn cằm cậu, rồi xoay người đỏ mặt chạy đi.

“Em về trước đây! Bye bye!”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, cảm xúc chỗ cằm bị cô hôn, lạnh căm căm.

Giang Trác đứng dưới bóng cây thật lâu thật lâu, khóe môi khẽ tràn ra ý cười nhàn nhạt.

...

Cuối tháng sáu, sinh nhật Giang Trác, Diệp Thanh đặt một phòng chiếu phim tư nhân, mọi người cùng nhau mở party quẩy tưng bừng.

Có điều phòng khám có việc gấp cho nên Giang Trác tạm thời bị Diệp Lan gọi tới làm chân chạy việc.

Kết quả là mấy ông con trai ngồi trong phòng chiếu phim tư nhân màu hồng đầy Hello Kitty, hai mặt nhìn nhau.

Phòng chiếu phim tư nhân không lớn, cách bài trí giống một căn phòng ngủ nhỏ, trên bức tường đối diện là màn hình trắng, mà mặt đối diện đó lại là một tấm đệm hình Hello Kitty, vừa đủ cho ba bốn người nằm coi phim.

Mà phía trên tấm đệm còn có một cái phiêu song [1] nhỏ màu hồng phấn mềm mại, bày đủ loại gối ôm theo chủ đề mèo con.

[1] phiêu song: cửa sổ có hình chữ nhật hoặc hình thang, ba mặt đều bằng kính. Bên ngoài lồi, bên trong lõm.

Tràn đầy trái tim thiếu nữ.

Khóe miệng Lục Vũ run run, hỏi Diệp Thanh: “Bảo cậu đặt cái phòng tổ chức sinh nhật cho Trác ca mà cậu lại đặt cái phòng có chủ đề chỉ con gái mới thích, là muốn tiễn cậu ấy một đoạn trên con đường biến cong?”

Diệp Thanh rất tức giận nói: “Bảo cậu đặt phòng sớm, cậu lại quên mất. Tôi gọi điện thoại qua nói chọn một phòng, ông ta cũng không nói phòng chiếu phim tư nhân này còn phân biệt nam nữ.”

Lục Vũ nói: “Vậy để cả đám đàn ông chúng ta xem phim ở trong phòng này sao? Ai chịu nổi trù.”

Mấy cậu con trai đồng thời nhìn về phía Ôn Noãn, cô đã ngồi xuống bên phiêu song, ôm một chiếc gối ôm hình mèo con đáng yêu, bắt đầu điên cuồng selfie.

Căn phòng này đáng yêu quá đi mất.

Mọi người: ...

Việc đã đến nước này, bọn họ cũng chỉ còn cách cố mà chấp nhận cái phòng có cái chủ đề này.

Diệp Thanh tắt đèn, mở máy chiếu lên chọn phim, đương nhiên mấy ông con trai này cũng chín người mười ý. Có người muốn xem phim hành động, có người muốn xem đấu bóng, thậm chí còn có Hạ Huy trong đám này đề nghị nếu không thì xem phim hành động Nhật Bản [2], suýt chút nữa bị Ôn Noãn đập ra ngoài.

[2] phim hành động Nhật Bản: nói trắng ra là phim J.A/V á:>

Cuối cùng, rốt cuộc lại quyết định chọn bộ phim kinh dị "Cô nhi oán", mọi người liền thích thú xem.

Phim chiếu được bốn mươi phút, cuối cùng Giang Trác cũng khoan thai đến muộn.

“Trác ca, mau vào đi, chỉ chờ cậu thôi đó.”

“Đến muộn, lát nữa phải phạt rượu mới được!”

“Phạt rượu cái gì, hôm nay mọi người uống nước đóng chai.” Ôn Noãn chen miệng nói.

“U trời, Ôn Hàn cậu không thú vị chút nào.”

“Đúng vậy, quán nhiều vậy, cậu là bạn gái Trác ca sao?”

Ôn Noãn chen chân đạp Lục Vũ: “Bạn trai càng phải quán!”

Trong căn phòng tối đen, chỉ có ánh sáng màu lam mờ ảo của màn chiếu phát ra, có điều thị lực của cậu trong hoàn cảnh tối tăm lại cực tốt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vị trí của Ôn Noãn, dứt khoát cởi giày, ngồi xuống chỗ phiêu song.

Ôn Noãn dựa sát vào cậu, thấp giọng hỏi: “Sao bây giờ mới đến?”

“Lúc ra cửa, vừa hay gặp chú Diệp tới phòng khám xem mấy ca bệnh trở nặng, nên bị bắt tới giúp sắc thuốc.”

Ôn Noãn xích tới, quả nhiên ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng trên người cậu. Mùi thuốc Đông y hòa lẫn mùi hương cơ thể cậu, cho người ta một cảm giác trầm tĩnh.

Cô khịt mũi, không hiểu sao lại cảm thấy còn rất tốt, vì vậy nhướn người tới bên cổ Giang Trác, ngửi tới ngửi lui giống cún con.

Tóc tơ của cô quét tới quét lui bên cổ cậu khiến cậu ngứa ngáy.

Giang Trác nắm lấy tay cô, khàn giọng nói: “Đừng... ngửi nữa.”

Ôn Noãn khe khẽ cười: “Tại sao?”

Cổ họng cậu có chút khô khốc, khàn giọng nói: “Không chịu nổi.”

Chỉ ba chữ này, nhãn nhin lại đề nén.

Ôn Noãn lập tức hiểu ra, ngoan ngoãn ôm cái gối sau lưng ngồi sang chỗ khác, không dám cử động lung tung nữa.

Bộ phim điện ảnh đã vào giai đoạn cao trào, mấy ông con trai bắt đầu ồn ào thảo luận, cũng có người thẳng tính chửi ầm nữ chính, nói cô ta phụ lòng tốt của người khác.

Mạch tư tưởng của con trai hình như mãi luôn đơn giản như vậy, đau lòng người tốt, chửi bới kẻ xấu.

Sở dĩ không ra rạp chiếu phim mà chọn xem ở rạp chiếu tư nhân, cũng là vì giúp bọn nhóc con này la lối om sòm, nhất định sẽ không kiềm chế được mà khua tay múa chân với tình tiết bộ phim. Vì vậy mới dứt khoát chọn ở đây để bọn họ nói cho sướng khoái, tránh làm phiền người khác.

Đối lập với bọn họ, Giang Trác rõ ràng an tĩnh rất nhiều, cậu nghiêm túc nhìn màn hình chiếu, ánh sáng mờ mờ chiếu vào mắt cậu, phản quang lại một chút ánh sáng mỏng manh.

Cốt phim đi vào đoạn đáng sợ, đám con trai ôm nhau co rúm lại nằm trên đệm Hello Kitty ở hàng trước, như đang nhập tâm vào nội dung phim.

“Ôi má ơi!”

“Đứa bé này vậy mà lại là một phụ nữ trung niên!”

“Móe, sau lưng ông đây ớn lạnh quá!”

So với bọn họ, Ôn Noãn và Giang Trác tựa hồ có vẻ quá mức bình tĩnh.

Giang Trác lười nhác dựa tường, mặt không biểu cảm liếc nhìn màn hình, đầu gối hơi cong, cánh tay tùy ý gác ở đầu gối.

Ôn Noãn nhích đến gần chỗ cậu một chút, thấp giọng hỏi: “Anh sợ rồi sao?”

Giang Trác rũ mắt nhìn sang cô, đôi mắt cô nhóc sáng ngời nhìn cậu, chớp chớp, làn da non mềm mịn phát sáng, cậu gần như có thể nhìn thấy cô đang thở nhẹ.

Hầu kết Giang Trác chuyển động, vẫn phát ra câu trả lời tiêu chuẩn của thẳng nam: “Ông đây sợ cái rắm.”

“Ờ.”

Ôn Noãn quay lại ngồi vào chỗ của mình, vốn dĩ cô nghĩ nếu cậu nói sợ, cô sẽ có thể thuận lý thành chương ngồi chung một chỗ với cậu rồi.

Giang Trác bị cô làm phiền, lực chú ý cũng thoát khỏi nội dung bộ phim, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô một cái.

Cô gái nhỏ hình như bắt đầu nghiêm túc xem phim, không để ý đến cậu nữa.

Giang Trác hậu tri hậu giác [3] duỗi chân qua, đặt nhẹ vào đầu gối cô.

[3] Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Ôn Noãn không để ý đến cậu.

Giang Trác lấy điện thoại ra, nhắn tin cho cô.

Điện thoại trong túi của Ôn Noãn “ting ting” một cái, cô lấy điện thoại ra xem.

Giang Trác: “Ngồi bên cạnh anh đi.”

Ôn Noãn trả lời: “Không.”

Giang Trác: “Em không sợ à?”

Ôn Noãn: "Không sợ!"

Lúc này, Diệp Thanh rất bất mãn quay đầu qua, liếc hai người phía sau một cái: “Có thể có đạo đức công cộng chút không, xem phim không để điện thoại ở chế độ im lặng được à?”

Ôn Noãn: “...”

Mấy đứa con trai các người ở phía trước ba hoa khoác lác mắng nữ chính, tôi có nói cái gì không?!

Ôn Noãn cắt điện thoại đi, không để ý đến Giang Trác.

Vài phút sau, Giang Trác hơi nhích tới, ngồi bên cạnh cô, cánh tay đưa ra phía sau, nhẹ nhàng... dừng trên vai cô.

Cơ thể Ôn Noãn miễn cảm run rẩy, lỗ tai lập tức đỏ lên.

“Sao lại qua đây ngồi?” Cô thấp giọng lầm bầm.

Giang Trác cười cười, dịu dàng nói vào tai cô: “Trác ca bảo vệ em.”

...

May mà căn phòng tối mờ cho nên cậu không nhìn thấy hai má cô đang nóng như lửa đốt.

Có điều, Giang Trác vẫn có thể cảm nhận được thân thể cô nhóc cứng đờ, từ lúc anh ôm cô, cô liền không dám nhúc nhích, rất căng thẳng.

Rất nhanh, Ôn Noãn liền cảm giác được cánh tay nặng trĩu gác trên vai đã thả xuống, cậu ngồi với cô, nhưng không đụng vào cô nữa.

Thân thể cô thoáng nhúc nhích, đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy có chút chưa đủ thèm.

“Anh Trác, suýt nữa quên, đây là coca mua cho cậu.” Diệp Thanh xoay người, lấy một lon coca đưa cho Giang Trác.

“Cám ơn.” Giang Trác nhận lon coca, kéo khoen, ngửa đầu uống một ngụm.

Ở khoảng giữa của động tác, không biết có phải do Ôn Noãn bị ảo giác hay không mà cô có thể cảm giác được cậu đang nhích tới gần cô một chút.

Ôn Noãn có thể cảm giác được đầu gối của thiếu niên và chân của cô đụng vào nhau, không biết là cố ý, hay là vô tình.

Ngay sau đó, cậu gãi gãi vùng xung quanh lông mày, sau đó thuận thế để xuống bên đầu gối của mình, đầu ngón tay vừa lúc chạm vào chân cô.

Giác quan toàn thân Ôn Noãn tựa hồ như đều ngưng tụ ở chỗ làn da tiếp xúc với cậu, cảm xúc phập phồng, đến cả hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Cô len lén liếc mắt nhìn Giang Trác một cái __ __

Giang Trác nhìn chằm chằm màn hình chiếu, vẫn không có biểu cảm gì như cũ.

Có thể là nội tâm cô quá phong phú, cũng có lẽ con trai cảm thấy chạm vào, dựa gần, hình như cũng không có gì ghê gớm.

Ôn Noãn điều chỉnh hô hấp, đang muốn tập trung xem phim, lại cảm thấy ngón tay Giang Trác lướt qua, lòng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng mơn trớn da thịt non mềm của cô.

Sau lưng Ôn Noãn nổi lên một tầng da gà.

Cô đột nhiên nhìn về phía cậu, khóe môi Giang Trác cong lên, cười như không cười liếc mắt nhìn cô một cái.

Ôn Noãn dứt khoát đổi tư thế, bắt chéo hai chân sang một bên, dùng cái vớ hoa tóc tiên của mình đáp trả lại đầu gối Giang Trác.

Theo tiếng đối thoại của các nhân vật trong phim, cậu nắm lấy mắt cá chân cô, lẩm bẩm: “Chân thối.”

“Thối chỗ nào chứ, em không giống mấy người các anh...”

Mấy từ con trai thối còn chưa nói ra, chợt sức nhớ mình với bọn họ là cùng chiến tuyến.

Cô dùng sức rút chân về, Giang Trác lại không chịu buông ra, kết quả là cô dùng chân đá một phát vào ngực cậu, vừa khéo đá vào cơ bụng cuộn cuộn của cậu.

Diệp Thanh có chút cảm nhận được, ôm hộp bắp rang quay đầu lại nhìn, vừa lúc nhìn thấy Ôn Noãn dùng chân đá vào lồng ngực Giang Trác, cậu bất mãn lẩm bẩm: “Đánh nhau cái gì vậy, chăm chú xem phim không được sao?”

Ôn Noãn không nói tiếng nào rút chân về, thầm nói nguyên đám con trai mấy người cũng nhốn nháo ríu ra ríu rít còn gì, đừng có tiêu chuẩn kép quá chứ.

Giang Trác vẫn dựa gần tới, nghiêng người, dựa vào bả vai cô, thấp giọng nói: “Đừng nghịch.”

“Em không nghịch mà.”

“Ừm, ngoan chút.”

Nghe thấy ba chữ này của cậu, Ôn Noãn cảm thấy tim mình cũng tan chảy rồi.

Cô vốn dĩ là người ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần Giang Trác dịu dàng với cô một chút, cô sẽ hoàn trả gấp mười, gấp trăm lần cũng không ngừng.

Ôn Noãn ngoan ngoãn dựa vào cậu, tập trung xem phim.

...

“A a a! Tức chết rồi!” Lục Vũ hét lớn: “VẬY mà còn để cho cái thứ ti tiện này phóng hỏa đốt nhà! Tức chết tôi rồi!”

Diệp Thanh ngoáy ngoáy lỗ tai: “Cậu có thể đừng vừa la vừa rống lên vậy không?”

“Tức quá mà! Sao có thể có loại phụ nữ ghê tởm như vậy chứ! Giả làm trẻ con, hơn nữa còn giả giống đến vậy nữa. Không được, xem xong bộ phim này, tôi đã bắt đầu sợ con gái rồi, mấy em gái xinh đẹp đều có tâm cơ sâu như vậy sao?”

“Em gái xinh đẹp trêu chọc cậu à?” Ôn Noãn không phục nói: “Đừng có “vơ đũa cả nắm” chứ.”

“Tôi “vơ đũa cả nắm” cỡ nào cũng không vơ đến trên người Hàn gia cậu nhé.”

Giang Trác tung chân đá bả vai cậu ta một cái: “Cái mỗ cậu nói cái gì hả?”

Lục Vũ không phục lắm bầm: “Tôi không được nói cậu ta sao?”

“Không được.”

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào cậu ấy là người của tôi.”

Chương 52: Bể tan

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc bộ phim đến đoạn kết thúc, Diệp Thanh đi ra ngoài nhận điện thoại của shipper, lúc trở lại còn xách theo cái bánh kem tầm 40cm.

“Nào, ăn bánh kem đi.”

Mấy tên con trai xông tới, ba chân bốn cẳng mở hộp bánh kem.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cái nút thắt này mở sao đây?”

“Không mở được, lấy bật lửa đốt luôn đi.”

“Có dao không, lực ngón tay yếu quá.”

Ôn Noãn đẩy đám nhóc này ra, ba thuần thực mở nút thắt của hộp bánh kem, đồng thời mở luôn cái hộp ra mà không làm hư lớp kem xung quanh.

“Vẫn là Hàn gia khéo tay nhaaa.”

Bánh kem là Ôn Noãn chọn, cách làm cực kỳ phức tạp, xung quanh là hoa văn phức tạp làm từ kem, ở giữa rải chocolate giòn với vụn Oreo, bên cạnh còn có tạo hình Na Tra rất sáng tạo, đây cũng là Ôn Noãn cố ý yêu cầu.

Lục Vũ xé hộp nấn, rồi lấy nón giấy đội lên đầu Giang Trác: “Đội lên cho đại thọ tinh nè.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giang Trác giơ tay ngăn cản: “Ông đây không chơi trò con nít này.”

“Sinh nhật mà, thọ tinh đương nhiên phải đội lên để chụp hình chứ.”

Giang Trác liếc mắt nhìn cái nón giấy lòe loẹt xanh xanh đỏ đỏ, sâu sắc cảm thấy đám trai thẳng này nhất định sẽ chụp cậu thành thiếu năng trí tuệ.

Cậu kiên quyết cự tuyệt đội cái nón giấy xấu xí này, Lục Vũ đành phải nhét cái nón này vào tay Ôn Noãn, nháy mắt với cô __ __ “Cậu nói đi.”

Ôn Noãn tất nhiên không phụ sự kỳ vọng của mọi người, cầm nón giấy đi đến trước mặt Giang Trác, Giang Trác uy hiếp liếc mắt nhìn cô: “Em dám...”

Nhưng mà, cái uy hiếp này không có hiệu quả. Ôn Noãn nhón chân, đội nón giấy lên đầu Giang Trác, mỉm cười đánh giá cậu: “Như vậy nhìn đẹp lắm nha.”

Giang Trác trừng mắt, nhìn ánh mắt trong trẻo của cô gái, khoe môi cong cong đầy ý cười.

Tim cậu loạn nhịp, cuối cùng cũng cam chịu cái tạo hình ngu xuẩn này của mình, không kéo nón giấy xuống.

Lục Vũ ôm cánh tay, lắc đầu thờ dài nói: “Chắc chắc, từ khi nào mà Trác gia nghe lời quá vậy, bẻ cong cái búa luôn rồi.”

Diệp Thanh dùng hộp quẹt, đốt mấy cây nến trên bánh kem, nến tạo hình số 18, đại biểu cho lễ thành niên mười tám tuổi ngày hôm nay của cậu.

Ánh đèn tối lại, chỉ còn lại ánh sáng lập lòe của mấy cây nến. Giang Trác đứng trước bánh kem, ánh sáng màu vàng nhạt ấm áp

chiếu sáng khuôn mặt cậu, đường cong ngũ quan có vẻ cũng dịu dàng đi rất nhiều.

Cả bọn tụ lại hát bài hát sinh nhật, sau đó lại từng người đưa quà ra.

Diệp Thanh tặng cậu bộ bao tay quỳen anh, Lục Vũ tặng máy switch chơi game, mấy người Hạ Huy cùng góp tiền mua tặng cậu một đôi giày thể thao AJ.

Ôn Noãn chậm chạp không lấy quà ra, cô nói phải chờ lát nữa không có ai, mới đơn độc đưa cho cậu, khiến đám con trai tò mò.

“Làm gì mà thần bí vậy chứ!”

“Đúng đó! Có gì không cho mọi người nhìn thấy được hả?”

“Nương nương chút chút.”

Ôn Noãn đúng lý hợp tình nói: “Đúng là không muốn cho các cậu thấy đó, đây là bí mật của tôi với anh Trác.”

Mấy ông con trai bắt đầu ồn ào: “Hai người đều có bí mật nhỏ.”

“Cho nên lời đồn là thật, đê cậu rất tốt?”

“Vậy mà ông đây vẫn còn chút khó tiếp thu, nhưng thật lòng muốn hỏi một câu, rốt cuộc hai người ai là thụ?”

Giang Trác bảo vệ Ôn Noãn sau lưng mình, nói với bọn họ: “Được rồi, vấn đề này ngừng ở đây thôi.”

“Trác gia cũng bảo vệ cậu ta quá rồi.”

“Cậu ấy bảo vệ Ôn Hàn cũng đâu phải ngày một ngày hai, cậu mới biết à?”

Ôn Noãn đẩy Giang Trác đi đến bên cạnh cái bàn, nói: “Nến cháy hết rồi, nhanh cầu nguyện đi.”

Giang Trác thản nhiên nói: “Anh không có nguyện vọng gì hết.”

“Sao lại không có nguyện vọng chứ?”

Giang Trác thật sự không có nguyện vọng gì, sau năm mươi ba tuổi, cậu đã không còn ước nguyện nữa, bởi vì ước nguyện xong rồi lại vĩnh viễn thất vọng, hà tất phải mang ước ao.

Ôn Noãn dùng sức bóp cánh tay cậu: “Ước nguyện sinh nhật năm mươi tám tuổi là linh nghiệm nhất! Nhất định sẽ thực hiện được, thử đi!”

Diệp Thanh cũng nói: “Đúng vậy, tùy ý ước một điều đi, ví dụ như ngày mai trúng vé số mười triệu gì đó.”

“Dung tục!” Lục Vũ khinh bỉ nói: “Đổi lại là tôi, tôi sẽ dứt khoát ước được giàu to sau một đêm, kiếm được hai tỷ trước!”

“Hai tỷ sao mà đủ! Ít nhất cũng phải mười tỷ!”

“Một trăm tỷ!”

Ôn Noãn cũng hạn hán sa mạc lời với đám trẻ con này, không muốn nói thêm một câu nào với bọn họ nữa.

Mà lúc này, cô cảm giác được, trong bóng đêm Giang Trác đã trở tay cầm lấy mu bàn tay cô, nắm chặt toàn bộ tay cô trong lòng bàn tay.

Lòng bàn tay của cậu rất nóng, một cảm giác ấm áp bao vây cô.

Giang Trác nhìn ánh nến lấp lánh, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tôi hy vọng...”

Đám con trai ngừng động tác, nhìn cậu không chớp mắt, chờ cậu nói câu tiếp theo.

Khóe môi Giang Trác cong lên, nhắm hai mắt lại, giống như thật sự thành tâm ước nguyện.

Ôn Noãn có thể cảm giác được, cậu rất dùng sức nắm tay cô, tâm nguyện của cậu, có lẽ có liên quan đến cô.

Bọn con trai từng người từng người mở to mắt nhìn Giang Trác, hiếu kỳ như đứa con nít: “Cậu ước cái gì rồi?”

“Đúng đó đúng đó, nói ra nghe thử đi.”

Bọn họ quá tò mò, muốn biết Giang Trác đã ước gì.

Ôn Noãn vội nói: “Điều ước nói ra thì không linh nghiệm nữa! Đừng hỏi!”

Giang Trác thối nển, thoải mái cầm tay Ôn Noãn, nói: “Tôi cầu nguyện, bạn trai của tôi là con gái, tương lai có thể biến thành vợ của tôi.”

Ôn Noãn kinh ngạc nhìn cậu, không biết phải nói gì, bọn con trai thì la ó lên_____

“Ước Ôn Hàn biến thành con gái? Điều ước này của cậu... có chút làm khó người khác rồi.”

“Lãng phí một điều ước.”

“Còn không bằng ước ngày mai trúng độc đắc cho thực tế.”

Giang Trác kề sát bên tai cô, dịu dàng hỏi: “Em nói... Có thể thực hiện được không?”

“Cũng... cũng có thể.”

Gương mặt Ôn Noãn nóng lên, hất tay cậu ra: “Em đi nhà vệ sinh một chút.”

Nói xong cô liền ra ngoài, đến bên bồn rửa tay, hất nước lên mặt.

Thiếu niên trong gương, ngũ quan thanh tú, đầu lông mày anh tuấn, rõ ràng là một thiếu niên xinh đẹp.

Không lẽ Giang Trác đã nhìn ra cái gì rồi sao?

Nếu như cậu thuận miệng bịa ra chuyện ước nguyện, vậy thì cô đã nói đúng, điều ước năm 18 tuổi là linh nghiệm nhất.

Có lẽ... Tương lai cô thật sự sẽ trở thành bạn gái cậu, làm vợ cậu...

Nghĩ đến đây, trái tim Ôn Noãn liền đập loạn xạ.

...

Ôn Noãn bước ra khỏi nhà vệ sinh, lại không ngờ sẽ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang lén lút nơi góc hành lang.

Ôn Hàn cầm điện thoại, chụp hình nhà hàng Trung đối diện quảng trường.

Anh mặc một chiếc váy xếp li, thậm chí đến tóc cũng là kiểu tóc dài uốn lọn.

Ôn Noãn nhìn chằm chằm bóng lưng của anh rất lâu, hoàn toàn có thể khẳng định, người này chính là Ôn Hàn!

Cô đi đến bên cạnh anh, nhìn theo hướng anh đang chụp trộm, nhìn thấy đối diện nhà hàng Trung có một người đàn ông đang ngồi, ăn mặc vô cùng giản dị, đang dùng đũa ăn cơm, cách giơ tay nhấc chân khá thô lỗ.

Ôn Hàn đang dùng máy ảnh phản xạ ống kính đơn [1] chụp người đàn ông kia.

[[1] Máy ảnh phản xạ ống kính đơn (tiếng Anh: Single-lens reflex camera, SLR), máy ảnh ống kính đơn phản xạ, hay máy ảnh ống kính rời... là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh dùng một tấm gương di chuyển được, đặt giữa ống kính và phim để chiếu hình ảnh thấy được qua ống kính lên một màn ảnh mờ để người dùng lấy nét.

“Anh đang chụp ai vậy?”

Ôn Hàn nghe tiếng con gái vang lên, anh vừa quay đầu, nhìn thấy em gái nhà mình đang cười lạnh, lập tức sợ đến mất hồn, nhấc chân muốn chạy.

Ôn Noãn tìm anh cực khổ đến vậy, thật không dễ dàng gì mới gặp được anh, làm sao có thể lại để anh chuồn mất, bước tới hai ba bước, túm lấy bả vai Ôn Hàn, trực tiếp quật anh ngã trên đất, giống như đang bắt phạm nhân, chế ngự anh.

“Anh chạy lần nữa thử xem!”

Ôn Hàn đương nhiên không phải là đối thủ của em gái nhà mình, liền vội nói: “Không chạy nữa, không chạy nữa, đau! Bỏ anh ra.”

Ôn Noãn không dám thả anh ra, chỉ giảm sức lực trên tay, nắm chặt cổ áo anh, đè anh xuống đất.

“Tiểu Noãn, em cho anh đứng dậy đã.” Anh dùng giọng điệu thương lượng, nhỏ giọng nói: “Người xung quanh đều đang nhìn thấy đó, mất mặt lắm.”

“Bây giờ anh biết mất mặt rồi hửm?” Ôn Noãn tức đến đỏ mặt: “Còn sấm vai ngu ngốc như vậy thì không mất mặt?”

“Không phải, anh có lý do của anh, em bỏ ra trước, chúng ta tìm một chỗ không có ai nói chuyện.”

Ôn Noãn thả anh ra, dẫn anh đến nhà vệ sinh nam không có người, đóng cửa lại ____

“Nói đi, trong khoảng thời gian này rốt cuộc anh đang làm gì? Anh giả thành em là tính toán chuyện gì?”

Ôn Hàn nhứt chí tháo tóc giả của mình xuống, ngượng ngùng liếc mắt nhìn Ôn Noãn một cái: “Anh đang điều tra thân thế của Ôn Thừa Nghiệp, giả làm con gái cho dễ hành động thôi. Nếu không tên nghe con Ôn Thừa Nghiệp kia vừa nhìn là nhận ra anh ngay, anh ta chỉ mới gặp em lúc còn nhỏ, hẳn là không nhận ra.”

Ôn Noãn tức giận nói: “Cứ cho là anh tra ra Ôn Thừa Nghiệp không phải là con ruột của cha, vậy thì thế nào?”

Ôn Hàn lập tức nói: “Cha luôn có quyền biết được chân tướng! Ông ấy bị người đàn bà Trương Y Tuyết kia lừa gạt nhiều năm như vậy, anh muốn để cho ông ấy biết, người đàn bà đó căn bản là vì tiền mới giả mang thai với ông ấy! Ép ông ấy ly hôn với mẹ!”

Ôn Noãn lắc đầu: “Ông ta ly hôn với mẹ là may mắn của bà ấy, nếu như anh muốn giúp hai người bọn họ phục hôn, em sẽ là người đầu tiên phản đối. Hơn nữa, mẹ cũng sẽ không đồng ý.”

Ôn Hoàn gãi gãi mũi: “Phục hôn hay không thì để sau này hẵng nói, dù sao anh nhất định cũng phải nói chân tướng cho cha biết, nếu như ông ấy vẫn muốn xem đứa con trai của tù nhân là con trai mình thì anh sẽ chấp nhận, sau này sẽ không gọi ông là cha nữa!”

Ôn Noãn bắt được điểm mấu chốt trong câu này: “Anh nói cái gì? Ai là tù nhân?”

“Trong khoảng thời gian này, anh không phải là bận vô ích đâu.” Ôn Hàn đưa cái camera ra: “Ông đây đã đào ra được tư liệu giật gân của Trương Y Tuyết.”

Ôn Noãn nhận lấy cái camera của anh, trong album toàn là ảnh chụp một người đàn ông trung niên. Tướng mạo người đàn ông này cũng không tệ, trên người mang theo cảm giác ủ rũ, râu ria xồm xoàm, bước chân cũng không có tinh thần, thoát nhìn không giống người tốt.

“Đây chính là cha ruột của Ôn Thừa Nghiệp?”

“Đúng rồi, ông ta tên Trần Tường.” Ôn Hàn gật đầu nói: “Một năm trước anh điều tra chân tướng thì tìm thấy lão này, nhưng lúc đó ông ta còn ngồi trong tù, chưa được thả ra. Sau này Lục Tự Dương khiến ông đây nằm trên giường mấy tháng, thì ông ta được phóng thích rồi.”

“Ông ta đã phạm tội gì?”

“Đây chính là chỗ giết gân nhất.” Ôn Hàn tới gần Ôn Noãn, nhỏ giọng nói: “Tội c**ng hi*p.”

Tim Ôn Noãn đập mạnh, nhìn người đàn ông trên tấm ảnh, run giọng hỏi: “Ông ta... ông ta đã c**ng hi*p ai?”

“Em đã từng nghe nói tới nhà họ Giang chưa?” Ôn Hàn thần bí hề hề nói: “Năm đó chuyện này gây ồn ào rất lớn, con gái nhà họ Giang bị tên cặn bã này làm hại, sau đó ông ta bị phán quyết mười tám năm, mới được thả ra cách đây không lâu.”

Trong lòng Ôn Noãn đột nhiên chùng xuống, trợn mắt nhìn người đàn ông trong ảnh... Ngũ quan của ông ta và Giang Trác một trời một vực, dáng vẻ của Giang Trác toàn bộ đều được di truyền từ vẻ đẹp của Giang Tiệp.

Mà người đàn ông này, thoát nhìn lại có chút giống với Ôn Thừa Nghiệp.

Mối quan hệ này cũng... phức tạp quá đi.

“On Hàn, chuyện này không thể nói bậy đâu, anh chắc chắn chưa?”

“Đương nhiên, anh đã hỏi rất nhiều người rồi, tuyệt đối có thể xác định, nghe nói Trần Tường với Trương Y Tuyết là người sống cùng một trấn, hai người là đồng hương. Anh còn về quê của hai người bọn họ một chuyến. Lúc học đại học Trương Y Tuyết dựa vào ông ta đi làm nuôi mình, sau đó mới quen biết cha chúng ta, Trương Y Tuyết liền đá Trần Tường, đến với cha chúng ta.”

“Xem ra anh thật sự là tung hết bản lĩnh ra.” Ôn Noãn thở dài: “Những chuyện này đều là gạo xưa thóc cũ, anh cũng có thể đào ra?”

“Anh nói rồi, khoảng thời gian này anh không bận vô ích mà.”

“Vậy ông ta với con gái nhà họ Giang lại là chuyện gì?”

“Sau đó cha chúng ta phải “phụng chỉ” kết hôn, Trương Y Tuyết chỉ có thể ở bên “thanh mai trúc mã” này một khoảng thời gian. Trong đoạn thời gian này, bà ta đã mang thai Ôn Thừa Nghiệp.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... cha chúng ta và Trương Y Tuyết lại gian díu, Trần Tường phỏng chừng là tức giận không chịu nổi nữa nên bắt đầu uống rượu.” Ôn Hàn nói: “Anh đã điều tra qua vụ án của ông ta, là say rượu c**ng hi*p. Cô con gái nhà họ Giang đó cũng xui xẻo, đúng lúc bị tên cận bã này đụng trúng, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Ôn Noãn nghe Ôn Hàn kể hết mấy chuyện cầu huyết li kỳ của quá khứ, cảm thấy như đang nằm mơ. Nếu như tất cả những gì anh ấy nói là thật thì không chừng mối quan hệ của cha và Trương Y Tuyết, thật đúng là chơi qua đường.

Nhưng mà... nếu là vậy thì Giang Trác và Ôn Thừa Nghiệp, chẳng phải là anh em cùng cha khác mẹ sao?

Nghĩ đến chuyện này, bản thân Ôn Noãn cũng có chút khó tiếp nhận, huống hồ chi là Giang Trác, cậu nhất định sẽ khó chịu như nuốt phải ruồi.

“Anh nói Ôn Thừa Nghiệp là con trai của người này, có chứng cứ xác thực không?”

“Không có chút kim cương này, anh có thể ôm đồ sứ mà sống sao?” Ôn Hàn đem máy ảnh ống kính đơn tua qua ảnh chụp, tua đến một bản báo cáo xét nghiệm ADN: “Bản thân Trương Y Tuyết cũng không biết là con trai của ai, từ rất sớm đã lên đi làm xét nghiệm ADN cho Ôn Thừa Nghiệp. Kết quả giám định cho thấy, Ôn Thừa Nghiệp quả nhiên không phải họ Ôn, bà ta sợ cha biết chuyện này, cho nên mới hủy luôn bản xét nghiệm này.”

“Vậy anh từ đâu có được?”

Ôn Hàn cười cười: “Đây là anh sao lưu lại, anh đương nhiên có cách của anh, chuyện này em cũng đừng quản.”

Ôn Noãn bĩu môi, lúc trước cô thật sự đã đánh giá thấp Ôn Hàn. Xem ra những năm này, anh ấy cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Nghĩ lại, lúc đầu Trương Y Tuyết thuê Tần Dã đối phó anh ấy, cũng là vì biết Ôn Hàn đang điều tra sự việc này, sợ anh ấy sẽ thật sự đào ra được cái gì, bản thân sẽ mất đi toàn bộ những gì đang có.

Mà Ôn Thừa Nghiệp được cưng chiều từ nhỏ kia cũng sẽ biến thành con trai của một tên tội phạm c**ng hi*p.

“Vậy bây giờ anh ở đây làm gì?” Ôn Noãn lại hỏi anh.

“Không phải anh đang theo dõi lão già này sao?” Ôn Hàn nháy ra chụp một tấm: “Hình như gần đây ông ta vẫn luôn quấy rầy người phụ nữ họ Giang kia, đủ kiểu chơi xấu, uy hiếp đe dọa tống tiền bịt miệng, nếu không thì muốn tìm con trai bà ấy.”

Ôn Noãn cười lạnh: “Để ông ta đến thử xem.”

Tìm Giang Trác, ông ta dám!

“Hình như hôm nay ông ta sẽ gặp người phụ nữ đó, hẹn ở nhà hàng Trung đối diện.”

“Anh nói hôm nay ông ta sẽ gặp Giang Tiệp? Ở đây?”

“Đúng vậy.” Ôn Hàn nhún vai: “Hôm nay là lần cuối cùng, về sau chúng ta sẽ đổi lại thân phận, dù sao thì anh cũng đã nắm được hết chứng cứ rồi.”

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào nhốn nháo, Ôn Noãn chạy ra, nhìn thấy không ít người đang tụm lại trước cửa của nhà hàng Trung.

Mấy người Diệp Thanh và Lục Vũ từ trong phòng chiếu phim tư nhân chạy ra, không nhìn thấy Giang Trác.

“Giang Trác đâu?”

“Không phải đi ra tìm cậu sao?”

Trong lòng Ôn Noãn hoảng sợ, ngóng nhìn đám đông tụm lại ở nhà hàng Trung.

Xảy ra chuyện rồi!

...

Giang Trác đi ra tìm Ôn Noãn, cô nhóc này chạy ra ngoài cả nửa ngày không thấy quay lại, cậu còn tưởng cô lọt xuống hố rồi.

Lại không ngờ sẽ nhìn thấy một nam một nữ đang lôi kéo ở phía trước.

Giang Tiệp bảo vệ con trai Tường Trùng của mình, liên tục lùi về phía sau, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa thống khổ ____

“Cút đi! Ông cút đi!”

Trần Tường nhếch môi cười: “Trước đây bảo cô chuyển tiền, cô không thèm để ý, còn xóa luôn sổ của ông, giờ ông tự mình đến tìm cô, cô có vui không?”

“Còn không cút tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

“Tôi đâu có làm gì cô? Cô báo cảnh sát cũng vô dụng.” Người đàn ông đứng tại chỗ nhìn Tường Trùng sau lưng cô: “Đó... Là con trai tôi sao? Đã lớn như vậy rồi.”

Tường Trùng cũng là đứa nhát gan, đứng sau lưng mẹ run rẩy: “Mẹ, ông ta là ai vậy?”

“Ma quỷ, ông ta là ma quỷ.” Giang Tiệp vẫn luôn có chút bệnh tâm thần, sắc mặt trắng bệch, khóe môi run rẩy, kéo Tường Trùng rời đi: “Không cần để ý đến ông ta, chúng ta đi!”

Trần Tường tiến lên một bước, cản đường Giang Tiệp: “Muốn đi? Không dễ vậy đâu!”

Giang Tiệp bị ông ta đụng vào, bắt đầu điên cuồng la hét. Những chuyện đau đớn trong kí ức đó từng chút từng chút lại hiện lên trong đầu, bà ôm đầu sụp xuống: “Đừng đụng vào tôi, ông đừng đụng vào tôi!”

Nhưng mà, người đàn ông đó lại chậm chạp không nói gì, cũng không có động tác tiếp theo.

Giang Tiệp ngẩng đầu, nhìn thấy trên đỉnh đầu ông ta chảy xuống hai dòng máu, giống như con giun, chảy dọc theo khóe mắt, sườn mặt, trườn xuống.

Trần Tường đổ gục bên chân Giang Tiệp.

Sau lưng của ông ta là một thiếu niên tóc trắng đang đứng.

Da của cậu rất trắng, đôi mắt đen càng sâu thẳm, lạnh lùng nhìn vào “ác ma” ngã bên chân.

Trong tay, cầm một cái ná.

.....

Ôn Noãn chen vào trong đám người, thấy cảnh sát đã đến, người đàn ông ngã trong vũng máu được đưa lên xe cứu thương.

Một vị cảnh sát nhân dân móc còng, còng vào tay Giang Trác, mặt cậu không có biểu cảm gì, cũng không phản kháng.

Ôn Noãn đang muốn đi tới lại bị Ôn Hàn kéo lại: “Em làm gì?”

“Giang Trác bị bắt đi rồi!”

“Cậu ta đập vỡ đầu người ta, đương nhiên là sẽ bị bắt đi rồi. Em đi tới đó xem náo nhiệt hay gì, cũng muốn bị bắt lên đồn sao? Em nhìn vết máu trên đất đi! Con mẹ nó, còn sống nổi sao?”

Ôn Hàn dùng hết sức, giống như bạch tuộc, túm chặt lấy Ôn Noãn, không cho cô tiến lên.

Ôn Noãn chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Trác bị cảnh sát ấn đầu vào xe cảnh sát, không biết vì sao, nước mắt cô lại ào ạt chảy xuống, hoàn toàn không kiềm chế được.

Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu chỉ mới vừa tròn 18 tuổi...

Tâm nguyện cậu muốn còn chưa kịp thực hiện...

Trước khi lên xe, Giang Trác quay đầu, nhìn Ôn Noãn trong đám người.

Khóe môi cậu cong cong, lộ ra nụ cười như khi mới gặp, giống như đứa trẻ ____

“Lần sau phải nhớ, đem quà cho anh.”

Ôn Noãn giãy dụa thoát khỏi cánh tay của Ôn Hàn, đẩy đám người ra, chạy về phía cậu. Nhưng xe cảnh sát lúc này cũng đã chạy đi rồi.

Giang Tiệp ở phía sau giống như vừa mới kịp phản ứng, vội la lớn với cảnh sát: “Đó là con trai tôi! Các người đưa nó đi đâu?”

“Nó là vì cứu tôi! Đó là tên tội phạm c**ng hi*p!” Giang Tiệp nói năng lộn xộn phân trần: “Ông ta đe dọa tôi, con trai tôi nó chỉ giúp tôi thôi!”

Một nữ cảnh sát an ủi: “Chị ơi, chị bình tĩnh một chút, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

“Đi ngay bây giờ! Bây giờ lập tức tới cục cảnh sát, viết tờ khai, nói rõ ràng mọi chuyện, nó là phòng vệ chính đáng, nó là vì cứu tôi!”

Ôn Noãn máy móc quay đầu lại, nhìn vũng máu trên nền đất, nhìn cái ná bị lấy làm vật chứng, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Cho dù trước giờ Giang Tiệp chưa từng thích cậu, thậm chí còn chán ghét cậu, nhưng ngoài mặt Giang Trác vẫn không để ý, thờ ơ, nhưng những suy nghĩ về quá khứ trong vô số đêm ngày khó có thể nguôi ngoai, cũng không dễ dàng xóa bỏ như vậy.

Đối mặt với tên đầu sỏ trước mắt, cô có thể tưởng tượng được nỗi căm hận của Giang Trác, cũng biết, cậu không thể nào được phán là phòng vệ chính đáng.

Cô nhìn chiếc xe cảnh sát đã đi xa, cả người đều rét run.

Quãng thời gian đó, Ôn Noãn rất nhiều lần đến phòng tạm giam, nhưng Giang Trác đều trốn không gặp.

Cho cô một lý do đơn giản, bây giờ cậu có chút xấu, ngại gặp bạn gái, chờ đến khi ra ngoài, đổi tạo hình mới rồi sẽ đến gặp cô.

Thời gian nửa năm thoáng cái đã trôi qua, đủ để thay đổi rất nhiều chuyện.

Ôn Hằng biết được chân tướng, hối hận vì lúc đầu đã làm sai, lập tức ly hôn với Trương Y Tuyết.

Ôn Thừa Nghiệp đổi thành họ Trần, tâm lý cũng suy sụp, thành tích bị tụt dốc không phanh, cuối cấp bị rớt hạng.

Ôn Hằng biết đủ nguyên do sự việc giữa hai anh em, dường như cũng nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, rất muốn có thể hòa hợp với hai anh em, hy vọng bồi dưỡng lại tình cảm cha con một lần nữa.

Dù sao mẹ cô Diêu Mạn Chi cũng không quan tâm tới người đàn ông này, còn về phần Ôn Hàn và Ôn Noãn, bà tôn trọng để hai người tự quyết định mọi chuyện.

Ôn Noãn không thích ông bố này lắm, ngược lại Ôn Hàn, thái độ với cha vẫn trước sau như một, để thỏa mãn kỳ vọng của ông ta, anh thậm chí còn phấn đấu học tập, thề thốt phải thi đậu trường đại học trọng điểm.

Ôn Noãn luôn mắng anh, nói anh ngốc không có tiền đồ.

Ngày nào hai anh em cãi cọ ầm ĩ, cuộc sống trôi qua cũng rất náo nhiệt.

Giang Trác cố ý đả thương người nên bị tạm giam nửa năm. Cả nhà họ Giang dốc toàn lực cứu cậu ra, ông cụ đã lâu không xuất hiện của tập đoàn Giang thị cũng tự mình ra mặt, xử lý vụ án của Giang Trác.

Người nhà họ Giang đơn bạc, cậu là đứa con duy nhất, cho dù chỉ là cháu ngoại, nhưng cũng là hậu duệ duy nhất của ông cụ Giang.

Đương nhiên, có thể dễ dàng được thả ra như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất chính là... Ôn Noãn lấy ra thuốc bí truyền do Tiêu Dao phát điều chế ra.

Vốn là dùng để cứu anh trai, vốn là dùng để cứu Ôn Hàn, trời xui đất khiến lại cứu được Giang Trác.

Trần Tường thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, kể từ đó, sự việc càng có thể hóa to thành nhỏ, chỉ là xử theo tranh chấp dân sự.

Ngày đó Giang Trác được nộp tiền bảo lãnh, Giang Tiệp lái xe Mercedes tới, dừng bên vệ đường, chờ cậu.

Lúc cậu vào là đầu hạ, lúc đi ra ngoài, cỏ cây cuối mùa thu vẫn khô vàng như cũ.

Cậu vẫn mang đôi dép lê đặc trưng của mình, trên người mặc một chiếc áo len cổ lọ, bước ra khỏi cổng lớn của trại tạm giam.

Từ xa xa đã nhìn thấy bóng dáng Giang Tiệp và Tường Trùng đang chờ đón cậu về nhà.

Cậu đến gần bọn họ, Giang Tiệp nhận hành lý trong tay cậu, nói: “Về nhà với mẹ đi.”

Trên mặt Giang Trác không có biểu tình gì, cúi đầu đáp lại một tiếng.

Tường Trùng đi qua, cầm lấy góc áo cậu, gọi một tiếng: “Anh.”

Cậu vẫn thản nhiên đáp như cũ: “Ừ.”

“Bên đó, hình như bạn anh cũng đến rồi.” Tường Trùng chỉ cái lan can bên bờ sông cách đó không xa, nói: “Anh muốn đi qua đó chào tạm biệt họ một tiếng không?”

Giang Trác nghiêng đầu, nhìn thấy mấy thiếu niên đang đứng sau mấy đám cỏ dại chỗ bậc thang dọc bờ sông, ở xa nhìn cậu.

Diệp Thanh từ xa vẫy tay với cậu: “Anh Trác.”

Lục Vũ nhảy từ cầu thang xuống: “Cuối cùng cũng ra rồi!”

Giang Trác lười biếng đi qua chỗ bọn họ, có điều, ánh mắt của cậu lại lướt qua bọn họ, rơi vào trên người tên nhóc không thành thật ở phía sau.

Sáng sớm hôm nay Ôn Noãn đã thay đồ trang điểm, lẫn lộn hẳn hai tiếng đồng hồ, thử hết một lượt mấy cái váy xinh đẹp trong nhà, cuối cùng vẫn quyết định... mặc áo hoodie của Ôn Hàn, dùng bộ dạng thường ngày lúc trước của cô đến gặp cậu.

Cũng không có nguyên nhân gì khác, quen giả trai ở bên cậu, bỗng nhiên muốn cô mặc đồ nữ, cô có chút xấu hổ.

Ánh mắt Giang Trác nhìn cô có chút nóng bỏng.

Có lẽ là cảm giác nhớ nhung quen thuộc, tối qua Ôn Noãn mất ngủ đến hơn nửa đêm, chỉ ngủ được hai ba tiếng, bây giờ hai mắt đều có quầng thâm, ngược lại có chút ngượng ngùng rồi, nhỏ giọng kêu một tiếng ____

“Anh Trác.”

“Qua đây!”

Ôn Noãn đi đến trước mặt cậu, Giang Trác giang tay ôm cô vào lòng, dùng sức ôm thật chặt.

Cô gái nhỏ không có mang giày độn, chỉ đứng đến ngực cậu, mềm mại dựa vào ngực cậu. Giang Trác hít thật sâu, ngửi mùi hương mờ mờ ảo ảo trên cơ thể cô.

Cánh tay càng dùng thêm sức.

Ôn Noãn có chút tủi thân, hai mắt đều đỏ, nói: “Sau này nếu anh còn làm chuyện bông bột, em sẽ không để ý anh nữa.”

“Ừ.”

Thái độ Giang Trác khác thường, nghiêm túc đồng ý: “Đều nghe lời em.”

Diệp Thanh cười nói: “Trác gia, điều ước sinh nhật của cậu thật sự biến thằng nhóc thối tha này thành con gái luôn, tôi thật sự phục rồi.”

Ôn Noãn bất mãn nói: “Ai là thằng nhóc thối tha hả!”

“Cậu đó! mấy tháng trước là thằng nhóc, lúc này lại biến thành cô gái rồi, trâu bò.”

Giang Trác xoa xoa đầu cô nhóc, cười nói: “Mấy người các cậu... mắt dài quá, không dùng có thể đi hiến cho người cần đó.”

“Nghe lời này tức là cậu sớm đã biết rồi à?”

“Nói nhảm, cô ấy là bạn gái tôi.”

Ôn Noãn kinh ngạc hỏi: “Anh đã biết từ lâu rồi?”

Giang Trác nhếch khóe môi: “Anh đâu có mù.”

“Vậy mà anh còn mở miệng ngậm miệng đều gọi một câu bạn trai.”

“Em thích, cho nên anh chơi chút tình thú với em.”

“...”

Thật sự rất có tình thú.

Giang Trác nói Giang Tiệp và Tường Trùng đem hành lý về trước, còn cậu và bạn bè sẽ đi bộ dọc theo bờ sông trở về sau.

Gió bên bờ sông rất lớn, thổi tung mái tóc của cô gái nhỏ.

Tóc của cô đã dài ra rất nhiều, Giang Trác lấy dây thun màu đen trong tay cô, cột tóc đuôi ngựa cho cô.

Lục Vũ dường như có chuyện bị ghen rất lâu, cứ muốn nói lại thôi.

Giang Trác nói: “Có lời gì, nói thẳng.”

Cuối cùng Lục Vũ hỏi: “Anh Trác, tôi nghe lão Trương nói, mẹ cậu làm thủ tục thôi học cho cậu rồi.”

“Ừ.”

“Nhưng mà... Cậu thôi học làm gì, là lo thi đại học sao?” Lục Vũ nóng vội nói: “Thành tích này của cậu, cho dù trễ nửa năm, cậu cũng có thể bay lên đứng thứ sáu trong kỳ tuyển sinh đại học! Sao lại thôi học!”

“Còn chưa quyết định.” Giang Trác nheo mắt, nhàn nhạt nói: “Có vị cảnh sát coi trọng khả năng của tôi, giúp tôi liên hệ với trường cảnh sát huấn luyện quân đội đặc chủng.”

Lục Vũ không tưởng tượng nổi nói: “Mẹ nó! Cậu ở trong đó đi một vòng, vậy mà còn gặp được kỳ ngộ như vậy, có thể vào trường huấn luyện đặc chủng?”

“Xem như doanh trại huấn luyện đặc thù, mấy năm nay luôn tìm người có thiên phú cùng tuyệt kỹ làm thành viên, nhận vào nhập ngũ, có điều cũng là phải sát hạch và sàng lọc.” Giang Trác nói: “Hồ sơ lý lịch trước đây của tôi có không ít tin đen, chưa chắc vào được.”

“Đương nhiên là vào được rồi!” Diệp Thanh cực kỳ có lòng tin với Giang Trác: “Chỉ bằng cái tài thiện xạ này của cậu, cả thế giới cũng không tìm được người thứ hai, cậu rất thích hợp nha! So với điểm này thì lý lịch đen thì tính là cái gì?”

“Nhưng cậu ấy không phải da giòn à, tình trạng cơ thể này của cậu ấy, sợ là dùng ba phần lực để luyện tập thôi cũng đủ phế luôn rồi.”

“Còn chia ra cận chiến với tầm xa mà, anh Trác chúng ta có thể luyện mỗi ngấm bắn thôi.”

Diệp Thanh nói không sai, cơ thể Giang Trác có bản lĩnh và tuyệt kỹ, nếu để cậu tham gia thi đại học, bất cứ ngành nghề nào cũng kìm hãm cậu, cậu nên tiến xa một chút.

“Nghĩ lại thì thực sự quá ngầu lòi luôn ấy!” Diệp Thanh ngưỡng mộ nói: “Đệ nhất cao thủ bắn tỉa trong nước, không phải cậu thì là ai!”

Lục Vũ nói với Diệp Thanh: “Cậu ngưỡng mộ cậu ấy như vậy thì cậu cũng đi đi, với cái thân thủ này của cậu, tôi nghĩ cũng không khó đâu!”

“Thôi bỏ đi, tôi chính là một họa sĩ bị việc luyện công làm trì hoãn, tôi muốn thi Học viện Mỹ thuật, tương lai sẽ trở thành một họa sĩ tranh châm biếm nổi tiếng.”

“Được, cậu cố gắng vẽ, tôi xin chữ ký trước, đến lúc đó sẽ sang tay đầu cơ trực lợi.”

“Không thành vấn đề, ký cho cậu mấy nghìn bản luôn. Bán xong chúng ta chia năm năm.”

Các chàng trai đều có ước mơ cháy bỏng của riêng mình, cấp ba chỉ còn một học kỳ chạy nước rút cuối cùng, bàn chuyện tương lai, cũng chính là hướng tới ước mơ của mình.

Bởi vì chuyện không may của mẹ mà từ nhỏ trong lòng Giang Trác đã gieo một hạt giống, muốn làm cảnh sát.

Cậu muốn bảo vệ quê hương đất nước, giữ yên bình một phương.

...

Gió sông thổi lạnh run, cô gái phía sau vẫn luôn yên lặng đi theo, không nói một lời.

Giang Trác quay đầu nhìn cô.

Cô cúi đầu, nước mắt đảo quanh hốc mắt, vẫn luôn kìm nén, không cho rơi xuống.

Giang Trác nắm tay cô: “Con trai mà khóc cái gì, không biết xấu hổ à?”

“Em vốn dĩ không phải con trai.” Ôn Noãn tức giận bỏ mặc cậu: “Anh đã muốn đi thì em sẽ không để ý đến anh nữa, không bao giờ... để ý nữa...”

Giang Trác đưa tay lau nước mắt cho cô, trái tim đã quặn thắt lại.

Ban đầu lúc cậu nghe cảnh sát Trình nói chuyện này, điều đầu tiên nghĩ đến cũng là từ chối, làm sao cậu có thể rời đi được chứ, làm sao cậu nỡ rời đi...

Khoảng thời gian đó, mỗi ngày cảnh sát Trình đều đến, kể cho cậu nghe rất nhiều vụ án, trong đó ẩn giấu vẻ âm u của những phần tử phạm tội ung dung ngoài vòng pháp luật vẫn hung hăng ngang ngược thế nào, mỗi ngày có bao nhiêu cô gái chịu đựng tổn thương, thậm chí có người còn chưa thành niên... Số liệu đó mỗi ngày đều làm cậu đau xót trong lòng.

Trước đây cậu chưa bao giờ biết mình chọn sống trên thế giới này rồi cuộc là có ý nghĩa gì, cho đến khi cậu gặp được cô bé đã dùng tấm thân đơn bạc bảo vệ, cô đã cho cậu hiểu ý nghĩa sinh tồn.

Bây giờ, cậu cũng có người muốn che chở, cậu muốn bắt hết những tên khốn kiếp ghê tởm đó lên tòa phán tội.

“Anh còn chưa trả lời cảnh sát Trình.” Giang Trác nựng mặt cô gái nhỏ, lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô: “Anh nói với anh ấy, anh muốn thương lượng bạn gái trước, nếu bạn gái không thích, không muốn, anh sẽ không đi.”

Ôn Noãn ngẩng đầu, vô cùng đáng thương nhìn cậu: “Thật chứ?”

“Đương nhiên, có khi nào anh gạt em chưa?” Giang Trác nhìn cô, nghiêm túc nói từng chữ một: “Anh muốn bảo vệ thế giới, nhưng anh càng muốn em.”

Ôn Noãn cúi đầu lau nước mắt, sau đó nắm chặt ống tay áo của Giang Trác, không lên tiếng, vẫn có chút muốn khóc.

“Nếu như anh trở về, bạn gái đã ở bên người khác rồi thì anh con mẹ nó còn bảo vệ cái rắm.”

Ôn Noãn bị câu này của cậu chọc cười, có điều lập tức xụ mặt, rầu rĩ nói: “Em nhất định sẽ ở bên người khác, nếu anh đi, ngày mai... ngày mai em sẽ lập tức ở bên Lục Vũ!”

Lục Vũ suýt chút ngã nhào xuống sông: “Bà cô ơ, tôi không chọc cậu, cậu đừng có hại tôi chứ, tôi còn muốn sống thêm nhiều năm nữa đó!”

Ôn Noãn cầm ngón tay út của Giang Trác đung đưa: “Anh không được phép đi, anh phải ở bên cạnh em, anh yếu ớt như vậy, lại không thể đánh nhau với người khác, lỡ như trong đội có người ăn hiếp anh thì phải làm sao đây, sẽ đau đến gần chết đó. Anh ở lại bên cạnh em, chúng ta sẽ cùng nhau thi đại học, anh muốn học bất cứ

ngành nào cũng được, anh học cái gì, em sẽ học cái đó, chúng ta học cùng trường đại học, học cùng một ngành, có em ở đây, ai cũng không thể ăn hiếp anh.”

Giang Trác rủ mắt, nhìn về mặt ủ rũ lại nũng nịu của cô, rất lâu sau mới gật đầu: “Được, đều nghe em.”

Diệp Thanh và Lục Vũ hai mặt nhìn nhau, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Trở thành cảnh sát là chuyện Giang Trác vẫn luôn muốn làm, là ước mơ của cậu. Nhưng Ôn Noãn... lại là ánh sáng duy nhất đem cậu từ thế giới hắc ám tiến về phía ánh mặt trời.

Không chút nghi ngờ, cậu chọn về sau.

Chương 53: Thích

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn và Ôn Hàn quay về đúng thân phận của mình, tất cả đều trở về quỹ đạo.

Ôn Noãn và Giang Trác vẫn học cùng lớp, Ôn Hàn dựa vào thành tích của bản thân làm bài trắc nghiệm khảo hạch, vinh quang tiến vào lớp cuối cùng cả khối, thậm chí còn phải đối mặt với nguy cơ bị ở lại lớp, dù sao thì lần ngoài ý muốn kia cũng làm lỡ hết một năm học của anh.

Ôn Hàn nhất quyết không muốn học lại, mấy anh em tốt của anh như bọn Phương Triết Hàn đều ở lớp 12, bắt mình anh đơn độc ở lớp 11, vậy cũng quá thảm rồi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

May là ở nhà có Ôn Noãn giúp anh phụ đạo, bản thân anh cũng tự nguyện chăm chỉ học tập, thành tích miễn miễn cưỡng cưỡng coi như còn theo kịp tiến độ của lớp cuối cùng, không bị bỏ quá xa.

Các bạn học biết nửa năm qua bản thân sớm chiều chung đụng với “Ôn Hàn” thời điểm cô là con gái càng khiếp sợ hơn, lại cảm giác giống như lẽ ra nên như vậy.

Ôn Noãn thay đồ nữ, càng xinh đẹp hơn so với lúc mặc đồ nam. Trước đây, trong trận đấu bóng rổ, bọn họ cũng đã nhìn thấy, cô gái này không dịu dàng uyển chuyển như mấy cô nàng khác, trên người cô mang theo khí chất anh hùng mà con gái ít có, loại khí chất tiềm tàng này của cô có thể hấp dẫn đa số ánh mắt mọi người.

Một đám nam sinh đắm ngực dậm chân, hận chính mình lúc trước không bỏ được mặt mũi trai thẳng, không “xuống tay” với “Ôn Hàn”

sớm một chút, kết quả là để cho Giang Trác chiếm hết tiên cơ, ôm được mỹ nhân về.

Nói thật, trong lòng bọn họ không có ý gì với “Ôn Hàn” là không có khả năng. Cái tên này tỏa mị lực ra khắp nơi, cho dù ai nhìn thấy cũng không nhịn được phải nhìn thêm hai cái, nhưng sau khi qua được “cơn ghiền”, cái gì nên kinh hãi thì vẫn kinh hãi.

Không có can đảm vượt qua giới tính luyện ái.

Nếu không sao lại nói Giang Trác trâu bò chứ, lúc đầu cậu ta ở văn phòng, trước mặt tất cả bạn học và giáo viên, kinh thiên động địa nói một câu: “Em không thích con trai, nhưng em thích Ôn Hàn”, đổi lại là thằng con trai khác, thật sự không có dũng khí nói ra câu này.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Bởi vì có Ôn Noãn giả trai hoàn mỹ phía trước, hiện tại các bạn học nhìn Ôn Hàn, hình như cũng cảm thấy anh thuận mắt hơn rất nhiều, cũng có không ít nữ sinh thầm thương trộm nhớ Ôn Noãn, bây giờ lùi lại một bước nhét không ít thư tình thức ăn vào hộp bàn Ôn Hàn.

Nếu không thể ở bên nhau thì tìm bạn trai có diện mạo giống cô như đúc, hình như cũng không tồi.

Lại nói, tuy tính cách Ôn Hàn đông dài, nhưng dáng vẻ thì tuyệt đối là cực phẩm chất lượng hàng đầu. Bởi vậy, lần này trở lại trường, danh tiếng của anh cũng tăng lên rất cao.

Buổi chiều, Ôn Hàn dựa cửa sổ, gửi tin nhắn cho cô bạn Tôn Nhã Văn từng yêu thầm.

Lúc trước Ôn Hàn tuyệt đối không được vào được mắt Tôn Nhã Văn, hiện tại không ngờ, cô lại chủ động add anh, câu chào hỏi đầu tiên chính là hy vọng có thể làm bạn với anh.

Nói làm bạn bè chẳng qua là mượn cớ thôi, con gái có vòng bạn bè rất thân thiết, có ai mà cố ý add người khác chỉ để làm bạn thôi chứ.

Hơn phân nửa chính là có ý muốn tiến thêm một bước.

Ôn Hàn thụ sủng nhược kinh [1], mỗi một tin nhắn đều lập tức trả lời, có điều trò chuyện một hồi, cô gái dường như không còn quan tâm đến anh nữa.

[1] thụ sủng nhược kinh: được yêu mà lo sợ

Ngón tay anh trượt trên màn hình điện thoại, nhìn nội dung trò chuyện với cô, hai ba tin đều không rời khỏi “Ôn Noãn”, trong lời nói tất cả đều là sủng ái và yêu thích đối với Ôn Noãn.

Ôn Hàn sâu sắc cảm nhận, con mẹ nó anh chỉ là một công cụ, cô nàng này chủ động làm quen với anh, sợ là muốn làm chị em bạn dì thân thiết với Ôn Noãn thôi!

Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng “chậc”.

Ôn Hàn quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Ninh Mạnh ngồi phía sau bàn mình, cúi người nhìn màn hình điện thoại của anh, không biết đã ở chỗ này bao lâu rồi.

“Cậu... Cậu làm gì ở đây?”

Triệu Ninh Mạnh đưa một lon coca lạnh tới tay anh: “Mua cho cậu này.”

“Cảm ơn.”

Ôn Hàn nói chuyện phiếm đến miệng lưỡi khô khốc, anh nhận lon nước lạnh, ngửa cổ uống ực ực một hớp lớn, hình như cảm thấy hơi xấu hổ, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cô một cái.

Cô mặc một chiếc áo thun màu trắng đơn giản, phối với chiếc quần jeans size lớn rộng thùng thình, không giống các cô gái cứ đến mùa hè là thích mặc váy khác.

Hai người đã biết nhau từ khi còn ở nhà trẻ, Ôn Hàn vẫn luôn xem cô là bạn thân.

Không nói tới việc hai người đều xem nhau là bạn thân, không hề có cảm giác rung động, mà Triệu Ninh Manh là một cô gái có tính cách hào phóng, không phải kiểu con gái Ôn Hàn thích.

“Đưa tôi xem xem, tán gẫu như nào.”

Ôn Hàn đưa điện thoại cho cô, cô vừa quét mắt, liền cười ____

“Cậu xác định cô gái này đang muốn làm bạn gái cậu? Đây rõ ràng là đang mê muội Ôn Noãn nha.”

Ôn Hàn thờ dài một tiếng, trong lòng lặng lẽ rơi nước mắt, ngoài mặt vẫn cậy mạnh, nói: “Chỉ cần có cơ hội gặp mặt, tôi sẽ khiến Nhã Vân nhìn thấy mặt tốt của tôi.”

Triệu Ninh Manh uống một ngụm coca, biểu cảm không được tự nhiên, tùy tiện hỏi một câu: “Ồ, vẫn muốn bên nhau?”

“Đây không phải nói nhảm sao? Nhã Vân là nữ thần của tôi.”

“Cậu thích cô ta chỗ nào vậy, cậu có hiểu rõ con người cô ta không?”

“Cô ấy múa siêu đẹp, hơn nữa nói chuyện cũng rất dịu dàng, điểm nào cũng là gu của tôi.”

Triệu Ninh Manh sờ sờ cổ họng của mình, cô đã từng nghe Tôn Nhã Vân nói chuyện, giọng điệu từ tốn nhỏ nhẹ, dịu dàng thì dịu dàng thật, lại có chút yếu điệu của con gái.

Thẩm mỹ của Ôn Hàn đúng là mười mấy năm vẫn không đổi, từ lúc học tiểu học, lúc hai người còn là bạn cùng bàn, cô rất hay thấy anh tặng cho mấy em gái đáng yêu bàn trên bánh gối anh thích ăn nhất.

Triệu Ninh Manh không nói, thực ra cô vẫn luôn muốn thử hương vị của bánh gối.

Cô im lặng một lát rồi nhảy xuống bàn, nói: “Cho cậu một đề xuất nhỏ, lúc cậu trả lời tin nhắn, đừng có trả lời quá nhanh, khiến người ta có cảm giác, cậu đang ôm điện thoại chờ tin nhắn của người ta. Cái gì có quá dễ dàng đều không được trân trọng.”

Ôn Hàn gãi gãi đầu: “Vậy sao?”

“Cô ta bao lâu mới trả lời tin nhắn của cậu, cậu cứ canh từng đó thời gian rồi trả lời cô ta.”

“Anh em tốt, tôi tin cậu một lần, nếu như thành công tôi sẽ mời cậu ăn cơm.”

“Ai muốn ăn cơm của cậu?”

Triệu Ninh Manh dứt tay vào túi, xoay người đi ra khỏi phòng học.

Ôn Hàn ở sau lưng gọi lớn: “Êi! Tôi có một đề toán không biết làm, cậu giảng cho tôi với.”

“Tìm em gái của cậu đi!”

Giọng điệu của cô có chút khó chịu.

Ôn Hàn nghe khẩu khí của cô hơi giống đang mắng người, lâu lâu một câu: “Nó bận yêu đương, làm gì có thời gian quan tâm tôi chứ.”

Phía sau, âm thanh của Ôn Hàn xa dần, bước chân Triệu Ninh Manh càng lúc càng nhanh, trước mắt là một mảnh mơ hồ, lúc xuống

góc cầu thang, vừa vịn đưng ngay Diệp Thanh đang đi lên.

Trong miệng Diệp Thanh ngậm cây kem, kéo cô lại, bất mãn nói: “Đi đường không nhìn à, đâm chết người tôi không chịu trách nhiệm đâu nhá.”

Nhưng mà không ngờ, đập vào mắt cậu là đôi mắt phượng hẹp dài của cô gái chứa đầy nước mắt, chớp mũi ửng đỏ, cô gắt gao cắn môi, nước mắt đầy mắt.

Trái tim Diệp Thanh chậm một nhịp.

“Tôi... Có phải tôi đưng cậu bị thương rồi không? Thật xin lỗi.”

“Không có, không cần xin lỗi.” Cô gái cố chấp đưa tay lau nước mắt, cúi đầu rời đi.

Diệp Thanh nhìn theo hình bóng cô rời đi, trong lòng có chút ghen lại, khó chịu không giải thích được.

...

Không quá một tháng, Ôn Hàn và Tôn Nhã Vân đã ở bên nhau.

Có điều, Ôn Hàn luôn oán giận Ôn Noãn, Tôn Nhã Vân thích nhìn chăm chăm vào mặt anh. Thỉnh thoảng, anh thậm chí còn cảm thấy, Tôn Nhã Vân giống như đang tìm bóng dáng Ôn Noãn trên người mình.

Hai anh em trừ bỏ khuôn mặt bên ngoài rất giống nhau ra thì từ lời nói cử chỉ đến khí chất thần thái đều khác hẳn.

Thực ra người Tôn Nhã Văn thích căn bản không phải là Ôn Hàn của hiện tại.

Vì vậy Ôn Hàn cảm thấy rất thất bại, thường xuyên kể khổ với Ôn Noãn.

Ôn Noãn ngồi ở trước bàn, ngậm cán bút làm bài tập ____

“Anh, em còn tưởng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, anh sẽ trưởng thành. Không ngờ vẫn như cũ, không nhận ra li/ếm cầu [2] sẽ có kết cục gì.”

[2] Ý là một người không thích mình, nhưng cứ theo đuôi, hết lần này đến lần khác tự hạ thấp phẩm giá của mình, dùng nhiệt tình đổi lấy sự lạnh lùng.

“Anh có li/ếm đâu.” Ôn Hàn gãi gãi đầu: “Triệu Ninh Manh dạy anh rồi, không được đối xử quá tốt với bạn gái.”

Ôn Noãn có chút kinh ngạc: “Triệu Ninh Manh còn dạy anh theo đuổi bạn gái sao?”

“Đúng rồi.” Ôn Hàn nằm trên sofa, tay gối sau đầu, lười biếng nói: “Anh với cậu ấy là bạn thân rất nhiều năm rồi.”

“Chỉ có anh mới xem người ta là bạn thân thôi.” Ôn Noãn cạ lời nói: “Anh có biết cô ấy thích anh không?”

“Hả...”

Ôn Hàn ngừng một chút, nói: “Anh có nghe người khác nói, có thể là có đi, nhưng mà bản thân anh không cảm nhận được.”

Ôn Noãn lắc đầu: “Anh đúng là hết thuốc chữa rồi, người ta là con gái, có chị em bạn dì của mình, mắc chi lại phải lạch bạch chạy đến làm bạn thân với anh, động não chút đi.”

“Anh với Triệu Ninh Manh, không có khả năng đâu, tui anh chỉ có thể là bạn bè thôi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tui anh vẫn luôn là bạn bè, giả dụ bảo anh nắm tay cậu ấy thì chả khác gì anh tự nắm tay mình vậy. Cái này có thể phát ra tia

lửa của tình yêu sao?”

“Là do anh không thích cô ấy, cảm thấy người ta không đủ dễ thương, không đủ hương vị con gái.” Ôn Noãn nhếch miệng, nói: “Được thôi, anh không thích, nhưng lại có người thích.”

Ôn Hàn bỗng ngồi dậy, hỏi: “Có ý gì?”

“Không có ý gì.” Ôn Noãn lẩm bẩm nói: “Gần đây Diệp Thanh và cô ấy đi rất sát nhau, thường hay thấy hai người ở chung với nhau, hình như Diệp Thanh đang dạy cô ấy cách đấu quyền pháp.”

“Không phải chứ, cậu ấy còn học công phu, đã sắp thành đàn ông tới nơi rồi còn học công phu, sau này làm sao gả đi đây?”

“Người ta có gả được hay không, cần anh phải lo à?”

“Không phải, dầu gì anh cũng là bạn thân cùng lớn lên với cậu ấy mà.”

Ôn Noãn khinh bỉ nhìn anh một cái: “Anh đặt sai trọng điểm rồi, trọng điểm ở đây không phải là cô ấy học công phu mà là Diệp Thanh đó, hiểu không? Công phu của Diệp Thanh là tuyệt kỹ độc môn không thể truyền cho người ngoài, lần trước em học lén, chút nữa là bị cậu ta đánh chết rồi, cậu ta có thể chủ động dạy Triệu Ninh Manh, cái này chẳng phải là đã nói rõ vấn đề rồi sao?”

Ôn Hàn suy nghĩ một chút, nói: “Nói không chừng người ta chỉ nhất thời nổi hứng thôi.”

“Có điều hình như em có nhìn thấy trên bản vẽ tranh châm biếm của Diệp Thanh, có vẽ bức họa của cô nàng Triệu Ninh Manh này nha.”

Ôn Hàn nhíu lông mày, nói: “Đã lớp 12 rồi, cả ngày không chịu lo học hành, từ sáng đến tối toàn làm mấy chuyện vô dụng này, lần sau anh gặp cậu ấy, nhất định nghiêm túc phê bình mới được.”

Ôn Noãn quan sát vẻ mặt của anh, cười nói: “Chỉ cho phép mình mình được yêu đương, anh, anh quá tiêu chuẩn kếp rồi đó.”

Ôn Hàn nói không lại liền nằm xuống ghế sofa, trong lòng rầu rĩ, chỗ nào cũng không thoải mái.

Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng chuông xe đạp lạnh lót.

Nghe thấy tiếng chuông Ôn Noãn lập tức bỏ bút xuống, đứng lên chạy vào nhà vệ sinh chải chuốt trang điểm. Ôn Hàn đi tới bên cửa sổ, vén rèm ra nhìn xuống dưới.

Quả nhiên, Giang Trác đang đẩy xe đạp, đợi cô.

Ôn Hàn đánh giá Giang Trác từ xa, tên này thoạt nhìn cũng rất anh tuấn, đầu tóc màu bạc rất hợp với làn da trắng của cậu ta, nhìn từ xa giống như thiếu niên bước ra từ trong truyện tranh. Cho dù cậu ta chỉ mặc một bộ đồng phục cũ, cũng dim không nổi vẻ thanh tú.

Anh nhìn lại bản thân trong gương.

Có lúc, khí chất còn quan trọng hơn quần áo bên ngoài. Nguyên nhân tại sao Ôn Noãn giả thành anh lại có thể được hoan nghênh như vậy cũng nằm ở đây. Nói trắng ra là do bản thân anh không có khí chất.

Ôn Noãn vội vã xuống lầu, Ôn Hàn không thoải mái hô lên: “Về nhà sớm chút!”

“Em biết rồi.”

Ôn Noãn chạy ủa xuống lầu như cơn gió, lúc ra cửa lại sửa sang lại dung nhan một chút, ổn định tâm trạng, sau đó từ từ đi đến trước mặt cậu.

Chàng trai biếng nhác dựa xe đạp, đôi mắt hơi rũ xem điện thoại. Cậu nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tóc cô đã dài hơn nhiều, cột một cái đuôi nhỏ ở sau đầu, vừa hoạt bát vừa đáng yêu.

Giang Trác vươn tay kéo sợi dây thun trên đầu cô, mấy sợi tóc mềm mại xõa tung, rớt trên vai cô.

“U trời, em cực khổ lắm mới cột được đó.”

Giang Trác ghét bỏ nói: “Khó coi chết đi được.”

“Khó coi sao?” Ôn Noãn xoa xoa mũi: “Em cột rất lâu đó.”

Giang Trác lấy dây thun màu đen trên cổ tay cô ra, đồng thời cầm tóc cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng chải.

Ôn Noãn muốn quay đầu lại nhìn cậu, cậu lẩm bẩm: “Đừng nhúc nhích.”

Cô ngoan ngoãn không nhúc nhích, tùy ý để Giang Trác cột đuôi ngựa cho mình.

Động tác của cậu rất dịu dàng cẩn thận tựa như đang tỉ mỉ nghịch món đồ cậu yêu thích nhất.

Tóc Ôn Noãn rất ngắn, nhìn qua giống như một cái đuôi nhỏ ngắn ngủn, dùng dây thun màu đen buộc chặt lại.

“Được rồi đó.”

Cô giơ tay sờ tóc mình, cười nói: “Tay nghề không tệ nha, còn biết thắt bím tóc nhỏ cho con gái nữa.”

“Trước kia không biết.” Giang Trác không chút để ý giải thích nói: “Gặp em rồi là biết thôi.”

Ôn Noãn hiểu được ý trong lời này của cậu, tự nhiên cảm thấy có chút lảng mạn, cô lại hỏi: “Vậy còn có cái gì mà trước đây anh không biết, sau khi gặp được em mới biết không?”

Cặp mắt hẹp dài xinh đẹp của Giang Trác nhìn cô vài giây, nhìn đến mức Ôn Noãn cảm thấy có chút không được tự nhiên, cúi đầu: “Nhìn em làm gì?”

Giang Trác cúi người ghé sát vào tai cô, dịu dàng nói: “Còn có rất nhiều, về sau em sẽ biết.”

Ôn Noãn bị hơi thở ấm áp của cậu trêu chọc đến mức tim đập bắn loạn, gương mặt nóng bừng.

Giang Trác lên xe, quay lại nói: "Lên đi, anh chở em đến chỗ này chơi rất vui."

Ôn Noãn nhìn yên sau xe đạp, cậu rất dụng tâm, lót thêm một lớp đệm mềm ở yên sau.

Ôn Noãn đi đến trước mặt Giang Trác, vòng cánh tay cậu để lên vai mình, sau đó dựa vào trong lòng cậu, để cậu vòng tay qua ____

“Em muốn ngồi đằng trước.”

“Đây là xe đạp.” Giang Trác nhìn phía trước chỉ có một cái giàn ngang, nói: “Không sợ cần à?”

“Em lạnh, muốn ngồi phía trước.”

Nói rồi cô chủ động ngồi lên, dựa vào trong lồng ngực của Giang Trác: “Xuất phát thôi!”

Giang Trác thu mắt, nhìn cô gái nhỏ trong lồng ngực. Vóc dáng của cô nhỏ nhỏ gầy gầy, khuỷu tay chống lên đầu xe, cái ót dựa ngực cậu, phảng phất có thể ngửi được mùi hương ngọt ngào của hoa quế và sữa bò trên người cô.

Chân Giang Trác giẫm bàn đạp, vững vàng chạy đi.

Toàn bộ người Ôn Noãn cuộn lại trong lồng ngực cậu, không biết cố ý hay vô tình mà cùng cậu dựa vào nhau, thực ra Giang Trác có thể cảm giác được cô nhóc này thuộc hệ dính người.

Từ sau ngày ở bên bờ sông ấy, Giang Trác liền cảm nhận được vô cùng rõ ràng ____

Ôn Noãn càng ngày càng dính cậu.

Ngày thường lúc có chuyện, cô có thể không để ý đến cậu, nhưng mà chỉ cần ở bên nhau, kiểu gì cô cũng sẽ gần gũi cậu theo bản năng.

Giang Trác cọ cằm vào ót cô, dịu dàng hỏi ____

“Lạnh không?”

“Lạnh, hay là anh ôm chặt em chút đi!”

Giang Trác cười cười: “Anh đang đạp xe.”

Thế là Ôn Noãn xoay người, ôm chặt eo cậu: “Vậy thì em ôm anh.”

“Giúp anh kéo khóa áo khoác ra.”

Ôn Noãn không hiểu ngẩng đầu nhìn cậu, “Rẹt” một tiếng, kéo dây khóa, ở bên trong cậu mặc một chiếc áo thun màu xám mỏng manh.

Cậu rử mắt xuống, nhìn cô: “Ôm như vậy, sẽ ấm áp hơn chút.”

Ôn Noãn ngược lại có chút ngượng ngùng, quay người, hai tai nóng lên: “Ai thèm... ôm anh vậy đâu.”

Một tay Giang Trác giữ chặt cô, ấn cả người cô vào lồng ngực mình, cách một lớp áo phong phanh, cô có thể cảm nhận được thân nhiệt nóng bỏng của thiếu niên này.

“Giang Trác, cả đời này chúng ta sẽ bên nhau mãi sao?”

“Nếu không kiếp này em còn muốn bên ai?”

“Vậy thì tốt rồi.”

Ôn Noãn dựa vào lồng ngực rắn chắc của cậu: “Sau này học đại học, anh không được thay lòng đổi dạ nha.”

“Thay lòng đổi dạ là sao?”

“Chính là lỡ có gặp được cô gái xinh đẹp hơn em, anh liền thích người ta.”

“Em cảm thấy... anh thích em là vì em đẹp?” Giang Trác cười lớn: “Em tự tin quá rồi đấy nhá!”

Ôn Noãn nghĩ kiểu nào cũng cảm thấy câu này không có ý tốt, liền quay đầu trừng mắt nhìn cậu: “Em không đẹp à?”

Khóe mắt Giang Trác giật giật, vẻ mặt trêu chọc nói: “Em tự cảm nhận sao?”

Ôn Noãn cúi đầu nhìn móng tay mình, rầu rĩ nói: “Em biết, em không có hương vị phụ nữ, mấy sư huynh đều nói sau này em sẽ không gả đi được.”

“Em có hương vị phụ nữ hay không, bản thân em tự nói thì không được tính.”

“Vậy ai nói mới tính?”

Giang Trác hơi ngồi nhích về phía sau, cố gắng kiềm chế phản ứng của cơ thể ____

“Anh nói mới tính.”

Chương 54: Vòng đu quay

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giang Trác đưa Ôn Noãn đi vào giữa sườn núi ngắm cảnh vòng đu quay.

Đêm nay trời không có một áng mây, sao trời lấp lánh che kín bầu trời. Vòng đu quay này là điểm ngắm cảnh cao nhất của toàn bộ Bắc Thành, không ít người cầm camera chuyên nghiệp lên vòng đu quay là vì ở đó có thể quay được toàn cảnh bầu trời đầy sao đẹp nhất.

Ôn Noãn ngồi bên cạnh Giang Trác, nhìn vòng đu quay từng chút từng chút lên cao, thu hết ánh đèn của vạn ngôi nhà trong thành phố vào tầm mắt.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cô rút điện thoại ra bắt đầu selfie.

Giang Trác không thích chụp ảnh lắm, có điều thỉnh thoảng cũng sẽ cùng chụp trở thành phong nền của cô.

Có điều chỉ cần có cậu trong ảnh thì cho dù là tấm bình thường nhất, cũng nhất định là người qua đường Giáp dễ nhận thấy nhất.

Ngũ quan của cậu quá đẹp, mặc dù là Ôn Noãn đã từng giả trai cũng cảm thấy... mặc cảm.

Có điều vì tính cách của cậu quá lập dị, hành động nóng nảy không biết kiềm chế nên các cô gái đều không dám trêu chọc một đứa con trai như vậy.

Nếu không thì tại sao hotboy trường Thập Tam còn có chỗ cho cô chứ.

“Anh Trác, chụp chung đi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không chụp.”

Con trai dường như đều không thích chụp ảnh, trừ ông anh thối tha trẻ trâu của cô.

Ôn Noãn mạnh mẽ kéo vai cậu, bắt cậu vào khung hình, hai người kề sát mặt vào nhau, chụp chung một khung ảnh.

Giang Trác không tình nguyện, xị mặt thối xuống, chụp chung với cô một “ảnh lừa” [1] với cả chục bộ lọc.

[1] Trong tiếng trung từ “tấm ảnh” và “ảnh lừa gạt” là đồng âm, tác giả đang chơi chữ.

“Chỉ một tấm này thôi, anh...”

Lời còn chưa dứt, Ôn Noãn đã thay đổi tư thế, đưa mặt sát lại mặt anh, chụp một tấm nữa: “Em muốn chụp một tấm thật đẹp để làm hình nền.”

Giang Trác hoàn toàn từ bỏ phản kháng, tùy ý cô nghịch, coi cậu giống như công cụ hình người, phối hợp chụp đủ kiểu couple ngọt ngào với cô, nhưng biểu cảm vẫn cứ khó chịu.

Ôn Noãn nhìn ảnh chụp, bất mãn nói: “Anh không thể phối hợp với em một chút sao? Về sau người khác nhìn tấm ảnh này, còn tưởng em cưỡng ép anh.”

“Em không cưỡng ép anh sao?”

“Được được, em cưỡng ép anh.” Ôn Noãn buông di động xuống, giận dữ quay mặt đi, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ trong suốt, không thèm để ý đến cậu nữa.

Giang Trác cầm điện thoại lên, mở máy ảnh, gọi cô một tiếng: “Tiểu Noãn.”

Đây là lần đầu tiên Ôn Noãn nghe thấy cậu gọi mình là “Tiểu Noãn”, kinh ngạc quay đầu lại, Giang Trác liền hôn lên má trái cô.

“Tách” một tiếng, ảnh chụp dừng hình, bắt lấy khoảnh khắc Ôn Noãn đang giật mình mở to đôi mắt.

Tốc độ quá nhanh, Ôn Noãn thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại thì đã kết thúc rồi.

Má cô còn lưu lại cảm giác bị cậu hôn lên, lành lạnh.

Ôn Noãn cúi đầu nhìn ảnh chụp trong di động, ánh sáng trong ảnh có chút tối, phía sau là ánh đèn le lói của toàn thành phố. Còn cậu thì đang nhắm mắt, hôn lên gò má cô, bộ dạng không đứng đắn lộ ra vài phần thâm tình.

“Tấm này dùng làm hình nền, đủ chưa?” Giang Trác cong khóe môi, mỉm cười nhìn cô.

Khuôn mặt Ôn Noãn nóng lên, lấy lại điện thoại, nhỏ giọng nói: “Đủ rồi.”

Quá đủ rồi!

Đúng lúc này, vòng đu quay đã dừng ở điểm cao nhất.

Tối nay ánh trăng rất đẹp, bầu trời đầy sao. Ôn Noãn nhào người tới tấm kính phía trước, ngắm sao trên trời, dường như cô chỉ cần giơ tay lên là có thể hái được.

“Em sống ở Bắc Thành lâu như vậy, cũng biết giữa sườn núi này có một vòng đu quay, nhưng trước giờ lại chưa từng nghĩ đến đây xem.” Ôn Noãn ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm đầy sao hỏi: “Trước kia anh đến đây rồi sao?”

“Cái vòng đu quay này đã có rất nhiều năm rồi.” Giang Trác trả lời: “Lúc nhỏ tích góp tiền, đến đây ngồi một lần. Nhưng hôm đó không có sao, còn gặp trời mưa nữa.”

Ôn Noãn nghe cậu nói, trong đầu đã hiện lên hình ảnh một cậu bé cô độc ngồi trên vòng đu quay ngắm nhìn phong cảnh thế nào.

Biểu cảm Giang Trác rất bình tĩnh, nhìn cảnh đêm của thành phố, nói: “Phong cảnh ở đây cũng không tệ, nhất là ngày mưa.”

Ôn Noãn giơ tay sờ mái tóc mềm mại của cậu: “Thật đáng thương.”

Giang Trác đẩy tay cô ra: “Không được thương hại anh, cảm ơn.”

“Vậy sau này, nếu anh muốn đến đây ngắm cảnh, em sẽ đi với anh.” Ôn Noãn ngẩng đầu, ngắm nhìn trời sao, cười nói: “Bất kể là ngày nắng hay mưa, bất kể là lúc vui vẻ, hay là buồn bã, chỉ cần anh muốn, em sẽ cùng anh đi đến bất cứ nơi nào.”

Giang Trác nghiêng đầu qua nhìn cô, chớp mũi cô gái bị thời tiết lạnh làm cho đỏ ửng, những ngọn đèn lập lòe toàn thành phố phản chiếu khuôn mặt cô, cũng đỏ bừng, đôi mắt trong như thủy tinh lấp lánh trong suốt, trong đôi mắt cô là những vì sao sáng lấp lánh trên trời...

Giang Trác không ngắm phong cảnh nữa, giờ này phút này, cả cuộc đời này của cậu đã có phong cảnh đẹp nhất.

Vòng đu quay bắt đầu chậm chậm đi xuống, Ôn Noãn chú ý đến Giang Trác vẫn luôn chăm chú nhìn cô. Cô liếc cậu một cái, hỏi: “Em rất đẹp đúng hongggg?”

“Đẹp.”

“Vậy sau này há chẳng phải anh rất hạnh phúc à? Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em.”

“Anh không chỉ có thể nhìn thấy em mà anh còn có thể...”

Giang Trác cong cong khoe môi, từ từ nhích gần đến cô.

Cô nhóc bị cậu ép cho liên tục ngửa ra sau, lưng dựa sát tấm kính, không lùi được nữa, mở to mắt nhìn cậu đang tiến lại gần, nhẹ nhàng ngậm lấy môi dưới của cô.

Cái hôn này không hề giống nụ hôn chỉ chạm một cái liền buông ra như chuồn chuồn lướt nước lúc trước. Lúc này cậu như đang đòi hỏi cô, bởi vậy có chút dùng sức.

Phản ứng của Ôn Noãn chậm nửa nhịp, thời gian phảng phất như càng ngày càng chậm, trong đầu là một mớ hỗn loạn, toàn thân đều là cảm giác mềm mại từ đôi môi của cậu, triền miên....

Cô bất giác nâng đầu lên, lấy góc độ này, phối hợp với mong muốn chiếm lấy của cậu...

Có tiếng nuốt nhẹ, kèm theo tiếng th/ở dốc của cô gái, đặc biệt rõ ràng trong cabin yên tĩnh.

Ôn Noãn nhắm mắt, mở mắt, rồi lại nhắm, phía trước là đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền của cậu, rất nghiêm túc, rất nghiêm túc, so với lúc cậu xạ kích còn nghiêm túc hơn, hôn cô.

Cô gái buông góc áo của cậu ra, sau đó duỗi tay ôm lấy thắt lưng cậu.

Nhưng mà chỉ trong một cái chớp mắt, Giang Trác bỗng mở mắt, đôi môi ngừng lại rời khỏi môi cô, đồng thời giữ lấy tay cô __ __

“Đừng... đừng lung tung.”

Tiếng nói cậu trầm đục, khắc chế, hầu hết vì nuốt mà lên xuống.

Ôn Noãn có chút tủi thân, cô chỉ là muốn ôm cậu thôi mà. Trong phim lúc hôn nhau, không phải đều ôm ôm sao?

“Cho phép anh làm vậy... mà anh lại không cho em đụng anh sao?”

“Bây giờ không được.” Giang Trác cầm hai tay cô đặt lại hai bên đầu gối, ngồi bên cạnh cô, hít sâu một hơi __ __

“Bây giờ tốt nhất là em đừng quá chủ động.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Giang Trác không thêm nói lý: “Chính là không thể thôi.”

Mặc dù cái gì cũng không làm, cậu với cô chỉ ngốc nghếch ở cạnh nhau cũng cần một lực tự động kiềm chế cực lớn rồi, hướng chỉ là ở trong không gian hẹp làm chuyện thân mật triền miên như vậy.

Giang Trác cảm thấy bản thân mình sắp bùng nổ rồi.

Ôn Noãn ngây ngốc nhìn cậu, suy nghĩ một lúc lâu, sau đó gương mặt càng thêm nóng, cái hiểu cái không lắm bầm một chữ __ __

“Ồ.”

Sau đó giống như con mèo nhỏ tựa vào vai cậu, ngoan ngoãn hỏi: “Như vậy có được không?”

Giang Trác đưa tay giữ lấy bả vai cô, ôm cô vào lòng, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, con người đen nhánh chột lóe: “Em mau lớn chút đi.”

“Em nhất định sẽ cố gắng lớn lên, mỗi ngày đều sẽ ăn thêm mấy chén cơm.”

Giang Trác bật cười: “Không cần đến mức đó, cũng có phải là anh bắt em cao lên ra đâu.”

“Vậy nếu như em cao lên anh sẽ không thích em nữa à?”

“Thích, chỉ là lúc ôm có chút tổn sức thôi.”

Trong lòng Ôn Noãn ngọt như được ăn mật, dụi dụi trán vào cằm cậu, giống như đang lấy lòng, hỏi: “Giang Trác, anh muốn thi vào trường nào?”

“Không quan trọng.” Cậu không chút để ý nói: “Đều được hết.”

Ôn Noãn mấp má môi, bỗng nhiên có chút hụt hẫng.

Giang Trác là một người đàn ông có mục tiêu vô cùng chính xác, nếu không phải chuyện cậu thích, việc cậu thật sự muốn làm, thì những cái khác... cậu đều cảm thấy sao cũng được.

Mà chuyện cậu muốn làm... cô lại không muốn.

Sau mấy giây im lặng, Giang Trác tựa hồ chú ý đến tâm tư của cô nhóc, nói: “Anh nói là đều được hết tức là chỉ cần em muốn thi trường nào, ngành nghề nào, anh cũng đều theo em.”

Ôn Noãn đèn nén sự khở sở trong lòng, nói: “Chàng trai, anh nói lời này có chút kiêu ngạo đó, chẳng nhẽ em có thể thi đậu cái gì... anh cũng đều có thể thi đậu sao?”

Giang Trác đưa tay nhéo cằm cô: “Cô gái, mời cô xem thứ hạng hiện tại của khối là ai đang đè ai.”

Ôn Noãn hất tay cậu ra, nói: “Vây kỳ thi thử tháng sau, anh cũng cho em đè lại một chút?”

“Không được.” Giang Trác kiên quyết cự tuyệt.

“Tại sao không được?”

Cậu cúi đầu sửa tay áo: “Đây là vấn đề nguyên tắc, không thể thỏa hiệp.”

“Trước đây không phải anh cũng cho em làm bạn trai rất lâu sao?”

Giang Trác cười: “Để em làm bạn trai, cái kia em cũng không ở trên được.”

“Vậy thì còn chưa chắc, anh nhìn thấy bạn gái đã man chưa, đến Diệp Thanh cũng không phải là đối thủ của em, anh lại càng không phải.”

“Nhưng em sẽ không động thủ với anh, đúng không?”

Ôn Noãn dúi dúi nắm đấm vào cậu: “Vì sao không, nói không chừng ngày nào đó em không vui...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên tay cô bị cậu bắt được, Giang Trác cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay cô, con ngươi đen láy lóe lên: “Em nữa sao?”

Ôn Noãn: “....”

Không nữa!

QAQ [3]!!!

[3] QAQ: là một biểu cảm thường được sử dụng trong các mạng xã hội, có nghĩa là khóc.

Chương 55: Hôn trộm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên đường trở về nhà, Ôn Noãn tặng cho Giang Trác chiếc đèn chiếu sao.

“Vốn là quà sinh nhật của anh, có điều hôm đó mọi người đều ở đó, không có mặt mũi đưa.” Ôn Noãn tự mình mở hộp quà ra: “Bởi vì sợ bọn họ nói... Thứ này giống đồ con gái tặng.”

Đèn chiếu sao chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, giống như một quả cầu lấp lánh, bỏ pin vào là có thể phát sáng. Ánh sáng không mạnh, hình chiếu trên tường là hình bầu trời sao, đồng thời còn có âm thanh của gió rừng thông, có thể giúp người ta đi vào giấc ngủ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giang Trác thưởng thức đèn chiếu sao, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

“Đây là món đồ chơi nhỏ.” Ôn Noãn ngượng ngùng nói: “Chắc hẳn không quý như đồ bọn họ tặng anh, em cũng nghĩ mua đồ tốt một chút để tặng anh, nhưng lại sợ anh không nhận.”

Giang Trác mở cái đèn chiếu sao ra, quơ quơ trước mắt Ôn Noãn: “Nghĩ nhiều rồi, sao anh có thể không nhận?”

“Anh không thể khách khí một chút sao?”

“Người của anh, sao anh phải khách khí chứ?”

Nhìn bộ dáng đúng tình hợp lý của cậu, Ôn Noãn tự nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh vài phần: “Vậy anh thích cái này không?”

“Nếu như anh nói, đồ em tặng anh đều thích cả, có phải hơi giả không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Noãn cạ lời nói: “Không thích thì trả em.”

Giang Trác lùi về sau một bước, không cho cô lấy: “Đã tặng rồi thì không có lý nào đòi lại nhé.”

“Em biết ngay là anh không thích mà.” Ôn Noãn rầu rĩ nói: “Anh thích cái máy switch Lục Vũ tặng anh hơn.”

“Không so sánh vậy được.”

Tâm trạng Ôn Noãn càng không tốt nói: “Em thích cái này, anh không cần thì trả em!”

“Không thể nào.”

Giang Trác giơ tay, không để cho cô với tới. Nhưng mà Ôn Noãn có công phu, nhảy vọt lên, giật lấy đèn chiếu sao trong tay cậu.

Hai người ra sức giành nhau, “Bộp”, đèn chiếu sao rơi xuống đất, cái chụp và bộ đỡ quả cầu bị vỡ ra.

Cả hai người đều sửng sốt.

Giang Trác cau mày, rất đau lòng nhặt đèn chiếu sao lên, giọng nói có chút trầm khàn: “Em giành cái gì?”

“Em...”

Ôn Noãn cảm thấy mình có chút thô lỗ, là con gái sao có thể ngang ngược như vậy.

Nhìn món quà sinh nhật vỡ thành hai nửa trên mặt đất, trong lòng cô vừa tủi thân vừa khổ sở: “Dù sao anh cũng không thích mà.”

Nói xong cô liền một mình chạy đi.

Giang Trác nhặt đèn chiếu sao trên mặt đất lên, nhìn theo bóng dáng cô, la lớn: “Anh nói không thể so, ý là đồ em tặng và bọn họ...”

Cô nhóc đã không còn thấy bóng dáng.

Thôi bỏ đi.

Giang Trác phúi bụi bẩn trên cái đèn, không hiểu sao lại có chút bực bội.

Tiểu tổ tông nhà ai mà xấu nét như vậy chứ.

Buổi tối, Ôn Noãn nằm gục lên bàn làm nốt mấy đề Toán thì nhìn thấy tin nhắn Triệu Ninh Mạnh gửi cho cô __ __

“Em gái hôm nay hẹn hò thế nào?”

Hiện tại Triệu Ninh Mạnh đã trở thành chị em thân thiết nhất của Ôn Noãn, hơn nữa từ sau khi biết được thân phận của cô, cô ấy bắt đầu gọi cô là em gái.

Ôn Noãn: “Cãi nhau rồi.”

Triệu Ninh Mạnh:???

Cô nằm vật xuống giường, gửi cho cô ấy một đoạn tin nhắn thoại, kể tóm gọn lại sự tình hôm nay.

Triệu Ninh Mạnh gửi lại một cái meme anh da đen với dấu chấm hỏi

“Tớ đặc biệt cảm thấy hai người có cãi nhau cũng là đang phát cơn chó đấy nhá.”

Ôn Noãn thấp thỏm hỏi: “Có phải là tớ quá nhỏ nhen không?”

“Không phải nhỏ nhen.” Triệu Ninh Manh đánh giá: “Mà là làm màu.”

Ôn Noãn:...

Triệu Ninh Manh: “Chuyện nhỏ này cũng đáng để đổi như vậy, cậu đúng là y vào cậu ấy dung túng cậu mà ra sức lật mái ngói.”

Ôn Noãn: “Tớ đâu có. QAQ”

Triệu Ninh Manh: “Thật không có?”

Ôn Noãn tự vấn lương tâm, hình như là có một chút. Cô chính là người có tính cách được yêu chiều nên kiêu ngạo, hồi trước ở trong sư môn cô y có sư phụ yêu thương nên vô pháp vô thiên. Bây giờ Giang Trác chiều cô như vậy, quả thực cô có chút “làm màu”.

Ôn Noãn: “Lúc đó tớ thật sự cho rằng anh ấy không thích, còn buồn ẻ luôn đó.”

Triệu Ninh Manh: “Bây giờ thì nghĩ ra rồi?”

Ôn Noãn: “Nghĩ ra rồi, cảm thấy bản thân tự dưng y chang tên ngốc.”

Triệu Ninh Manh: “Tớ là cầu độc thân, vậy mà bây giờ lại ở đây an ủi một cô gái đang có tình yêu ngọt ngào, tớ thật đáng thương. QAQ”

Ôn Noãn: “Chị dâu! Cậu là chị dâu duy nhất của tớ, tớ chỉ thừa nhận cậu! Cái cậu Tôn Nhã Vân gì đó, tránh ra! (Lật bàn)”

Triệu Ninh Manh: “(Ôm ôm).”

Mười một giờ đêm, Ôn Noãn đã chui vào ổ chăn bỗng nhiên nhận được video call của Giang Trác.

Cô do dự mấy giây rồi bấm nhận video.

Hình ảnh lắc lắc, màn hình là một mảng tối thui, chỉ nghe thấy tiếng o o.

Sau đó, có ánh sáng mờ mờ sáng lên, vách tường và trần nhà phát ra rất nhiều vết sáng loang lổ, không khí thực lãng mạn.

Giang Trác ghé sát vào tủ trước đầu giường, ánh sáng nhu hòa chiếu rọi lên khuôn mặt anh tuấn của cậu. Cậu điều chỉnh ánh sáng một chút, sau đó mở nhạc lên.

Ôn Noãn có thể nghe được tiếng gió rừng thông phát ra từ trong video.

“Rất độc đáo.” Cậu thuận miệng đánh giá một câu: “Còn có âm nhạc.”

Ôn Noãn buồn bã hỏi: “Không phải hư rồi sao?”

Gương mặt Giang Trác khẽ nở nụ cười, nói: “Anh sửa được rồi.”

Dù cách màn hình Ôn Noãn vẫn cảm giác được giờ phút này tâm trạng của cậu đang hưng phấn.

Cô không vui hỏi: “Anh sửa mất bao lâu?”

Giang Trác nói: “Từ lúc trở về đến giờ, sửa được liền gọi điện cho em.”

“Sắp thi đại học rồi, lãng phí thời gian sửa cái này làm gì?”

Cậu duỗi eo, nhìn cô trên màn hình, nói: “Giả vờ cái gì, muốn cười thì cứ cười. Anh thừa biết trong lòng em đang rất vui.”

Ôn Noãn ôm di động, lăn một vòng trên giường, cười ha hả ha ha một tràng. Sau khi cười xong, cô cầm điện thoại lên, nghiêm túc nhấn cho cậu một tin - -

“Cái đèn chiếu sao này, buổi tối lúc anh ngủ bật nó lên thì trong phòng sẽ không còn quá tối nữa.”

Giang Trác trầm mặc rất lâu, điện thoại chỉ có tiếng gió nhẹ, Ôn Noãn thử hỏi một câu: “Anh còn đó không?”

“Còn.” Tiếng nói của cậu có chút nhỏ: “Tiểu Noãn.”

“Vâng?”

“Cảm ơn em.”

Bỗng nhiên cậu trình trọng nói lời cảm ơn như vậy, Ôn Noãn có chút trở tay không kịp, ngại ngùng xoa xoa mũi: “Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, chúng ta không phải đã bên nhau rồi sao?”

Trên mặt Giang Trác phản chiếu ánh sáng màu lam nhạt của điện thoại, cậu nhìn vào màn hình nói: “Cảm ơn em đã chọn anh, anh sẽ chứng minh, lựa chọn của em là không sai.”

“Em biết.”

Từ khoảnh khắc thích cậu, Ôn Noãn đã biết, sẽ không sai.

...

Sau khi tan học, Triệu Ninh Mạnh đeo cặp trên lưng, đi dạo một vòng ở phố ẩm thực.

Phố ẩm thực mới mở một tiệm trà sữa rất nổi tiếng trên mạng, Triệu Ninh Mạnh qua đây nghiên cứu địa hình, rồi lần sau hẹn Ôn Noãn qua uống trà sữa.

Trước cửa tiệm xếp một hàng người siêu dài, trong đám người, Triệu Ninh Mạnh liếc mắt đã nhìn thấy Ôn Hàn.

Gu ăn mặc mấy ngày nay Ôn Hàn đã đẹp hơn nhiều rồi, áo hoodie đơn giản phối với quần đen, không còn trang điểm lòe loẹt nữa, trông

có vẻ thoải mái trẻ trung đơn giản, hiện ra hình ảnh cậu bạn nhà bên thanh tú đẹp trai.

Ôn Hàn cũng nhìn thấy Triệu Ninh Manh, vẫy vẫy tay với cô: “Hey.”

Trái tim Triệu Ninh Manh đập nhanh một nhịp, đi qua phía anh.

“Uống trà sữa hả?” Ôn Hàn ra vẻ hào phóng: “Tôi mời cậu.”

Triệu Ninh Manh cười cười: “Mời thì không cần, cậu giúp tôi xếp hàng đi, tôi không cần xếp nữa. Tôi còn mấy đề chưa giải ra, lát nữa thầy lớp tự học buổi tối phải thu bài tập rồi.”

“Cậu còn khách khí với tôi cái gì chứ?”

Tôn Nhã Vân bên cạnh Ôn Hàn hiển nhiên không vui vẻ lắm: “Ôn Hàn, rốt cuộc anh xếp hàng giúp ai đây?”

Ôn Hàn dễ dàng bạn gái: “Xếp hàng giúp em đó.”

“Xếp hàng giúp em, vậy anh mua trà sữa giúp cô gái khác là thế nào?”

“Không phải là tiện tay thôi sao?”

“Tiện tay cái gì, làm gì mà có nhiều cái tiện tay như vậy?” Tôn Nhã Vân có chút không vui, có điều cô ta rất đáng yêu, cho dù tính khí có cáu kỉnh thì cũng khiến đám con trai mềm lòng.

“Quan hệ của anh với cô ta rất tốt sao, còn mua trà sữa giúp cô ta nữa?”

Ôn Hàn giải thích: “Ninh Manh là bạn thân của anh, bọn anh đã quen biết từ hồi mẫu giáo rồi.”

Tôn Nhã Vân hiển nhiên không vui lắm: “Bạn học toàn trường đều biết, cô ta không xem anh là bạn thân đâu.”

Lời còn chưa nói hết, Triệu Ninh Mạnh đã cắt ngang: “Tôi sức nhớ ra, gần đây đang giảm cân không thể uống trà sữa, cậu không cần mua giúp tôi nữa, tôi đi trước đây.”

Cũng không đợi Ôn Hàn phản ứng, Triệu Ninh Mạnh liền quay người bỏ đi, đặc biệt tiêu sái.

Sau lưng, Ôn Hàn lầm bầm: “Giảm cân cái gì? Cậu cũng đâu có béo.”

Tôn Nhã Vân không vui nói: “Người ta giảm cân thì liên quan gì đến anh, quan tâm chuyện người khác như vậy, còn ở bên tôi làm gì?”

“Cái này không phải là hai chuyện khác nhau sao?”

Triệu Ninh Mạnh tăng tốc, giọng của bọn họ cũng từ từ biến mất trong đám đông ồn ào.

Tuy đã nói với bản thân thêm lần nữa, không có gì đáng buồn cả, nhiều năm như vậy, bản thân cô sớm đã quen rồi.

Vốn dĩ Ôn Hàn chính là một người tốt bụng, mà cô cũng vẫn có chút không cam tâm. Nhưng chút không cam tâm này, cuối cùng cũng biến thành tâm nguyện khó bỏ...

Đó là người cô đã thích rất lâu.

Lúc ở nhà trẻ, vì điều kiện trong nhà Triệu Ninh Mạnh không tốt, mỗi lúc giáo viên phát sữa cho các bạn học, cô đều chỉ có phần ngưỡng mộ và ngắm nghía các bạn.

Sau này cô ngồi cùng bàn với Ôn Hàn, anh luôn chia một nửa phần sữa của mình cho cô uống. Sau đó nữa, tiểu học, cấp hai, cấp ba Ôn Hàn vẫn luôn chăm sóc cho cô theo bản năng, nhỏ từ cây bút, đồ dùng học tập, lớn đến lâu lâu còn mời cô ăn cơm.

Đương nhiên anh không chỉ đối xử như thế với một mình cô, Ôn Hàn đều đặc biệt trọng nghĩa đối với bạn bè, anh em bên cạnh mình.

Mặc dù người khác đều cảm thấy Ôn Hàn có ngàn điều không tốt, nhưng mà Triệu Ninh Manh lại chỉ nhìn thấy mặt tốt nhất của anh.

Thích là chuyện của một mình cô, cho nên đau lòng cũng là chuyện của một mình cô.

Triệu Ninh Manh chạy hai vòng sân tập, tay chống đầu gối, thở dồn dập, tâm tình cuối cùng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, một ly trà sữa đưa đến trước mặt cô. Đó là loại có logo bọc bên ngoài của tiệm trà sữa nổi tiếng trên mạng.

Có điều lúc Triệu Ninh Manh nhìn thấy người trước mắt là Diệp Thanh, ánh sáng trong mắt có chút ảm đạm.

“Là cậu sao?”

Diệp Thanh nhún nhún vai: “Vừa nãy tôi cũng xếp hàng, thuận tiện giúp cậu mua một ly.”

Triệu Ninh Manh nhận ly trà sữa nhìn một chút, là loại trà sữa trân châu đường đen bán chạy nhất của cửa hàng này.

“Tôi chuyển tiền lại cho cậu.”

“Không cần.” Diệp Thanh nói: “Chỉ là một ly trà sữa thôi mà, coi như tôi mời cậu.”

Triệu Ninh Manh cũng biết Diệp Thanh sẽ không nhận tiền của mình, vì vậy không kiên trì nữa: “Vậy lần sau tôi mời lại cậu.”

“Cậu nói được thì phải làm được đó nha.”

“Chắc chắn rồi.”

Cô gái cúi đầu mỉm cười, bên khóe môi còn có hai lúm đồng tiền rất rõ.

Cô không phải là kiểu con gái đáng yêu, mắt to tròn trong gu thẩm mỹ của con trai, mà còn có chút tương phản, đôi mắt một mí, ngũ quan càng có vài phần hương vị của mỹ nhân phương Đông.

Cô không phải dạng vừa liếc mắt nhìn đã thấy xinh đẹp, nhưng tuyệt đối thuộc dạng dễ nhìn, càng nhìn càng có tư vị.

Diệp Thanh nhìn cô, chợt có chút thất thần.

Triệu Ninh Mạnh giơ tay hươu hươu trước mắt cậu: “Ngốc rồi?”

“Bạn gái của Ôn Hàn” - Diệp Thanh bỗng nhiên nói: “Không đẹp bằng cậu.”

Triệu Ninh Mạnh khẽ ngẩn người.

“Tôi cảm thấy cô ta kém xa cậu.” Diệp Thanh cũng là một kiểu người không biết che giấu cảm xúc, có gì nói đó của trai thẳng: “Ôn Hàn mất mù, nhưng mắt tôi không mù, cậu đẹp hơn cô ta gấp trăm lần.”

Khoé mắt Triệu Ninh Mạnh cuối cùng cũng hiện lên ý cười: “Cậu thật sự cảm thấy như vậy à?”

Diệp Thanh liên tục gật đầu: “Tôi không nói dối.”

“Nhưng cậu nói không đúng.” Triệu Ninh Mạnh chậm rãi cất bước, đi dọc theo đường biên: “Ôn Hàn không mù, cậu ấy vẫn luôn rất rõ ràng bản thân mình thích cái gì.”

“Cậu ta vẫn luôn rất thích làm liếm cầu.”

“Ừầy, cậu còn như vậy, chúng ta sẽ không thể trò chuyện nữa.” Triệu Ninh Mạnh rất bảo vệ Ôn Hàn: “Bạn học toàn trường đều xem

thường cậu ấy, nếu như cậu cũng nói cậu ấy như vậy, chúng ta không thể làm bạn được.”

Diệp Thanh lập tức làm động tác lấy tay khóa miệng.

Triệu Ninh Manh cầm ống hút, uống một ngụm trà sữa, độ ngọt vừa phải, có trân châu đường đen chuyển động nơi đầu lưỡi.

“Nghe nói cậu rất giỏi công phu, Ôn Noãn nói cậu ấy từng bị cậu đánh bại.”

Diệp Thanh đi bên cạnh cô, thành thực nói: “Cũng chỉ có một lần, cậu ấy được tổ sư gia phù hộ, có thiên phú hơn tôi.”

“Cậu cũng rất lợi hại mà.”

“Thật ra tôi thích vẽ hơn, tôi muốn thi vào Học viện Nghệ thuật.”

“Vậy sao?” Triệu Ninh Manh kinh ngạc nhìn cậu: “Không ngờ cậu còn là một họa sĩ bị công phu ngăn cản.”

“Thực ra tôi cũng có vẽ một tấm ảnh về cậu...”

Diệp Thanh đỏ mặt, đang muốn lấy ra tập bản vẽ trong túi của mình ra thì đúng lúc này, lại nghe thấy một tiếng “Tiểu Ninh”. Cậu ngẩng đầu, nhìn thấy Ôn Hàn đang đứng dưới bóng cây ngoài đường biên sân tập, vẫy vẫy tay với cô.

Nhìn thấy anh, ánh mắt Triệu Ninh Manh rõ ràng mở to hơn rất nhiều, mà đây chỉ là một biến hóa nhỏ, nhưng rơi vào trong mắt Diệp Thanh lại có chút hụt hẫng.

“Bạn thân của tôi tìm tôi rồi, có thời gian lại tán gẫu.”

“Ừm, tôi cũng trở về lớp làm bài tập đây, lớp 12 rồi cố lên.”

“Cùng nhau cố lên!”

Nói xong, cô chạy bước nhỏ tới chỗ Ôn Hàn.

Ôn Hàn nhìn thấy ly trà sữa trong tay Triệu Ninh Manh, lại nhìn Diệp Thanh đã đi xa, tự nhiên trong lòng có chút cảm giác khó hiểu.

“Cậu với cậu ta thân thiết như vậy từ lúc nào thế?”

“Bạn bè của tôi rất nhiều.” Triệu Ninh Manh đi bên cạnh anh, bức bối nói: “Đâu phải cậu biết hết bạn bè tôi đâu.”

“Sao tôi lại không biết chứ, mấy người bạn tốt của cậu, mấy người Phạm Nhu, Trương Tư Kỳ, Hứa Trì, tôi đều biết cả.”

“Tôi quen bạn mới cậu cũng biết?”

Ôn Hàn xoa xoa mũi: “Bạn mới của cậu, không phải là Ôn Noãn sao, làm sao không biết?”

“Diệp Thanh cũng là bạn mới của tôi mà.”

Ôn Hàn “ồ” một tiếng, dờn tầm mắt xuống nhìn ly trà sữa trong tay cô: “Cậu ta mua cho cậu à?”

“Đúng vậy.”

“Cậu với cậu ta mới biết nhau vài ngày, đã uống đồ của người ta, cậu cũng quá tùy tiện rồi.”

Triệu Ninh Manh đẩy nhẹ Ôn Hàn một cái: “Vậy cậu không phải là vừa mới quen bạn gái vài ngày cũng đã xếp hàng mua trà sữa cho người ta sao.”

“Cái này có thể giống nhau sao?”

“Sao lại không giống nhau, cậu đừng có mà tiêu chuẩn kép.”

“Nghe ý này của cậu, chẳng lẽ cậu ta đã phát triển thành bạn trai rồi?”

Triệu Ninh Mạnh thật sự có chút phát cáu: “Tôi phát triển thành bạn trai bạn gái với ai thì có liên quan gì đến cậu sao?”

“Đương nhiên có liên quan, bây giờ đã lên lớp 12 rồi, cậu xem cái thành tích này của cậu, tốt một nửa rồi, nỗ lực thêm chút nữa còn có cơ hội trúng tuyển. Nếu như cậu chậm trễ việc học nữa thì không đậu thì làm sao?”

Triệu Ninh Mạnh quay lưng lại, thở phì phì nói: “Mẹ tôi còn không quản tôi, cậu quản tôi học hành nữa đấy à!”

Ôn Hàn có chút nóng nảy, hai má bắt đầu đỏ lên, nói: “Tôi đương nhiên phải quản cậu, trong nhà cậu không ai quản cậu thì tôi sẽ quản cậu.”

“Quản tốt bạn gái của cậu đi!”

Nói xong cô cũng không quay đầu mà đi thẳng đến khu dạy học.

Bóng đêm dần dần lan tràn, đèn của khu dạy học cũng sáng lên, chung quanh vắng vắng tiếng của các bạn học truyền đến.

Ôn Hàn vẫn cứ để tay phải sau lưng, mang theo ly trà sữa lạnh.

...

Bắc Thành nghênh đón mùa đông lạnh lẽo nhất, trong phòng học, các bạn học lạnh đến run bần bật, vẫn cứ kiên trì chăm chú nghe giảng.

Lúc này nghe một ngày là ít đi một ngày rồi, áp lực thi đại học nặng trĩu trong lòng các học sinh lớp 12.

Thầy dạy Toán ném một viên phấn bay qua nửa phòng học, rơi thẳng vào đầu Diệp Thanh.

“Diệp Thanh, em cúi đầu làm cái gì đó?”

Diệp Thanh vội vàng xé một trang bản nháp, ném xuống dưới bàn: “Không có gì ạ.”

“Nhìn thời gian đếm ngược trên đỉnh đầu các em xem, cách kì thi đại học còn không đến hai trăm ngày nữa, từng đũa từng đũa tình tảo lại hết cho tôi!”

Ôn Noãn cúi thấp đầu, nhìn cục giấy vo tròn bên chân, nhặt lên.

Đó là một bản vẽ phác thảo, cô gái trong bức họa đang đứng trong đám người, thân hình cao ráo, ánh mắt mông lung, vẻ mặt có chút bi thương.

Vẻ mặt như vậy, nếu như bản thân không cảm nhận được thì không thể nào có thể dùng bút vẽ ra.

Ôn Noãn nhận ra được người trong bức vẽ là Triệu Ninh Manh.

Có lúc, Ôn Noãn cũng thật sự cảm thấy, Ôn Hàn đúng là không xứng với Triệu Ninh Manh.

Có điều cách nhìn của người khác là một chuyện, trong lòng mình thích lại là một chuyện khác. Triệu Ninh Manh thích Ôn Hàn, thích nhiều năm như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ được ngay chứ.

Cô lại nhìn chàng trai bên cạnh, đôi mắt đen trầm tĩnh của cậu nhìn bằng đen, tay áo vén lên, lộ ra một khủy tay gầy trắng nõn, đầu ngón tay xoay bút, viết câu được câu không.

Nhìn người mình yêu sâu sắc thích một người khác khó chịu đến cỡ nào...

Ôn Noãn nhìn chằm chằm chàng trai trước mặt, thử đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà tưởng tượng. Nếu như Giang Trác thích người khác, cô có còn thích cậu như vậy nữa hay không.

Đáp án, chắc là có.

Thích một người vốn dĩ không liên quan gì tới người đó, chỉ là do trái tim mình loạn nhịp mà thôi.

Giang Trác vẫn nghe giảng, nhưng bàn tay lại đưa xuống dưới bàn nhẹ nhàng ngoéo lấy tay cô.

Trái tim Ôn Noãn giật thót, đưa mắt nhìn cậu.

Cậu vẫn giả vờ nghe giảng, tay lại khều khều lòng bàn tay cô, sau đó nắm chặt.

Trong phòng học rất an tĩnh, chỉ có tiếng giảng bài đều đều của giáo viên.

Giang Trác nắm lấy tay cô, ngón tay vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay, động tác cẩn thận mà nhẹ nhàng.

Ôn Noãn cúi đầu, cố giữ bình tĩnh, trong lòng lại đang nhảy loạn xạ, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giáo viên dạy Toán nổi tiếng là tinh mắt, ông ấy có đôi mắt chim ưng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ai đang nghe giảng, ai đang đi dạo ở cõi thần tiên trên trời.

Lá gan của cậu cũng quá lớn rồi đấyyyyyyy!

Ôn Noãn trốn tránh, mà Giang Trác không những không buông ra, mà còn kéo tay cô, nhét vào túi áo của mình.

Trong phòng học, gió lùa vào tứ phía, tay Ôn Noãn sớm đã lạnh như băng, trong túi áo lông của cậu có thân nhiệt của cậu, trong nháy mắt hơi ấm liền bao phủ bàn tay cô, nhanh chóng lan tỏa ra.

Ôn Noãn lén nhìn cậu một cái, cậu vẫn nhìn chăm chăm bảng đen như cũ, làm bộ đang nghiêm túc nghe giảng, một tay khác còn chép bài.

Môi mỏng giương lên một độ cong không dễ phát hiện.

Tay Ôn Noãn bị cậu nắm như vậy hết một tiết, cho đến lúc hết tiết, đại diện môn toán tới thu bài tập, Ôn Noãn mới từ từ rút bàn tay trong túi áo cậu ra, luống cuống nộp bài tập.

Giang Trác lại nắm chặt tay khác của cô, sờ sờ, sau đó đặt trong lòng bàn tay ấm áp của cậu.

Ôn Noãn hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Làm việc bạn trai nên làm.”

Ôn Noãn cúi đầu mỉm cười một cái, sau đó tháo khăn quàng cổ màu đỏ của mình, choàng vào cái cần cổ trơn bóng của Giang Trác.

Giang Trác rũ mắt, nhìn cái khăn choàng đỏ rực trên cổ, hỏi: “Em lại đang làm gì đấy?”

“Làm việc bạn gái nên làm.” Ôn Noãn buộc chặt khăn quàng cổ, thắt cho cậu một cái nút.

Giang Trác cúi đầu, cánh mũi cọ lên khăn choàng trên cổ. Nó vẫn mang theo nhiệt độ cơ thể của cô, còn có hương thơm trên người cô.

“Việc bạn gái nên làm, không phải chỉ có mỗi việc cho anh cái khăn quàng cổ.”

“vậy anh còn muốn em làm gì?”

Giang Trác khoe môi nhếch nhếch, mở một cuốn sách đề thi 53 thật dày, dựng trước bàn che lại, sau đó nắm chặt tay của Ôn Noãn, kéo cô gần lại mình.

Ôn Noãn không kịp đề phòng, bị cậu kéo đến bên người, khoảng cách hai người cực kì gần, hai mặt nhìn nhau.

Một quyển sách đề thi 53, vừa khéo chắn hết phần lớn tầm mắt của các bạn học.

Hồ hấp của cô có chút dồn dập, nhưng cũng không kháng cự.

Tay Giang Trác đặt dưới cằm cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn rồi nâng cằm cô lên. Cô liền ngước mặt lên, cánh môi mềm mại gần như dán lên mặt cậu.

Ôn Noãn nghe giọng nói của các bạn học chung quanh, tim đập bùm bùm.

Cái này quá kích thích rồi!!!!

Lòng bàn tay ấm áp của Giang Trác vuốt ve cằm cô, nhẹ nhàng xoa xoa, thân người Ôn Noãn theo bản năng rụt lại phía sau: “Này.. đang ở trong lớp đó.”

“Anh biết.” Giang Trác dùng hơi thở nhẹ nhàng nói: “Chỉ một cái thôi.”

Nói rồi cậu nhắm mắt, giống như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng cắn lên môi cô.

Sau đó đúng theo lời cậu nói, chỉ một cái thôi. Cậu liền buông cô ra, đám bạn xung quanh không nhìn ra bất cứ vẻ bất thường nào của hai người.

Toàn bộ quá trình Ôn Noãn đều ngây như phỗng, mỗi lần cậu hôn cô, không có lần nào là cô tỉnh táo.

Môi dưới còn lưu lại vết tích bị cậu cọ cắn, không đau, nhưng xúc cảm lại cực kỳ rõ ràng, so với nụ hôn dịu dàng thì càng thêm khắc sâu.

Giang Trác ngồi ngay ngắn trên ghế một lần nữa, mở sách đề 53, bắt đầu làm tiếp đề Toán lúc nãy chưa giải xong.

Giống như là chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Điều chỉnh trạng thái nhanh quá!!!

Ôn Noãn ôm ngực, trái tim vẫn còn đang đập loạn xạ.

Cô liếm môi dưới của mình, lại liếc mắt nhìn cậu, tựa hồ như chưa thoả mãn.

Khóe mắt Giang Trác để ý đến động tác của cô, đưa bàn tay qua, xoa xoa đầu cô nhóc __ __

“Ngoan, làm bài tập đã, tan học tiếp tục.”

Ôn Noãn:...

Cô cảm thấy bản thân mình thật sự bị người đàn ông này ăn chắc ròi.

Chương 56: Tình cờ gặp gỡ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Buổi chiều khối 12 có một trận thi đấu bóng đá, Triệu Ninh Manh đến canteen mua nước, vừa khéo đụng mặt Tôn Nhã Văn cùng vài cô gái.

Chung quanh có một cô gái lớn tiếng nói: “Nhã Vân, sao không mua coca cho Ôn Hàn nhà cậu?”

“Uống đồ có gas không tốt cho sức khỏe, tớ khuyên anh ấy đừng uống coca nữa, anh ấy đã đồng ý từ nay về sau chỉ uống nước khoáng thôi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ôn Hàn đúng là đối xử tốt với cậu ghê á, nói gì nghe nấy, gatooooo ~.”

Triệu Ninh Manh có thể cảm nhận được ánh mắt của Tôn Nhã Vân như có như không lướt trên người mình, cô không thèm để ý đến cô ta, mua một lon coca xong thì rời đi.

Nhưng vừa đi đến cửa canteen, cô liền nghe thấy Tôn Nhã Vân nói: “Có vài người đứng là mặt dày, cứ thích mơ tưởng đồ của người khác.”

Triệu Ninh Manh hơi dừng chân, quay đầu quét mắt nhìn cô ta một cái.

“Nhìn cái gì, tôi đang nói cô đó.” Tôn Nhã Văn khoanh tay, lạnh lùng chế giễu: “Trong trường ai mà không biết, cô không có ý tốt với Ôn Hàn nhà tôi.”

Chung quanh đã tụ tập không ít người, Triệu Ninh Manh là một cô gái rất trọng thể diện, không muốn xảy ra tranh chấp với Tôn Nhã Vân ở ngay chỗ này liền tăng tốc rời đi.

Tôn Nhã Vân lại nghĩ cô chột dạ, bước nhanh tới chặn trước mặt cô, không cho cô bỏ đi –

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Triệu Ninh Manh, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là cô tránh xa bạn trai tôi ra một chút, đừng có tự rước lấy nhục.”

Triệu Ninh Manh lạnh lùng nói: “Tôi đã rất lâu không gặp cậu ấy rồi, sau khi hai người yêu nhau, tôi cũng chưa bao giờ chủ động tìm cậu ấy.”

“Cô còn nói không có, lần trước lần anh ấy không chỉ mua một ly trà sữa, miệng thì nói là mình uống, nhưng trước giờ anh ấy đều không uống trà sữa, cô còn dám nói không phải là mua cho cô!”

Triệu Ninh Manh thản nhiên nói: “Cô hiểu lầm rồi, cậu ấy không đưa cho tôi, có thể là cho em gái cậu ấy.”

“Nếu như không phải mua cho cô thì tại sao anh ấy lại ấp a ấp úng không dám thừa nhận?”

"Có lẽ là sợ cô không vui thôi."

Thái độ bình thản của cô càng lúc càng chọc giận Tôn Nhã Vân, cô ta tức giận nói: “Triệu Ninh Manh, cô cho rằng cô hiểu anh ấy hơn tôi?”

“Tôi không nói vậy.” Triệu Ninh Manh nhìn cô ta, nói: “Nhưng bây giờ tôi cảm thấy, có lẽ cô cũng thật sự không hiểu Ôn Hàn lắm.”

Anh là một người rất tốt, rất lương thiện, chỉ là không thích cô mà thôi, nhiều năm như vậy anh chưa từng thích cô, sau này có lẽ cũng

sẽ không thích.

Ánh sáng trong mắt Triệu Ninh Manh ngày càng ảm đạm, đẩy Tôn Nhã Vân ra, xoay người rời khỏi đó.

“Không phải cô nhìn trúng nhà Ôn Hàn có tiền nên vẫn nhất quyết bám dính lấy anh ấy không chịu buông, cô có còn biết xấu hổ nữa hay không?” Thanh âm của Tôn Nhã Vân ở phía sau sắc bén khó nghe: “Anh ấy không thích cô, sao cô cứ sống chết dây dưa như vậy?”

Lòng bàn tay của Triệu Ninh Manh đột nhiên nắm thành nắm đấm, quay đầu lạnh lùng quét mắt nhìn Tôn Nhã Vân một cái: “Là bởi vì trong lòng cô nghĩ như vậy, cho nên mới cảm thấy toàn bộ thế giới này đều nghĩ như vậy, có đúng không?”

“Cô...” Tôn Nhã Vân như bị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận, sắc mặt đỏ bừng, đi đến trước mặt Triệu Ninh Manh, giơ tay lên muốn cho cô biết tay

Có điều cánh tay giơ lên còn chưa hạ xuống, tay cô ta đã bị người giữ lấy.

Triệu Ninh Manh quay đầu liền nhìn thấy Diệp Thanh.

Ánh mắt cậu lạnh lùng, hoàn toàn khác với người ôn hoà khiêm tốn làm bạn với cô thường ngày.

Tôn Nhã Vân nhìn thấy Diệp Thanh, trong lòng cũng có chút dè chừng. Bình thường cậu ta chơi rất thân với Giang Trác, tính cách hướng nội, cũng chưa từng kết bạn với các bạn học nữ trong trường, trên người lại có công phu tốt, thuộc kiểu người hung dữ không nói nhiều, tụi con gái còn rất sợ cậu ta.

“Diệp Thanh, không lẽ cậu còn muốn đánh con gái sao?”

Vừa đúng lúc này, Ôn Hàn biết tin liền bỏ trận đá bóng, vội vàng chạy qua, ngăn trước mặt Tôn Nhã Vân: “Diệp Thanh, dừng tay.”

Diệp Thanh nhìn Ôn Hàn một cái, bỗng nhiên có chút hoài niệm những ngày đầu Ôn Noãn giả trai.

Em gái cậu ta thông minh hơn nhiều.

Triệu Ninh Manh kéo tay áo của Diệp Thanh, Diệp Thanh đành nặng nề buông Tôn Nhã Vân ra.

Tôn Nhã Vân vội vàng trốn sau lưng Ôn Hàn, nức nở nói: “Ôn Hàn, anh đã tới rồi, được, hôm nay chúng ta nói rõ ràng mọi chuyện đi.”

“Nói cái gì?”

“Em với Triệu Ninh Manh, anh bắt buộc phải chọn một người.”

Ôn Hàn có chút không nói nên lời: “Em nói bậy bạ cái gì thế hả? Cậu ấy là bạn từ nhỏ đến lớn của anh.”

“Em biết cô ta là bạn anh, nhưng mà anh hỏi các bạn trong trường xem, ai mà không biết cô ta thích anh, em không tài nào chịu nổi bạn trai mình bị người khác tư tưởng.”

Triệu Ninh Manh đột nhiên bị nói trắng ra tâm sự, hai má bắt đầu nóng lên, không dám ngẩng đầu lên nhìn Ôn Hàn.

“Nếu như anh muốn làm bạn với cô ta, vậy thì chúng ta chia tay đi!” Thái độ của Tôn Nhã Vân vô cùng kiên quyết: “Anh bắt buộc phải chọn một người.”

“Em đừng có vô cớ gây sự nữa được không?”

“Em thấy là anh căn bản là không nỗ lực thì có.”

“Không cần cậu ấy chọn.” Triệu Ninh Mạnh vẫn luôn không nói gì bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Ôn Hàn: “Nếu như bạn gái cậu đã không thích, vậy thì tuyệt giao đi.”

Trong lòng Ôn Hàn bỗng giật thót: “Cậu... cậu nói cái gì?”

Vành mắt Triệu Ninh Mạnh ửng đỏ, trong mắt đầy quyết tâm: “Tôi vẫn chưa đáng thương đến mức bị cậu chủ động bỏ rơi, vì vậy, tuyệt giao đi.”

Nhiều năm như vậy, đủ rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, nhân lúc đầu óc Ôn Hàn còn đang trống rỗng, không nhìn anh nữa, quay người rời đi.

“Triệu Ninh Mạnh!” Ôn Hàn hậu tri hậu giác há miệng hét lớn: “Cậu nói tuyệt giao là tuyệt giao đấy à. Tôi không đồng ý! Đơn phương tuyệt giao thì không tính!”

Triệu Ninh Mạnh không quay đầu nhìn anh thêm lần nào nữa, mà sắc mặt Tôn Nhã Vân bên cạnh anh đã trắng bệch: “Ôn Hàn, anh... anh có ý gì?”

Ôn Hàn nhìn bóng lưng cô gái vừa rời đi, trong lòng giống như bị gai đâm, vô cùng khó chịu.

Bọn họ không chỉ có quan hệ bạn bè, mà còn là bạn bè từ nhỏ đến lớn. Anh đã nhìn cô từ một cô bé béo mũm mĩm đến lúc thành một thiếu nữ mảnh khảnh xinh đẹp trưởng thành của hiện tại.

Bây giờ cô nói tuyệt giao là tuyệt giao được ngay, Ôn Hàn cảm thấy lỗ tai mình như bị người ta khoét mất một lỗ, chỗ nào cũng không đúng.

“Anh nói gì đi chứ.” Tôn Nhã Vân đứng dưới ánh mắt của bạn học chung quanh, cảm thấy bản thân không còn chút mặt mũi nào nữa,

đẩy anh một cái: “On Hàn, nếu anh đã không nở như thế, vậy thì chúng ta chia tay đi!”

“Được.”

Lần này, Ôn Hàn trả lời vô cùng sáng khoái, đến mức Tôn Nhã Vân còn tưởng mình nghe nhầm, ngây như phỗng không kịp phản ứng.

“Anh... anh nói cái gì?”

Ôn Hàn thu hồi ánh mắt, lúc nhìn lại Tôn Nhã Vân, biểu cảm lạnh lùng, gằn từng chữ một - -

“Chia tay.”

.....

“Vì vậy, cậu thật sự từ mặt anh rồi?”

Trong tiệm trà sữa, Ôn Noãn ngậm ống hút, không dám tin nhìn Triệu Ninh Manh: “Sau đó cũng không liên lạc gì luôn?”

Triệu Ninh Manh mặc một chiếc áo lông cổ cao màu đỏ, ngồi bên cửa sổ, ánh nắng chiếu lên người cô, trông rất có tinh thần.

Cô lắc lắc ly trà sữa trong tay, “Ừ” một tiếng.

Ôn Noãn nghi ngờ nói: “Nhưng mà anh ấy đã chia tay với Tôn Nhã Vân rồi, là vì chuyện hôm qua đó.”

Triệu Ninh Manh hút một ngụm trân châu, nghe cô nói vậy cũng không có phản ứng gì: “Cậu ấy chia tay là chuyện của cậu ấy, tuyệt giao là chuyện của tớ.”

Ôn Noãn than thở: “Hai người làm bạn bè biết bao nhiêu năm như vậy, chỉ vì một Tôn Nhã Vân mà thành ra thế này, thật đáng tiếc.”

“Không phải vì Tôn Nhã Vân.” Triệu Ninh Manh nhai đám trôn châu, nói: “Là bản thân tớ không muốn cứ tiếp tục như vậy nữa, không muốn tiếp tục lừa mình dối người nữa. Thật ra Tôn Nhã Vân nói rất đúng, tớ chỉ dựa vào cái danh bạn bè để ở bên cạnh cậu ấy, thỏa mãn với một chút xíu lòng tốt cậu ấy dành cho tớ, rất hèn mọn.”

Ôn Noãn nhẹ nhàng nắm tay cô.

“Nếu như không rời đi, có lẽ cả đời này tớ đều không thể buông bỏ, tương lai nhìn cậu ấy kết hôn sinh con, còn tớ thì cô độc đến già, nghĩ thôi cũng đã thấy khó chịu.”

“Sự phụ tớ thường nói, người trẻ tuổi chúng ta cứ luôn treo cái từ cả đời bên miệng, thật ra một đời người, rất dài rất dài, ai có thể chắc chắn sẽ yêu vĩnh viễn một người không thay lòng chứ.”

“Vậy cậu sẽ thay đổi sao?” Triệu Ninh Manh hỏi Ôn Noãn: “Tình cảm của cậu đối với Giang Trác sẽ thay đổi sao?”

Ôn Noãn bỗng nghẹn lời.

Tuy là cô đang an ủi Triệu Ninh Manh, nhưng thực ra, bản thân cô cũng không tin.

Một đời người thực sự rất dài, nhưng lời hứa thuở niên thiếu, ít nhiều gì vào thời khắc hứa hẹn, đều sẽ kiên định hết lòng tin theo.

“Tớ sẽ không thay đổi.” Cô nghiêm túc nói: “Tớ sẽ yêu anh ấy cả đời.”

Triệu Ninh Manh cười cười: “Tớ cũng luôn nghĩ như vậy, nhưng bây giờ tớ không muốn như vậy nữa, có lẽ buông bỏ là lựa chọn tốt hơn.”

Ôn Noãn vỗ vỗ vai cô: “Tuy rằng tớ thật sự rất muốn cậu làm chị dâu của tớ, nhưng mà tớ càng hy vọng cậu có thể tìm thấy hạnh

phúc của chính mình, đúng rồi, tớ lén nói cho cậu biết, nhà Diệp Thanh cực kỳ có tiền đó.”

Triệu Ninh Manh chớp chớp mắt: “Lái lựa quá.”

“Cậu không nhìn ra đúng không, cậu ta bình thường có hai cái áo thun đổi tới đổi lui, nhưng mà tên nhóc này thật sự là xứng danh phú nhị đại [1], vừa có tiền vừa có thể đánh nhau.” Ôn Noãn tiến sát tới Triệu Ninh Manh: “Lại lén nói cho cậu, cậu ta cũng có cơ bụng sáu múi đấy.”

[1] Thế hệ giàu có đời thứ hai

“Vậy thì quả thật cậu ấy có chút lợi hại đấy.” Triệu Ninh Manh gật đầu: “Có điều sao cậu nói với tớ cái này?”

Ôn Noãn cười cười, đang muốn nói tiếp thì bỗng nhiên có người ngắt lời cô: “Xin hỏi em là Ôn Noãn sao?”

Ôn Noãn ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt đứng trước mặt mình. Người đàn ông mặc một cái áo khoác màu xanh đậm, vóc dáng rất cao, thân hình thẳng như bút chì, ngũ quan đoan chính, ánh mắt sáng ngời có thần.

“Chính là tôi.”

“Tôi là cảnh sát Trình.” Anh ta mỉm cười giới thiệu bản thân: “Tôi có thể xem là bạn của Giang Trác.”

Thật ra ngay từ lúc Ôn Noãn vừa nhìn thấy anh ta, trong lòng đã có chút linh cảm, mặc dù ăn mặc đơn giản, nhưng khí chất đặc thù của anh ta thì không có cách nào che giấu được.

“Tiểu Noãn, tớ về lớp trước đây.” Triệu Ninh Manh rất có mắt nhìn, tạm biệt Ôn Noãn rồi rời đi.

Cảnh sát Trình ngồi xuống vị trí của cô ấy: “Tôi mời em một ly nhé.”

“Không cần.” Ôn Noãn lắc lắc ly trà sữa trong tay: “Tôi đã uống rất nhiều rồi, cảnh sát Trình tìm tôi có chuyện gì sao, anh cứ nói thẳng đi.”

“Vậy thì tôi đi thẳng vào vấn đề.” Trình cảnh quan cười cười, thẳng thắn nói: “Hy vọng em có thể đồng ý cho Giang Trác đến trường cảnh sát.”

“Giang Trác là người rất có năng lực, không nên chỉ làm một vật tô điểm trong cuộc sống tương lai, hoặc chỉ là một tài năng trong ánh mắt, cậu ấy có một thế giới rộng lớn hơn.”

Ôn Noãn đã đoán ra được ý đồ cảnh sát Trình đến đây, cô nói: “Nhưng anh ấy hẳn là muốn thi đại học, học đại học.”

“Giống như tất cả những người khác?” Trình cảnh quan ngắt lời cô: “Học một nghề hot, tương lai tìm một công việc tốt, kiếm tiền mua nhà, sau đó kết hôn, sống những ngày tháng bình thường đến già.”

“Bình thường có gì không tốt sao?” Ôn Noãn nhìn cảnh sát Trình, nói: “Trong võ lâm có biết bao nhiêu cao thủ, bọn họ đều là người bình thường, sống cuộc sống bình thường của mình. Sư phụ tôi nói, học công phu không phải vì tàn nhẫn tranh đấu, mà để nội tâm bình tĩnh.”

“Em chắc chắn, cậu ấy thật sự bình tĩnh sao?”

Một câu của cảnh sát Trình khiến Ôn Noãn nghẹn lời, cô nắm ly trà sữa trong tay, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Lúc nhỏ Giang Trác đã từng vào tù một lần, lúc đó, cậu ấy đã làm một cậu bé bị mù.”

“Tôi từng nghe nói tới, anh ấy có một quá khứ rất không tốt.”

“Nhưng mà em có biết đứa trẻ đó đã làm gì không?”

Ôn Noãn lắc đầu.

“Hôm đó là cá tháng tư, bọn con trai đùa dai, lấy keo 502 dán vào mắt của một cô bé, khiến cô bé mù vĩnh viễn.”

Ôn Noãn không dám tin nhìn cảnh sát Trình, không tưởng tượng nổi, đứa bé choai choai như vậy lại có thể làm chuyện đáng sợ đến thế.

“Ban đầu lúc tôi làm liệu pháp tâm lý với Giang Trác, cậu ấy không hề nói chuyện này ra, chỉ nhìn chăm chăm vào quân hàm trên cánh tay tôi rất lâu, sau đó hỏi tôi một câu.”

Ôn Noãn bị cảnh sát Trình chậm chậm kể chuyện thu hút rồi, nôn nóng muốn biết thêm nhiều chuyện liên quan đến Giang Trác, quá khứ của cậu. Từ trước đến giờ cậu đều tránh không nhắc đến chuyện thời thơ ấu, trong lòng cậu những chuyện đó đều yên lặng không muốn người khác biết...

Cảnh sát Trình gọi ly trà sữa, lúc anh ta lấy trà sữa trở về, đâm ống hút vào trong màng bọc miệng ly...

“Cậu ấy hỏi tôi, có phải đeo cái này lên là có thể bảo vệ người khác. Mà tôi nói cho cậu ấy, trước khi bảo vệ người khác, cần phải học cách bảo vệ chính mình trước.”

“Vì vậy...”

Cảnh sát Trình nghiêm túc nói: “Vì vậy cậu ấy học kỹ năng, không phải chỉ vì chơi cho vui thôi đâu.”

“Nhưng mà sức khỏe của anh ấy không tốt.” Ôn Noãn khẽ lắc đầu: “Ngay cả việc đánh nhau với người khác anh ấy cũng đánh không thắng, căn bản không hợp làm cảnh sát.”

“Nhưng cậu ấy có thể trở thành lính bắn tỉa. Em biết muốn bồi dưỡng một lính bắn tỉa khó thế nào không, cậu ấy sẽ thành người ưu tú nhất, cậu ấy có thể cứu rất nhiều người, rất nhiều người.”

Ôn Noãn hơi nhú mào, trầm giọng nói: “Anh ấy... có lựa chọn của mình.”

“Cậu ấy đã chọn em.”

Cảnh sát Trình nhìn Ôn Noãn: "Mà tôi cũng tin, đây là lựa chọn từ trong nội tâm của cậu ấy, bởi vì trước khi có em, cậu ấy cô độc quá lâu rồi. Nhưng mà, tôi cũng hy vọng em có thể giúp cậu ấy lựa chọn tương lai cậu ấy mong muốn nhất.”

Tức ra khoảng thời gian này, Ôn Noãn vẫn luôn không ngừng hồi tưởng lại về cái ngày bên bờ sông ấy.

Các chàng trai đề cập đến chuyện tương lai, đều rất khí phách hăng hái, hài lòng mãn nguyện. Khi đó, Giang Trác thật sự đang cười, đáy mắt đen nhánh rực rỡ giống như ánh sao trời.

Ôn Noãn cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao mấy ngày nay trong lòng cô lại cảm thấy có cái gì đó nghẹn lại, nuốt không xuống, phun không ra.

Thực ra bây giờ cô đã nhìn ra rồi, Giang Trác không phải giống như lời cậu nói, học trường đại học nào cũng được, học ngành gì cũng không thành vấn đề.

Chính là bởi vì không phải cái bản thân muốn nhất, cho nên mới cái nào cũng được.

Giống như cảnh sát Trình đã nói, Giang Trác chỉ là chọn cô mà thôi, vậy cô có phải nên vì cậu mà chọn một cho cậu tương lai cậu mong muốn nhất hay không.

Nhưng mà chỉ cần vừa nghĩ đến cậu sẽ đi xa, trong lòng Ôn Noãn liền khó chịu khổ sở.

Bên ngoài cửa sổ mưa rơi rả rích, một tia sấm sét nặng nề vang lên, gió thổi bức màn cửa sổ nhẹ nhàng bay bay, Ôn Noãn mang dép lê, đi đến bên cửa sổ nhìn.

Mưa rất to, thỉnh thoảng có tia chớp màu trắng xẹt qua đường chân trời, tiếng sấm nổ không ngừng.

Trời mưa to như vậy, trong lòng Ôn Noãn dâng lên một xúc động mãnh liệt muốn nhìn thấy cậu. Cô mặc quần áo vào, cầm cây dù đen ra cửa, gọi một chiếc taxi ven đường. Nửa tiếng sau đã đến cửa nhà Giang Trác.

Cửa lớn tứ hợp viện buổi tối không đóng, ngày thường buổi tối Ôn Noãn đều trực tiếp đi vào, nhưng ai ngờ hôm nay lại đóng.

Ôn Noãn đứng dưới mái hiên trước cửa một hồi. Vốn dĩ cô nghĩ, nếu cậu còn chưa ngủ, lúc đi ra cửa nhìn thấy cô, có khi nào sẽ rất mừng rỡ hay không.

Có điều năm phút sau, Ôn Noãn co ro người trong cơn gió lạnh, nhìn ống quần đã hoàn toàn ướt nhẹp, cảm thấy hành động của mình cực kỳ ngu ngốc.

Mưa lớn như vậy, tên kia khẳng định đã chui vào trong chăn ngủ rồi, cô vậy mà còn nghĩ hai người tâm linh tương thông tình cờ gặp gỡ trong cơn mưa xối xae.

Có phải đầu óc bị gió lạnh thổi hư rồi không hả???

Ôn Noãn lấy di động ra, gọi điện thoại cho Giang Trác.

Ai ngờ, bên kia điện thoại truyền lại hai tiếng tút tút báo máy bận -

-

“Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.”

Tắt máy?

Tắt máy!!!

Ôn Noãn buông điện thoại, bỗng nhiên cảm giác có chút không còn gì để lưu luyến.

Không lẽ thật sự ngủ rồi sao? Có điều bình thường cậu ngủ hình như đâu có thói quen tắt máy, có lúc nửa đêm Ôn Noãn gọi điện thoại, cho dù ngủ rồi cậu cũng bắt máy.

Cô đứng dưới mái hiên, ống quần ướt sũng, suy nghĩ có nên gọi cho Diệp Thanh, bảo cậu ta xuống mở cửa hay không, nhưng mà nghĩ lại một chút, chuyện này nếu để Diệp Thanh biết được, nửa năm tiếp theo, mỗi ngày cô nhất định sẽ không thoát khỏi cảnh bị chế giễu.

Ôn Noãn buông di động, cầm cái dù bên cạnh, đang chuẩn bị rời đi thì nơi cửa ngõ không xa, một bóng màu đen chầm chậm đi tới.

Ôn Noãn nhìn cậu.

Cậu từ ánh đèn đường bước qua đây, cầm cây dù đen, ánh đèn đường lem nhem che bên ngoài cây dù, khuôn mặt anh tuần chôn vùi trong bóng tối.

Mưa to lộp độp trên tán dù, phát ra âm thanh nặng nề. Ôn Noãn đứng lên, bốn mắt nhìn nhau mấy giây.

Giang Trác cau mày, thời gian mấy giây kia cậu hoàn toàn không kịp phản ứng, vì sao trời mưa to như vậy, cô nhóc này lại đáng thương ngồi xổm trước cửa nhà cậu.

Nhưng mà còn chưa đợi cậu mở miệng nói chuyện, Ôn Noãn bỗng chạy ủa vào trong cơn mưa, chạy đến phía cậu, chúi đầu vào

trong lòng cậu.

Trái tim Giang Trác bỗng như ngừng đập.

Ôn Noãn cũng không biết tại sao, đột nhiên rata tủi thân, tay nắm chặt góc áo cậu, dán mặt vào lồng ngực cậu, nhẹ nhàng nức nở khóc một hồi.

Giang Trác nhìn cô gái đang dán vào ngực mình, cau mày: “Ôn Hàn ăn hiếp em hả?”

Ôn Noãn lắc đầu, cô cũng không biết sao tự nhiên mình lại khóc, vì sao lại cảm thấy tủi thân.

Có lẽ là vì trong lòng đã nghĩ đến cảnh ly biệt rất nhiều lần, không có gì bất ngờ mỗi một lần đều cảm thấy ruột gan đứt từng khúc.

Thật không nổi.

Giang Trác một tay cầm dù, tay kia ôm lấy lưng cô, vỗ nhẹ.

“Tại sao anh tắt máy?” Cô khịt mũi, nhỏ giọng hỏi.

Giang Trác nói: “Sấm sét, tắt máy an toàn.”

“Anh không được tắt máy, không được để em không thể liên lạc với anh.”

“Được.”

“Đã muộn như vậy, lại còn mưa, anh ra ngoài làm gì?” Cô có chút ngệt mũi, âm thanh nghe cứ đục đục.

“Mua pin.” Giang Trác bình tĩnh giải thích nói: “Đèn chiếu sao hết pin rồi.”

Ôn Noãn ở trong lòng cậu chùi nước mắt vào cổ áo cậu, cảm thấy hành động đêm nay của mình, thật khờ.

“Bây giờ đến lượt anh hỏi em, mưa lớn như vậy, tại sao em lại đến đây?”

Ôn Noãn cúi đầu trầm mặc rất lâu, nhìn cậu, nói: “Là vì em có chuyện muốn nói với anh.”

Giang Trác cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen nhánh biến thành dịu dàng, giơ tay phũ phũ nước mưa trên tóc cô.

“Có lời gì không thể để ngày mai nói sao, nhất định phải trong thời tiết như vậy chạy đến đây?”

“Em cứ... cứ muốn nói với anh bây giờ đó.”

Ôn Noãn mím môi, một câu “Anh có thể làm tất cả những chuyện anh muốn làm,” kia tới cổ họng nhưng lại không có cách nào nói nên lời.

Ôn Noãn cắn chặt răng, chần chừ một lúc, nước mắt lại lăn xuống.

Nói không được...

Giang Trác nhíu mày, nói: “Ôn Noãn, dám ngoại tình, đánh gãy chân.”

Ôn Noãn ngẩn người, chớp chớp mắt, nhìn cậu: “Em... Ngoại tình? Em ngoại tình lúc nào?”

“Không ngoại tình thì em khóc cái gì?”

“...”

Bi thương ập ủ trong lòng lập tức bị cậu đánh bay, lúc này muốn thương cảm cũng thương cảm không nổi.

“Anh nghe ai nói em ngoại tình?”

“Nhóm shipper trong trường của Diệp Thanh, có người nhìn thấy em uống trà sữa cùng người đàn ông kỳ quái.”

“Em không có.” Ôn Noãn nhìn cậu một cái, nhỏ giọng giải thích nói: “Không phải người đàn ông kỳ quái nào, mà là...”

“Là ai?”

Ôn Noãn ngừng một chút, không nói chuyện cảnh sát Trình đến tìm cô ra: “Một người bạn quen biết mà thôi.”

Giang Trác cũng chỉ nói đùa, không thật sự nghi ngờ cô, nếu như một chút tin tưởng cơ bản này cũng không có, con nhóc Ôn Noãn này lại một mình đi làm cái “Thu hoạch nhân tâm kế”, vậy thì về sau cậu sẽ phải ăn đủ.

“Anh đưa em về nhà, có chuyện gì ngày mai rồi nói.” Giang Trác ôm vai Ôn Noãn, che dù cho cô.

Ôn Noãn không động đây, nắm chặt góc áo cậu: “Em không dễ gì mới đến đây, anh lại đưa em trở về?”

Cô trề môi: “Em chờ anh rất lâu rồi đó.”

Giang Trác cong cong khoé môi, cười cười: “Đừng nói là em muốn theo anh vào nhà nha.”

“Em không thể theo anh vào nhà sao?” Ôn Noãn nhìn lâu nhỏ đối diện, bán than nói: “Em ướt hết rồi, lạnh quá.”

Hô hấp Giang Trác nặng nề, nhìn cô gái, có chút do dự.

“Em còn có chuyện muốn nói với anh.” Cô bước tới, lắc lắc tay cậu: “Không phải anh thật sự muốn đuổi em đi chứ?”

“Không đi cũng được.”

Giang Trác đưa tay mò chìa khóa: “Nhưng mà, em phải tự gánh lấy hậu quả.”

Chương 57: Không sợ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong phòng, Giang Trác mở tất cả đèn lên.

Ôn Noãn thay đồ ướt ra, thuận tiện tắm nước nóng cho thoải mái. Sau đó cô mặc áo hoodie dài tay cũ của cậu, ngoan ngoãn vắt chéo chân ngồi trên sofa xem tivi.

Ánh mắt lúc có lúc không nhìn bóng lưng đĩnh đạc của cậu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tên này miệng thì nói cô tự gánh lấy hậu quả, kết quả vừa trở về liền ngồi vào bàn học bắt đầu làm bài tập, đến nhìn thẳng cô cũng không thèm.

“Chém gió” rất vui sao?

Cô nằm trên ghế sofa, hai tay gối sau đầu, nhìn trần nhà đến phát ngốc.

Hiện tại có thể ở bên nhau thì cố gắng tận dụng thời gian ở bên nhau nhiều một chút.

Cô vẫn luôn chờ cậu làm xong bài tập, sau đó nghiêm túc nói chuyện với cậu, nói hết suy nghĩ của mình cho cậu nghe.

Có điều đợi một lúc lâu, thấy cậu làm xong đề thi tiếng Anh, lại cầm lấy một trang đề Toán ra, làm liên tục

“Giang Trác.” Ôn Noãn không nhận được gọi cậu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giang Trác vừa viết phương trình trên giấy nháp, vừa trả lời: “Ừm.”

Ôn Noãn nhìn cậu không tập trung như vậy liền trở người, kéo dài âm thanh, gọi: “Anh trai ~~.”

Cây bút trong tay Giang Trác ngừng một chút, hai tiếng “Anh trai” khiến tim cậu bùng nổ.

Cậu hít một hơi thật sâu sâu, điều chỉnh lại mạch suy nghĩ, rồi tiếp tục tính toán.

“Anh còn chưa làm bài tập xong sao?” Ôn Noãn nằm sấp trên ghế sofa, hỏi.

“Làm xong rồi.” Giang Trác trả lời: “Đang làm bài đề mô phỏng.”

Ôn Noãn ngồi dậy nói: “Anh đã đứng nhất khối rồi, còn phải cố gắng vậy nữa à.”

Cũng không phải Giang Trác nhất định phải làm đề ngay lúc này, chỉ là cậu bắt buộc phải làm cái gì đó để phân tán lực chú ý.

Trong lớp tuy sớm chiều ở cạnh nhau, nhưng đầu sao thì chung quanh cũng có rất nhiều bạn học. Nhưng lúc này hai người lại đơn độc ở chung một phòng, bất luận thế nào thì Giang Trác cũng không cách nào tĩnh tâm được.

Cho dù con nhóc này không nhúc nhích, chỉ ngồi bên đó xem tivi, cũng đã cực kỳ kích thích cậu.

Cô lại tự hỏi tự đáp nói: “Cũng đúng, anh đứng nhất khối chắc hẳn là phải cố gắng hơn những người khác rồi.”

Giang Trác tùy tiện nói: “Đề hơi khó.”

Ôn Noãn mang dép, đi tới, dựa sát bên cạnh cậu, cúi xuống xem đề: “Để em xem xem, cái đề gì mà có thể làm khó anh trai chúng ta

đây.”

Cô sát lại gần, Giang Trác liền ngửi được mùi hương sữa tắm ngọt ngào thanh đậm trên cổ cô, toàn bộ eo cô dựa vào người cậu, tay cũng mềm mại đặt trên vai cậu.

Toàn bộ ngũ giác của Giang Trác đều bùng nổ.

“Đề này... Anh xác định rất khó sao?” Ôn Noãn cầm bút trong tay, thuận tay viết mấy cái biểu thức số học trên giấy: “Làm thế này không phải là giải được rồi à?”

Nhưng cô còn chưa dứt lời, toàn bộ cơ thể đã bị cậu ôm ngang lên, đặt trên đùi.

Ôn Noãn thềm giật mình, còn chưa kịp phản ứng, tay Giang Trác đã đặt ở sau lưng cô, kéo cô vào lòng, ngẩng đầu hôn lên.

Nụ hôn này bạo hơn nhiều so với chuồn chuồn lướt nước trong quá khứ, trong liếc/m lá/p mang theo ý cắn xé, đầu lưỡi không an phận đảo qua hàm răng cô.

Ôn Noãn bất giác đóng chặt khớp hàm, mà cậu như không sốt ruột, từng chút từng chút, dùng sự dịu dàng hòa tan cô, cuối cùng... hàm răng hé mở, cậu thuận thế luồn vào.

Hai má và hai bên tai cô đều đỏ bừng, nhỏ giọng ngâm nga, âm thanh mềm mại nũng nịu. Giang Trác mặc một chiếc áo len cổ tròn màu trắng gạo, cổ áo bị cô nắm đến nhăn nhúm.

Giang Trác nắm lấy tay cô, vòng qua cổ mình, để cô ôm cổ mình, làm một loại tư thế càng ám muội, hôn môi cô.

Cánh môi dán sát vào nhau, mang theo triền miên cùng nh* c dục chiếm hữu mãnh liệt.

Ôn Noãn có chút không thở nổi, hô hấp hỗn loạn. Giang Trác rút cuộc cũng ngừng vài giây để cô hít thở, sau đó lại lập tức cắn môi dưới cô, mút vào.

Tay Ôn Noãn chắn trước ngực cậu, khẽ đẩy ra: “Anh cắn em đau...”

“Anh không dùng lực.”

Cậu làm gì dám dùng lực.

“Nhưng mà cắn đau rồi.” Ôn Noãn có chút tủi thân lẩm bẩm: “Anh ăn hiếp người ta.”

Giang Trác ngừng một lúc, nói: “Anh đánh không lại em, em không thích thì đẩy anh ra đi.”

Ôn Noãn ngồi trên đùi cậu, tay còn ở trên vai cậu, khuôn mặt đỏ bừng còn đang vùi vào cổ cậu, thấp giọng nói: “Anh biết rõ là em không nỡ nên mới ăn hiếp người ta.”

Giọng nói của cô mềm mại yếu điệu, mang theo sự thẹn thùng của con gái.

Tim Giang Trác tan chảy, hôn lên vành tai cô, lông mi Ôn Noãn run rẩy, không tự chủ được mà rùng mình _

“Anh trai.”

Giọng cậu trầm thấp, khàn khàn: “Em gọi anh là cái gì?”

“Anh đừng như vậy, thật là.”

“Gọi thêm tiếng nữa.”

“Anh trai.”

Từ nhỏ đến lớn Giang Trác đã vô số lần khát vọng nghe thằng nhóc kia gọi một tiếng anh trai, cậu cũng vô số lần ảo tưởng, có lẽ mình cũng có thể làm một người anh trai tốt.

“Anh trai.” Ôn Noãn ở bên tai cậu khẽ gọi: “Anh trai, những việc anh muốn làm, em vẫn sẽ luôn ở phía sau anh, bảo vệ anh.”

Giang Trác bỗng ngừng lại, mở to mắt, con ngươi đen nhánh mang theo một tia hoang mang.

Cô gái nhỏ ngồi trong lòng cậu, gương mặt ửng đỏ, nhìn cậu, nhỏ giọng nói: “Em đã suy nghĩ kỹ rồi, em không thể cứ giữ khư khư anh ở bên người, làm như vậy quá ích kỷ.”

Khóe mắt Giang Trác cong cong, cười nói: “Nếu anh không cam tâm tình nguyện, không ai có thể giữ anh lại được.”

Giữ cậu ở bên cô cả đời, ngấm lại hình như cũng không tệ lắm.

Thật ra trong lòng Ôn Noãn vẫn có chút khổ sở, nhưng nghe được cậu nói như vậy, suy nghĩ trong lòng càng thêm kiên định, cô nựng khuôn mặt cậu, mạnh mẽ lắc đầu: “Không, em không muốn giam cầm anh.”

Cô thích chàng trai tùy tiện phóng túng lúc mới gặp kia, chàng trai lúc cười rộ lên thì mọi thứ đều như phát sáng.

Giang Trác phát hiện cô rất nghiêm túc nói chuyện này, nụ cười trên mặt dần dần sa sầm xuống.

Cậu không nói gì cả, đứng lên đến bên cửa sổ, nghe tiếng tí ta tí tách của mưa rơi, trầm mặc một hồi.

Ôn Noãn đi đến bên cạnh cậu, cùng cậu ngắm nhìn cơn mưa lớn bên ngoài cửa sổ: “Anh muốn đi không?”

Giang Trác đang muốn mở miệng, cô gái liền dụi trán vào cánh tay cậu: “Không được gạ em.”

Ánh mắt Giang Trác nheo lại, trong ánh sáng của đèn đường dưới cơn mưa, nhìn cậu vô cùng dịu dàng.

“Anh muốn đi.”

Những lời này cậu nói rất kiên định, lòng bàn tay bắt giắc cuộn thành nắm đấm: “Anh muốn đi.”

Một đoạn thời gian rất dài, cậu cảm thấy, có lẽ thế giới này sẽ không có gì tốt đẹp, cho đến khi cô gái nhỏ này lổm mẫm xông vào trong sinh mệnh của cậu.

Là cô khiến cậu cảm thấy, có lẽ thế giới còn có thể trở nên tốt hơn một chút.

.....

Một đêm kia, mưa to tầm tã cả đêm, Ôn Noãn không rời đi. Cô dựa vào bờ lưng rộng lớn, cường tráng của Giang Trác, nhắm hai mắt lại.

Ngủ ở bên người cậu, Ôn Noãn cảm thấy an toàn hơn bất cứ lúc nào.

“Anh trai, ngủ ngon.”

Hình như cậu có ý lảng tránh cái gì đó, không đáp lại cô, không biết qua bao lâu, Ôn Noãn nửa mê nửa tỉnh cảm nhận được chàng trai bên cạnh xoay người lại, từ phía sau vòng qua ôm toàn bộ người cô, mặt dán vào sau cổ cô.

Hô hấp nóng ẩm phả vào tai cô.

Cô khẽ nói mớ: “Giang Trác, em mua đèn chiếu sao cho anh, sau này trời có mưa anh cũng sẽ không sợ nữa.”

“Anh không sợ.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn của chàng trai vang lên.

Ôn Noãn muốn mở mắt, nhưng cơn buồn ngủ đã hoàn toàn áp đảo ý thức nhỏ nhoi kia. Trong cơn mộng mị, cô cảm giác được có giọt mưa ẩm áp thấm ướt tóc mình.

.....

Thủ tục chuyển trường nhanh hơn những gì Ôn Noãn tưởng tượng, thậm chí còn không chờ được đến cuối học kỳ.

Khoảng thời gian đó, hai người ở chung với nhau trước sau như một, mỗi ngày Ôn Noãn và Giang Trác đều đùa giỡn một trận, nếu Diệp Thanh gia nhập, hai người lại về cùng một phe ăn hiếp Diệp Thanh, từng ngày trôi qua đều rất náo nhiệt.

Càng gần tới cuối kỳ, ngay cả đám học sinh của lớp không thích học nhất cũng bắt đầu căng thẳng, sẵn sàng trận địa ứng phó kỳ thi đại học.

Sách giáo khoa ôn tập trên bàn dần dần đôn lên thành một tòa núi nhỏ, trong không khí căng thẳng lại lan tỏa ra không ít nỗi sầu ly biệt.

Thủ tục chuyển trường của Giang Trác đã làm xong, có điều cậu vẫn cứ theo Ôn Noãn đến lớp tự học cuối cùng của học kỳ này.

Giống như vô số tiết tự học buổi tối trước đây, hai người làm xong bài tập, lại vui đùa luyện tập trắc nghiệm, không có quá nhiều cảm xúc thương cảm.

Chuông tan học vang lên, Ôn Noãn buông bút trong tay xuống, yên lặng hít một hơi thật sâu.

Bên cạnh, Giang Trác cũng buông bút, bắt đầu thu dọn bàn học. Bàn học của cậu có nhiều đồ, vài quyển sách luyện tập. Cậu cẩn thận dọn dẹp, cất vào cặp, trả lại bàn học trống rỗng.

“Hôm nay anh không cần chờ em đâu, về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, tạm biệt.” Ôn Noãn đeo cặp lên, thậm chí còn không chờ Giang Trác phản ứng, đã sải bước đi ra khỏi phòng học.

Sau khi ra khỏi cổng trường, Ôn Noãn đi về hướng nhà mình, ngẩng đầu nhìn, trên trời có vài ánh sao thưa thớt.

Gió đông lạnh run táp vào mặt cô, thổi vù vù, có chút đau.

Ôn Noãn đi vào cửa hàng tiện lợi, mua một túi sữa bò, đâm ống hút uống một ngụm, nước mắt cô không ngừng thi nhau rơi xuống.

Cô vừa uống sữa, vừa khóc thút thít tiếp tục đi về nhà mình.

Tuy là cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, hai người cũng ngấm ngầm hẹn định, ít nhất trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đều phải vui vẻ.

Chỉ tạm thời chia ly, ăn thua gì, đâu phải vĩnh viễn không gặp nhau nữa.

Ôn Noãn đưa tay áo lên lau nước mắt, càng bước nhanh về nhà. Tối đó không có trăng, sao cũng rất ít, nếu như cô quay đầu, có lẽ sẽ phát hiện có một chàng trai đang đẩy xe, vẫn luôn theo sát phía sau cô.

Nhưng mà, cô lại không quay đầu.

Một đêm mất ngủ.

Hôm sau, Ôn Noãn ngủ một giấc đến buổi trưa, phản ứng đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là trễ học rồi.

Cô móc điện thoại ra, mơ mơ hồ hồ nhắn tin cho Giang Trác, bảo cậu giúp cô bịa đặt viện cớ xin nghỉ.

Tin nhắn vừa đánh được hai chữ, cô mới sực nhớ, hiện tại đã là kỳ nghỉ đông.

Ngay sau đó, cũng nhớ ra, cậu đã đi rồi.

Ôn Noãn thử gọi điện thoại cho Giang Trác, trong lòng vẫn còn ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi, có lẽ cậu vẫn chưa đi, hoặc là, đã thay đổi chủ ý.

Cho đến khi điện thoại truyền đến một giọng nữ lạnh băng: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.”

Cô mới cảm nhận được cậu đã đi thật rồi.

Kỳ nghỉ đông của lớp 12 chỉ có tám ngày, hai ngày sau là giao thừa, phố lớn ngõ nhỏ Bắc Thành đều đầy đủ hương vị cuối năm, nhà nhà đoàn viên.

Bởi vì hai anh em đều đã về nhà cho nên ông nội cũng dọn từ viện dưỡng lão về, sức khỏe cũng coi như là khỏe mạnh, chỉ là thỉnh thoảng không ra của hai anh em, thường thường gọi sai tên.

Ông bố Ôn Hằng nhìn thấy cảnh một nhà đoàn viên, cũng muốn trở về cùng nhau ăn Tết với bọn họ, có điều Diêu Mạn Chi là người phụ nữ có tính cách vô cùng quyết đoán, bà không muốn thấy Ôn Hằng, vì vậy không cho ông ta tới cửa.

Trong lòng Ôn Hằng có quý, đương nhiên cũng không đòi hỏi, chỉ dẫn Ôn Hàn ra ngoài ăn beefsteak với KFC vài lần.

Khoảng thời gian đó, Ôn Noãn và Giang Trác gần như hoàn toàn mất liên lạc, Diệp Thanh nói cậu đã vào quân doanh huấn luyện đặc biệt, phải cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, cho nên cậu ta cũng không có cách liên hệ với Giang Trác.

Khoảng thời gian này cậu đi này, Ôn Noãn mới hiểu rõ bản thân rốt cuộc là có bao nhiêu y lại Giang Trác.

Thường ngày cô thích nhắn tin cho cậu, chia sẻ những cảm nhận nhỏ về cuộc sống, những chuyện thú vị nho nhỏ. Bây giờ đột ngột

mất đi liên lạc, khiến cho Ôn Noãn cảm thấy trong lòng trống rỗng một khoảng lớn.

Cô đành phải đặt tất cả tâm tư vào việc học tập, bắt đầu chăm chỉ trước nay chưa từng có.

Chưa hết tháng Giêng, lớp 12 đã quay lại trường học. Vị trí bên cạnh Ôn Noãn để trống, có điều bởi vì các bạn học trên lớp đều có chỗ ngồi của mình, vì vậy chỗ bên cạnh cô trống lại càng trống.

Có lúc Ôn Noãn làm đề đến đầu óc quay cuồng, còn bất giác quay người qua hỏi bài chàng trai bên cạnh.

Sau đó mới bừng tỉnh, nhìn bàn học trống bên cạnh, trái tim cô cũng trở nên trống rỗng.

Khoảng thời gian đó, cô cố gắng không thêm nhớ cậu nữa, dồn toàn bộ tinh lực của mình chìm đắm vào việc học tập.

.....

Lần thứ hai cô nhận được điện thoại của Giang Trác là vào cuối tháng năm đầu hạ.

Sau tiết tự học buổi tối, gió lạnh phơ phất, Ôn Noãn ra khỏi cửa hàng tiện lợi, trong tay cầm một cây kem sữa bò, tạm biệt Triệu Ninh Mạnh.

Di động vang lên, miệng cô đầy kem, sau khi lục tung cặp một lúc lâu, rốt cuộc cô cũng móc được điện thoại ra.

Nhìn hai chữ hiển thị trên màn hình di động, tim Ôn Noãn đập lỡ một nhịp, kem trong miệng cũng rơi ra.

Cô nhìn hai chữ kia, ngẩn người gần mười giây, sau đó nhận điện thoại.

Lúc đầu, hai người đều không nói gì, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh tín hiệu truyền đến không tốt lắm.

Rốt cuộc, Giang Trác mở miệng trước, tiếng nói trầm nhẹ __ __

“Có đó không?”

Chân Ôn Noãn có chút mềm nhũn, không có tiền đồ ngồi xổm trên mặt đất, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Cô thở hổn hển, nghẹn ngào cắn chặt môi, sợ một khi cô mở miệng ra, còn chưa nói gì thì đã khóc rồi.

“Em như vậy, anh sẽ không chịu nổi mà chạy về mất.” Giọng nói Giang Trác mang theo vài phần đè nén đau lòng.

Ôn Noãn cố gắng lau nước mắt, nói: “Không phải vì em nhớ anh đâu.”

“Vậy tại sao lại khóc?”

“Kem em còn chưa kịp ăn đã bị rơi xuống đất rồi.”

Chương 58: Tốt nghiệp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô gái ngồi xồm trên đất, cố gắng nhấn nhện, nước mắt lưng tròng nơi khóe mắt, cố chấp không cho chúng rơi xuống.

“Ai cho anh gọi điện thoại lúc này?”

“Kem em vừa mua rơi mất rồi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đoạn điện thoại kia, Giang Trác nghe thấy hơi thờ cô gái hỗn loạn, cảm giác ruột gan tưởng chừng như thắt lại.

“Anh mua cho em một cây khác có được không?” Giọng điệu cậu giống như đang dỗ dành trẻ con, dịu dàng hỏi: “Kem em đánh rơi có vị gì?”

“Vị sữa bò.”

“Lần sau đền cho em một cái chocolate giòn.”

Trong lòng Ôn Noãn đầy tủi thân, mượn cớ làm rơi mất cây kem để xả giận, giọng nói mang theo tiếng nức nở: “Giang Trác, anh khốn kiếp.”

“Phải, anh khốn kiếp.”

“Bắt đầu từ buổi sáng hôm anh đi, em vẫn luôn chờ điện thoại của anh, vẫn luôn chờ, chờ đến tận hôm nay.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Sáu mươi bảy ngày, một ngàn sáu trăm linh tám tiếng, chín vạn sáu ngàn bốn trăm tám mươi phút.” Giang Trác trầm giọng bổ sung.

Ôn Noãn nắm chặt góc áo, thấp giọng nói: “Không hổ là hạng nhất khối, thông minh như vậy.”

“Bởi vì mỗi một giây sau khi rời đi, anh đều nhớ em. Ban ngày là em, trong giấc mơ cũng là em.”

Nếu như đổi lại là bất kỳ một chàng trai nào khác, nói ra những lời này, đều rất khó khiến người khác tin tưởng, nhưng nếu Giang Trác nói ra thì chắc chắn là thật.

Ôn Noãn nhặt cây kem trên đất lên, ném vào thùng rác, giận dữ nói: “Em muốn đơn phương chia tay với anh.”

“Chia tay còn có đơn phương sao?”

Ôn Noãn dùng tay áo xoa xoa khóe mắt: “Đơn phương chia tay ba phút, phạt anh mất liên lạc.”

Giang Trác yếu ớt cười: “Thật nhẫn tâm, anh lấy được điện thoại, chỉ có thể nói chuyện với em trong mười phút.”

Cô gái vội nói: “Vậy, vậy thì hai mươi giây.”

“Được, hai mươi giây.” Giang Trác nhìn thời gian trên đồng hồ, bắt đầu đếm ngược. Khi cậu đếm đến “Một” liền dịu dàng nói: “Bạn trai của anh đừng tức giận nữa.”

“Bạn trai tức điên rồi!”

“Lần sau gặp mặt, anh sẽ nằm xuống ngủ, được không?”

Cuối cùng Ôn Noãn cũng phì cười, lẩm bẩm nói: “Ai thèm ngủ với anh chứ?”

“Em không phải muốn làm bạn trai sao?”

“Bạn trai cả ngày trong đầu chỉ toàn nghĩ đến ngủ sao?”

“Nếu không em cho là...?”

Ôn Noãn: “...”

Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, khàn giọng nói:
“Giang Trác, em nhớ anh.”

“Anh biết.”

“Anh có lời gì muốn nói với em không?”

“Có.”

“Vậy anh nói đi, em nghe.”

Giang Trác thậm chí có rất nhiều lời muốn nói, muốn nói cậu hối hận rồi, từ giây phút máy bay cất cánh, cậu đã bắt đầu hối hận rồi.

Cậu muốn bảo vệ thế giới, chỉ vì thế giới có cô. Nhưng sau khi rời xa cô, dường như tất cả đều trở thành không còn ý nghĩa gì nữa.

Giang Trác thừa nhận bản thân thật sự không có lòng mong muốn sự nghiệp quá mạnh, có thể vĩnh viễn ở bên cạnh cô, cứ cho là con mẹ nó làm một kẻ ăn cơm mềm [1], cậu cũng chịu.

[1] ăn cơm mềm: chỉ đàn ông không làm gì để phụ nữ nuôi

Lời muốn nói rất nhiều, nhưng mà một chữ cậu cũng nói không nổi, cuối cùng, chỉ hỏi một câu: “Thi cuối kỳ sao rồi?”

Ôn Noãn: “...”

Cậu ấp ủ lâu như vậy, vốn dĩ cô còn tưởng cậu sẽ nói những lời tình cảm âu yếm gì lắm, không ngờ vừa mở miệng đã hỏi kết quả kỳ thi cuối kỳ.

“Sau khi anh đi, còn ai có thể làm đối thủ cạnh tranh với em chứ?” Ôn Noãn rầu rĩ trả lời: “Đứng đầu khối, dễ dàng.”

Giang Trác vui mừng cười cười: “Rất tốt, tiếp tục duy trì.”

Ôn Noãn:...

Không hiểu sao lại có cảm giác như phụ huynh nhà mình vậy, không đúng, phụ huynh nhà mình cũng đâu có để ý như vậy.

Ôn Noãn đoán là thật sự cậu không có gì để nói, liền hỏi: “Còn anh, bây giờ vẫn đang huấn luyện hửm?”

“Một quân doanh huấn luyện đặc biệt.” Giang Trác nói: “Anh với mọi người giống nhau, tháng sáu sát hạch, sau khi thông qua thì điền nguyện vọng, các trường cảnh sát trong cả nước.”

“Vất vả không?”

Giang Trác thoáng chần chờ một chút, nói: “Không tính là gì.”

Mỗi ngày lúc cậu lên giường, cơ bắp toàn thân gần như tê liệt, cơ thể mệt mỏi đến mức như đang bồng bênh trên mây, thậm chí trong giấc mơ thần kinh cũng ở trong tình trạng căng thẳng cao độ, ngấm chuẩn, bắn trúng, ngấm chuẩn, bắn trúng.

Nhưng mà tất cả mệt nhọc đó, so với nỗi nhớ cô dâng lên như cơn sóng thần thì thật sự không tính là gì.

“Không cực khổ như thi đại học đâu.” Cậu nhẹ nhàng nói.

“Có thể kiên trì không?” Ôn Noãn hỏi ra câu này, bỗng nhiên cảm thấy giọng điệu của mình có chút giống lão Trương chủ nhiệm lớp.

“Không biết còn có thể kiên trì bao lâu.” Đầu điện thoại bên kia, chàng trai lại dùng giọng điệu trầm thấp mà nghiêm túc nói: “Có lẽ ngày mai anh sẽ bỏ chạy về bên cạnh em chưa biết chừng.”

“Ngài đúng là có tiền đồ.”

Ôn Noãn tưởng là cậu đang đùa, cúi đầu bĩu môi, cũng đùa giỡn nói: “Không thi đỗ trường cảnh sát tốt nhất nước thì không cho phép về gặp em.”

Giang Trác im lặng một lát, đáp: “Được.”

Việc cô bảo cậu làm, việc cô hy vọng cậu làm, cậu đều sẽ dốc hết sức hoàn thành.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh mười phần nam tính: “Giang Trác, giao điện thoại.”

Ôn Noãn giật mình: “Nhanh như vậy!”

“Mười phút, vất cạn đến giây cuối cùng, chỗ này tất cả đều rất nghiêm ngặt.”

“Em còn có lời chưa nói hết, em còn muốn hỏi anh.”

Giang Trác cười lẩm bẩm nói: “Có yêu.”

Điện thoại đứt đoạn.

Ôn Noãn:...

Yêu, có yêu???

Thật ra cô muốn hỏi là, tương lai cậu sẽ điền nguyện vọng ở trường nào, bọn họ nên ở thành phố nào.

Lần liên lạc sau cũng không biết là lúc nào, nói không chừng thật sự phải đợi đến sau khi thi đại học xong, vấn đề quan trọng như vậy, nếu như không hỏi rõ ràng, sau này lúc điền nguyện vọng há chẳng phải sẽ luống cuống à!

Nhưng mà Ôn Noãn gọi lại thì đối phương đã khóa máy.

Thật là muốn điên rồi.

Có yêu, có yêu thì có ích lợi gì!

.....

Sau một lần trò chuyện đó, thời gian mất liên lạc càng dài hơn. Ôn Noãn ổn định tâm trạng, dồn toàn bộ sức lực vào việc ôn tập.

Mấy bạn học cầm cò đi trước cậu chạy tôi đuổi, thành tích đều đuổi bám gấu gao, Ôn Noãn thật sự không dám lơ là một chút.

Quãng thời gian đó, Ôn Hàn cũng bắt đầu điên cuồng gặm sách, tối nào cũng ôn tập đến hơn nửa đêm.

Ôn Noãn làm bài làm đến miệng lưỡi khô khốc, đi ra ngoài uống nước, nhìn thấy đèn trong phòng Ôn Hàn vẫn còn sáng.

Cửa phòng rộng mở, cô dựa vào cửa, nhìn vào phòng.

Ôn Hàn cau mày, đang liều mạng với đề toán, vẻ mặt thoát nhìn rất khổ sở.

Ôn Noãn ôm cánh tay dựa vào cánh cửa, tò mò hỏi: “Anh, nghe nói anh chia tay nữ thần trường học kia rồi, đây là muốn biến thất tình thành động lực sao?”

Ôn Hàn đang làm bài đến đầu óc mơ màng, quay đầu lại nhìn cô, nói: “Thất tình cái rắm, là anh đề nghị chia tay được chưa.”

Con nhóc lười biếng dựa cửa, tay cầm ly sữa bò, cười nói: “Thật là khác thường, anh, em nghe được vô số phiên bản về nguyên nhân các người chia tay, anh là chính chủ nói thật cho em nghe đi.”

Ôn Hàn rất rất không vui, nói: “Bài tập làm xong hết rồi?”

“Bà đây làm xong hết từ lâu rồi.” Ôn Noãn đi đến bên bàn học, chống hai tay, ngồi lên: “Ở chỗ anh thư giãn thoải mái một lúc.”

“Thấy anh giống như đang rảnh rồi tám chuyện lắm à?”

“Chả phải là vì em quan tâm anh sao?” Ôn Noãn duỗi tay xoa đầu anh: “Nói em nghe đi, tại sao lại chia tay?”

Ôn Hàn đương nhiên cũng không có gì giấu giếm em gái, nói thẳng: “Cô ta muốn anh chọn giữa cô ta với bạn tốt nhất của anh.”

“Bạn tốt nhất của anh không phải Triệu Ninh Manh sao?”

Ôn Hàn quăng cho cô ánh mắt biết rồi còn hỏi.

“Cho nên anh đã chọn Triệu Ninh Manh?” Trên mặt Ôn Noãn nở một nụ cười, vỗ vỗ vai anh: “Cũng rất trượng nghĩa nha.”

Ôn Hàn lắc đầu: “Anh làm gì có cơ hội chọn lựa, tính tình của con nhóc đó, em cũng không phải không biết, cậu ấy tuyệt giao với anh rồi.”

“Tuyệt giao?” Ôn Noãn có chút kinh ngạc, khoảng thời gian này cô thường ăn cơm, đi dạo với Triệu Ninh Manh, cũng không nghe thấy Triệu Ninh Manh nói chuyện này.

Trong lòng Ôn Hàn càng ảo não: “Anh quả thực có chút quá đáng.”

Ôn Noãn bất đắc dĩ lắc đầu, có điều những chuyện như tình cảm thì không thể miễn cưỡng. Cô cũng không thể vì anh trai không thích Triệu Ninh Manh mà trách anh ấy, dù sao anh ấy cũng không làm sai chuyện gì, chỉ là quá ngu ngốc thôi.

“Tuy là có chút đáng tiếc, có điều tuyệt giao rồi cũng tốt, để cậu ấy có thể sớm buông bỏ một chút.” Cô xoa đầu anh: “Anh cũng phấn chấn lên đi, chăm chỉ học tập, ít nhất cũng phải thi đỗ 211[2] đi!”

[2] Dự án đào tạo phát triển nhân tài của chính phủ Trung Quốc ở thế kỷ 21, dự án tập trung đầu tư vào 100 trường đại học hàng đầu.

Dự án đưa ra nhằm thúc đẩy sự phát triển của giáo dục, nhằm thích nghi với sự phát triển như vũ bão của kinh tế xã hội trong giai đoạn mới. Dự án nhằm đào tạo nhân lực chất lượng cao cho chiến lược phát triển kinh tế xã hội của Trung Quốc. Bên cạnh đó còn có dự án 985, “Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới”, nhân tài được lựa chọn từ 211.

Biểu cảm của Ôn Hàn trông càng khó chịu hơn, ừ ừ nói: “Anh với cậu ấy đã như vậy nhiều năm rồi, vẫn luôn chơi chung với nhau, nếu như thật sự phải rời xa sẽ rất không quen.”

“Vì vậy?”

“Cậu ấy vẫn luôn muốn thi vào đại học Bắc Kinh, anh nghĩ anh nhất định phải cố gắng để đỗ cùng một trường với cậu ấy.”

Ôn Noãn cạ lời: “Anh, cầu xin anh buông tha đi được không! Đừng có đi trêu chọc người ta nữa!”

Tay Ôn Hàn cầm nắp bút, phiền não nói: “Bỏ đi, em không hiểu, đi đi đi, mau đi ngủ đi.”

Ôn Noãn nhảy xuống, thần bí hề hề hỏi: “Anh, không phải anh phát hiện ra anh thích người ta rồi đấy chứ?”

Ôn Hàn im lặng không đáp, có phải thích hay không, bản thân anh cũng không biết.

Triệu Ninh Mạnh thích mình, trước đây anh có nghe người khác nói tới, nhưng mà anh vẫn cứ nghĩ là người ta đồn bậy. Hai người bọn họ là bạn bè từ nhỏ đến lớn, Triệu Ninh Mạnh luôn rất hung dữ với anh, làm gì có nửa bộ dáng thích anh chứ.

Cũng là sau khi tuyệt giao, anh mới được bạn thân của cô xác nhận, cô thật sự thích anh, thích rất nhiều năm rồi.

Có lẽ là do anh thực sự quá ngu ngốc, không hề nhận ra, còn dần dần xem cô là anh em, thậm chí còn hay hỏi ý cô chuyện tình cảm của mình, làm phiền cô.

Ôn Hàn hận không thể cho mình hai nhát dao, tự sát tạ tội cho rồi.

Triệu Ninh Manh không để ý anh là đúng, bây giờ anh cũng không có mặt mũi nào đi làm phiền cô nữa, kỳ thi đại học trước mắt mới là chuyện cấp bách nhất.

.....

Thời gian mười mấy ngày cuối cùng nhoáng cái đã hết. Kỳ thi đại học tới như đã định trước.

Thời khắc bước ra khỏi phòng thi, Ôn Noãn không hề giống vô số lần ảo tưởng của bản thân, sẽ buông thả bản thân bay bổng điên cuồng, hay là hét to hai tiếng vào không khí để phát t.iết.

Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đi ra khỏi trường thi, lấy điện thoại ra, khởi động máy, sau đó nhắn cho Giang Trác một tin - -

“Hiện tại em chỉ muốn làm một chuyện, điên cuồng muốn ôm chầm lấy anh.”

“Em nhớ anh rồi, Giang Trác.”

Buổi tối kết thúc kỳ thi đại học, sau buổi liên hoan lớp cuối cấp, mọi người liền kéo nhau đến một quán bar có tên là Lime Memory, Ôn Noãn cũng bị bạn kéo đến uống không ít rượu, cô gọi điện thoại cho Ôn Hàn, bảo Ôn Hàn lát nữa đến đón mình.

Bên này, Ôn Hàn cũng vừa kết thúc tụ tập với anh em, đang muốn tìm chỗ vui chơi, nhận được điện thoại của Ôn Noãn liền dứt khoát đi thẳng đến Lime Memory.

Ôn Noãn nhìn thấy Ôn Hàn đi vào, lập tức kéo anh qua, giúp mình uống rượu.

Tuy có lúc Ôn Hàn làm việc rất không đáng tin, đầu óc cũng không thông minh, có điều anh vẫn luôn thương yêu và bảo vệ em gái.

Rượu quá ba lượt, đầu óc anh cũng có chút quay cuồng.

Trong đám người dường như nhìn thấy bóng dáng Triệu Ninh Manh, nghiêng đầu hỏi Ôn Noãn: "Cậu ấy cũng ở đây?"

Ôn Noãn nhìn Triệu Ninh Manh: "Đúng vậy, lớp bọn họ cũng tụ tập ở đây."

Khoảng thời gian này, Ôn Hàn vẫn một mực không liên lạc với Triệu Ninh Manh, hai người giống như đã thật sự tuyệt giao.

Bây giờ đã tốt nghiệp, Ôn Hàn cảm thấy đây là thời điểm nghiêm túc trò chuyện cùng cô, nói rõ ràng cảm giác trong lòng mình.

Triệu Ninh Manh đứng dậy rời đi, đây chính là cơ hội.

Ôn Hàn viện cớ đi toilet, đi theo phía sau Triệu Ninh Manh rời khỏi quán bar.

Gió đêm hơi lạnh, Triệu Ninh Manh đi đến đầu đường, cúi đầu nhìn điện thoại trong tay.

Diệp Thanh nhắn tin cho cô, hẹn cô đến dòng suối nhỏ trong công viên phía sau Lime Memory, có lời muốn nói.

Triệu Ninh Manh đi dọc theo con đường nhỏ đầy hoa xương rồng đến chỗ dòng suối, Diệp Thanh đang ngồi trên ghế bên dòng suối, cúi đầu nhìn cuốn tập vẽ phác họa.

Triệu Ninh Manh nhẹ nhàng đi đến phía sau, đột nhiên "Hey" một tiếng, hù dọa cậu ta.

Diệp Thanh khựng lại hai giây, quay đầu nhìn cô, chớp chớp mắt, hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Hù cậu đó, cậu có thể đừng bình tĩnh như vậy không?”

Diệp Thanh lập tức đưa tay ôm ngực: “Cậu dọa tôi rồi.”

Triệu Ninh Mạnh nhìn điệu bộ giả vờ của cậu, khóe miệng giật giật: “Không cần khoa trương thế.”

Diệp Thanh cười cười, khóe miệng bên trái còn thấp thoáng cái lúm đồng tiền.

Diệp Thanh là kiểu nam sinh rất ngoan, không chỉ có bộ dạng rất thanh tú, mà bình thường mỗi cái giờ tay nhắc chân, vừa nhìn đã biết chính là kiểu lớn lên trong một gia đình vô cùng gia giáo, hoàn toàn khác với kiểu tùy ý trưởng thành như Triệu Ninh Mạnh.

Triệu Ninh Mạnh ngồi xuống bên cạnh cậu, hỏi: “Thi cử thế nào?”

“Cảm thấy cũng như thường ngày vậy, đợi xem thành tích cuối cùng đi.”

“Lớp hòa tiến các cậu vào được đại học trọng điểm là ổn rồi.”

“Tôi tham gia thi năng khiếu, báo danh vào Học viện Mỹ thuật Bắc Kinh, còn cậu?”

Triệu Ninh Mạnh nhún nhún vai, nói: “Xem thành tích đã, nếu như không tệ, tôi cũng đăng ký trường ở Bắc Kinh.”

Nghe xong, ánh mắt Diệp Thanh lập tức sáng rực.

“Muốn đi chỗ nào xa một chút.” Triệu Ninh Mạnh nhìn mặt nước sáng lóng lánh, nói: “Nếu như có thể thi đậu đại học Bắc Kinh, chúng ta còn có thể thường xuyên liên hệ.”

Diệp Thanh đóng lại tập vẽ, nghiêm túc nói: “Tôi không muốn thường xuyên liên hệ với cậu.”

Triệu Ninh Manh hơi giật mình: “Cậu quá thẳng thắn rồi nhé.”

“Nếu như có duyên phận học chung một thành phố, tôi muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cậu.”

Lời này, cậu nói nghiêm túc hơn gấp trăm lần so với bất cứ thời điểm nói chuyện nào trước đây.

Phản ứng của Triệu Ninh Manh chậm mất mấy giây, mới hiểu rõ, cảnh tượng trước mắt có lẽ chính là cảnh tỏ tình tốt nghiệp.

Diệp Thanh đưa cuốn phác thảo trong tay cho cô: “Quà tốt nghiệp, tặng cậu.”

Triệu Ninh Manh ngây ngốc nhận lấy, mở cuốn tập ra. Mỗi một trang, đều là bản thân cô. Cô chạy bộ, cô làm bài, cô tranh chấp cùng bạn học, chơi bóng rổ ở sân tập với đám con trai.

Mỗi một trang đều sống động như thật.

Nhìn vào những bức vẽ này, trong lòng Triệu Ninh Manh rất chấn động, không phải vì những bức vẽ trong đây quá đẹp, mà là...

Trong những năm tháng trưởng thành của cô chưa có một người nào chú ý đến cô như vậy.

Đại đa số thời điểm, cô đều yên lặng chú ý đến chàng trai mình yêu thích, thà rằng cô trở thành một vai phụ trong cuộc đời của anh, nhưng lại có thể mãi mãi ở bên cạnh anh, cảm nhận ánh sáng và sự ấm áp của anh, cô đã rất thỏa mãn rồi.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ, có một ngày, cô cũng sẽ trở thành phong cảnh trong mắt người khác, thậm chí là nhân vật chính.

Trệu Ninh Mạnh nhìn mấy bức vẽ này, trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối, có chút không nói nên lời: “Diệp Thanh, tôi không biết...”

“Bây giờ đã biết rồi.”

“Cám ơn cậu.”

Mà Diệp Thanh cũng không chờ cô trả lời, quay người qua, nhẹ nhàng ấn lên má cô một nụ hôn.

Triệu Ninh Mạnh sửng sốt, toàn thân giống như là bị trúng phép định thân, ngây như phỗng, chỉ có hàng lông mi tinh xảo nhẹ run.

Nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước khiến hai gò má trắng mịn của cô gái dần đỏ đến mang tai, cô phản ứng lại, khẽ nhú mày, tức giận nói: “Cậu, cậu học của ai thế! Ai cho cậu làm như vậy!”

Diệp Thanh nắm chặt tay cô, nói: “Từ chối tôi, sau đó đánh tôi một bạt tai, tôi liền chết tâm.”

Đối diện với chàng trai yêu thích mình và ánh mắt chân thành nồng nàn tha thiết, sao Triệu Ninh Mạnh có thể nở xuống tay.

“Nếu như không từ chối, tôi cứ xem như cậu đồng ý rồi đấy nhé.” Khóe mắt cậu hiện lên ý cười như đứa trẻ: “Tôi sẽ làm một bạn trai thật tốt.”

Ôn Noãn nhìn thấy Ôn Hàn thất tha thất thểu quay lại, ngồi xuống bên cạnh cô, tự rót cho mình một ly rượu đầy, uống cạn, sau đó lại rót cho mình một ly, có mấy phần ý định muốn mượn rượu giải sầu.

Ôn Noãn: “Say rồi sao?”

“Say rồi.”

“Nhưng anh uống Sprite mà.”

On Hàn buông ly rượu, thoát nhìn rất đau lòng.

“Tỏ tình thất bại rồi sao?”

Ôn Hàn hung hăng buông ly rượu xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh muốn học cùng một trường đại học với cậu ấy.”

Chương 59: Đừng khóc nữa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn đạt được điểm cao tương xứng với năng lực, đủ để cô có thể vào bất cứ trường đại học tốt nhất nào trên toàn quốc.

Khoảng thời gian đó, Ôn Noãn vẫn luôn liên lạc Giang Trác, nhưng điện thoại của cậu cứ luôn ở tình trạng khóa máy.

Theo lý mà nói thì không phải như vậy, sau khi kỳ thi đại học kết thúc, đợt tập huấn của cậu hẳn là cũng kết thúc, tiếp theo đó là điền nguyện vọng để chọn lựa nơi học.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sao cậu không liên lạc với cô chứ???

Ôn Noãn cũng từng liên lạc với em trai Tường Trùng của cậu, nhưng vẫn không nhận được tin tức gì liên quan đến cậu.

Lúc điền giấy nguyện vọng, Ôn Noãn nhắn một tin cho Giang Trác. Trước tin nhắn này, cô cũng đã gửi đi vô số tin, nhưng đều là một người tự nói tự trả lời, Giang Trác vẫn không hồi âm.

Thậm chí Ôn Noãn còn không xác định được cậu có đọc được hay không.

Dù thế nào, cô cũng để lại một tin nhắn cho Giang Trác - -

“Giang Trác, đến Bắc Kinh tìm em.”

Soạn xong tin nhắn, nhấn nút gửi đi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Bầu trời từ từ tối sầm lại, Ôn Noãn buông điện thoại xuống, trên máy tính điền tên vào trường đại học tốt nhất của Bắc Kinh, đại học A.

Sau đó, lúc Ôn Noãn bấm vào avatar của cậu mở đoạn hội thoại một lần nữa, nhìn tin nhắn “Giang Trác, đến Bắc Kinh tìm em”, đã là một năm sau.

Thời gian một năm này, đối với cô mà nói cứ như đã bật tốc độ x0.5, chậm chạp kéo dài, cảm xúc nhớ nhung và lo lắng như hòa vào trong không khí, theo hô hấp, xâm lấn vào khắp lục phủ ngũ tạng của cô.

Mỗi một tuần cô sẽ gọi điện thoại cho nhà họ Giang một lần, nhưng mà hồi âm cô nhận được lúc nào cũng là không rõ, không biết, đứa trẻ này thường ngày không liên hệ với gia đình.

Dường như toàn thế giới đều quên mất cậu, chỉ có cô còn nhớ.

Cậu trở thành cơn ác mộng trong đêm dài khiến cô không dám ngủ, vô số lần bật khóc trong giấc mơ rồi tỉnh lại, dường như cậu đã vĩnh viễn rời xa cô rồi.

Học kỳ đầu tiên, môn nào cô cũng treo đèn đỏ, mỗi buổi tối đều phải nhờ vào thuốc ngủ mới thiếp đi được.

Sau đó, Ôn Hàn thuê một căn nhà ở bên ngoài đại học A, mỗi ngày sau khi tan học, anh sẽ đi chợ mua thức ăn cô thích, về nhà làm bữa tối, buổi tối sẽ luôn ở bên cô, nói chuyện với cô, cùng cô xem tivi, thậm chí còn ở bên giường chờ cho đến khi cô ngủ say.

Tuy Ôn Noãn sinh ra muộn hơn anh vài phút, nhưng mà trong thời gian trưởng thành, phần lớn thời gian, Ôn Noãn đều như một người chị chăm sóc cho anh.

Trong những năm tháng cô bất lực nhất, Ôn Hàn cũng mau chóng trưởng thành, có bộ dáng một người anh trai nên có, cũng học được

một tay nghề nấu nướng không tệ.

Sự vất vả của Ôn Hàn không uổng công, sau một năm, tình trạng của Ôn Noãn cuối cùng cũng chuyển biến tốt, không còn mất ngủ, trên mặt đã tươi cười, cuối kỳ cũng không còn bị rớt môn.

Giang Trác đã trở thành nỗi đau thầm kín không thể động vào nhất của cô, về sau mỗi lần trò chuyện Ôn Hàn đều cố gắng hết khả năng tránh xa hai chữ kia, bỏ luôn cả những chữ đồng âm, anh đều cẩn thận không đề cập đến.

Chàng trai mất tích kia trở thành bí ẩn lớn nhất của Ôn Noãn năm mười tám tuổi đó.

Năm hai đại học, Ôn Noãn chủ động đề xuất trở về trường ở, bảo Ôn Hàn trả nhà thuê đó, nhưng Ôn Hàn không đồng ý. Bây giờ anh rất quen với kiểu sinh hoạt “đầu bếp gia đình”, hơn nữa bọn họ đều ở thành phố đại học, bình thường lên lớp cũng rất tiện.

Nếu như đã có người mỗi ngày cam tâm tình nguyện nấu đủ thứ thức ăn ngon cho cô, Ôn Noãn có gì mà không chịu.

Cô học ngành trí tuệ nhân tạo, tính chuyên nghiệp vô cùng mạnh. Cô trì hoãn hết nửa năm, bây giờ chắc hẳn phải tốn nhiều sức lực hơn các bạn khác, mới có thể đuổi kịp chương trình học, cho nên sau khi tan học, đa số thời gian Ôn Noãn đều ngâm mình ở thư viện.

Chiều hôm đó, Ôn Noãn ở thư viện đọc sách, bạn cùng phòng kê. bạn thân Lâm Uyển Nhiên hẹn cô buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Ôn Noãn buông bút, ngẩng đầu hỏi: “Vì sao tự dưng hẹn tớ đi ăn cơm?”

“Chỉ là ăn một bữa cơm thôi, không có lý do đặc biệt nào hết. Vừa hay bạn trai mình vừa kết thúc kỳ huấn luyện hè quay về trường nên có được mấy ngày rảnh rỗi. Cậu cũng biết, trường học của bọn họ

ngày thường bạn đến mức chống vó lên trời, khó có cơ hội gặp mặt, hẹn một buổi chơi trò ma sói, đông mới vui mà.”

Lâm Uyển Nhiên cười nói: “Năm nay trường học cách vách có không ít tiểu thịt tươi [1], chúng ta cũng đi xem nào nhiệt?”

[1] Mấy chàng trai trẻ đẹp trai mới nổi

Ôn Noãn đương nhiên biết, trường cảnh sát cách vách là trường cảnh sát tốt nhất của Bắc Kinh, mà bạn trai Lâm Uyển Nhiên cũng là sinh viên năm hai của trường này, nghe nói là một hotboy được công nhận trong mắt các nữ sinh.

Trước đây bạn trai cô ấy cũng qua đây mấy lần, Ôn Noãn có gặp, quả thật rất đẹp trai, dáng người rất cao, mặc cảnh phục vô cùng điển hình.

Nghe nói bạn trai cô ấy ở trong trường cực kỳ được hoan nghênh, rất nhiều cô gái phải ngưỡng mộ Lâm Uyển Nhiên.

Theo góc nhìn của Ôn Noãn, đẹp thì có đẹp, nhưng cũng không đủ khiến người khác vừa nhìn đã kinh ngạc

Đã từng có người như thế đi qua thanh xuân của cô, vì vậy về sau lúc cô nhìn mặt các chàng trai khác, ánh mắt đều trở nên vô cùng kén chọn.

Không có cậu, càng không có người như cậu.

Ôn Noãn và Lâm Uyển Nhiên đi vào trường cảnh sát Bắc Kinh bên cạnh, trường học thường ngày quản lý rất nghiêm ngặt, có điều khoảng thời gian này thể sinh viên mới vẫn chưa làm xong, vì vậy bạn học có dáng vẻ sinh viên đều có thể tùy ý ra vào.

Ôn Noãn với Lâm Uyển Nhiên ở trong canteen trường ăn cơm với bạn trai cô ấy xong, lại gọi thêm mấy nam sinh, tụ tập chơi trò ma sói.

Chất lượng của nam sinh trường cảnh sát khá tốt, tùy tiện chọn ra một người cũng đều là hotboy chân dài eo thon.

Lâm Uyển Nhiên bảo một nam sinh tóc húi cua trong đám con trai đó ngồi bên cạnh Ôn Noãn, lại còn đặc biệt giới thiệu hai bên —

“Vị này là Lý Hàng Hy, anh em cùng phòng với bạn trai mình, người Bắc Kinh, nắm bắn chuyên nghiệp, có cơ hội để cậu xem cậu ta bắn tỉa, mẹ nó! Cực kỳ ngầu!”

“Bắn tỉa”, hai chữ đâm vào trong trái tim Ôn Noãn, nhưng cô bất động không nói, không biểu hiện ra bất cứ dị thường nào.

“Đây là Ôn Noãn, bạn tốt nhất của em.” Lâm Uyển Nhiên dừng chút rồi nói: “Cậu ấy là hoa khôi của đại học A chúng em đấy, rất nhiều người theo đuổi cậu ấy đó.”

“Chào em.” Lý Hàng Hy rất sáng sủa thích cười, chào hỏi Ôn Noãn, ngồi bên cạnh cô.

Ôn Noãn cũng lịch sự gật gật đầu.

Hiện tại cô đã rõ, Lâm Uyển Nhiên không phải hẹn cô đến chơi trò chơi, mà căn bản là đến làm mai cho cô!

Lý Hàng Hy cũng rất niềm nở, trong trò chơi rất chăm sóc Ôn Noãn, bởi vì cô không biết chơi lắm, còn mấy lần thả nước, giúp cô nói chuyện.

Ôn Noãn biết mình xinh đẹp, bắt đầu từ khi cấp ba, giả trai thì bẻ cong nam sinh khác, trở về làm con gái thì khiến đám con gái khóc lên khóc xuống, muốn sống muốn chết.

Cô đi đến đâu, bên cạnh đều không thiếu người theo đuổi.

Ở trường đại học, thậm chí cô còn lập kỷ lục một ngày nhận tám lần tỏ tình, bất cứ ai cũng chưa từng được đãi ngộ này.

Lý Hàng Hy vừa nhìn đã nhìn trúng Ôn Noãn, vì vậy đối với cô vô cùng ân cần, càng thêm quan tâm.

Có điều thái độ của Ôn Noãn vẫn cứ thờ ơ.

Lý Hàng Hy rất anh tuấn, nhưng mà nếu so với chàng trai đã cùng cô yêu đương nồng nhiệt thì còn kém rất, rất nhiều.

So với con người của anh ta, ngược lại Ôn Noãn hứng thú về chuyên ngành bắn tỉa của anh ta hơn —

“Thường ngày các cậu huấn luyện vất vả không?”

“Nói không vất vả thì chắc chắn là giả.” Lý Hàng Hy cười nói: “Sau khi cố gắng, mới biết được thiên phú là quan trọng nhất.”

Ôn Noãn gật gật đầu, tán đồng với lời của anh ta.

“Thế nào, em rất hứng thú với chuyên ngành của tụi anh sao?” Lý Hàng Hy vui đùa nói: “Không lẽ cũng muốn chuyển đến trường học chúng ta, làm hoa khôi cảnh sát?”

Anh ta làm điệu bộ hài hước, thực sự có hơi khiến người ta xấu hổ, có điều Ôn Noãn vẫn lịch sự cười cười: “Bởi vì trước đây có người bạn, bắn tỉa cũng rất lợi hại.”

Lý Hàng Hy nói: “Chuyên ngành của tụi anh, nói tới bắn tỉa thì kiên nhẫn và trấn định rất quan trọng, có đôi khi huấn luyện bắt tụi anh không nhúc nhích nhìn chăm chăm bia bắn mấy tiếng đồng hồ, không được đi WC, không được ăn gì, thậm chí nước cũng không thể uống, đây mới là khó nhất.”

Lâm Uyển Nhiên cảm thán: “Moéeee, đây có gì khác tra tấn đâu!”

“Vì vậy chuyên ngành của tụi anh rất ít người.” Lý Hàng Hy nhếch mày có chút kiêu ngạo: “Không phải ai cũng có thể kiên trì được.”

On Noãn biết, không phải ai cũng có thể kiên trì được, nhưng mà mấy chuyện này đối với Giang Trác mà nói, chỉ là một bữa ăn sáng.

Chắc hẳn cậu sẽ trở thành người ưu tú nhất kia.

Cô lại bắt đầu cảm thấy tồi tệ rồi.

“Chuyên ngành của tụi anh tuyển người cũng rất nghiêm khắc.” Lý Hàng Hy tiếp tục: “Cả một chuyên ngành không tuyển quá năm mươi người.”

Bạn trai Lâm Uyển Nhiên Khương Thạc chen lời: “Nghe nói học viện chúng ta năm nay có một tân sinh viên không tệ, khảo hạch các môn nhập học đều đạt điểm tối đa.”

“Cậu ta thật không tồi, có điều...”

Thấy Lý Hàng Hy do dự, Lâm Uyển Nhiên tò mò hỏi: “Có điều cái gì?”

“Sau lưng nghị luận người khác hình như không hay lắm.”

“Dù sao cũng không có ai biết, tám chuyện thôi mà.”

Lý Hàng Hy nhún vai, nói: “Nghe nói cậu ta bị trọng thương trong lúc làm nhiệm vụ, vì cứu một đứa bé mà suýt chút nữa nổ mất luôn cái chân.”

“Tàn tật?”

“Bên ngoài thì không nhìn ra, không khác gì người bình thường.” Lý Hàng Hy lắc đầu: “Năm ngoái cậu ta đã được chọn rồi, có điều vì bị thương nên tạm nghỉ học một năm, chắc hẳn là có khuyết điểm ở đâu đó.”

Lâm Uyển Nhiên lại hỏi: “Cậu ta đẹp trai không?”

Khương Thạc khẽ gõ trán cô ấy, tức giận nói: “Đẹp hay không có liên quan đến em sao?”

Lâm Uyển Nhiên trề môi: “Thuận tiện hỏi thôi mà, kiểu giấm [2] này anh cũng ăn.”

[2] Ghen

Lý Hàng Hy cười nói: “Đẹp hay không đẹp, đàn ông tụi anh cũng không nói được, cái này giao cho con gái các em đánh giá đi.”

“Được, lần sau lúc các anh luyện binh, nhớ gọi tụi em một tiếng, qua xem trai đẹp.”

Lý Hàng Hy nhìn qua Ôn Noãn, nói: “Thật ra anh cảm thấy bên ngoài chỉ là thứ hai, vẻ đẹp bên trong quan trọng hơn.”

Ôn Noãn không biết vì sao anh ta phải nhìn mình nói, có điều cô vẫn lịch sự gật đầu, biểu thị tán đồng.

Sắp đến lúc tập hợp huấn luyện, Khương Thạc đưa Lâm Uyển Nhiên ra cổng trường, hai người phải anh anh em em một lúc mới rời nhau.

Sau đó Lâm Uyển Nhiên lại lôi kéo Ôn Noãn đi đến tiệm trà sữa mua loại trà xoài nhiều sữa mới ra.

Tiệm trà sữa rất đông, Ôn Noãn lấy số xong, xếp hàng sau lưng mấy cô gái. Điện thoại rung lên một cái, là Ôn Hàn hỏi cô có về nhà ăn cơm tối không.

Ôn Noãn nhanh tay soạn tin nhắn —

“Có, tối nay muốn ăn cá kho.”

Ôn Hàn: “Ngày nào cũng ăn thịt ăn cá mà chả thấy em đưa anh phí sinh hoạt. (Khinh thường)”

Ôn Noãn cười cười, ngược mắt lên liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ cửa kính tiệm trà sữa phía trước lướt qua.

Tuy chỉ thoáng qua, máu toàn thân Ôn Noãn như đông cứng lại trong khoảnh khắc kia.

Đó là bóng dáng quanh quẩn trong lòng cô cả ngày lẫn đêm, có lẽ cả đời này cũng không cách nào thoát khỏi được.

Ôn Noãn chen qua đám người đang xếp hàng, chạy tới cửa tiệm trà sữa. Ở sau lưng, Lâm Uyển Nhiên kêu lên: “Cậu đi đâu đó?”

Ôn Noãn mắt đốic tai ngơ, nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi tiệm trà sữa. Trên đường cái đều là khuôn mặt trẻ trung phơi phơi xa lạ, cô lại không tìm thấy gương mặt anh tuấn quen thuộc kia.

“Giang Trác!”

Ôn Noãn lại chạy đến đầu đường, nôn nóng nhìn xung quanh. Gần tới giờ cơm chiều, phố buôn bán người người chen chúc, người kia sớm đã biến mất ở trong biển người.

Tựa như trong lòng xẹt qua một cầu vồng, sau đó vụt biến thành màu trắng đen trong nháy mắt.

Chắc là cô xuất hiện ảo giác rồi.

Lâm Uyển Nhiên cầm hai ly trà sữa đi ra, hỏi: “Sao tự dưng cậu chạy đi thế?”

“Nhìn thấy một người.” Ôn Noãn hờ hững đáp: “Một người rất giống bạn trai mình.”

“Bạn trai?” Lâm Uyển Nhiên cắn chặt ống hút, kinh ngạc hỏi cô: “Mình không biết cậu đã có bạn trai rồi đấy!”

Ôn Noãn mất mắ quay về: “Có.”

Chỉ là sau này cậu đã biến mất rồi.

Lâm Uyển Nhiên nghe ý tứ trong lời nói này, khẳng định hai người đã chia tay rồi, nói không chừng còn bị tổn thương tình cảm không nhỏ.

Cô ấy vỗ vỗ vai cô, an ủi: “Cô gái nhỏ của tôi ơi, xin mở to mắt mà nhìn chung quanh xem, nơi đây là thành phố đại học cao giá nhất cả nước, bên cạnh còn có các anh trai chân dài eo thon của học viện cảnh sát, mất đi một thân cây, cậu còn có thể ôm cả một vùng biển mà!”

“Ừ.” Ôn Noãn miễn cưỡng cười cười với cô ấy: “Mình sẽ thoát ra được.”

Nhưng cô biết, bản thân vĩnh viễn không thể nào ôm biển được.

.....

Buổi tối lúc ăn cơm, Ôn Noãn vô ý lỡ miệng nói một câu: “Hôm nay em đã nhìn thấy Giang Trác.”

Ôn Hàn suýt chút mắc xương ngay cổ họng.

Cái quỷ gì vậy?

Cô đã rất lâu không còn nhắc đến cái tên này nữa. Nhưng mà có lúc, càng tránh không nhắc đến, càng chứng minh bản thân chưa buông bỏ được.

Đúng vậy, làm sao có thể buông xuống được.

“Em... Em nhìn thấy cậu ta ở đâu?”

“Chỗ cửa tiệm trà sữa bên ngoài học viện cảnh sát.” Ôn Noãn nhàn nhạt nói: “Em vừa đi ra ngoài, anh ấy liền biến mất, tìm thế nào cũng không thấy.”

Ôn Hàn nhìn cô, trầm mặc hồi lâu, sau đó nói: “Cái đó em gái, ngày mai anh không có tiết, hay là anh đưa em đi khám bác sĩ tâm lý nha?”

“Em không có bệnh, khám bác sĩ tâm lý cái rắm gì?”

“Em đã xuất hiện ảo giác rồi còn gì.”

“Người có bệnh tâm thần không biết bản thân mình nhìn thấy ảo giác.” Ôn Noãn dùng thìa khuấy cơm trong bát, nói: “Em biết, đó chỉ là ảo giác.”

Ôn Hàn lo lắng nhìn cô: “Em chắc chắn không cần đi khám sao?”

Ôn Noãn buông thìa xuống, nói: “Không yếu đuối như vậy.”

Khoảng thời gian khó khăn nhất cô đã vượt qua rồi, hướng hồ là bây giờ.

Khoảng thời gian đó, tân sinh viên của trường cảnh sát chưa có thể sinh viên, cửa lớn có thể tự do ra vào, Ôn Noãn thỉnh thoảng sẽ vào trong khuôn viên trường bọn họ đi dạo.

Tuy là biết cái đó chỉ là ảo giác, nhưng mà cô chung quy vẫn không khống chế được mình, vẫn không nhịn được nghĩ ngộ nhớ.

Cho dù thật sự là ảo giác nhưng có thể cho cô nhìn cậu thêm một lần, cũng tốt.

Cô thật sự rất nhớ, rất nhớ cậu.

Trên sân tập của lúc hoàng hôn, có không ít bóng dáng các chàng trai chạy chơi đá bóng, như đưa cô trở về thời cấp ba.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài bên dưới một gốc cây, nhìn bóng dáng các chàng trai mặc áo rằn ri trên sân tập, mồ hôi nhễ nhại, như thể cậu cũng ở nơi đó.

Ôn Noãn nhìn vào bóng dáng của cậu, cầm lòng không đậu nở nụ cười, cười cười, nước mắt như hạt châu liền tuôn ra.

Vốn dĩ cô không muốn khóc cũng đã rất lâu không khóc rồi.

Chung quanh người đến người đi, có chút mất mặt, Ôn Noãn cúi đầu xuống, tay áo dùng sức lau nước mắt.

Có lẽ cô thật sự nên nghe lời Ôn Hàn, đi khám bác sĩ tâm lý, có lẽ sẽ tốt lên một chút.

Bác sĩ tâm lý không phải biết thôi miên sao, để bác sĩ thôi miên cô, giúp cô có thể gặp lại cậu trong giấc mơ, dù cho chỉ gặp một lần, cô cũng sẽ vui lên một chút.

Ôn Noãn cúi đầu, nhấn tin cho Giang Trác.

Khoảng cách tin nhắn đã hơn một năm, tin nhắn lần trước nội dung là: “Giang Trác, đến Bắc Kinh tìm em.”

Suốt một năm trời, bất vô âm tín.

Lại một giọt nước mắt, rơi "tóc" xuống trên màn hình di động.

Khuỷu tay Ôn Noãn chống đầu gối, cong người, tay che mặt, cố gắng ổn định hô hấp, muốn thu lại cảm xúc đau buồn này.

Bên cạnh, hình như có người dừng chân, đang nhìn cô.

Ôn Noãn nhắm mắt, có chút bức bối, lúc đang muốn đứng dậy rời đi, lại nghe thấy âm thanh trầm thấp đã xuất hiện vô số lần ở trong giấc mộng —

“Đừng khóc.”

Chương 60: Quá phạm quy rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Noãn ngẩng đầu lên, nhìn thấy chàng trai cô tâm tâm niệm niệm đang đứng dưới tàng cây long nhãn, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Giang Trác mặc một chiếc áo thun đơn giản, đứng ngược sáng, thân hình đĩnh đạc, một bàn tay đút vào trong túi quần, đuôi mắt nheo nheo, lộ ra khí chất lười biếng riêng biệt của cậu.

Tóc cậu không còn là màu trắng nữa, màu tóc ngắn màu đen đơn thuần làm ngụy quan và hình dáng cậu càng thêm thành thực.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cô cho rằng cậu là ảo giác, ngờ ngác đưa tay chạm vào. Lúc cô sắp đụng đến ống quần cậu, Giang Trác lại lùi về sau một bước.

“Giang Trác?”

“Ừm.”

“Chẳng lẽ anh không nhớ em sao?”

Trầm mặc một lúc lâu, cậu mới từ từ mở miệng, trong giọng nói mang theo ghen ngào chua xót: “Nhớ.”

Ôn Noãn đứng dậy, đi đến trước mặt cậu, nhẹ nhàng giơ tay ra, thử vòng qua eo cậu, ôm chặt lấy cậu.

Trong chớp mắt ôm lấy cậu kia, cô liền cảm giác được cậu, mùi hương và hơi thở của cậu, tiếng trái tim cậu đang đập.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Là cậu.

Ôn Noãn nhắm chặt mắt, từ từ dùng sức, ôm lấy cậu rất chặt, rất chặt. Cái ôm này đầy đê né, tựa như muốn đem tất cả những tủi thân và nhớ nhung của một năm này xả ra hết.

Bỗng nhiên, cô buông cậu ra, lùi lại hai bước, mạnh mẽ nắm thành quyền, đánh vào mặt cậu —

“Khốn kiếp! Con mẹ nó em tưởng anh chết rồi!”

Cô thật sự đã nghĩ như vậy, mỗi một lần cái suy nghĩ này xuất hiện, cô đều vô cùng sợ hãi đến mức không nhìn được muốn nôn ra.

Giang Trác đứng yên nhận một quyền của cô, không nói tiếng nào.

Ôn Noãn cứ nghĩ là cậu sẽ tránh, nhưng không ngờ cậu không thềm động đậy. Cô vừa đau lòng vừa hối hận, tức giận ngồi xổm dưới đất, nước mắt lưng tròng.

Giang Trác cũng ngồi xuống, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc, anh không đau.”

Không đau mới lạ.

Ôn Noãn biết một quyền kia có chút dùng sức, cô đã bị đê nén quá lâu rồi, cũng quá nhớ cậu.

Cô tủi thân nhìn cậu, đưa tay sờ gò má trái của cậu, nhẹ nhàng xoa xoa, xoa cho đến vị trí khóe miệng cậu. Giang Trác bắt lấy tay cô, đưa đến bên môi, hôn một cái.

Ôn Noãn có thể cảm giác được môi cậu hơi lạnh, nhưng vẫn mềm mại như trước, dán lên mu bàn tay cô.

Tâm tình của cậu nội liễm và sâu lắng, không quá thể hiện ra ngoài, nhưng mà cô có thể cảm nhận được đê nén và nhẫn nại của

cậu.

Cô hỏi cậu: “Em nghe một đàn anh của các anh nói, trong học viện có tân sinh viên có tài bắn tỉa mới đến, tất cả các môn khảo hạch đều đứng đầu, chắc là anh đúng không?”

“Ừm.”

“Có phải anh bị thương không?” Lúc Ôn Noãn hỏi câu này, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Giang Trác cũng không giấu giếm, ngồi xuống ghế dài, chậm chậm kéo ống quần lên.

Ôn Noãn nhìn cẳng chân của cậu, có vết tích của nẹp cố định chống đỡ nắn xương, rất sâu.

“Anh bị thương là khoảng thời gian em đang thi đại học, bác sĩ nói phải cắt bỏ chân, nếu không sẽ rất đau.”

Hô hấp của Ôn Noãn trở nên nặng nề, thậm chí không dám nhìn chân cậu: “Anh không cắt chân.”

“Anh có điên đâu?”

Giang Trác vân đạm phong khinh cười cười, lại khôi phục khí phách của ngày xưa: “Sao anh có thể để vợ tương lai gả cho người tàn tật được?”

Ôn Noãn đẩy cậu ra, cậu nắm chặt tay cô, nói: “Đau thì đau thật, lúc ngủ đều không yên giấc, chưa từng ngủ được hơn năm tiếng. Sau đó có chú Diệp giúp đỡ, kiên trì trị liệu, nhưng mỗi một bước đi, con mẹ nó đều cảm giác giống như có người lấy cưa, cưa chân của ông vậy.”

Cậu từ từ kể lại, Ôn Noãn tưởng tượng những ngày tháng đó đáng sợ đến mức nào, khoảng thời gian đêm nào cô cũng mất ngủ

đó, cậu cũng đang phải trải qua địa ngục.

Giang Trác cũng không làm bớt đi sự đau đớn, nói cậu dưới sự giúp đỡ của Diệp Lan đã kiên trì phục hồi thể nào, rồi qua Mỹ làm giải phẫu nắn lại ra sao, từng cuộc phẫu thuật tỉ mỉ phức tạp, dần dần cậu đã có thể đủ sức bỏ xe lăn, thoát khỏi chống nạng.

Giang Trác nắm chặt tay cô, tận lực nói: “Lúc đó, anh nghĩ, cứ cho là mẹ nó đau chết đi, cũng phải đi đến trước mặt em.”

Ôn Noãn im lặng không nói, tiêu hóa từng lời của cậu, lông mi run rẩy, tim lạnh đến đau đớn.

Cô không dám tưởng tượng, đau đớn như thế, thậm chí đến bác sĩ cũng đề nghị cắt bỏ chân, vậy mà cậu lại gắng gượng chịu đựng.

Vì để đi đến trước mặt cô, rốt cuộc cậu đã phải trải qua những gì?

“Tại sao không liên lạc với em?”

“Bởi vì không chắc chắn anh có thể hồi phục được hay không, bác sĩ nói hy vọng hồi phục lại bình thường rất xa vời. Nếu như đến cuối cùng vẫn phải cắt chân.”

Giang Trác không tiếp tục nói nữa, Ôn Noãn có chút tức giận: “Nếu như cuối cùng vẫn phải cắt chân, anh sẽ định vĩnh viễn không xuất hiện nữa?”

Cậu ngậm thừa nhận.

Ôn Noãn không kiềm chế được cảm xúc, tức giận nói: “Chuyện này thì tính là gì, không phải em là bạn trai anh sao, bị thương cũng không cho bạn trai biết?”

Khóe miệng Giang Trác cong lên, nở một nụ cười rất đẹp: “Bởi vì anh là một cô bạn gái kiêu ngạo nha.”

Ôn Noãn sắp bị cậu làm cho tức chết rồi, vừa giận vừa buồn cười, còn không thể động thủ, chỉ có thể tức nghẹn quay đi, buồn bã nói: “Vậy anh có nghĩ, em sẽ như thế nào không?”

“Có chứ.” Giang Trác gật đầu: “Chắc hẳn sẽ đau lòng rất lâu.”

“Anh đã biết vậy mà còn...”

“Bởi vì em sẽ không tìm được cô bạn gái xinh đẹp như anh được nữa.”

Ôn Noãn thật sự bị cậu làm cho tức đến phát khóc, quay người bỏ đi, Giang Trác hai ba bước đuổi theo, nắm lấy tay cô.

Ôn Noãn giãy dụa một chút, không hất ra, thở phì phò xoay lại nhìn cậu: “Em giận thật đấy!”

“Ừ.”

Biểu cảm của con nhóc này rõ ràng là muốn cậu dỗ, Giang Trác lấy một cây kẹo vị trái cây từ trong túi ra, lột vỏ.

Ôn Noãn nhìn rồi nhìn cái cây kẹo vị trái cây đó, tức giận nói: “Em không thèm ăn đâu.”

“Thật sự không ăn?”

“Không ăn!”

“Được thôi.” Ôn Trác bỏ cây kẹo vào miệng mình.

Ôn Noãn bực bội nhìn cậu.

Nếu muốn trải qua quãng đời còn lại cùng với tên này, có khả năng cô sẽ chết sớm.

Giang Trác cong khóe môi, vòng tay qua sau gáy cô rồi hôn lên môi cô.

Ôn Noãn bất ngờ không kịp đề phòng, bị cậu cạy hàm răng ra, viên kẹo trái cây kia bị đầu lưỡi mềm mại của cậu luồn vào trong miệng cô, hương vị chua chua ngọt ngọt, triền miên giữa môi răng.

Mẹ nó, sao lại như vậy?!

Cái này quá phạm quy rồi.

Xung quanh người đến người đi, không ít người đều đang nhìn bọn họ. Tay Ôn Noãn đặt trước ngực, đẩy cậu một cái, gương mặt nóng hổi.

Giang Trác biết da mặt cô mỏng, rất nhanh liền buông cô ra.

Đôi môi cô ửng ửng, đỏ mọng như anh đào, khoe mắt, đầu mày, và cả vẻ mặt đều giống thiếu nữ thẹn thùng, tránh không chịu đối mặt với cậu.

Cô cúi đầu nếm vị chua chua của viên kẹo: “Càng lúc càng không biết xấu hổ.”

“Vẫn luôn như thế mà.” Giang Trác nhìn đồng hồ đeo tay: “Không còn sớm nữa, anh đưa em về, ở trường sao?”

“Ngoài trường, thuê nhà ở với anh trai em.”

“Ôn Hàn cũng đang ở thành phố đại học?”

“Vâng, anh ấy đuổi theo thanh mai đến đây.”

“Cái này thì anh biết, Diệp Thanh khổ cực theo đuổi được bạn gái tới tay, suýt chút nữa đã bị cậu ta cướp mất.”

“Có một số chuyện, bỏ lỡ thì chính là bỏ lỡ, không có cỗ máy thời gian, cũng không có thuốc chữa hối hận.”

Hai người đi đến một chung cư thương mại, ngừng lại, Ôn Noãn lưu luyến nhìn cậu.

Chàng trai trước mắt, đẹp đến mức giống như một giấc mộng.

“Nhuộm lại tóc rồi sao?” Ôn Noãn nhón chân lên, đưa tay sờ tóc cậu: “Không khoe khoang nữa hửm? Bạn – gái.”

“Ừ, mới đến, khiêm tốn chút.”

Giang Trác vẫn là Giang Trác, chàng trai trong ký ức của cô, một chút cũng không đổi.

À không, có thay đổi.

Ôn Noãn đánh giá ngũ quan thành thực của cậu.

Càng trở nên anh tuấn hơn.

“Giang Trác, vì sao anh lại báo danh ở đây?”

Giang Trác xoa lông mày cô: “Em biết rồi còn hỏi.”

Ôn Noãn cúi đầu cười cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền ngọt ngào. Cô biết, cậu nhìn thấy tin nhắn của cô.

“Ở đây là trường cảnh sát tốt nhất cả nước.”

Ôn Noãn bĩu môi, kéo cổ áo cậu qua, nhón chân tiến sát tới khuôn mặt cậu: “Chẳng lẽ không phải vì người bạn trai anh yêu nhất đang ở nơi đây chờ anh sao?”

Giang Trác rũ mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cô, đôi môi anh đào ướm át... Có lẽ bởi vì gần với mùi hương của trước đây, cậu lại có chút ý nghĩ xấu với cô, hai bên tai đều đỏ ửng.

Cậu kiềm chế hôn lên đôi môi cô.

Ôn Noãn đưa tay vòng qua cổ cậu, nhón chân lên, dán sát khuôn mặt mình vào cổ cậu, hít thật sâu mùi hương trên cơ thể cậu.

Không phải mơ, cô biết, cậu đang ở ngay bên cạnh cô.

“Anh rất nhớ em.” Cậu thì thầm bên tai cô, âm thanh rất nhẹ nhàng nói: “Tối nào cũng đều nhớ em đến phát điên.”

Ôn Noãn cảm động vài giây, buông cậu ra, hỏi: “Tại sao buổi tối anh mới nhớ em?”

Giang Trác suy nghĩ vấn đề này một hồi, cảm thấy cô nhóc này càng lúc càng nắm trúng trọng điểm rồi.

“Nói đi, tại sao buổi tối mới nhớ.”

Giang Trác nghiêm túc nói: “Đàn ông tội anh buổi tối đều rất hiu quạnh.”

“...”

.....

Ôn Hàn nhai dưa, nhìn cô gái trước mặt đang ngơ ngẩn khều bát cơm, đã mấy lần, khóe môi cô không tự chủ lộ ra nụ cười ngây ngô rồi.

Đã rất lâu anh không nhìn thấy cô cười tươi rói như vậy.

Ôn Hàn thuận miệng hỏi: “Em lại yêu đương rồi?”

Nhưng không nghĩ đến, Ôn Noãn lại thẳng thắn nói: “Đúng.”

“Thật hay giả vậy?” Ôn Hàn buông dưa, có chút ngạc nhiên: “Trai đẹp xuất chúng nào mới có thể bắt được trái tim của em gái tôi vậy nè?”

“Chính là đẹp nhất thế gian, đẹp nhất toàn thế giới.” Ôn Noãn buông dưa, đứng dậy đi về phòng: “Không ăn nữa, em bắt đầu giảm cân.”

“Uây! Ra đây rửa bát! Em đừng hòng trốn!”

“Em đọc sách, ngày mai còn phải báo cáo trước lớp!”

“Ông đây đã làm cơm còn phải rửa bát, anh mắc nợ em đúng không!”

Ôn Noãn khóa cửa phòng, khoe môi không tự chủ cong lên, lộ ra ý cười, trong lòng ngọt như mật.

Điện thoại “ting” một tiếng, Giang Trác chủ động gửi một tấm ảnh cho cô, là ảnh selfie lúc cậu mặc quân phục.

Tấm ảnh có chút nhiều hạt buổi chiều tối, cậu đứng dưới ánh đèn, từ dưới hướng lên một góc, có điều như vậy, ngũ quan của cậu vẫn là 360 độ không góc chết, đẹp trai muốn xỉu.

Nhìn ra được, đây là cậu tiện tay chụp sau khi huấn luyện xong, tóc tai còn có chút ẩm ướt.

Nội dung tin nhắn của cậu rất đơn giản —

“Kết thúc huấn luyện, quay về tắm rửa.”

Giang Trác vẫn luôn rất hiểu cô, gửi tin nhắn báo cáo tin tức hằng ngày cho cô, cũng là vì để cô an tâm.

Trong lòng Ôn Noãn vẫn còn chút giận cậu, vì vậy chỉ nhắn lại một chữ “Ờ”.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô lại cảm thấy cái chữ “Ờ” này có chút lạnh lùng, lỡ như đã kích việc cậu tích cực chủ động nhắn tin thì sao.

Thế là Ôn Noãn xóa chữ này đi, sau đó đánh lại một tin khác gửi đi — “Được.”

Kèm theo một điệu bộ “Trăm đã duyệt” cao quý lạnh lùng.

Gửi xong tin này, Ôn Noãn không để ý đến cậu nữa, mở máy tính bắt đầu viết báo cáo cho tiết học ngày mai, ước chừng một tiếng sau, Giang Trác lại gửi cho cô một tấm ảnh.

Ôn Noãn vừa nhìn thấy tấm ảnh này, suýt chút xịt máu mũi.

Nửa thân trên của Giang Trác, không phải là cô chưa từng thấy, nhưng mà đó là lúc ở cấp ba, bây giờ lại cậu gửi cho cô tấm ảnh bán thân ở ban công...

Làn da trắng nõn nà cùng đường cong rắn chắc của cơ bắp, quả thật có thể nói là cực phẩm.

“Tắm rửa xong, mệt muốn chết, đang nằm trên giường.”

Cậu thật sự là đang báo cáo sinh hoạt thường ngày với cô.

Ôn Noãn lén lút lưu tấm ảnh bán thân làm người ta mặt đỏ tim đập này lại, làm của quý, tạo riêng hẳn cho nó một album.

Sau này, những tấm ảnh kinh điển như vậy nhất thiết phải thu thập nhiều một chút.

Cô si mê nhìn tấm ảnh rất lâu, cảm thán ánh mắt của mình quá tốt, cấp ba Giang Trác lười tập luyện, vậy mà chỉ ở trong quân đội một năm, lúc này cậu đã tăng không ít khí khái đàn ông, nội tiết tố bùng nổ.

Giang Trác thấy cô không trả lời tin nhắn, lại hỏi: “Bạn trai vẫn còn giận sao?”

Ôn Noãn: “Đúng.”

Giang Trác: “Anh phải làm sao để dỗ bạn trai hồi tâm chuyển ý đây?”

Ôn Noãn suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì anh gửi thêm mấy tấm ảnh qua đây!”

Chương 61: Em cũng sẽ trưởng thành mà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thiết kế của cửa tiệm này phỏng chừng như không quá đặc sắc, nhưng kỹ thuật massage của thợ quả không tồi. Cả quá trình massage con nhóc Ôn Noãn kia đều gào khóc thảm thiết —

“A, đau đau đau, ngứa!”

“Nhẹ một chút, ừm...”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Thật thoải mái.”

Giang Trác nằm lỳ trên giường, toàn thân khoan khoái, mấy ngày liên tục huấn luyện mệt mỏi đều bị quét sạch.

Chỉ là tiếng la của con nhóc bên cạnh thực sự khiến cảm xúc của cậu dâng trào.

Giang Trác nhìn thật lâu, cuối cùng cũng quay mặt qua, đè nén lâu bầu: “Em đừng la nữa.”

“Ồ”

Ôn Noãn nhỏ giọng đi rất nhiều, dùng hơi thở khẽ ngâm nga.

Sau khi massage xong, nhân viên massage rời đi để lại hai người trong phòng nghỉ ngơi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Noãn đứng dậy đi đến bên giường Giang Trác, ngồi với cậu.

Giang Trác hơi hé mắt, nhìn thấy con nhóc đang nhoài người tới chân mình, duỗi tay chọc chọc ống quần bên trái của cậu.

“Làm gì đó?”

“Em có thể nhìn vết thương của anh không?”

“Đã khỏi rồi.” Giang Trác thu chân lại, có lẽ không muốn cô nhìn thấy: “Hôm nay em đã nhìn anh không ít chỗ rồi.”

“Dù gì cũng có một ngày cũng phải xem thôi, anh keo kiệt cái gì zậy trời?”

Giang Trác nắm được ý trong câu này của cô, tâm trạng càng thấy không tệ, duỗi tay nắm cổ áo cô, kéo cô đến trước mặt mình: “Vậy em có muốn định một ngày để anh cho em xem toàn thân không, hửm?”

Ôn Noãn chẳng qua chỉ vô ý thuận miệng nói một câu, sau khi nói xong, lỗ tai của cô nóng bừng, đẩy cậu một cái: “Không cho xem thì thôi, nói mấy lời lưu manh làm gì chứ.”

Giang Trác cười lên kéo ống quần, Ôn Noãn tò mò nhích tới, nhìn thấy cẳng chân có dấu vết bị sai vị trí, trên da còn hằn mấy vết màu sắc không đồng nhất.

Trái tim cô lập tức đau nhói: “Đây là...”

Giang Trác không chút để ý nói: “Vết đeo nẹp chỉnh hình, không hết được.”

Cô nhẹ nhàng đưa tay, đầu ngón tay chạm vào chân cậu: “Đau không?”

“Bây giờ không đau nữa.”

Lúc đó, thật sự là ngày nào cũng đau như đày mình xuống địa ngục.

Ôn Noãn rầu rĩ không nói gì, chỉ là đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt v3 lớp da trên cẳng chân cậu, có thể nhìn ra được, cô nhóc này thật sự rất đau lòng vì cậu.

“Em đã từng nói là phải bảo vệ anh.” Cô khó chịu đến đỏ vành mắt: “Một năm qua, mỗi một ngày, mỗi một phút, mỗi một giây, em đều hối hận, hối hận để anh rời đi, hối hận vì đã không bảo vệ tốt cho anh.”

“Em thật sự xem bản thân mình là bạn trai đấy à?” Giang Trác khẽ cười một tiếng, xoa đầu cô, nghiêm túc nói: “Em là con gái, cứ cho là em đánh nhau giỏi hơn anh thì em cũng vẫn là con gái. Anh để em làm bạn trai là vì anh cưng chiều em, yêu em, nhưng nếu như phải gánh vác thì trời có đổ sập xuống cũng là anh cản trước mặt em, hiểu chưa?”

Ôn Noãn nghe cậu nói xong càng khó chịu hơn, nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu: “Em hiểu, cũng không phải là em thật sự muốn làm bạn trai anh, chỉ là em rất đau lòng.”

Giang Trác cong môi, ngón tay nhẹ nhàng lau khóe mắt cô, nhẹ giọng nói: “Anh biết.”

“Anh Giang Trác, em thật sự vô cùng thích anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã thích anh rồi. Em con lén nghĩ đến cảnh em gả cho anh, nghĩ đến cảnh chúng ta cử hành hôn lễ. Thật ra em không thích trẻ con lắm, nhưng mà em thật sự rất muốn sinh cho anh một đứa nhỏ, chúng em sẽ cùng nhau ở bên anh.

Cô bắt đầu liên thanh bày tỏ, trước đây cô chưa từng ở trước mặt nói thích cậu, những lời này ở trong bụng cô đã nhin một năm rồi.

Lúc tuyệt vọng nhất, thậm chí cô còn nghĩ, có lẽ đời này cô sẽ không có cơ hội nói ra những lời này.

Không có người đàn ông nào có thể kháng cự được lời của người con gái nói muốn sinh con cho mình, trái tim Giang Trác như sắp tan

chảy.

“Em vẫn còn là một cô bé.” Cậu cười cười: “Đòi sinh em bé cái gì hửm?”

“Em cũng sẽ lớn lên mà!” Cô chớp chớp đôi mắt trong suốt, thành thật nói: “Hơn nữa em đã thành niên rồi.”

Đầu ngón tay Giang Trác nhẹ nhàng phác họa sống lưng cô: “Thành niên rồi thì muốn sinh em bé cho anh?”

Bọn họ đã từng nghiên cứu kỹ càng cuốn sách khoa học phổ cập sức khỏe si/nh lý của “anh em” với nhau, đương nhiên đều biết “sinh em bé” là sinh như thế nào.

Vành tai Ôn Noãn nóng lên, giống như quả anh đào: “Em không phải có ý đó.”

“Vậy thì là ý gì?”

“Ý em muốn nói...”

Cô ngập ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn cậu: “Em rất thích anh, thích đến mức có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần anh muốn, em đều bằng lòng.”

Tính ám thị của câu này đã rất mạnh bạo rồi.

Bất cứ người đàn ông bình thường nào cũng không có cách chống cự, Giang Trác càng không cách nào bình tĩnh. Nếu như ở một nơi thích hợp, có lẽ hôm nay cậu thật sự muốn làm một chuyện cầm thú.

Ôn Noãn hoàn toàn không cảm giác được, lúc này không thích hợp nói những lời này, cô thật sự chỉ muốn bày tỏ mà thôi, đơn thuần, chân thành mà tha thiết.

Đàn ông và phụ nữ, có lẽ thật sự là hai sinh vật khác nhau.

Giang Trác từ từ bình phục tâm trạng, sau đó cúi đầu hôn lên mắt cô, cánh mũi, rồi cánh môi mềm mại, dịu dàng lưu luyến, hôn rất sâu, lại không dám dùng sức.

Cô gái trong lòng là cô gái mà đời này cậu đều không nỡ dùng sức.

Cậu thì thầm vào tai cô: “Em vẫn còn là cô bé thôi.”

Cậu bằng lòng cả đời này chỉ xem cô là cô bé.

.....

Góc hàng quán bên ngoài trường học, mỗi lần đến giờ cơm tối đều nhộn nháo, vô cùng náo nhiệt.

Giang Trác ngồi trên ghế, trong tay đang chơi đùa cái bật lửa, Diệp Thanh tính toán gọi đồ ăn, mà Lục Vũ thì kéo Giang Trác hỏi những tình hình trong một năm này.

“Anh Trác, cậu thật là không có miếng ngứa khí nào! Xảy ra chuyện lớn như vậy, lại không nói cho chúng tôi biết.”

Diệp Thanh liếc cậu ta một cái: “Nói cho cậu thì chẳng khác nào nói cho toàn thế giới biết.”

“Hóa ra cậu cũng biết.”

“Tôi đương nhiên biết rồi.” Diệp Thanh gấp thức ăn cho bạn gái bên cạnh, cười nói: “Tôi và anh Trác quan hệ thế nào?”

Lục Vũ không hài lòng nói: “Hai người các cậu có thể đừng có đánh lẻ với nhau thế chứ, không mang theo tôi! Có còn coi tôi là anh em nữa hay không?”

Triệu Ninh Mạnh vẫn luôn cầm đầu ăn cơm, nghe thấy Lục Vũ nói thế liền thản nhiên bình luận một câu: “Ba người đi, tất có gian tình.”

Lục Vũ nghe vậy, quay sang nhìn Triệu Ninh Manh: “Nội bộ anh em, mang bạn gái theo chơi là có ý gì?”

Diệp Thanh gấp cho Triệu Ninh Manh cái cánh gà, nói: “Buổi tối cô ấy phải đi nghe tọa đàm, thuận đường qua đây ăn bữa cơm, không được sao?”

Triệu Ninh Manh cũng cười hỏi lại: “Không được sao?”

Lục Vũ bĩu môi, biết Diệp Thanh có bao nhiêu yêu thương bạn gái của mình, đi chỗ nào cũng dẫn theo, như hình với bóng, giống như sợ có người cướp mất.

“Được được được, tôi với anh Trác là hai tên cầu độc thân, nhìn hai người phát cơm chó [1].”

[1] Ngôn ngữ mạng, nhìn thấy mấy cặp đôi ngọt ngào với nhau thì giống như là đang ăn cầu lương (~thức ăn chó – vì người độc thân gọi là chó độc thân)

Giang Trác buông bát lửa xuống, nắm đúng trọng điểm nói: “Chỉ có mình cậu là cầu độc thân thôi, tôi không phải.”

Lục Vũ tức đến cạn lời, cầm cái ly lên uống cạn một hơi: “Yêu đương thì ghê gớm lắm à, tôi mới không hiểm lạ gì. Tương lai tôi thừa kế trường Thập Tam của bố tôi, nhất định phải một lưới bắt hết mấy phần tử yêu sớm như các người.”

Diệp Thanh nhìn đồng hồ, nói với Triệu Ninh Manh: “Tọa đàm sắp bắt đầu rồi, anh đưa em về trường trước.”

“Vẫn còn nửa tiếng nữa, không gấp, em muốn đi mua ly trà sữa.”

“Hay là về trường trước đi.” Diệp Thanh đeo túi xách của Triệu Ninh Manh: “Đến giảng đường chiếm chỗ phía trước, anh đi mua mang qua cho em.”

Triệu Ninh Manh cười nói: “Được.”

Lục Vũ lắc đầu, chép miệng: “Thanh Nhi, tôi thật không ngờ, sau khi có bạn gái, cậu lại biến thành cái dạng này.”

Diệp Thanh là đứa trẻ đặc biệt đơn thuần, trong thời gian hơn mười năm trước, trong đầu cậu ta chỉ có ba việc phải làm: vẽ tranh, luyện võ, chép bài tập người khác.

Cho dù thời thanh xuân nhận được thư tình của con gái, cậu ta cũng chỉ vẽ nhân vật truyện tranh lên mặt sau thư tình của người ta.

Không ngờ Diệp Thanh sau khi yêu đương sẽ biến thành thê nô, hơn nữa “nô tính” còn khá nghiêm trọng, còn khoa trương hơn cái tính “liể/m cầu” mọi người đều biết của Ôn Hàn năm đó.

Thấy vậy Lục Vũ không dám yêu đương nữa.

Diệp Thanh và Triệu Ninh Manh ra khỏi cửa tiệm, lại không ngờ, Ôn Hàn và đám bạn chơi bóng rổ xong, đi tới trước mặt.

Lúc nhìn thấy Triệu Ninh Manh, mắt Ôn Hàn sáng lên rất rõ, có điều cũng thấy Diệp Thanh bên cạnh cô, biểu cảm lập tức cứng đờ.

Triệu Ninh Manh chần chờ muốn nói gì, lúc này, bỗng nhiên Ôn Hàn bỗng ý thức được cái gì, bước vào quán ăn đêm, nhìn Giang Trác ngồi bên cạnh cái bàn, đáy mắt anh bùng bùng lửa giận, bước nhanh tới, nắm lấy cổ áo Giang Trác —

“Khốn kiếp! Cậu còn mặt mũi quay về!”

Anh đột nhiên làm khó làm dễ, tất cả mọi người chung quanh đều không kịp phản ứng, bàn ghế thấp xung quanh đều bị anh đẩy ra, chai bia lăn xuống đất, động tĩnh không nhỏ.

“Cậu có biết khoảng thời gian đó nó đã trải qua như thế nào hay không?”

Ôn Hàn hoàn toàn mất khống chế, giơ tay lên, đột nhiên đánh một cú vào mặt Giang Trác.

Giang Trác không né tránh, cũng không đánh trả, cứ thế nhận lấy một quyền này, mặt nghiêng sang một bên, má trái đau đến tê dại.

“Nó cho rằng cậu đã chết! Cả đêm đều ngủ không yên giấc, lúc tắm đều ngồi trong bồn tắm khóc, cả học kỳ một rớt hết môn, suýt chút nữa phải tạm nghỉ học!”

Ôn Hàn trừng mắt, kích động hét lên với cậu: “Khi đó tôi nghĩ, nếu như cậu không chết, con mẹ nó cho dù có ở chân trời góc biển tôi cũng sẽ đi tìm cậu, sau đó giết chết cậu!”

Nói xong anh ấy xông đến Giang Trác, Diệp Thanh đã nhanh chân chặn trước người Giang Trác, một tay cản cánh tay Ôn Hàn lại.

Từ nhỏ cậu ta đã bảo vệ Giang Trác, hiện tại đã thành một thói quen.

“Cậu không biết cậu ấy đã trải qua những gì thì có tư cách gì mà động thủ với cậu ấy?” Sắc mặt Diệp Thanh lạnh băng, giọng điệu còn lạnh hơn: “Không hiểu rõ chân tướng, chỉ có nói miệng thì rất dễ dàng.”

Diệp Thanh chứng kiến toàn bộ quá trình Giang Trác bị giày vò như ở trong địa ngục, cậu ta tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào thương tổn đến Giang Trác.

Vốn dĩ trong lòng Ôn Hàn đã tràn đầy địch ý với Diệp Thanh, giờ phút này lời nói của cậu ta càng khơi thêm lửa giận, anh xông lên đánh nhau với Diệp Thanh.

Có điều Ôn Hàn sao có thể là đối thủ của Diệp Thanh, sau một hồi công kích lung tung liền bị cậu ta hóa giải dễ như trở bàn tay, hai ba chiêu đã đè được anh xuống đất, giấy dựa thế nào cũng không thoát được.

“Diệp Thanh, cậu mau buông cậu ta ra!”

Cùng lúc với Giang Trác mở miệng ngăn cản, Triệu Ninh Mạnh bỗng nhiên chạy đến, giúp Ôn Hàn đẩy Diệp Thanh ra, chắn trước mặt anh: “Không cho anh tổn thương cậu ấy!”

“Tiểu Ninh, cậu tránh ra, tôi... Tôi có thể đánh thắng cậu ta!” Ôn Hàn lão đảo muốn xông lên, lại bị Triệu Ninh Mạnh nắm lấy góc áo: “Cậu cho là mình vẫn còn là trẻ con hay sao?”

Lúc còn nhỏ anh cũng như vậy, đánh không lại người ta lại càng muốn đánh, cuối cùng bị thương khắp người, thút tha thút thít đến tìm cô, cắn răng nói không đau.

Triệu Ninh Mạnh bảo vệ Ôn Hàn, giống như Diệp Thanh từ nhỏ đã bảo vệ Giang Trác, cũng xuất phát từ bản năng.

Dù sao thì... người này cũng là người cô từng thề phải bảo vệ cả đời.

Diệp Thanh dời tầm mắt, nhìn Triệu Ninh Mạnh đang nắm chặt góc áo của Ôn Hàn, con ngươi đen nhánh trầm xuống.

Trước giờ cậu ta là người không giỏi biểu đạt cảm xúc, có rất nhiều lời sẽ không nói ra, trông có vẻ nặng nề và không thú vị.

Nhưng điều này không có nghĩa là trong chuyện tình cảm cậu ta cũng ngu ngốc.

Cậu ta có thể cảm giác được loại tình cảm khắc sâu của Triệu Ninh Mạnh đối với Ôn Hàn, sớm đã vượt qua cái loại yêu thích nhất thời của tuổi trẻ.

Bọn họ là thanh mai trúc mã, tình cảm dần dần phát triển khi cùng nhau lớn lên, tuyệt đối không phải là loại tình cảm cậu ta có thể thay thế được trong thời gian một sớm một chiều...

.....

Buổi tối, trong cửa hàng tiện lợi 24 giờ bên ngoài cổng trường, Ôn Noãn cẩn thận bôi thuốc cho Giang Trác.

Thay vì nói là bôi thuốc, chi bằng nói cô có hứng thú với mỗi tình tay ba của Diệp Thanh, Ôn Hàn và Triệu Ninh Mạnh hơn.

“Sau đó thì sao? Cuối cùng Tiểu Ninh đi với ai, Diệp Thanh hay là anh trai em?”

“Tính tình của chị gái đó, mắng Ôn Hàn một trận, rồi quay sang mắng Diệp Thanh một trận, sau đó một mình về trường.”

Khóe miệng Ôn Noãn giật giật: “Không hổ là bà chị xã hội của em.”

Giang Trác nói: “Nhưng anh cảm thấy, Diệp Thanh sẽ thắng.”

“Vì sao?” Ôn Noãn không đồng ý: “Em cảm thấy xác suất Tiểu Ninh làm chị dâu của em rất lớn đó.”

Dù sao cũng là thanh mai trúc mã, Ôn Hàn chính là bạch nguyệt quang [1] trong lòng cô ấy biết bao nhiêu năm, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

[1] bạch nguyệt quang chỉ người mình ái mộ nhưng không được ở bên.

Giang Trác thoải mái nói: “Chỉ cần là cô gái có thẩm mỹ bình thường đều biết phải chọn thế nào.”

“Anh trai em có chỗ nào không tốt chứ! Em còn đẹp trai hơn Diệp Thanh!”

Ôn Hàn và Ôn Noãn có tướng mạo giống nhau đến chín phần, anh tuấn thì không phải nói, từ lúc học đại học đến nay cũng không biết đã nắm giữ biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ rồi.

Nhưng lần này anh ấy đối với Triệu Ninh Manh là thật, cả một năm đã từ chối không dưới hai mươi cô gái.

“Anh em so với Diệp Thanh thì thiếu chút khí chất.”

Diệp Thanh là người luyện võ, thân thể cường tráng, khí chất, tinh thần và diện mạo đều bỏ xa Ôn Hàn mấy con đường.

Hai người đều đem chân tình nồng nhiệt ra, vì vậy cuối cùng hươu về tay ai còn chưa biết chắc.

Hai người đều là người bao che khuyết điểm, biện hộ một lúc lâu, cũng không có kết quả, liền dứt khoát không tiếp tục đề tài này nữa.

Dưới ánh đèn, Ôn Noãn dùng ngón tay lấy thuốc cao trắng, bôi lên khoe miệng Giang Trác, trách nói: “Tại sao anh không tránh? Với thân thủ của anh, tránh Ôn Hàn thì dễ như trở bàn tay.”

“Nếu tránh thì cục giận trong lòng cậu ta không trút ra được, sau này sẽ không dễ yên cho anh.” Giang Trác thản nhiên nói: “Cậu ta bất bình vì em, anh không cần thiết phải tránh.”

Cái gì phải chịu thì cậu nhất định sẽ chịu.

Ôn Noãn đau lòng dè dặt môi cậu, nói: “Chuyện này đã là quá khứ rồi, em không giận anh nữa, anh cũng đừng tính toán với anh trai em, anh ấy chỉ là nhất thời nghĩ không thông thôi.”

Giang Trác lắc đầu: “Không bỏ qua được.”

“Sao, anh còn muốn tìm anh em đòi một cái công đạo đấy à?”

“Lời của cậu ta, ở trong lòng anh không bỏ qua được.”

Hàng mi dài của Giang Trác rũ xuống che khuất con ngươi đen nhánh, cậu nghiêm túc nói: “Xin lỗi, anh nên tin tưởng em hơn.”

Hô hấp của Ôn Noãn như ngừng lại: “Anh Giang Trác...”

Giang Trác ngẩng đầu, khóe môi hơi cong lên: “Chặt chân thì tính là cái gì, cho dù có phải bò, anh cũng sẽ bò đến trước mặt em.”

Chương 62: Massage

Tải ebook: dtv-ebook.com

Buổi sáng lúc gần hết giờ, trong phòng học bỗng nhiên xôn xao ầm ĩ.

Ôn Noãn đang chuyên chú ghi chép, nghe thấy hai cô gái hàng ghế phía trước thì thầm với nhau: “Bên ngoài có trai đẹp kìa!”

"Mẹ ời, đẹp trai quá! Chân quá dài dữ thần!"

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Anh ấy là sinh viên trường chúng ta hả?”

“Không phải đâu, nếu trong trường có anh zai đẹp như vậy thì mọi người đã biết từ lâu rồi.”

Ôn Noãn nghe mấy cô gái bàn luận, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chàng trai mặc một chiếc áo thun xám bình thường, chiếc quần màu đen phác họa đôi chân dài thẳng tắp.

Cậu lười biếng dựa vào hành lang, tay nhét vào túi, cứ nhìn nhìn vào mấy cái đầu trong phòng học, tầm mắt xẹt qua từng hàng ghế của các cô gái, cuối cùng dừng lại trên người Ôn Noãn.

Ôn Noãn hơi kinh ngạc, không ngờ tới Giang Trác sẽ đến tìm cô.

Cậu nhìn thấy cô, khoe môi mỏng cong lên, nụ cười tươi như hoa đào, trực tiếp đâm thẳng vào trái tim người khác.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Các cô gái bên cạnh càng lúc càng kích động: “Anh ấy nhìn chúng ta kìaaaaa!”

“Oops đáng về lúc cười lên đẹp xỉu up xỉu down!”

“Tớ biết yêu rồi!”

Lâm Uyển Nhiên ngồi bên cạnh Ôn Noãn nhìn thấy Giang Trác, cảm thán một câu: “Ở đâu ra một anh chàng đẹp trai thế này vậy, vốn dĩ tớ cảm thấy bạn trai tớ đủ đẹp trai rồi, không ngờ so với người này, bạn trai tớ chỉ là một cục shit.”

Ôn Noãn nhỏ giọng nói: “Có khoa trương đến mức đó đâu.”

Lâm Uyển Nhiên nhìn thiếu niên bên ngoài cửa sổ: “Không hề khoa trương luôn á, người này đẹp vc!!!!, a a a, tớ muốn mù luôn rồi.”

Trước đây, Lâm Uyển Nhiên vẫn luôn thích khoe anh bạn trai tuấn tú của cô ấy, tuy không có ác ý, nhưng mà cô ấy vẫn lấy Khương Thạc làm niềm kiêu ngạo của mình.

Ôn Noãn le lưỡi: “Cậu nói như vậy, tớ sẽ ngại đó.”

Lâm Uyển Nhiên không hiểu: “Mắc gì cậu phải ngại?”

“Đó là bạn trai tớ.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Uyển Nhiên, Ôn Noãn tiếp tục cúi đầu ghi chép.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Ôn Noãn đã lách qua dòng người đi ra khỏi phòng học, liếc Giang Trác một cái, lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

Giang Trác đi lên trước hai ba bước, đi bên cạnh cô, cô cũng không thèm để ý đến cậu.

Ôn Noãn không dễ dàng tha thứ chuyện cậu bắt vô âm tín suốt một năm trời, càng tức giận chuyện cậu không tin tưởng cô, cậu nói “Nếu tàn tật sẽ không bao giờ gặp em nữa” kia, Ôn Noãn không thể nào quên được.

Có lẽ cậu cảm thấy, cô xứng đáng được thứ tốt hơn, nhưng mà Giang Trác căn bản không hiểu, một khi đã từng trải qua đoạn tình cảm thời niên thiếu khắc cốt ghi tâm như vậy, thì những năm tháng sau này, bất luận chàng trai ưu tú đến mấy cũng không lọt vào mắt cô được nữa.

Giang Trác biết tính tình cô nhóc này không dễ nguôi giận như vậy, cậu rất kiên nhẫn đi bên cạnh cô, nhắm mắt theo đuôi, cam tâm tình nguyện làm tùy tùng.

“Đến trường tìm em làm gì?”

“Em không gửi tin nhắn cho anh, cũng không đến tìm anh, nếu như anh không chủ động chút thì còn yêu đương gì nữa?” Giang Trác nói rất đúng lý hợp tình.

“Bây giờ trở lại nói yêu đương với em, vậy trước đó sao lại đi?” Ôn Noãn đi trên con đường nhỏ đầy cây long não, quay đầu liếc cậu một cái: “Em vẫn còn đang tức giận đây!”

Giang Trác cười cười, bước lên mấy bước, nắm tay cô: “Vậy anh phải làm gì bạn trai mới không giận nữa?”

“Thứ nhất, anh phải đồng ý với em, sau này cho dù gặp phải chuyện gì, chúng ta cũng cùng nhau đối mặt, em không cho phép anh tự mình quyết định nữa.”

Giang Trác trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu: “Anh đồng ý.”

Ôn Noãn biết, Giang Trác rất trọng lời hứa, chuyện cậu đã hứa thì nhất định sẽ làm được.

“Thứ hai là gì?”

“Thứ hai, sau này mỗi ngày, đều phải giống như khoảng thời gian này, mỗi ngày gửi tin nhắn cho em.”

Giang Trác cười cười: “Có phải kèm theo ảnh không?”

“Phải!”

“Được, đồng ý, còn gì không?”

“Tạm thời hết rồi, chờ em nghĩ ra lại nói với anh, có hạn chế thời gian sao?”

“Đương nhiên là có hạn chế thời gian rồi.”

Cô gái thất vọng nhú mày: “Khi nào hết hạn?”

Giang Trác ôm bả vai cô, cười nói: “Ngày hết hạn, tính tới lúc em sống đến một trăm tuổi, tám mươi năm đủ không?”

Ôn Noãn nghe cậu nói thế, ngược lại có mấy phần mang ý thề non hẹn biển.

“Ai muốn sống đến một trăm tuổi chứ, đến lúc đó rằng em chắc chắn đều rụng hết, mặt đầy nếp nhăn, ngay cả đi đường cũng không đi nổi.”

Giang Trác nhìn đám mây trắng trôi bồng bềnh phía chân trời: “Chờ đến ngày đó em đi không nổi, anh sẽ cõng em, đến bất cứ nơi nào em muốn đi.”

“Anh cũng biến thành người già rồi, còn có thể cõng nổi em sao?”

“Cũng đúng.” Giang Trác cười nói: “Phải là bạn trai cõng anh.”

Ôn Noãn nhướn cằm lên, khinh thường nói: “Anh không biết xấu hổ hả?”

Giang Trác đi tới, chống lên vai cô, nhảy lên, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đè xuống.

Ôn Noãn luyện võ nhiều năm, thoát nhìn rất gầy, nhưng cơ thể lại rắn chắc. Cô thật sự cố gắng đi lên phía trước hai bước, có điều cũng chỉ có hai bước, sau đó liền không cố nổi tên này.

“Anh thật sự đè lên người em à?”

“Em cho rằng làm bạn trai dễ gánh vác như vậy sao?”

“Nặng quá! Anh nặng quáaaaa!”

“Em bắt buộc phải thích ứng.”

“Em mắc gì phải thích ứng chứ?”

Giang Trác cười cười: “Sau này, em vẫn sẽ phải chịu đựng được trọng lượng của anh.”

Ôn Noãn nghe thấy lời này của cậu, hai má bắt đầu ửng đỏ lên.

Cái tên này lại dám nói chuyện cợt nhả với cô.

“Ai muốn chịu đựng anh...”

Ôn Noãn không nói tiếp, quay người đi không thèm để ý đến cậu.

Giang Trác xoa mái tóc ngắn của cô, lúc học cấp ba, có một đoạn thời gian cô để tóc dài. Cô để tóc dài càng thêm dịu dàng đáng yêu, nhưng mà khi cô để tóc ngắn thì lại mang vẻ đẹp khí khái anh hùng.

Giang Trác phát hiện cậu không thể chọn được cậu thích cô để tóc ngắn hay dài, hình như đều rất thích.

Cũng phải, cho dù là lúc cô làm con trai, cậu cũng thích, huống chi mặt khác của cô.

Ôn Noãn nghiêng đầu né tay cậu, nhảy lên bậc của bồn hoa: “Anh trai Giang Trác, cõng em.”

Giang Trác cực kỳ không chịu nổi lúc cô gọi cậu là anh trai, mỗi lần nghe được, cậu đều có phản ứng s!nh lý.

Ôn Noãn giang hai tay về phía cậu: “Mau đến đây, cõng em.”

Giang Trác chậm rì rì đi tới, hai tay vòng qua eo thon của cô, ôm cô xuống dưới.

“Nè?”

Ôn Noãn vỗ vỗ cậu: “Em muốn anh cõng em mà.”

“Anh lại thích ôm em hơn.” Giang Trác ôm cô, thông thả đi trên con đường nhỏ đầy hương long não.

Chân Ôn Noãn kẹp bên hông cậu, hai tay vòng cổ cậu, khuôn mặt dán vào cổ cậu.

Tư thế này hoàn toàn là tư thế ôm con gái!

Xung quanh thỉnh thoảng có vài ba bạn học đi qua, bắt ánh mắt ai oán của cậu độc thân về phía bọn họ.

Da mặt Ôn Noãn mòng, vành tai đã đỏ ửng, vội nói bên tai cậu: “Nhanh thả em xuống!”

“Không.” Cậu từ chối.

Ôn Noãn bắt đầu giãy dụa muốn nhảy xuống khỏi người cậu, Giang Trác giữ chặt hông cô cảnh cáo: “Ở trên người anh, đừng có lộn xộn.”

Ôn Noãn dừng động tác, hai má đỏ bừng, cứng không được thì chỉ có thể chơi mềm thôi. Thế là cô ghé sát tới tai cậu, nhẹ giọng cầu

xin: “Giang Trác, có rất nhiều người đang nhìn đó, thả em xuống đi, có được không?”

Giang Trác híp mắt, miệng cười nói: “Giang Trác cái gì?”

“Anh trai... Giang Trác.”

“Ừ, tiếp tục.”

Ôn Noãn biết cậu thích kiểu này, cô lập tức làm nũng: “Anh trai Giang Trác, anh đối xử với em tốt nhất, thả em xuống đi mà, được không?”

Tại Giang Trác bị cô thì thầm làm cho nóng ửng đến mức ngứa ngáy, cảm giác hình như lại không hay rồi, vì thế nhanh chóng thả cô xuống, ổn định tâm trạng.

Ở bên cô, cho dù là ban ngày hay là buổi tối, cậu đều luôn bị như vậy.

Đòi mạng.

Buổi trưa, hai người đi phố ăn vặt ăn món vịt nướng có tiếng, buổi tối Giang Trác có buổi huấn luyện, nhưng cả buổi chiều đều rảnh rỗi.

Cho nên ngay giữa trưa nắng chang chang, thời gian bọn họ hẹn hò hai người thật sự không nhiều lắm, Ôn Noãn lại có chút sầu não.

Mặc dù cô đã đến Bắc Kinh sinh sống học tập hơn một năm nay, nhưng ngày thường lại rất ít khi ra ngoài chơi với bạn cùng phòng, đại đa số thời gian đều giam mình trong thư viện, nghiên cứu những trình tự số liệu phức tạp thâm thúy, cho dù là Lâm Uyển Nhiên mời, đa phần cô đều từ chối.

Bạn trai mất tích khỏi nhân gian rồi, cô đâu có tâm tư mà ra ngoài chơi với bạn bè.

Ôn Noãn móc điện thoại ra, lướt xem một lượt những bộ phim đang chiếu, đều là những bộ phim vô vị.

“Anh Giang Trác, anh có đề nghị gì không?”

“Tùy em, nơi em thường đi, đều có thể.”

Ôn Noãn nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Vậy thì đi chỗ đó đi.”

Hai mươi phút sau, Giang Trác đứng trước cửa một tiệm massage, nhìn vào cửa tiệm không phải là bảng hiệu đặc biệt tiêu chuẩn — Viện bảo vệ sức khỏe Chị Trần, cậu liền đắm chìm vào trầm tư.

“Đây là chỗ em thường đi?”

Ôn Noãn thẳng thắn gật đầu: “Đúng vậy.”

“Bảo vệ sức khỏe?”

“Vâng.”

Ôn Noãn là người luyện võ, đương nhiên biết được tầm quan trọng của việc hoạt động xương cốt, vì vậy bình thường sẽ đến đây massage. Viện massage chị Trần này là cô đã chọn lựa kỹ càng mới chọn ra được, chị Trần biết một ít công phu, tay nghề massage tìm huyết vị đều tốt.

Cô cười với Giang Trác: “Dẫn anh đến đây hưởng thụ.”

“.....”

Sao nghe kỳ quái vậy trời?

Ôn Noãn đi đến cửa tiệm massage, thấy Giang Trác có chút do dự, hỏi: “Anh không muốn massage sao?”

“Cũng không phải.”

Giang Trác nhìn tone màu hồng chủ đạo trong tiệm, lỡ như bị bạn học nhìn thấy cậu ở chỗ này, không biết sẽ bị hiểu lầm thành cái dạng gì nữa.

“Chỗ này đang hoàng không?” Cậu hỏi.

Ôn Noãn khinh thường nói: “Có phải trong đầu con trai các anh đều đầy mấy thứ bậy bạ không?”

Ôn Noãn nắm tay cậu, kéo cậu đi vào: “Tiệm massage này cực kỳ đang hoàng! Không phải dạng như anh nghĩ đâu!”

Tuy là cửa tiệm thoát nhìn có chút sơ sài, có điều nội bộ bên trong thiết kế rất tốt, sàn đá cẩm thạch, bàn ghế gỗ, trên bàn có gỗ đàn hương êm dịu, trong đại sảnh còn có dòng suối nhỏ.

Chị Trần là người phụ nữ ước chừng bốn mươi tuổi, thấy Ôn Noãn đến, chị ta lập tức đứng dậy đón chào: “Tiểu Noãn tới rồi?”

“Hôm nay cuối tuần, khá đông khách, vừa vặn còn một phòng hai người, vị này là?”

“Bạn trai em.” Ôn Noãn kéo cánh tay Giang Trác: “Dẫn anh ấy đến cảm thụ một chút tay nghề của chị.”

Người trong võ lâm đụng đầu đều rất nhiệt tình, chị Trần nhìn Giang Trác, khóe mắt đều híp lại: “Đúng là bạn trai tuần tú nha! Rất xứng với Tiểu Noãn.”

“Hi.”

“Chị bảo người dẫn tụi em vào phòng trước.” Chị Trần vẫy tay với nhân viên làm việc, một em gái trẻ đi qua, dẫn Ôn Noãn và Giang Trác vào phòng.

Cách bài trí căn phòng tương đối lịch sự tao nhã, đồ gỗ trong phòng trang hoàng theo lối cổ phong, ở giữa đặt hai cái giường

massage.

Em gái nhân viên đem trái cây và nước vào phòng, để lên bàn gỗ, sau đó lại lấy ra hai chiếc áo rộng thùng thình, đưa cho hai người —

“Trước hai người đi thay quần áo, sau khi thay xong thì rung chuông, thợ massage sẽ vào phục vụ hai người.”

“Thay, thay đồ?” Ôn Noãn nhìn bộ đồ trước mặt, bỗng nhiên choáng váng một lúc.

“Đúng vậy.”

Ôn Noãn nhìn Giang Trác: “Hai chúng ta ở chỗ này?”

Em gái nói: “Chả phải anh ấy là bạn trai chị sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy chị sợ cái gì.”

Lời này, về mặt đạo lý thì không có vấn đề, nhưng mà...

Em gái không có cho cô cơ hội “nhưng mà”, bên ngoài lại có khách đến chào hỏi, cô ta quay người ra khỏi phòng, đóng cửa phòng, để lại hai người Giang Trác và Ôn Noãn trong căn phòng trống rỗng, hai mặt nhìn nhau.

Giang Trác thả lỏng ngồi trên giường, cười như không cười nhìn cô: “Đến viện massage cái gì, rõ ràng là em cố tình ở đây chờ anh, xem anh vẫn không thể thỏa mãn em à?”

Ôn Noãn: “...”

Cô thề với trời, thật chỉ là massage đơn thuần mà thôi!

Cô cầm áo muốn đi ra: “Vậy em ra ngoài tìm chỗ khác thay đồ.”

“Không nghe người ta nói sao, chỉ còn một phòng này.”

Ôn Noãn dừng chân ngay cửa, quay đầu sợ sệt liếc nhìn cậu.

Giang Trác vô tư cầm lấy áo, nói: “Cũng đã ngủ chung một giường rồi, sợ cái gì?”

“Có thể giống nhau sao?”

Lúc ngủ chung giường đó, cậu cho rằng cô là con trai.

“VẬY em ở đây thay đồ, anh quay người đi, không được nhìn.”

Giang Trác nhếch môi, không cho nhìn, thật sự là “làm khó người khác”.

Có điều, con gái cuối cùng vẫn là con gái, cho dù hai người đã có quan hệ rất thân mật rồi, nhưng cũng vẫn chưa đến mức đó.

“Anh không nhìn, em yên tâm thay đi.” Cậu nói xong quay người qua, cúi đầu xem điện thoại.

Ôn Noãn cầm áo đi đến góc phòng, quay lưng lại, chầm chậm cởi cái váy xuống, lại dè chừng lén quay đầu nhìn cậu một cái.

Tuy Giang Trác mồm miệng thỉnh thoảng sẽ ăn nói bậy bạ, nhưng trên phương diện phẩm hạnh, tuyệt đối cậu là quân tử, chỉ cần cô không bằng lòng, cậu tuyệt đối sẽ không cưỡng ép.

Ôn Noãn từ từ yên tâm một chút, nhanh chóng thay áo massage rộng thùng thình.

Giang Trác nghe thấy âm thanh kéo dây khóa của cô, trong lòng rất căng thẳng, lực toàn thân và ý chí của cậu đều đang khống chế đầu cậu, không cho cậu nhìn phía sau.

Cổ họng cậu lại ngứa.

“Xong rồi.” Ôn Noãn hơi ôm ngực, xếp váy để bên mép giường:
“Tới phiên anh.”

“Có qua có lại, anh không nhìn em, em cũng đừng nhìn anh.”

“Em không thèm nhìn anh!”

Giang Trác quay lưng qua, sáng khoáy cổ/ì quần áo, động tác của con trai nhanh hơn con gái rất nhiều, nhưng mà lúc cậu cầm áo massage lên lại liếc mắt nhìn cô một cái.

Con nhóc này dựa vào thành giường giả vờ xem điện thoại, ánh mắt lại không chịu nghe lời bắn về phía cậu, vừa khéo đụng vào ánh mắt cậu.

Giang Trác:...

Phụ nữ đều lật lọng như vậy?

Ôn Noãn ngừng thở, vội vàng cúi đầu, vành tai đỏ ửng.

Tuy cô chỉ liếc mắt một cái, nhưng mà cũng nhìn thấy phong cảnh sau lưng cậu, không khỏi quá mức đồ sộ.

Giang Trác nhanh chóng thay đồ, xoay người hỏi: “Đẹp không?”

“Em có thấy gì đâu!”

Ôn Noãn giả vờ uống một ngụm nước, che giấu nội tâm còn đang loạn tung phèo: “Hoàn toàn không nhìn thấy gì hết!”

“Anh tin nổi em mới lạ đó.” Giang Trác nói rồi cầm quần áo mình lên, lại thuận tay nhặt cái váy màu vàng nhạt của Ôn Noãn xếp ở mép giường lên.

“Làm gì vậy?”

“Nhặt rồi, treo trên móc.”

~

“O.”

Ôn Noãn đưa cái váy cho cậu, để cậu giúp cô treo lên.

Giang Trác đi đến bên móc treo, phúi phúi cái váy, trong váy còn kẹp một cái áo ngực ren nhỏ màu trắng nhạt.

Cậu dừng động tác một chút, nhìn cái áo ngực ren nhỏ kia, lại quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái.

Cô nhóc ngồi ở mép giường chơi game, dưới lớp vải dệt đơn bạc, ẩn ẩn hiện hiện nhìn không rõ ràng.

Giang Trác thu hồi tầm mắt, cẩn thận gấp áo ngực lại, đặt ở bên trong áo thun cậu.

Chương 63: Giao thừa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Triệu Ninh Manh đứng ở tượng đá điêu khắc dưới tầng khoa nghệ thuật đợi cả một tiếng đồng hồ, cuối cùng Diệp Thanh cũng đeo bản vẽ đi ra.

Triệu Ninh Manh huýt sáo với cậu.

Diệp Thanh quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Ninh Manh, ánh mắt hơi sa sầm xuống.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cô mặc một cái quần cao bồi siêu ngắn, phía trên là cái áo ba lỗ mát mẻ, phác họa thân hình cao gầy mảnh khảnh, một đôi xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp. Dáng người đẹp như vậy cũng khiến cho nữ sinh xung quanh cực kỳ hâm mộ.

Kỳ thật rất nhiều lúc, mọi người đều cảm thấy Diệp Thanh và Triệu Ninh Manh rất không hợp nhau, Triệu Ninh Manh là kiểu con gái khí chất cực kỳ mạnh mẽ, tính cách thì nghĩ gì nói đó, ăn mặc cũng rất cá tính, không phải kiểu con gái ngoan ngoãn khiến con trai cảm thấy an toàn.

Mà Diệp Thanh lại là điển hình của thiếu niên áo sơ mi trắng, giáo dưỡng tốt, quy củ, phong cách chàng trai nhà bên.

Các bạn học nhìn thấy Diệp Thanh đi chung với cô gái có phong cách như vậy đều cảm thấy dường như không quá xứng đôi.

Nhưng đây cũng không có trở ngại gì đến hai người. Từ lúc hai người lên đại học đã bắt đầu yêu đương, bây giờ cũng đã được một năm rồi.

Diệp Thanh thấy Triệu Ninh Mạnh chờ cậu, ánh mắt có chút động đây, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, đi tới chỗ cô.

Hai người giống như thường ngày, đi dọc theo con đường trong trường, Triệu Ninh Mạnh lén nhìn Diệp Thanh mấy lần, cậu vẫn luôn cúi thấp đầu, nhìn đá lát đường dưới chân, chốc chốc lại đá văng đá vụn ven đường.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Triệu Ninh Mạnh bấu môi, nói: “Cặp sách nặng.”

Diệp Thanh trì độn một chút mới phản ứng, vội nhận cặp sách của cô, đeo lên vai mình.

Thân hình cậu vạm vỡ, đeo cặp nữ sinh nhìn không hợp lắm, nhưng phong cách lại vô cùng ngọt ngào.

“Buổi tối anh có việc gì sao?” Triệu Ninh Mạnh hỏi cậu.

“Chuẩn bị tới phòng vẽ tranh ngốc người ở đó cả đêm.”

“Em có thể đi xem anh vẽ tranh không?”

Diệp Thanh quét mắt nhìn cô một cái, chần chờ một chút, giống như muốn nói lại thôi.

Từ trước đến giờ tâm tư của Triệu Ninh Mạnh đều rất tỉ mỉ cũng là cô gái rất miễn cảm, cô nói thẳng: “Trong khoảng thời gian này, anh không chủ động liên lạc với em, anh có lời gì thì nói rõ ràng một lần luôn đi.”

Diệp Thanh ngập ngừng một chút, rối cuộc trong lòng cậu vẫn luôn sợ hãi, lại không dám tùy tiện nhắc đến đề tài kia __ __

“Em muốn đến với Ôn Hàn sao?”

Triệu Ninh Manh biết trong lòng cậu vẫn đau đáu chuyện này, từ sau ngày ấy ở quán ăn đêm gặp được Ôn Hàn, Diệp Thanh luôn cố tình hay vô ý lảng tránh cô.

Triệu Ninh Manh cau mày nói: “Em nói muốn đến với Ôn Hàn lúc nào thế?”

Diệp Thanh chần chừ một hồi, cuối cùng nói: “Anh không muốn làm khó em, em cũng không cần áy náy hay cảm thấy có lỗi với anh. Nếu như em nói chia tay không được, vậy cứ để anh nói. Dù sao cậu ta cũng là người em thích từ nhỏ đến lớn, anh hiểu rõ cảm giác đó, anh tình nguyện buông tay.”

Triệu Ninh Manh đứng im vài giây, đi đến trước mặt Diệp Thanh, nhón chân lên búng nhẹ vào trán cậu: “Anh diễn sâu quá rồi đó!”

Diệp Thanh:...

Lời này cậu đã cất giấu trong tận đáy lòng nhiều ngày rồi, vậy mà lại bị Triệu Ninh Manh chế giễu, nhất thời có chút không chịu được, vội nói: “Đây đều là những lời thật lòng của anh! Anh không giận em.”

Triệu Ninh Manh bất đắc dĩ xoa đầu cậu: “Thanh nhi, chuyện chia tay với anh, trước giờ em chưa từng nghĩ tới, sau này cũng vậy, hiểu chưa?”

“Nhưng mà...” Diệp Thanh ngập ngừng nhìn cô: “Ôn Hàn...”

“Một năm nay, Ôn Hàn đến tìm em hai lần, lần đầu là kỳ nghỉ sau khi tốt nghiệp cấp ba, ngày thứ hai sau khi em đồng ý yêu đương với anh, cậu ấy nói muốn báo danh cùng một trường đại học với em.”

Diệp Thanh nhìn Triệu Ninh Manh, đột nhiên có chút may mắn vì bản thân đã chọn ngày cuối hạ đó để tỏ tình với cô, khó khăn lắm mới sớm hơn Ôn Hàn một ngày.

“Em thừa nhận, khoảng thời gian đó, em thật sự có mục đích riêng với anh, em muốn vào một đoạn tình cảm mới để không phải chìm đắm vào những năm tháng trong quá khứ, chìm đắm vào ảo tưởng của bản thân đối với cậu ấy, không thể tự thoát ra.”

“Anh biết.” Diệp Thanh trầm giọng nói: “Anh biết, thật ra em vốn không phải thích anh.”

Cậu vẫn luôn biết, có lẽ bản thân là người thích hợp nhất, vào thời điểm cô không vui vẻ nhất cậu là người xuất hiện ở bên cạnh cô, chứ không phải là nốt chu sa [1] trong tim cô.”

[1] nốt chu sa: chỉ người đã để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng người khác.

“Lần thứ hai Ôn Hàn tìm em là chiều hôm qua.” Triệu Ninh Manh tiếp tục nói.

Diệp Thanh ngẩng đầu, nhìn cô, trái tim bỗng đập loạn xạ.

Mười chín năm nay, cậu chưa từng sợ bất cứ cái gì, nhưng mà vào thời khắc này, cậu thật sự có chút sợ hãi.

“Cậu ta tìm em làm gì?”

“Lần này, cậu ấy xin lỗi em, xin lỗi vì thanh xuân hơn mười năm đã qua, cậu ấy nói hy vọng em có thể cho cậu ấy thêm một cơ hội nữa.”

Bàn tay buông thõng của Diệp Thanh nắm chặt, không nhin được run rẩy: “Vậy em...”

“Em nói với cậu ấy, em đã không còn thích cậu ấy nữa rồi.”

Diệp Thanh kinh ngạc nhìn cô.

Triệu Ninh Manh đến bên cạnh Diệp Thanh, kiễng chân, kề sát vào tai cậu, dùng âm thanh chỉ mình cậu nghe được, nhỏ nhẹ nói - -

“Trong quá khứ có người cam đoan với em, anh ấy sẽ làm bạn trai tốt nhất tốt nhất thế giới, mỗi ngày anh ấy sẽ nhắn tin chúc em ngủ ngon, mỗi ngày đón em tan học, bất luận là chuyện gì đều dẫn em theo bên cạnh, cùng em tới lớp tự học, chép sách thư viện, nhớ rõ sinh nhật và kỳ sinh lý của em. Anh ấy sẽ giúp em đeo túi sách, lúc em mang giày cao gót đau chân, anh ấy cũng sẽ xoa chân cho em. Anh ấy không giỏi ăn nói, nhưng lại có vẻ hài hước lạnh lùng của riêng mình, rất đẹp trai, nhưng hay tự ti.”

Hơi thở của Triệu Ninh Mạnh tựa như một làn gió ấm áp phảng phất bên tai cậu.

“Hôm qua lúc Ôn Hàn thổ lộ với em, em cho rằng em sẽ rất vui vẻ, nhưng cuối cùng lại không có.”

Triệu Ninh Mạnh nghiêm túc nói: “Em đã từng hoảng sợ, mỗi ngày đều không nhìn nổi bất an và xao động, giờ thì không còn nữa. Em nhìn cậu ấy, trong lòng đã trở nên rất bình tĩnh. Em nghĩ, đại khái là vì, em đã có người em thích rồi.”

Diệp Thanh ngập ngừng một lúc lâu, mới cẩn thận dò hỏi: “Người trong lời em nói, chắc không phải là anh đấy chứ?”

Triệu Ninh Mạnh vốn dĩ rất thâm tình, nghe thấy câu này của cậu, ngược lại trợn mắt, không kiên nhẫn nói: “Nếu không thì sao, chẳng lẽ là Lục Vũ hả?”

Diệp Thanh thụ sủng nhược kinh đến mức tay không biết để đâu, thậm chí không biết nên phản ứng thế nào.

“Em thật sự thích anh?”

“Xin lỗi vì đã khiến anh nghĩ rằng một năm nay, em đều xem anh là công cụ hình người.” Lúc Triệu Ninh Mạnh nói lời này, rõ ràng là có chút hệt hời.

“Không không không, không sao cả, anh bằng lòng ở bên cạnh em làm công cụ hình người, anh nhất định sẽ làm công cụ hình người toàn năng nhất, tùy ý em sử dụng.”

Triệu Ninh Manh cười cười: “Diệp Thanh, em phát hiện anh có một điểm rất giống Ôn Hàn.”

“Có sao?”

“Kiểu của các người là cái kiểu rất điển hình của thể chất tra nữ, cho dù không phải tra nữ cũng sẽ bị các người biến thành tra nữ.”

Diệp Thanh chớp chớp mắt: “Tại sao?”

“Bởi vì biết anh sẽ không đi, sẽ mãi ở chỗ này chờ đợi cô ấy, vì vậy cô ấy sẽ mặc sức bay lên trời cao, tùy tiện dạo chơi.”

Diệp Thanh thực sự không biết bản thân còn có thuộc tính này, thật ra cậu cũng từng nghe Lục Vũ không chỉ một lần làm nhảm bên tai mình như vậy - -

Liế/m [2] đến cuối cùng, cái gì cũng không có.

[2] Ý chỉ mình là có tính “liế/m cầu”

“Vậy em sẽ thế sao?” Cậu nhìn Triệu Ninh Manh: “Em sẽ vì anh vẫn luôn chờ em mà đi tìm bãi biển của mình sao?”

Triệu Ninh Manh cảm thấy em trai này thật sự có chút ngây thơ đáng yêu, cô vòng tay ôm lấy cổ Diệp Thanh, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu một cái, mềm giọng nói: “Em đã tìm thấy rồi.”

Diệp Thanh tròn tròn mắt, đây là lần đầu tiên trong một năm nay hai người yêu đương, có hành động thân mật như vậy.

Trước đây hai người yêu đương giống hệt như học sinh cấp ba, nắm tay đi dạo đã là cao nhất rồi, Diệp Thanh vẫn luôn cảm thấy

Triệu Ninh Manh không thích mình, cho nên không dám vượt quá giới hạn, sợ cô không thoải mái, không vui.

Triệu Ninh Manh nhẹ nhàng hôn khoe môi cậu, tựa như cảm thấy chưa đủ thềm, chậm rãi chuyển qua bên môi, nhẹ nhàng ngậm vào.

Đầu óc Diệp Thanh tựa như nước sôi, hơi nước bốc lên nóng hầm hập, từ má cho đến vành tai.

Triệu Ninh Manh thấy cậu không có phản ứng gì, liền dời đi một chút, nói: “Nếu hiểu lầm đã được cởi bỏ vậy thì em về trường đây, buổi tối vẽ tranh xong, anh nhớ về sớm chút.”

Cô còn chưa dứt lời đã bị Diệp Thanh kéo lại, tay cậu dừng ở vòng eo nhỏ của cô, dùng sức nâng lên, cô liền đón nhận cậu.

Một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, Diệp Thanh vô sự tự thông mát cánh môi cô, như nhấm nháp cây kẹo ngọt. Một năm trước cậu đã muốn làm như vậy, đè nén quá lâu bây giờ bùng nổ, tự nhiên nụ hôn này không thể chỉ chạm nhẹ rồi thôi.

Triệu Ninh Manh cũng là lần đầu bị người ta hôn sâu đến vậy, có chút không chống đỡ nổi, đưa tay đẩy ngực cậu một cái, phát ra tiếng rên nhẹ.

Hô hấp Diệp Thanh hỗn loạn, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như nước: “Từ nay về sau, em là của một mình anh.”

“Em vốn đã là...”

Lời còn chưa dứt, Diệp Thanh đã kéo tay cô bước nhanh qua đường cái, đi đến phòng vẽ tranh.

Trước đây, Triệu Ninh Manh thật sự cho rằng Diệp Thanh là bạn trai ôn tồn nho nhã, sau khi cởi bỏ tự ti và bất an, quả nhiên, đàn ông không có một người nào thật sự ngây thơ.

...

Kỳ nghỉ đông năm thứ ba đại học, Ôn Noãn và Giang Trác trở về nhà họ Giang, gặp ông nội Giang Trác, Giang Tiệp và Tường Trùng cũng có mặt, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm giao thừa.

Ôn Noãn đến, bọn họ đương nhiên rất nhiệt liệt hoan nghênh, Giang Tiệp hỏi Ôn Noãn không ít chuyện, bao gồm cả ngành học của cô, cha mẹ cô, còn có công việc tương lai v.v, y hệt tất cả những bà mẹ chồng trong thiên hạ, quan tâm đến bối cảnh gia thế của cô.

Đương nhiên, có thể nhìn ra, tuy bà cố gắng khống chế cảm xúc của mình, nhưng vẫn không kìm nén được vẻ vui mừng trên khuôn mặt.

Thực ra lúc trước Ôn Noãn vẫn luôn cảm thấy, Giang Tiệp không giống như ghét bỏ Giang Trác như bà thể hiện bên ngoài, thật ra ở sâu trong nội tâm bà, đối với cậu không hẳn là không có thương hại và đau lòng.

Giang Trác không thích biểu lộ cảm xúc, từ đầu đến cuối vẫn chưng bộ dạng không tim không phổi nhẹ như mây gió, nhưng mẹ vẫn luôn là chấp niệm duy nhất trong tim cậu.

Bữa cơm này, hai mẹ con Giang Trác và Giang Tiệp đều cố gắng kiềm chế lịch sự ăn cơm, gần như chưa từng trực tiếp nói chuyện, suốt bữa ăn đều là hai người Ôn Noãn và Tường Trùng ba la bô lô nói không hết.

“Chị học AI hả? Là lắp ráp người máy?”

“Đúng vậy!”

“Mẹ ơi, ngưỡng mộ chị ghê!” Tường Trùng nói với Ôn Noãn: “Em thật sự rất muốn học chuyên ngành đó, nhưng mẹ em lại cứ muốn em học tài chính gì gì đó.”

Nói rồi, Tường Trùng liền ai oán nhìn Giang Tiệp.

Giang Tiệp bắt đầu dĩ cười nói: “Mẹ bắt con học tài chính là vì tương lai con có thể phát triển hơn, nhưng con nếu có sức học chuyên ngành thứ hai thì vẫn có thể theo đuổi sở thích của con mà.”

“Thôi bỏ đi, cái lĩnh vực Ai này tính chuyên nghiệp quá mạnh mẽ, con vẫn muốn lên đại học tìm một cô bạn gái.”

“Con mới bao lớn tìm bạn gái cái gì?”

“Con học đại học rồi thì có thể tìm bạn gái, con muốn tìm một cô gái xinh đẹp giống như chị dâu.”

“Con trai, con phải bản lĩnh trước thì mới có bạn gái thích con.”
Giang Tiệp gõ trán cậu: “Dồn tâm tư vào việc học đi.”

Hai mẹ con tự nhiên thân thiết nói chuyện, trong lời nói đều là tình thương yêu sâu sắc của mẹ đối với con trai.

Ôn Noãn nhìn về phía Giang Trác, cậu ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng như cây bút, im lặng ăn cơm, không nói tiếng nào.

“Dì ơi, kỳ khảo hạch năm nay của Giang Trác cũng toàn đạt điểm A.” Ôn Noãn nói với Giang Tiệp: “Còn lấy được bằng khen và học bổng toàn phần!”

“Đứa trẻ Giang Trác này vẫn luôn rất ưu tú.” Giang Tiệp cười cười nói: “Lúc trước thi đua cấp tỉnh, chỉ cần thằng bé tham gia thì đều là không còn chỗ cho Tiểu Trùng nhà chúng ta nữa.”

“Đó là do con nhường anh!” Tường Trùng không khách khí nói: “Con nhường cho anh lấy giải nhất chứ bộ!”

“Được được được, là con khiêm tốn, được chưa.”

Ôn Noãn cười quay đầu nhìn Giang Trác một cái, cậu vẫn lạnh lùng như trước, rất khó dung nhập vào bầu không khí vui vẻ hòa

thuận trong nhà.

Nhưng mà Ôn Noãn hiểu rõ, cậu có bao nhiêu ngưỡng mộ Tường Trùng.

Khoảng trống của mười năm sao có thể dễ dàng lấp đầy được.

Sau bữa cơm, ông nội Giang gia phát bao lì xì cho con cháu, đặc biệt là cho Ôn Noãn một cái bao lì xì lớn, cả nhà tụ tập vào trong phòng khách, vừa xem Xuân Vãn, vừa tán gẫu.

Trong lúc đó, Diêu Mạn Chi gọi cho Ôn Noãn một cuộc điện thoại, Ôn Noãn đi đến chỗ không có ai bắt máy - -

“Mẹ.”

“Tiểu Noãn, ở bên đó như thế nào?” Nghe giọng điệu Diêu Mạn Chi, còn có chút không yên tâm, sợ cô đón giao thừa ở nhà người ta sẽ bị chịu thiệt thòi: “Mẹ cậu ấy có dễ ở chung không? Có làm khó con không?”

“Không có, dì rất tốt.” Ôn Noãn nói: “Người trong nhà đều rất tốt, còn cho con một bao lì xì lớn.”

“Vậy thì tốt.” Diêu Mạn Chi thở dài nhẹ nhõm: “Buổi tối về nhà sớm chút, chúng ta cũng chờ con trở về đón giao thừa đó.”

“Vâng.”

Ôn Noãn cúp điện thoại, cách một tầng cửa sổ, nhìn thấy Giang Trác một mình đứng ở hàng rào bên bờ tường phía sau vườn hoa, trên bầu trời đêm xa xa có làn khói lửa tràn ra, cô đoán Giang Trác đang ngắm pháo hoa, vì thế liền đẩy cửa ra ngoài, nhón tay nhón chân đi đến bên cạnh cậu, muốn hù cậu một chút.

Pháo hoa tan hết, cô nhìn theo ánh mắt Giang Trác, trông thấy ngã tư cách đó không xa có một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ.

Giang Tiệp đứng bên cạnh xe, tranh chấp với một người đàn ông trung niên: “Hôm nay Giang Trác mang bạn gái về nhà ăn cơm, có thế nào tôi cũng phải đến gặp mặt một lần.”

Người đàn ông hết sức không vui nói: “Hôm nay là ba mươi Tết, cô quảng bố mẹ tôi đi, dẫn con về nhà ngoại thì thôi đi, lại còn vì gặp thằng nhóc kia, có làm không vậy!”

“Ông đi về trước đi, lát nữa tôi sẽ dẫn Tiểu Trùng về.”

“Cô tốt nhất nhanh chút cho tôi, trong nhà vẫn còn đang chờ đón giao thừa đó.” Người đàn ông không kiên nhẫn lên xe, miệng lái nhai: “Chẳng lẽ quên nỗi đau của vết sẹo đó đem lại rồi à? Nếu tôi là cô, tôi sẽ vĩnh viễn không nhận nó.”

Câu này dường như Giang Tiệp đã nghe rất nhiều lần, không có phản ứng gì thái quá, chỉ thúc giục người đàn ông đó mau lên xe.

Ôn Noãn không nghĩ đến sẽ gặp phải tình huống ngược ngùng này, cô quay người muốn rời đi, nhưng không ngờ Giang Trác cũng quay người, vừa khéo nhìn thấy cô.

Nhìn thấy bóng lưng chạy trốn chết của cô, ánh mắt Giang Trác trầm xuống.

Chín giờ tối, Ôn Noãn và Giang Trác tạm biệt mọi người trong nhà, cậu đưa Ôn Noãn trở về.

Hai người đều ăn ý ngầm né tránh chuyện ban nãy, chỉ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau khi về nhà, Ôn Hàn bung một nồi canh cá tiêu xanh nóng hổi lên, làm bữa ăn khuya cho Ôn Noãn. Tuy Ôn Noãn ở nhà họ Giang ăn chưa no lắm, nhưng mà trong lòng giống như bị ghen cái gì đó, không có khẩu vị ăn bữa này, vì vậy sớm đã quay về phòng, lên giường nằm.

Cô biết trong lòng Giang Trác nhất định không dễ chịu, Giang Tiệp có gia đình với chồng của bà ấy, theo một nghĩa nào đó mà nói, thực ra nhà họ Giang cũng không phải nhà của cậu.

Giống như Diêu Mạn Chi đã từng nói, có người dùng tuổi thơ chữa lành cả đời, mà cũng có người, dùng cả một đời để chữa lành tuổi thơ.

Giang Trác tất nhiên là ở về sau.

Ôn Noãn càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, hiện tại trong lòng cậu chắc hẳn là vô cùng buồn bã, nghĩ đến đây, mắt của cô cũng có chút đỏ lên.

Cô lấy điện thoại, nhắn tin cho Giang Trác, lại không biết phải nói cái gì. Sau khi viết được vài chữ lại xóa đi.

Ở trong phòng đi tới đi lui mấy vòng, Ôn Noãn nhẹ nhàng mở cửa, thò đầu ra nhìn bên ngoài.

Ngày mai công ty có việc cần làm, nên giờ mẹ đã đi ngủ, Ôn Hàn cũng về phòng, phòng khách rất yên tĩnh.

Ôn Noãn nhẹ chân nhẹ tay đi xuống lầu, đổi giày đi ra ngoài.

Trong lòng cô đè ép khó chịu, trong đầu chỉ có một suy nghĩ muốn gặp cậu. Ba mươi Tết không dễ gọi xe, vì vậy Ôn Noãn dứt khoát lên lấy xe đạp của Ôn Hàn, ra khỏi sân.

Đường xá đêm ba mươi vẫn rất náo nhiệt, trên quảng trường tụ tập không ít người, đều đang chờ đếm ngược. Ôn Noãn nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa là đếm ngược rồi, cô tăng tốc chạy về phía nhà của Giang Trác.

Nhìn căn tứ hợp viện ngói xám tường trắng quen thuộc phía trước, Ôn Noãn ngẩng đầu quan sát lầu hai, cửa sổ trong phòng Giang Trác vẫn sáng đèn.

Cô dựng xe đạp sát vào tường, nhả tin cho Giang Trác - -

“Anh ngủ rồi sao?”

“Ngủ rồi.”

“Ngủ rồi mà còn trả lời tin nhắn của em. (bĩu môi)

“Có lẽ là đang mộng du. (sờ đầu)

Ôn Noãn nghĩ ngợi rồi nói: “Vậy mời anh mộng du xuống dưới lầu, mở cửa cho em đi.”

Rất nhanh, trên lầu truyền đến thanh âm lạch bạch xuống lầu của chàng trai. Cửa viện mở ra, cậu nhìn cô, kinh ngạc hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Suyt.”

Ôn Noãn nhìn thời gian trên đồng hồ, tích tắc, tích tắc, tích tắc... cuối cùng, khoảnh khắc thời gian chỉ về số không, cô giang hai tay, ôm lấy eo của cậu: “Anh trai, năm mới vui vẻ.”

Cô quàng khăn màu đỏ, chớp mũi bị lạnh hơi ửng đỏ, nước da càng thêm trắng bệch, pháo hoa bắn lên trời phía sau chiếu sáng đôi mắt trong như thủy tinh của cô.

Cô buông cậu ra, lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện thấp thoáng nơi khoé miệng, mỉm cười nhìn cậu: “Được rồi! Nhiệm vụ đã hoàn thành, em chỉ muốn qua đây đón giao thừa với anh thôi, giao thừa kết thúc rồi em phải về đây.”

Giang Trác có chút không biết làm sao, cô nhóc tinh quái lanh lợi này muốn ra ngoài là ra ngoài. Đêm ba mươi, vậy mà cô lại băng qua nửa thành phố đến tìm cậu, ở bên cậu vài giây để đón năm mới, sau đó lại về nhà.

Đúng là đủ giày vò mà!!

Ôn Noãn đẩy xe đạp, quay người muốn rời đi, đi được vài bước cô lại quay đầu nhìn cậu.

Cậu mặc một chiếc áo len màu xám mỏng manh, đứng dưới ánh đèn, thân người rất cao, ánh mắt bị làn mi dài cong che khuất, nhìn không rõ sắc mặt.

Cô giơ tay về phía cậu: “Mau trở về đi, bên ngoài lạnh lắm!”

Nói rồi cô cưỡi lên xe, sau đó còn chưa kịp giẫm bàn đạp thì chàng trai phía sau đột nhiên chạy đến, kéo cánh tay cô.

“Làm gì vậy?” Ôn Noãn hơi sửng sốt.

“Tối nay, ở lại đây.” Cậu nói ra từng chữ từng chữ.

Ôn Noãn không hiểu hỏi lại: “Ở lại đây làm gì?”

“Làm chuyện vẫn luôn muốn làm.”

Chương 64: Chương cuối

Tài ebook: dtv-ebook.com

Một đêm kia, gió nhẹ lay động màn cửa.

Chiếc giường đó có giếng trời nho nhỏ [1] nhìn được bốn hướng, ánh mắt Ôn Noãn mê ly nhìn bầu trời điểm đầy sao. Cô có thể cảm giác được lúc nhẹ nhàng lúc sóng trào mãnh liệt từ bốn phương tám hướng ập đến, nhấn chìm toàn bộ thân thể và linh hồn cô.

[1] giếng trời: cửa sổ trên trần nhà

Trong khoảnh khắc cơn sóng bao trùm dãy đá ngầm đó, tay cô gắt gao nắm chặt tấm chăn mềm mại, mu bàn chân duỗi thẳng, từng đợt sóng điện tê dại chạy dọc sống lưng, bùng nổ trong đầu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cô mơ mơ hồ hồ thiếp đi mấy lần, lại tỉnh giấc mấy lần, không hay biết gì, thậm chí cô còn nghi ngờ Giang Trác thức trắng cả đêm, điên cuồng giày vò cô.

Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, Ôn Noãn cảm nhận được có đầu ngón tay lành lạnh ôm lấy cô, nhưng cô thật sự quá mệt mỏi, đến sức lực để mở mắt cũng không có, lại nặng nề chìm vào cơn mộng mị.

.....

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu rọi, Ôn Noãn mở mắt ra, liền nhìn thấy ngũ quan anh tuấn của cậu gần trong gang tấc.

Chàng trai ôm lấy cô trong tư thế chiếm giữ, như thể coi cô là một con mồi cậu chiếm đoạt được.

Ôn Noãn thử đẩy cậu ra, nhưng lại không được, ngược lại còn bị cậu ôm chặt hơn. Cậu khẽ rên một tiếng, âm thanh khàn khàn gợi cảm.

Ôn Noãn lập tức ngừng lại, không dám lộn xộn, sợ đánh thức cậu, cô cũng không dám đánh thức cậu dậy.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cô rút tay từ trong ổ chăn ra, bưng tỉnh nhìn ngón tay áp út của mình, phát hiện giữa ngón tay đang đeo một chiếc nhẫn màu bạc.

Dưới tia nắng ban mai nhàn nhạt, chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

Chiếc nhẫn kia đeo trên ngón tay thon dài của cô, vừa khít, cô đặt tay trái lên cửa sổ, ngắm nhìn nó dưới ánh mặt trời một lúc lâu, nhoèn miệng cười.

Quay đầu lại, không biết từ khi nào, Giang Trác cũng đã tỉnh lại, đang ngắm nhìn cô, không biết đã nhìn được bao lâu rồi.

Ôn Noãn bị cậu nhìn đến ngượng ngùng, vươn tay che mắt cậu lại.

“Thích không?”

“Đây là cái gì?”

“Nhẫn.”

“Em biết nó là nhẫn.” Ôn Noãn thử tháo nó ra, đáng tiếc lại không thành công: “Ý của em là... Anh còn chưa cầu hôn mà đeo nhẫn cho em làm gì?”

“Anh hỏi em rồi.” Cậu vươn tay捏 cái mũi nhỏ của cô, nhíu mày nói: “Bây giờ muốn đổi ý?”

“Anh hỏi em rồi?” Ôn Noãn ngơ ngác nhìn cậu: “Anh hỏi em lúc nào?”

“Đêm qua, em quên em đã gọi anh là gì sao?”

Ôn Noãn hồi tưởng một hồi, mới bừng tỉnh nhớ tới, đêm qua, dưới tình huống đó, cô thật sự đã gọi rất nhiều danh xưng.

Từ “Giang Trác” đến “anh trai”, cuối cùng hình như còn thét lên “ông xã” gì đó nữa.

A a a!

Nhớ lại tình cảnh tối qua, da đầu Ôn Noãn như muốn nổ tung.

“Em... lúc đó đã như thế rồi, không tính!”

Giang Trác lật người đè cô dưới thân: “Sao không tính?”

Hai má cô càng lúc càng đỏ, nói năng lộn xộn: “Nếu như tính cái đó, vậy lỡ em la lên ba ới, không lẽ anh còn muốn làm ba em, nuôi em cả đời sao?”

“Em, con mẹ nó đáng yêu quá đi mất.”

Giang Trác buông cô ra, nằm trên giường, cánh tay gác giữa trán, che khuất đôi mắt, cười tươi như hoa đào.

“Nuôi em cả đời, ba đồng ý.”

Ôn Noãn nhắc chân đạp cậu.

.....

Quãng thời gian sau đó trôi qua rất chậm, rất chậm, Ôn Noãn vừa đi làm, vừa thuận lợi thi đỗ nghiên cứu sinh của trường.

Lúc học đại học, Diệp Thanh có đăng truyện tranh lên mạng, nay đã trở thành họa sĩ có chút danh tiếng, cũng có tác phẩm độc lập của riêng mình. Hôm tốt nghiệp, dưới kế hoạch tỉ mỉ của anh em và Ôn Noãn, Diệp Thanh đã quỳ gối xuống bờ cỏ xanh bên bờ sông trường học, cầu hôn Triệu Ninh Manh.

Triệu Ninh Manh cảm động đến nói không nên lời, chỉ biết liên tục lau nước mắt.

Cô không gả cho người cô thích cả thời niên thiếu, hơn nữa còn cho rằng mình sẽ vĩnh viễn bảo vệ người đó. Cô rơi nước mắt đồng ý lời cầu hôn của Diệp Thanh, bởi vì chàng trai ở trước mặt cô mới là đàn ông thật sự làm bạn với cô suốt cả thời thanh xuân.

Mà cô cũng biết, cậu vẫn sẽ ở bên cạnh cô, đi tiếp đời người dài đằng đẵng phía sau.

Ôn Hàn dùng thời gian hai năm, cuối cùng cũng thoát khỏi nỗi đau thất tình, dồn tất cả tâm trí vào sự nghiệp, bắt đầu theo cha học kiến thức quản lý kinh doanh công ty, bất luận là về bề ngoài hay nội tâm đều càng thêm điềm tĩnh thành thực.

Hôm tốt nghiệp, trong quán bar, anh nói đùa với Ôn Noãn, nói bản thân cũng coi như là người có thanh xuân, Ôn Noãn còn cười anh: “Nói cứ như là không ai có thanh xuân giống anh vậy.”

“Cái đó không giống nhau, em biết thanh xuân là gì không?”

“Là gì?”

“Thanh xuân là nuối tiếc, là không cam lòng, là bỏ lỡ, là let it go.”

Ôn Noãn bật cười.

Ôn Hàn rất có nghi thức, uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, gục lên bàn khóc giống như đứa trẻ không có nhà để về.

Từ nay về sau, anh sẽ mặc vest mang giày da, ra vào trung tâm tài chính thương nghiệp và tòa nhà văn phòng, một lòng theo đuổi sự nghiệp, không còn tàn tích của ký ức, giống như đã chôn vùi toàn bộ thanh xuân của mình.

Năm Giang Trác tốt nghiệp, ông hai của nhà họ Giang mất, mà ngoài dự đoán của mọi người chính là di chúc của ông, vậy mà lại để lại tất cả sản nghiệp của nhà họ Giang cho Giang Trác.

Đám con cháu nhà họ Giang đều không hiểu, vì cái gì mà ông làm vậy, rõ ràng Giang Trác là người ông ít gặp nhất, thậm chí trong lòng mấy người thân thích đều không thêm quan tâm đến cậu, không xem cậu như người nhà.

Ai cũng không ngờ ông Giang lại có hành động long trời lở đất như vậy.

Di chúc này có hiệu lực pháp lý, trong một đêm, Giang Trác trở thành người thừa kế trẻ tuổi nhất toàn bộ Bắc Thành.

Tất cả thân thích đều cho rằng, cậu sẽ nở mày nở mặt, sẽ tiểu nhân đắc chí, hoặc là sẽ báo thù những trưởng bối trong nhà đã từng ác miệng đối với cậu, nhưng mà Giang Trác không làm gì cả, chỉ bình tĩnh tham gia tang lễ, sau đó bình tĩnh tiếp nhận toàn bộ món quà ông Giang đã tặng.

Ôn Noãn biết, chỉ là cậu không quan tâm mà thôi.

Ông Giang muốn dùng tất cả mọi thứ để bù đắp toàn bộ những tổn thương mà cậu đã phải chịu từ lúc sinh ra, bởi vì giữa ranh giới sống chết, trong lòng ông không được yên.

Mà lòng Giang Trác lắng đọng từ lâu rồi.

Trước kia Ôn Noãn đã từng hỏi cậu, tại sao cậu không bình tĩnh, Giang Trác nói, cậu muốn, nhưng không làm được.

Mà bây giờ cậu đã có được tất cả ánh sáng ấm áp mà cậu mong muốn.

.....

Lễ tốt nghiệp của Giang Trác, có một trận luyện binh đấu võ lớn, Ôn Noãn ngồi ở bên khán đài, nghe các bạn học chung quanh hò hét hết đợt này đến đợt khác.

Cuối cùng Giang Trác sát hạch môn ngắm bắn, cậu mặc đồ ngực trần, lưng còng ba lô còng kèn, mạnh mẽ vượt qua bờ tường cản đường, nhanh chóng xác định vị trí tầm nhìn, nằm sấp xuống, đeo kính bảo vệ mắt lên.

Ở đằng xa trên sân tập có người mặc trang phục riêng, nhanh nhẹn di chuyển tới, môn sát hạch của Giang Trác chính là ngắm “bắn trúng” bọn họ.

Đối với xạ kích mà nói, Ôn Noãn là người ngoài nghề, không rõ quy tắc sát hạch, chỉ nghe Lý Hàng Hi ở bên tai lái nhai giảng giải với cô cái sát hạch này cao cấp đến cỡ nào, khó khăn đến đâu.

“Muốn đánh giá độ nhạy cảm của lính bắn tỉa với môi trường thì chọn vị trí là quan trọng nhất. Nếu không chọn được vị trí có tầm nhìn tốt nhất, cho dù tỉ suất trúng mục tiêu cao đi nữa, cũng đều phí công.”

“Trừ cái này ra, còn phải tính toán chính xác hướng gió, tốc độ gió, tốc độ đối thủ di chuyển, đây cũng tương đương với khảo nghiệm độ kiên nhẫn của tay súng, muốn ở vị trí tốt nhất, một phát bắn trúng, không phải ai cũng có thể làm được.”

Sau khi đeo kính bảo vệ mắt, ánh mắt chim ưng của cậu gắt gao nhìn chằm chằm mục tiêu đang di chuyển.

Động tác của mục tiêu lúc nhanh lúc chậm, rất khó đoán trước đường đi tiếp theo là gì, nhắm bắn khó khăn rất nhiều, Ôn Noãn âm thầm đổ mồ hôi thay Giang Trác.

Thành tích luyện binh đấu võ lần này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tiền đồ của mỗi người, vì vậy vô cùng quan trọng.

“Mục tiêu” của Giang Trác trốn ở phía sau một tảng đá, thường thường ngoi đầu nhìn xung quanh, mà vị trí cậu ta đang trốn vừa khéo tạo thành một độ cong với chỗ Giang Trác đang ẩn nấp, viên đạn rất khó trực tiếp bắn trúng vào cậu ta.

Lý Hàng Hi nhìn thời gian trên đồng hồ, lắc đầu nói: “Xong rồi, vị trí không đúng, đàn em Giang Trác sắp không xong rồi.”

Ôn Noãn nói: “Sao Giang Trác lại không xong.”

“Em xem, vị trí của cậu ấy vốn dĩ không phải đường thẳng với mục tiêu, viên đạn sẽ không cong xuống được, cậu ấy bắn không trúng.” Lý Hàng Hi giải thích nói: “Người làm bia ngắm chính là đàn anh ưu tú nhất của khoa tụi anh, anh ấy thật sẽ tìm yểm hộ, trước nay chưa từng sai lầm, Giang Trác gặp anh ấy, coi như xui xẻo.”

Nhưng lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng “pằng” vang lên, trong khoảnh khắc mục tiêu của Giang Trác ngoi đầu khỏi chướng ngại vật, cậu liền bóp cò.

Mọi người trơ mắt nhìn viên đạn bay chệch tuyến đường ở trong không trung, vậy mà bay thẳng về phía mục tiêu, trúng ngay giữa chiếc mũ giáp phòng hộ của mục tiêu.

Mọi người ghen hòng trần trời nhìn.

Viên đạn của cậu lại... vẽ ra một đường cong!

“Sao... Tại sao lại như vậy?” Lý Hàng Hi không tin nổi nhìn “mục tiêu” bị bắn trúng, không dám tin vào mắt mình.

Cơn gió thổi tóc Ôn Noãn bay tán loạn, cô duỗi tay, cảm giác được gió nhẹ lướt qua lòng bàn tay mình.

“Là gió.”

Cậu mượn cơn gió này, làm cho viên đạn bay chệch quỹ đạo, mặc dù chỉ có chút sai số, nhưng mà cậu làm được rồi.

Lý Hàng Hi lắc đầu: “Lợi hại quá!”

Giang Trác đi ra khỏi chướng ngại vật, nhận lấy tiếng hoan hô của mọi người, cậu nhìn về phía Ôn Noãn.

Ôn Noãn nhìn Giang Trác, khóe mắt khẽ híp lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tin tưởng kiên định.

Cậu vẫn là chàng trai nhiệt huyết kia trong trí nhớ của cô.

.....

Sau khi luyện binh đấu võ kết thúc, Ôn Noãn chờ Giang Trác ở cổng trường. Cậu thay áo sơ mi trắng, khí phách hăng hái chạy đến chỗ cô.

“Anh lợi hại không?” Câu đầu tiên mở miệng, cậu đã đòi cô khen.

Ôn Noãn đưa khuỷu tay lên lau mồ hôi cho cậu, không chút bủn xỉn mà khen: “Siêu cấp lợi hại!”

Khóe miệng Giang Trác giương lên, nắm tay cô đi ra khỏi cổng trường.

Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn lá hương chương, giống như quay về những năm tháng cấp ba.

Cô quay đầu nhìn cậu, năm đó chàng trai này vẫn một đầu tóc trắng, ngỗ nghịch không biết kiềm chế, cười đến ngạo mạn phóng túng - -

“Giang Trác, thích anh, thật tốt.”

Chương 65: Ngoại truyện 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thời gian là loại thuốc tốt nhất để quên một người, nhưng có đôi khi, thời gian sẽ làm một đoạn tình cảm càng thêm khắc sâu.

Làm một doanh nhân trẻ đầy triển vọng, Ôn Hàn ngày ngày mặc vest mang giày da, đối nhân xử thế cũng ôn hòa chu đáo; nhưng mỗi đêm lúc chỉ có một mình, nhìn ánh trăng lạnh lẽo, luôn khiến lòng người đau gấp bội.

Chỉ khi trong lòng có người thương nhớ mới cảm thấy hết sức cô độc.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

.....

Tập đoàn Ôn thị, Ôn Hàn vừa mới họp xong, ra khỏi phòng hội nghị liền nhận được điện thoại của em gái Ôn Noãn __

“Anh, buổi trưa qua đây ăn cơm đi, em và anh Trác ăn mừng sinh nhật cho anh.”

“Buổi trưa anh phải gặp một khách hàng quan trọng.”

Ôn Hàn ba mươi tuổi vẫn còn độc thân, mỗi ngày Diêu Mạn Chi đều lải nhải ở bên tai, thúc giục anh sớm kết hôn, muốn ôm cháu nội, nhắc đến mức anh không muốn nhớ tới ngày sinh nhật nữa.

Bên kia điện thoại, Ôn Noãn bĩu môi: “Anh không mừng sinh nhật, nhưng em vẫn muốn nha.”

“Ặc.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ôn Hàn quên mất, anh với Ôn Noãn có cùng một ngày sinh nhật.

Buổi trưa, Ôn Hàn đến đúng hẹn, mang một bó hoa hướng dương tươi đẹp tới, đi vào nhà.

Mới vừa tiến vào, một con “báo con” từ trong phòng chạy ào đến.

“Bác! Bác đến rồi!”

Chú báo nhỏ nhảy dựng lên, nhảy lên người Ôn Hàn.

Có điều bé con mới sáu tuổi, là một bé gái siêu cấp vô địch dễ thương đáng yêu, lanh lợi tinh nghịch y hệt Ôn Noãn lúc nhỏ.

Ôn Hàn vững vàng tiếp được cô bé, nhân tiện trở ngược người bé, xách chân lên, đầu cúi xuống đất, cứ thế xách đi dạo quanh một vòng làm bé con khóc la oai oái.

Ôn Noãn bưng đĩa dưa hấu vừa cắt xong đi ra, nhíu mày nói: “Anh cũng biết ăn hiếp Đường Đường rồi, người lớn mà không khác gì đứa con nít.”

“Anh ức hiếp nó? Nó ăn hiếp anh cũng không ít.” Ôn Hàn duỗi tay lấy dưa hấu, bị Ôn Noãn hất ra: “Rửa tay.”

Ôn Hàn rửa tay đi ra, cười hi hi ha ha đến bên cạnh cô cháu gái nhỏ —

“Cục cưng của bác đang xem gì đó?”

“Truyện tranh.”

“Truyện tranh gì?”

“Truyện tranh thiếu nữ, nói chuyện yêu đương.”

“Con mới bao lớn mà xem sách yêu đương hửm?”

Ôn Hàn dùng tăm xỉa răng cắm vào một miếng dưa hấu, không chút để ý quét mắt nhìn bìa truyện.

Bìa truyện là hình ảnh các cô bé cậu bé đang ở trước cổng trường chụp ảnh chung, chính giữa là một cậu bé, một đầu tóc trắng, trên tai đeo bông tai đen, mặt mũi nhếch lên một vẻ kiêu ngạo không biết kiềm chế.

Ôn Hàn có hứng thú, mở ra cuốn truyện ra xem mấy trang, phát hiện nội dung bối cảnh của cuốn truyện này hình như rất quen, đây không phải là thời cấp ba của bọn họ sao?!

Ôn Hàn lập tức trở ngược lại trang đầu, tác giả truyện — Diệp Thanh.

Quả nhiên...

Đường Đường thấy sắc mặt Ôn Hàn nghiêm túc như vậy, bĩu môi nói: “Còn nói con, bác cũng đến tuổi này rồi, còn thích xem truyện tranh thiếu nữ.”

Nếu là bình thường nhóc con này nói anh đến tuổi này rồi, anh nhất định sẽ nháo ầm ĩ với cô bé, anh ghét nhất người khác nói tới tuổi tác của mình.

Không ngờ lúc này, Ôn Hàn lại không có phản ứng.

Đường Đường men theo ánh mắt anh nhìn thấy một bức tranh vẽ.

Ánh mắt anh dừng lại nơi bức vẽ đó, là một cô gái cột tóc đuôi ngựa dài.

Ngón tay Ôn Hàn đưa tới mặt cô ấy, nhẹ nhàng vuốt v3.

Nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng vẫn là...

Trong lòng khó yên.

Đường Đường ngồi sát bên cạnh Ôn Hàn, nhìn anh, lại nhìn về phía chị gái nhỏ trong truyện: “Dáng vẻ chị ấy cười lên rất đẹp.”

“Cô ấy là cô gái xinh đẹp nhất thế giới này.”

“Không phải, cô gái đẹp nhất thế giới này là mẹ.” Đường Đường lập tức phản bác.

Ôn Hàn nhìn cô gái trong bức vẽ có khuôn mặt giống Triệu Ninh Mạnh đến tám phần, chỉ cười cười, Triệu Ninh Mạnh lúc nhỏ không ngừng hỏi anh, cô có đẹp hay không.

Hình như từ trước đến giờ Ôn Hàn chưa từng khen cô xinh đẹp.

Cho đến nhiều năm sau này, Ôn Hàn cuối cùng cũng nói ra câu anh đã giấu trong lòng rất nhiều năm —

“Em là cô gái xinh đẹp nhất thế giới này.”

Chỉ đáng tiếc, bây giờ cô đã không nghe được nữa rồi.

Cái bộ truyện này có một cái tên rất văn nghệ, gọi là “Sau cơn mưa mùa hạ”, rất nhiều trang vẽ đều là bản phác hoạ những năm cấp ba Diệp Thanh lưu lại, bìa trong có viết —

Kỷ niệm thanh xuân đẹp nhất của chúng ta.

Thanh xuân của chúng ta, lại không phải là thanh xuân của Ôn Hàn.

Sau bữa cơm, Ôn Hàn vô tình hữu ý nhắc đến cuốn truyện tranh đó, muốn từ trong miệng Ôn Noãn moi ra vài ba câu tin tức có liên quan đến Diệp Thanh và Triệu Ninh Mạnh.

Có điều, có được tin tức, đối với anh mà nói cũng không phải là điều tốt gì. Nghe nói con trai của Triệu Ninh Mạnh - Tiểu Diệp Tử có

quan hệ rất tốt với Đường Đường, người lớn hai nhà đang cân nhắc xem tương lai có thể kết làm thông gia hay không, lập hôn ước gì gì đó.

Ôn Hàn ngậm một miếng máu lặng lẽ nuốt trở vào.

“Đúng rồi, tin tức nói tối hôm nay có nguyệt thực toàn phần trăm năm hiếm gặp, bác, bác có đi xem không?”

“Không có hứng thú.” Ôn Hàn ghét bỏ nói.

Đường Đường kéo cánh tay anh, không thuận không buông nói: “Bác đi đi mà, con muốn ngồi trên vai bác xem nguyệt thực.”

“Vai ba con không ngồi được sao?”

Đường Đường nhìn Giang Trác, trề môi nói: “Ba con chỉ biết nắm tay mẹ thôi, vai ba cũng chỉ để mẹ ngồi.”

Ôn Noãn thấy Ôn Hàn hình như không được vui, bất đắc dĩ nói: “Đường Đường, con đừng phiền bác con nữa, tối nay ba mẹ cùng đi xem nguyệt thực với con.”

Đường Đường phụng phịu cái miệng nhỏ, bất đắc dĩ nói: “Vây cũng được ạ.”

Buổi chiều, một mình Ôn Hàn đi giữa trời gió lạnh hiu quạnh đầu đường, anh không chỉ một lần nghĩ, nếu như năm mười bảy tuổi đó, anh không xảy ra chuyện bất trắc, có lẽ kết cục của câu chuyện sẽ bị thay đổi.

Chỉ đáng tiếc, vĩnh viễn không có nếu như.

Chạng vạng, Ôn Hàn vô tri vô giác đi đến phía sau núi của trường trung học Thập Tam.

Ở đây rất yên tĩnh, cành khô lá úa trên mặt đất không có người xử lý, cũng đã không còn nghe được tiếng cười lạnh lạnh của các

bạn học nữa.

Cách đây không lâu, trường trung học Thập Tam đã chuyển sang một ngôi trường mới, trường cũ bây giờ trở thành nơi hoang phế bỏ xó, sắp bị phá bỏ và di dời.

Ôn Hàn cầm chai rượu trong tay, đi đến chỗ hành lang gấp khúc phía sau núi. Cái hành lang này đầy dây leo bò uốn lượn treo lên trên mái hiên.

Đây là nơi năm đó anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng là nơi bắt đầu chuyện xưa.

Ôn Hàn ngồi ở bên hành lang dài, bởi vì hơi cồn nên đầu óc đã có chút mơ hồ không rõ.

Anh lấy di động từ trong túi ra, định gọi điện cho trợ lý bảo anh ta lái xe đến đây đón mình.

“Ôn Hàn, cậu không cần quá để ý chuyện của bố mẹ.” Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cậu: “Kỳ vọng của bố mẹ đối với cậu giống như bọt biển, không bao giờ thỏa mãn.”

Ôn Hàn giật mình một cái, di động cũng rơi xuống đất.

Con mẹ nó anh đã uống bao nhiêu rượu rồi thế? Vậy mà lại nghe thấy giọng nói của Lục Tự Dương.

“Bọn họ vĩnh viễn đều cảm thấy, cậu có thể làm được tốt hơn biến thành bộ dạng lý tưởng trong lòng họ, nhưng bọn họ căn bản không để ý đến cậu nghĩ như thế nào.”

Ôn Hàn quay đầu lại liền nhìn thấy thiếu niên có hình dáng và khuôn mặt anh tuần giốn Lục Tự Dương thời cấp ba như đúc!

Anh hoảng hồn toát mồ hôi lạnh, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa, khó tin nhìn Lục Tự Dương đang mặc đồng phục xanh trắng trước

mắt.

Đệt!

Thật sự là Lục Tự Dương!

Hơn nữa còn là Lục Tự Dương hồi cấp ba.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, có một khoảng thời gian rất dài, Ôn Hàn không gặp Lục Tự Dương.

Năm đó cậu ta thi đại học không thuận lợi, vào một trường bình thường, sau đó nghe nói đánh nhau trong trường nên bị buộc thôi học, sau khi thôi học không bao lâu thì mắc chứng trầm cảm.

Không lâu trước đây, Ôn Hàn tiếp khách hàng ăn cơm, ở hội sở giải trí có nhìn thấy Lục Tự Dương. Cậu ta của hiện tại với trong quá khứ như hai người khác nhau, ngả ngớn trong hương diễm phấn son, vui chơi với đám phụ nữ bôi son trát phấn quần áo hở hang, say đến bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không nhìn ra năm đó cậu ta là chủ tịch hội học sinh áo bỏ vào quần nghiêm chỉnh trong trường.

Năm đó Ôn Hàn không so đo chuyện cậu ta đánh mình bị thương, nhưng cũng không làm bạn với cậu ta nữa.

Bây giờ nhìn thấy bộ dáng cậu ta sa sút như này, cũng có chút không đành lòng, dù sao hai người cũng từng là bạn tốt.

Sau khi anh từ biệt khách hàng, đưa Lục Tự Dương say khướt về nhà. Trên đường trở về, Lục Tự Dương nắm chặt cổ áo anh, chỉ lặp đi lặp lại mãi một câu —

“Ôn Hàn, cuối cùng tôi đã sống cuộc sống của cậu.”

.....

Ôn Hàn biết, nếu như không có sự cố năm cấp ba kia, có lẽ anh thật sự sẽ không thay đổi, sẽ tiếp tục không có tiền đồ, tiếp tục ở

trong bóng ma của kẻ thất bại, mơ màng hồ hồ, xem cuộc sống như trò chơi.

Là nhờ có Ôn Noãn trở về thay đổi hết tất cả.

Nếu không phải một loạt sự việc ngoài ý muốn kia, có lẽ, anh sẽ biến thành bộ dạng mất tinh thần như Lục Tự Dương của hiện tại, mà Lục Tự Dương có lẽ sẽ giống anh, ngày ngày mặc vest mang giày da, ngồi tầng cao nhất trong tòa nhà văn phòng, sinh hoạt quy củ nhất quán.

Ông trời quả thực biết trêu ngươi, lúc trước anh hâm mộ Lục Tự Dương như cuốn sách giáo khoa có thể tự quy định sinh hoạt, Lục Tự Dương cũng hâm mộ anh có thể tự do tiêu sái.

Hiện tại đời người biến đổi, bọn họ đều đã có được cuộc sống mà bản thân mong muốn sao?

Ôn Hàn cố gắng chớp chớp mắt, nhìn dung nhan thanh tú tuần lã của Lục Tự Dương ở trước mặt.

Đệt, mày rậm mắt to này, da trắng như sữa bò này, còn không phải chính là Lục Tự Dương hồi cấp ba sao?!!!

Ôn Hàn ngây ra, vỗ má mình, còn tưởng mình đang nằm mơ.

Nhưng tất cả cảm xúc lại chân thật đến thế. Anh nhìn về phía lầu của khối 12 ở nơi xa, khu dạy học vẫn còn sáng đèn. Theo truyền thống trường Thập Tam, học sinh lớp mười hai đều phải lên tiết tự học buổi tối.

Khoan đã... Không phải trường đã bị bỏ hoang rồi sao?

Sao có thể còn có người đang lên lớp được chứ?

Ngay lúc Ôn Hàn còn đang mơ hồ không hiểu chuyện gì, Lục Tự Dương lại tiếp tục nói: “Ôn Hàn, trước giờ cậu đều không biết, tôi

ngưỡng mộ cậu biết bao nhiêu.”

“Ngưỡng, ngưỡng mộ tôi?”

“Trên người cậu có tất cả mọi thứ mà tôi mong ước.” Lục Tự Dương bước gần về phía anh một bước, đôi mắt trong veo trừng trừng nhìn anh: “Tôi ước ao được trở thành cậu, cũng ước ao có được cậu.”

Trên trán Ôn Hàn đều là mồ hôi lạnh.

Đoạn đối thoại này có chút quen thuộc. Đây, đây không phải là đoạn đối thoại năm đó ở ngọn núi sau trường, Lục Tự Dương đã nói trước khi đánh anh sao?

Cậu ta nói: “Tôi ước ao trở thành cậu, cũng ước ao có được cậu.”

Ôn Hàn là một gã trai thẳng như sắt thép, tuyệt đối không chịu nổi bất cứ người đồng tính nào nói với mình như vậy, mà người kia, lại còn là anh em sớm chiều ở chung, Lục Tự Dương.

Lúc trước, Ôn Hàn nghe cậu ta nói xong, lập tức nhăn trán, tiến lên cho cậu ta một đấm__

“Đệt mẹ nó, cậu có cảm thấy ghê tởm không!”

Đương nhiên, cũng một câu này đã đụng chạm đến dây thần kinh nhạy cảm nhất của Lục Tự Dương, khiến cậu ta mất hết lý trí. Cuối cùng biến thành một dã thú không sợ bất cứ cái gì trong bóng đêm.

Mà bây giờ lúc ánh mắt nóng rực của Lục Tự Dương nhìn anh, cậu nói “Cậu có cảm thấy ghê tởm không?” suýt bật thốt ra khỏi miệng liền bị anh chặn lại một nửa nơi cuống họng, cuối cùng biến thành - -

“Cậu có cảm thấy ghê... đôi không?”

Lục Tự Dương nhìn Ôn Hàn, khoe mắt kính ngạc, không nghĩ đến bản thân nghiêm túc tỏ tình như vậy, chỉ có thể đổi lại một câu "Có đôi không?" của anh.

Hiển nhiên anh không để lời của cậu ta trong lòng, còn cho rằng cậu ta đang nói đùa.

Đáy mắt Lục Tự Dương đang đầy sương mù dần dần tan đi, lẩm bẩm nói: "Không đôi."

"Đúng rồi, cậu vừa mới nói ước ao trở thành tôi?"

"Phải."

"Tin tôi đi, cậu nhất định sẽ hối hận."

Khoe miệng Ôn Hàn cong lên, anh biết, mười mấy năm sau, khi bọn họ ba mươi tuổi gặp lại nhau, Lục Tự Dương thật sự hối hận.

Mà Lục Tự Dương lúc này đương nhiên sẽ không đoán được vận mệnh đời người nhiều năm về sau, cậu ta lười biếng duỗi lưng, nói: "Tôi chưa bao giờ hối hận."

"Cậu nhất định sẽ." Ôn Hàn đi qua, vô cùng chắc chắn vỗ vai cậu ta, nói: "Đời người rất dài, không cần khẳng định sớm vậy đâu."

"Là tôi đang khuyên cậu, bây giờ cậu lại bắt đầu khuyên ngược lại tôi?" Lục Tự Dương thu hồi quyền chủ động, nói: "Cậu cứ duy trì bộ dáng trước giờ của mình là được rồi, không cần thiết phải miễn cưỡng thay đổi, cha cậu đã bỏ rơi cậu, cậu hà tất gì phải đi cầu xin ông ta yêu thương mình."

Ôn Hàn lúc này không còn là một thiếu niên có tâm trí mười bảy tuổi, mà là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vì vậy anh cũng không ép buộc Lục Tự Dương phải nghe theo tất cả lời nói của mình, cũng không có bất cứ phản bác nào, chỉ cười cười.

Lục Tự Dương nhìn anh, nhả mặt hỏi: “Cậu cười cái gì?”

“Không có gì, cậu vẫn luôn quan tâm tôi.”

“Đương nhiên, cậu là anh em tốt duy nhất của tôi.”

Ôn Hàn biết, bạn bè của Lục Tự Dương rất nhiều, nhưng đều là những người bạn giả tạo, tình bạn cậu ta chân chính giao trái tim, chỉ có một mình Ôn Hàn.

Thật ra trước giờ Ôn Hàn chưa từng tin Lục Tự Dương đối với anh có cái tình cảm gì “đặc thù”, trong thời gian hơn mười năm sau này, anh vẫn luôn trăn trở, còn đọc không ít sách tâm lý, cuối cùng suy đoán, Lục Tự Dương không chắc chắn là đồng tính thật, cậu ta chỉ vì bị áp lực thời gian dài nên mới muốn tìm một cái gì đó trên người mình để đột phá bản thân mà thôi.

“Được rồi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa.” Lục Tự Dương vỗ vai Ôn Hàn, thức tỉnh cậu từ trong trầm mặc: “Thất tình là chuyện nhỏ, thậm chí chuyện cậu phát hiện ra bí mật của mẹ kế cậu, cũng không tính là chuyện gì lớn, làm tốt chính mình mới là quan trọng nhất.”

Ôn Hàn gật đầu: “Đồng ý.”

Sống hơn ba mươi năm, bây giờ anh thật sự đồng ý với lời nói của Lục Tự Dương, không cần quá để ý đến bình luận của người khác, ánh nhìn của người khác, làm tốt việc của mình, trở nên càng ưu tú, mới là chuyện quan trọng nhất.

“Vậy tôi đi trước đây, chờ lát nữa còn phải tới phòng giáo vụ giúp thầy giáo xử lý tài liệu nữa.”

“Được, tôi lại một mình ở đây ngăn người một lát, tạm biệt.”

Ôn Hàn chào tạm biệt với Lục Tự Dương xong, nhìn về bóng lưng cậu ta rời đi, bỗng nhiên rất là cảm khái.

Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành phật. [1]

[1] Một ý nghĩ thành ma, một ý nghĩ thành phật, làm người tốt hay xấu đôi khi chỉ là trong một ý nghĩ.

Lúc đầu Lục Tự Dương thật sự chỉ là nhất thời nghĩ sai, đánh anh bị thương nặng, bây giờ coi như anh đã vượt qua một kiếp, không cần nằm trên giường bệnh nửa năm trời nữa.

Nghĩ đến đây, Ôn Hàn thở dài một hơi, nhưng cũng đồng thời phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nếu như anh thật sự sống lại, trở về một năm mười bảy tuổi đó, vậy thì hôm nay anh không nói ra câu “Cậu có cảm thấy ghê tởm không?” đó, có phải là sẽ thay đổi hướng đi của chuyện xưa không?

Nếu như Ôn Noãn không trở về, không giả ttrai đi học thay anh, chẳng phải con bé sẽ không gặp được Giang Trác, cô cháu gái đáng yêu Đường Đường của anh cũng sẽ không đến thế giới này sao?

Ôn Hàn bị suy nghĩ của bản thân làm cho sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Mà suy nghĩ trong đầu vừa chuyển, nếu như thật sự quay lại rồi, có phải anh cũng có thể bù đắp điều tiếc nuối cho thanh xuân của mình hay không?

Chương 66: Ngoại truyện 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

(Phần truyện của Ôn Hàn nên Ôn Hàn sẽ gọi là “cậu” nha)

Trên đường Ôn Hàn trở về nhà, trong lòng còn đầy nghi hoặc.

Thời gian mười mấy năm, cảnh vật của Bắc Thành cũng có thể gọi là biến hóa nghiêng trời lệch đất, cậu nhìn hai bên đường hoàn toàn giống với cảnh tượng của thời cấp ba.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chẳng lẽ thật sự cậu đã nằm mơ được trở về thời cấp ba?

Nghĩ đến điều này, Ôn Hàn lại hung hăng nhéo mình một cái, đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng vẫn không tỉnh mộng.

Rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Bất tri bất giác, Ôn Hàn đã đi đến ngôi nhà cũ của nhà họ Ôn. Nhưng rất kỳ quái, căn nhà cũ vắng lặng vậy mà đèn đuốc sáng trưng.

Ôn Hàn nhíu mày, nghĩ chắc là mẹ về rồi, hoặc là trong nhà có khách?

Cậu đi vào sân, liền nghe thấy sân sau có tiếng sủa của con chó lông vàng, cậu men theo âm thanh, tò mò đi đến sân sau, thành linh phát hiện một cô bé tóc đuôi ngựa mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, đang khua tay múa chân đánh một bộ liên hoàn quyền.

Thân thể cô bé thẳng tắp, khung xương nhỏ, nhưng lại vô cùng có lực, khí chất càng hiên ngang như gió.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Đệt.”

Ôn Noãn nghe thấy động tĩnh liền dừng luyện võ, nghi hoặc quay đầu nhìn, thấy khuôn mặt Ôn Hàn đầy kinh ngạc thì nhú mày, không khách sáo nói: “Sao thế, không quen em à?”

Ôn Hàn chỉ vào cô, la lớn: “Sao em lại về?”

Ôn Noãn cầm khăn lông lau mồ hôi: “Đây là nhà em, thế nào, em không thể về, hay là anh không mong em về?”

Cô nhóc bây giờ vẫn y hệt con nhím, Ôn Hàn đuổi theo cô vào nhà: “Ý của anh là anh không biến thành người thực vật, em trở về làm gì?”

Ôn Noãn giơ tay sờ trán cậu: “Mới hai năm không gặp, anh trai em bệnh cũng không nhẹ.”

Diêu Mạn Chi bưng một tô thịt vịt hầm nóng hồi từ trong phòng bếp đi ra, nói với Ôn Hàn: “Tiểu Hàn, con không phải nhắc tới nhắc lui chuyện đi đón em gái con trở về sao, bây giờ được như ý rồi đó.”

“Mẹ, sao lại như vậy, nó trở về làm gì?”

“Em giống con, sang năm thi đại học, về để sắp xếp lớp học.”

“Nó học ở trên núi không phải rất tốt sao?”

“Mẹ, con đã nhìn ra rồi.” Ôn Noãn bĩu môi: “Anh hoàn toàn không chào đón con.”

“Không phải... Anh...”

Trong lòng Ôn Hàn quá rối loạn, không hiểu chuyện gì, cũng không rõ hiện tại là tình huống gì.

Nếu cậu không bị thương, theo lý mà nói thì em gái sẽ không trở về, nhưng hướng đi của tình tiết lại không phát triển theo quỹ đạo của quá khứ.

“Được rồi, được rồi, hai đứa các con rõ ràng gặp không được mà xa cũng không xong. Gặp nhau thì cãi nhau rùm beng, xa nhau lại nhớ.”

Diêu Mạn Chi bất đắc dĩ nói: “Nhanh đi rửa tay ăn cơm đi.”

.....

Suốt quá trình ăn cơm, Ôn Hàn có vẻ im lặng dị thường, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng thường ngày.

Diêu Mạn Chi và Ôn Noãn thương lượng việc nhập học __

“Ngày mai mẹ đi xử lý thủ tục nhập học cho con.”

“Vâng.”

“Nói đến lớp thì con muốn học cùng lớp với anh con hay là...”

Bà còn chưa dứt lời, Ôn Hàn bỗng vỗ bàn cái rầm, nói lớn: “Đừng đừng đừng, em gái con là thiếu nữ thiên tài như vậy, học cùng lớp với con sẽ rất thiệt thòi. Năm nay lớp hỏa tiễn tốt nhất của trường con là lớp năm, để em ấy học lớp năm đi.”

Lúc này cậu tỉnh như sáo, bộ dáng như thỏ chạy trốn, nhưng thật sự khiến Diêu Mạn Chi hoảng sợ, bà kinh ngạc nhìn Ôn Hàn, nói: “Cũng... cũng có lý, thành tích Noãn Noãn rất tốt, học lớp hỏa tiễn thích hợp hơn.”

“Lớp nào cũng không có vấn đề gì, dù sao thì con cũng đã tự học hết chương trình cấp ba rồi.” Ôn Noãn thuận tay gấp một cái đùi gà: “Cứ học lớp của anh trai đi, con còn có thể bảo vệ anh.”

On Hàn vội vàng nói: “Đừng đừng, anh không cần em bảo vệ, em cứ học lớp năm đi, lớp năm tốt, lớp đó còn có....”

Còn có ông xã tương lai của em — Bố của đứa cháu gái đáng yêu nhất của anh!

Ôn Noãn ngờ vực liếc mắt nhìn Ôn Hàn một cái: “Còn có cái gì?”

Ôn Hàn kiên nhẫn giải thích: “Còn có rất nhiều bạn học ưu tú, em ở lớp năm, nhất định sẽ có thể trải qua cuộc sống vui vẻ của cấp ba.”

Nói xong cậu nhếch môi, cười giả lả xứng với chức nghiệp của mình.

Ôn Hàn thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, tự nhiên không hiểu sao lại xuyên qua, thoáng cái đã thay đổi toàn bộ tình tiết chuyện xưa.

Nếu không thể dựa theo chuyện cũ để thuận nước dòng thuyền thì em gái sẽ không thể yêu đương với Giang Trác, sẽ không kết hôn, như vậy cô cháu gái của anh cũng sẽ không được sinh ra.....

Không không không, Ôn Hàn tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra!

Cậu phải nghĩ biện pháp để tác hợp Giang Trác và Ôn Noãn, không thể vì cậu ngoài ý muốn xuyên trở về mà ảnh hưởng đến vận mệnh đời người của em gái.

Ôn Hàn mất ngủ đến hơn nửa đêm, mãi cho đến khi trời gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau liền nhận được điện thoại của anh em tốt Phương Triết Hàn.

Cậu mơ mơ hồ hồ lâu bầu một tiếng, Phương Triết Hàn lại nói: “Hàn ca, cậu vẫn còn đang ngủ hả? Hôm nay có đến trường không?”

Ôn Hàn dụi mắt, lẩm bẩm nói: “Sao không đến, ông đây đâu có biến thành người thực vật.”

“Người thực vật cái gì?”

“Không có gì, gọi điện cho tôi có chuyện gì?”

“Làm anh em tốt, tôi cảnh báo cậu, trên đỉnh đầu cậu bây giờ là một vùng thảo nguyên xanh mơn mớn, tôi kiến nghị cậu nên xin nghỉ hai ngày đi, đừng đến trường khiến người ta chê cười nữa.”

Ôn Hàn dần dần tỉnh táo lại, ngồi bật dậy, hoạt động gân cổ: “Thảo nguyên cái gì?”

“Bạn gái Kiều Vận Thi của cậu, chiều hôm qua trước cổng trường cô ta đứng trước mặt nhiều bạn học nói cậu không có tiền đồ, sau đó quay đầu liền đi với anh em tốt Từ Gia Nguyên của cậu rồi. Cậu một mình mua rượu đến sau núi mua say, rất nhiều người nhìn thấy, cậu còn khóc.”

Ôn Hàn hoàn toàn tỉnh táo, nghe Phương Triết Hàn kể lại, trong đầu rối cuộc cũng nhớ lại chuyện đau trứng thời thanh xuân của mình.

Trong quá khứ, cậu có cô bạn gái tên Kiều Vận Thi, là một em gái rất dịu dàng đáng yêu. Suốt ngày cậu đuổi theo phía sau người ta, ân cần hỏi han, quan tâm chăm sóc, Kiều Vận Thi nói cậu đi hướng đông, cậu tuyệt đối không dám đi hướng tây.

Khi đó cậu thật sự thích Kiều Vận Thi, hoặc là nói cậu thích kiểu con gái như Kiều Vận Thi, thậm chí bao gồm cả cô bạn gái mới yêu đương với cậu năm cấp ba ấy, tên là gì nhỉ? Nhiều năm trôi qua như vậy, đến tên của người ta cậu cũng quên luôn rồi.

Gu thẩm mỹ của năm đó của cậu giống đại đa số trai thẳng, đều thích kiểu con gái bề ngoài đáng yêu, có một chút phong cách nữ “trà xanh” [1] mơ hồ.

[1]: Am chỉ những người bên ngoài thì thuần khiết, bên trong thì thối nát, mưu mô tâm kế phá hoại các cặp đôi để chen vào nhưng vẫn giả ngây thơ không cố ý không biết gì, đùa giỡn tình cảm của người khác.

“Phong cách trà xanh mơ hồ” là Ôn Noãn năm đó đã hình dung phong cách của rất nhiều bạn gái của cậu.

Ngay từ đầu Ôn Hàn chống cự không tiếp thu cái loại xưng hô này, cảm thấy đây là vũ nhục gu thẩm mỹ của cậu, có điều sau một quãng thời gian trải sự đời, đặc biệt là sau khi đi làm, cậu càng cảm thấy gu thẩm mỹ của mình trong quá khứ hình như có chút vấn đề.

“Hàn ca, cậu còn đó không?” Giọng nói của Phương Triết Hàn từ trong điện thoại truyền tới.

“Có.”

“Vậy cậu... còn đến trường không?”

“Đến, sao lại không đến.” Ôn Hàn nói: “Dù sao cũng phải giải quyết chuyện này thôi.”

“Cậu... cậu cậu cậu... cậu muốn giải quyết thế nào?”

Ôn Hàn cong khóe môi: “Giải quyết bằng phương thức của người trưởng thành.”

Một lúc lâu sau, Phương Triết Hàn lẩm bẩm nói: “Tiêu rồi tiêu rồi, Hàn ca chịu k!ch thích rồi.”

Ôn Hàn từ trên giường đứng dậy, đi đến phòng tắm bắt đầu tân trang bản thân. Đầu tiên là gội cái đầu, sau đó cắt bớt những sợi tóc nhuộm màu xanh, cạo râu, sau đó cắt hết mấy bộ quần áo lòe loẹt đang treo trong tủ, chỉ mặc một chiếc áo hoodie trẻ trung thoải mái sạch sẽ phối với bộ đồng phục trắng đi ra cửa.

Cậu muốn triệt để thay hình đổi dạng, từ biệt chàng trai không nghiêm chỉnh ở quá khứ. Nếu như đã có cơ hội được sống lại một lần nữa, cậu nhất định phải nắm thật chắc, bù đắp cho những ý nguyện không yên trong lòng của nửa đời sau.

Trong mười năm ở quá khứ, đã vô số lần cậu nghĩ, nếu như có cơ hội quay lại một lần nữa, quay lại đến những năm có cô gái yêu cậu nhất đó, cậu nhất định sẽ không bỏ lỡ cô nữa.

Chương 67: Ngoại truyện Ôn Noãn-Giang Trác

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một năm kia, Bắc Thành rơi một trận tuyết rất lớn.

Trong cô nhi viện, các bạn nhỏ đang hưng phấn ào ra cửa lớn, chạy nhanh trên nền tuyết.

“Bông tuyết có thể ăn không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không được đâu! Rất bẩn đó!”

“Đâu có bẩn, cậu xem, rõ ràng là rất sạch mà.”

Các bạn nhỏ giơ tay hứng những bông tuyết đang rơi lất phất từ trời xuống.

Bông tuyết mỏng mảnh nhẹ thổi qua chỗ rẽ của hành lang gấp khúc, rơi trên vai Giang Trác.

Cậu năm nay chỉ mới bảy tuổi, một mình lẻ loi đứng bên cây cột chỗ hành lang gấp khúc, nhìn các bạn nhỏ đuổi nhau trên sân tuyết trắng, không nói một lời.

Mùa hè năm ngoái, cậu hỏi dì viện trưởng cô nhi viện, khi nào mẹ mới đến viện thăm mình, dì viện trưởng nói, chờ khi nào mùa đông năm nay bắt đầu có tuyết rơi, mẹ sẽ đến.

Sau trận tuyết đầu tiên của mùa đông, cậu lại hỏi dì viện trưởng, khi nào mẹ mới đến thăm cậu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dì viện trưởng nói, chờ khi nào trên mặt đất, tuyết trắng phủ thật dày, mẹ nhất định sẽ đến thăm cậu.

Giang Trác giờ tay đón lấy một mảnh bông tuyết hình thoi dị thường, bông tuyết trong suốt dần dần tan chảy trong lòng bàn tay cậu, lạnh đến thấu xương.

Trần viện trưởng từ trong văn phòng đi ra, bị một đám bạn nhỏ bướng bỉnh kéo đến trong sân ngắm tuyết.

“Mẹ viện trưởng, chúng ta đi đắp người tuyết đi!”

“Đi ném tuyết!”

“Tớ muốn cùng một phe với mẹ viện trưởng.”

“Được rồi, tuổi của mẹ viện trưởng đã cao, các con tự mình chơi đi.” Trần viện trưởng cười sờ sờ đầu bọn nhỏ, để bọn chúng vui vẻ chạy trên nền tuyết.

Bà quay đầu lại, nhìn thấy Giang Trác đứng một mình bên hành lang gấp khúc, cúi đầu, nhìn bông tuyết đã sớm tan chảy trong lòng bàn tay, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trần viện trưởng khẽ thở dài một tiếng.

Bạn nhỏ trong cô nhi viện, đa số là cô nhi không có cha mẹ, nhưng Giang Trác thì không giống, cậu có mẹ.

Chỉ là...

Còn không bằng không có.

Bà quay trở lại văn phòng, lấy trong ngăn kéo ra một robot biến hình thủ công mới tinh.

Đây là khoảng thời gian trước bố mẹ nhận nuôi Chu Tiểu Minh cố ý quyên tặng cho bạn nhỏ, Trần viện trưởng cầm robot biến hình đi

đến bên cạnh Giang Trác, gọi cậu –

“Tiểu Trác, con đang làm gì đó?”

Giang Trác quay đầu nhìn bà một cái, ánh mắt dần sáng lên: “Dì viện trưởng, mẹ con đến ạ?”

Trần viện trưởng không biết nên trả lời như thế nào, do dự vài giây, lấy robot biến hình giấu sau lưng ra, nói với cậu: “Hôm nay tuyết rơi, mẹ không đến được, đây là bà ấy nhờ người mang đến đây cho con, nói là hôm nào sẽ đến thăm con.”

Con người Giang Trác dần dần ảm đạm, cậu nhận robot biến hình, lắp máy môi, không nói gì rồi thất vọng rời đi.

Trần viện trưởng nhìn bóng dáng cô độc của cậu bé, thở dài một hơi.

...

Lúc hoàng hôn, Giang Trác ngồi trên xích đu nhỏ trong vườn hoa, cầm cái tay con robot trong tay.

“Gạt mình...”

Cậu cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Coi thường mình không biết sao!”

Bà ấy... mới không tặng quà cho cậu, mỗi lần bà ấy nhìn cậu nhiều thêm một cái đều sẽ nhíu mày, sao mà tặng quà cho cậu được.

Đúng lúc này, mấy cậu bé lớn tuổi lưu manh đi ngang qua vườn hoa, liếc mắt một cái liền nhìn trúng con robot biến hình màu đỏ mới tinh trong tay Giang Trác, bọn chúng đưa mắt ra hiệu với nhau, đi đến bao vây quanh cậu.

“Uây, tên nhóc con thối không ai cần, đưa đồ chơi của mày cho bọn tao chơi vài ngày đi!”

Giang Trác không thèm để ý đến bọn chúng, đứng lên lập tức rời đi.

“Đứng lại!”

Một thằng bé dáng cao cao giữ lấy vai cậu, lôi cậu lại, một thằng khác giơ tay giật lấy món đồ chơi trong lòng ngực cậu ra.

Giang Trác không những không cho cậu ta, còn tung chân đá tên đó một cái: “Cút đi!”

Cậu kịch liệt phản kháng đã chọc tức đám con trai kia, bọn chúng bao vây lấy Giang Trác, tay chân đâm đá dữ dội một trận.

Giang Trác cuộn tròn trên mặt đất, cố gắng ôm lấy con robot. Mấy tên kia ba chân bốn cẳng lôi kéo, nhưng kiểu gì cũng không lôi ra được.

“Đánh nó!”

“Đánh đến khi nào nó chịu buông tay thì thôi!”

Giang Trác cắn răng chịu chết, thân hình nhỏ gầy guộc phát ra năng lượng rất lớn, lăn tròn tránh né nắm đấm của mấy tên kia.

Chính ngay lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên - -

“Buông cậu ấy ra!”

Đám con trai quay đầu lại, nhìn thấy một bé gái thân hình còn nhỏ gầy hơn Giang Trác, đứng thẳng tắp trước mặt bọn chúng.

“Mày là ai?”

“Mày quan tâm tao là ai làm gì, không cho phép bọn mày ăn hiếp người khác!”

“Hơ, mắc mớ gì đến mày?”

Cô bé ổn định th ân dưới, thủ thế làm một động tác mời xuất chiêu, học giọng điệu của nữ hiệp trong phim, quát lớn: “Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ!”

Giang Trác ngẩng đầu nhìn về phía cô. Cô bé mặc một chiếc áo đạo bào dài màu xám nhỏ, bọc trong quần áo mùa đông trông rất giống một con gấu nhỏ, tuy cô cột tóc đuôi ngựa, nhưng mặt mày thanh tú lại lộ ra vài phần anh dũng khí phách.

Mấy tên con trai bị khí thế của cô bé làm cho sợ hãi, do dự vài phút, nhưng con robot kia có sức mê hoặc quá lớn, bọn chúng cắn răng, vẫn kêu gào tấn công, đánh nhau với cô bé kia.

Vốn dĩ Giang Trác cho rằng, cô thoát nhìn là người có thể đánh đấm, ít nhất cũng có mấy phần phong thái của nữ hiệp.

Không nghĩ đến cô lại bị đám con trai bao quanh, đánh đấm lung tung cho một trận trời bời, một giây sau liền “tước vũ khí đầu hàng.”

Mấy tên con trai này còn lớn hơn Giang Trác mấy tuổi, sức lực cũng không nhỏ, đánh nhau là chuyện như cơm bữa.

Ôn Noãn học nghệ không tinh, mới nhập môn chỉ biết đứng tấn, đã muốn ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, kết quả là vừa xuất ngựa đã lĩnh hội được cái gọi là “giang hồ hiểm ác”.

Nhưng mà cô không muốn lần đầu làm “nữ hiệp” đã mặt xám mày tro chạy trốn, cho nên liền nhào tới, đè lên người Giang Trác, thay cậu đỡ nắm đấm như mưa từ trên tay đám con trai rơi xuống.

“Tránh ra.” Giang Trác nghẹn ngào la lên, tức giận nói: “Cậu là đồ ngốc sao?”

“Không!” Cô bé kiên trì kè sát lên người cậu: “Đây là lần đầu tiên tớ làm nữ hiệp! Tớ nhất định phải bảo vệ cậu!”

Mấy tên con trai đấm đá một hồi, chắc hẳn là đã đánh đến mệt mỏi, lại có mấy đứa nhỏ trong cô nhi viện chạy đi báo với giáo viên, bọn chúng cũng có chút sợ, cho nên một giây sau đều chạy tán loạn.

Ôn Noãn từ trên người Giang Trác đứng lên, thở hồng hộc, mặt mũi, quần áo đều dính đầy bùn đất.

Tuy rằng chịu đánh, nhưng thoát nhìn dường như cô cũng không có việc gì, vắn vẹo cổ, đứng lên hoạt động gân cốt, không phục lâu bầu nói: “Lần này coi như bọn chúng may mắn, lần sau gặp lại, bốn cô nương nhất định sẽ xử đẹp bọn chúng!”

Thấy Giang Trác ngồi xổm trên mặt đất không nhúc nhích, cô tò mò hỏi: “Anh trai, cậu không sao chứ?”

Giang Trác lắc đầu, không nói gì.

“Tại sao bọn chúng lại đánh cậu vậy?”

Giang Trác vẫn không nói nói gì, trong lồng ngực lộ ra mô hình con robot.

“Woaaa!” Cô bé phát ra một tiếng cảm thán kinh ngạc: “Cậu cướp con robot của bọn họ hả?”

“Không phải!” Rốt cuộc cậu cũng giải thích nói: “Là mẹ tôi... à không... là dì tặng cho tôi.”

Cô bé như suy tư điều gì đó, gật đầu, chỉ vào con robot, cười hỏi: “Anh trai, có thể cho tớ chơi một chút không?”

Giang Trác đưa mô hình cho cô, cô bé cầm nó, đưa về phía hoàng hôn hét lớn: “Biến hình! Biến thành siêu anh hùng, đánh người xấu bỏ chạy!”

Giang Trác yên lặng nhìn cô, lúc cô cười lộ lên lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào nơi khóe miệng, thanh mỹ đáng yêu.

“Anh trai, vì sao bọn chúng đánh cậu vậy?”

“Không biết.”

“Ai da, tớ thật dần.” Cô bé thở dài: “Tớ mà nghe lời sư phụ, chăm chỉ luyện võ, không nghịch ngợm gây sự thì vừa rồi nhất định sẽ có thể đánh thắng bọn chúng.”

Giang Trác phúi phúi bụi đất trên người, chuẩn bị rời đi.

Ôn Noãn đuổi theo cậu: "Nè, con robot của cậu.”

“Cho cậu.”

Coi như là quà cảm ơn vừa rồi cô đã đỡ cho cậu mấy cú đấm.

“Thật sao? Thật sự cho tớ sao?” Cô bé giống như nhật được bảo vật: “Thật sự cho tớ á!!!”

Giang Trác phát hiện, cô nhóc này nói có chút nhiều, ríu ra ríu rít như con chim sẻ nhỏ.

“Không phải dì cậu cho cậu sao? Thật sự cho tớ à? Tặng rồi thì không được đổi ý nha!”

Giang Trác dừng chân, nhú mày nói: “Cậu còn nói thêm một chữ nữa, tôi lập tức đổi ý.”

“Tớ...” Ôn Noãn vội vàng che miệng lại, lắc đầu với cậu, tỏ vẻ mình không nói nữa.

Giang Trác rảo bước rời đi, cô bé kia một tay cầm con robot, tay kia vẫn luôn che miệng: “Ô... tớ... tớ tên...”

Cho đến lúc cậu bé kia đi xa, hai chữ kia, rốt cuộc vẫn nghẹn ở cổ, không nói ra.

...

Hơn hai mươi năm trôi qua, lúc Giang Trác đang dọn dẹp lại đồ đạc, từ búp bê Barbie trong rương đồ chơi của Ôn Noãn rơi ra một con robot cũ, cánh tay bên trái mô hình đã mất tung mất tích, cũ đến mức không thể “biến hình” được nữa.

Nhìn thấy nó, ký ức phủ đầy bụi của Giang Trác tràn ra ngoài, nhiều năm như vậy, cậu chưa từng hỏi Ôn Noãn, cô bé ngày đó rốt cuộc có phải là cô hay không?

Nhưng mà không cần hỏi, Giang Trác chưa từng quên cô, cho dù không nhớ được diện mạo của cô bé đó, nhưng cậu vẫn nhớ rõ đôi mắt xinh đẹp kia, còn có loại cảm giác được cô bé đó bảo vệ từ Ôn Noãn.

Buổi tối, Ôn Noãn tan làm về nhà, nhìn thấy Giang Trác ngồi bên bàn, dùng đinh ốc sửa lại mô hình con robot, còn con gái cưng Đường Đường đang kề sát bên cạnh bàn, nghiêm túc nhìn bố sửa món đồ chơi.

Chợt liếc mắt thấy mô hình con robot, Ôn Noãn sững sốt một chút, thiếu chút nữa không kịp phản ứng –

“Cái này.. Không phải của em...”

“Bố lấy từ trong rương ra.” Tiểu Đường Đường nói: “Món đồ chơi đó cũ quá rồi, sửa được con cũng không cần.”

Giang Trác liếc mắt nhìn con bé một cái: “Con có muốn, bố cũng không cho.”

“Xì, bố là quỷ hẹp hòi.”

Ôn Noãn buông túi, đi đến chỗ Giang Trác, chống tay lên vai anh, cười cười: “Cái này là lúc nhỏ có một anh trai đã tặng cho mẹ.”

Tiểu Đường Đường tuy còn nhỏ mà lanh lợi, nghe câu này, ý thức được lúc trước có chuyện xảy ra, vội vàng hỏi: “Là anh trai nhỏ nào

ạ?”

Ôn Noãn nhéo lỗ tai Giang Trác, cố ý nói: “Là một anh trai rất đẹp trai, còn đẹp trai hơn bố con.”

Khóe miệng Giang Trác cong cong: “Có đẹp trai như vậy sao?”

“Còn không phải sao!” Ôn Noãn từ từ thở dài: “Nhớ năm đó, bốn cô nương thiếu niên anh hùng, ra ngoài lang bạt giang hồ, nhìn thấy một cậu bé bị một đám người vạm vỡ vây quanh, muốn cướp robot đồ chơi của cậu ấy.”

Tiểu Đường Đường lập tức nhập vai, kéo tay áo của Ôn Noãn, vội vàng hỏi: “Sau đó thì sao ạ, sau đó thì sao ạ? Anh trai nhỏ đó thế nào?”

Ôn Noãn vỗ vỗ ngực: “Có bốn nữ hiệp ở đó, sao có thể dễ dàng tha thứ chuyện như vậy, mẹ liền xông lên phía trước, đánh một quyền vũ trụ hồng hoang đoạt mệnh siêu cấp vô địch, chỉ một giây đã chế phục hết mấy tên vạm vỡ kia, thay anh trai nhỏ lấy lại robot.”

“Woaaaa! Mẹ thật là lợi hại!”

“Đó là đương nhiên!”

Khóe miệng Giang Trác run rẩy, muốn cười, lại cố nén: “Xin hỏi nữ hiệp năm đó bao nhiêu tuổi?”

“Bốn cô nương năm đó chỉ có...” Ôn Noãn đếm đếm trên đầu ngón tay suy nghĩ một lát: “Bảy tám tuổi gì đó.”

“Một đám người vạm vỡ?”

“Đúng vậy.”

“Một quyền vũ trụ hồng hoang đoạt mệnh siêu cấp vô địch?”

“Cái đó là tất nhiên.”

Giang Trác lắc con robot trong tay: “Xem ra đây là chiến lợi phẩm của em.”

Ôn Noãn cầm lấy mô hình, cố ý nói: “Chiến lợi phẩm không quan trọng, quan trọng là, anh trai nhỏ đó, cậu ấy là mối tình đầu của em.”

“Mối tình đầu của em không phải là đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh cùng với tiểu sư đệ sao?”

“Mới không phải nha.” Ôn Noãn nói: “Mối tình đầu của em là anh trai nhỏ đã tặng mô hình cho em, em liếc mắt một cái liền thích cậu ấy; sau đó mới đến phiên đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh cùng với tiểu sư đệ.”

Đường Đường cười nói: “Woaaa, mẹ thật đào hoa.”

Ôn Noãn xoa đầu con gái: “Tuy là như vậy... cuối cùng vẫn là bố con vượt gió lướt sóng, đuổi đến vị trí thứ nhất.”

“Vẫn là bố lợi hại nhất!”

Ngoài cửa sổ một trận tuyết nhỏ bỗng nhiên lất phất rơi xuống, Đường Đường hưng phấn hét lên, nhảy dựng lên trong lòng Ôn Noãn, sau đó chạy ào ra sân: “Bố, mẹ, tuyết rơi!”

Giang Trác đi đến bên cửa sổ, nhìn những bông tuyết bay lả tả như lông ngỗng ở bên ngoài, cười nói với Ôn Noãn: “Kể cho anh nghe một chút về mối tình đầu của em đi.”

“Anh thật sự thấy hứng thú với cậu ấy sao?”

“Đương nhiên.”

“Em cũng không hiểu cậu ấy lắm, chỉ mới gặp mặt một lần thôi.” Ôn Noãn đi đến bên cạnh cậu, dựa vào vai cậu: “Lúc ấy, em cảm thấy cậu ấy bị nhiều người vây quanh đánh như vậy, lại không rên

tiếng nào, hung hăng cắn chặt răng, rất đáng thương... Lúc đó em liền cực kỳ muốn bảo vệ cậu ấy.”

Giang Trác nhìn biểu tình tha thiết chân thành của cô, trong lòng có chút xúc động mơ hồ dâng lên. Cậu bắt đầu tin, có lẽ trên thế giới này, thật sự sẽ có một người, vượt mọi chông gai, đập bằng sóng gió, chỉ vì mình mà đến.

Cậu cúi đầu lẩm bẩm: “Cậu ta chỉ là một người xa lạ.”

“Ai bảo bốn cô nương là nữ hiệp chứ!” Ôn Noãn nhún vai, tiếp tục nói: “Nhưng em cũng chưa từng gặp lại cậu ấy, không biết hiện tại cậu ấy có tốt không, có điều tính tình của cậu ấy thật sự rất nóng nảy, có lẽ đã chết rồi.”

Giang Trác: “...”

“Ngại quá, cậu ấy chưa chết.”

“Làm sao anh biết?”

Giang Trác vòng tay ôm lấy cổ Ôn Noãn, kéo cô sát vào người mình, cúi đầu nhìn mặt cô: “Gọi thêm một tiếng anh trai đi, anh sẽ nói cho em biết.”

...

Đêm đó tuyết rơi, y như lần đầu gặp nhau.